

ஸ்ரீ
பகவத் விஷயம்

ஒன்பதாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபரிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபரிஷத்தாத்தப்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
சே. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காராலும்,
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
தோபில் அச்சுக்கூடம்.

ஸ்ரீ: திருவாய்மொழி.

ஒன்பதாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—கோண்டபேண்டிர் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஹவத ஸேஷத்வபர்யந்தமான கிரதிஸபு நஷார்யுமானத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோபகாரத்தை யதுஸந்யித்து, மிகவும்பீரான ஆழ்வார், “இப்படி உபகாரகனவனே ஆத்மாவுக்கு நிருபாயிகவந்யூவும், ப்ராப்யப்ராபகங்களெல்லாம், மற்றொருவருமில்லை” என்று தமக்குப் பிறந்த ப்ரீத்பதிஸயத்தாலே “ஸமஸ்தசேதகரையும் குறித்து ஸைபாயிகவந்யூக்களான புத்ரமித்ராஹகளை விட்டு, நிருபாயிகவந்யூவான எம்பெருமானையே பற்றுங்கோள்” என்கிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், கீழ் ஏழாம்பத்திலும் எட்டாம்பத்திலும் விரோயிஸ்வ ரூபத்தையும் தந்திவருத்தி ப்ரகாரத்தையும் வருளிச்செய்து, மேலிரண்டுபத்தாலும் ப்ராப்திமௌவாப்தியைய நுளிச் செய்வதாக, இப்பத்திலே மௌஸ்வரூபத்தை நிருபிப்பதாகக்கொண்டு மௌஸூதனான ஸர்வரணுடைய நிருபாபுருதையையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யித்யா தீப ப்ரார்த்தயத்வத்தையும், கிரதிஸயஹோக்ய ஸீலாதிருணயோமுததையும், நிக்ய அபூர்வஹோக்யதையையும், ஸ்மரணாஸாரியிலே ஸைதில்யஜநகமான ஹோக்யகுணவத்தையையும், ஸ்ம்ருதிஸைதில்யமுடையாரை புஜிப்பிக்கையில் உண்டான ப்ரயோமோத்யோமுதத்தையையும், அத்யர்த்தாஹரணீய வடக மும்யத்வத்தையும், பத்நீபரிஜநாதிபூர்த்தியையும், அல்பகால விளம்பத்திலும் அதிக்லேஸாவஹத்வத்தையும், ஹத்திகோரிதமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யூத்வத்தையும் வருளிச்செய்து அவனுடைய மௌரூபத்வத்தை யருளிச்செய்தருளுகிறார். முதலிரண்டுபத்தாலே நிருபித்த ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரயோஜநரூபத்வம் இங்கே நிருபிக்கப்படுகிறது.

முதற்றிருவாய்மொழியிலே, தஜபஸேஷத்வ ஹோக்யதா ப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படி ஸ்மஸ்தவிஹோயி நிவ்ருத்தி பிறத்தின்பு, அந்த தஜயஸேஷத்வ ஹோக்யதா மூலமான தத்ஹோக்யதையை அதுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரமௌத்வத்துக்கு உபபாஹகமான ஸர்வவிதவந்யூத்வத்துக்கு ப்ரகாஸகமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அவிஸ்வாஸகிராஸகத்வத்தையும், அநிஷ்ட நிராஸக க்ருபாயோமுதத்தையும், அவதாரப்ரயுக்த குணோத்தரதையையும், அநிஷ்டய வம்ஸகத்வம் அடியான அஹிமநீயதையையும், கீர்த்தயேகுணவத்வத்தையும், சிந்தாமாத்ரஸூலவத்வத்தையும், உஜ்ஜீவந

தேறுதவத்தையும், லோக்யவிக்ரஹவிஸிஷ்டதையையும், ஹூஹா நிராஸகத்தவத்தையும் அநுஸந்தித்து, “ஏவம்பூதனை ஸர்வேஸ்வரணே நிருபாயிசுவ்யுவானவன்; அல்லாதார் உபாதிசிவந்தந் வ்யூக்கன். ஆதலால் அவர்களைவிட்டு, நிருபாயிகவ்யுவான இவனையேபற்றி உஜ்ஜீவியுக்கோள்” என்று தாம் அறுதிரிட்ட அர்த்தத்தை தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், ஹூமவத ஸோஷத்வபர்யந்தமான நிரதிசய புருஷார்யத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதானவர், இப்படி உபகாரகனை இவனை ஆத்மாவுக்கு நிருபாயிசுவ்யுவென்றும், அல்லாதாரடங்க ஸோபாயிகவ்யுவாக்களென்றும், அவனைப் ப்ராப்பமும் ப்ராபகமு மென்றும் அநுஸந்தித்து, அத்தால் வந்த ப்ரீதயதிசயத்தாலே ஸமஸ்தசேதநராயுங் குறித்து “ஸோபாயிகவ்யுவாக்களைவிட்டு நிருபாயிகவ்யுவான ஸர்வேஸ்வரணைப் பற்றுங்கோள்” என்று உபதேசிக்கிறார். “ஸவெபுஷாஸெவொகாநாஹ் விதாநாதாவாயவஃ” “ஹூகாநாஹ்யொஷ்யபுஃ விதா” என்று இப்பாதுளாவே நிருபாயிசுவ்யுவ அவனையிறே; மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட ஜயந்தனுக்குப் ப்ராஹ்மஸ்தாம் தொடுத்துக்கொடுக்கிற தாமேயிறே புகலானார். “ஸவிக்ராவவரித்யுக்” —பிதா எதிரியாக அவனிலும் அண்ணியவுறவாய் உதவினானிறே ஸ்ரீப்ராஹ்மாதாழ்வானுக்கு. “கூலாஹ்யிகூலவாஹ்” என்று ஹிதஞ்சொன்ன ஸ்ரீ விஷ்ணுழ்வானைத் தள்ளிவிட்டான் ராவணன்; “நத்யுஜெயஸு” என்று அவனைப் பொழியச் செல்லாதாயிற்றுப் பெருமானுக்கு. மஹாராஜர் ஜ்யேஷ்டனாலே நோவுபட நிருபாயிசுவ்யுவாய்ச் சென்று உதவினார். த்ரௌபதிபை பரர் பரிஹக்க, ஹித்தாக்கள் ஹம்ப்ரயாநராயக் கவிழ்த்திருந்து தரையைக்கீற, அவ்வளவிலே உதவினபின்பும் “மொவிநெஹி யஹ்நுஹ்நுஷாஸாஹ்நாஹ்” என்று புண்பட்டது அவன்திருவுள்ளமிறே. உபாயாந்தரங்களைக் குறித்து ஸோகித்த அர்ஜுநனைக்குறித்து, “அவற்றைபடங்க விட்டு என்னையே பற்று; உன்னை நான் ரக்ஷிக்கிறேன்; ஸோகிபாதே கொள்” என்றானிறே. இப்படி “நிருபாயிசுவ்யுவ அவனை: புறம்புள்ளாரடங்க ஸோபாயிக வ்யூக்கன்” என்று அநுஸந்தித்து, அத்தால்வந்த ப்ரீதிபாலே “எல்லாரும் ஸோபாயிக வ்யூக்கனைவிட்டு அவனையே பற்றுங்கோள்” என்று ப்ரோபிஷு பரவ்ருத்த ராகிறார்.

௭௫.—ஒன்பதாம்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி. கீழற்றிருவாய்மொழியிலே, ஹூமவத ஸோஷத்வபர்யந்தமாக நிரதிசய புருஷார்த்தத்தை நிகிலவிரோதிநிலிருத்திபூர்வகமாக அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதிப்ரீதியோடே அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து “சயமேயடிமைதலைநின்றார்” என்றும், “நீக்கமில்லாவடியார்” என்றும், “கோதிலடியார்” என்றும் ஹூமவதரை விரும்பினாராய் நின்றார். ஆப்பான் திருவழந்தாரரையார் ஆஸ்ரயித்ததும், திருவாய்மொழி கேட்டதும், ஆழ்வானோடேயிறே. “சயமேயடிமை தலைநின்றார்” என்றது, ஸ்ரீஹரதாழ்வான் போல்வாரை; “நீக்கமில்லாவடியார்” என்றது,

கொண்டபெண்டிர் ப்ரவேஸே; ஸங்கதி கயநார்த்தம் வருத்தத்தை அநுபதிக்கிறார் - கீழற்றிருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. கீழற்றிருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில் சொன்ன

கொண்டபெண்டிர்—ப்ரவேசுங்கள்.

இனாயபெருமாள் போல்வாரை; 'கோதிலடியார்' என்றது, ஸ்ரீஸ்துருக்நாழ்வான் போல் வாரைக்காணும்" என்று ஆழ்வான் பணித்தானாகப் பணிப்பார். "இப்படிப்பட்ட ஹம் வதஸேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தில் எல்லையை நமக்குத்தந்த ஸர்வேஸ்வரனே நிருபாயிக ஷங்கம் அல்லாதாரடங்க ஸோபாயிக ஷங்கங்கள். அவனே நிருபாயிக ஸுஹ்ருத்து, அல்லாதார்பக்கல் தோற்றுகிற ஸௌஹார்த்தம் ஸோபாயிகம்" என்று ப்ராப்யபாஸங்களைத் தவிர்த்து அவனே ப்ராப்யமென்றும், ப்ராபகாபாஸங்களைக் கழித்து அவனே ப்ராபகனென்றும் அறுதியிட்டே பிறந்த லாலத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே சேதநரைக்குறித்து, "நீங்கள் ஸோபாயிக ஷங்கங்களான அல்லாதாரைவிட்டு நிருபாயிக ஷங்கமான அவனையேபற்றி உஜ்ஜீவிக்கப்பாருங்கோள்" என்று பரோபதேசே ப்ரவருத்தராகிறார். "ஹவெஷாஹெஷாஹெஷாஹெஷா" (ஸ்ர்வேஷாமேவ ஸோகாநாம்) இத்யாதி; "ஹவ்ய யஃ பிதா" (அவ்யய பிதா); அல்லாதார் தாய் தம்பப் பனென்று பேராய் நாலுநாளிருந்து மணற்கோட்டகம்போலே கழிந்துபோவார்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே, அழியாதே என்று மொக்க ரக்ஷகனும் பிதா அவனையாயிற்று. தனக்குவிதஞ்சோன்ன விவீக்ஷணனே, 'ஹவ்யய பிதா' (தவந்துத்க்) என்று புறப்படவிட்டானிறே ராவணன்; அவன்தம்பி யையொழியச் செல்லாதென்றிரிறே பெருமாள். மஹாராஜர் ஜீவாத்மனாலே நோவுபட, தனிமையிலேவந்து உதவினாரிறே பெருமாள். பெற்ற தம்பப்பன் டிகையாக, அவனிலும் அண்ணியனாய்வந்து உதவினாரிறே, ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்கு. மாதாபிதாக்கள் கை விட்டஜயந்தனுக்கு, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்தோதேதுக் கோடுநிற்கிறவர் தாமையிறே புகலாடார், "ஹவ்ய பிதா" (ஸபித்ராச) இத்யாதி. "ஹம்" (ஸ) - நீரிலேபுகழுந்துவாரைப்போலே யாரகரானவரே ஹாயகராய் அம்புதோடுக்கும்படி சூழ்த்துக்கோடுகின்ற அவன். சேஷம் பூர்வவத் த்ரௌபதி, யர்மப்ராபாநான ஹர்த்தாக்கள் ஐவரும் வெறுந்தரையைக்கீழியிருக்க அவர்களையொழிய துரஸ்த்தனான க்ருஷ்ணனையே நினைக்க, "அவள் ஆபந்நையாய் நம்மை நினைக்க, நாம் உதவப்பெற்றிலோம்" என்று "ஹவ்ய பிதா" (ஸபித்ராச) (க்ருஷ்ணமாம்துரவாஸிநம்) என்று புண்பட்டானவனிறே. அர்ஜுநன் "என்னயிமதம் என்னால் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவரிது" என்று சோகிக்க, "உன்னைத்தோற்றி வருவதோன்றி பேற்றுக்கு உடலாமன்றிறே, உனக்கு சோகிக்கவேண்வெது? உன்னுடைய ஸர்வஹரங்களையும் நம்தலையிலேபோகட்டு, நாமே கடவோமென்றிரு; உன்னுடைய விரோபிவஹம்

அர்த்தத்தை அருவதித்ததுக்கு அப்தஸம்வாதம் - அப்பான் இத்யாதி. ஸங்கதி - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. ஸோபநஸம்வதி ஹ்ருதயம் உபய, ஸஃ - ஸுஹ்ருத். ஸோபாயிகபந்துக்களென்றத்தால் மலிதம் - ப்ராப்யபாஸங்களைத்தவிர்த்து என்றது. நிருபாயிக ஷங்கம் என்றத்தால் மலிதம் - அவனே ப்ராப்யன் என்றது. ஸௌஹார்த்தம் நிருபாயிகமென்றத்தால் மலிதம் - ப்ராபகாபாஸங்களைக்கழித்து என்றது. அவனே நிருபாயிக ஸுஹ்ருத்து என்றத்தால் மலிதம் - அவனே ப்ராபகன் என்றது. அல்லாதாரடங்க ஸோபாயிகபந்துக்கள், அவனே நிருபாயிகபந்து வென்றதுக்கு வசந்தவ்யமும், அருஷ்ட்டாநங்களும் காட்டுகிறார் - ஸர்வேஷாம் இத்யாதி அர்ஜுநனென்கிற வாக்யத்தாவும். அவ்யய பிதா என்றதுக்கர்த்தம் - அல்லாதார் இத்யாதி. 'சேஷம் பூர்வவத்' என்றது - பயிலும் கடரொளியிலே "நம்பனைஞ்ஞாலம்படைத்தவனை" என்கிற பாட்டில் வ்யாக்யாதமானுட்போலே யென்றபடி. இதர ரக்ஷகரல்ல, அவனே ரக்ஷகனென்ற கீழ்; உபாயாந்தரங்களும் உபாயமன்று, அவனே உபாயமென்கிறார் மேல் - ஹ்ருதயம். இது - யாதி. உபாயபாஸங்களைக்கழித்து அவனே உபாயமென்றது - இல்லகண்டிரித்யவ்யய.

த்தை யடைய நாமே போக்கித்தருகிறோம்” என்றானிறே. இப்படிக்களாலே “அவனே நிருபாயிகவன்பு. அவனையே பற்றப்பாருங்கோள்” என்று தாம் அறதியிட்ட அர்த்தத்தைத் தம்மைப்பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுவதாகப்பரோபதேசோப்ரவருத் தராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கொண்டபெண்டிர் பக்களுற்றார் சுற்றத்தவர்பிறரும்
கண்டதோடுபட்டதல்லால்காதல்மற்றயாதுமில்லை
எண்தியையுங்கீழும்மேலும்முற்றவும்உண்டபிரான்
தொண்டரோமாய் உய்யலல்லால் இல்லைகண்டிர் துணையே.

ஆ.—(கொண்டபெண்டிர்.) - இந்தவாகவதகங்கையருப ஸம்பத்தை ஐயவதகைங்கையரதிகளாயிருப்பாரோடே புஜிக்கையிலே அபேகையுடையான ஆழ்வார். தயாமிதரை இந்தகேரிகத்திலே காணுமையாலே இந்தலோகத்திலுள்ளாரைபே ஐயவதசேஷதைகமதிகளாக்கிக்கொண்டாகிலும் அவர்களுடே இப்பேகத்தை புஜிக்கைக்காக, ஐயவதசேஷதைகமதிவத்துக்கு உபாயமாக, அவர்களைப்பார்த்து உங்களுக்கு ஸோபாதிகஸ்நேஹான களத்ராதிகளோடுள்ள உறவைவிட்டு, அகாரணஸுஹ்ருத்தாய் ப்ரளயகாலத்திலெல்லாயும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகன எம்பெருமானுக்கு அடியோமாய்கையொழியவேறு ரக்ஷகரில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எல்லாருடைய வன்புத்தவழும் ஸோபாயிகமாகையால், நிருபாயிகவன்புவான எம்பெருமானையே பற்றி யுஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிறார்.

[கொண்டபெண்டிர் என்று தொடங்கி] - தான் தன்ஹ்ருதியத்திலே மிகவும் வன்புக்களாக நினைத்திருக்கும் ஐயராதிகள் கையில் அர்ப்பிக்கண்டபோது ஸ்நேஹித்தாராயிருக்கு மித்தனைபோக்கி பெய்யானஸ்நேஹம் ஒன்று மில்லை. ‘கொண்டபெண்டிர்’ என்கிறது - அர்யபுதுரதிகளாலே ஸம்பாடித்த ஐயரைய என்றுஞ்சொல்லுவர். [எண்தியையுமென்று தொடங்கி] - ப்ரளயபத்தில் தன்னையொருவரும் அர்யியாதிருக்கச்செய்தே, எல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகனவனுக்கு அடியோமாய் உபகையொழிய வேறு ஆதாரவுக்கு ரக்ஷகரில்லை.

ப.—முதற்பாட்டில், ஓளபாயிகபந்துக்களான தாரபுத்ராதிகளா லொரு ப்ரயோஜனமில்லை: அசேஷஜமத்தையும் வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின ஆபத்தஸகனவனுக்கு அடியாரமதொழிய வேறுதுணையிலை யென்கிறார்.

கொண்ட - நாம் பந்துக்களாக நெஞ்சிலேநொள்ளப்பட்ட, பெண்டிர் - தாரம், மக்கள் - புத்ராதி, உற்றார் - ஸம்பந்தி, சுற்றத்தவர் - பார்த்தவர்களும், பிறரும் - மற்ற

பெற்றிருவாய்மொழியும்” என்றது. “சுற்றத்தவர்” என்றது - அவனே நிருபாதிகபந்து வென்ற அருஷ்ட்டாக்கங்காட்டினவையெனவே ஆதிஞ்சநய அந்நயகதிவங்களும அர்

றும் மிதர்ப்ருத்யப்ர்ப்ருதிகளும், கண்டதோடு - நம்கையிலே ப்ரயோஜனங்கண்ட போது, பட்டதல்லல் - உடன்படுமொழிய, மற்று - ப்ரகாரந்தரத்திலே, யாதும் - ஏகதேசமும், காதல்இல்லை-ஸ்நேஹமுடைபரல்லர் ; (ஆதலால்), எண்ணிசையும்-ஸமஸ்த திக்குக்களோடுகடின, கீழும் - பூமிபையும் பாதளங்களையும், மேலும் - ஊர்தவ லோகங்களையும், முற்றவும் - எல்வாவற்றையும், உண்ட - ப்ரளபங்கொள்ளாதபடி யமுது செய்துநோக்கின, பிரான் - மஹோபகாரகனுக்கு, கொண்டரோமாய் - அடியோமாய், உய்லல்லல் - உஜ்ஜீவித்தல்லலது, (வேறுபத்துக்கு), இல்லைதுணை - துணையிலலை.

இ.—முதற்பாட்டில், நிருபாயிகவ்யவ்யாவானவன், ஆபத்ஸகன்; அவ னையேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கொள் என்கிறார்.

[கொண்டபெண்டிர் இத்யாதி] - தான் தன்ஹ்ருத்யத்திலே வ்யவ்யாக்களாக நினைத்திருக்கும் ஊர்பாடிகளென்னுதல், ஊரையக்கே விஸேஷணமாய் அர்யாத்யுபாதி ஸ்ரேஷ்டத்தாலில்கொண்ட ஸ்திரீ என்னுதல், மாதாபிதரு ப்ர்ப்ருதிகளைக் காங்கடைக் கொண்டு எல்லாருமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்திரீ என்னுதல். [மககள] - அப்படிப்பட்ட அவளைய யௌவநத்தை யழிபமாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - தனக்கு ஸத்ருஸ ஷேஷமென்று ஆகரித்த ஸம்ஸாந்திகள். [சுற்றத்தார்] - அவர்கள் மதிக்குப் படிபான இத்தலையில் ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அர்யநுர்: முன்பு சொன்ன வர்களும், இவர்களிற்காட்டில் வாசிர்பரிதன்மென்கை. [கண்டதோடு பட்டதல்லல்] - ஸந்தியிலே ஸ்நேஹிக்குமொழிய வென்னுதல், கையிலே தவ்யங்கண்டபோது அத்தைப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமொழிய வென்னுதல். [காதல்மற்றி யாதும்ல்லை] - காணாதபோது மெய்யான ஸ்நேஹமென்றுமில்லை யென்னுதல். ஸ்நேஹமும் அதற் கெதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்கடியான வ்யவ்யமும் இல்லையென்னுதல். [எண்ணிசையும் இத்யாதி] - பத்துத்திங்குமுண்டான ஸகலசேத களையும் பிரகதிப்படாமல் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்றின் பக்க ஸொன்றுபில்லாதஅன்று ரக்ஷிக்குமவன், ப்ரளயாபத்தில் ரக்ஷிக்கைக்குக் கைமுதலுமில்லை; அர்யிதவமும் இல்லையிற; ரக்ஷிச்சைக்குக்கான் அறிந்த ஆபத்தும் ஸம்வ்யவ்யமுமிறே வெண்ணிவது? அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லைபே. [பிரான்]-உபகாரஸீஸனை வன். [கொண்டரோமாய் உய்லல்லல்] - அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்கையொழிய நம்மதாய் அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்தான் றில்லை. ஸேஷத்வத்தை இசைய மித்தனை. ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே அத்தையறிகை உஜ்ஜீவரம்; ஸேஷத்வத்தை இழக்கை யிறே பாஸமும். [இல்லைகண்டிர் துணையே] - "வேறே துணையுண்டாயிருக்க இவனைப் பற்றச் சொல்லுகிறே னல்லென்; இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல் இல்லையாகில் இல் லையித்தனை". அந்வயத்தாலே ஸாதித்து வ்யதிகரோகத்தாலே த்ருடகரிக்கிறார்.

எதி.—முதற்பாட்டில், "ஒளபாதிபந்துக்களான தாரபுத்ராதிகளால் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை; நிருபாதிபந்துவானவனே ஆபத்ஸகன்; அவனையே பற்றியுஜ்ஜீவியுங் கொள்; வேறுதுணையிலலை" என்கிறார்.

முதற்பாட்டு - கொண்டபெண்டிர் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக்கடரக்ஷித்தவர்த்யவ்யம். நிருபாதிகவ்யவ்யாவான இத்யாதி.

[கொண்டபெண்டிர்ந்தியாதி] - தான் தன் ஹ்ருஷ்யத்திலே வந்துபுக்களாக நினைத்திருக்கும் லார்யாதிகளென்னுதல். [கொண்டபெண்டிர்] - நிருபாதிசமாதவந்த தன்றிக்கே த்ரவ்யாத்யுபாதிசமாதவந்த பரிஹ்ருஷித்த ஸ்திரீகள். அன்றிக்கே, மாதாபிதாக்களைச் செங்கற்பீர கட்டவிட்டு, தான் ஆர்ஜித்த தந்தையையாகக் கொடுக்கும்படி தஞ்சமாக நெஞ்சிலேகொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். ஆசார்யனும், பரதேவதையும் ஐஸ்வர்யாதிகளும் எல்லாம் இவளையாகக் கொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். இவளுண்டாகையிறே எல்லாமென்றிருக்கை அன்றியே, இது ஸர்வவிசேஷணமாய், பந்துக்களாகத் தான் நினைத்திருக்கும் லார்யாதிகளென்னுதல். [மக்கள்] - அப்படிப்பட்ட அவளுடைய யௌவந்தையழிய மாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - தனக்கும் ஸத்ருஸாலியமென்று ஆதரித்த ஸம்வந்திகள். [சற்றத்தவர்] - அவர்கள் மதிக்கும் படியான ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அந்நரும்: முன்புசொன்னவர்களும், இவர்களிற் காட்டில் வாசி பேரிதன்றென்கை. [பிறரும்] - மித்ரபூத்யாதிகளென்றுமாம். [கண்டதோபேட்டதல்லால்] - ஸந்தியிலே ~~கண்டதோபேட்டதல்லால்~~ உடன்படுமதோழிய, ப்ரகாராந்தரத்தில் ஏக தேசமும் ஸ்நேஹமுண்டி ரல்லரென்னுதல், காணாதபோது மெய்யானஸ்நேஹ மொன்று மில்லையென்னுதல், கண்டதுக்குமற்று - காணாதபோதிறே. [காதல்மற்று] - ஸ்நேஹமும், அதுக்கேதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்கடியான பந்தமுமில்லையென்னுதல். [என்தீசயமித்தியாதி] - பத்துத்திக்கிலுமுண்டான ஸகல சேதநரையும் பிரிகதிர்ப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்றின்பக்க லொன்று மில்லாதவன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாவஸ்த்தையில் ரக்ஷிக்கைக்கு ஸாந்ருமில்லே, அர்த்தித்வமுமில்லையிறே: ரக்ஷிக்கைக்குத் தான் அறிந்தஆபத்தும் ஸம்

‘தான் தன் ஹ்ருஷ்யத்திலே’ இத்தியாதி வாக்யத்தையம் சில ஸ்ரீ கோஸங்கரிலில்லை. ‘கொண்ட’ என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் - கீர்த்தவமும், வால்ஸ்ப்யமும், உத்தேஸ்யதை யும். த்ரவ்யாத்யுபாதிசமாதவந்த என்கிறவிடத்தில் ஆதிசபத்தத்தாலே, வீர்யசல்கத்தாலும், பூத் தருபுணர்ச்சியென்றுதொடங்கி மூன்று புணர்ச்சியாலும், பரிஹ்ருஷித்தவர்களைச் சொல்லுகிறது. செங்கற்பீரகட்டவிட்டென்றது - பிச்சையுருவிட்டு உடன்படி. நெஞ்சிலேகொண்ட என் றது - ப்ரீதிவிஷயமாகக்கொண்டவென்றது. ஐராயையப்பற்ற புத்ரன் அபிமதென்னுமாம், ஸ்திரீயையுபேக்ஷித்து அஷ்டம புத்ரனுனை லீஷ்டமனை நோக்கிக்கொண்ட சந்தருவின் பக்கவாட்டில் கண்டு கொள்வது. கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே பிறையுமொக்க எடுப்பானென்? என்ன - முன்பு சொன்னவர்களும் இத்தியாதி. சொன்னவர்களுக்குமென்றது. ‘கண்டதோடு’ - இவனைக் கண்டபோதென்று முந்தினவர்த்தம். ‘பட்டதல்லால்’, படுகை - நெஞ்சிலேபடுகையாய், ஸ்நே ஹிக்குமதொழியவென்றது. இது இரண்டாமர்த்தத்துக்குமொக்கும். மற்ற - காதல் - யாது மில்லையென்றவயித்தர்த்தம் - காணாதபோது இத்தியாதி. மற்றென்றால் காணாதபோதைச் சொல்லுமோவென்ன - கண்டதுக்கு இத்தியாதி. மற்றையர்த்தத்துக்கும், ‘காதல்மற்று’ என்று அடைவேகண்டுகொள்வது. எதிர்த்தலை - ப்ரதிகோடி. த்வேஷபுமென்றது - த்ருஷ்டாந்தர்தார்த்தம். அதுக்கடியான - ஸ்நேஹத்துக்கடியான. மற்ற - சம்பந்தமும். ப்ரீதிவென்றதுக்கர்த்தம் - பிரிகதிர்ப்படாமேயென்றது; தப்பாதது யென்றது. இத்தால்ஹம் - இவற்றின்பக்கல் இத்தியாதி. அப்போதொன்றுமில்லையோவென்ன - ப்ரளயாவஸ்த்தையில் இத்தியாதி. ஸாதநபு சிற்றிருவாய்மொழி ~~இத்தியாதி~~ யென்றது. அர்த்தித்வமும் - ப்ரபத்தியும். ஒன்றுமில்லாவிட்டால் ~~இத்தியாதி~~ ரக்ஷிக்கைக்கு இத்தியாதி. சம்பந்தம் நித்யமாய்ருக்க ஸம்வர்ப்பா

ஸந்ருமுமிதே வேண்வேது. அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லையே. [பிரான்]-
உபகாரசீலனாவன். [தொண்டரோமாய்யவல்லால்] - அவனுக்கு நம்மதாயிருப்ப
தொன்று கொடுக்கவேண்வேதில்லை, அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. சேஷத்வம்
ஸ்வரூபமானபின்பு அத்தையிழக்கையாவது - விநாஸமிதே. அவ்வயத்தாலே அன்றிக்கே
வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடகரிக்கிறார். [இல்லைகண்டிர்துணையே] -
ஆபத்துக்கு வேரோரபாஸ்ரயமுண்டாயிருக்க, இவனைப்பற்றச்சோல்வகிறதல்ல இது; அவ
னைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாமித்தனை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

துணையஞ்சார்வுமாதுவார்போல்கற்றத்தவர்பிறநம்
அணையவந்தவாக்கமுண்டேல்அட்டைகள்போல்கவைப்பர்
கணையொன்றாலேயேழ்மரமுமெய்த எம்கார்முகிலை
புணையென்றயப்போகலல்லால்இல்லைகண்டிர்பொருளே.

ஆ.—(துணையும்) - பரப்போஜபரரைப்போலே வர்த்தியாநின்ற ஸ்வ
ப்யோஜநபரராயிருக்கிறவர்களை விட்டு, கேவலம் பரப்போஜநபரான தசரதாத்மஜ
னையே ரக்ஷகனாகப் பற்றப்பாருங்கோள்; வேறொருவரைப்பற்றி ஒருப்யோஜநமில்லை.
பென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், பரோபகாசபரரைப்போலே யிருந்து, தந்தா
முடைய ப்யோஜநங்கனையே தலைக்கட்டப் பார்க்கும் ஹேயரையொழிய, கிரீஹேதுக
மாக பரஸம்ருத்த்யேகப்ப்யோஜனான ஓஸரூபாத்மஜனைப் பற்றுங்கோள் என்கிறார்.

[துணையென்று தொடங்கி] - ஸுரூபங்களையொக்க அதுவிப்பாரைப்
போலேயும், தாங்களை புகலாவாரைப்போலேயும் அப்போதி வந்துக்கொண்டு வாசி
யின்றிக்கே தாக்களுக்கும் கைக்கெட்டின ஸம்பத்து உண்டாகில், அவன்பக்கல் உபகாரங்
கொண்டாராகக் கொள்ளாதே அவனுக்கு ஹிதர்பண்ணிராய் உபஜீவிப்பர். [கணை
யொன்றாலே என்று மேலுக்கு]-தம்மால் சொடுக்கலாவதொன்றில்லாதபடி வெறுவியரு
மாயிருக்கிற பூநீஸுக்ரீவ மஹாராஜர், “தான் மிடுக்குடையர்” என்று நெறி வாலியைக்
கொல்ல விசைசகக்காக உதவிறொரு ஸரத்தாலே மராமரங்களைஹழி'ம் எய்த என்
னுடைய பரமோதாரனை. ‘எம்’ என்று ஆத்மசி வஹுவசநம். பரீத்யாரும் பேறுகச்

யத்தில் நின்று ரக்ஷியாநிருப்பானென்? என்ன - அப்போது இத்தயாதி. அபரதிஷேதம்
காணமையாலே ரக்ஷித்திலனென்றபடி. அப்போது-ப்ரளயாவஸ்த்தையிலே. அவன்உபகாரசீலனா
னல் நாமும் சில பச்சையிடவேணுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்தயாதி. “தொண்டரோமாய்ய
வல்லால்” என்கிறதென்? சேஷத்வஜ்ஞநமில்லாதபோது உஜ்ஜீவநமில்லையோவென்ன -
சேஷத்வம் இத்தயாதி. வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடகரிக்கையாவது - அவனைத்
துணையாகப்பற்றின லுஜ்ஜீவிக்கலாம், அல்லாதாரைத் துணையாகப்பற்றின லுஜ்ஜீவநமில்லை
யென்றபடி. துணையென்ற அவதாரணர்த்தம் - வேறேர் இத்தயாதிகாய்வயம். இது -
ஆத்மவஸ்து. கொண்டபெண்டிர்தொடங்கி, உய்யல்லல்லால் துணை - இல்லைகண்டிர்த்யந்வய.

சொல்லுகிறார். தந்தாமுடைய ஸ்வஹ நிர்வாஹனைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க சீனைக்கி லல்லது வேறொருவரைப்பற்றி ஒருப்ரயோஜனமில்லை.

ப.—அந்தரம், அவிஸ்வஸீயமான அநுபகாரகரை பந்துபுக்திபண்ணுதே, விஸ்வாஸஜநனுமா யுகரிக்குமவனை பாஸ்யித்தாலல்லதுப்ரயோஜனமில்லையென்கிறார்.

(ஸுபைஹுஷிங்கு) துணையும்-ஸஹாயஹுதநுமாய், (ஆபத்தவந்தால்), சார்வம் - அபாஸ்யமும், ஆதவார்போல் - ஆவாரைப்போலே, சுற்றத்தவர் - பந் துக்களும், பிறரும் - மற்றுமுள்ளாரும், அணைய - தங்களுக்குக்கிட்ட, வந்த - வருந், ஆக்கம் -ப்ரயோஜனம், உண்டிடல் - உண்டாகில், அட்டைகள் போல் - அட்டை கள் போலே, சுவைப்பர் - இவற்றைக்கு உபகாரமென்று சீனைக்கும்படி பசையறச் சுவைத்துவிடுவர்; (அப்படியின்றிப், ஆபத்திலே அபாஸ்யமான தன்பக்கவிலே பந் தாதிசங்கைபண்ணினவனுக்கு விஸ்வாஸம் சிறக்கும்படி), கணையொன்றுலே - ஓரம் பாலே, ஏழ்மாமும் - ஏழ்மராபத்தையு, எய்த - எய்தவுபகாரகனாய், எம் - நம்மையும் விஸ்வஸிப்பிக்கும், கார்முகிலே - காளமேகஸ்வாவனாவனை, புணையென்று - அபாஸ் ரயமென்று சீனைத்து, உப்பப்போகலல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போகதொழிப, பொருள்-ப்ரயோஜனம், இல்லை - இல்லை. புணை - தெப்பாம்பு, அமிழ்த்தாதபடி நீரக்குள் அபாஸ் ரயத்தைச் சொல்லுகிறது.

இ — இரண்டாம்பாட்டில், உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜ னங்கனையே தலைக்கட்ட சீனைக்கும் அவர்களைப்பொழிய, திரிதேஹதுகமாக ஆபத்தானபெண் பற்றுங்கொள் என்கிறார்.

[துணையும் இப்பாடி] - துணையாகையாவது - “வனகூஹுஷஹுஷஹுநள” என்று ஸுகூஹுஷகங்களை யொக்க அதுவினிக்கை. சார்வாகையாவது - போக்கடியற்ற ஓஸாயில் தாங்களை யுகலாகை. பாண்டவர்களுடைய வனவாஸத்தில் தனிமைப்பிலே முகங்காட்டியும், த்ரோனபதியை மீட்டுக்கொண்டு போகிறபோது தங்களை பணிக் கொட்டிலிலே சென்று முகங்காட்டிக் கூடக் கதறியும் துணையாற்ற போலேயும், ஹுதத் தன்னிட்ட ஸக்தியை அர்ஜுனனைத்தன்னித் தன்மார்பிலே யேற்ற க்ருஷ்ணனைப்போலே யும் இருக்கை. [ஆதவார்போல்]-தாக்கள் அபைபூஷகாரனபடியே சுடக்கிறப்பொருள் செய்யாதே “ரக்ஷகர்” என்றுப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பார்கள். [சுற்றத்தவர் பிறரும்]- வந்தபுக்குளோடு வரசியின்றிக்கே. [அணையவந்த ஆக்கமுண்டிடல்] - கைக்கெட்டின ஸம்பத்துண்டாகில்: இவன்பக்கவிலே ஒருப்ரயோஜனம் தங்களுக்குண்டா மென்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல்; தங்கன்பக்கவிலே இவனுக்கொருப்ரயோஜனமுண்டென்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல். [அட்டைகள் போல் சுவைப்பர்] - ரக்தஸ்பர்ஸமற் வாங்கா நிற்க ஹிதஞ்செய்தகாரியிறே யிருப்பது; அதுபோலே உபகாரங் கொண்டாராய்க் கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்திருக்களாக உபஜீவிப்பர். “உன்கையிலே கனக்கக்கிடத்தால் அபஹரிப்பர்கள், என்சையிலே யுகட்டுவை” என்று ஹிதஞ்செய்திருக்களாகவிறே உப ஜீவிப்பது. [கணையொன்றுலே] - “வனகூஹுஷஹுஷஹுநள” என்று கைக்கெட்டிற்று ஓரம்பாலே. [ஏழ்மாமும் எய்த]-ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிஸங்கை போவதா யிருக்க, ஏழ்மராமாதத்தையு மெய்த. [எம்கார்முகிலே] - வாலியாலே தூரப்புகுண்டு வெறு வியரான ஓஸாயிலே யுதவப்புக. ரக்ஷணத்திலே அதிஸங்கை பண்ணினவனுக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து, அவன்னிரையிழைப் போக்கி, “வனகூஹுஷஹுஷஹுநள”

என்று ஆஸ்ரிதரைச் சொல்லுதல், ஆத்மவி வஹுவசுநமாய் அவருக்குச் செய்ததும் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திருக்கும்படியரலேபாதல், [புணையென்றுய்யப் போகல்லால்] - அவன்பக்கல் நயஸ்தஹராய் உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய; “என்கார்யம். உனக்கேஹாமாகலேணும்” என்று ஒருவார்த்தையே அவனுக்குச் செய்யவேண்டுமது. [இல்லைகண்டிப் பொருளை] - புறம்பொருவரைப்பற்றினால் ஒருபரயோஜனமில்லை. புறம் பாஸ்ரயிக்கையிலே க்லேஸிக்கச் சிலருண்டு இத்தனை; பிரயோஜனரூப மாவதொன்றில்லை.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜனங்களைத் தலைக்கட்டரினைக்கும் அவிஸ்வஸநீயரானவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக விஸ்வாஸஜனகராய், ஆபத்ஸகனானவனைப்பற்றுமதன்றிப் ப்ரயோஜனமில்லையென்கிறார்.

[துணையித்யாதி] - துணையாகையாவது - “**வனகௌஹுஸுவஹநா**” (ஏகம்துக்கம்ஸுகஞ்சுநௌ) என்று **வஸுவஹுஸுவ**ங்களையொக்க அநுஹவிக்கை. சார்வாகையாவது - போக்கடியற்றதசையில், தாங்களேபுகலாகை பாண்டவர்களுடைய வநவாஸத்தில் தனிமையிலே முகங்காட்டியும், த்ரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டேபோகிறபோது “**ஜமாஉதாஹாமுவுககேபுஸாநாமா**” (ஜகாமதாம்பார்க்கவகர்ம்ஸாலாம்) என்று அவர்கள்நங்கின பணிக்கோட்டிலேசென்று முகங்காட்டிக்கூடக்கிடந்து கதறியும் துணையாயும், பகதத்தன்விட்ட சக்தியை அர்ஜுனனைத்தள்ளித் தன்மார்பிலேயேற்றுப் புகலாயும் போந்த க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கை. [ஆதவார்போல்] - தாங்கள் அபந்துக்களானபடியே கடக்கநிற்பதுஞ்செய்யாதே “**ரக்ஷகர்**” என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பார்கள். [சுற்றத்தவர்பிறரும்] - ஜ்ஞாதிதளும், மற்றுமள்ளாரும். [அணையலித்யாதி] - கைக்கேட்டின ஸம்பத்துண்டாகில். “இவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜனம் தங்களுக்கு உண்டாம்” என்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல். “தங்கன்பக்கல் இவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டு” என்று தோற்றியிருக்குமாகில் என்னுதல். [அட்டைகள்போல்சுவைப்பர்] - ரக்த

இரண்டாம்பாட்டு - துணையும் இத்யாதி. “துணையும்சார்வும்” என்றுதொடங்கி, “புணையென்றுய்யப்போகல்லால்” என்னுமளவும் கடராதித்தவதாரிகை - உபகாரகரை இத்யாதி.

துணைக்கும் சார்வுக்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - துணையாகையாவது இத்யாதி. துணை - ஸ்வராயம். சார்வு - ரக்ஷகம். துணையும் சார்வுமாகை ஸர்வேஸ்வரனுக்கேயுள்ளதென்று விவகரித்தது, அப்படி துணையும் சார்வுமாகக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - பாண்டவர்களுடைய இத்யாதி. “**கஸுவயஸ்யோலிஹுபெஜோபெஜோகௌஹுஸுவஹநா**” இத்யாதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. “**வ்யுஷிபூவீரஸூகூரூபூவீரானாஸங்கோநஸஹரஹிணைய**; **ஜமாஉதாஹாமுவுககேபுஸாநாமா யசூஸாதெதெவூரூஷபூவீரோ**”

இது ஸம்பவபர்வணி. பார்க்கவஃ - குலாலஃ. “**ஹாமுவுஸூகூரூபூவீரானாஸங்கோநஸஹரஹிணையோ**” இது கிகண்டு. “**கேபுஸாநாமா**” என்றதுக்கர்த்தம் - பணிக்கோட்டிலே என்றது. சார்வானுதற்கு உதாஹரணம் - பகதத்தன் இத்யாதி. “போல்” என்றதுக்கு ஹவார்தரம் - தாங்கள் இத்யாதி. அணையவந்த - அணைந்துவந்த - கிட்டவந்த; ஆக்கம் - ஸம்பத்து, ப்ரயோஜன மென்னுதல். யாதாவானவனை யணைந்துவந்த வென்னுதல்; அர்த்திகளான தங்களை வந்தணையும்படி - வந்து கிட்டும்படி யான ஆக்கம் யாதாவுக்குண்டென்று தோற்றியிருக்குமாகி

ஸ்பர்ஸமற வாங்காநிற்கச்செய்தே, இவனுக்கு ஹிதஞ்செய்தனவாயிறே இவையிருப்பது; அப்படியே, உபகாரங்கொண்டாராய்க்கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பார்கள். ‘உன்பக்கலிலே ஸநங் கிடக்கில் வாங்கிக்கொள்வார்கள், அவற்றை என் மேலே ஏறிட்டுவை’ என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்செய்கிறார்களாயாயிற்று, உபஜீவிப்பது. [கணையீத்யாதி] - ‘வனகௌநகஹேஷுணா’ (ஏகேநமஹேஷுணா) என்று கைக்கேட்டிற்றோர் அம்பாலே, மஹாராஜர், தனியருமாய், வேறுவியருமாய், தமையன் பாகையுமாய், மருஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத தனிக்காட்டிலேயிருக்க, பெருமானையும் இனையபெருமானையும் தூரத்திலேகண்டு “வாலிவரவிட்டவர்கள்” என்று அஞ்சியோடித் திருவடியைவரவிட்டு அறிவித்தபின்பு, “நாம் உம்முடைய கார்யஞ்செய்யவல்லோம்” என்று மழுவேந்திக்கோடுத்தும் அவர்கார்யஞ்செய்தாரிறே. [ஏழ்மரமுமெய்த] - ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிசங்கை தீர்க்கலாயிருக்க, ஏழ்மரமரத்தையுமெய்த. [எம்கார்முகிலே] - ‘எம்’ என்று - ஆஹிதரைச்சொல்லுதல்; ஆத்மநி பஹுவசநமாய், மஹாராஜர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திருந்தபடியாலே யாதல். [கார்முகிலே] - பரமோதாரனாவனே. அவன் படியிதுவாகில் நாம் அவனுக்குச் செய்யவேண்வதென்னென்னில்? — [புணையீத்யாதி] - இடவேண்வதோரு பச்சையில்லை, ஒருக்திமாத்ரம் அமையும். “என்கார்யம் உனக்கே லரம்” என்றோருவார்த்தையே அவனுக்கு நேரவேண்வது. [இல்லைகண்டிப்போருளே] - புறம்போருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமுமில்லை. புறம்பார்யிக்கையிலே க்வே சிக்கச் சிலருண்டத்தனை; ப்ரயோஜநருபமாவதொன்றில்லை. (உ.)

முன்றும் பாட்டு.

பொருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காணல்போற்றியென்றேற்றெழுவர்
இருள்கோள்துன்பத்தின்மைகாணில்என்னே! என்பாருமில்லை
மருள்கோள்செய்கையகரம்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்று
அருள்கோளாளாய்உய்யலல்லால்இல்லைகண்டிர்அரணே.

ஆ.—(பொருள்கை.) - இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரமாகையில் ப்ரயோஜநமுள்ளபொது பற்றி, ஐரிதீர்ப்பாபத்தில் கடும் ஸ்வஹவான அவர்களைவிட்டு, அபதஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷபமாய் உய்யலல்லால் வேறொருசகைதரில்லையென்கிறார்.

லென்னுதல். “அட்டைகன்போல்” என்றதற்கு லாகம் - ரகிதஸ்பீஸாய் இத்தாது காத்யத்யம். “ஹிதஞ்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பார்கள்” என்றதின்விசாரணம் - உன்பக்கலிலே இத்தாதி. ஓர் அம்பாலே மெய்ததற்கு ப்ரமாணம் - ஏகேந இத்தாதி. “விஹேஷுஷுணா நஸாராநுலுலெபகௌநகஹேஷுணா” இத்தாதி. “கோயொன்றாலே எய்மாமுமெய்த” என்றதற்கு லாகம் - மஹாராஜர் இத்தாதி. “எடி” என்றதற்கும், “மாமும்” என்றஸபத்திற்கும் லாகம் - ஒன்றிரண்டாலே இத்தாதி. புணா - ப்ரதிபூர “என்று” என்கிறதற்குலாகம் - இடவேண்வது இத்தாதி. விவரணம் - என்கார்யம் இத்தாதி. பொருள் - ப்ரயோஜநம். விவரணம் - புறம்பு இத்தாதி. க்ரமேனாகவம். (உ.)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமாயையொழிய மற்றுள்ளாரெல்லாம் ப்ர யோஜநமுள்ளபோது வ்யாக்களாய்க் கொண்டாடி, இவனுக்கு ஆபத்துவந்தால் பார்ப் பாருமில்லை; ஆனபின்பு நிருபாயிகமாக எல்லார்க்கும் ஆபத்ஸகனாயிருக்கிற க்ருஷ்ண னையே ஊழியுங்கோளென்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி] - ஒருவன் கையிலே அர்த்தம் உண்டாய் பரி மாறக்காணில் பரஸம்ருத்யேக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லி அவன் றன்றை அவிமூலீகரித்து, “கண்ணறமாட்டான்” என்று தோற்றினவாதே இடாயோ போகவேன்று கையேற்று நிற்பர்கள்; இப்படி அர்யபித்தவர்களுக்குஇட்டே டிரித்ராய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள் என்னை என்ற மாத் ரத்திலே இவனுக்கு உஜ்ஜீவிக்கலானால் அம்மாத்ரம் செய்வாரு மில்லை. இருள்கொள் துன்பத்தின்மையாவது - அறிவுகேட்டையும் ஁஁கத்தையும் விளைக்கக்கடவ டாரித்ர யம். [மருள்கொளென்று தொடங்கி] - சேதநர் கலங்கும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளே யுடைய அஸுரர் மங்கும்படி வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய கிருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கல்லது வேறு இவ்வாத்மாவுக்கு ரகஷை இல்லை.

ப.—அநந்தரம், அசிஷ்டநிராஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகி லல்லது வேறு முதலில்லையென்கிறார்.

கை - கையிலே, பொருள் - அர்த்தம், உண்டாய் செல்ல -, காணில் - கண் டார்களாகில், போற்றியென்று - மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஏற்று - (அவன்கொடுத்தத் தைக் கையிலே) ஏற்றுக்கொண்டு, எழுவர் - (யதாபிஷிதம்) போகாநிம்பர்: இருள் கொள் - அஜ்ஞாநதமஃப்ரசுரமாய், துன்பத்து - துஃகோத்தரமான, இன்மை - டாரித்ர யம், காணில் - கண்டார்களாகில், என்னை - ஐயோ! என்பாரும் - என்று க்ருபை பண்ணுவாரும், இல்லை -; (ஐகத்தக்கு), மருள்கொள் - நெஞ்சகலங்கும்படியான, செய் கை - ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய, அசுரர்-, மங்க - கலங்கும்படியாக, வடமதுரை - வட மதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு, அருள் கொள் - க்ருபாபாத்ர மான, ஆராய் - சேஷபூதராய்ச்கொண்டு, உய்யல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கல்லது, அரண் - வேறுபுகல், இல்லை-இல்லை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனையொழிந்தார், ப்ரயோஜநமுள்ளபோது வ்யாக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை. ஆனபின்பு நிரு பாயிகமாக ஆபத்ஸவனான க்ருஷ்ணனை யொழிய ரக்ஷகரில்லே யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - ஒருவன் கையிலே அர்யமுண் டாய்ப்பரிமாறக் காணில். [போற்றியென்று] - பரஸம்ருத்யேக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர். இன்மை அர்யம் அநேகமுண்டாகவேணும் உனக்கென் பர்கள். “நம்ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பா நெருவ னுண்டா வதே!” என்று குளிர்ப்பார்த்து, “கண்ணறமாட்டான்” என்றறிந்தவாதே [ஏற்றெழு வர்] - இடலாகாதோ போக என்றெழுந்திருப்பர்கள். [இருள்கொள் துன்பத் தின் மைகாணில்] - அஜ்ஞாநத்தையும் ஁஁கத்தையும் விளைக்கக்கடவதான டாரித்ரியத்தைக் காணில். [என்னை என்பாருமில்லை] - “ஐயோ என்னக்கடவாரு மில்லை” என்று சீயர் அருளிச்செய்வர்; பிள்ளைத் திருகழைபூரையர், “அர்யபித்தித்தவனுக்குஇட்டே டிரித்

ரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள், 'என்?' என்ற மாத்ரத்திலே 'இவனுடைய ஸ்வரூபம்' என்று ஜீவிக்கலாயிருக்குமாதில், அதிலும் லோலிகளாய் ஒரின்கொல்லுச் சொல்லார்' என்பர். [மருள்கொள் இப்பாடி] - வெறுமைபே பற்றாசாக ரக்ஷிப்பானொருவனுான்; அவனைப்பற்றுங்கோள்! என்கிறார். [மருள் கொள்செய்கை யசாரம்மங்க] - சேதந ஹ்ருதீயங்கனிலே அறிவுகேடு குழிகொள்ளும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படி. பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளிலே சேதநர் கலங்கும்படியிதே அஸுரப்ரநுதிகளுடைய க்ரௌரயமிருப்பது: [வடமது ரைப் பிறந்தாற்கு] - ஆஸிரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்கு, அகர்மஸ்யனுன தான் கர்மஸ்யாய்நடுவே வந்து தத்ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து உதவுமவனுக்கு. [அருள் கொளாளாய்யல்லால்] - அவனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்தமான அடியாராய் உஜ் ஜீவிக்குமொழிய அவன்க்ருபையை விலக்கதொழியுமதுவே இவனுக்கிடவேண்டும் பச்சை. தன்னருள் கொள்வாரை, 'உஜாராரா' என்றிதே அவன்கொல்லுவது. [இல்லை கண்டாரனை] - வேறு ரக்ஷகமாகவல்லது ஒன்றமில்லை. 'சூரரெணயயா ஸுளாதிபநவனுபநெஹ்யா, தயாவெலிஸூகதபாராகொநகேபெயுதவம்நாசு' "

ஸதி.—மூன்றும்பாட்டு. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜன முள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாரும்லலை; ஆனபின்பு, நிருபாயி கமாக ஆபதலகளுன க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகையொழிய வேறுரகுகிரில்லை யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் சேல்லக்காணல்] - இவன்தான் சிலவற்றை அவிழ்ப்பது முடிவது சேமிப்பதாய்ப் போராசிந்தும்மே. பொருளானது கையிலேயுண் டாய்ப் டோரக்காணல். [பொற்றியேனது] - பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜனரைப்போலே வார்த்தைசொல்லுவர். உனக்குஇன்னமும் கீழ்ச்சீரை பேறுகவேணு மேன்பர்கள். "நம் ஸம்ருத்த்யே தனக்கு ப்ரயோஜகமாய்ருப்பாடுருவனுண்டாவதே!" என்று குளிரப் பார்க்குமே! இவன்ஐனி நமக்குக் கண்ணாமாட்டானென்றறிந்தவாறே, [ஏந்தெழுவர்] - இடலாகாதோபோக வென்று ஏற்றுக்கொண்டேழுந்திருப்பார்கள். [இருள்இத்தயாதி] - அஞ்ஞானாவஸ்தமாய், துக்கேஹ்வா யிருக்கிற வேறுமையைக் காணில். [என்னையென் பாருமில்லை] - ஐயோ என்பாரும்லலை. பிள்ளை திருநறையூரறையர், "ஒருவனுக்கிட டோருவன் வேறுவியருவது; அவளுலே ஸம்ருத்தனுவன் இவனை 'என்' என்னுதல், இவன்க்ருஷந்த்லே வந்தோருளாகவக்கழல்ப்போதல்செய்ய, அவ்வளவாலே 'இன்னுன்

மூன்றும்பாட்டு பொருள்கை இத்தயாதி. "பொருள்கையுண்டாய்" என்பது சொடங்கி, "இல்லகண்டாரனை" என்பதுபாணமும் கடத்தத்தவசரிசை - அவனைவொழிந்தார் இத்தயாதி.

கருணைக்கு ப்ரகஸ்தி மேதெண்ண - இவன்தான் இத்தயாதி. ஸந்தாந்தம் - பொள்ளா னது இத்தயாதி. "உப்பாற்றி" என்பதுக்கு ஐயம் - பரஸம்ருத்தி இத்தயாதி. கொல்லுங்காத்ததை தன்னை விசதிகரிக்கிறார் - உனக்கு இன்னமும் இத்தயாதி. கீழ்ச்சீரை - சாஸரிசை. கலிணாமாட் டாரன் - கீழ்த்தயருகமாட்டானென்றபடி. என்றறிந்தவாறேமென்னுமனையும், அவதாரிசை. கொளிகை - உடைத்தாயையாய், அஞ்ஞானாவஸ்தமென்றபடி. இன்மை - இல்லாமை, தாரித்யம். "என்னே" என்பதுக்கு - என் என்பாரு மில்லையென் தந்ததாந்தாம் விவகரித்தது, அதுக்கு ஸம் ஶரதம் - ப்ராரொதிந்நறையுர் இத்தயாதி. அன்றிக்கே, வகார்த்தமேயாய், என்னையென்பாரு மில்

இன்னுனுக்கு பந்துவாகாதே! என்று இவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்கலாயிருந்தால், அவ்வளவுச் செய்வாரில்லை” என்று பணிப்பர். [மருள்இத்யாதி]- பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணாதவன்றும் ஆஹிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக அகர்மவஸ்ய னான தான் வந்துஅவதரித்து உதவுவா னோருவனுண்டென்கிறதுமேலே. சேதநர்நெஞ்சிலே இருள் குடிபுகுரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஆஸூரவர்க்கம் முடியும்படி, ஒரு வர்அபேக்ஷியாதிருக்கத்தானேவந்துஅவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனுக்கு, அவனுக்கு நாம்செய்ய வேண்டுவதென் என்னில்? [அருள்கொள்இத்யாதி]-க்ருபாபாத்ரமான ஸேஷஹுதராய்க் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கில்லாத, அவன்பண்ணும் அருளை விலக்கா தொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; தன்னருள்கொள்வாரை “உஜாராஃ” (உதாரா:) என்னுமவன்றே யவன். இவன் பக்கல் இதுக்கு மேற்படக் கொள்ளலாவதில்லை; அவனுக்கும் இதுக்குமேல்செய்ய வேண்டுவதில்லை; பூர்ணனாகையாலே. ஸம்பந்தமோ ஸ்வாஹாவிகமாயிருந்தது; இவன் புருரநின்ற வம்ஸமுண்டாகில், தன்பேறாக நினைத்திருக்குமவனாயிருந்தான்; இனி விலக்கா மையிறே வேண்டுவது. [இல்லைகண்டிர்அரணே]-ரக்ஷகமாவதுஇதோன்றுமே; அல்லாத தெல்லாம் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டு மித்தனை. சிறுப்பரணை “குன்றிச்சூடு” என்று நெருப்பிலே கைவைக்குமாபோலே யிருப்பதோன்றிறே, புறம்புஇவன் ரக்ஷகமாக நினைத் திருக்கும் இவை. “சூடி ரெணயயாஹுள கிய மவஹுநெஹயா | தயாஹெ அஹுகதபாராங்கொ மஹுஹெஹவஹுநாஹு” (ஆதரேணயதாஸ்தௌதிநவந்தந்த நேச்சயா- ததாசேத்விஸ்வகர்த்தாரம் கோநுபச்யேதபந்தநாத்)-ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த வாஸநையாலே உச்சைஸ்ஸாக ஸ்துதியாநிற்கும். இப்படி ஸ்துதிக்கிறது உஜாரனையோ வேன்னில்? “யமவஹு” (தநவந்தம்) - ஓர்பற்றையையென்றபடி; அவன்பக்கல் நெகிழ்ச்சியில்லை. ஆகில் அவனை ப்ரேரித்தார் ஆர்என்னில்?—“யமஹுயா” (தநேச் சயா). ஸர்வத்தையுமுடையனாய், இவனளவன்றிக்கேயிருக்கிற அவன்பக்கலிலே இவ் வாறுகூல்யத்தைப் பண்ணப்பெறில், பிறர்கீழேயிருந்து ஸ்துதிக்கவேண்டுமபடி இவனை வையான்.

(௩)

லாஸ்யமின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதமாதல். அருளைக்கொள்ளுநிற ஆளாயென்றபடி. அப்படி விலக்கா தொழிந்தால் கனக்க நினைத்திருக்குமோவெண்ண - தன்னருள்கொள்வாரை இத்யாதி. விலக்காதமாத்ரத்தாலே “உஜாராஃ” என்னக்கூடுமோவெண்ண - இவன்பக்கல் இத்யாதி விலக்காமையிறே வேண்டுவது என்னுமவன். அவன்படியிருந்தாலும் அவன் பெருமகனாக இவன் பச்சையிடவேண்டாமோ? என்ன - அவனுக்கும் இத்யாதி. ஒன்றுமில்லாத இவன்பக்க லிலே, விலக்காமை மாத்ரம் கொண்டு க்ருபைண்ணுகைக்கு ஹேது அருளிச் செய்கிறார்- ஸம்பந்தமோ இத்யாதிவாக்யவ்யயத்தாலே. புருரநின்றவம்ஸம் - லபிக்குமம்ஸமென்றபடி. “அல் லாலில்லைகண்டிர்” என்றத்தால் மலிதம் - ரக்ஷகமாவது இத்யாதி வாக்யவ்யயம். இது ‘அருள் கொள்ளாமை’. இவதோன்றுமே, என்கிறதென்? வேறு ரக்ஷகரில்லையோ? என்ன - சிறுப்பரணை இத்யாதி. குன்றிச்சூடு - குந்தம்ணிக்கொண்டை. அநாமதிமாத்ரம் கொண்டு அவன் ரக்ஷிக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆதரேண இத்யாதி. “சூடி ரெணயயாஹுள கிய மவஹுநெஹயா | தயாஹெ அஹுகதபாராங்கொ மஹுஹெஹவஹுநாஹு” ஸ்தோத்ரம்பண்ணி ரதிஷேத த்யோதகமென்று வருந்து “சூடி ரெண” என்றதுக்குஹாவம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி இத்யாதி. “யமவஹு” என்று - அஸ்திவிவக்ஷாயாம் மதுப்பாய், தநமுண்டானமாத்ரமென்ற படி. உத்தரார்த்தத்துக்கர்த்தம்-ஸர்வத்தையும் இத்யாதி. இவனளவன்றிக்கே யென்றது - விஸ்வ கர்த்துவம் தயாகார்யமாகையாலே நெகிழ்ச்சியுடையனாயிருக்கும்என்றபடி. க்ரமேணவ்யாஃ. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

அரணமாவர் அற்றகாலக்குஎன்றென்றமைக்கப்பட்டார்
 இரணங்கொண்ட தெப்பராவ ரின்றியிட்டாலுமஃதே
 வருணித்தென்னே? வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே
 சரணென்றுய்யப் போகல்லாலில்லைகண்டிர் சதிரே.

ஆ.—(அரணமாவர்.) - தரவ்பதாநாதிகளாலே ஆபத்துக்கு பந்துக்களை ஸம்பாதித்துவைத்தால், அவர்களும் ஆபத்துவந்தால் க்ருதக்நாய் அதுபக்ருதரைப் போலே புதவார்; ஆகலால், அவர்களைவிட்டு, உபகாராபேகூதனறிபே வடமதுரையிலே வந்துபிறந்து ஆபந்நரைரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹவனுவனுடைய கல்யாண குணங்களை சரணமாகப்பற்றுங்கோள்; அதுவே சதிரி என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை “இவர்கள் நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகராவர்” என்று அர்யாடிகளைக்கொடுத்து நெடுநாள் ஆஸ்ரயித்துவைத்தால் ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்றுஉபேக்ஷிப்பர்; நாம்ஆஸ்ரயியாதிருக்கச்செய்தே தானேவந்து பிறந்தருளி ஆபத்ஸை னான எப்பெருமானே ஆஸ்ரயணியென்கிறார்.

[இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - கடவியதூத்திலே சிறிதிழந்து ஸேஷித்தது கொண்டுபோவாரைப்போலே இவனைபுபேக்ஷித்து க்ருதக்நாய்ப் போவர். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயியாவிட்டாலும் இத்தப்பரைக்கிடக்கும். அவர்கள் தாங்கள் நடுவேமுடிந்து இவர்களுக்குஉதவாதேபோகிலும் போவொன்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யர்ய கலையை வருணித்து ப்ரயோஜநமென்? வண்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். சரண - ரக்ஷகம்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்துக்குஉதவுவார்களென்றாக்கிவைத்தவர்களும், அவ்வவஸ்த்தையில்உதவார்கள்; அபேக்ஷாசிரபேக்ஷமாக அவதரித்து உபகரிக்குமவன்குணங்களே ரக்ஷகமாமதொழிய, வேறுகோளில்லை யென்கிறார்.

அற்றகாலக்கு - கைம்முதலற்றகாலத்துக்கு, அரணமாவர் - புகலிடமாவர், என்றென்று - என்றுபலகாலும் அதுஸந்தித்து, அமைக்கப்பட்டார் - அர்த்தாதிகளாலே வசிகரிக்கப்பட்டார், இரணம் - கடவது, கொண்ட - கொண்டாரோபாதி, தெப்பராவர் - துச்சராய்ப் போவார்கள்; இன்றியிட்டாலும் - நாம்ஆக்காதொழியிலும், அஃதே - அவருடைய உதவாமையே ஸித்தம்; வருணித்து - க்ருதக்நப்காரம்சொல்லி, என்னே-என்னப்ரயோஜநமுண்டு? வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறதவனுடைய, வண் - சிர்ஹேதுகோபகாரகமான, புகழே - ஸீலஸௌவீக்யாதி குணங்களையே, சரண - ரக்ஷகம், என்று - என்று நினைத்து, உய்ய - பிழைத்து, போகல்லால்-போமதொழிய, (வேறு), சதிர - சதிர்பாடு, இல்லை - சதிராவது - அராயாஸை மலம்பெறலாம் ப்ரஸருத்தி. அன்றியிட்டாலும் - அவர்கள் நசித்தாலுமென்றுமாம், தெப்பர் - தப்பராய், துச்சரென்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை ஆபத்ஸைரென்று அர்யாடிகளாலே நெடுநாளாஸ்ரயித்துவைத்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர். சிர்ஹேதுகமாக வந்து அவதரித்து ஆபத்ஸைகொனவனே ஆஸ்ரயணியென்கிறார்.

[அற்றகாலேக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம்முதலற்றவன்மைக்கு ரக்ஷகனாவானொருவன் வேணுமென்று இயற்றியுள்ள காலத்திலே பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்து தனக்கு அபாஸ்ரயமாகச் சமைத்துவைத்தவர்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படி என்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - முன்பு பச்சைகொண்டதுவும் கடவிய தங்கொண்டராய், ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷித்துக்ருதக்நராய்ப்போவர்கள். [தெப்பராவர்] - ‘‘நம்மத்தை நாம் கொண்டோம்’’ என்றிருக்கும் புல்லியராவர். [இன்றியிட்டாலும்கே] - பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயியாகிட்டாலும் ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவாராக் கிடைக்கும்; ஆபத்துவந்தால் பொகட்டுப்போகைக்குப் பச்சையிடவேண்டாவே? அவர்கள் தாங்கள் நடுவே முடிந்து இவர்களுக்கு உதவாதேபோனாலும் மலமதுவேயென்றுமாம். [வருணித்தென்னை] - வ்யாக்யாயைப் பாக்கச்சொல்லுகிறதுக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? க்ருதக்நரான ஸம்ஸாரிகள் படியை அறுஸந்ரூபித்துள்ளன மலமுண்டு? [வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - நாம் ஆஸ்ரயியாகிருக்க நமக்கு உதவுகையே தன்பேறாக வந்துபிறந்தவன். [வண்புகழே] - கல்யாணமுணங்களை. சரண் - ஸரணம், ரக்ஷகம். அவன்முணங்களைப் ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லைகண்டர் சதிரே] - அல்பயத்நத்தாலே ஹஹுமலம் பெறுமது - சதிர்; ஹஹுயத்நத்தைப்பண்ணி மலவேலையில் ஒன்றுமின்றிக்கே யொழிகை; இளிப்பு.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நேடுநாள் ஆஸ்ரயித்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பார்கள்; நிர்ஹேதுகமாக வந்தவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே யாஸ்ரயனியனென்கிறார்.

[அற்றகாலேக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம் முதலற்றகாலேக்கு ரக்ஷகனாவானொருவன் வேணுமென்று பலகாலும் அநுஸந்தித்து, தனக்கு இயற்றியுள்ளகாலத்திலேபச்சையிட்டுஆஸ்ரயித்து, தனக்கு அபாஸ்ரயமாகச் சமைத்து வைத்தவர்கள். இப்படி அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படியென்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - இவனிட்டபச்சையை இவனென்று சேய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தங்களுக்கு பராப்தமானத்தை வாங்கிராய், இவனுக்கு இயற்றி யின்றிக்கே பச்சையிடாத னானிக்கும் ‘‘நமக்கு இட்டிலன்’’ என்று வெறுத்து, இப்படி கொடுத்தது வாங்கினரோபாதி புல்லியரம்படியையுடையராவர். தெப்பர்-உப்பர்; சப்ரரென்றபடி. [இன்றியிட்டாலும்கே] - பச்சையிட்டாஸ்ரயியாலிடிலும் ஆபத்து வந்தால் கைவிடுவோரைக்கிடைக்கும். ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவார்க்குப் பச்சையிட்டே

நாலாம்பாட்டு - அரணம் இத்யாதி. ‘‘அமைக்கப்பட்டார் - இரணங்கொண்ட’’ என்று தொடங்கி, ‘‘வண்புகழேசரண்’’ என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலரை இத்யாதி.

காலேக்கு - காலத்துக்கு. இயற்றி - சாமர்த்த்யமும், யோக்யபதையும், உச்சராயமும். அமைக்கப்பட்டார் - சமைக்கப்பட்டார். இரணங்கொண்டதெப்பராவர் - கடன்கொடுத்தது திரும்ப வாங்கினரோபாதி சப்ரராவென்றபடி. இரண் - ருணம்; கடனென்றபடி. தெப்பர் - தப்பர் சப்பர். இரணங்கொண்ட ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனிட்ட இத்யாதி. ‘‘தெப்பராவர்’’ என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனுக்கியற்றி இத்யாதி. சப்பர். இன்றியிட்டாலும் - பச்சையிடாவிட்டாலுமென்னுதல், முடிந்தவிட்டாலுமென்னுதல். ‘‘அம்கே’’ என்றது - ‘‘இரணங்கொண்டதெப்பராவர்’’ என்றவதுவேயென்றபடி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன.

மொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமென்னுமது- இளிம்பிறே; நெற்றி யல்ப மாய் மலம் கனக்கப் பெறுமதிறே-சதிராவது. 'நமோ'வென்னலிறே-நெற்றி; 'சமன்கொள் வீ' இறே-மலம். (ச).

ஐந்தாம் பாட்டு.

சதுரமென்று தம்மைத்தாமேசம்மதித்து இன்மொழியார்
மதுரபோகம்துற்றவரே வைசீமற்றோன்றுவார்
அதிர்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
எதிர்கொள்ளாய்யலல்லால் இல்லைகண்டிரின்பமே.

ஆ.—(சதுரமென்று) - சதிராகவாழாநின்றோமென்று தங்களைத்தாங்களே யிசைந்து, இனியபேச்சுக்களையுடைய ஸ்திரீகளுடைய மதுரமான ஹோமங்களை புஜித்த வர்களே, புஜிக்கைக்கிடான யோக்யதை குன்றினவாதே அவர்களாலே மிகவும் பரிஹித கப்படுவர்; லோகமெல்லாம் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும் படியாக வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு ஸ்வாபுதாஹினைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியா ராய் உய்யலல்லால் வேறு ஸாவமில்லை யென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சரம்பாட்டில், தங்களைப் பெறுவிடில் ஸ்ரீக்கமாட்டாதபடி ஸ்திரீக் களான ஸ்திரீகளாலே, ஆபத்துக்கள் வந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, என்றும் ஏகப்ரகாரமாக ஸ்திரீக்ளுன எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிடுங்கோள் என்கிறார்.

[சதுரமென்று தொடங்கி] - “சதிராக வாழாநின்றோம்” என்று தங்களைத் தாங்களே இசைந்து இனிய பேச்சுக்களையுடையவர்களுடைய மதுரமான ஹோமங்களை ஹுஜித்தவர்களே, ஹுஜிக்கைக்கிடான யோக்யதை குன்றினவாதே அவர்களாலே த்ய ஜிக்கப்படுவர். [அதிர்கொள் செய்கையென்று மேலுக்கு] - லோகமெல்லாம் அதிரும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும்படியாக வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு ஸ்வாபுதாஹினைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கல்லது ஆக்மாவுக்கு வேறு ஸாவம் இல்லை.

ப.—அந்தரம், தங்களுக்கு ஹோமியுதயா ஸ்வீக்ருதைகளான ஸ்திரீகளும் உதவாதபடி க்லேஸிப்பர்; க்லேஸிவிர்த்தகளுன க்ருஷ்ணனை யலிகமநம்பண்ணி ஆஸ்ர யிக்குமதொழிய வேறு ஸாவமில்லை யென்கிறார்.

சதுரம் - (அலிமதவிஷயத்தை வசிகரிக்கவல்ல) சதிரையுடையோம், என்று - என்று, தம்மை - தங்களை, தாமே - தாங்களே, சம்மதித்து - ஸம்வதித்துக்கொண்டு, இன் - ப்ரமுக்ஷஸமான, மொழியார் - வார்த்தையையுடையாரான ஸ்திரீகளுடைய, மதுரம் - இனிதான, போகம் - ஹோகத்தை, துற்றவரே - பூர்ணமாகவதுஹித்தவர்களே, வைக - காலாந்தரத்திலே, (அவர்கள்), மற்றொன்று - அவமானாதிகார்யமான விபரீதமலத்தை, உறுவர் - பெறுவர்; (லோகத்துக்கு) அதிர்கொள்-மிகவும்அதிர்த்தியை விளைப்பிக்கையே, செய்கை - ஸ்வஹாவமாகவுடைய, அசுரர் - அசுரர்கள், மங்க - நசிக் மாய், மலம் கனத்திருக்குமோவென்ன - நமோ வென்னல் இத்யாதி: இளிம்பு - அசாதர்யம். க்ரமேணவ்ய:.

(ச)

சும்படி, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதீர்ணனான்குஷ்ணனுக்கு, எதிர்கொள் - அலிகமந கர்த்தாக்களான, ஆளாய் - சோஷபூகராய்க்கொண்டு, உய்யலல் லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, (வேறு), இன்பம் - சிரதிராயஸுகம், இல்லை —.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப்பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்ரீக் யைகளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர். ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்ரீக்புனவனை ஆஸ்ரயியுக்கோளென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாரின்றோமென்று இருந்ததேகுடியாக எல் லாரும் தம்மை இப்படியிழை நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து] - தங் களைத் தாங்களே யிசைந்து, இயற்றி யுடையனானவன், “நம்மை ‘சதுரன்’ என்றங்கே நினைப்பிடு” என்னும், இவ்வஸுபய ப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பா ரில்லாமை யாலே தாமே மேல் எழுத்திட்டுக்கொடுவாவேணும். [இன்மொழியார்]—இனிய பேச்சை யுடையவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கப்பேச்சில் இனிமைபாலே வசீகரிப் பர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மயுரமான லோகுங்களை அவர்களைக்கொண்டு நெருங்க லுஜித்தவர்களே. [வைகி மற்றென்றுறுவர்]—லோகுந்யாகப்பதை போனவாதே அவர்களாலே தயஜிக்கப்படுவர்கள். லோகுந்யாக்யதைபாண யௌவநமும், நைதொடு மானமான அர்யமும் மாண்டாலும் இவனுக்கு ஸ்ரத்தை மாறுதிழை; இவன் மேல்விழ அவர்கள் நிஷேயிக்க இவன்படும் எளிமைகளை வாயாலே யருளிச்செய்யமாட்டாமை யாலே, ‘மற்றென்று’ என்கிறார். [எதிர்கொள் இத்யாதி] - சேதநர் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படியாக. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு எதிர் கொள்ளாய்யல்லால்]-அவனுக்குச் செய்யவேண்டுமென்னென்னில்?—ஸ்வரூபகா லு களைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளுமிக்களை. அவன் மேல்விழாரின்றால் விழுவராகாதொழியு மத்தனையே வேண்டுமது. ஆஹமுக்யம் பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமொழிய. [இல்லைகண்டிர் இன்பமே] - ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸுபயில்லை, உயிர்க்கமுனிலேபிடுத்து பிபாஸை வர்த்தித்தவனுக்கு ஊஹம் ஸமித்துப்பிறக்கும் ஸுபம்போலேயிறே ஸம் ஸாரத்திற் பிறக்கும் ஸுபம்; ஹவத்விஷயத்தைவிட்டு அந்ரூப்படுகைக்கு வேண்டுமது.

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தங்களைப்பெறுவிடில் ஸ்ரீக்கமாட்டாதபடி ஸ்ரீக் யைகளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்ரீக் யுனவனை ஆஸ்ரயிக்குமொழிய வேறுஸுகமில்லை யென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாரின்றோமென்று. “நாஞ் சதிரர், நாஞ் சதிரர்” என்றாயிற்று, இருந்ததேகுடியாகத் தந்தாமை நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்ம தித்து]-தங்களைத்தாங்களே ஸம்மதித்து. தாங்களேயிசைந்து. அல்பம்இயற்றியையுடை

அஞ்சாம்பாட்டு.—சதுரம் இத்யாதி. “இன்மொழியார் மதுரபோகந் துற்றவரே வைகிற் றென்றுறுவர் - எதிர்கொள்ளாய்யல்லால் வில்லைகண்டிரின்பம்” என்கிறவற்றைக் கடைகித்து அவதாரிகை - தங்களை இத்யாதி. கீழ், ப்ராபகாபர்ஸங்களைச் சொல்லிற்று; இதில், ப்ராபயாபாஸங் களைச் சொல்லுகிறது. “வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு” என்கையாலே- ஏகப்ரகாரஸ்ரீக்புதை வரித்தம்.

“தம்மைத்தாமே” என்ற ஸ்ரீஹுவசநத்தையுட்கொண்டு அர்த்தம் - நாம் சதிரர் இத் யாதி. இந்நததே குடியாக - எல்லாருமொக்க, ஸம்மதிக்கும்ப்ரகாரம் ஏது? என்ன - அல்பம்

யனாயிருக்குமவன், “அங்கே நம்மை ‘சதிரன்’ என்று நனைப்பிட்டுக்கொடுவோம்; நாம் அதிலே மேலெழுத்திட்டேதர” என்னும்; இவ்வஸைஸ்யப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பாரைக் கிடையாதே; தானையிறேயுள்ளது [இன்மொழியார்] - இனிய பேச்சையுடையராயிருந்துள்ளவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரணயஸரஸமான பேச்சாலே வச்சரிக்கவல்லவர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமானவோமத்தை, அவர்களுடனே நெருங்க புஜித்தவர்களே. [வைகிமற்றென்றுவார்] - ஹோகத்துக்குப் பாங்கான யௌவநமும், அதுக்குக்கைம்முதலான த்ரவ்யமும்போமே; பின்னையும் ஆசை மாறாதே; அவ்வோவிடங்களிலேபோயிருக்கும், வருவார்க்கும் விரோதியாய். முற்பட, மனிச்சிலே நாலிரண்பெண்ணை “போகலாகாதோ” என்பர்களே; “போகிறோம், போகிறோம்” என்றிருக்குமே, போகாதே; பின்னைவள்ளாட்டியையிட்டோப் பரிஹவிப்பர்கள்; அதுக்கும் போகானே; பின்னை யானையிட் டெழுப்பிப்பார்ப்பர்கள்; அதுக்குமெழுந்திரான்; பின்னைக் காலப்பற்றி யிழுப்பார்கள்: இவன் துணைக்கட்டிக்கொள்ளும்; இப்படியால் அவர்களாலே பரிஹாதராவர்கள்; விபாகத்தில் பிறக்கும் பரிஹவத்தை யநுஸந்தித்து வேறுத்து; அது தம்வாயாலருளிச் செய்யமாட்டாமைவாலே ‘மற்றென்று’ என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, விபாகத்தில் நன்மையோடே தலைக்கட்டும் விஷயத்தைப்பற்றி உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோளென்கிறார். [அதிரித்யாதி] - சேதநருடைய நெஞ்சுகள் அதிருப்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரவர்க்கம் முடியும்படி வடமதுரையிலேவந்து திருவவதரித்தவற்கு. [எதிர்கோளாளாய்யயல்லால்] - ஆவிமுக்கயம்பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிப: அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்வேதிது, —அவன்தானே மேல் விழாநின்றால், விமுஹராகாதொழியு மத்தனையே வேண்வேது. “சுமநுதூணபாடிவாங்கு ஐரக” (அந்யத்பூர்ணதபாங்கும்பாத்)—பாண்ட வபசுபாத்யாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான்; அவனுக்கு நாட்டையுங் கொடுத்து, போன்றையுங்கொடுத்து, நமக்

இத்யாதி. இயற்றி - த்ரவ்யாத்யாதிக்கம். ‘இருக்குமவன்’ என்றதுக்கு, ‘என்னும்’ என்றத்தோடே யந்வயம். அங்கேயென்றது - ஸபையிலே யென்றபடி. நம்மையென்று - ஸ்வாதிஸ்யந் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. “தாமே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - இவ்வஸைஸ்ய இத்யாதி. மொழியின் இனிமையைச் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - அகவாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, “பிபாதிஷ்டி வாவியொஷ்டாஹுஷிஹாஹுஹுமெவகெவமஸு” என்றது அநுஸந்தேயம். ‘மற்று’ என்றது - மதுரபோகத்துக்கு மற்றுந பரிஹவமென்றபடி. “வைகிமற்றென்றுவார்” - சிறிது காலம் சென்றவாறே பரிஹவத்தை யடைவர்களுண்டு ஸப்தார்த்தம். வைகி - காலாந்தரத்திலே யென்றபடி. மற்றென்றதும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஹோமத்துக்கு இத்யாதி. வைகுகை - யௌவநாதிகன்கழிகை. இருந்துபோகிறுனென்று உதாஹரணையாராதே, பரிஹவிப்பானென்ற என்ன வ்ருவார்க்கும் விரோதியாய் என்கிறார். மனிச்சிலே - வஹுமாதத்திலே, பண்ணை - பர்யாயம். “மற்று” என்கிறதென்? இன்னதென்னகொண்ணாதோ? என்ன - விபாகத்தில் இத்யாதி. விபாகத்தில் - மலவேளையில், அவர்களிற்காட்டில் இவனுக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார்-அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஆபிமுக்கயம்போருமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவன்தானே இத்யாதி. ஆவிமுக்கய ஸந்தஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத்பூர்ணத் இத்யாதி. “சுமநுதூணபாடிவாங்கு ஐரக” (அந்யத்பூர்ணதபாங்கும்பாத்) இத்யுத்தியோகபர்வணி ஏகோநவதிதமே த்ருதராவட்டரம் ப்ரதி ஸஞ்சய: இதுக்கவதாரிகை - பாண்டவ இத்யாதி. பட்டையறுத்து - ஸ்வவஸமாக்கி, நாடு

காக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்றப்போலே த்ருதராஷ்டரன் சிலசொல்ல; அதுக்குக்கருத்து- இவற்றிலே அவனைப் படைவறுத்துக் கொள்ளுகிறேனென்றாயிற்று. அவன்தான் நெஞ்சாலே நினைப்பதொன்றும், வாயாலே வ்யவஹரிப்ப தோன்றியிறே யிருப்பது; இத்தையறிந்த ஸஞ்சயன், வருகிறவன் அங்ஙனஞ்ஞத்தவனல்லன்காண்: அவனுக்குவேண்வேது இவ்வளவேன்கிறான்; தான் குடிக்குந்தண்ணீரைக் குளிரவைக்கக்கடவனே: அத்தை அவன் வருகிறவழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும். தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புதுந் தால் கால்கழுவதாக ஸாமான்யஸாஸ்தரம் விதித்தது, அதுக்கு மேற்பட அவனான வாசிக்கு விசேஷித்துச் செய்யவேண்வேதல்லை:—“**வாசுதேவமெ ஜநாசு**” (அந்யத்பாதாவநேநாத்) - அந்தக்குடத்தில் நீரையிட்டு அவன் திருவடிகளை விளக்க அமையும், மற்றுவேண்டா. “**வாசுதேவமெ ஜநாசு**” (அந்யத்பாஸஸம்ப்ராபநாத்) நெருந்தாரம் வந்தவனை “நடந்தகால்கள்நொந்தவோ?” என்ன பராப்தமிறே. “**வெஹுதி**” (நசேச்சதி)-உண்டவனுக்கு உண்ணப்போகாதிறே; அப்படியே இவனுடைய உத்யோகத்திலே அவனுக்கு வயிறுநிறையும்; பின்பு அவன் செய்யுமவையடைய மிகையாயிருக்கும். [இல்லைகண்டிரின்பமே]-தூசுகங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று வரமிக்கிறவித்தனை போக்கி, இதோழிய ஸுகருபமாயிருப்பதொன்றில்லை. உயிர்க்கழுவிலே யிருக்கிறவனுக்கு பிபாஸையும்வர்த்தித்து, தண்ணீருங்குடித்து, தாஹமும்சமித்தால் பிறக்கும் ஸுகம் போலே யிருப்பதொன்றிறே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஹோஸ்த்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. ஆகேற்பாம்பின் நிழலிலேயோதுங்கி, “அதுஅள்ளிக்கொள்ளும்” என்றறியாதே “வேய் யிலேத்தப்பப்பெற்றோம்” என்று ஹ்ருஷ்டராயிருப்பாரைப்போலேயிறே, விஷயாநுவவங்க ளாலே களித்திருக்கிறவருப்பு இவனுக்கு. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

இல்லைகண்டிரின்பம் அந்தோ! உள்ளதுநினையாதே

தொல்லையார்களேத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தோழிந்தார் ?

மல்லமுதூர் வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே

சொல்லியுய்யப் போகல்லால்மற்றோன்றில்லைகருக்கே.

முதலானவற்றைக்கொடுத்து ஸ்வவஸூயாக்குகை கபடமாகவேனுமோவென்ன - அவன்தான் இது யாதி. ஆஹிமுக்யமே அவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமத்தை பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - தான்துடிக்கும் இதுயாதி. “**வாசுதேவமெ ஜநாசு**” என்றதற்கு அவதாரிகை - தன் க்ருஹத்திலே இதுயாதி. நடந்தகால்கள் நொந்தவோ என்றது - திருச்சந்தவிருத்தம், அறுபத்தோராம் பாட்டு. ஸ்பஷ்டோர்த்தம். இச்சாஸுவத்துக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - உண்டவனுக்கு இது யாதி. உத்யோகத்திலேயேனென்ன - அப்படியே இதுயாதி. ஆகிலென்னென்ன - பின்பு அவன் இதுயாதி. உத்யோகத்திலும் சிலஸுகங்களுண்டாயிருக்க, “இல்லை” என்கிறதென்னென்ன-தூசுகங்களிலே இதுயாதி. விஷயஸுகம் - ஸுகப்பரந்தியோழிய, வஸ்துதூசு தூசுமென்கிறார் - உயிர்க்கழுவிலே இதுயாதி. “**விஷயாணாஹுஸம்ஸுதூசு**” இதுயாதி வசநாபிப்பராயேண அநர்த்தபர்யவஸாயி யுமாம் என்கிறார் - ஆகேற்ப இதுயாதி. (௫)

ஆ.—(இல்லைகண்டர்.) - “எம்பெருமானல்லது வேறு புருஷார்யமில்லை” என்னும் இவ்வுண்மையை யுணராதே எத்தனைவர் இங்ஙனே முடிந்து போனார்! நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே, ஆஸ்ரிதர்க்கும் ஆமதாரம் பண்ணுகைக்காக வந்து பிறந்தருளினவனுடைய ஒளிராயத்தையே சொல்லி யுய்யுங்கோள்! வேறு உய்யவிரகில்லை; இது ஸங்க்ஷேபண சொன்னேனும்” என்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், “எம்பெருமானே நிரதீசயபுருஷார்யம்” என்னும் இவ்வாய்த்தை உணராதே பழையார் அநேகம்பேர் இங்ஙனே முடிந்து போனார்; நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸ்ரீமயுரையிலேவந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயிக்கைபல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை, இது ஸங்க்ஷேபண சொன்னோமென்கிறார்.

[இல்லைகண்டர் இன்பமந்தோ உள்ளது நினையாதே] - வேறுபுருஷார்யம் இல்லைகிடிகோள். உண்டான புருஷார்யத்தை நினையாதே. [மல்லைமுதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழையதாய் வருகிற ஊர்.

ப—அந்தரம், புருஷார்ய பரிஜ்ஞாநமில்லாமல் முடிந்துபோகாதே க்ருஷ்ணனுடைய ஆந்தரஜகமான குணகீர்த்தனத்தைப் பண்ணில்லது வேறு உஜ்ஜீவநார்த்தமாயிருப்பதொரு ஸங்க்ரஹமில்லையென்கிறார்.

(‘ஸவபூஃஹிவ்யேஜமகி’ என்கிற ஜபத்திலே), இன்பம் - ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்று, இல்லைகண்டர் - இல்லைகண்டர்: அந்தோ! - ஐயோ! உள்ளது - எவர்வகாலவர்த்தியான ஆந்தரியாயுள்ள ஸ்வதஸவரூபத்தை, நினையாதே - அதுஸந்தியாதே, தொல்லையார்கள் - பழையகாலத்திலுள்ளார், எத்தனைவர் - எத்தனைபேர், தொன்றிக் கழிந்தொழிந்தார் - ஜம்மமரணங்களே யாத்ரையாய்ப்போனார்! (ஆனபின்பு), மல்லை - நிரதீசயஸம்பத்ஸம்ருத்தமாய், முதலு - (வாமநாகதாரந்தொடங்கி தத்ஸம்பந்தம் மாறாமல்) பழையதான, ஊர் - ஊராயிராநிற்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - ஆஹ்லாதஜகமான, புகழ் - குணங்களை, சொல்லி - கீர்த்தித்து, உய்யப்போகலல்லால் - உஜ்ஜீவீத்துப்போமதொழிய, மற்று - வேறு, சுருக்கு - ஸங்க்ரஹேண சொல்லலாவது, ஒன்று இல்லை - ஒன்றுமில்லை.

இ.—ஆறம்பாட்டில், நிரதீசயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளார் அநேகர் முடிந்துபோனார்; அங்ஙனே நசியாதே ஆஸ்ரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆஸ்ரயிக்குமல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறார்.

[இல்லைகண்டர் இன்பம்] - ஸம்ஸாரத்தில் ஸுவமில்லை கிடிகோள்; அந்தோ! ஹோக்தாக்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுமெனவே! ப்ரத்யக்ஷம் அகிஞ்சித்தகமாயிருக்க உபதேசிக்கிறேன். [உள்ளது நினையாதே] - உண்டான புருஷார்யத்தை நினையாதே. உண்டான இல்லாமை யை நினையாதே யென்றுமாம். [தொல்லையார்களே எத்தனைவர்] - பழையராயிருப்பாரெத்தனைவர் உத்பத்தி விநாஸமேயாய் நடுவிரந்தநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடல்அன்றிக்கே முடிந்துபோனார். எத்தனைவரென்கிறது - அநேகரென்கிறது. [மல்லை முதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழையதாய் வருகிற ஊர். ஸித்தாஸ்ரமமாய் வாமநன் நெடுநாள் தபஸ்ஸுபண்ணியும், ஸ்ரீஸக்தருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், கிருஷ்ணன் அவதரித்தும், இப்படி ஸ்வதஸம்ஸந்த்யம் மாறாதேயும்,

[வண்புகழே] - அவனுடைய கல்பாண முணங்கனையே. [சொல்லி உய்யப்போகலால்]-உக்திமாத்ரத்தாலே உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லை சுருக்கே]-சுருங்கச் சொல்லலாம் ஹிதம் வேறொன்றுமில்லை. காடு கைக்கலாவதுண்டு, திரளச் சொல்லலாவதுஇதுவே.

ஈடு.—நிரதீசயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளாரநேகர் முடிந்து போனார்கள்; அப்படியே நீங்களுந் நசியாதே, ஆஹிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே-ஆஸ்ரயிக்கு மத்தனையல்லது, ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லையென்கிறார்.

[இல்லைகண்டிரின்டர்] - “ ஸ்வபூஷாஃவஜயஜமக ” (ஸர்வம் துகே மயம்ஜகத்) என்கிற ஸம்ஸாரத்தில், கெடுவிகாள் ! ஸுபலேசமுமில்லைகிழகோள். [அந்தோ!] - ஹோக்தர்க்களான உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்வேதே! ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்தரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறேன். [உள்ளதுநினையாதே] - உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. ‘ ஸுகருபமுமாய் நித்யமுமா யிருப்பது ஹவத்விஷயம் ’ என்று அநுஸந்தியாதே. உண்டானஇல்லாமைமையே நினையாதேயென்று கீழேகூட்டவுமாம். [தொல்லையித்யாதி] - பனமயராயிருப்பா ரேத்தனைபேர், உத்பத்தியானது விநாசத்தோடே கூட்ட, நடுவுள்ளநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே கழிந்துபோனார். சிலபூண்டுகளுண்டாய், தோன்றின இடந்தன்னிலேநின்று தீய்ந்துபோவன; அப்படியே. [மல்லையித்யாதி] - ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், அவனுக்கு என்றுமொக்கக் கலவிருக்கையாய்ப் போருகிற ஸித்தாஸ்ரமமாய், ஸ்ரீவாமநேமுந்தருளியிருந்தும், ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் படைவீசேய்தும், க்ருஷ்ணன்வந்தவதரித்தும், இப்படி ஹவத் ஸம்பந்தம் மாறாதேபோருகிற தேசமாயிற்று. [முதார] - பனமயதாய் வருகிறவன்; அங்கேவந்துஅவதரித்தவனுடைய உபாரமான புகழையே வாயாலே சொல்லி யுஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லைசுருக்கே] - புறம்பேநின்று பரக்கக்கானேகக்கலாவதுண்டித்தனைபோக்கி, சுருங்க வோருபாகரத்தாலே சொல்லலாவதில்லை.

(க)

ஆறும்பாட்டு—இல்லைகண்டிர் இத்யாதி. “ உள்ளதுநினையாதே ” என்று தொடங்கி “ மற்றொன்றில்லைசுருக்கு ” என்னுமளவும் - கடாஷித்தவதாரிகை - நிரதீசய இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை “ உள்ளதுநினையாதே ” என்றதின் முந்தினவர்த்தத்திலே.

“ அந்தோ! ” என்றதுக்கு ஹார்த்த ஹாவம் - ஹோக்தர்க்களிட்யாதி. துகேருபதை ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்க உபதேசிக்கிறதென் னென்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி. க்ருபையாலேயென்ற படி. விவரணம் - ஸுகருபமுமாய் இத்யாதி. உண்டானவல்லாமை-ஸத்யமான இல்லாமை. ஸம்ஸாரத்தினுடைய பாரமார்த்திகாகாரம் - இன்பமில்லையென்னுமதென்றபடி. த்விதீயயோஜனையில், ‘ இன்பம்-இல்லைகண்டிர் ’ என்றதுள்ளது; அத்தை நினையாதே யென்று ஸப்தார்த்தம். உக்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சிலபூண்டுகள் இத்யாதி. மல்லே - ஸம்ருத்தி. அதுவது - ஹவத் ஸம்பந்தம்மாறாம. கலவிருக்கை-கொலுவிருக்கை. என்றுமொக்க இது கலவிருக்கையோவென்னு ஸித்தாஸ்ரமமாய் இத்யாதி. “ சுருக்கே ” என்றதுக்கு ஹாவம் - புறம்பே இத்யாதி. காடுகைக்கலாவது - வாய்கைக்கும்படி வர்ணிக்கலாவது. வாய்க்குக்கேடாய்ச் சொல்லுகையென்றபடி. ‘ இல்லைகண்டிர் ’ என்றதொடங்கி, போகலல்லால் - சுருக்கு - மற்றொன்றில்லை என்று அந்வயம்.

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றொன்றில்லைசுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தேவ்வுயிர்க்கும்
சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் கண்டிர்கள் அந்தோ!
குற்றமன்றெங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்று வைகல்வாழ்தல்கண்டிர்குணமே.

ஆ. - (மற்றொன்றில்லை.) - இச்சுருக்கை மிகப்பரவாமே வ்யக்தமாக்குகிறார். வேறுவக்தவ்யமில்லாதபடி ஸங்க்ஷேபேண ஆத்மஜ்ஜீவநோபாயத்தை எல்லார்க்கும் சொன்னோம். இதுக்கு அதிகாரியமமும், காலசியமமும், தேசநியமமில்லை. “இவ்வுபாயந்தான் துஷ்காம்” என்று குறைவுபடவும் வேண்டா, ஸ்மருதிமாத்ரமேயமையும். இது நிஷ்டைமமாகிலோவென்னில்?—இது செய்தால் முன்னம் அநர்த்தமில்லையிறே. ஆதலால், ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரையிலேபிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யகமான கல்பாணகுணங்களை யநுஸந்தியுங்கோள்: இதுதானே யமையுமென்னும்படி ஹோக்யமாய், யுக்தமுமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், ஐயவத் ஸமாஸாயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம்] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதும் இல்லை. இதுதன்னையும் பாப்பின்றிக்கே சுருங்கச்சொன்னோர். [மாநிலத்து] - இதுக்கு அபிகாரிகள் எங்கனையென்னில்? ஹிமயிலே எவ்வுயிர்க்கும் ஜந்மவ்ருத்தாதிசு குறைந்தாரோடு நிறைந்தாரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும். [சிற்றவேண்டா] - ஆயாஸிக்கவேண்டா. [சிந்திப்பே அமையுங்கண்டிர்கள்] - உக்திரபேக்ஷமாக சிந்தாமாத்ரமே அமையுங்கிட்கோள். [அந்தோ] - இதிலே புகாதொழிவதே என்று இன்னதாகிறார். [குற்றமன்று] - இவ்வுபாயம் அநர்த்தத்தை விளையாதினே. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் என்றுமேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யகமான கல்பாண குணங்களை அப்டஸித்த என்றும் வாழ்கை, ஆத்மாவுக்கு யுக்தம்.

ப. — அநந்தரம், சிந்தாமாத்ரஸூலஹுணக்ருஷ்ணகுணநுஸந்தார்பண்ணி, காலதத்தவமுள்ளதனையும் வாழ்கைப்ராப்தம் என்கிறார்.

மற்று - வேறு. ஒன்று இல்லை-வக்தவ்யமாயிருப்பதொன்று இல்லை: சுருங்க ஸங்க்ரஹேண, சொன்னோம்—(உங்களுக்குச்) சொன்னோம்; மா - டேரிய, நிலத்து - பூமியிலே, எவ்வுயிர்க்கும் - எல்லாவாத்மாக்களுக்கும், சிற்றவேண்டா - பசுக்க ஆயாசப்பட்ட வேண்டா: சிந்திப்பே - சிந்தாமாத்ரமே, அமையும் - அமையும்; கண்டிர்கள் - (“சூயாஸுஷாரணகொஸு” என்று ப்ரகித்தமன்றோ?), அந்தோ - ஐயோ! (இந்தஸுகாமார்க்கம் மலவ்யாப்தமல்லவாகிலுப்), குற்றம் - அநர்த்தகரம், அன்று - அல்லவே; (இப்படி ஸ்மர்த்தவ்யம்எது?எதென்னில்), எங்கள் - ஆஸ்ரிதவ்யமாய், பெற்றம் - (அஜ்ஞமான) பசுக்களுக்கு, தாயன் - ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதிர்ணானவனுடைய, குற்றமில் - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணை

ப்ரயோஜனமான, சீர் - குணங்களை, கற்று - (உபதேசமுடந்தாலே யிப்படி) வ்யுத் பத்திபண்ணி, வைகல் - ("வலவ்யாநுகாரோநுஸ்திதே" என்கிறபடியே) யாவதாத்ம லாவிசுணைவ்வம்பண்ணி, வாழ்தல்கண்டிர்-வாழ்கைகிடிகோள்! (உங்களுக்கு); குணம்- ஸ்வஹாவமாகையும், ப்ராப்தமும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஹவத் ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை]-இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல்; இப்போதித்தைச் சொல்லி வேறொருபோது வேறென்றைச் சொல்லுகிறான் என் றிருக்கவேண்டாவென்னுதல். [சுருங்கச்சொன்னோம்]-இதுதன்னையும் பரப்பறச்சொன் னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படியன்றியே ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம். [மாத்ரி லத்து] - இதுக்கு அபிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார்- பரமபடித்திலுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்கடிகாரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்கை. [எவ்வ யிர்க்கும்] - இது அதிக்ருதாபிகாரமன்று, ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா]-ஆயாவிக்க வேண்டா. [சிற்றுதல்] - சிற்றுதலாய் பாக்கவேண்டாவென்கை. [சிந்திப்பேயமை யுங்கண்டிர்கள்] - உத்திரபேக்ஷமாச சிந்தாமாத்ரமேயமையுங் கிடிகோள். [அந்தோ]- இவ்விஸக்ஷணவிஷயத்தை இழப்பதே என்னுதல். "இது ஸுலஹம்" என்றால் காற் கடைக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பாவதே யென்னுதல். [குற்றமன்று] - ஒருநன்மையில்கு றுமனும், ஓர் அநர்த்தத்தை விளையாதே. "பூராத்ஷேபவெதிசுஷ்டேஷி" இவ் வுபாயத்துக்கு மிலமில்லையானாலும் தானே ப்ரயோஜனம் போருமென்கை. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானான பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். ஆஸ்ரிதர்க்காக பசுமேய்க்கும் ஆயனாவாக வட மதுரைப் பிறந்தானென்னுதல். [குற்றமில்சீர் கற்று] - ஹேயப்ரத்யரீகமான கல் யாண குணங்களை அப்யஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற் றிருக்கையென்னுதல். "சுஹம்வொவாபூநவொஜாதஃ" [வைகல் வாழ்தல் கண்டிர் குணமே] - கற்பதொருகால்; வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும் [வாழ்தல் கண்டிர் குணமே]- வாழ்தல்கிடர் இவ்வாத்மாவுக்கு யுக்தம்; அல்லாததெல்லாம் அப்ராப்தமென்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஹவத்ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல், இப்போது இத்தைச்சொல்லி வேறொருபோது வேறென்றைச்சொல்லுகிறு னென்றிருக்க வேண்டா வென்னுதல் [சுருங்கச்சொன்னோம்] - இதுதன்னையும் பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படி சொல்லுகையன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாகச்சொன்னோம்.

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றொன்றில்லை இத்தாதி. "சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் குற்ற மன்று" என்கிறபதங்களைக்கடாகழித்தவதாரிகை - ஹவத்ஸமாஸ்ரயண இத்தாதி.

இத்தோடொக்க என்றது - "சிந்திப்பேயமையும்" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதிபத்தியோ டொக்க எண்ணலாவது ஓர் உபாயாந்தரமில்லையென்று முந்தின அர்த்தத்துக்குஹவம்; என் வார்த் தையை "விப்ரலம்பகவாக்யம்" என்றிருக்கவேண்டா, "ஆப்தம்" என்று விஸ்வவியுட்கோள் என் றிரண்டாமர்த்தத்துக்கு ஹவம். "சுருங்க" என்றதுக்கு - ஸுபத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமும், அர்த்த

[மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வந்தத்துக்கு அண்ணியார் பரம பதத்திலுள்ளாராகிலும், உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரென்கை. [எவ் வயிர்க்கும்] - இது அதிகருதாதிகாரமன்று; ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா] - ஆயா ஸிக்கவேண்டா. சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. ஒரு வ்யாபாரம் வேண்டாவென்றபடி. [சிந்திப்பேயமையுங்கண்டார்கள்] - உக்திநிரபேக்ஷமான சிந்தாமாத் தமேயமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - “நற்சரக்குக்கிட்டினதனையும் கைவினேகக்கு உடலாவதே!” என்று அந்தோ! என்கிறார். [குற்றமன்று] - கீழ்ச்சோன்ன நன்மைக ளோன்றுமில்லையெயாகிலும், இதுசொன்னாலும் உங்களுடையிலு முந்தறமுன்னம் இடி விழாது. “யொவஸாடிஸுஉவ்வுதாடி - ப்ராதுஷெடிவெதிசுரெஷுதி” (யோவ ஸாதஸ்ஸஉச்சயதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்குஷ்ணேதி)-இவ்வுபாயத்துக்குப் பலமில்லையான லும், இதுதானே ப்ரயோஜனம் போரு மென்கை. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - வந்துபிறப்பதற்கு முன்னே பெற்றத்தாயன்போலேகாணும், வந்தவதரிப்பதாக ஸங்கல்பித்ததில் புரையற்றிருந்தபடி. ஆறுநிதர்க்காக வடமதுரைப்பிறந்தானை பசு மேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். பெற்றத்தாயன் - பசுமேய்க்கும் இடையன். [குற்றமில் சீர்கற்ற] - ஹேஉபாத்யயீகமான கல்யாணகுணங்களை யப்பலித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்குமென்னுதல். “சுஹம்வொவாநுவொஜாதஃ” (அஹம்வோபாந்தவோஜாதஃ). [வைகல்வாழ்தல்கண்டார்குணமே] - கற்பதுஒருகாலாய், பின்பு வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்குமாயிற்று; இதோன்றுமே குணம்; இதோழிந்ததைய அப்ராப்தம். (எ)

தத்தினுடைய ஸுக்ரஹத்வமென்று இரண்டித்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - இதுதன்னை. இத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “ஸம்ஸாரத்திலே” என்கிறதென்? நித்யவியூதிமில்லையென்றேவுள்ளது? என்ன - இவ்வந்தத்துக்கு இத்தயாதி. “எவ்வயிர்க்கும்” என்றதற்குலாவம்-இது அகீகர்த்துஇத்தயாதி. “சிற்ற” என்றால் ஆயாஸத்தைக்காட்டுமோவென்ன - சிற்றுதல் இத்தயாதி. “சிந்திப்பே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - உக்திநிரபேக்ஷமான இத்தயாதி. “அந்தோ” என்றதற்குலாவம் - நிற்காக்கு இத்தயாதி. கிட்டினதனையும் - கிட்டவருக்கச்செய்தேதும். கீழ்க்கொன்னநன்மைகள் ஆவன- ஸர்வோபாயாதிகதமத்வ ப்ரதிபத்திலிஷயத்வ ஸுலலத்வ ஸர்வாதிகாரத்வ அநாயாஸத்வஉக்திநிர பேக்ஷத்வரூபமான இவ்வாருகடல்யங்கள். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - யோவஸாடி இத்தயாதி:- “ப்ராதுஷெடிவெதிசுரெஷுதிமொவிநெகிவஜவூதாடி | ய்யாஹெவாவராவெஹவ யொவஸாடிஸுஉவ்வுதாடி.” அவஸாடி - துஃகம். “குற்றமன்று” என்றதற்கு லாவாத்ரம் - இவ்வுபாயத்துக்கு இத்தயாதி. ஏகார்த்தமாகவமாம். பெற்றம் - கன்றும் பசுவும். பிறந்தபின்பு பெற்றத்தாயனென்னுதே “பெற்றத்தாயன்பிறந்தான்” என்றதற்குலாவம் - வந்துபிறப்பதற்கு இத்தயாதி. ஹலிதம் - வந்தவதரிப்பதாக இத்தயாதி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, “சி” என்று - குண கார்யசேஷ்டிதங்களைச்சொல்லுகிறது. “பிறப்பில்புரையற்றிருக்கும்” என்றதற்குப்ரமாணம் - சுஹம்வொவாநுவ இத்தயாதி. “நாஹநெவொநமஸுவெடி நயகெஷாநவடிநவஃ | சுஹம்வொவாநுவொஜாதொநெதவிந்யூதெநாந்யா” இதி ஸங்கங்குர்வதோ மோபாந் ப்ரதிஸ்ரூக்ருஷ்ணஃ. “கற்றுவைகல்வாழ்தல்” என்ற பதச்சேர்த்திக்குலாவம் - கற்பதொருகாலாய் இத்தயாதி. “வாழ்தல்கண்டார்குணம்” என்றவயித்து, அவதாரணர்த்தம் - இதோன்றுமே இத்தயாதி. குணம் - ப்ராப்தம். “சுருங்கச்சொன்னோம்” என்றதற்கு, “சிந்திப்பேயமையும்” என்றத்தோடே அந்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாழ்தல்கண்டிர்குணமிது அந்தோ மாயவனடிபரவி
போழ்துபோகவுள்ளகிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கு
வாழ்துணையா வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
வீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுமில்லைக்கதே.

ஆ.—(வாழ்தல்கண்டிர்.) - தன்னுடைய கல்பாணகுணதுஸந்தாநைகாத்ம தாரணரான சீரியர்க்கு வாழ்துணையாக வடமதுரையிலேபுந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனுடைய கல்பாணகுணதுஸந்தாநத்துக்குமேற்பட்ட புருஷார்ட்யோபாயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் இங்கேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி யருளுகைக்கு நிஜானத்தைச்சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமித்தனைபோக்கி ஒருவர்க்கும் வேறொரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறார்.

[மாயவனடி பரவியென்று தொடங்கி] - ஆப்சர்யமான குணசேஷ்டிதாழி களையுடையனான தன்னுடைய திருவடிகளை இனிதாய்க்கொண்டு பேசியே போதுபோக்க வேனுமென்று அத்தவஸிக்கவல்லராய், அநந்யப்ரயோஜநரானவர்க்கு உஜ்ஜீவந்வேறுதுவாக வடமதுரையில் பிறந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய கல்பாணகுணங்களைமேவும் துணையாக பற்றும் இதுபோக்கிச் சீரியது ஒன்றுமில்லை. [வீழ்துணையென்றது] - ஆசைப்படும் துணையென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநரான அதிகாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவந்வேறுது வான க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை யலிநிவேஸரித்தது விக்கும்தொழிய, இதில்விஞ் சினதொரு வாசியில்லை யென்கிறார்.

வாழ்தல் - வாழுகிற, இது - இதுவன்றோ, குணம் - (எல்லார்க்கும்) குணமா வது! கண்டிர் - இதுலோகப்ரஸித்தமன்றோ? அந்தோ! - ஐயோ! (வாழும்ப்ரகாரம் அறிகிறதில்லையே. ஏதென்னில்?) மாயவன் - ஆப்சர்யகுணசேஷ்டிதான ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பரவி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்ரீதாதரம்பண்ணி, போழ்துபோக - காலசேஷப்பண்ணவேனுமென்று, உள்ளகிற்கும் - நினைக்கவல்லவர்களாய், புன்மை - (ப்ரயோஜநாத்ரஸம்பந்தமாகிற) புல்லிமை, இலாதவர்க்கு - இல்லாதவர்களுக்கு, வாழ்-ஸ்வரூபாநுரூபமானவாழ்ச்சிக்கு, துணையா-உபாயவூதானைக்காக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - வந்துபிறந்த க்ருஷ்ணனுடைய, வண் - ஆயுறிதாதுலாபமான, புகழே - குணங்களை யீய, வீழ் - அஹரிவேஸாவிஷயமான, துணையா - லோமுஸஹாயமாக்கொண்டு, போம் - நடக்கிற, இதனில் - இதில், மிக் கது - விஞ்சினது, யாதும் - ஏதேனுமொருவாழ்வும், இல்லை - வீழ்துணை - விழுமிய துணையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்கு நிஜானத்தைச் சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமதொழிய வேறு விலக்ஷணமாயிருப்பதோரபாயம்மில்லை என்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டர் குணமிது] - அவன்முணங்களை அதுஸந்தித்து வாழ்மதே கிடிக்கோள் யுத்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலி கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. [மாயவனித்யாதி] - ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்ய சரீலாதிபுனையுடையவனுடைய திருவடிகளை பரிதியாலே அக்ரமமாக ஏத்தி அத்தாலே காலக்ஷேபம் பண்ணவேணுமென்று அத்தயவஸிக்கவல்லரான அந்நயப் பரயோஜநக்கு. புன்மையில்லாதவர்கள் - சிரிபவர்கள். உள்ளகிறகை - உள்ளவல்ல ராகை, அத்தயவஸிக்கவல்லராகை. [வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறத்தவன்] - கண்ணோலே, கண்டதுவிக்கைக்காக, “சுஹ்வொவாவாநுவொஜாதஃ” என்கிறபடியே துணையாய்வந்து பிறத்தவன். “வரிஞாணாயலாயநிநாடி” என்றிறே அவதாரத்துக்கு பரயோஜநமிருப்பது. [வண்புகழீழ வீழ்துணையாப் போமிதனில்] - கல்யாணமுணங்களை ஆசைப்படுந் துணையாகப் பற்றுமிதுபோக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுந் துணை. “தாம் வீழ்வார்” என்னக்கடவதிறே ஆசாபுக்கரை. [பாதுரில்லை மிக்கதே] - இதிற்காட்டில் மேற்பட்டதொன்றுமில்லை.

எ.தி.—எட்டாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்கு றிசாநத்தைச்சோல்லி, அவனையேரகுகனாகப் பற்றுமிதொழிய, வேறுவிலகுகுணமாயிருப்பதோர் அபாச்சர்யமில்லையென்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டர்குணமிது] - அவன் குணங்களை யதுஸந்தித்து வாழ்மிதுவே கிடிக்கோள் யுத்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலிகொடுப்பாரைப்போலே, இவர்களை யபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. வாழ்ச்சி உங்களதாயிருக்க, இரந்துநிரிவேன் நானாவதே! [மாயவனித்யாதி] - ஸௌந்தர்யசரீலாதிகளால் ஆச்சர்யவதிதனாயிருந்துள்ள வஸ்துவினுடைய குணஜிதராய், பரிதியாலே அவன் திருவடிகளை யக்ரமமாகவேத்தி, அத்தாலே காலக்ஷேபம் பண்ணுவதாக அத்தயவஸிக்கவல்லரான நன்மையையுடையவர்கள், சீரியவர்கள். அந்நயப் பரயோஜநான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. * தேரித்தேழுதிவாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்குயவர்கள். “இந்தமாயவனடிபரவுகை குதுசுதுரங்கத்தோபாதி காலக்ஷேபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவர்கள்” என்றுபட்டார். [வாழ்துணையித்யாதி] - புன்மையுடையவர்களும் அகப்படக் கழித்து அதுவேபோதுபோக்காக நின்றபின்பு, முதலிலே அதுகுடிபுதுராதவனுக்கு ஆபுரிதஸம்ஸலேஷமொழிய வேறு

எட்டாம்பாட்டு.—வாழ்தல் இத்தாதி. “வாழ்துணையா” என்றுதொடங்கி, “யாதுமில்லமிக்கது” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்தாதி.

“வாழ்தல் கண்டர்குணம்” என்றது அதுவாதம். அவன் குணத்தையுடைய சரீரயதையைச்சொல்லி, “அந்தோ” என்றதுக்குறியும் - கரும்புதின்ன இத்தாதி. மலிதம் - வாழ்ச்சி இத்தாதி. போழ்துபோக - காலக்ஷேபம்பண்ணுவதாக, உள்ளகிறதும் - அதுஸந்திக்கவல்லரான, புன்மையிலாதவர்க்கு - நன்மையுடையவர்க்கென்று ஸந்தார்த்தம். “கிற்தும்” என்றதுக்கர்த்தம் - வல்லரான என்று, உள்ளுகை - நினைக்கை. “சீரியவர்கள்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அந்நயப் பரயோஜநர் இத்தாதி. ஸப்ரமணகமாக உத்தவிவரணம் - தேரித்து இத்தாதி. நாலாந்திருவந்தாதி, அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு, “தரித்திருந்தேனாவே” இத்தாதி. வழிபடுகை - அதுதானே யாத்ரையாகை. தேரித்து - தெரிந்து; அறிந்தென்றபடி. பட்டர் நிரிவாஹத்துக்கு, போழ்துபோக உள்ளகிறகிறது புன்மை, அதில்லாதவர்களுக்கென்றபடி. அதாவது - ஹோமரபமாகவன்றிக்கே காலக்ஷேபார்த்தமாக வுள்ளுகிறது. புன்மை - பொல்லாங்கென்றபடி. வாழ்துணையாகைக்கோ இவன்பிறந்ததென்ன - புன்மையுடையவர்களும் இத்தாதி. கழித்து - புன்மைபோகப்பண்ணி.

பரயோஜநமில்லையிறே. அவர்கள் தன் குணங்களையறுவித்து வாழ்கைக்குத்துணையாக வடமதுரையிலேவந்து அவதரித்தலனுடைய: அவதாரப்ரயோஜநம் “வாரித்ராணாய வராய உமாதி” (பரித்ராணயஸாதாநாம்) என்நிறையிருப்பது. [வண்புகழித்யாதி] - அவ னுடைய கல்யாணகுணங்களையே யாசைப்படுத்துணையாகப்பற்றுவதிபோக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுத்துணை. † “தாம்வீழ்வார் தம்வீழ்ப்பெற்றவர்” என்னக்கடவதிறே ஆசாயுத்தரை. [இதனில்] - இதிற்காட்டில். [யாதுமில்லை மிக்கதே] - இதனில் மேலாயிருப்பதோன் றுண்டாய், “இதில்நின்ற” என்னவேணுமே; இதுக்கு மேலாயிருப்பதோன்றுமில்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யாதுமில்லைமிக்கதனில்என்றென்றதுகருதி

காதுசேய்வான்கூதைசேய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்

மாதுகல்ன்கொடிக்கோள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த

தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டர்சரணே.

ஆ.—(யாதுமில்லை.) - எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றே ஸாம்ஸாரிக துக்கநிவ்ருத்திருப கைவல்யமென்று அத்தைபுருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெருக்கவென்றுபுக்கு, பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கினுற்போலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்தையும் இழக்குமித்தனை; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம்பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்த அழகையுடையான கண்ணனே பரம ப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எப்பெருமையொழிய வேறென்று ரக்ஷக முண்டென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங்கெட்டு அநாயப்பட்டுப்போவர்கள்; ஆனபின்பு, இவன்போக்கி ஸரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லையென்று தொடங்கி] - இதொழிய மற்றென்று ரக்ஷகம் இல்லை என்றேதேனுமொன்றைச்சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகக்கொண்டு, காதுபெருக்கவென்று புக்கு பண்டுள்ளதையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கினுற்போலே பண்டுதொட்கள் வாழ்த்து வருகிற வாழ்வையும் இழப்பார்கள். [தாதுசேர்தோள் கண்ணன்] - வைஜயந்தி ப்ராப்ருதி மாலையாலே அலங்கருதனை க்ருஷ்ணன். “இவற்றைத்தவிர்ந்து கைவல்

இதுவே - ஊகவதநுஹமே. அது - புன்மை, ஸப்தார்த்தம் - அவர்கள் இத்யாதி. “ஆஸரித ஸம்ரக்ஷணமே அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அவதாரப்ரயோஜநம் இத்யாதி. “வீழ்” என்று - ஆசையைச்சொல்லுமோவென்ன - தாம் வீழ்வார் இத்யாதி. “தாம் வீழ்வார் தம்வீழ்ப்பெற்றவர்பெற்றாரே - காமத்தின்காழில்சனி” என்றுகுறள். நாயகியை முந்தற ஆசைப்பட்டவர்கள் தங்களை அத்தநாயகி யாசைப்படப்பெற்றார்களாகில், காமத்தின் கொட்டை யில்லாத வலத்தை லலித்தாரென்று இதுக்குப் பொருள். காழ் - கொட்டை. கேவலம் ரஸ ரூபமான கனியென்றபடி.

யத்தை புருஷார்த்தமாகப் பற்றினாலென்னில் : ஐமவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு யோக்யமுமாய், ஸப்ஜாதிவிஷயங்களை அநுபீகித்து ஸம்ஸாரத்திலே இருக்குமித்தையும் இழக்குமித்தனை யதில் ப்ரயோஜனம் ; ஆனபின்பு, தாதுசேர்தேதான் கண்ணனல்லதில்லை கண்டிர் சரண் என்கிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், வேறொன்றை ப்ரயோஜனமாக கீனைத்தால் முன்புள்ள ஹோமித்தையும் இழக்குமித்தனை. சிரதியாயிவாக்யஞான க்ருஷ்ணனையொழியப் ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்.

அதனில் - அதிற்காட்டில், மிக்கு - மிஞ்சின ப்ரயோஜனம், யாதும்-ஏதேனுமொன்றும், இல்லை-; என்றென்று - என்று பலகாலும், அது - அந்த ஐஸ்வர்யகவல்ப ரூபமான ப்ரயோஜனாத்ரத்ததை, கருதி - அதுஸந்தித்து, காது செய்வான் - காதுசெய்யப் புகு, கூதைசெய்து-(ஆஸ்ரயமுங் குலைந்து) கூதையாய்விமோபோலே, கடைமுறை வாழ்க்கையும் - முன்புபோகிற ஹேயப்ரயோஜனமும், போம் - நசித்துப்போமித்தனை; (ஆனபின்பு), மா - பெரிய, துகலின் - துகில்களாலுண்டான, கொடி - கொடிகளை, கொள். - உடைய, மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்தவனாய், தாதுசேர் - துளவீ வைஜயந்த்யாதி மாலாலங்க்ருகமான, தோள் - தோள்களை யுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனை, அல்லால்-ஒழிய, சரண் - ப்ராப்யதயா புகலிடமாவது, இல்லை - ஒன்றுமில்லை; கண்டிர் - இது க்ருபகிக்குக் கண்டு கொள்ளலாம். தாது - புஷ்பகேசரம்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவனையொழிய வேறொன்றை, ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டுசின்ற நிலையுக் கெட்டு அராய்ப்பட்டுப் போவர்கள் ; ஆனபின்பு இவனைப்போக்கி வேறுசரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லை இத்யாதி] - ஐமவத்ஸமாதிரித்தமாயிருப்பதென்றைப் பற்றி “இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்பதொன்றுமில்லை” என்று சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகினைத்து, ‘ஸரீயெபாடிபுஸ்யகெகஸிசு’ என்கிற பாதிபத்தியை அதிலே வேணுமென்று பண்ணியிருக்கை. [காது செய்வான் கூதை செய்து]-காது பெருக்கப்புகு பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினும் போலே. [கடைமுறை வாழ்க்கையும் போம்] - தண்ணிய முதையான வாழ்க்கையும் அழியும். ஆபத்தில் அது ரக்ஷகமாகாது; அதின் பக்கவிலே நயஸ்தவரானாகபாலே தான் செய்து கொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுசலித்யாதி] - கம்ஸன்வாழ்கிறான்யுட்படைவிட்டடைக்கொடிகட்ட இவர் அத்தை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கு உடலாக்குகிறார். ஸரிஸுபலன் விவாஹாரியமாகச் செய்த சடங்குகளைத் தனக்கு உடலாக்கிக் கொண்டாற்போலே. [தாதுசேர்தேதான் கண்ணனல்லால்] - வைஜயந்தி உள்ளிட்ட தோன்மலைகளாலே அலங்க்ருகான க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுப்ரயோஜனமேண்டாவென்கை. [இல்லை கண்டிர் சரணை] - புதம்பு ரக்ஷகமில்லைகிடிகோள். அதவா, இப்பாட்டு கைவல்ய சிந்தையென்றுமாம். ஆத்மாநுவ ஸுவத்திற் காட்டில் மிக்கநிறுபுருஷார்த்தமில்லை யென்றே புத்தி பண்ணி. [கடை முறை வாழ்க்கையும் போம்] - ஐமவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸப்ஜாதி விஷயங்களையனுபீகிதிருக்கு மத்தையும் இழக்குர். ஆனபின்பு ஸர்வாயிசனாய் ஸுலபினுக் க்ருஷ்ணனே பரப்ராப்யன் என்கை.

ஈடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டு நின்றநிலையுங்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவர்கள்; ஆனபின்பு, இவனல்லது சரணமில்லையென்கிறார். அன்றிக்கே, கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

[யாதுமித்யாதி] - ஹவத்வ்யதிரித்தமா யிருப்பதொன்றைப்பற்றி, “இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்ப தோன்றும்போல” என்று சொல்லி, அத்தை ரக்ஷகமாக நினைத்து. “ஹஸ்யோடித்யாதி” (ஸமர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸ்சித்) என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலேபண்ணி. [காது செய்வான் கூதையெய்து] - காதுபெருக்கப்புகு, பண்ணேளையோக் யதையையுங் கெடுத்துச் கூதையாக்கினாற்போலே. [கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிதான முறைமையாலே வாழக்கடவவாழ்வண்ணே - ஸம்ஸாரத்திலே பசுவங் குட்டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது; அதுவுங்கூடக் கெடீயித்தனை. ஆபத்தில் அது ரக்ஷகமாக மாட்டாது; அதின்பக்கலிலே நியஸ்தவரையிருக்கையாலே, தான்செய்துகொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுகில்த்யாதி] - கம்ஸன் வாழ்கிறான், அலங்காரமாகக்கூட்டினகொடியைக் கருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கேற்றே நினைத்திருக்கிறாயிற்று இவர். சிசுபாலன், பாணி க்ரஹணத்துக்கு உடலாகச்செய்த சடங்குகளையெய்த தனக்கு உடலாக நினைத்துக்கைப்பிடித்தானிறே. [தாதித்யாதி] - வைஜயந்திதோடக்கமான மாலையாலே யலங்கிருதமான திருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருபயோஜனந்தான் வேண்டா. [அல்லாலில்லையென டர்சரணே] - அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தோருவஸ்து இல்லையென்கொள். கைவல்யபரமானபோது. [யாதுமித்யாதி] - “இவ்வாத்தமாநுவலஸுபத்திக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை” என்று, அவ்வருகே ஹவத்வ்யதிரித்தமா யிருப்பதொன்றில்லை” என்று சொல்லுகிறதென்று யோஜனந்தாம் - அன்றிக்கே இத்த்யாதி.

ஒன்பதாம்பாட்டு. — யாதுமித்யாதி. “யாதுமித்யாதி மிக்கதனில்” என்று சொல்லுகிறார், “கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம் - கண்ணனல்லாலில்லையென டர்சரணே” என்கிற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - இவனையொழிய இத்த்யாதி. இந்தபதங்களைக் கடைக்கித்து ஆத்மாநுவலத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜனந்தாம் - அன்றிக்கே இத்த்யாதி.

“இதனில் - மிக்கது - யாதுமித்யாதி என்றென்றதுகருதி” என்றநவ்யம். ஹவத்வ்யதிரித்தமா யிருப்பார், “அநிஷ்டநிஷ்ருத்திஷ்டபிராப்திகளுக்கு ஈஸ்வரனையொழியவேறொரு சக்திமானில்லை” என்று புத்திபண்ணுமத்தை, இத்தேவதைபக்கலிலே இவர்கள் புத்திபண்ணுவார்களென்கிறார் - ஸமர்த்த இத்த்யாதி. “ஹஸ்யோடித்யாதி” (ஸமர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸ்சித்) என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலேபண்ணி. [காது செய்வான் கூதையெய்து] - காதுபெருக்கப்புகு, பண்ணேளையோக் யதையையுங் கெடுத்துச் கூதையாக்கினாற்போலே. [கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிதான முறைமையாலே வாழக்கடவவாழ்வண்ணே - ஸம்ஸாரத்திலே பசுவங் குட்டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது; அதுவுங்கூடக் கெடீயித்தனை. ஆபத்தில் அது ரக்ஷகமாக மாட்டாது; அதின்பக்கலிலே நியஸ்தவரையிருக்கையாலே, தான்செய்துகொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுகில்த்யாதி] - கம்ஸன் வாழ்கிறான், அலங்காரமாகக்கூட்டினகொடியைக் கருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கேற்றே நினைத்திருக்கிறாயிற்று இவர். சிசுபாலன், பாணி க்ரஹணத்துக்கு உடலாகச்செய்த சடங்குகளையெய்த தனக்கு உடலாக நினைத்துக்கைப்பிடித்தானிறே. [தாதித்யாதி] - வைஜயந்திதோடக்கமான மாலையாலே யலங்கிருதமான திருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருபயோஜனந்தான் வேண்டா. [அல்லாலில்லையென டர்சரணே] - அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தோருவஸ்து இல்லையென்கொள். கைவல்யபரமானபோது. [யாதுமித்யாதி] - “இவ்வாத்தமாநுவலஸுபத்திக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை” என்று, அவ்வருகே ஹவத்வ்யதிரித்தமா யிருப்பதொன்றில்லை” என்று சொல்லுகிறதென்று யோஜனந்தாம் - அன்றிக்கே இத்த்யாதி.

புத்திபண்ணி, காதபெருக்கப்புகவன் அத்தைப் பலகாலும் அடித்துவைத்து முன்புத்தை யோக்யதையுங்கூடக் கேடுக்குமாபோலே, ஹவத் ஸமாப்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸப்தாதிவிஷயங்களை யதுவவித்திருக்கும் அத்தையும் இடக்கும் ; ஆன பின்பு, ஸர்வாயிகளுள் க்ருஷ்ணனே பரமப்ரப்ய னென்கை. (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர் சரணதுநிற்கவந்து
மண்ணின்பாரமர்க்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்
திண்ணமாநும்முடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துயம்மினோ
எண்ணவேண்டாநும்மதாதும் அவனன்றிமற்றில்லையே.

ஆ.—(கண்ணனல்லால்) - க்ருஷ்ணனல்லது சரணில்லையென்றிவ்வகை தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்துபிறந்தருளி, பூபாராவதாரணம்பண்ணி, ஐகத்தைரக்ஷித்தருளினான்; ஆதலால், அவனேரக்ஷகன்; ஆன பின்பு, உங்களுக்காக வபிமாதிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையும் உங்களையும் அவன் திருவடி களிலே ஸேஷத்தேவர ஸமர்ப்பியுங்கோள்; உங்களுக்காக அபிமாதிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களும் அவனுக்கே ஸேஷம், இதிலொருஸம்ஸயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தானேமெல்லார்க்கும் சரணமென்னும் இவ்வாயத்தைப் பரதிஷ்டிக்கக்காசவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனென்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனல்லது ஸரணில்லை என்னும் இவ்வாயத்தை ஸ்ரீபிக்கைக்காகவும் அதுக்கு உறுப்பாக லுலாரத்தைப்போக்கியருளு கைக்காகவும் ஸ்ரீ மதுரையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணினான். உங்களுடைய ஆத்மாத்மியங்களெல்லாம் அவன் திருவடிகளிலே ஸேஷத்தேவர த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங் கோள். [எண்ணவேண்டா நும்மதாதாவனன்றி மற்றில்லையே] - “இப்படியேயோ அன்றோ” என்று விசாரிக்கவேண்டா. அத்சனையும் ம. உங்களுக்கு ஸாத்யமானவை யெல்லாம் ஸாப்தத்துத்தருவான் அவனே, உங்களினவாகநீங்கள் அபிமானி + திருக்கிறவை யெல்லாம் அவனினவே; அதிலோரு ஸந்தேஹமில்லை பென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தானேப்ரப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமிடம் கிலேகிறுத்து கைக்காக அவதரித்து பூபாரசிரஸநம்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே, நீங்கள் ப்ரா ப்ய ப்ராபகமென்று நினைத்திருக்கிறவற்றையெல்லாம் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோளென் கிறார்.

படி: அத்தையுமிழக்கும் என்ற ச ஸப்தத்தாலே ஹவததுவத்தை ஸமூச்சயிக்கிறது. இந்தபக்ஷத் தில், “சரண்” என்றது - ப்ராப்யமென்றபடி. ‘அதனில் - மிக்கது - யாதுமில்லை - என்றென்றது கருதி’ யென்றுதொடங்கி, ‘வாழ்க்கையும்போம்’ ஆனபின்பு, ‘மாதுகிலின்’ இத்யாரப்ய, ‘கண்ண னல்லாலில்லைகண்டிர் சரண்’ என்றவயம். (சு)

கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், அல்லால் - அல்லது, சரண் - வேறுபிராப்பிராபகங்கள், இல்லைகண்டர் - இல்லையென்கோள்; அது - அந்த தன்னுடைய பிராப்பிராபகலாவும், நிற்க - லோகத்திலே நிற்கக்காகவும், மண்ணின்பாரம் - தத்விசேதி களான ஆஸுப்ராக்ருதிகளாகிற பூபாரத்தை, நீக்குதற்கு - போக்குகைக்காகவும், வந்து - நாகபரியங்கத்தைவிட்டுவந்து, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதரித்தான், (ஆனபின்பு), நும் - உங்களுக்காகநினைத்திருக்கிற, உடைமை - பதார்த்தம், உண்டேல் - உண்டாமாகில், அவனடி - அன்னநிருவடிகளிலே, திண்ணமா - த்ருடமாக, சேர்த்துய்யம்மினே - ஸமர்ப்பியுங்கோள்; (இது), எண்ணவேண்டா - விசரிக்க வேண்டா; நும்மது - உங்களுடைய, ஆதம் - ப்ராப்யப்ராபகரூபமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், அவனன்றி - “ரோதாவிதாஸுராதாநிவாஸுரணஸ்வஹுஜூதிநடாராயண” என்று ஸர்வவித வ்யூவானவனையொழிய, மற்று - வேறு ஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதொரு வஸ்து, இல்லை - இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தானே சரணமென்னும் இவ்வரூபத்தைப் ப்ரதிஷ்டிக்கக்காக வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனல்லாலியாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஸரணமாவாரில்லையென்னுமிவ்வரூபத்தை ஸ்தாபிக்கக்காசவும் அதுக்கு உறுப்பாகவொஹரத்தைப்போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை, சேஷியாய் ஸுலலனுனவன் திருவடிகளிலே சேஷத்தேவந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். உண்டேலென்கிறது - ஸ்வபகூத்தாலில்லை; அவர்களுடைய அந்யூப்ரதிபத்தியாலே வந்தன உண்டாகிலென்கை. எண்ணவேண்டா - “அவனதோ நம்மதோ” என்று விசரிக்கவேண்டா; உங்களைநினை உங்களுடையோடு வாசியற அவனுக்கேசேஷம். அதவா, உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸார்த்தத்துத்தருவான் அவனொழிய வேறில்லை. ஸமிதை பாதி ஸாநிதரி பாதியாபுங்களைத் தலையிலுஞ் சிறிது கிடக்கிறதன்று. அவனே நிரபேகூதாபாயமென்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தான் ஸரணமென்னும் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிஷ்டிக்கக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கண்ணனியாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஸரணமாவாரில்லை என்னும் இவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கக்காக, இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கக்காகவும், அதுக்கு உறுப்பாக பூபாரத்தைப்போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; ஆனபின்பு, நீங்களும், உங்களுடையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் கடுகஅவன்திருவடிகளிலே சேஷத்தேவந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள்! உண்டேலென்றது - ஸ்வபகூத்தா

பத்தாம்பாட்டு.—கண்ணன் இய்யாதி. “கண்ணனல்லாலில்லைகண்டர் சரணது நிற்க வந்து-வடமதுரைப்பிறந்தான் - அவனடிசேர்த்துய்யம்மினே” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகைதான்சரணம் இய்யாதி.

“அது” என்றதுக்குப்பொருள் - இவ்வர்த்தம் என்றது, “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கு” என்றிருக்க, “சரணதுநிற்க” என்கிறமாதர்த்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - இவ்வர்த்தத்தை இய்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கப் ப்ரதாநப்ரயோஜனம், பூபாரநிரஸநமே ததபயுத்தமென்றபடி, “நீக்குதற்கே” என்கிற எவகாரம் நிரர்த்தகாவ்யமாதல்; “அதுநிற்க” என்கிறவிடத்திலே கூட்டி, அதுநிற்கவேயென்னுதல். திண்ணமா - த்ருடமாக, “உண்டேல்” என்கிற யஜிஸ்பதார்த்தம் - உண்டேல் இய்யாதி. நும்மதாதம் - உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், அவனன்றி -

லில்லை ; அவர்களுடைய அந்யதாஜ்ஞாந்தாலுண்டான ப்ரதிபத்தியாலேவந்தன வுண்டாகிலென்கை. [எண்ணவேண்டா] - “இதுதான் அவனதோ, நம்மதோ” என்று விசாரிக்கவேண்டா ; உங்களோடு உங்களுடையோடு வாசியற அவனுக்கேசேஷம். [மற்றில்லையே] - வேறில்லை. அன்றிக்கே, உங்களுடையவரத்தில் கர்த்தவ்யம்ஸமடைய உங்கள்தலையிலே கிடக்கிறதல்ல ; எல்லாம் அவன்பக்கலிலே கிடக்கிறதென்னுதல். [மற்றில்லை] - மலஸித்திக்கீடான ஸாபநமும் அவனை யொழியவில்லை. ஸமிதைபாதி, ஸாவித்ரிபாதியாக நீங்களும ஒருதலை கூட்டுப்படவேண்வேதில்லை. (கர)

பதினொாம் பாட்டு.

ஆதாமில்லைமற்றவனில் என்றதுவேதுணங்கு
தாதுசேர்தோள் - தாதுசேர் தோள்கண்ணனைச்சொன்ன
தீதிலாதலொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஒதவல்லபிராக்கள்கம்மையாளுடையார்கள்பண்டே.

ஆ.-(ஆதாமில்லை.) - ஆத்மாத்மீபங்களெல்லாம் அவனுக்கேசேஷமென்று துணிந்திருந்த சடகோபன், தாதுசேர் தோள்கண்ணனைச்சொன்ன, திரவத்யமாய் கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியை ஒதவல்ல மஹாத்மாக்கள், நமக்குப்பண்டே ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

ஒ - நமத்தில் “சுயேஷுதெவ்யஜிஷு” என்று தொடங்கி எம்பெருமான் அருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி அவ் யஸிக்கவல்லார் எனக்குப்ரியகரென்கிறார்.

[ஆதாமில்லைமற்றவனிலென்றதுவே துணிந்து] - அவனையொழிய வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இல்லையென்று அத்தவவஸித்து. [தாது சேரென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திரிஷாஷமாய் வஹு-குணமான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி அவ் யஸிக்க வல்லவர்கள் பண்டே நமக்கு ஸ்வாமிகள்.

ப. - அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குமலமாக, இதுகற்றவர்களைப் பற்ற வுண்டான ஸ்வசேஷத்தவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவனில் - அவனையொழிய, மற்று-வேறு, ஆதாம் - ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்ப தொருவஸ்துவும், இல்லை-, என்றதுவே - என்னுமத்தையே, துணிந்து - அத்தவ

அவனுக்குசேஷமன்றி, மற்றில்லை - ஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதில்லை; த்விதியார்த்தத்துக்கு, நம்ம தாதாம் - உங்களுடையஸ்வபாங்களும, அவனன்றி - அவன்பக்கலொழிய, மற்றில்லை - உங்களிடத்திலில்லை யென்றபடி. உபாயாந்தரங்களும் ஸாயுசமாகாநிற்க, “மற்றில்லை” என்பாடுன்னென்ன - மலஸித்திக்கு இத்தயாதி. “அவனையன்றிமற்றில்லை” என்றாய், ஏவகாரார்த்தம் - ஸமிதை இத்தயாதி. ஆவணியாவட்டத்துக்கு ஐந்தாறுஸமித்தும் ஐந்தாறுகாயத்ரிடும் பண்ணலாகாதாற்போலே, அவனோடு நீங்களும் ஒருகூட்டுப்பட வொண்ணாதென்றபடி. கண்ணனல்லாலென்று தொடங்கி, நீங்குத்தகே - வந்து - வடமதுரைப்பிறந்தான், நம்முடைமையுண்டேல் - திண்ணமா - அவனடிசேர்த்துயம்மினோ; எண்ணவேண்டா இத்தயாரப்பாந்வயி. (சு)

(൧൧)

(५५)

தவம் பூணதெதிவொவொடிநாழி

வெய்யாழ்வாரைக் காணாது போய் ஹாடு நடைபெறத் தவிர்த்துக் காண்பது நன்மைபெறாது.

கொண்டபெண்டிர் தாம் முதலாகக் கூறுமுற்றார்கண்மத்தால்
அண்டிவவரென்றேயவரைவிட்டு - தொண்டருடன்
சேர்ச்சுருந்திருமலைச்சேருமென்றான் ஆர்க்கும்இதம்
பார்க்குப்புதழ்மாதன்பண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீமார் திருவடிகளேஸரணம்

இரண்டாந்திருவாய்மொழி--பண்டை நாள் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(பண்டைநாளாலே) - இப்படி எம்பெருமானுடைய உறவுடைமையை யதுஸ்யித்து, “இவ்வறவுடைபனான அவனோடேகலந்து பரிமாறவேணும்” என்று மனோரயித்துக்கொண்டு திருப்புளிங்குடியிலே பாய்ப்புக்கு, அவ்விடத்தில், தன் திறத்து ஸாமான்யகடாக்ஷமல்லது வேறொரு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளக்காணுமையாலே சரல இன்னதாராய், “என்னை உன்அழகிப்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்து என்னெதிரேவந்து அருளவேணும்” என்று இப்புடைகளிலே தம்முடைய மனோரயங்களை யடைய அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழித்திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய நிருபாயிகவாய்வத்தையறிவித்த ஆழ்வார் இப்படி பரமபவ்யாவணவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே, அவனோடே யெல்லாப்பரிமாற்றமும் பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெருமையாலே விஷண்ணராய்த்தம்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணு திருந்ததுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணுதே ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே “திருமேனியலககிறது” என்று அதிவீதருமாய் “என்னை உன்னழகிப்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட விருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்துஎன்னெதிரே வந்தருளவேணும்” என்று தொடங்கி தம்முடைய மனோரயங்களையடைய அபேக்ஷிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழி, நிருபாயிகவந்துவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய மலருபதயா ப்ராய்யதையை யருளிச்செய்து, அவன்கண்வளர்ந்தருளில் கைங்கர்யம்பண்ணுகையை மனோரயித்து, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பவந்யியானவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அதுருபஸம்பவந்தத்தையும், லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தையும், ஐஸ்வர்யாகாரதையையும், மந்தஸ்திதீஸாரஸ்யையையும், ஆபூரிதார்த்தமான வாஹநாயுதவத்தையையும், அஸாபாரண பரிகரயோபிதத்தையும், அக்லலோக வந்தயத்வத்தையும், அதிசயித ஸௌகுமார்யத்தையும், ஸ்ரீஹி ஸேவ்யத்வத்தையும் அதுஸ்யித்து, ஏவம் ப்ரகாரவிசிஷ்டனான நீ, உனக்கு அஸாபாரண ஸேஷஹிதராய்ப்போந்த எங்களுக்குக்ருபைபண்ணி பூர்ணகடாக்ஷம்பண்ணவும், திருவடிகளை டெடுத்துத் தலையிலேவைக்கவும் அங்கீகரிக்கும்போது, பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருந்து அங்கீகரிக்கவும், ஆஸாதுருபமாக நடந்தெழுந்தருளிரவவும், முகமும் முறுவலுமாய்க்கொண்டு என்முன்னேகிற்கவும், நிற்கும்போது பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திவ்யாயுடங்களை யுமேந்திக்கொண்டு வரவும், அஸாபாரண பரிகரத்தோடேவந்து என்முன்னே எழுந்தருளிரவந்திருக்கவும், ஸர்வலோகங்களுங்கண்டு வாழும்படி எழுந்தருளியிருக்கவும், இந்த ஸுகுமாரமானவடிவை நான் அதுவிதிக்குப்படிபண்ணவும், நாய்ச்சிமாரை அடிமைகொண்டருளுகிறாற்போலே உன்திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளவும் வேணு

மென்று, தம்முடைய மனோரம்பரம்பரைகளை, திருப்புளிங்குடியிலே கிடத்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே கீழ்ந்திருவாய்மொழியிலே “அல்லாதாரடங்கலோபாயிகவந்யங்கள் அவனே நிருபாதிகவந்யம்” என்கிற அத்தத்தை அதுஸந்தித்து அதுக்கறுமுணமான பரிமாற்றத்துக்காக, பரமவந்யம்வானவன்கண் வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே அவனோடே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப் பட்டுச் சென்றபடி பெருமையாலே விஷண்ணாய், அதுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணுதே ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே திருமேனியலேகிற தென்று அத்தலையிலே நோவைக்குறித்து அதிவீருக்களுமாய், “என்னுர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன், தன் ஆர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்” என்று வெறுக்கிறார். ஆராவமுதில் “என்னுர்த்தி தீர்க்கிறிலன்” என்று வெறுத்தார். இரண்டையுக்குறித்து வெறுக்கிறார்தில், “கோடியார் மாடக்கோளார்” என்றதுவே தலையெடுத்து தம்மாற்றமையெல்லாம் தோற்றம்படி, “என்னுர்த்தி தீர்க்குளிர நோக்கவேணும்: அதுகலடிப்பாத்தாலே அகவாயில் வந்யம்தோற்ற விக்ருதனய்ப் பண்ணும் ஸ்மிதத்தை நான் காணப்பெறவேணும்; பிராட்டியும் தேவருமாயிருக்கிற இச்சேர்த்தியைக்காட்டியருளவேணும்; திருவடிகளை என் தலையிலேவைத்தருளவேணும்; நான்வந்து கிட்டின இத்தால் வந்த பரிசுரிதாற்ற எழுந்திருந்து என்னெதிரோவரவேணும்” என்கொண்டு தம்முடைய மனோரம்பரம்பரைகளை அபேக்ஷிக்கிறார். ப்ராப்தியை அதுவித்தார் கீழ்; ப்ராப்திமலத்தை அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

எடு.—கீழ்ந்திருவாய்மொழியிலே - “அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ஸோபாதிக பந்துக்கள்: அவலோருவனுமே நிருபாதிகபந்து” என்றார்; நிருபாதிகபந்துவானால் பின்னை பந்துக்குந்யம்பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிதே. இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டு இவர்சேன்று கிட்டினவிடத்தில், இவரையென்னென்னுதல், திருக்கண்களாலேகுளிரநோக்குதல், ஒருவார்த்தைசொல்வதல் செய்யக்கண்டிலர்; காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானார்; அது அவனுளகைத்தீருமிதே. அதுக்குமேலையும் ஒன்றுண்டாயிற்று - “திருமேனி யலகம்படி ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்: என்வருகிறதோ?” என்று ஒருபயமொழிற்று. கீழே, * ஆராவமுதிலே, “என்னுர்த்தியைத்தீர்க்கிறிலன்” என்றின்றதானார்; இங்கே “என்னுர்த்தியும் தன்னுர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்” என்றின்றதாக்கிறார். ஆக, “கோடியார் மாடக்கோளாகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னே” என்றதுவே தலையெடுத்து, பெரிய

பண்டைநாள் ப்ரவேசே; வருத்தாறுவாத பூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழ்ந்திருவாய்மொழியிலே இத்தாதி. “பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிதே” என்று அந்தரம் ஆகையாலே பந்துக்குந்யம் செய்யவேண்டுமென்று திருப்புளிங்குடியிலேசென்று கிட்டினார் என்றிவ்வளவுக்கூட்டிக்கொள்வது. அது - அலகம்படி. அதேசென்ன - திருமேனி இத்தாதி. “திருவுடம்பசைய” என்றத்தைப் பற்ற - அலகம்படி என்றது. “எத்தனைகாலம் கிடத்தி” என்றத்தைப்பற்ற - ஏகரூபமாக என்றது. அலகம்படி - அலகம்படி. * ஆராவமுதிலும் இப்படியன்றோ அபேக்ஷித்தது: இதுக்குவாசினது? என்ன - கீழே இத்தாதி. தன்னுர்த்தி நீர்க்கிறிலன்னென்றது அங்குமிக்கிலேயுஞ் சொல்லித்தேயென்ன - ஆக, கோடியார் இத்தாதி. அதினுடைய அதுவாஷணமிதுவென்றபடி. “ஆற்றமையோடே” என்றதுக்கு, “விண்ணப்பம் செய்து” என்றத்தோடே யங்வயம். “தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்” “பாதபங்கயமே தலைக்கணி

வாற்றாமையோடே, “என்னுடையவார்த்தியெல்லாந்தீரும்படி திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும்; எந்தலைமேலே திருவடிகளைவைத்தருளவேணும்; தேவரும் பிராட்டிமாருங்கூட எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டியருளவேணும்; ஸஞ்சயன் பெற்றபெற்றில் எனக்குக்குறையவொண்ணாது”. “யசுக்ஷண வசுக்ஷண வசுத்வாஜாஜிநீ” (யத்ரக்ருஷ்ணௌசக்ருஷ்ணாஸத்யபாமாசபாமிநீ) என்றுசொல்லுகிற படியே, அவ்விருப்பிலேயேறே யவனையறழ்த்துக்காட்சிகோடுத்தது. இப்படி “ஸஞ்சயன் வந்தான்” என்றறிவிக்க, “நமக்குநல்லானொருவன்; உகவாதார்க்கும் இவ்விருப்பைப் போய்ச்சொல்லுவானொருவன்; அங்கூலனான இவனுக்கு வினோதிரடைத்தோமாகிறோம்: உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி கார்யம்பார்த்தோமாகிறோம்: புருவிகேளோள்” என்று னிறே. **மவாவிசநு மபுயசனதமெசுஸஜிஜதம** (நசாபிமந்யுநயமௌ தம் தேசுமபிஜக்தமது)-தாயுந்தமப்பனும் சேரவிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச்சென்று கிட்டவொண்ணாமையிலேயேறே; அவர்களுக்குஞ்சென்று கிட்டவொண்ணாதபடியாயிற் றெழுந்தருளியிருக்கிறவ்விருப்பு; அவ்விருப்பிலேயேறே அவனையறழ்த்துக் காட்சி கோடுத்தது. அப்படியே “தேவரும் பிராட்டிமாரும எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டவேணும்: என்னைக்கண்டகாட்சியிலே விக்குதனாய் என்முன்னே நாலடியுலாவி யருளவேணும்: அங்கூலஈர்நந்தால் பிறக்கும் ஸ்மிதங்காணவேணும்: ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவேணும்” என்று இங்ஙனே தாமும் அவனும் அறிந்ததாகத் திருவாசகைத் திருக்காப்புக் கொண்டு ஏகாந்தத்திலே தம்முடைய மனோரதங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து, “இவற்றை இப்போதேபெறவேணும்” என்று த்வரீக்கிறார். ப்ராப்தியை யறவவித்தார் கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே; ப்ராப்திவலத்தை ஆசைப்பட்டு அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

யாய்,” “உன் தாமரைமங்கையும் நீயும்” இத்யாதியைப்பற்ற - திருக்கண்களாலே இத்யாதித்ரயமும். இப்படி யபேக்ஷிக்கைக்கு நாம் ஆருக்குக்காட்டினோமென்ன-ஸஞ்சயன் இத்யாதி. அவன் பெற்ற பேறேறென்ன - யத்ரக்ருஷ்ணௌச இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகையாதல், ஐராவதாதல் - இப்படியுஞ்சயன் இத்யாதி. வினோதிரடைக்கை - வினோதும்படி யொருகாலே நீரைத் தேக்குகை. அப்படியருளப்பாடிமேம்படி ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோவென்ன - நசாபிமந்யு இத்யாதி. “யசுக்ஷண வசுக்ஷண வசுத்வாஜாஜிநீ ! உவளபீடாலவகூழைவள வர்வந்நா-விதிதள” இத்யாதி. உத்யோகபர்வணி ஏகோந்பஞ்சாஸே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்ஜயஃ. இவ்விருப்பைக்காட்டிக்கொடுத்தானென்னுமது ஏற்றமாகைக்கு உறுப்பாக, அதொருவர்க்கும்சென்று ப்ரவேசிக்கவொண்ணாத ஏகாந்தஸ்த்தலமென்கிறார் - தாயும் தமப்பனும் இத்த்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. “பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவாராய்” என்றத்தைப்பற்ற - என்னைக்கண்ட இத்யாதி. “தவழ்க்கிற்முறுவல்செய்து” என்றத்தைப் பற்ற - அங்கூல இத்த்யாதி. “சோதிவாய்திறந்து” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்றத்தைப்பற்றவாதல் - ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் என்றது. இப்பரிமாற்றம் லோகத்தில் நடப்பதொன்றல்லாமையாலே-தாமும் அவனுமறிந்ததாக இத்யாதி அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு ஸஞ்சகஸப்தம் - “கொடுவினையேனும்” என்ற ஏகவசநமும், இருவருமான சேர்த்தியைச்சொல்லுகிற “தாமரைமங்கையும் நீயும்” என்றதுவும். இத்தால்வமலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. கீழிற்றிருவாய்மொழி - நாராயணஸப்தார்த்தம்; இது சதுர்த்த்யர்த்தம். ஆக, * ஆராவமுதில்பிறந்த வ்யஸநமும் * அங்குமிங்கிற் சொன்ன ஆர்த்தியும் இத்திருவாய்மொழியிலே தோற்றுகிறது. கைங்கர்யப்ராப்தந்தையாயிருக்கையே இதுக்கு விசேஷம்.

முதற் பாட்டு.

பண்டைநாளாலேநின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளங்
கோண்டீன்கோயில்சீய்த்துப்பல்படிகாற் குடிசுவழிவந்தாட்செய்யும்
தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களானோக்காய்
தெண்டிரைப்பொருநற்றண்டணை சூழ்த்திருப்புளிங்குடிக்கிடத்தானே!

ஆ.—பிராட்டி பரிக்காஹம;கையாலே பண்டை உன்னாலே விஷயிக்குதராய்
ஸர்வவித கைக்கர்ய நிரதருமாய் எங்குங்குடியாக அடிமைசெய்துவர்த்திக்கிற அடியாங்
களுக்கருளி, சோதிவாய்திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்; தெளிந்த திரை
யையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே என்று பார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அந்நம்புகின்றான் அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு
வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய்க்கெடுப்படி திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணு
மென்கிறார்.

[பண்டைநாளென்று தொடங்கி] - பழைபதாகவே உன்னுடைய கடாக்கூத்
தையும் அதுக்கு அடியான பெரிய பிராட்டியாருடைய கடாக்கூத்தையும் பெற்று குடி
முறையேஸாஸ்தரசோதிதமானவழி தப்பாதே கோயில்களிலே அஸாதாரண பரிசர்யாரு
பமான அடிமைசெய்கிற அடியோங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. [தெண்டிரையென்று
மேலுக்கு] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர்நிலம்
சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸர்க்கிறிதனுபக் கண்வளர்ந்தருளினவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், குலக்ரமாமுதமாக கைக்கர்யம்பண்ணிப் போந்த அடி
யோங்களுக்கிரங்கி, திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஸர்ந்தவவாதத்தை யருளிச்செய்து,
அழகிய திருக்கண்களாலே பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

தெண் - தெளிந்த, திரை - திரையையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்
பொருநலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பனை - நீர்நிலங்களாலும், சூழ்ந்த -
சூழ்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடத்தானே - கண்வளர்ந்தருள்கிற
வனே! நின் - (நிருபாதிசபந்துவான) உன், திருவருளும் - திருவருளையும், பங்கயத்
தாள் - (உன்னை யருளுவிக்கக்கடவளான) பங்கயத்தாள், திருவருளும் - திருவருளையு
ம், (ஐயமோஹிவாருஷ்ட) என்கிறபடியே, பண்டைநாளாலே - உத்பத்தி
காலமே பிடித்து, கொண்டு - (உடையோடாய்க்) கொண்டு, நின் - நீ யுத்தருளின,
கோயில் - திவ்யரீதசத்திலே, சீய்த்து - உசுதி கஞ்சித்தாரத்தைப்பண்ணி, பல்படிகால் -
பல்படிகாலுண்டாம்படி, குடிசுவழி - குலக்ரமத்திலே (அப்படி காலந்தோறும்புத்ராபௌத்
ராதிரைநிதராய்க்கொண்டு ஸாஸ்த்ரோக்தமார்த்தத்தைத் தப்பாதபடி), வரக்கடவராய்,
— வந்து ஆட்செய்யும் - வந்தடிமைசெய்து போருகிற, தொண்டரோர்க்கு - ஸேஷ
பூதரானவெங்களுக்கு, அருளி - நிரவசிகக்ருபையைப்பண்ணி, சோதி - உஜ்ஜ்வல
மான, வாய் - திருப்பவளத்தை, திறந்து -, (ஸர்ந்தவவாதம்பண்ணி), உன் - உனக்க
ஸாரணமான, தாமரை - தாமரைபோலேயே நக்கிற, கண்களால் - நக்கண்களாலே,
நோக்காய் - பூர்ணமாகப்பார்த்தருளவேணும்.

இ—முதற்பாட்டில், அந்நயமகிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய் கெடும்படி குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள் கூடவே பண்ணிப் போந்த கடாசுத்தையும்; எதிர்க்குழல்புக்கு நெடுநாள் பட்டக்லேஸத்தின் பலமன்றோவிது? நெடுநாள் க்ருஷிபண்ணி பலவேளையிலைகவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்]-அதுக் கடியாக பெரிய பிராட்டிபார்கடாசுத்தையும் கொண்டு; அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யமுத்தத்தைத் தவிர்க்குமருள். ப்ரணயிதவத்தால்வந்தபாரதந்தர்யமிதே ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்ப்பது? “என்னடியாரது செய்பார்” என்னு உன்கடாசுதும், “நகூழி னாவாராயுகி” என்னுமவன் கடாசுத்தையும் பெற்று. “கூபவாயவயுவாய்யசு” என்று க்ருபாபரதந்த்ரான உன்கடாசுதும் அந்தபாரதந்த்ரயத்துக்கடியான அவன் கடாசுதமுமென்றுமாம். [நின்கோயில் சிய்த்து] - உகந்தருளின நிலங்களிலே அஸாதாரணபரிசர்ப்பைபண்ணி ஷேஹாத்மாலிமாநிகள் தந்தாமுடையக்ருஹங்களைப்பேணுவர்கள், பிராட்டியடியாசஹுவத்ப்ரஸாஹம் பெற்றவர்கள் உகந்தருளின ஷேபாங்களைப் பேணுவர்கள். [பல்புகால்] - இன்று புதிதாய் வந்ததோ, நீ விசேஷகடாசுதும் பண்ணத்தொடங்கினவன்று தொடங்கி வந்த தன்றோ? என்னக. [குடிசுடி] - ஸபரி கரமாக. [வழிவந்து] - ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறமுறை தப்பாதபடி வந்து ஆட்செய்யும். [தொண்டரோர்க்கருளி]-அடிமைசெய்கிற அடியோங்கள் பக்கவிலே இருப்பைபண்ணி. [சோதிவாய் திறந்து] - பூவலநுமபோலேபாயிற்று, வாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்திற்பிறக்கும் செவ்வி. “கோசுருருகிவகூசுகி” என்று வார்த்தையளவிலேபாயிற்று அக்ருரன் அதுஹவித்தது. தத்தாலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியமுத்தீதஸ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்]-வார்த்தையில் தோற்றதவந்தமும் நோக்கிலபதுஹவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும். “சுவவொகூநூபாநெநலயொபொரோவாவாய்யசு”. [தெண்டிரையிப்பாடி] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடே சேர்ந்த அழகிய நீர்சிலஞ்சுழப்பட்ட திருப்புளிக்குடியிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ஷேவ்ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேரும் ஜலஸம்ருத்தியையுடத்தான ஷேஸத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வம்ஸமுண்டு. இதின் கார்யம்பெறவேணு மென்கிறார். செய்தவம்ஸத்தில் க்ருதவநராக வொண்ணாதே.

ஈடு—முதற்பாட்டு. அந்நயமகிகளான அடியோங்களைக்குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து விடாய்கெடும்படி குளிர நோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள் கூடப்பண்ணிப்போந்த உன்கடாசுத்தையும். நீ நேற்றுஇன்று பண்ணிப்போந்த க்ருஷியின்மலமோ இது? * எதிர்க்குழல்புக்கு நெடுநாள்பட்டக்லேஸத்தின் மலமன்றோ இது? நெடுநாள் க்ருஷியைப் பண்ணி மலவேளையிலைகவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியான

முதற்பாட்டு.—பண்டைநாள் இத்தாதி. “குடிசுடிவழிவந்தாட்செய்யும்தொண்டரோர்க்கு-சோதிவாய்திறந்துஉன் தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்” என்றவற்றைக் கடாசுத்தவதாரிகை அந்நயமகிகளான இத்தாதி.

ஸப்தார்த்தம் - நெடுநாள் இத்தாதி. முன்பேதொடங்கி உண்டான உன்திருவருளமென்று ஸப்தார்த்தம். “அருள்” என்று - தத்தார்யமான கடாசுத்தை லக்ஷிக்கிறது. மலிதம் - நீ நேற்றின்று இத்தாதி. இது - தாம் பண்ணுகிற கைங்கர்யம். ஆனலென்? என்ன - நெடுநாள் இத்தாதி. அதுக்கடியான - அவனருளுக்கடியான. இவனுடையவருள் அவன்கடாசுத்துக்கு அடியாகை.

பெரிய பிராட்டியார் கடாசுத்தையுங்கொண்டு. அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யத் தைத் தவிர்க்கும் அருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்த பாரதந்தர்யமிதே ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்ப்பது. “என்னடியார் அதுசெய்யார்” என்னும் உன்கடாசுக்கும் “**மகிணி ஷிவிகு வராயுகி**” (நக்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் அவன்கடாசுத்தையும் பெற்று. “**சுரவயாவயபுவாயசு**” (க்ருபயாபர்யபாலயத்) என்று, க்ருபாபரதந்தர்யான உன்னுடைய கடாசுக்கும், அப்பாரதந்தர்யத்துக்கடியான அவள் கடாசுக்கும் என்று மாம். [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - உன்னருளின் ஸ்வாதந்தர்யமுத்தைத் தவிர்க்கு மவள் அருளும்படியாக வன்றே வந்தது. அவளருள் அவன்ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பின் செல்லாதபடி பண்ணுமாயிற்று. “அவனுடைய பாரதந்தர்யம் ப்ரணயித்வமன்றே? நிலை நிற்குமோ? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றே ப்ரக்ருதி?” என்று அஞ்சவேண்டா; அவளருகே யிருக்க ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாகு. ஆகையிதே, முற்கூற்றால் அவள் புருஷகாரமாகப் பற்று கிறது. [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளினநிலங்கனிலே, அஸாயாரணபரிசர்யை பண்ணி, தந்தாமுடைய ஸுக்ருதத்தாலே ஹவதநுகர்ஹ முடையரானவர்கள், தந்தாம் க்ருஹங்களைப் பேணுவார்கள்; பிராட்டி புருஷகாரமாக ஹவதப்ரஸாதம்பெற்றவர்கள், உகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுகிறார்கள். “**மகிணி ஷிவிகு வராயுகி வராயுகி மவவெசு**” (நகிஞ்சிதபித்ரவானே விஷ்ணோராயதநேவஸேத்) - ஒருதரும்பு நறுக்கென் என்னுமவர்களுக்கும், உகந்தருளின நிலத்தைப் பற்றிக்கிடக்கவேணும். ஸரீர ஸம்பந்தமற்றால் டேறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற அடிமையை, இஸ்ஸரீரத்தோடே கிடைக்குமாகில் விடானிதே. “வயலணியனந்தபுரங் கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கடு வினை களையலாமே” ப்ராப்யத்தை லவிக்கவே, ப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கலாமா

யாவதென்? என்ன - அவனுடைய இத்தாதி. ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்க்கும் வழியேதென்ன - ப்ரணயித்வத்தால் இத்தாதி. இசலி க்ருபைபண்ணுவர்களுண்டு இதில் பதவ்யத்துக்கு ஹவத் தாம் - என்னடியார் இத்தாதி. கொண்டு - பெற்றென்றபடி. முந்தினதாபர்ய விவரணம் - க்ரு பயா இத்தாதி. “**வயாவயபுவாயசு**” (க்ருபயாபர்யபாலயத்) - “அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யத்தை” இத்தாதி வாக்யவிவரணம் - உன்னருளின் இத்தாதி. எதவ்விரண மாதல், “ப்ரணயித்வத்தால்வந்த” இத்தாதிவாக்ய விவரணமாதல் - அவளருள் இத்தாதி. ப்ரணயித்வ கார்யமான பாரதந்தர்யம் ஒளபாதிசுமன்றே? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றே நிலைநிற்பதென்ன அருளிச் செய்கிறார் - அவனுடைய இத்தாதி. ப்ரணயித்வமன்றேவென்றது - ப்ரணயித்வதேஹதகமன்றே என்றபடி. “ப்ரணயித்வகார்யமான பாரதந்தர்யம் ஒளபாதிசுமன்றே? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றே நிலை நிற்பது?” என்றஞ்சவேண்டாவென்றபடி. அதாவது - ப்ரணயித்வம் நித்யமாகையாலே தத்கார்யமான பாரதந்தர்யமும் நித்யமென்றபடி. கைங்கர்யங்களுல்லாமிருக்க, திருவலகிடுகிறத்தை விசேஷிக்கை யாலே, எல்லாக்கைங்கர்யங்களிலும் முக்யம்இதுவேமென்கிறார் - உகந்தருளின் இத்தாதி. அல்லாதார் ஸ்வஸ்வக்ருஹங்களைப் பேணுகிற, இவர்களுக்கதருளின நிலங்களைப் பேணுவானென்னென்ன தந்தாமுடைய இத்தாதி. ஸ்வயத்தாகந் நிவ்ருத்தணுவனுக்கு இவற்றைப் பேணவேண்டுவானென்? என்ன; வேணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நகிஞ்சி ஷிவிகு இத்தாதி. “**மகிணி ஷிவிகு வராயுகி வராயுகி மவவெசு**” (நகிஞ்சிதபித்ரவானே விஷ்ணோராயதநேவஸேத்) - ஒருதரும்பு நறுக்கென் என்னுமவர்களுக்கும், உகந்தருளின நிலத்தைப் பற்றிக்கிடக்கவேணும். ஸரீர ஸம்பந்தமற்றால் டேறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற அடிமையை, இஸ்ஸரீரத்தோடே கிடைக்குமாகில் விடானிதே. “வயலணியனந்தபுரங் கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கடு வினை களையலாமே” ப்ராப்யத்தை லவிக்கவே, ப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கலாமா

இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஸௌநகடி. இந்த ப்ரமாணத்துக்கீர்த்தம் - ஒருதரும்பு இத்தாதி. ஆலையமை வித்திப்பது கந்தல்கழிந்தவிடத்தேயன்றேவென்ன - ஸரீரஸம்பந்தம் இத்தாதி. அப்படி இஸ்ஸரீரத் தோடே கைங்கர்யம் ப்ராப்யமாயோவென்ன - வயலணி இத்தாதி. இதில், கடைத்தலை சீய்க்கை விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ஸாதநமாகத் தோற்றுகிறதே யென்ன - ப்ராப்யத்தை இத்தாதி. விரோதிநிவ்

யிற்று. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், அங்கே ஒரு திருமகிழடியிலேயிருந்து, சருகைத் திருவலகிடாநிற்க, கூடவாசித்து நாஸ்திகனாகியிருப்பானேருவன், “ஹுவான் உபாயம், நாம் அந்நியப்ரயோஜநர், இப்போது இந்தக் கலேசத்துக்கு ஹலமென்?” என்ன, திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாதவிடத்தையும்காட்டி, “இவ்விடமும் அவ்விடமுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு, ஒருஹலமில்லை” என்று தோற்றியிருந்ததோ?” என்றான். [பல்படி கால்] - இதுதான் இன்றுதோடங்கி வந்ததோன்றோ? நீ கடாக்கிப்படி புக்க அன்று தோடங்கி வந்ததன்றோ? [சுடிசுடி] - ஸபரிகரமாக. [வழிவந்து] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற முறை தப்பாதபடி வந்து. [ஆட்செய்யும் தோண்டரோர்க்கருளி] - அடிமை செய்கிற அடியோங்கன்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய்திறந்து] - பூ அலருமா போலேயாயிற்று, வாய்திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்தில் பிறக்கும் செவ்வி. “உரோகிதரோகிவக்ஷுதி” (மாமக்ருரேதிவக்ஷுயதி) என்று வார்த்தையளவிலேயாயிற்று, அக்ருரன் அநுஹலித்தது. தக்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியும் உத்தேசம்மா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றாத ஹந்தமும் நோக்கிலே யநுஹலிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும்; “சுவலொகநஜாநெநஹலிபொரோவாலயாவ்ய” (அவலோகநநாநேநபூயோ மாம்பாலயாவ்ய) என்னுமாபோலே. வார்த்தையருளிச்செய்யப்படிக்கு விக்கினால் குறையுந் திருக்கண்களாலே தலைக்கட்டியருளவேணும். பிள்ளை தேவப்பெருமானாரையர், “உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய், நோக்காய்” என்று பலகாலஞ்சோல்ல. ஆழ்வாரேழுந்திருந்து “பிள்ளாய்! நீ இங்ஙனே திருவுள்ளம் புண்படும்படி பலகாலும் நிர்ப்பந்திக்கிறதேன்? அழகிய மிடற்றைத் தந்தாராகில், நல்லபாட்டைத்தந்தாராகில், பிள்ளைகளையும் ஐய்வாய்த்தையும் தந்தாராகில் என் செய்யாதாராக நீர் இங்ஙனேகிடந்து படுகிறது?” என்றருளிச்செய்தாராம். [தெண்திரையித்யாதி] - திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுருபமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளப்

ருத்தி ஆநுஷங்கிக ஹலமென்றபடி. அந்நமஸாத்நனுக்கு, உகந்தருளின் நிலங்களில் பரிசாயை உபாயத்திலவ்யியாது, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருக்கு மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கண்ணமங்கை இத்தியாதி. நாஸ்திகன் - ப்ராப்யஸ்வரூபமறியாதவன். கண்டாய்க்கு - ஊண்டனக்கு. பல்படிகால் - பலஸந்தாமக; ஸந்தாநபரம்பரையாகவென்றபடி. ஒருவனிடத்திலே அநுக்ரஹமுண்டானால், அவன் மாத்ரம் செய்யும்தொழிய எல்லார்க்கும் செய்யவேணுமோவென்ன - இதுதான் இத்தியாதி. “சோதிவாய்” என்றதுக்குஹாவம் - பூவலருமாபோலே இத்தியாதி. அவன்வார்த்தை யுத்தேசம்மானால், வாய்திறந்தென்னதே, “சோதிவாய்திறந்து” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன - மாமக்ருரேதி இத்தியாதி. “யொநஜோப்யுபிவீநுதேதஸெவாஸிதிஸம்ஸிதாஸு” லொவதீனெஜாஜமத்யுபெயுஜாஜகூரொகிவக்ஷுதி” இதி பஞ்சமேம்ஸே ஸப்ததஸே அக்ருரஃ. நோக்காய் - நோக்கவேணும். “சோதிவாய்திறந்து” என்றத்தோடே, “உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்” என்றத்தையுக்கட்டி ஹாவம்-வார்த்தையில் இத்தியாதி. அப்படி நோக்கவேணுமென்ற ப்ரார்த்தித்தபெருண்டோவென்ன - அவலோகந இத்தியாதி. “சுவலொகநஜாநெநஹலிபொரோவாலயாவ்ய” இதி ப்ரதமேம்ஸே ப்ரஹ்மலாதஃ. “வார்த்தையில் தோற்றாத” இத்தியாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - வார்த்தையருளிச்செய்ய இத்தியாதி. ப்ராஸங்கிகம் - பிள்ளைதேவப்பெருமான் இத்தியாதி. ஆழ்வாரென்றது - ஆழ்வான் திருத்தமப்பரான ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமானாரையரென்றபடி. “தெண்திரை” இத்தியாதி வர்ணந்ததுக்கு ஹாவம் -

பெற்றது. தெளிந்த திரைகளை யுடைய திருப்பொருளோடேசேர்ந்து அழகிய கீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினமையுண்டு; இது - செய்தவம்மம். [உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - செய்தவம்சத்துக்கு க்ருதஜ்ஞனாகவும், செய்யவேண்டும் அம்சத்துக்கு ப்ரார்த்திக்கவும் வேணுமிறே அதிகாரிக்கு. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்துகின்றிர் த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து உன்போன், அடிக்கடவாதேவழிவருகின்ற அடியரோர்க்கருளியோருநான், படிக்களவாகநீமீர் த்தருன்பா தடங்கயமேதலைக்கணியாய், கொடிக்கொள் பொன்மதிள் சூழ் குளிர்வயற்சோலைத்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

ஆ - (குடிக்கிடந்த) - த்வத் ஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநாயக் கொண்டு உனக்கு அந்தரங்கமான அடிமை செய்து உன் திருவடிகளல்லதறியாதே பரம்பரையா வர்த்திக்கிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுலக்ஷமான தீன்பாத பங்கமமே ஒருநான் தலைக்கணியாய்; கொடிக்கொள் பொன்மதிள் சூழ் குளிர்வயற்சோலைத் திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை மென்கிறார்.

ஒ - இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலக்ஷமான உன் திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்து] - குடிக்கிடாகவர்த்தித்துப் பண்டில்லாத நன்மைகளையுமுண்டாக்கித் தன்னுடையரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்ப்பங்களில் நசையறுக்க வல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைப்பண்ணி உன் திருவடிக ளல்லதறியாதே பரம்பரையாய் வருகிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, படிக்களவாக - ஊழிக்கு அளவாக.

ப. - அந்தரம், ஆர்ரய விஷயாநுரூப ஸம்பந்தத்தையுடைய உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்கவேணு மென்கிறார்.

கொடிக்கொள் - கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய், பொன் - கங்கமமான, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, குளிர் - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், சோலை - சோலையையுமுடைத்தான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - (ஆறுநிதாநுலாவர்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை! குடிக்கிடந்து - ஸேஷத்வகுலம் தப்பாதபடிசின்ற, ஆக்கம்செய்து - அந்த ஸேஷத்வம் அலிவ்ருத்தமாம்படிபான ஸேஷவ்ருத்தியிலே உத்புத்தராய், தீர்த்த - இதரஸங்கவிர்த்தகமான, நின் - உன் விஷயமான, அடிமை - அடிமைகளிலே, குறுகுவல் - அந்தரங்கமான வ்ருத்திவிஸேஷம்

திருமேனியில் இப்பாதி, சப்தார்த்தசதநாமுகே உத்தார்த்த விவரணம் - தெளிந்த இப்பாதி தமக்காகத் திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்த்விதனயிருக்க, 'நோக்காய்' என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ வென்ன - செய்தவம்சத்துக்கு இப்பாதி. தென்திரையென்று தொடங்கி, கிடந்தானே - பண்டை நாளாலே யென்றுதொடங்கி, கண்களால் நோக்காயித்யந்யடி. சீய்சீகை - திருவலகிடுகை. இது - ஆஸாயாரணமான அடிமைக்கெல்லாம் உடலக்ஷணம். (க)

களை, செய்து - அதுஷ்டித்து, உன் - உன்னுடைய, பொன் - ஸ்ப்ருஹண்யமான, அடிக்கடவாழை - திருவடிகளையொழிய, (அதுவவஜிதமாய் அபர்யவஸாந லப்பமான ஸ்வாநந் தத்திலும் தாத்தபர்யமபண்ணிதே), வழி - பாரதந்நர்யமார்க்கம், வருகின்ற - தப் பாதபடிவருகிற, அடிய ரோர்க்கு - ஸோஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி-, நீ-(நிருபாதிச பந்துவான) நீ, ஒருநாள் - (சூ விக்நப்பாபிமாநம் வந்தது) ஒருநாளிலே, படிக்கு - அது க்கு, அளவாக - அதுரூபமாக, நிமிர்த்த - நிமிர்த்தளந்து கொண்ட, நின் - உன், பாத பங்கயம் - நிரதிரபயஜேக்யமான திருவடித் தாமரைபை, தலைக்கு - எந்தலைக்கு, அணியாய் - அதுரூபமான அலங்காரமாய்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸூலமான திருவடிகளை எந்தலையிலே வைத்தருளவேணு மென்கிருர்.

[குடிக்கிடந்து]-குடிக்கிடாகவர்த்தித்து; குலபர்யாதை தப்பாதேவர்த்திக்கை. “இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரில், கந்ஷ்டர் முடிசூடியறிவாரில்லை” என்றானிதே ஸ்ரீஹதாழ் வான். [ஆக்சுஞ்செய்து] - குடியிற்பண்டிலலாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி: “உஜ்ஜி யு வு ஜபிலு” என்கிறபடியே, ஜடாவலகலமும் கண்ணுங்கண்ணீருபாயிருக்கை. [தந்திரத்த வடிபைக் குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷர்யவசளில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்து, [உன்பொன்னடிக் கடவாதே] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹண்யமான திருவடிகளையல்லதற்பாதே பென்னுதல், உன்திருவடிகளைத் தடபாழ்த்தபெனுகல். அல்லதறியாமைபாவது - அநய ப்ரயோஜந னாகை: தப்பாதொழிகையாவது - ஆஜ்ஞையை அதிலகவியாதொழிவை; “ராஜ்யணா ஹணுராஜஸு” என்றிருக்கையும், பெருமான மீட்கைக்குச்சென்று திருவடிகளிலே விழ “பித்ருவசநத்தை யதுஷ்டித்தேதாமான நிறம் நமக்குண்டாவது, நீ ராஜ்யத்திலே யிருக்கிற்காண்” என்ன “சூரூரொஹரயம்ஹுஷ்டி” என்று மீளுகையும். [வழிவரு கின்ற] - பரப்பரையாய் வருகிற எனனுதல்; அடிமைசெய்யும் முறைமையிலொன்றந் தப்பாதபடி போருகிற என்னுதல். [அடியரோர்க்குருளி]- அநயயதிரயாயிருக்கிற எங்கள் பக்களிலே க்ருபைபண்ணி. [நீர்யாருநாள்] - ஸேஷியான நீ முறைகலங்கன நாளிலே. [படிக்களவாக நிமிர்த்த]-ஹுமிக்களவ கந்மர்த்த.ஸமலேகரூபமான திருவடிகளை நிமிர்த்த ஆஸ்சர்யத்தோபாதி ச்பாருமாயறது; ஹுமயளவல்ல குறைதாங்கிப்படி. [நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்] - ஸர்வஸூலமான உன்னுடைய நிரதிரபயஜேக்யமான திரு வடிகளை எந்தலைக்கு ஆஹணமாய்படி பண்ணியருளவேணும். குணகுணநிருபணம் பண்ணுத டெல்லார்தலைகளிலும் வைத்த திருவடிகளை, அநய ப்ரயோஜநனை நான் இழக் கலோ? ருசியிலலாதார் தலையிலேவைத்த தருவடிகளை ருசியுடைய எந்தலையில் வைக்க லாகாதோ? ஹுமிக்களவாக்கின திருவடிகளை எந்தலைக்களவாக்கலாகாதோ? “கோலமா மென் சென்னிக்கு” என்றருக்கிற எந்தலையல் வைக்கலாகாதோ? இநதஸிலம் காடிா சித்தகமாய் புகுகிறேனோ? [கொடிக்கொள இதயாஜி] - ஸூரக்ஷிதமாய் ஸ்ரமஹரமான டேஸத்திசல் கண வளாநதருளட்டுற்றது, “எவைருகறதோ” என்கிற ஸயநதீர; என்னை ஸ்ஷயீகர்க்கும் இதுவெருறை எனகை. ‘ஸாரூஜஸுஜீதபூவீதஸோகா’ என்று ராமஸதவததற்பிறந்த அதிசுங்ககையோய், “ராஜஸுஸோகெஹஸோந டஸோகா” என்று விரஹத்தாலேவந்த ஸோகமே பிராட்டிக்கு உண்டானுற்போலே.

ஈடு. - இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலலமான உன்திருவடிகளை எந்தலையில் வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து] - குடிக்கிடாக வர்த்தித்து. குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கை. "இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரில், தமையனிருக்கத் தம்பிமாரில் முடிசூடியறிவாரில்லை" என்றானிறே ஸ்ரீஹரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளையுண்டாக்கி; "வஜ்ஜிஸூஜபிவொஹரதஜ்ஜாஹ்ரதீக்ஷித ! வாஹுகெதெவாஸூபுதஸவபுணிகுஸாஹம்ஸுஹே" (பங்கதத்தஸ்துஜடிஸோபரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகேதேபுரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்சகுஸாலம்க்ருஷே) என்றும், "ஜடிஹம்ஹீராவஸுதஸு" (ஜடிஸம்ஹீராவஸம்) என்றும், "நஹிதெராஜவாசுஹம்காஷாயாஜ்ஜாயாரிணடி | வாரிவொகூஹ்வஸூகிவளராவெயபேபுதஸு" (நஹிதேராஜபுத்ரந்தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் - பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பேளராவை தர்மவத்ஸலம்) - அருகேயிருக்கச் செய்தேயும் இவனைச் சூழலிருக்கிற பேளரானவர்கள் இவனை யநுலவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடியென் என்னில்? - "ராஜவாசுஹம்" (ராஜபுத்ரம்) - பேருமார் பேரநின்றவந்தரம் முடிந்தவன்மகனன்றோ? இவனே தான் நமக்குத் தோங்கப்படுகிறான்" என்றிருந்தார்கள். "பேபுதஸு" (தர்மவத்ஸலம், - இதுக்கும் அவனோடொக்கும்; யர்மத்துக்காகத் தன்னை யத்யமாறினானிறே யவன். "வஹிஸூவலிவெவஸூயபுதஸு" (வ்யஸஸஸிவைஸஸார்த்தம்) - தானோருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆர்த்தர்பலஹயங் கொண்டோனான்; அதுக்கடி - "நாமொருவருமேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணீர்கண்டால் ம்ளாரோ?" என்னும்தைப்பற்ற. வினைசெய்

இரண்டாம்பாட்டு. - குடிக்கிடந்து இத்தயாதி. "படிக்களவாக நிமித்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" எந்தத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலல இத்தயாதி.

குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கையாவது அவனுக்கு ஸேஷஸித்தமான ஸ்வரூபத்தக் கருகுணமாக, ரக்ஷித்தாலும் ரக்ஷ்யாவட்டாலும் அவன்கை பார்த்திருக்கை. இப்படி வர்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்தயாதி. ஆக்கம் - நன்மை; அதிஸயம்கவமாம். பண்டில்லாத நன்மைகளாவன - ப்ரேமபாரவஸ்பத்திஸ் உத்த விஞ்ருதிசன். இப்படி நன்மையுண்டாக்கின பேருண்டோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பங்கதத்தஸ்து இத்தயாதி. "வஜ்ஜிஸூஜபிவொஹரதஜ்ஜாஹ்ரதீக்ஷித ! வாஹுகெதெவாஸூபுதஸவபுணிகுஸாஹம்ஸுஹே" இது யுத்தகாண்டே ப்ரதிப்ரயானே ராயம்ப்ரதீ ஹரத்வாஜக்து "ஜடிஹம்ஹீராவஸுதஸு ப்ராஹ்மெவசிக் தஹ்வி | டிசுஸுபுராஹோஹுடிஸுபு யாமாஹொஹஸூரம் யயா" இத்தயோத்யா காண்டே சிதர்கடே. "நஹிதெராஜவாசுஹம் காஷாயாஜ்ஜாயாரிணடி | வாரிவொகூஹ்வஸூகிவளராவெயபேபுதஸு" இது யுத்தகாண்டே ராமாகமநாஸங்காலே. "ந - வுதஸு" - அத்யவஸித்தார்களில்லையென்றபடி. இவன்கைக் கழியப்போகையாலேயோ நசையற்றதென்ன - அருகே இத்தயாதி. நசை - மேலாசை. தோங்குதகை - இருக்கை. அவன்தன் னோடு - சகரவர்த்தியோடு. அதேபட்டியென்ன - தர்மத்துக்காக இத்தயாதி. இவனும், "தமையனிருக்கத் தம்பிமுடிருடக்கடவனல்லன்" என் சிறதர்மத்திலே வத்ஸலனென்றபடி. பண்டில்லாத நன்மைகளையுண்டாக்கினதற்கு ப்ரமாணந்தரம் - வஹிஸூ இத்தயாதி. "வஹிஸூ" என்றதுக்குஹவம் - தானோருவனுமே இத்தயாதி. "வஹிஸூ, வலிவெவஸூ" என்று சகரத்தை யிரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஆனால், ஆனைகுதிரைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவானென்? என்ன - வினைசெய்ய

யப் போவாரைப்போலே, ஆனைகுதிரைகளை யகப்படத் திரட்டிக்கொடு போனானாயிற்று. பரிவாற்றமைக்குத் தன்னிற்குறைந்தா ரொருவருமில்லையாயிற்று பரிகரத்தில். “**ஸிர ஸாயாவிதொயா**” (ஸிரஸாயாசிதோமயா) - நான் தலையாலே இரந்த கார்யத்தையும் மறுப்பரோ? ‘**ஸிர ஸாயாவதஷஸ்யவவமநக்யதாயா**’ (ஸிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நகருதம்மயா) என்றிரிறே யவரும்; ‘அவனும் தனக்கேக்கும்படிசெய்தான், நாமும் நமக்கேக்கும்படி செய்தோம்’ என்றிரிறே. ‘அவன் தலையாலேயிரந்த கார்யத்தை மறுத்துப்போந்தோம்’ என்றிறே அவர்திருவுள்ளம் புண்பட்டது. ‘**ஹாதா**’ (ப்ராது?) - ‘**ஹாதாஹாதேதிபுராது**’ (ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திராத்மந) என்கிறபடியே, அவர் தந்திருமேனியாக வன்றே என்னேநினைத்திருப்பது? ஸேஷம் பூர்வவத். இப்படி இக் குடியில்லாத ஏற்றங்களையுஞ்செய்து. ‘முத்தாரிருக்க வ்ளையார் முடிசூடக்கடவதன்று’ என்றுபோந்தவித்தனைமுன்பு; ஆற்றாமையும், கண்ணும் கண்ணீருமாய், ஜடையும் புனைந்து வல்கலையுமுதேதிருந்தாரிலையிறே முன்பு இவனையொழிய. [நின்தீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதரபுருஷார்த்தத்தல் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைச்செய்து. [உன்பொன்னடிக் கடவாதே] - தன்சபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவும்அன்றிக்கே, முன்பு பெரியவாற்றாமையோடே ஸ்ரீவஸிஷ்டடலவாவான் தொடக்கமானாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு மீட்பதாகச் சென்றவன், ‘நாம் ஐயர் சோன்னகார்யம் செய்தோமான நிறம்பெறலாவது, நீர் பதினாண்டு ராஜ்யத்திலேயிருக்கில்காணும்’ என்ன; ‘**சூராரொஹரயஹுஷ்ட**’ (ஆருரோஹரதம்ஹுருஷ்ட) என்றுஹுருஷ்டனாய் மண்ணோந்தானிறே; அப்படியே, உன்னுடைய ஆஜ்ஞாதலங்கநம் பண்ணுதே. உன்திருவடிகளுக்குத்தப்பாதே.

இத்யாதி. ரதகஜதுரகபதாதிக்கைத் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குஹேது - பரிவாற்றமைக்கு இத்யாதி. “**மறா**” என்னுமதுக்கு நியாயகருளிச்செட்கிறார் - ஸ்ரீஸாயாசதஸ்தஸ்ய இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ராவணவதாந்தரே ராம; ‘**போந்வதபுயிதமயொஸஸஸிசூகாபுடிஸுவாமத**’ இதி பூர்வார்த்தம். இஸ்ஸல்லாகததக்கு ஹவம் - அவனும் இத்யாதி. நமக்கேக்கும்படியென்றது, நம்முடையரைக்குறையத்துக் கடுகுமபடியென்றபடி. வவாணம் - அவன் தலையாலே இத்யாதி. ‘**ஹாதா**’ என்றதுக்குஹவம் - ப்ராதாஸ்வாமூர்த்தி இத்யாதி. ‘**சூராரொஹரயஹுஷ்ட**’ **விதாதிபுதிபுஜாவத**; **போதாவபிஷாதிபுதிபுஷாஹாதாஹாதிபுராது**’ இதி மாந்வ தர்மஸாந்தரே. ஸேஷம்பூர்வவத் என்றது - மஹாப்ரவேஸத்திற் பண்ணின் வ்யாக்யாந்தைநினைத்து. ‘**வனஸிஸு**’ என்ற ப்ராணிகளைச் சோன்னது - ஆனை குதிரைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். வவாணம் - முத்தாரிருக்க இத்யாதி. ‘**முன்புஇவனையொழிய**’ என்றவந்தாம், அப்படியே இவரும், ப்ராப்யதவ்வையாலே, ப்ராபந்ருலத்திலல்லாத ‘கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும்,’ ‘**மண்ணையிருந்துதுழாவ**’ இத்யாதிக்களாலே சொல்லப்பட்ட அருவதுதொழுவதான வ்யாபாரங்களாலே அதிசயத்தைபுண்டாக்கி என்மகூட்டுவது நீதித்தவடிமைவான் - உனக்கேற்றத்திரப்பண்ணுகிற வடிமையென்று வ்வுஷ்த்து, அத்தால் வபஸ்தம் - தன்னுடைய இத்யாதி. உன் விஷயமாய் இதரஸங்கநிவர்த்தகமான அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்தென்று ஸப்பார்த்தம். ‘நீர் பதினாண்டு ராஜ்யத்திலே யிருக்கில் காணும்’ என்றவந்தாம், ‘தன்சபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவுமன்றிக்கே’ என்றத்தையுஸந்திப்பது. ‘நிர்ப்பந்திக்கு மதுவுமன்றிக்கே’ என்றதுக்கு, ‘ஆருரோஹரதம்ஹுருஷ்ட’ என்றதத்தோடே யந்வயம் ஆஜ்ஞாதலங்கநம்பண்ணுதே யென்றது - ஸப்வரனுக்குத் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிக்கத் திருவுள்ளமானல், அந்த வ்யஸநத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தென்றபடி. ஸப்பார்த்தம் - உன்திருவடிகளைத் தப்பாதேயென்று.

கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றது, “என்வருகிறதோ?” என்கிற பயந்தீர்; இனியென்னை விஷய் கரிக்கும் அதுவேகுறை, அக்குறையுந் தீர்த்தருளவேணும். (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

கிடந்தநாள்கிடந்தாயேத்தனைகாலங்கிடத்தியுன்றிருவுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்துதொல்லடிமைவழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கோடாமரைக் கண்விழித்துநீயேழுந்துன்றாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கோள்மூவுலகுந்தொழுவிருந்தருளாய்திருப்புளிங்குடிங்கிடந்தானே.

ஆ.—(கிடந்தநாள்.)—இவ்வனை யொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிரானே! உன் திருவுடம்புநொயாதே, உன் திருவுடம்புநொயாதே உன்னடியேனான் எனக்காக நீ ஒருநாள் தாமரைத்தடம் மலர்காற்போலே கிருக்கண்களை விழித்து அழுர்கிருந்து உன்தாமரைமங்கையும் நீயும், இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படி இருந்தருளாயென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றம்பாட்டில், திருவுடம்பசை - ஓடிப்படியே கண்வளர்ந்தருளாதே, உன்னடியோ முக்காசக் கிருக்கண்களை விழித்து, நெழுர்கிருந்து, உன்தாமரை மங்கையும் நீயும் இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படியிருந்தருளாய் என்கிறார்.

[தொடர்ந்தென்று தொடங்கி] - இது இப்போதைக்கெடுப்பதென்றுணர்த்தி அடிமைசெய்து ஆதாரவுக்கு ஸ்வாஸானிகமாய் வருகிற அடிமைநெறிதப்பாதே வருகிற அடியோங்களுக்கு கருபைபண்ணி. இம்மூன்று பாட்டிலும் தம்மைக் கொண்டாடினார்கள். ஓரிடத்துக்கே கடவாரை வேறு நோக்குவாருண்டோ என்று தம்முடைய அநர்யமு சித்தவஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கோள் தாமரை] - தடத்தை விழுங்கினதாமரை. இடங்கோள் - இடமுடைத்தாகை.

ப.—அநர்கரம், கிருமேனியசெயும்படி எப்போதும் கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோங்கன் கண்டதுவாசிக்குப்படியாகப் பிராட்டியோடேகூட உணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறார்.

திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - ஆறுநிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ! (அபேக்ஷாபரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு), கிடந்தநாள் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்று தொடக்கமாக, கிடந்தாய் - இப்படி யொருபடிப்பட்டக் கண்வளர்ந்தருளினுப்; உன் திருவுடம்பு - உன் திருமேனி, அசைய-அசையும்படி, எத்தனைகாலம் - இன்னமெத்தனைகாலம், கிடத்தி - கண்வளர்ந்தானக்கடவை? (இனி), தொடர்ந்து - (எங்கள் அபேக்ஷைக்காக வுன்னை அநுவிதாரம்பண்ணிச்) சென்று, குற்றேவல் - அந்தரங்கவருத்தி, செய்து - பண்ணி, தொல் - அநாதிஸித்தமான, அடிமைவழி - ஸேஷத்வமார்க்கத்திலே, வரும் - வருவோமாய், தொண்டரோர்க்கு - உனக்கேசேஷமாய்ப்படி

தார்த்தம். ‘கொடிக்கோள்’ என்று தொடங்கி, ‘கிடந்தானே - குடிக்கிடந்தென்று தொடங்கி, தலைக் கணியாய்’ இத்யவ்யயி. (௨)

யநயகதிகளான எங்களுக்கு, அருளி-இரங்கி, தடம்-தடத்தை, கொள்-கொள்ளுப்படி பெருத்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-திருக்கண்களை, விழித்து - பாக்கவிழித்து, (ரீ), எழுந்து - (படுக்கையினின்றும்) எழுந்து, உன் - உனக்கற்பாழியாய், தாமரை - பூவிற்பிறப்பாலுண்டான லோகப்பதையையும், மங்கையையும் - பருவத்தையுமுடைய னான லக்ஷ்மியும், ரீயும் - , இடங்கொள்முவுலகும் - விஸ்தீர்ணஜகத்தாயமுட், கொழ - (அந்நப்பரயோஜநரோபாதி) கண்டதுவிவிக்கும்படி, இருந்தருளாய்-இருந்தருளவேணும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்திருந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடந்தநாள் கிடந்தாய்] - ஓர் ஆஸ்ரிதன் “சாய்ந்தபோதை அழகுக் காணவேணும்” என்றாசைப்பட்ட நாள் தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறிலேயோ? [எத்தனை காலங்கிடத்தி] - இனியொருவன் வந்து “கிடந்தவாழெழிந்திருந்த பேசு” என்னுமளவுங் கிடக்குமித்தனையிற்றே. எல்லாச் சேஷத்தங்களும், “ஹரிநாமா” என்றிருக்கை தவிராதிறே. [உன் திருவுடம்பசைய]-ஸுகுமாரமான திருமேனி அலசும்படி. அரங்கிக்கும் அவர்களைப் பார்க்குமித்தனையோ? உன்னையும் பார்க்க வேண்டாவோ? [தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து] - “இக்கலையில் செய்யவடுப்பது இது” என்று உணர்த்தி அந்தாங்கவருத்திபைப்பண்ணி. பெருமாள் தமக்கு அலிமதங்களில் அவதூறியதாற்றிக்கே யிருந்தபோதும், இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவேணும்” என்று வடிம்பிட்டு இளைய பெருமாள் அடிமை செப்தாற்போலே. [கொல்லடிமை] - ஆத்மாவுக்குள்வாழ்வான அடிமை: “ஹிஸஹிஸகெஹிஸகெஹிஸ” என்கிறபடியே. [வழிவருந்தொண்ட ரோர்க்கருளி] - நெறிதப்பாதேவருகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபை பண்ணி. இம் மூன்று பாட்டிலும், தம்முடைய யோகப்பதையைச் சொன்னாற்போலேயிருக்கும்; அகன்று சொல்லுகிறது; “ஒருவர்க்கே ஸேஷமாயிருப்பாரை வேறுமுகம் பார்ப்பா ருண்டோ?” என்று தம்முடைய அந்நயமகித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள்தா மரைக்கண் விழித்து] - பொய்கையை விழுங்கின தாமரைபோலே இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [ரீ யெழுந்து] - ரீ எழுந்திருந்து: உணர்ந்தருளும் போதைச் செவ்வியை அதுவிவிக்கவேணும்; “மாரிமலை முழைஞ்சில்” என்கிறபடியே. [உன்தாமரை மங்கையுர்ரீயும்]-பிராட்டியும் தேவருஞ் சேவிநுந்து எனக்குக் காட்டித் தரவேணும். “பங்கயத்தாள் திருவருளும்” என்று ஆஸ்ரயணடிஸையாகையாலேபுருஷ காரலாவத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுக் கீழ்; “அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யக்கடவது” என்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள் முவுலகும்] - இடமுடைத்தான லகலிலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்]-அந்நயபாரைப்போலே முறையிலே தொழவிருக்கும் இருப்பை நான் கண்டதுவிவிக்கவேணும். [திருப்புளிக்குடிக்கிடந்தானே]-ஸுலஹனைபின்பு எல் லாஞ் செய்தருளத்தட்டென்? [திருப்புளிக்குடிக்கிடந்தானே-இருந்தருளாய்] - சாய்ந் தருளின அழகை அதுவிவிப்பித்தருளிற்று; இருந்தருளின அழகை அதுவிவிப்பித்தருள வேணுமென்கை.

[illegible]

“கிடந்தநாள்” என் கையாலே - கிடந்தகாலத்துக்கு ஒருமுடிவில்லை யென்று சொற் றது. அக்கால தைர்த்தத்துக்கு ஒருவேறு அருளிச்செய்கிறார் - கிடந்ததோர் இத்தாதி. ஆயிரிதர் அபேகைக்காகக் கண்வளர்ந்தநருளும் அன்றுதொடங்கி ஒருபடிப்பட்டக் கண்வளர்ந்தருளினும்; ஸுகு மாரமான உன் திருமேனி யலஸமாம்படி இன்னம் எத்தனை காலம் கண்வளர்ந்தருளாக் கடவையென்று ஸப்பார்த்தம். கிடந்ததோர் கிடக்கையித்தாதி: திருமலை. “கிடந்தவாமெழுந்திருந்துபேசுவாழி” திருச் சந்தவிருத்தம். ஸ்பந்தோர்ந்தடி. இதுக்கு ஒருமுடிவுண்டாகவொண்ணதோ என்கின்றது, “எத்தனை காலம்கிடத்தி” என்கிற இவர்க்குவிவக்ஷிதமாகையாலே, அம்முடிவுண்டாவது, ஆயிரிதன், “எழுந்திருக்க வேணும்” என்றபேக்ஷிக்குமளவும் என்கிறார்-இளியோருவன் இத்தாதி. கிடக்கையிருக்கையெல்லாம் ஆயிரிதரிட்ட வழக்காயிருக்குமோ என்ன - எல்லாச்சேஷ்டிதங்களும் இத்தாதி. “ஸுஸரி தாயுடி ஹகையுடி” என்னக்கடவதிதே. வரதராஜஸ்தவே. (சுரு) அசைய-அலசம்படி; அலஸ மாப்படி. இத்தால் ஹாவம் - அரித்திகளையே இத்தாதி. “தொடர்ந்து” என்றவ்சேஷணத்துக்குஹாவம் - இத்தகையில இத்தாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவிவாணம் - பெருமாள் இத்தாதி. தொடர்ந்து - அநுவிபாநம்பண்ணி யென்றபடி. வடிம்பிட்டே - ப்ரேரித்து. அடிமையில் தொன்மையேதென்ன - ஆத்மாவுக்கு இத்தாதி. அப்படி ஸ்வாஹாவிசமோவென்ன - ஆவிஸ்யுர் இத்தாதி. அஷ்டம்பலோகி, “சுசாராயுடாடெய வலுமஹேயேஹே” மநிவஹாநாரணாழ்மித்யாநாழ்” இத்தாதி. ஹக்கர்யவிதய என்கிற தில், விதியென்றது - விதாநாய், கைக்கர்யகிரியையைச் சொல்லுகிறது. “சுகுசுகுவழிவந்தாட்செய் யும்தொண்டர்” என்றும், “வழிவருகின்றவடியார்” என்றும், “தொல்லடிமை வழிவரும்தொண்டர்” என்றும், தம்முடைய அயோக்யதையையென்றபடி. “தாமரை” என்ற வகவசந்திலேநோக்காகஹாவம்

முகம்பார்ப்பாரில்லை” என்று தம்முடைய அந்நயகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கோள் தாமரைக்கண்விழித்து]-பொய்கையைக் கண்ணெழியிட்ட தாமரைபோலே, இடமுடைத் தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீயெழுந்து] - நீயெழுந்திருந்து. “சீரியசங்கமறி வுற்று” என்கிறபடியே, உணர்ந்தருளும்போதை யழகு காணவேணும். [உன்தாமரைமங் கையும்நீயும்] - “ஹவத்விஷயத்தில் முதலடியீவோர் பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றக் கடவது” என்னுமத்தாலே, “பங்கயத்தாள்திருவருள்” என்றார் கீழ்; அடிமைசெய்யுமிடத் திலும் இருவருமான சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்வதாகச் சொல்லிப் போருமத்தைப் பற் றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கோள்மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங் களிவள்ளாரும். [தொழிலிருந்தருளாய்] - அந்நயப்பரயோஜனரைப்போலே முறையிலே தொழி நீயிருக்குமிருப்பை நான் கண்டநுலவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக்கிடந் தானே] - நீ ஸுலலாநாபின்பு, எல்லாம் செய்தருளவேணும். அபேக்ஷிதங்களெல் லாஞ் செய்தருளக்கடவதானால், அதில் ஏகதேசஞ்செய்தால், குறையுஞ்செய்து தலைக் கட்டவேண்டாவோ? [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்] - சாய்ந்தருளின அழகு காட்டினாய்; இருந்தருளினபோதை யழகையுங் காட்டியருளாய்! (க)

நான்காம் பா. 6.

புளிங்குடிக்கிடந்துவரகுணமங்கையிருந்துவைகுந்தத்துள்ளின்று
தேளிந்தஎன்சினதையகங்கழியாதேஎன்னையாள்வாய்!எனக்கருளி
நளிர்ந்தசீருலகம்முன்றுடன்வியப்பநாங்களுக்கத்தாடிநின்றூர்ப்ப
பளிங்குநீர்முகிலின்பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்படிகாணவாராயே.

ஆ.—(புளிங்குடி.) - உன்னுடைய காருண்யத்தினால் எனக்காகப் புளிங் குடிக்கிடந்து, வரகுணமங்கை யிருந்து, வைகுந்தத்துள்ளின்று, தேளிந்த என்சினதைய அகங்கழியாதே என்னையடிமைகொண்டருளிநம்போலே, இன்னமும் உன்னுடைய பரமகாருண்யத்தினால் சோதிவாய்திறந்து, தாமரைக்கண்களாலேநோக்கி, திருவடி களை என் தலையிலேவைத்தருளி, பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளி, “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினை” என்று இந்தக் கல்யாணகுணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி நின்றுஆரவாரப்பட நிறம் அழகிதான மேகத்திலே யுண்டான பவளம்போலே அழகியதிருப்பவளத்திற் சிவப்போடேகாணலாம்படி நீ வர வேணு மென்கிறார்.

பொய்கை இத்தாதி. தடம் - பொய்கை, பரப்பும். கண்ணெழியிட்ட - மறைத்த. “நீயெழுந்து” என் கைக்கு, எழுந்திருக்குமது அழகையிருக்குமோவென்ன - சீரிய இத்தாதி. அறிவுற்று-உணர்ந்து. கீழே “பங்கயத்தான்” என்றவைத்து, பின்னையும் “தாமரைமங்கை” என்கிறதென்னென்ன-ஹவத்விஷ யத்தில் இத்தாதி. “திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்” என்றுகூட்டிலாவம்-நீ ஸுலல னான இத்தாதி. விவரணம்-அபேக்ஷிதங்கள் இத்தாதி. “கிடந்தானே - இருந்தருளாய்” என்றுகூட்டி, உகத்ததை ஸபுடமாகக் காட்டுகிறார்-சாய்ந்தருளின இத்தாதி. ஏகதேசம் செய்கையாவது-திருப்புளிங் குடியிலேகிடக்கை. “உன்திருவுடம்பசைய - கிடந்தநாள் கிடந்தாய் - எத்தனைகாலம் கிடத்தி” என்று தொடங்கி, ‘திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்’ இத்தய்வாய்; (க)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான லிவ்யஸ்யாநங்களிலே ஸந்திஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[தெளிந்த என்சிர்தை யகங்கழியாதே என்னையாள்வாப்] - அயோக்யனென்று அகலாதபடி*கண்கள் சிவந்திலே என்ற்ருதயம் தெளிந்தவாதே அங்கே வந்து புகுந்து நிரந்தரமாக விருந்தருளி என்னை ஆளுகிறவனே! [நளிர்ந்த சீருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப] - “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்” என்று இரத்தகல்யாண மூணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட்ட. [பளிங்கென்று தொடங்கி] - அறத்தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நிறமழந்தான மேவத்திலேயுண்டான பவளம்போலே அழகிய திருப்பவளத்தில் சிவப்போடே காணலாப்படி நீ வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆழிதாரியமாகக் கிடந்திருந்து நின்று என்னை யடிமை கொண்ட ஈர்ஸரீயமான வடிவோட்கூட நான் காணும்படி வரவேணுமென்கிறார்.

புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்து - கண்வளர்ந்து, வாகுணமங்கை - திருவாகுணமங்கையிலே, இருந்து - வைகுந்தத்துள் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நின்று-தெளிந்த - (“இவை நமக்காகப்பண்ணின வருத்திகளிடம்” என்று) தெளிந்த, என் - என்னுடைய, சிந்தையகம் - நெஞ்சுக்குள்ளே நின்று, கழியாதே - போகாதே, (உன்னுடைய சீலாதி குணங்களைப் பரகாசிப்பித்து), என்னை - ஆள்வாய் - அடிமைகொண்டவனே! எனக்கு - அருளி - விஸேஷமாகக்ருபைபண்ணி, (உன்னுடைய), நளிர்ந்த - சீதளமான, சீர் - சீலாதிகளை, உலகம்மூன்று-லோகத்தாயமும், உடன் - ஏகண்டமாய்க் கொண்டு, வியப்ப - “ஓராற்றிதபக்ஷபாதமே!” என்று விஸ்மயப்படுமபடியாகவும், நாங்கள் - (அந்நய்யாயோஜநராயக்கொண்டு காணவிருக்கிற) நாங்கள், கூத்தாடி - ப்ரீதிப் பரகூத்தாலே ஸஸம்பரமந்ருத்தம்பண்ணி, நின்று-ஆர்ப்ப - ஆர்ப்பாவம்பண்ணும்படியாகவும், பளிங்கு - தெளிந்த, நீர் - நீராலேநிறைந்த, முகலின் - காளமேகத்திலே, பவளம்போல் - பவளக்கொடி படர்ந்தற்போலே, கனி - ஸந்தித்தமான நிறத்தை யுடைத்தான, வாய் - திருவாயம், சிவப்ப - சிவநதுதோன்றும்படி, காண - நாங்கள் கண்டதுவிஷிக்குமபடியாக, நீ வாராய் - நீ நடந்துவந்தருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புகளிலே ஸந்திஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புளிங்குடி யித்பாதி] - “திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னும் அழகைக்காட்டியும் திருவாகுணமங்கையிலே “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்னும் இருப்பில்அழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே “நிலையாரின்றான்” என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப்புகுநிறுத்திற்றம்? இவையெல்லாம் நான் இரக்கவாசெய்தது? [தெளிந்தவென் சிந்தையகங்கழியாதே] - அயோக்யனென்று அகலாதபடி*கண்கள் சிவந்திலே என்ற்ருதயம் தெளிந்தவாதே அததைக்கைவிடாதே நிரந்தர வாஸம்பண்ணி. [என்னையாளவாய்] - உன்னுல்லலது செல்லாத என்னை குணஜ்ஞாநத்தாலே முடியாதபடி யறிப்பித்துப் போந்தாய். [எனக்கருளி] - வ்யதிர்ராகத்தில் நகசயாலே முடியவும்மாட்டாதானக்குக்ருபைபண்ணி. [நளிர்ந்தசீர்] - அதுஸந்யித்தார் ஹ்ருதயம் குளிர்நபடியான ஸீலத்தை; “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்” என்கிற இக்கல்யாண மூணத்தை. [உலகமூன்றுடன் வியப்ப] - விலக்ஷணரோடு

அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க அதுவலித்து விஸ்மயப்படுமபடியாக. [நாங்கள் கூததாடிநின்றார்ப்பு]- நாங்கள் விஸ்மயப்படுமனவன்றிக்கே விக்குதராய்ப்படி. [புளிங்கு நீர்முகலின் பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப]-தெளிந்தகை முகக்கையால் டிஸ்சயமான மேவமானது பவளத்தைப் பூத்தாற்போலையாயிற்று திருவயரத்திற் பழுப்பிடுப்பது. இவா ஸம்பரமத்தைக்கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [சீகாணவாராயி] - நான்காண நீ வரவேணும். என்னெதிரே உன் கடைபழகு காணவேணும். அவன் கூத்திருக்கிறபடி. வல்லாராடினாற் போலேயே கடையழகிருப்பது.

எடு.—நாலாம்பாட்டு. திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதரூபு என்னே இவ்வளவாக் கிறாற்போலே, மேலும் என் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடிஇத்யாதி] - நான் இரக்கவோ இலையெல்லாம் நீ செய்தது? பட்டர், திருநாராயணபுரத்தில் வேறுப்பிலே, “தேவர் ஸ்வாதந்தர்ய மேல்லாங் காட்டினாலும் பின்னையும் பண்ணின விஸ்வாஸத்தில்துலைத்தலின்றிக்கேயிருக்கும்படி எவ்வுபுரமுடைய எம்பெருமானார்போல்வார்பக்கல் செய்யுமத்தை எலியேலும்புணை அடியேன்பக்கல்லும் செய்வதோ? “உஹாவ்யஸாஸ வதிவபுகழ்” (மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்) என்கிறபடியே ஏதேனும் ஒன்று வந்தாவும் ‘இங்குத்தைக்கு ஒன்று வருவதாய் வந்ததன்று; இதுக்கடி, நம்முடையபாபம்’ என்று பண்ணின விஸ்வாஸம் சூலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை — இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சுநெகிழும் படி இளநெஞ்சர்பக்கல்லும்—அத்தைச் செய்யக்கடவதோ?” என்றாராம். திருப்புளிங்குடியிலே “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னுமழகைக்காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே “பிரானி ருந்தமைகாட்டினீர்” என்னும் இருப்பழகைக்காட்டியும், பூரீவைகுண்டத்திலே “நிலையா ரின்றினுள்” என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப் புருநிறுத்திற்று? [தேளிந்தஎன் சிந்தை யகங்கழியாதே]-“அயோக்யன்” என்று அகலாதபடி * கண்கள் சிவந்திலே என் ஹ்ருதயத்தைத்தேளிவித்தும் அத்தைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம் பண்ணி. [என்னையாள் வாய்] - என்னை “அயோக்யன்” என்று அகலவுமோட்டாதே, பிரிவாற்றாமையால் முடி யவுமோட்டாதே, குணஜ்ஞாந்தாலே ஃபரிப்பித்துக்கொண்டு போந்தாய். [எனக்கருளி] -

நாலாம்பாட்டு.—புளிங்குடி இத்யாதி. “புளிங்குடிக்கிடத்த” என்று சொல்கி, “எனக்கருளி” என்னுமளவும் கடாக்கத்தவதாரிகை - திருப்பதிகளிலே இத்யாதி. இவ்வளவாக் துகை - இந்தப் பாவணயத்தை விளைக்கை.

“வைகுந்தத்துள்ளின்று” என்னுமளவுக்கும் ஊவம் - நான் இரக்க இத்யாதி. “தேளிந்தஎன் சிந்தை” என்றதுக்கு - “யிரபொவஷட்யாராஹி” இத்யாதிப்படியே, எத்தனை துஷ்டங்கள் வந்தாலும் தலங்காத நெஞ்சென்ற விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஐதிற்பம் - பட்டர் இத்யாதி. விவரணம் - மஹாவிஸ்வாஸ இத்யாதி. திருநாராயணபுரத்தில் வேறுப்பாவது - எம்பெருமான் திருமேனிக் கும் அழிவுவந்து, பின்னே திருகணையாராயரும் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின த்தால் வந்த துஷ்டம். எல்லும் புரமுடைய - ஸகதியுடைய, மஹாவிஸ்வாஸமுடைய வென்றபடி. எலியேலும்புணை - அல்பஸக்திகளுள். விஸ்வாஸமாத்யமுடையான வென்றபடி. “நான் இரக்கவோ நீயிலையெல்லாஞ்செய்தது” என்கிறவாய்தில் ஹ்ருதிக்குருதமான அர்த்தவச்செஷ்டங்களை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருப் புளிங்குடியில் இத்யாதி. “தேளிந்த” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அயோக்யன் இத்யாதி. ஆரூம்பா காசமேதென்ன - அயோக்யன் என்று இத்யாதி. “எனக்கருளி” என்று சொல்கி மேலுக்கெல்லாம் ஊவம் - புறம்பு இத்யாதி. நாரிந்த - சேளமான. சீருக்குக்குளிர்த்தியேதென்ன - அதுவந்தித்தாரி இத்யாதி. சீராவதேதென்ன - ஆழ்வாரி இத்யாதி. விலக்கணர் - இந்தராதிகள். அவிலக்கணர் - பூமியிலுள்ளார். “உடன்” என்றதுக்கர்த்தம் - வாசியற என்றது. “நாங்கள்” என்று - ஆம்மந்

புறம்புபோகாதபடி வளைத்து நீயும் ஜீவநரிடாலிட்டால் எங்ஙனே டரிக்கும்படி? [நளிர்ந்த இத்யாதி] - அநுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான சரீலகுணத்தை. “ஆழ்வா ரபேகூழிதஞ் செய்தருளிணன்” என்கிற கல்யாணகுணத்தை. [உலகமூன்றுடன்வியப்ப] - விலகுகுணரோடு அவிலகுகுணரோடு வாசியற எல்லாருமோக்கஅநுலவித்து விஸ்மயப் பமேம்படியாக. [நாங்கள் இத்யாதி] - நாங்கள் விஸ்மயப்பமேளவன்றிக்கே, விக்குதராம் படி. இவர்க்கு விஸ்மயப்பட அவஸரமில்லையாயிற்று. [பளிங்கு நீர்முகிலின் பவளம் போல்கனிவாய்சிவப்ப] - தேளிந்தநீரை முகக்கையாலே டர்ஸநீயமான மேகமானது பவ ளத்தைப்பூத்தாற்போலேயாயிற்று, திருவதரத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர் ஸம்பரமத்தைக் கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீ காணவாராயே] - என்னெதிரே உன்ன ழகு காணவரவேணும். அவன்கூத்திருக்கிறபடி. அவன் மாறிமாறிஇமேஅடி, வல்லாராடி னாற்போலேகாணும் இருப்பது. பிள்ளையழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாள் ஒருநாள் அருளப்பாடிட்டு, “நாம் இங்ஙனே நடக்கிறோம்; நீ அதுக்கீடாக ஆடிக்காண்!” என்ன, “தம்பிரானே! என்னால் அந்நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ? “கானகம்படியுலாவியுலாவி” இத்யாதி: தேவருடையகுழலோசையைக்கேட்டவாறே, பாடல்தவிர்ந்தார்கள்! தேவரு டைய ஸ்வாலாவிகமானநடைக்குத் தங்களுடைய ஸிக்ஷாஸலத்தாலுண்டான ஆடல் தவிர்ந்தார்கள்; குரக்குக் கைகோடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல் லேனோ?” என்றாராம். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்துநின்பல்நிலாமுத்தம் தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய் பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறைபோருநல்தண் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய் கவளமாகளிற்றினிடர்கேடத்தடத் துக்காய்சினப்பறவையுர்ந்தானே.

ஆ. - (பவளம்போல்.) - வருமிடத்தில், ஸ்ரீஜேந்திராழ்வானுக்காகப் பெரியதிருவடிமேலேறிவந்தருளிணற்போலே, சனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்து நின் பல் நிலாமுத்தந்தவழ் கதிர்முறுவல்செய்து, நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்! என்கிறார்.

வெறுவசனம். இவர்க்கு விஸ்மயப்படவேண்டாவோவென்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்படிகம்போலே தேளிந்த நீரையுடைய காளமேகத்தில் பவளம்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற கனிவாயானது சிவந்து தோன்றும்படி என்று ஸந்தார்த்தம். “நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப” என்றவந்தார், “கனிவாய் சிவப்ப” என்றதுக்குலாவம் - இவர் ஸம்பரமத்தை இத்யாதி. “நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப வாறாய்” என்ற பதச்சேர்த்தியால் மலித்தலாவம் - அவன்கூத்திருக்கிறபடி என்று. அவன்வருவது கூத்தோவென்ன - அவன் மாறிமாறி இத்தாதி. “நடக்கை - கூத்தி” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் பிள்ளை இத்யாதி. “அவன் நடைக்கீடாக ஆடப்போகாது” என்னைக்குப்பாசரம் - கானகம் இத் யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. கானகம்படி - வநபூமி. பாசரத்துக்கர்த்தம் - தேவருடைய இத் யாதி. குரக்குக் கை-குரக்குவலித்த கை. குரக்கு - குரக்குவாதம். “புனிங்குடிக்கிடந்து” என்றதொடங்கி அடைவே யங்வுயம். (சு)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினார் போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பல்லிகாழுத்தகமென்று கொடங்கி] - பல்லிகாறு ஒளியையுடைய முத்தகதிர்புறப்பட முறுவல் செய்து திருக்கண்களாகிற தாமரைவிளங்க கின்ற நாளாய். [பவள நன்படரென்றுசொடங்கி]-நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் கிரீவாயமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஸ்ராமஹாமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவனே! [கவளமென்று தொடங்கி] - மத்தமான பெரிய ஆனையினுடைய விடாய் கெடுதலுக்காக அகப்பட்டு கின்ற பொய்கையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுபகினைத்தையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டு தோற்றினவனே!

ப.—அந்தரம், என்முன்னே எழுந்தருளிவந்து மத்தஸ்யிதம்பண்ணிக் கொண்டு கின்றருளவேணுமென்கிறார்.

பவளம் - பவளத்தினுடைய, நன் - செறிந்த, படர்க்கீழ் - பாரத்தின்கீழே, சங்கு - சங்குகளானவை, உறை - வர்க்கீழ்க்கும்படியான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைய, தண் - ஸ்ராமஹாமான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்த்தருளினவனாய், கவளம் - கவளங்கொள்ளுகையே ஸ்வலாமான, மா - பெரிய, களிற்றின் - மஜேந்த்ரானுடைய, இடர் - ஆயிரம்தேவஸம்வதஸ்ரம் கிராஹரனாய் நின்று க்லேசித்த துக்கம், கெட - போம்படியாக, தடத்து - அந்தத்தடாகத்திலே, காய் - (விரோடூயிஷயத்திலே) வெவ்விப, சினம் - சினக்கையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்த்தானே - நடத்திக்கொண்டுவந்தவனே! பவளம்போல் - திருப்பொருநலில் பவளப்படரும் சங்கும் செறிந்தார்போலே, கனி - ஸ்சித்தமான, வாய் - திருவதரமானது, சிவப்ப - சிவந்துதோன்ற, கின் - உன், பல் - பல்லாய், நிலா - நிற்கிற, முத்தம் - முத்தம்பார்க்கில், கதிர் - கதிரை, தவழ் - உடைத்தாம்படி, முறுவல்செய்து - முறுவல்செய்துகொண்டு, (ஸ்ரீமஜேந்த்ரான்முன்பு வந்தார்போலே), காண் - (நானும்)காணும்படி, நீ வந்து-நீ ஸத்வரனாய்வந்து, கின் - உன்னுடைய, திரு-அழகிய, கண் - திருக்கண்களாகிற, தாமரை - தாமரையானது, தயங்க - விளங்கும்படி, கின்றருளாய் - ப்ரீதிதோன்ற கின்றருளவேணும். படர் - பற்றை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினார் போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளம்போல் இதயாதி] - “சுவாக்ஷநாடி” என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத நீ, அதுகூலஹந்தாலே அகவாயில் வந்து, தோற்ற விக்ருதனாய் ஸ்யிதம்பண்ணி நிற்கும்படியைக் காணவேணும் [பல்லிகாழுத்தம்] - பல்லிகாறு சிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையானது. [தவழ்கதிர் முறுவல்செய்து]-கதிர் கவழும்படி - கதிர் புறப்படும்படி, முறுவல்செய்து. [கின் திருக்கண்தாமரை தயங்க கின்ற நாளாய்]-திருக்கண்களாகிற தாமரை விளங்க நாலுவந்து, முடியவரமாட்டாதே ஸ்தப்தனாய்நிற்கும் நிலையைக் காணவேணும். கண்ணினுடைய ஸ்யிதமிருக்கிறபடி, தயங்குதை - தக்காலத்தில் ஒளியாதல், கடல்சலித்தார்போலே யசைந்து வருகிறபடியாதல். [பவளநன்படரித்யாதி]-நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் கிரீவாயமாய் வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஸ்ராமஹாமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்த்தருளுகிறவனே! படர் - தூறு.

நிர்வாயமாக பவளத்துற்றிலே ஸங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங் களுக்கு வாய்க்கக்ளால் அச்சமில்லைபென்கை. [கவளமாகளிற்] - கவளங்கொண்டிருப்ப தான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்கை. இதுக்கு முன்புஇடர் பட்டறியாத ஆணை. [இடர்மெட்டத்தடுத்து]-தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே ஓருகூடா தர பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரதிக்கிரியையின் றிக்கே யிருக்கு மபய யான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபகூத்ததைக் காயுஞ் சினத்தையுடைய பெரிய திருவடிபை அவன் வேகம் போராமே அவனைப் போரித்துக் கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையே? ஆணையின் ஓசைகிடாய் என்பு. அதுக்கு வந்து தோற்றினும்போலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ முஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினும்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளமீத்யாதி] - “கவளாகூதாடி” (அவாக்யநாதர) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத நீ, அநுகூல ஊர்சுந்தாலே யகவாயில் வந்நுத்தோற்ற விக்குத னாய் ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படிபைக் காணவேணும். [நின்பல்லிலாமுத்தம்] - பல்லா கிற நிலாவையுடைய முத்துநிரையானது. [தவழுகதிர்முறுவல்செய்து] - “கதிர் தவழ் முறுவல்செய்து” - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்லிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம் - அதாம். கதிர்முறுவல்செய்து முறுவல்செய்து. [நின்றிருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குதையாவது - அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்துவருகிறபடியைச் சொல் லிற்றதல். [நின்றருளாய்] - முத்துற நாலடிவந்து, பீர்னைஅதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்ய னாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும் [பவளமீத்யாதி] - நல்ல பவளப்படரின் கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்போருநலையுடைத்தாய். ஸ்ரமஹரமான திருப்புகிங்குடி யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-தூறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, வாய்க்கத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்காமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஸஸ்வலாவம் இதுவாயிருக்க, “எனக்கு உன்னைக்கிடைக்குமோ? கிடையாதோ?” என்று நான் பயப்படுமபடி யிருக்கிறதென்? [கவ ளமீத்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—பவளம்போல் இத்தாதி. “கவளமாகளிற்றினிடர்கெட்டதத்துக்காய் சின்பறவையூர்ந்தானே” என்றத்தைக் கடாகூலித்தவதாரிகை - ஸ்ரீ முஜேந்த்ர இத்தாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்தாதி. அவாக் - வார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதர - ஆதர்த்தவ்யவியலயமில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவன்இதிஸ்ருத்த்யர்த்தம். பவளம்போலே ஸ்மிதமான திருவதாமானது சிவந்துதோன்ற, அத்தை காணும்படி நீவந்தென்று ஸந்தார்த்தம். முத்தினவர்த்தத்துக்கு, “நிலா” என்று - ஒளியாய், திரு முத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவ மும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி அர்த்தார்த்தம் - முத்தத்திலே இத்தாதி. அதாவது - “நிலா” என்றும், “கதிர்” என்றும் - ஒளியாய், இரண்டாலும் - மிக்கதேஜஸனைச்சொல்லி, பல்லினுடைய மிக்கதேஜஸனானது, முத்தத்திலே - அதர்த்திலே, தவமும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அதரத் திலே கதிர் தவமுதையாவது - கதிர் புறப்படுகை. பத்ச்சேர்த்தியால் ஹலித்தலாவம் - கண்ணினுடைய இத்தாதி. “காணவந்து” என்றத்தோடே. “நின்றருளாய்” என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்தம் - முத்துற இத்தாதி. “நன் - பவனம் - பட்டர்கீழ்” என்று அவயிப்பது. படர் - தூறு. இத்தால்லாவம் - அவ்வூரில் இத்தாதி. ஹார்த்தலாவம் - அத்தேஸஸ்வலாவம் இத்தாதி. “கவளங்கொண்ட” என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டறியாத ஆனை [இடர்கேட] - “வாராயேன்னாடிரைநீக்காய்” என்று, தன்வாயாலே “ஆரிடர்” என்னும்படியிதே பட்ட இடரின் கனம். “ஆனையின்துயரம்” என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிதே பட்டது. [தடத்து] - தன்னிலமல்லாத போய்கையிலே சுஷுத்ரபதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரத்க்ரியையின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. தடமென்று - கணக்கும், போய்கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையுந்நானே] - ப்ரதிபகூத்தைக் காயுஞ்ச்னத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப்ரேரித்துக் காண்வேந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வானையின் ஁னஸகிடாய் என்஁மை! அதுக்குத் தோற்றினாற் போலே என்முன்னெவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையுந்நதுபோன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமானென்று அங்கவர்படக்கனன்றுமுன்னிற்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே! கலிவயல்திருப்புளிந்துடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையுந்நது.) - உம்முடைய மனோயுங்களுக்குப் ப்ரதிவையகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்?—என்னுடைய மனோயுப் ப்ரதிவையகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றோ, சங்க சக்ர மூலா ஸார்ங்காத் திவ்யாயுயங்களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையுந்நது, மாஸி ச்மாஸி மால்பவத்ப்ரப்ருத் யஸுரநிரஸம்பண்ணியருளிற்றோபோலே இந்தப் ப்ரதிவையகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மனோயுத்தையும் முடித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய அலிலக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படிப் ப்ரதிவையகங்களுண்டென்னில்; ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுயங்களைந்தியிருக்கிற நீ, மாஸிப்ரப்ருதிகளான ராக்ஷஸரை முடித்தாற்போலே என்னுடையப் ப்ரதிவையகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவைபென்று தொடங்கி] - மேருஸிவரத்திலேயேறி மேவம்படிந்தாற்போலே ப்ரதிபகூத்தைக் காய்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் வலித்தலாவம் - கவளங்கோண்ட இத்தாதி. “மதமுதிதம்” என்றதுக்குலாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்தாதி. “மாகளிற்றினிடர்” என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடரென்று விவக்ஷித்து, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய் இத்தாதி; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிச்சலிடர். ஆர் - மிகுதி. இடர் - து஁கம். ப்ரமாணந்தாம் - ஆனையின்துயரம் இத்தாதி. நெஞ்சுளுக்கும்படி - சுபெடும்படி. களிற்றினிடர் கெடவென்னாதே, “தடத்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - தன்னிலம் இத்தாதி. காய்கை - ஹிம்வலிக்கை. சீனம் - கோபம். “இடர்கேட” என்றதிலே நோக்காலாவம்-அவ்வானே இத்தாதி. ‘ஊர்ந்தானே’ என்றதிலேநோக்காக லாவம் - அதுக்கு இத்தாதி. பவளநன்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையுந்நானே - நீ பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப - காணவந்து, நின்பல்லிலா இத்தாரப்பய, நின்றருளாய் இத்தவ்வயி. (ரு)

நிர்வாயமாக பவளத்தூற்றிலே ஸங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங் களுக்கு வாய்க்கக்களால் அச்சமில்லைபென்கை. [கவளமாகளிற்] - கவளங்கொண்டிருப்ப தான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்கை. இதுக்கு முன்புதிடர் பட்டறியாத ஆணை. [இடர்மெட்டத்தத்து]-தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே ஒருகூடாப் பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரதிக்ரியையின் றிக்கே யிருக்கு மபடி யான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ் சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை அவன் வேகம் போராமே அவனைப் பேரித்துக் கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? ஆணையின் ஓசைகிடாய் என்பது. அதுக்கு வந்து தோற்றினும்போலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

௩௦.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ ஜேந்திராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினும்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளம்த்யாதி] - “சுவாக்ஷாநாடி” (அவாக்யநாதர்) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்குதலாகாத நீ, அநுகூல உற்சரத்தாலே யகவாயில் வந்தோற்ற விக்குத லாய் ஸ்மிதப்பண்ணிநிற்கும்படியைக் காணவேணும். [நின்பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லா கிற நிலாவையுடைய முத்துநிரையானது. [தவழுகதிர்முறுவல்செய்து] - ‘கதிர் தவழ் முறுவல்செய்து’ - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்லிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம் - அதரம். கதிர் புறப்படுப்படி முறுவல்செய்து. [நின்நிக்குகண் தாமரை தயங்க நின்றநளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குதகையாவது - அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்துவருகிறபடியைச் சொல் லிற்றதல். [நின்றநளாய்] - முந்துற நாலடிவந்து, பின்னே அதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்ப லாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும் [பவளம்த்யாதி] - கல்ல பவளப்படரின் கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருளையுடைத்தாய். ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடி யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-தூறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, வாய்க்கத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்காமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஸஸ்வலாவம் இதுவாயிருக்க, “எனக்கு உன்னைக்கிடைக்குமோ? சிடையாதோ?” என்று நான் பயப்படுமபடி யிருக்கிறதேன்? [கவ ளம்த்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—பவளம்போல் இத்தாதி. “கவளமாகளிற்றினிடர்கெட்டதத்துக்காய் சினப்பறவையூர்ந்தானே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீ ஜேந்திர இத்தாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்தாதி. அவாக் - வார்த்தை சொல்லக்கூடவ னன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதர் - ஆதர்த்தவ்யவிக்ஷயமில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவன் இதிருந்தயர்த்தம். பவளம்போலே ஸ்மிதமான திருவதரமானது சிவந்துதோன்ற, அத்தை காண்காணும்படி நீவந்தென்று ஸப்தார்த்தம். முத்தினவர்த்தத்துக்கு, “நிலா” என்று - ஒளியாய், திரு முத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவ முழம்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அர்த்தார்த்தம் - முத்தத்திலே இத்தாதி. அதாவது - “நிலா” என்றும், “கதிர்” என்றும் - ஒளியாய், இரண்டாலும் - மிக்கதேஜஸ்வைச்சொல்லி, பல்லினுடைய மிக்கதேஜஸ்வானது, முத்தத்திலே - அதரத்திலே, தவமுழம்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அதரத் திலே கதிர் தவமுழகையாவது - கதிர் புறப்படுகை. பதச்சேர்த்தியால் ஹவீத்தலாவம் - கண்ணினுடைய இத்தாதி. “காணவந்து” என்றத்தோடே. “நின்றநளாய்” என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்தம் - முந்துற இத்தாதி. “நன் - பவளம் - பட்டர்க்கீழ்” என்று அவ்யப்பது. படர் - தூறு. இத்தால்லாவம் - அவ்வூரில் இத்தாதி. ஹார்த்தலாவம் - அத்தேஸஸ்வலாவம் இத்தாதி. “கவளங்கொண்ட” என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டநியாத ஆனை [இடர்கேட] - “வாராயென்னொரிடரைநீக்காய்” என்று, தன்வாயாலே “ஆரிடர்” என்னும்படியிறே பட்ட இடரின் கனம். “ஆனையின்துயரம்” என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிறே பட்டது. [தடத்து] - தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே சுசுத்தரபதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரதிக்கியை யின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. தடமென்று - கரைக்கும், பொய்கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையுந்நானே] - ப்ரதிபகூத்ததைக் காயுஞ்சினத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப்ரேரித்துக் கொண்டுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வானையின் ஁சைக்டாய் என்஁சை! அதுக்குத் தோற்றினற் போலே என்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையுந்நுபொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமானேன்று அங்கவர்படக்கனன்று முன்னின்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே! கலிவயல்திருப்புளங்குடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையுந்நு.) - உம்முடைய மனோரூபங்களுக்குப் ப்ரதிவந்யகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்?—என்னுடைய மனோரூபப் ப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றே, சங்க சக்ர மூலா ஸார்ங்காதி திவ்யாயுயுந் களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையுந்நு, மாஸி சுமாலி மால்பவத்ப்ரப்ருத் யஸுரரீசஸம்பண்ணி யருளினற்போலே இந்தப் ப்ரதிவந்யகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மனோரூபத் தையும் முடித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய அலிலஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படிப் ப்ரதிவந்யகங்களுண்டென்னில்; ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுயுந் களேந்தியிருக்கிற நீ, மாஸிப்ரப்ருதிகளான ராசஷஸரை முடித்தாற்போலே என்னுடையப் ப்ரதிவந்யகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவைபென்று தொடங்கி] - மேருஸிவரத்திலேயேறி மேவம் படிந்தாற்போலே ப்ரதிபகூத்ததைக் காயுஞ்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் வலித்தலாவம் - கவளங்கோண்ட இத்தாதி. “மதமுதிதம்” என்றதுக்குலாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்தாதி. “மாகளிற்றினிடர்” என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடருண்டு விவ்ஷித்து, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய் இத்தாதி; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிக்கவிடர். ஆரி - மிகுதி. இடர் - து஁கம். ப்ரமாணந்தாம் - ஆனையின்துயரம் இத்தாதி. நெஞ்சுளுக்கும்படி - ஈடுபடும்படி. களிற்றினிடர் கெடவென்னுதே, “தடத்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு ளாவம் - தன்னிலம் இத்தாதி. காய்கை - ஹிம்ஸிக்கை. சினம் - கோபம். “இடர்கேட” என்ற திலே நோக்காகலாவம் - அவ்வானே இத்தாதி. “ஊர்த்தானே” என்றதிலேநோக்காக ளாவம் - அதுக்கு இத்தாதி. பவளநன்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையுந்நானே - நீ பவளம்போல் கனி வாய்சிவப்ப - காணவந்து, நின்பல்லிலா இத்தாரப்பய, நின்றருளாய் இத்தவ்யயே, (ரு)

திக்கொண்டு வந்து, பெரிய சினத்தையுடையான மாவி மால்யவான் தொடக்கமான ஆஸ்ரர்கள் அங்கே முடியும்படி சீறி, அவர்கள் முன்பே சின்ற காயும் சினத்தையுடைய வேந்தே! [கலியவல்திருப்புளிக்குடியாய்] - “அதுபண்டிதே” என்னவொண்ணாத படி ஸம்ருத்தமான திருப்புளிக்குடியிலேவந்து ஸந்திஹிதனானவனே! இப்பாட்டில் கிரியை மேலிற்பாட்டிலே.

ப.—அநந்தரம், உகவாதார்முன்னேயகப்படப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு சென்று நின்ற நீ, உகந்துகாண ஆசைப்பட்ட என்முன்னே அப்படி அவனை மேற்கொண்டுவந்து நின்றருளவேணு மென்கிறார்.

பொன் - கருகமயமான, மலையின் - மஹாமேருவின், மீமிசை - மேலேபடிந்த, கார்முகில்போல - காளமேகம்போலே, காய்-(விரோயிஷையத்திலே) வெவ்விப, சினம் - சீற்றத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்திக்கொண்டு, காய் - ப்ரதிபக்ஷங்களிலே காலாக்கிகல்பமான, சினம் - சினத்தையுடைய, ஆழி சங்கு வான் வில் தண்டு - ஸூரீபஞ்சாயுதத்தையும், ஏந்தி-, மா-பெரிய, சினம் - சினத்தையுமுடைய, மாவி-, மான் - மஹானான, மாவி - சுமாலி, என்று - என்றுப்ரலித்தரான, அவர் - அவர்கள், அங்கு - அந்தயுத்தபூமிப்லே, பட - நசிக்கும்படி, (“காஅழிஸஹுஸா கெராயெ” என்கிற கணக்கிலே), கனன்று - பெரியசீற்றத்தோடே, முன் - (உகவாதார்)முன்னே, நின்ற - (இவ்வழகைக்காட்டி) நின்றவனாய், (“அங்கருளில்லாத்தன்மையான” என்னும்கணக்கிலே), காய் - விரோயிகளுக்குஹகமான, சினம் - க்ரோட குணத்தையுடைய, வேந்தே - ஸ்வாமியாய், கதிர் - விரோதிவர்க்கம் மடிகையாலே ஒளிவிடுகிற, முடியானே - திருவலிஷேகத்தை யுடையவனாய், (ஆஸ்ரீதார்த்தமாக), கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - மலையுடைய, திருப்புளிக்குடியாய் - திருப்புளிக்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், (அவ்வழியாலே), எம் - எங்களுடைய, இடர் - அதுஹவாலாஹ ரூபமான துக்கத்தை, கடிவானே - கழிக்கக் கடவனாயிருக்கிறவனே! அந்த வாஹந்ததோடும் ஆயுபங்களோடும் திருவலிஷேகத்தோடும் நான் காணும்படியாகவந்து நின் திருக்கண்தாமரைதயங்க நின்றருளாய்! என்று கீழே அந்வயம்.

இ—ஆறும்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்வொண்ணாதபடி ஆனையிற்காட்டில் ப்ரவல ப்ரதிவ்ருகங்களுண்டே யென்ன; மாவிப்ரப்ருதி ராக்ஷஸரிலும் வலிதோ என்னுடைய ப்ரதிவ்ருகம்? என்கிறார்.

[காய்சினப் பறவையுந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குத் தண்ணளியுண்டாகிலும் கண்ணற்றழியச் செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல்] - அப்போதிருக்கும்படி மேருவைக்கிரிய ஒரு காளமேகம் படிந்தாற்போலே. இப்போது இதுசொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பைக் காண்கைக்காக. [மாசினமாவி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு வந்தமாவி [மாவி மான்] - மஹானான மாவி, ஸுமாலி யென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்று முன்நின்ற] - சீறி; அவர்கள்முன்னே நின்ற; வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே] - திருநாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய திர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்கா நின்ற திருவலிஷேகத்தை யுடையவனே! நீர் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலியவல் திருப்புளிக்குடியாய்] - நீ தூரஸ்த நென்று தான் இழக்க

கிறேனோ? ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளின வனே! [காய்சினவாழி இத்தாதி] - காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழி முதலான தீவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்கன்றோ? மேலிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்குக் கரியை.

ஸடு.—ஆறும்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடி ப்ரதிபந்தங்கள் ப்ரஸைலமன்றோ என்னில்? — ‘மாலி, சுமாலி, மால்யவான் இவர்களிலும் வலிதோ என் ப்ரதிபந்தம்?’ என்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குக் கண்ணோடிலும் கண்ணற்றழியச்செய்யும் பேரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முதில் போல்] - அப்போதிருக்குப்படி. மேருவைக்கீனிய காளமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. இப்போது இது சொல்லுகிறது - பேரியதிருவடி முதலிருப்பைக் காண்கைக்காக. [மாசினைமாலி] - பேரியசினத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு வந்த மாலி. [மாலி மான்] - மஹானான மாலி. சுமாலியென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர்கள் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்றுமுன்னின்ற] - சீறி அவர்கள்முன்னேநின்ற. வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியாயிற்றே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே] - திருநாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்காநின்ற திருவவிலே கத்தை யுடையவனே! நீ ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்த்தனாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? ஸம்ருத்தமானவயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [காய்சினவாழி இத்தாதி] - காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழிமுதலான தீவ்யாயுதங்களை யரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? “எம்மிடர்கடிவானே - திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்” என்று கீழிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்கு கரியை. (சு)

ஆறும்பாட்டு.—காய்சினம் இத்தாதி. “மாசினைமாலிமான்” என்று தொடங்கி “கனன்று” என்னுமளவும் கடைசித்தவதாரிகை - உம்முடைய இத்தாதி.

“காய்சினம்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஊவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தில் இத்தாதி. அன்றிக்கே, “காய்சினப்பறவை காய்சினவேந்தே” என்ற பதங்களைக் கடைசித்து ஊவமாதல், கண்ணற்று - கிரித்தயமாய். கண்-க்ருபை. இப்போதுஇது சொல்லுகிறதென்றது - வகுத்துச்சொல்லுகிறதென்றபடி. மீமிசை - மேலே. கனிய - கபளிகரிக்க, மாலியையும் சுமாலியையுஞ்சொன்னது - மால்யவானுக்கும் உபலக்ஷணம். சுமாலியும் மால்யவானும் ஒடிப்போகையாலே, “அவர்பட” என்று - தேஜோவதத்தைச் சொல்லுகிறது. “மான்மாலி” - மஹானானமாலி, “என்று - அவர் - அங்கு - பட -” என்று ப்ரவித்தமானவர்கள் அந்தயுத்தபூமியிலே படவென்று ஸப்தாத்தம். கனன்று - சீறி. ஸம்வியபாதே, சீறிமுன்னே நிற்பானென்னென்ன - வடிவை இத்தாதி. அந்வர்த்தகாமமென்கிறார் - காயுஞ்சினத்தை இத்தாதி. இதுக்குஊவம் - நீ ரக்ஷணத்துக்கு இத்தாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. “திருப்புளிங்குடியாய்” என்றதுக்குஊவம் - நீ தூரஸ்த்தனாய் இத்தாதி. “எம்” என்று - ஆஸ்ரிதரைச்சொல்லுகிறது. இப்பாட்டுக்கு கரியையைக் காட்டுகிறார் - எம்மிடர் இத்தாதி, “பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முதில்போல - காய்சினப்பறவையூர்ந்து - காய்சினவாழிசங்கு வான்வில்தண்டேந்தி - மாசினைமாலிமான் என்று அவர் - அங்கு - படக் கனன்று முன்னின்ற காய்சினவேந்தே” என்று தொடங்கி, “திருப்புளிங்குடியாய் - எம்மிடர்கடிவானே - நின்றிருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்” இத்தய்வாடி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

எம்மிடர்கடிந்திங்கென்னையாள்வானே! இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்!
சேம்மடல்மலருந்தாமரைப்பழனத்தண்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்!
நம்முடையடியர்கவ்வைகண்கேந்து நாம்களித்துளநலங்கூர
இம்மடவுலகர்காணநீயொருநாளிருந்திடாயேங்கள்கண்முகப்பே.

ஆ.—(எம்மிடர்.) உத்கர்ஷபகர்ஷவிஜாமமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்
நீயல்லது வேறு ரக்ஷகருளரோ? ஆனபின்பு, உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீயிருந்தருளு
மிருப்பைக் கண்டால் படும் பாடு கண்டு நாங்கள்வாழும்படியாக, இந்தலோகத்திலுள்ள
வர்கள் காணும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே நீ ஒருநாள் இருந்திடாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஈர்வலரோடு ப்ரவலரோடு வாசியின்றிக்கே ரக்ஷ
கனை நீ, நாங்கள் வாழும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே ஒருநாளிருந்திடாய் என்கிறார்.

[எம்மிடரென்று தொடங்கி] - ஸாம்ஸாரிகலகலஈஃகங்களையும் போக்கி
இங்கே என்னை ஆளுகிறவனே! எத்தனையேனும் அலிமாரிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிக
ளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனைவனே! ஸம்ருத்தமான பழனங்களையுடைத்தாய்
ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையடியர்
என்று தொடங்கி] - திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய ஸம்பரமத்தைக்கண்டு
நாங்கள் களித்து மிகவும் ப்ரீதராக, இந்த லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்கள் காணும்படி...

ப.—அநந்தாம், அளவிலிகளான எங்களைவிட அளவுடையாரோடு வாசி
யற ரக்ஷகனை நீ, அஸாபாரணஸேஷஹதாரான ஸூரிகளாறுவிக்கிற கிளர்த்தியைக்
கண்டு நாங்களுக்கும்படி எங்கள் கண்முகப்பே யிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

எம் - எங்களுடைய, இடர் - அவித்யாவி் க்ருதமான ஸகல துக்கங்களையும்,
கடிந்து - போக்கி, இங்கு - இந்த பூமியிலேவைத்து, என்னை - ஆள்வானே - அடிமை
கொண்டு போருமவனுப், இமையவர்தமக்கும் - அகிமிஷரான ப்ரஹ்மாத்ரி தேவர்
களுக்கும், ஆங்கு - அங்கு, அனையாய் - அப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக
இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்தது ரக்ஷிக்குமவனுப், செம் - சிவந்த, மடல் -
இதழ், மலரும் - மலருகிற, தாமரை - தாமரையையுடைத்தான, பழனம் - நீர்சிலங்
களையுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் -
ஆஸ்ரீதாராயமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நம்முடை - நம்முடையாரென்னும்படி,
அடியர் - உனக்குஅஸாபாரண ஸேஷஹதாரான ஸூரிகளுடைய, கவ்வைகண்டு - (அது
ஹஜ்ஜிதிமான) கோலாஹலத்தைக் கண்டு, நாம் - நாங்கள், உகந்து - உகந்து, களித்து -
ஆநந்திகளாய், உளம் - நெஞ்சிலே, நலம் - ப்ரேமமானது, கூர - வர்ப்புக்கும்படியாக,
மடம் - வாசியறியாத, இ - இந்த, உலகர் - லோகத்தாரும், காண - காணும்படி, நீ -
(சித்பலஸூரிகளை என்றுமிருந்து அறுவழிப்பிக்கிற) நீ, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், எங்கள்
கண்முகப்பே - இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஈர்வலரோடு ப்ரவலரோடு வாசியற ரக்ஷகனை
நீ நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர் கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலபாபங்களையும் போக்கி. [இங்கு என்னையாள்வானே] - ஸமவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அக்ஞ்சநான எங்களுக்கேயன்றிக்கே, “ஔரஹ்ரோஹஸ்ய” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்தமடல் மலரானின்றிள்ள தாமரையையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய் ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுவிஷிக்கிற ஆரவாரத்தைக் கண்டு நாங்களுகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - அஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளானுவிஷிக்கும் படி எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாளிருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸஹாஜி பந விஷயமான நீ, ஒரு நாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய ஈர்ஸநம் அயிக்குதாதிகாரமாகவேணுமோ?

௭௫. - ஏழாம்பாட்டு. துர்ப்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரகசிகளுன நீ, நாங்கள் வாழும்படி கண்ணேதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர்கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கி. [இங்கென்னையாள்வானே] - ஸமவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அக்ஞ்சநான எங்களுக்கே யன்றிக்கே, “ஔரஹ்ரோஹஸ்ய” (ஔரவரோஹம்) என்றிருக்கிற ஸ்நேஹ்மாதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்தமடல் மலரானின்றிள்ள தாமரைகளையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய், ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உள்ளும் புறம்புமேல்லாம் தாமரையாயிற்று. [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுவிஷிக்கிற ஆரவாரத்தைக்கண்டு நாங்கள் உகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடராய், இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களும் கண்ணிலே காணும்படியாக. [நீ ஒருநாளிருந்திடாய் எங்கள் கண்முகப்பே] - எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸஹாஜி பந விஷயமான நீ, ஒருநாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய ஈர்ஸநம் அதிக்குதாதிகாரமாக வேணுமோ? (௭)

ஏழாம்பாட்டு - எம்மிடர் இத்யாதி. “என்னையாள்வானே, இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய் - எங்கள் கண்முகப்பே - இருந்திடாய்” என்றவற்றைக் கடைபிடித்தவதாரிகை - துர்ப்பலரோடு இத்யாதி. “எம்” என்கையாலே - துர்ப்பலரோடு என்றது. “இமையவர்” என்கையாலே - ப்ரபலர் என்றது.

“இங்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் - ஸமவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அந்த லோகத்திலே. அனையாய் - அப்படிப்பட்டவனே இத்யர்த்தஃ. இமையவர்க்குமென்னுதே, “தமக்கும்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் - அக்ஞ்சநான இத்யாதி. “செம்மடல் மலருந் தாமரை” என்று - புறத்தியில் தாமரையைச்சொல்ல, “கிடந்தாய்” என்று அவனைச் சொன்னதுக்குவாவம் - உள்ளும் இத்யாதி. “நம்முடை -” உம்முடைய என்றபடி. உன்னடியார் என்றது - திருப்புளிங்குடியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. கவிலை - ஆரவாரம். நலம் - ஸ்நேஹம். கூர - மிக்குவர. மடப்பம் - அஜ்ஞாநம். கீழ்வாய் விவரணம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. “எங்கள்” என்றதுக்குவாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. எம்மிடர் இத்யாதி, காமேனுவயஃ (௭)

எட்டாம் பாட்டு.

எங்கள் கண் முகப்பேயுலகர்களெல்லாமிணையடிதோழுதேழுதிறைஞ்சித்
தங்களன்பாரத்தமதுசொல்வலத்தால்தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்பத்
திங்கள்சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடியாய்! திருவைகுந்தத்துள்ளாய்தேவா!
இங்கண்மாஞாலத்திதனுளுமோருநாள் இருந்திடாய்வீற்றிடங்கோண்டே.

ஆ.—(எங்கள்.) - “நீர்சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலேசெய்கறோம்”
என்றோ பேராதிருந்தருளுகிறது? அங்கனே செய்தருளவமையாது; எங்கள் கண்
ணைதிரே லௌகிகரெல்லாரும் உன் திருவடிகளிரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது
க்ருதார்த்தராய், தங்களுடைய ஸ்நேஹாதுகுணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யநுரூபமான
சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட, இந்தலோகத்திலே இத்திருப்புளிங்
குடியிலே பிராட்டியும் நீயுங்கூட ஒருநாளிருந்திடாய்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேயன்றோ நீர் அபேக்ஷிக்கிறபடி செய்ய
லாவதென்னில்; ஸகலலோகங்களுக்கும் கொண்டாடும்படி எங்கள் கண்ணைதிரே இஸ்
ஸம்ஸாரத்திலே திருப்புளிங்குடியிலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடுதோற்ற ஒருநாள்
இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பேயென்று தொடங்கி] - எங்கள் கண்ணைதிரே லௌ
கிகர் எல்லாம் உன் திருவடிகள் இரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய்த்
தங்களுடைய ஸ்நேஹாதுகுணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே
மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்களென்று தொடங்கி] - சந்தர்ப்பத்தளவும்
உயர்ந்த மாடங்களுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்திஹிதனுனவனே! அவ்வளவன்றி
ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேவந்து நின்றருளி மிகவும் விளங்காநின்றதுள்ளவனே!

ப.—அந்தரம், அந்தவிபூதியி லன்றியே, ஸகலலோகங்களுங் கண்டு உன்
திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது வாழும்படி, இந்தவிபூதியிலும் திருப்புளிங்குடியிலே
உன்வாகிதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கவேணு மென்கிறார்.

திங்கள் - (தேவலோகத்தில் மேலெல்லையிலே வர்த்திக்கிற) சந்தரன், சேர் -
சேருப்படியோங்கின, மாடம் - மாடங்களுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்
குடியிலே வர்த்திப்பானாய், திருவைகுந்தத்து - திருவைகுந்தத்திலே, உள்ளாய் - எழுந்
தருளி நிற்பானாய், தேவா - இந்த ஸௌல்பய தேஜஸ்சையுடையனுனவனே! எங்
கள் கண்முகப்பே-, உலகிகள் - லோகத்திலுள்ளார், எல்லாம் - எல்லாரும், அடி - உன்
திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், தொழுது - தொழுது, எழுது - எழுவதாய்க்
கொண்டு, இறைஞ்சி - பாரதந்தர்யம் தோன்றும்படி ஸஸம்பரமராய், தங்கள் - தங்க
ளுடைய, அன்பு - ஐக்கியானது, ஆர - வர்த்தியாநிற்க, (அத்தாலே), தமது - தங்க
ளுடைய, சொல் வலத்தால் - உக்திவலாநுரூபமாக, தலைத்தலைச்சிறந்து - ஒருவர்க்
கொருவர் அஹமஹமிகையாலே மேல்விழுந்து, பூசிப்ப - ஸ்வஹுமார ஸ்தோத்ரங்
களைப் பண்ணும்படி, இ - இந்த, கண் - இடமுடைத்தாய், மா - (நீ வருகைக்கிடாக)
ஸ்ரலாக்யமான, (ஸ்ரீமத்தான), ஞாலத்து - பூமியிலே, இதனுளும் - திருப்புளிங்குடி

குள்ளேயும், வீற்றிடங்கொண்டு - உன்மேன்மை இடங்கொண்டு தோன்றும்படி, ஒருநாள் இருந்திடாய் - ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

இ-எட்டாம்பாட்டில், பரமபடித்திலேயன்றே இருப்பதற்கு காட்டலாவதென்ன அவ்விருப்பைத் திருப்புகளிற்குடியிலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பே இத்யாதி] - எங்கள் கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்தருளமிடத்தில் லௌகிகரெல்லாம் திருவடிகளில் சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய் ஆஸ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்லவத்தால்] - ஸக்த்யநுபமான சொற்களாலே யென்னுதல், தாந்தாம் சொல்லவல்லவளவாலே என்னுதல். “பொன்னுலே பூணுநா லிடுவீர்: நாமபிராயம் புகுவீர்; “விஜயபூ” என்னுதல். [கலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப] - மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்கள் இத்யாதி] - ஸஞ்சாரஸீலனை சக்தரனுக்கும் இளைப்பாறலாம்படியான மாடங்கையுடைய திருப்புகளிற்குடியிலே ஸந்திவிதனைவனை! [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நின்றருளினவனே! [தேவா] - பரமபடித்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் கலையால்வந்தபுகர். [இங்கண் இத்யாதி] - இம்மஹாப்ரதயினியிலே திருப்புகளிற்குடியிலே பரமபடித்திருக்கும் வேண்டற்பாட்டோடே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

ஈதி.- எட்டாம்பாட்டு. பரமபடித்திலேயன்றே இருப்பதற்கு காட்டலாவதென்ன? - அவ்விருப்பைத் திருப்புகளிற்குடியிலே ஒருநாளிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்களித்யாதி] - எங்கள்கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுமிடத்தில், லோகத்திலுள்ளாரடங்க, திருவடிகளிலுண்டான சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்லவத்தால்] - ஸக்த்யநுபமான சொற்களாலே யென்னுதல்; தாந்தாஞ் சொல்லவல்லவளவாலேயென்னுதல்; “யயாஜ்ஞாநஞுவக்ஷாஸீவாஸாஷண்ஸநாதமடி” (யதாஜ்ஞாநத்துவக்ஷயாமி ப்ருஷந்தம் ஸநாதம்) என்னக்கடவதிறே. அதாவது - “நாமபிராயம்புகுவீர், பொன்னுலே பூணுநாலிடுவீர்” என்றற்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்துநம்பி “விஜயபூ” (விஜயஸ்வ) என்ன, ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை

எட்டாம்பாட்டு.-எங்கள் இத்யாதி. “இசுணுளமொருநாளிருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே” என்றத்தைக் கடாசுவித்தவதாரிகை - பரமபடித்திலே இத்யாதி.

‘எங்கள் கண்முகப்பே யிருக்கவேணும்’ என்றது - அங்வயித்துச்சொன்னபடி. “தமது - வலத்து - சொல்லால்” என்றங்வயித்து, தந்தாமுடைய பலத்துக்கிடான சொற்களாலே யென்னுதல்; வலம் - பலம்; தாந்தாம் சொல்லவல்ல வளவாலே யென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்துக்குப் பரமணம் - யதாஜ்ஞாநம் இத்யாதி. “யயாஜ்ஞாநஞுவக்ஷாஸீவாஸாஷண்ஸநாதமடி | தலெஸ்யுஸஸ்யுஹ துஹிஸலெவெக்ஷாஸாஷண்ஸபுதஜிதி ஸ்ரீநாராயணே ப்ரஹ்ம குத்ரஸம்வாதே. அறிந்தவறிந்தவளவுகளிலே சொல்லுகையாவதெதென்ன - அதாவது இத்யாதி. இந்தப் பரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் - வங்கிப்புரத்து நம்பி இத்யாதி. அதாவது - வங்கிப்புரத்து நம்பி, பெருமானே சேவிக்க வெழுந்தருளினவளவிலே, இடைச்சிகண்ணையிலே யிருந்து ஸேவித்தாராய், அத்தையாண்டான் கண்டருளி, “ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கெழுந்தருளுவானென்” என்ன; “நாம்அல்பம் † விரகமாயிருப்போம், ‘இவர்களொன்றாமறி யாத கொச்சைகளாகையாலே, ‘யஹிராரோநவஸ்யுகி’ என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுடைய

நினைப்பது. [தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்ப] - ஒருவர்க்கோருவர் மேல்விழுந்து மிகவும் ஆர்வயித்துக் கொண்டாட. [திங்குளித்தயாதி] - சந்த்ரனுக்கு இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரீக்கையாவண்ண டான இளைப்பெல்லாம் ஆறும்படியிருக்குமாயிற்று மாடங்களினுடையவோக்கம்; அதிலே ஸந்நிஹிதனாவனே. [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவேயன்றிக்கே, திருவைகுந்தத் திலே நின்றருளினவனே. [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால் வந்த புகர். [இங்கண்மாஞாலத் திதனுருமொருநாளிருந்திடாய்] - இந்த மஹாப்ருதிவியிலே, திருப்புளிங்குடியிலேயும் ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இருக்குமிடத்தில் [வீற்றிடங்கோண்டு] - பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே, உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருக்கவேணும். “இத னுளும்” - என்சிறுதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்?—சாய்ந்தருளினவழகு கண்டோமுக்கு, “இவனிருந்தால் எங்ஙனையிருக்கிறதோ?” என்றும், “இப்படியிருக்கிறவன்றான் நின்றால் எங்ஙனையிருக்கிறதோ?” என்றும், இங்ஙனே சில அபேகைகள் பிறக்குமிதே இவர்களுக்கு; அது வேறொருபடியிதே நமக்கு. இவையெல்லாம் நரகாவஹமான விஷயங்களிலேயுண்டு; இவ்விஷயத்தில் தேரியாது. செய்ததெல்லாம் பரிதாபமும், அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங் களை யாசைப்படுகையு மெல்லாம் நமக்கு ப்ராக்குதவிஷயங்களிலே யுண்டாயிருக்கும். இப்படியிருக்குமோ வேன்று அறியுமித்தனை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வீற்றிடங்கோண்டுவியன்கோள்மாஞாலத்திதனுருமிருந்திடாய் அடியோம்
போற்றியோவாதேகண்ணனை குளிர்ப்புதுமலராகத்தைப்பருக
சேற்றிளவாளசேந்நெலாநிகளுஞ்சேழும்பணத்திருப்புளிங்குடியாய்!
கூற்றமாய் அசுரர்குலமுதலரிந்தகோவினைப்படைகள்வல்லானே!

கடாக்ஷமிவர்களிடத்திலே பள்ளமடையாயிருக்குங்காணும்’ என்றங்கேயிருந்தேன்” என்ன; “அவர்கள் சொன்னதேது, தேவரீராளிச்செய்ததேது” என்று ஆண்டான் கேட்க; “பாலுண் டீர், பழமுண்டீர்; பொன்னாலே பூணூலிடுவீர்; நூறுபிராயம் புகுவீர்; அழுத்த இரட்டை யுடுப்பீர்” என்கிற இது அவர்கள் சொன்னவார்த்தை: ‘விஜயவ்வு, விஜயீவவ’ என்று நான் சொன்னவார்த்தை” என்று நம்பியருளிச்செய்ய; “அங்கே போயும் முருட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டமரில்லையே, எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்” என்று ஆண்டா னருளிச்செய்தவார்த்தை. தலைந்தலை - ஒருவர்க்கோருவர். சிறந்து - கிட்டி. பூசிப்ப - ஆர்வ யிக்க. திங்கள் சேருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சந்த்ரன் இத்தயாதி. சேருகை - படிசையாய், வியாபிக்கையாகிறது. இங்கே தீப்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்தயாதி. “ஹிவாக்ஷ வா” இத்தயாதி. “கண்” என்று - இடமாய், இடமுடைத்தான இம்மஹாபூமியிலென்றபடி. “இத னுளும்” என்றசுஸ்ப்தார்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்தயாதி. அது நமக்குக்காண்கிரோமில்லையே யென்ன - அது வேறொரு இத்தயாதி. “வேறொருபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவையெல் லாம் இத்தயாதி. இவ்விஷயத்தில் - ஹவதவிஷயத்தில். ஏதத்விவரணம் - செய்ததெல்லாம் இத்தயாதி. பரிதாபக - ஸத்தாலமாகை. அதாவது - போராதேயிருக்குமென்றபடி. “திங்கள் சேர்மாடம்” இத்தயார்ப்ப, ‘தேவா - உலகர்களுல்லாம்’ என்று தொடங்கி, ‘இங்கண்மாஞாலத்தினு ளும் - இடங்கொண்டு - எங்கள் கண்முகப்பே - ஒருநாள் - வீற்று - இருந்திடாய்’ இத்தயவ்ய:.. (அ)

ஆ.—(வீற்றிடங்கொண்டு.) - என்னுடைய கண்ணினையானது விடாய் தீர்ந்து குளிர உன்னுடைய செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை ஒளாதே பருகும்படியாக விஸ்மயரீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வ்யாஸ்துத்தி கொற்றும் படி ஒரு ஈளிருந்தருளவேணும்; ஆமுறிதருடைய துக்கத்தைப் போக்கவல்லையாயிருந்து அவை செய்பாடுதாழியலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீற்றியாதஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிறதென் என்னில்? ஆசையுடைய நாங்கள் நிரந்தரமாகக் கண்டுவாழ்கைக்குஎன்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டுண்டுதொடங்கி] - உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே செல்லுகிற விஸ்மயரீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடு தோற்றும் படி ஒருஈளிருந்தருளவேணும். இதில் உமக்குப் ப்ரயோஜனம் என்னென்னில்? - அந்ந் ப்ரயோஜனமான நாங்கள் கண்களின் விடாய் கெடும்படி செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமேனியை வாழ்த்தி நிரந்தரமாக அநுஷிக்கும்படி. [சேறுஎன்றுதொடங்கி] - செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே இளவானைகள் களித்துத் துள்ளாதினதுள்ள அழகிய நீர்சிலத்தையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்திவி கனாவனே! ம்ருத்யுபோலே அஸுர ருடைய குலங்களைப் போக்கவல்லையாய் அதுக்கு உபாயமாய்க் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைய ஹவ்யாயுயங்கள் கைவந்திருக்குமவனே! இது பண்டு தம்முடைய ப்ரதிஸுர்யகக் களைப் போக்கின்படிக்குத் த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அந்ந்ரம், நிரதிஸுபஸுகுமாரமான உன் வடிவை நாங்கள் கண்டது ஹவிகை ப்ரயோஜனமாக இந்த விஹூதியிலே எழுந்தருளி யிருக்கவேணுமென்கிறார்.

சேறு - தன்னிலமான சேற்றிலே வளருகையாலே, இளம்வானை - இளகிப் பதித்தவானைகள், செந்நெலுடு - செந்நெலுடே, உகளும் - உகளிக்களித்து வர்த் திக்கக்கடவதாய், செழு - ஸம்ருத்தமான, பனை - நீர்சிலங்கையுடைய, திருப் புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்கிக்கிவனாய், கூற்றமாய் - ப்ரதிபகூத் துக்கு ம்ருத்யுவாய்க்கொண்டு, அசுரர்குலம் - அசுரகுலத்தை, முதல் - கர்ப்பப்ரயந்த மாக, அரிந்த - அறுத்துப்பொகடுமவனாய், கொடுவினை - அதுக்கிடான கொடுத்தொழி லையுடைய, படைகள் - ஆயுதங்கள், வல்லானை - விதேயமாகவுடையனாவனே! அடியோம்-உனக்கு அஸுராரண ஸேஷஹூதரான நாங்கள், போற்றி-மங்களாஸாஸநம் பண்ண, ஒளாதே - இடைவிடாதே, கண்ணினை - கண்ணினையானது, குளிர - பரிதாபம் தீர்ந்து குளிரும்படியாக, ("ஓவநாஹ்யாஹிவ" என்கிறபடியே), புதுமலர் - செவ்விப்பூப்போலே புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, ஆகத்தை - உன்வடிவை, பருக - த்ருஷ்ணாநுரூபமாக அநுஷிக்கும்படி, வீற்றிடங்கொண்டு - (உன்னுடைய ஸர் வாஹுவதத்தால்வந்த) வேறுபாடு விஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டுதோற்றி, வியன்கொள் - விஸ்தாரவத்தாய், மா - ஸ்லாக்பமான, ஞாலத்து இதனுளும்-இந்த ஜகத்ஸினுள்ளேயும், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீற்றியாத ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறதென்னென்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டு அநுஷிக்கைக்கென்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஸேஷித்தவத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றம்படி. [வியன்கொள்த்யாதி] - விஸ்மயரீயமான மஹாப்ருயிவ்யான இதிலேயுமிருந்திடாய்.

உன்னைக் கொண்கொர்யமின்றிக்கே அங்யபரமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னையொழியச் செல்லாமையுடையார் முன்பேயிருக்கும்து உனக்கேற்றமோ? இதில் உமக்குப்ரபோஜகமென்னென்னில்,—[அடியோம்] - அந்நயப்ரயோஜநான நாங்கள். [போற்றி] - அவ்விருப்பு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிஷ்டிவிடாதே. [கண்ணிணைஞளிர] - கம்பிளந்தகண்கள் விடாய்கெட்டுக் குளிரும்படி. [புதுமலராகத்தைப்பருக] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையதுவிக்கும் படியாக புஷ்பஹாஸஸ—குமாரமானவடிவை “ஓவநாஷ்யாவிவஹிஷ” என்கிற படியே நிரந்தரமாக அதுவிவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளவானேஇத்யாதி] - செந்நெவின் நடுவே சேற்றிலே பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகரான முத்தரைப்போலேயிருக்கிற வானைகள் களித்துத்துள்ளாநிற்பதான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய டேஸம். [செழும்பணை] - அழகிய மருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாயித்யாதி] - ம்ருத்யுபோலேப்ரதிபக்ஷத்தை நிர்ப்பேஷமாகப் போக்கவல்லையாய். அதுக்குஉறப்பாகக் கொடிய தொழிலையுடைய லிவ்யாயுயங்கள் கைவந்திருக்குமவனே!ப்ரதிபக்ஷத்துக்கும்ருத்யுவான லிவ்யாயுயமென்னவாமாம். இதுக்கு முன்பு தம்முடையப்ரதிபக்ஷங்களைப் போக்கின்படிக்குத்ருஷ்டாந்த மென்னுதல்; உனக்கென்ன அஸக்தி உண்டாய் நான்இழக்கிறே நென்னுதல்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘இவ்விருப்பில் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிறதென்?’ என்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டநுலவிக்க என்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஸேஷித்தவத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றம்படி. [வியன்கொள் இத்யாதி]-விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருவிவியானஇதிலேயுமிருந்திடாய் உன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே. [இதனுளும்இருந்திடாய்] - இந்தத்திருப்புளிங்குடியாகிற திருப்பதியிலேயும் இருந்திடாய். உன்னை யொழியச் செல்லாமையுடையார் முன்னேயிருந்தாயென்னும் இது போருமோ?[இதனுளும்இருந்திடாய்] - சாய்ந்தருளினபோதிருக்கும் இருப்பை மறுவலிப்பித்தருளிற்று. இனி. இருந்தால் இருக்குமழகையும் அதுவலிப்பித்தருளவேணும். “நமக்குஇவையெல்லாம்இங்கேகாணலாமிறே: சாய்ந்தருளினஅழகு, பேரியபெருமாள்பக்கலிலேகாணலாம்; நின்றருளினவழகு, நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்; இருப்பிலுண்டானவழகு, பேரியபிராட்டியார்பக்கலிலே காணலாம்”என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். நாம் இங்கிருந்து நீர் பெறப்புகிற பேறு எதென்ன? - [அடியோமித்யாதி] - அடியோம் - அவ்விருப்பைப்படிவிட, அதுவே ஜீவநமாகலிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வீற்றிடம் இத்யாதி. “வீற்றிடங்கொண்டு” என்று தொடங்கி “புதுமலராகத்தைப்பருக” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவ்விருப்பில் இத்யாதி.

இடங்கொண்டு - இத்தை ஸ்டூநமாகக் கைக்கொண்டு. “இதனுளும்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். மாஞாலமான இந்த பூமியிலும் என்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - விஸ்மயநீயமான இத்யாதி. மாஞாலத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திருப்புளிங்குடியிலுமென்று இரண்டாமர்த்தம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இந்தத் திருப்புளிங்குடி இத்யாதி. “இதனுளும்” என்கைக்கு இதுக்குத்தன்மையெதென்ன - உன்னைக்கொண்டு இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் நடுவே யிருக்கக்கடவ நமக்கு இங்கே யிருக்கவேண்டுவானென்னென்ன - உன்னையொழிய இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு “இதனுளும்” என்ற சுஸந்தார்த்தம் - சாய்ந்தருளின இத்யாதி. இங்கே காணலாம் என்றது-கோயிலிலே காணலாமென்றபடி. இவையெல்லாம் என்றது - திடையழகும், இருப்பழகும், நிலையழகும். ஆகத்தை - திருமேனியை, ஆகம் - திருமேனி. விவரணம் - புஷ்ப

நாங்கள். [போற்றி] - இவ்விருப்பது இங்ஙனே நித்யமாகச் செல்லவேண்டுமென்று மங்களாஸாஸநம்பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிலீலேடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - காணப்பெறுமையாலே கமர்பிளந்துகிடக்கிறகண்கள், விடாமெல்லாந்தீரது குளிரும்படியாக. [புதுமலர்இத்யாதி] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யநுலவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸஸாகுமாரமனவடிவை, "தொவநாஹூஜி வஹிவ" (லோசநாப்யாம்பிபங்கில) எண்கிறபடியே நிரந்தரமாக அநுலவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளம் இத்யாதி] - அவ்வூரில் பதாரஸங்களடைய அவிமதலாலுத்தாலே களித்துவர்த்திக்குமாயிற்று. செந்நேலின் நடுவே சேற்றிலே, பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வாளைகள் களித்துத் துள்ளாநிற்பதான அதிகியநீர்நிலத்தையுடைய. [செழும்பிணை] - அழகியமருதநிலமென்றமாம். [கூற்றமாய்இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுடங்களை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற வேன்னுதல்; அன்றித்தே, ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கூற்றமாய்க்கொண்டு அவர்களுடைய குலத்தை முதலிலேயிருந்து போகமெவனாய், அதுக்கு உடலாகக் கொடியதொழில் களையுடைய திவ்யாயுடங்களையுடையனாயிருக்கிறவன் என்னுதல். இப்போது இதுசொல்லுகிறது - இதுக்குமுன்பு, தம்முடைய ப்ரதிவெங்கங்களைப்போக்கிப்படிக்குத் த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இழக்கிறேன் என்னுதல். (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய் அமரர்க்கிடர்கேட அசுரர்க்கிடர்செய்கடுவினைநஞ்சே! என்னுடையமுதே! கலிவடல்திருப்புளிந்துடியாய் வடிவினையில்லாமலர்மகள்மற்றைநிலமகள் பிடிக்கும்மெல்லடியை கொடுவினையேனும்பிடிக்கையோருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே.

ஆ. - (கொடுவினை.) - ஆஸ்ரிதவிநோயிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாய், ஆஸ்ரிதவிநோயிநிரஸநஸ்வாவனுமாய், எனக்கு நிரத்யாயவியாயனாய், திருப்புளிந்துடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாவனே! வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரிடபிராட்டியாரும், அப்படியே ஹாஸ இத்யாதி. "தஸ்யுதஹமஸு - க்ஷாராரொவவநஜிவ விக்ஷி வவஸாலாஜயி கொஹொவநாஹூஜி வஹிவ" இதுபுத்தகாண்டே (சு. ௭) "புதுமலராகத்தை ஓவாதே - பருக" என்றவயிப்பது. இப்பதத்துக்கு ஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. உகரூகை - ஸம்பரமமாக ஸஞ்சரிக்கை. செழும்பிணை - ஸம்ருத்தமானவயல். மருதநிலம் - நாசொர்ந்தப்ரதேசம். ஜலஸ்த்தலமாதல். "கூற்றமாய்" என்றது - திவ்யாயுடவ்சேஷணமாதல்; ஈஸ்வரவிஸேஷணமாதல். இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே. தவித்யார்த்தத்திலே "கொடுவினைப்படைகள்வல்லானே" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குஉடலாக இத்யாதி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை இரண்டுகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே. என்னகுறையுண்டாய்இழக்கிறேன் என்றது - விரோதியைப் போக்கப் பரிசுமில்லாமலோ, ஸக்தியில்லாமலோ இழக்கிறேன் என்றபடி. "சேற்றிளவானே" என்று தொடங்கி, படைகள்வல்லானே - அடியோம்போற்றி - கண்ணிணைகுளிரப் புதுமலராகத்தை - ஓவாதே பருகும்படி - வியன்கொன்மாரூவத் திதனுளும் - இடங்கொண்டு - வீற்று இருந்திடாய் இத்யவ்யம்; (சு)

யிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் கூசுஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான உன்னுடைய திருவடிகளை, அதில் லோக்யதையை யறிந்துவைத்து இழக்கக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி, என்னையொருநாள் அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல், இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மிகவும் லோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுதல், இங்கே வருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] — உனக்கு ஸேஷமாய்வைத்தே உன்னோடு ப்ரதிகூலித்த சேதநர்பக்கல், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே சீறி ஆயு மெடுக்கவல்லையாய். [அமரார்க்கென்று தொடங்கி] - தேவர்களுடைய ஸர்வ ஃஃவாங் களும் போம்படி அஸுரார்க்கு ஃஃஸஹமான ஃஃவத்தை வினைக்குமபடியான ப்ரத் யௌஷ்யமில்லாத நஞ்சாய் எனக்கு நிரதிஸயலோக்யனாய்த் திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாவே! [வடிவ்னை பென்று மேலுக்கு]-வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும் அப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும் கூசு ஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும் படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை அதில் லோக்யதையை யறிந்துவைத்து இழக்கக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், நாய்ச்சிமாரை யடிமைகொண்டருளிற்றப்போலே நானும் உன் திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

கொடுவினை - விரோதிஷ்பத்தில் கொடுத்தொழிலான; படைகள் - ஆபுதங் களை, வல்லையாய் - (கார்யங்கொள்ள) வல்லையாய், அமரார்க்கு - அநுகூலரான தேவர் களுடைய, இடர் - துக்கம், கெட - தீருப்படி, அசுரார்க்கு - ப்ரதிகூலரானவசுரர் கட்டே, இடர் - துக்கத்தை, செய் - வினைக்குமிடத்தில், கடு - சடக்கென்னும், வினை - ப்ரவ்ருத்தியையுடைய, நஞ்சே - நஞ்சானவனாய், என்னுடை - (அநந்யப்ரயோஜந னாய் அநந்யகதிபான) எனக்கு, அமுதே - (அலப்யமான) அம்ருதமாய், (அத்யாஸந்ரமாம்படி), கலி - ஸ்ம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடி யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ('சுலிபெக்ஷணா' என்னும்படி), வடிவு - வடிவழ குக்கு, இணையிலா - நீயும் தகுதியில்லாதபடியான அதிஸயிதவைலக்ஷணயத்தையுடைய, மலர்மகள் - கமலவாஸிநியானலக்ஷ்மியும், மற்றை - ஏவம்பூதவைலக்ஷணயத்தையுடைய, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமியும், பிடிக்கும் - (தங்களுடைய ஸ்வாஹாவிசு மார்த்தவத்தையுடைய திருக்கைகளாலே) பிடிக்குப்படியான, மெல் - நிரதிஸயஸௌகுமார்யத்தையுடைய, அடியை - திருவடிகளை, கொடுவினையேனும் - (ப்ராபதனுவைத்து நெடுங்காலமிழக் கும்படி) கொடியபாபத்தையுடைய நானும், பிடிக்க - பிடிக்கும்படியாக, நீ கூவுதல் - நீ அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நான் அபேக்ஷித்தபடி இங்கே) வந்தருளுதல், ஒருநாள் செய்யாய் - ஒருநாள் செய்யவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நிரதிஸயலோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய்] - உனக்கு ஸோஷமாய்வைத்துப் ப்ரதி கூலித்தவர்கள் பக்கல் நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற் போலே சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். “சிலரை அழியச் செய்ய” என்றால் ஸக்தனன்றிக்கேயிருக்கை. “யஜிவாராவணஃ ஸுயத்யு” என்றறையிருப்பது. “நநயெய்யு” என்று ப்ராதிகூல்யம் மிகைத்தாலும், “மஹாநாஜாநாதி” என்று பின்பு கண்ணுங் கண்ணீருமாய் கின்றிறே கொல்லுவது? [அமர்க்கிடர் கெட] - அஸுரர்களாலே சேவர்களுக்கு உண்டான ஈழப்பத் தீரும்படி. [அசுரர்க்கிடர் செய்] - அஸுரர்க்கு ஈழத்தை விளக்கும். [கடுவினை நஞ்சே] - சடக்கென முடிக்கவற்றாய் ப்ராத்யௌஷ்யமில்லாத நஞ்சானவனை! [என்னுடைய அமுதே] - எனக்கு நிரத்யஸயோக்யமானவன்! ஸாத்யமான சேவர்கள் அமுதன்று. [கலிவயல் திருப்புளிக்குடியாய்] - ஸ்வரத்திற் போகவேண்டா; கடலைக் கடைய வேண்டா; திருப்புளிக்குடியிலே ஸந்திஹிதமாயிற்று இவருடைய அம்ருதம். [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [வடிவ்ணை இத்தயாதி] - இவ்வடிவில்லவந்தால் ஒப்பில்லை. ஊமவத்தத்தவமும் ஒப்பன்று; “தஹெயஸீல்தெக்ஷணா” என்று ஏற்றமாய் நின்றதிதே. [மற்றை நிலமகள்] - அப்படிப்பட்ட நிலமகள். வஸவஃஸுதைமென்னுமித்தனை. [பிடிக்கும் மெல்லடியை] - அவர்களும் கூசித் தொடவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை. [கொடுவியேனும் பிடிக்க] - “அவர்கள் ஸந்திதியுமுண்டாயிருக்க இழப்பதே!” என்னும்இன்னப்பாலே சொல்லுகிறார். * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு நிகர்ஷாநுஸந்தாரமில்லை. நிரத்யஸயோக்யனாய் ஸந்திஹிதனானீ ஸக்தையை நோக்குகைக்கு ஒருநாள் அங்கே அழைத்தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். வருதல் என்கிற இத்தை முந்துறச் சொல்லாதொழிந்தது, அந்தஸமுதாயத்தைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. நிரத்யஸயோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி, என்னையங்கேயழைத்தல், நீஇங்கேவருதல் செய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] - நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே, உனக்கு ஸோஷமாய்வைத்துப் ப்ரதிகூலித்தவர்கள் பக்கல் சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். அவன் மாட்டாதது சிலரையழியச் செய்கையாயிற்று; “யஜிவாராவணஃ ஸுயத்யு” (யதிவா (ராவணஸ்ஸ்வயம்) என்னுமவனிறே. கடலையனைசெய்து, ஊரைக்குழப்போந்து, பின்னை அங்கதப்பெருமானைப்புகலிட்டு, கையிலேவந்தகப்பட்டவனை. “மஹாநாஜாநாதி”

பத்தாம்பாட்டு.—கொடுவினை இத்தயாதி. “வடிவ்ணையில்லா மலர்மகள்” என்று தொடங்கி, “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்னுமனவும் கடாசுதித்தவதாரிகை - நிரத்யஸயஇத்தயாதி.

கீழேயெல்லாம் ஸந்திஹிதனாக அருளிச்செய்து, இங்கே, “கூவுதல்வருதல் செய்யாய்” என்றது - மாநாநாதுவ வஸஸத்யத்தாலே ஸந்திஹிதனாகவும், அது கலங்கினவாதே, தாம் இங்கும், அவன் அங்குமாகத்தோற்றுக்கையாலே. கொடிதான் வ்யாபாரத்தையுடைய ஸத்ருஸையை முடிக்க வல்லையாயென்று ஸப்தார்த்தம். * ப்ரஸக்தஸயஹிப்ரதிஷேத: அன்றோ? “வல்லையாய்” என்று, ஸர்வஸக்திக்கு அஸக்திப்ரஸங்கமேதென்ன - நீரிலே இத்தயாதி. அப்படிமாட்டானேவென்ன - யஜிவா இத்தயாதி. “சூநயெயமஹரிஸுர ஷுஷுதீஸ்யுரஹயஸீயா | லிஷ்ஷெணா வாலஸுயீ வயஜிவாராவணஃ ஸுயத்யு” இதிபுத்தகாண்டேராம். ஆனலும் ஸம்ஹரித்தானே யென்ன - கடலை இத்தயாதி. “மஹாநாஜாநாதி ரணாடிதஸுப்ரலிஸுராதிவாராஜ

(கச்சாநுஜாநாமி) என்று தப்பவிட்டது, “இன்னமொருகால் அங்குலிக்குமோ?” என்ற; “நான்முடிந்தேபோமித்தனை” என்று அவன்அதிலேமுதிரிநின்றபின்பு, கண்ணுங்கண்ணீருமாயிறே நின்றனுகொன்றது. இவர்கள் பண்ணும் ப்ராதிசூல்யத்தாலே யழியச்செய்யுமித்தனை போக்கி, தானாகஅழியச்செய்யமாட்டானாயிற்று. [அமரர் இத்தயாதி] - உஸுரர்களாலே தேவர்களுக்கு உண்டான து:கந்தீரும்படி, அஸுரர்களுக்கு து:கத்தைவினைக்கும். [கடுவினைநஞ்சே] - அப்போதே சடக்கேனமுடிக்கவற்றாய், ப்ரத்யேளஷதமில்லாத நஞ்சானவனே! [என்னுடை யமுதே] - அந்நஞ்சுதானே இவர்க்கு அம்ருதமாயிருக்கிறபடி. தேவர்களுடைய உப்புச்சாறன்று. [கலியவல் இத்தயாதி] - இவ்வம்ருதத்துக்குக் கடல்கடைதல், ஸ்வர்க்கத்திலேபோதல் செய்யவேண்டா; திருப்புள்ளிக்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்றிவ்வம்ருதம். [கலியவல்] - ஸம்ருதமான வயல். [வடிவ்ணையித்தயாதி] - வடிவில்வந்தால் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கும். ஹவததத்தவழும் ஒப்பன்ம; “தண்ணையவலிதெகண்ணா” (தஞ்சேயம்ஸிதேகண்ணா) என்றவற்றமாயே நின்றதறே. [மற்றநெரிமகள்] - ஏவம்ஹ-ஹதை யென்னுமத்தனை யவளையும். [பிடிக்கும்மெல்லடினய] - அவர்களுந்திருவடிகளைப் பிடிக்கப்படுக்கால், பூத்தோடுவாரைப்போலே “கண்முகிதோ?” என்றுகூசத் தோடவேண்டுமடியாயிற்று லேளாகுமார்யமிருப்பது; அப்படிப்பட்டதருவடிகளை. [கோலிணையேனுப்பிடிக்க] - * கண்கள்சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்ல்லையிறே. “அவர்களும் ஸந்நிஹிதராய், ப்ராப்தியுமுண்டாயிருக்க, நான்இகழ்ந்திருப்பதே!” என்று, “பாலியேன்” என்பாரைப்போலே, ‘கோலிணையேன்’ என்கிறார். [நியோருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே] - † (நிரதியாயலோக்யனாய் ஸந்நிஹிதனான நீ, ஸத்தையைநோக்குகைக்குஒருநாள் அங்கேயழைத்தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். முற்பட ‘வருதல்’ - என்றிலராயிற்று, அஸ்ஸமுதாயத்தைக் குலைக்கவோண்ணுதேனனுமத்தாலே. அபேகைகூடியுடையார்பக்கல் அவனைத் தனிவிட்டிரார்கள்றே, கூடக்கோலேருவர்களேன்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறார். (க0)

உஷாபு | சூஸுஸுமிரூபாஹ்நய்யஸீததாவமஹுக்ஷுலிரெராயஸு: ” இதுபுத்தகாண்டே. “பிரணாஹாமிவெராண்” “ஸுஷாநவாஹு: வரவீரஹனா” இத்தயாதிபுத்த ஸ்வஹாவத்தைப்பற்ற - கண்ணுங்கண்ணீருமாய் என்றது. கண்ணும் கண்ணீருமானால் கொல்லக்கூடுமோவென்ன - இவர்கள்பண்ணும் இத்தயாதி. க்ரூரவ்யாபாரத்தையுடைய நஞ்சேயென்று ஸப்தார்த்தம். நஞ்சுனக்ரௌர்யத்தைத் தவிர அருளிச்செய்கிறார் - அப்போதே இத்தயாதி. ‘அந்நஞ்சுதானே’ இத்தயாதிக்கு - அஸுரவர்க்கத்துக்கு வாயகனாயிருக்குமிருப்பு, தமக்கு லோக்யமாயிருக்குமென்றுகருத்து. “என்னுடை யமுதே” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - தேவர்களுடைய இத்தயாதி. “கலியவல் திருப்புள்ளிக்குடியாய்” என்கிறத்தாலும் அவ்வம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி - இவ்வம்ருதத்துக்கு இத்தயாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. இணை - ஒப்பு. ஒப்பில்லாமையின்சரமாவதி - ஹவததத்தவழும் இத்தயாதி. ஆதிக்கமேதென்ன - தஞ்சேயம் இத்தயாதி. “தஹுஸீதவெயாவூதா-தஹுவிஜமஹுக்ஷணாபு | ராவவொஹுதிவெவெஹீ-தஹுயலிவெகண்ணா” இது ஸந்தரகாண்டே ஹநாமாந், ம்நிறை - தத்துல்யயான. ‘மெல்லடி’ என்றவ்விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - அவர்களும் இத்தயாதி. “கோலிணையேன்” என்றவிது, அயோக்யதாநுஸந்தாநபாமோவென்ன; அன்று என்கிறார் - கண்கள் இத்தயாதி. ஆனால் “கோலிணை” என்கிறதக்கர்த்தமேதென்ன - அவர்களும் இத்தயாதி. முந்தற “வருதல்” என்றதொழிவானென்னென்ன - முற்பட இத்தயாதி. பிற்படத்தான் “வருதல்” என்றால் அஸ்ஸமுதாயங்குலையாதேவென்ன - அபேகைக் இத்தயாதிவாக்யத்தவயம், க்ரமேணவ்யய: (ய)

பதினோராம் பாட்டு.

கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று குரைகடல் கடைந்தவன்தன்னை
மேவிநன்கமர்ந்தவியன்புனல்பொருநல் வழத்திடான் சடகோபன்
நாவியல்டாடலாயிரத்துள்ளும் இவையுமோர்பத்தும்வல்லார்கள்
ஒவுதலின்றிலகமுன்றளந்தான் அடியினை உள்ளத்தோர்வாரே.

ஆ.—(கூவுதல்) - குரைகடல்கடைந்தவன் தன்னை பாம்பாப்பமாகப்பற்றி,
கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று அபேஷித்த விபன்புனல் பொருநல்வழத்திடான்
சடகோபன் நாவியல்டாடலாயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஆழ்ந்தஸுலூனை
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யதுவூஷிக்கப்பெறுவரென்
கிறார்.

ஒ.—சிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானை நிரந்தரமாக
ஊஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

“கூவுதல் வருதல்” என்றதொடங்கி - இப்பாட்டுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநாந்
தரபரான தேவர்களுடைய அபேஷிதம் பூரிக்கக்காக. கடலைக் கடைந்தருளின -
எம்பெருமானை இத்தன்மையை யுடையபானநீ, என்னை அங்கேயழைத்தல் இங்கே
வருதல்செய்து என் அபேஷித்ததைப் பூரிக்கருளவேணும் என்றறித்தது, அப்படியே
பூர்ணமாகப் பெறுகையாலே ஸுத்ருமான திருவழுதி நாட்டையுடைய ஆழ்வாருடைய
அநாயாஸமான வாக்பரவ்ருத்தியையுடைய ஆபிரம் திருவாய்மொழியிலும் விலக்ஷண
மான இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள் ஆழ்ந்தஸுலூனை எம்பெருமானுடைய திரு
வடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்தில் அதுவூஷிக்கப்பெறுவர் - ஆராவழத்தில் ஆர்க்த
ருடைய ஆர்த்திதிர்க்கும் ஸ்வவூவநாயிருந்து வைத்து என்னுடைய ஆர்த்தி திர்க்கில்
னென்று இன்னுதானார்: இங்கு - பாம்பு, வாப்பவைத்து என்னை அங்கேரிக்கில்
னென்றும், ஏகரூபமாகக் கண்வளர்த்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ வென்றும் இன்
னதாகிறார்.

ப.—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக ஐயவதஜ்ஞாலாலுக்கை
யருளிச்செய்கிறார்.

(ப்ரயோஜநாதரபரான தேவர்களுக்காக) குரை - அகிலேவோஷத்தை யுடை
த்தான, கடல் - கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - கடைந்தவனுனஸ்வேஸ்வரனை, கூவுதல் -
அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நானிருந்தவிடத்தில்) வருதல், செய்திடாய் -
செய்யவேணும், என்று - என்றபேஷித்த, மேவி - அவனுடைய அங்கீகாரத்தைப்
பெற்று, (அத்தாலே), நன்கு - நன்றாக, அமர்த்த - தரித்தவராய், வியன் - ஸ்ரூத்த
மான, புனல்-ஐலத்தையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தான, வழுகி
நாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல்-
ஜிஹ்வாவ்யாபாரமான, பாடல் ஆபிரத்துள்ளும் - பாடல் ஆபிரத்துள்ளும்வைத்துக்
கொண்டு, ஓர் - அத்விதீயமான, இவையுப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்கள் - வல்
லவர்கள், மூன்றுலகம் - த்ரைலோக்யத்தையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்ட ஸர்வ

ஸுலவன், அடி - திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், ஓவுதல் - ஓவுதல், இன்றி -, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, ஓர்வார் - அதுஸத்திக்கப்பெறுவர்கள். இது எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனை நிரந்தரமாக அநுவிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[குரைகடல் கடைந்தவன் தன்னை] - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய் என்று ப்ரயோஜனாத்ரபாருடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்குக் கடைல்கடைந்தவனை யாபிற்று அர்யித்தது. இரஸ்ஸீலத்தையறிந்து, முறைகேடவாகிலும் முறையாலேயர்கிலும் கண்டு கொண்டு சிந்தவேணுமென்றாயிற்றுச் சொல்லிற்று. [மேவி நன்கமர்ந்த] - இஸ்ஸவ லாவத்தை யதுஸந்யித்த அத்தாலே யுரித்த. [வியன்புனல் இத்யாதி] - அத்தாலே விஸ்மயநீயமான ஜலத்தையுடைய திருப்பொருளுடையுடைத்தான திருவமுதிவள நாட்டையுடைய ஆழ்வார், [நாவியல்பாடல்] - மனஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கே சொன்னவை. [ஆயிரத்துளியவையும் பத்தும் வல்லார்கள்] - விஸக்ஷணமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கலல்லார் ஆஸ்ரதஸுலவனுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே அநுவிக்கப்பெறுவர். “பதிநாஸஹவிநேததாவதாஸித்யுதீவஹ” என்று இது தன்னைப் பேறாகச் சொல்லிற்றிறே. * ஆராவமுதில் ஆர்த்தாக்ஷணம் பண்ணுமவன் என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்கிறிலன் என்றார். இங் து-பாமஹ்யுவாய் வைத்து என்னை அங்கீகரித்திலென்றும், எஃகுபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதேர என்றும் இன்றைகிறார்.

ஈ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், அவனை நிரந்தரமாக அநுவிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

[கூவுதல்இத்யாதி] - ‘குரைகடல்கடைந்தவன்நனை கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்’ என்றாயிற்று இவர்கொல்லிற்று. முறைகேடவுமாம். முறையிலேயாகவுமாம். காணுமித்தனையேவேண்வேது. [குரைகடலித்யாதி] - இவ்வபேகக்ஷயில்லாதார்க்கும் உடம்பு நோவக்கடல்கடைந்து அம்ருதங்கொடுக்குமவனையாயிற்று இவர் அபேக்ஷித்தது [மேவிநன்கமர்ந்த] - இந்தஸ்வலாவாநுஸந்யநத்தாலேபொருந்திக் கால்தரையிலேபாலினராயிற்று. [வியனித்யாதி] - விஸ்மயமான நீரையுடைய திருப்பொருளுடைய திருவமுதிவள நாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [நாவியல்பாடல்] - மனஸ்ஸஹகாரமுமொழியவா

நிழமம் - கூவுதல் இத்யாதி. “இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்” என்றுதொடங்கி, “உன்னத்தோர்வாரே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அந்வயித்தர்த்தம் - குரைகடல் இத்யாதி. “வருதல்” என்னுதே, “கூவுதல்” என்று முற்படவழைப்பானென்னென்ன - முறைகேடவுமாம் இத்யாதி. உடைமையிருந்தவிடத்தே யுடையவன் வந்து கைப்பிடித்துக்கொண்டுபோகை ப்ராப்தமாகையாலே, வருகைமுறை; பார்யையை யாளிட்டழைக்கை முறைகேடானவோபாதி, கூவுகையும் முறைகேடு. குரை - கோஷிக்கிற. “குரைகடல்கடைந்தவன் நனை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - இவ்வபேகக்ஷித்தது. “குரைகடல்கடைந்தவன் நனை - கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்றுசொல்லி, இத்தயஸ்வலாவாநுஸந்யநத்தாலே இவனைக்கிட்டி பென்றுகூட்டுவது. நன்கமர்ந்த - நன்றாகத் தரித்த. தரையில் கால்பாலின்றுவென்றபடி. பொருநல் - திருத்தாமரபர்ணி. “நாவியல்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - மனஸ்ஸஹகாரம் இத்யாதி. நாவியல்பாடல் - ஜிஹ்வாவயா

யிற்றுச்சொல்லிற்று. [ஓவுதலித்யாதி] - ஆபூதிதஸுலலனுனவனுடைம திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யருவலிக்கப்பெறுவர். இத்தனைபோதும், இவந்தாம் “இவற்றைப்பெறவேணும்” என்னும் அபேகைகூடியோடே, “ திருக்கண்களாலே குளிரகோக்கியருளவேணும், திருவடிகளைத்தலைமேலேவைத்தருளவேணும் ; தேவரீரெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பைக்காணவேணும்; நாய்ச்சிமாரும் தேவரீருடையிருக்கும்படி காணவேணும்; உலாவும்படி காணவேணும்; ஸ்மிதம் இருக்கும்படி காணவேணும்” என்று சூசைப்பட்ட இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமையாலே, “இவற்றைப்பெறவேணும்” என்னும் மனோரயந்தானே பேரூய்த் தோற்றிற்று; இத்தையப்பஸித்தவர்களுக்கும் இம்மனோரயம் மாறாதே முடியச்செல்லும் என்கிறார். “யஜிநாஸம்நவிக்ஷேததாவதாஸிக்ஷதீவரஃ” (யதிநாஸம்நவிக்ஷேததாவதாஸமிக்ஷதீஸதா) என்கிறபடியே. (கக)

பாரமான பாடலென்று ஸப்தார்த்தம். “உலகமூன்றனந்தானடியினை - ஓவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வார்” என்றவயிப்பது. “ஓவுதலின்றி” என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. ஓர்வார் - அதுவந்திப்பப் பெறுவார்: அதுவந்திப்பப்பெறுவா ரென்றபடி. இது கற்றார்க்குப் பார்ப்பதைய மலமாகச்சொல்லாதே, மனோரயத்தை மலமாகச்சொல்லுவானென்றே என்ன - இத்தனைபோதும் இத்தயிவாக்யவ்யயம், மனோரயம் மலமோவென்ன, அதுக்குப் பாரணம் - யஜிநாஸம் இத்தயி ஜிதந்தாயாம், “ஊமபுதாவவிஜாதாயாங்குஷ்டோகாஜேநோரயஃ” இதி பூர்வார்த்தம். ‘குராகடல்கடைந்தவன்தன்னை - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய்’ என்றுதொடக்கி, ‘இவையும்பத்தும்வல்லாரகள் - உலகமூன்றனந்தானடியினை - ஓவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வாரே’ இத்தயவ்யய.

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி. — வ்யநுக்ஷதஃஸூபீநுக்ஷிதவஹோஹ வாலஸ்யாஜிஹுஜமாயிவதளஸபாநஸூஸூவெக்ஷிதஃநிரபாவததம் வித்யெத டெஸ்ய கராகுபஸயநெவிவஃஃவிதொஹுசு :

தரவிடோபநிஷத்தாத்தர்யரத்தாவலி. — அக்ஷதஃஸூபீநுக்ஷிதவஹோஹ வாலஸ்யா வஃநெக்ஷுக்ஷயொமா கித்யாநெஷுஸூஸூரிநெக்ஷுஸூபவஹா ணாவீமஜெநூவநாஹு । தாக்ஷுரூஸளவாயிராஹுரரிமண நிரஸநா ஷ்வ ஊவாவதாநெஷு ரூஷுரூஷுநூபுநூநெஷுஸூவிரகூகஷயொ ராயவஸூ க்யவொவசு.

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

பண்டையுறவானபரணைப் புளிக்குடிக்கே
கண்டெனக்கெல்லாவறவின்காரியமும் - தண்டறநீ
செய்தருளென்றேயிரந்த சீர்மாறன்தாளிணையை
உய்துணையென்றுஉள்ளமே ! ஓர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்

மூன்றந்திருவாய்மொழி - ஓராயிரம் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(ஓராயிரம்.) - இப்படி ஆழ்வார் அபேக்ஷிக்க, “நீர் இங்ஙனே ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ? நம்மோட்டைக் குடற்றுடக்கறியீரோ?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவற்றையனுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழ்ந்ந்திருவாய்மொழியிலே, “கூவுதல் வருதல் செய்யவேணும்” என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு, அவனும் “நான் நாராயணனல்லேனோ? நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறேன்” என்று தன்னுடைய நாராயணத்வத்தைக் காட்டியருள; அந்த நாராயணத்வப்ரகாரத்தை அனுஸந்தித்து “அவனைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறுமையாலே ஷலஹீநராய், “ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்திலே சென்றாகிலும் அவனுடைய சீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்ய விரகில்லை” என்று அவனுடைய ஸௌசீர்யாதியாயத்தைப் பேசுமுடிக்கிறார்.

ப.—மூன்றந்திருவாய்மொழியில், கீழே - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைப் பண்ணி “கூவுதல்வருதல்செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் தன் திருபாபிக வற்புத்தாலே “நீர் அபேக்ஷிக்கவேணுமோ நம்முடையகார்யஞ்செய்கைக்கு?” என்று தன்னுடைய ப்ரகாரப்ரகாரி ஸம்வற்பு உயோதகமான நாராயணத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு; அதினுடைய கார்யமான ஸர்வலோகரக்ஷண ஸமர்த்தமாயுள்ள திவ்யநாம ஸம்பத்தையும், ரக்ஷணாபூ வ்யாபாரத்தையும், அகிலவேதவேத்யதாப்ரகாரத்தையும், நித்யஸூரிஹோக்யத்தையையும், அதினுடைய திருபமவைலக்ஷணத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திஇஷ்டப்ரார்த்திஹேதுவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், ப்ரபலநிஷ்டஹஞ்சுந்தவத்தையும், அஹிஷ்டதேசவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸ்ரயணம் மிகையான அதிசாயிதஸீலத்வத்தையும், அதினுடைய வாசாமகோசரமஹத்தையையும் அனுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வஹான ஸர்வேஸ்வரனை யதுஹிக்க ஆசைப்பட்டு அவனுடைய சீலத்திலே வித்தராய் அதுஹந்தன்னிலும் அக்ஷமரான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றந்திருவாய்மொழியில், “கூவுதல்வருதல் செய்யாய்” என்றார் கீழே; அவன் உம்மைப் பெறுகைக்கு நாமன்றோ ப்ரார்த்திக்கக்கடவோம் என்று நாராயணத்வத்தால்வந்த தன்னோட்டைப் ப்ராப்தியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அந்தநாராயணத்வப்ரகாரத்தை யனுஸந்தித்து, “அவனைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறுமையாலே ஷலஹீநராய் நாராயணத்வத்தில் எல்லையான சீலமூணத்தை அனுஸந்தித்து ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்தே சென்றாகிலும் அவனுடைய சீலப்ரகார்யத்தாலே அடிமைசெய்யக் கூமரமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்தஸீலாதிசாயத்தையே பேசுமுடிக்கிறார். அவன் சீலவத்தையைப் பார்த்தவிடத்து, தாம்ஒன்று செய்கை மிகையாப்படியாயிருந்தது. தம்மைப் பார்த்தால் அந்தஸீலத்திலே கால் தாழ்ந்து ஒன்றுஞ்செய்யக் கூமரமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்த சீலாதிசாயத்தைப் பேசுமுடிக்கிறார். “கிட்டியடிமை செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தாலும் ஒரு குணத்தை அவன் ஆவிஷ்கரித்தால் அவ்வழியே போகவேண்டும்படியிதே யிருப்பது.

நாடு.—“நீர் இங்ஙனே யர்ச்சிக்கவேண்டுமா? நம்மோட்டைக்குடற்றடக்கையறியீரோ?” என்ன; அத்தையநுஸந் தித்து இனியராகிநூர். “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்று ப்ரார்த்தித்தார். சீழ்; “ஆர் ப்ரார்த்திக்கக்கடவவற்றை யார் ப்ரார்த்திக்கிறார்? உம்முடையலாஹத்துக்கு நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்மேற்படியன்றோ உம்மோடு நமக்கு உண்டான ரக்தஸ்பர்ஸம்? ஆனபின்பு, உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுஞ் செய்யக்கடவோம்; நீர்வெறுக்கவேண்டா” என்று ஸமாபாநம்பண்ணினான். “மையலேற்றிமயக்கவன்முடும் மாயமந்திரந்தான் கொலோ” என்னக்கடவதிறே; ஸ்ரீகௌஸையார், “ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்து தனியிருக்கமாட்டேன்; கூடப்போருமித்தனை” என்று பின்தொடர, புரிந்துபார்த்து, “ஆய்ச்சீ! நீர் என்னைப்பின்தொடருகிறீர் தம்மஹாநிகிரி” என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, மீட்கைக்காகப்போன இவள் மங்க ளாஸாஸநம்பண்ணிமீண்டாளிறே; இதிறே அவனுடைய பார்வைகளும் உக்திகளும்ருக் கும்படி. அவன்ஒருவார்த்தை சொன்னால் பின்னை அவன்வழியே போகவேண்மேற்படி யாயிறே யிருப்பது. ஆக, அவன் நாராயணனுயிருக்கிற இருப்பை யநுஸந் தித்தார்; அந்நா ராயணஸப்தத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஆராயவேன்றிநிந்தவாறே, ஒருவஸ்துவுக்கும் தன் னுடைய பேறிழவுக்குத் தனக்கு ப்ரார்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியற்றிருந்தது; இப்படியிருக்கி றவன் தன்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணிபடியையும், இந்நாராயணஸப்தார்த தத்துக்கு எல்லையான அவனுடைய சீலகுணத்தையும் அநுஸந் தித்து, “இப்போதே இப் படிசீலவாணவனைக்காணவேணும்” என்னும்அபேக்ஷைபிறந்தது; அதில் தமக்கு அவ

ஓராயிரம் ப்ரவேசே:—“நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே” என்றத்தைக்கடாசுத்தி ஸங்க் ரஹ ஸங்கதி - நீர் இங்ஙனே இத்தாதி. விஸ்தாஸங்கதி - கூவுதல் இத்தாதி. கிழே “குடற்றடக்கு” என்றதினவிவரணம் - ரக்தஸ்பர்ஸம் என்றது. “ஸமாதாநம்பண்ணினான்” ஸமாஹிதானவென்று கூட்டுவது ஒருத்திமாந்ரத்தாலேஸமாஹிதார்க்கக்ருமேவென்ன-மையலேற்றி இத்தாதி. உன்னுடைய தாழ்ந்தபேச்சுக்களும்வ்யாபாரங்களும் எங்களைப்பிச்சேற்றியறிவுகெடுக்க, உன்முகம்அம்மான்பொடியோர் இத்தார்த்தீ, நாய்ச்சியார்திருமொழி, “பெய்யுமாமுகில்” இத்தாதி. “உக்திகளுமிருக்கும்படி” என்னுமதுக்கு உதா ஹரணம் - ஸ்ரீ கௌஸையார் இத்தாதி. “நஹிதாவுடனெனையுடனவலுபுராஸுவலுபுரா ரடி | வன்கவாசுரவிநாஸுரகுபுதஹே” என்றத்தைப்பற்ற - ஏகபுத்ரையான இத் யாதி. “சஹஸ்ராமுமரிஷ்யாரிவாசுயசுமரிஷ்யவீ” என்றத்தைப்பற்ற - கூடப்போரும் இத்தாதி. புரிந்துபார்த்து - திருமயிப்பார்த்து. “ஹதாஃவாநஃவரித்யாமொநுஸாஸு கெவமவ்வித்யா” இத்தாதிஸயப்பற்ற - ஆய்ச்சீ இத்தாதி. “யநுஸந் தம்வணுபுலு” இத் யாதியைப்பற்ற - மீட்கைக்காக இத்தாதி. பார்வைகளுமென்றது - “மையலேற்றி” இத்தாதியிலே லித்தம். உக்திகளுமென்றது - “ஆய்ச்சீ, நீர்” இத்தாதிசுனை. “உக்திகளும்ருக்கும்படி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவன்ஒரு இத்தாதி. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை விசதமாக உபபாதி யாநின்றுகொண்டு, இவர் ஸமாஹிதானபடியை விஸ்தரிக்கிறார் - ஆக இத்தாதி. முதற்பாட்டில் அர்த தம் - அவன்நாராயணனுய் இத்தாதி. இரண்டாம்பாட்டைப்பற்ற - ஒருவஸ்துவுக்கும் இத்தாதி. “அறிந்தமை,” “நங்கன்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணிபடியையும் என்றது. “கடைவதுங் கடலுளமுதம்” என்றத்தைப்பற்ற - சீலகுணத்தையுமென்றது. “என்மன மேகமெண்ணுமிராப்பகலிந்” என்றத்தைப்பற்ற - காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷை பிறந்த தென்றது. அபேக்ஷைபிறந்தால் அவனிருந்தவிடத்தே போகவொண்ணாதோவென்ன - அதில்தமக்கு

னிருந்தவிடத்தாலும் கால்நடைதாராதபடிக்கீடாகவாயிற்று, அவனுடைய சீலாதிகளிலே ஈடுபட்டுத் துவக்குண்டபடி. இனித்தான், இவர்போனாலும் ஒன்றுசெய்கை மிகையாம்படியிருப்பானெருவனுயிருந்தான் அவன் ; இவர்தாம், ஒன்றுசெய்தஹவிக்கவல்லவரன்றிக் கேயிருந்தார். அவனுடைய சீலகுணங்களிலே கால்தாழ்ந்திருக்கு மவராகையாலே. இப்படிப்பட்டவனுடைய ஸீலகுணப்ராசர்யத்தையேசோல்லித் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி. அன்றிக்கே. * கண்கள்சிவந்திலே - ப்ரணவார்த்தத்தை யஹஸந்தித்தார் ; அதில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே - அகாரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல் ஒன்றரைப்பாட்டாலே - சதுர்த்யர்த்தத்தையும் மத்யமாசுரத்தில் அர்த்தத்தையும் த்ருதீயாசுரத்தில் அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்து, — அவைபிரித்தருளிச்செய்யாதொழிந்தது ; சதுர்த்யர்த்தமும் மத்யமாசுரத்திலர்த்தமும் ஸாஸ்ரயமாயல்ல திராமையாலே கூடவருளிச்செய்தார் ; — மேல்நாலுப்பாட்டாலே - த்ருதீயாசுரவாச்யனுடைய வைலசுஷண்யத்தையருளிச்

இத்யாதி. அவன் ருந்தவீடத்தளவுமென்றது - “நின்றவேங்கடம்” என்றத்தைப்பற்ற. கால்தடை
தாராதபடி என்றது - “தேவர்கள் கைதொழுவார்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. “சீலமெல்லையிலான்”
என்றத்தைப்பற்ற - சீலத்திகாரிலே இத்தயாத். துவக்கீதுண்டபடி - வசிகரிக்கப்பட்டபடி. “எழுது
மென்னுமிதழிகை” என்றத்தைப்பற்ற - இனித்தான் இத்யாதி. ஒன்றுசெய்கை - ஒருகைக்காய்த்
தைச்செய்கை. “தழுவுமாறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - இவ்விதாம் இத்யாதி. “சீலமெல்லையிலா
னடிமேல்” என்றத்தைப்பற்ற - இப்படிப்பட்டவனுடைய இத்யாதி. யோஜனாந்தரம் - அன்றிக்கே
இத்தயாதி. * கண்கள்கிவந்துதொடங்கி * ஓராயிரமளவும் நிருமந்தார்த்தத்திலே ஏறிகெழுர். இதுவே
இரண்டாய்யோஜனைக்கு வாசி. அதுஸந்தித்தபடி மெப்படிமென்ன - அதில் முதலிரண்டரை இத்
யாதி. அதாவது - முதற்பாட்டாலே ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தையும் இரண்
டாய்பாட்டாலே ததாதாரமான திவ்யாத்தம்ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தையும் அதுஸந்திக்கையாலே, அகா
ரத்தில் பதரூபத்தாவவந்த் ஸேஷித்தவத்தினாலும், அத்தஸ்த்லத்தால்வந்த் ஸ்ரியஸ்தித்தவத்தாலும் வரித்த
மான ப்ராப்யயத்தையும், மேல் ஆரைப்பாட்டாலே - “அவனதருளால்” என்று - “அவர்க்குணே”
என்கிற தாத்வர்த்தமானரக்ஷத்தவத்தாலும், ப்ரக்ருத்தர்த்தமான காரணத்தவத்தாலும் வரித்தமான வபா
யத்தையும் அருளிச்செய்க்கையாலே, முதலிரண்டரைப் பாட்டாலே அகாரார்த்தத்தை அருளிச்
செய்தா ரென்றபடி. இந்தப் ப்ரகாரம், “வணவகிஷ்ணுரூபிவெண்காரணஸ்திவெமாடிதழ்”

[illegible]

திலே சொல்லப்பட்டது. “மேலென்றைப்பாட்டாலேயித்தாதி” அதாவது - “இறவேறி” என்று ஆம்ஸ்வரூபம் தனக்கு அத்தந்த சேஷெமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தானென்கையாலே - லுப்த சதூர்த்தமாண சேஷத்தவத்தையும், “யானுத்தானுயொழிந்தான்” என்று ஸமாநாதிகரணமாக அருளிச்செய்கையாலே - மத்யமாகூர்பாதிபாத்தாந்ந்யாஹு சேஷத்தவத்தையும், “தேனுப்பாலுங்கன்னலு மமுதமாகித்தித்தித்து” என்று - த்ருதியாகூர வாச்யனு ஆத்மாவின்னைய “மநஜ்ஞாநே” என்கிற தாதுவித்தஜ்ஞாநாநந்த வசிஷ்டதையாலவந்த ஹோச்யத்தையையும் அருளிச் செய்கையாலே - மேல் னன்றைப்பாட்டாலே சதூர்த்தாத்தத்தையும், மத்யமாகூர்த்நிலர்த்தத்தையும், த்ருதியாகூர்த்தி லர்த் தத்தையும் அருளிச்செய்தென்றபடி. ஆனால் “இது சேஷத்தவம், இது அந்ந்யாஹுத்தவம், இது ததாஸ்ய மயமானவாத்மா” என்று பிரித்துச்சொல்லாதே, த்ருதியாகூர வாச்யனு ஆத்மாவோடேகூட்டி யருளிச்செய்வானென்னென்ன - அவை இத்தாதி. வைலகோணியத்தை-ஜ்ஞாநாநந்தாதிலைவலகூண்

செய்து, மேலிரண்டுபாட்டாலே - இவ்வடைவிலே ப்ரணவார்த்தாநஸ்தாநம்பண்ணுத
வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைநிரஸித்து. ஆக, ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல், நமஸ்
ஸப்தார்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலே, * நெடுமாற்கடிமை இரண்டாலும் அருளிச்
செய்து, — நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் இரண்டிறே அர்த்தம். அதில்
ஸாப்தமானவார்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே யருளிச்செய்து, ஆர்த்தமானவார்த
த்தை * நெடுமாற்கடிமையிலே யருளிச்செய்தது. — நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமானவார்த
தம் - “நான் எனக்குரியேனல்லேன்” என்கையிறே. ஒருகங்கையானால் ஒருவனுக்கேயா
யிருக்கையும், தான் தனக்கு உரியானற்கேயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்; அத்தையருளிச்
செய்தார். * கருமாணிக்கமலையாலே; — மேல், * நாராயணஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்
தார். * கொண்டபெண்டிராலே; நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்ய
உபாயத்வோபேயத்வ வ்யாபகத்வம் இத்யாதியிறே; மேலே, சதூர்த்தார்த்தத்தை யருளிச்
செய்தார். * பண்டைநாளாலே; சதூர்த்திக்கு அர்த்தம் - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையிறே.
ப்ரணவார்த்தமும், நமஸ்ஸப்தார்த்தமும், வ்யாபகத்வமும், அவ்யாபகத்வமும், அல்லாத
வ்யாபகமந்தரங்குளிலுமுண்டு; அதில், தாம் ஆதரித்தருளிற்றத திருவஷ்டாசுஷ்ரமேன்
னும் இடத்தை - * ஓராயிரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். இது நவில திருவீதிப்பிள்ளை
யருளிச்செய்யும்படி.

யத்தையென்றபடி. அருளிச்செய்த ப்ரகாரம்வென்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு இத்தாதி. ஸாப்த
மான அர்த்தம்எது, ஆர்த்தமானவார்த்தம்எது? என்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமான இத்தாதி.
இது “கருமாணிக்கமலையிலே” எப்படி வித்திக்கிறதென்ன - ஒருகங்கை இத்தாதி. “ஆர்த்த
மானவார்த்தம்” - தீயியஸேஷத்த்வபாயந்தமாக்க, அத்தை யருளிச்செய்தார். * நெடுமாற்
கடிமையிலே என்றுகூட்டுவது. அதெப்படி யென்ன - நாராயணஸப்தத்துக்கு இத்தாதி. நத்
புருஷனுலே - ஸ்வாமித்வமும், பரமஹம்ஸ்யாலே - வ்யாபகத்வ வாத்ஸல்யங்களும், அயநஸப்தத்
தில் வ்யுத்தத்தி த்வயத்தாலும் - உபாயோபேயத்வங்களும் சொல்லப்பட்டதினே. இந்த ஸ்வாமித்வாதி
களாகிற நாராயணஸப்தார்த்தத்தை * கொண்டபெண்டிரிலே யருளிச்செய்தார். எக்கனேயென்னில்;
“நாமதாதுமவனன்றிமற்றில்லை,” “தொண்டரோமாய்” இத்தாதியாலே-ஸ்வாமித்வத்தையும், “வண
புகழே” என்றும், “கணையொன்றாலே யேழ்மாமுமெய்த” என்றும் - ஆஸிர்தரிருத்தவிடத்தே சென்று
ப்கார்யம் என்றுவாத்ஸல்யத்தையும், “கண்ணைல்லல்லிலேகண்டி” என்று - உபாயத்த்வத்தையும்,
“குற்றமில்லீர்கற்றுவைகல்வாழ்தல்கண்டி” என்று - உபேயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். “நும்ம
தாதுமவனன்றி மற்றில்லை” என்றதிலே - வ்யாபகத்வமும் வித்தம். அதெப்படியென்ன - சதூர்த்
திக்கு இத்தாதி. அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தால் போராதோ, தீத்திருவாய்மொழியிலே ஸப்தத்தை
யருளிச்செய்வா நென்னென்ன - ப்ரணவார்த்தமும் இத்தாதி. ஆர்த்தத்வத்தைக்காக ஆப்தோப
திஷ்டமென்கிறார் - இதுநடுவில் இத்தாதி. சாமசதூர்த்தியில் தாதர்த்தியே சதூர்த்தியென்று ஸேஷத்
வத்தைச் சொல்லுமனவில, அது லுப்தசதூர்த்தி வித்தமாகையாலும், “வியிஷ்டகூணீபூரூவெ”
என்று ப்ராப்தார்த்தத்தில் விதி கோசரியாமையாலும், “நாகிஹிதூவபுகஸேஷகூ” என்கிற
ந்யாயத்தாலே - ஸேஷத்வ ஸத்திகரணரூபமான கைங்கர்யத்தை சாமசதூர்த்தி சொல்லுகிறது. “நத்
ருஸகைங்கர்யந்தான் வித்தமோ, அவித்தமோ” என்று வச்சரிக்குமனவில; அது வித்தமாகையாலே,
தத்ப்ராந்தனை உபபத்திவலத்தாலும், “பூயபூநாபாஹிதூயீ” என்கிற ஸாப்திகப்ரகரிமை
யாலும், வித்திக்கிறது.

† இங்கே அந்நவியக்கவிலை; கோஸாந்தரங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

முதற் பாட்டு.

ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும்,
பேராயிரங்கோண்டதோர் பீடையன்
காராயின காளநன்மேனியினன்
நாராயணன் நங்கல்பிரானவனே.

ஆ.—ஓரொருதிருநாமமே ஆயிரம்படியாய் உலகேழளிக்கும் பேராயிர முடையவனாய், ஸர்வஜ்ஞத்துவ ஸர்வஸக்தித்தவ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய ஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யாத்யஸங்க்யேய கல்பாணகுணவீரீஷ்டனாய், * ஸௌந்தர்ய ஸௌமந்யீய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய டௌவநாத்பரிமித குணவீரீஷ்ட நீலமேவநிஹ திவ்யரூபநா யிருந்த நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனாகப் பெறுவதே! என்று, தம்முடையதிருவுள் ளத்தில் இன்னொப்பெல்லாந்தீர்த்த எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யறுவிக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “அவன்நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிப்சிதம்” என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமென்று தொடங்கி] - “ஸௌரூபஸூரீஸ்ரீ” இத்தயாஜி ப்ர காரத்தாலே ஓரோ திருநாமங்களே நிர்வசநபேதத்தாலே அநேகம்படியாலே எல்லா லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் திருநாமங்கள் அநேகங்களை உடையனாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாத பெருமையை உடையான். [காராயினவென்று தொடங்கி] - மேலும் போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். காராயுள்ள கறுத்தழகிய திருமேனியை யுடையானென்று ரூபகம். [நாராயணனென்று தொடங்கி] - ப்ரயாநநாமத்தையுடையவனே நமக்கு ரக்ஷகன்.

ப.—முதற்பாட்டில், நாராயணத்வகாரியமான ஸர்வரக்ஷகமாயுள்ள நாம ஸம்பத்தையுடையவன் நமக்கு உடகாரகனென்று அறுதியிட்டு, நெஞ்சைநோக்கி யருளிச் செய்கிறார்.

(“ஸௌரூப இத்தயாதி வசநக்ரமத்தாலே யுண்டான வ்யுத்தத்திலே தத்தாலும் நிர்வசநபேதத்தாலும்) ஓர் - ஓரோதிருநாமங்கள், ஆயிரமாய் - ஸஹஸ்ரமுகமாய்க் கொண்டு, உலகேழு - ஸர்வவிதமான ஸகல சேதநாசேதநங்களை யும், அளிக்கும் - ரக்ஷி கக்கடவதான, பேர் - திருநாமங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரத்தை, கொண்டது - உடைத் தான, ஓர் - அத்விதீயமான, பீடு - பெருமையை, உடையன் - உடையனாய், (இந்த நாமங்களாலே ப்ரதிபாத்த்யமாயிருக்கிற), காள காராயின - காளமேகம்போலே ஸ்யா மளமாய், நன் - அப்ராக்ருதமான, மேனியினன் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், நாராயணனவனே - அவற்றுக்கடங்க மூலஹிதமான நாராயணஸாப்தவாச்ச்யனவனே, நங்கள் - நமக்கு, பிரான் - உபகாரகன்.

இ.—முதற்பாட்டில், “அவன் நாராயணனன்றோ? நம்மபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிப்சயம்” என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோதிருநாமங்களை ஆயிரம் முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். “வெண்பூபுஷ்யஸூழ் ஸூவீரூஷ்யஸஸஸூழ்யஃ” என்று நிர்வசந லேஷத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஓரோருத்தரையன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒரு லோகமாத்தரமன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். [அளிக்கும்] - அவன் பாபப்ராசர்யத்தாலே, “க்ஷிவாசி” என்னக்கடவன்; இவை ரக்ஷிக்கையே ஸ்வலாவமாயிருக்கும். [ஆயிரங்கொண்டதோர் பிடுகையன்] - இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை ஆயிரமுடையனாகையாலுண்டான பெருமையையுடையவன்; “தெவொநாஸிஸஹ ஸ்வாநு.” [காராயின காள நன்மேனியன்] - கார்பொன்றவென்னுதே, காராயின என்று - ரூபகம். மேவம்போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். [நன்மேனியன்] - சொன்னது உபமானமன்றென்கை. பெருக்காற்றில் இழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாபோலே ஓர் உபமானம் முன்னாக இழியவேண்டுகையாலே சொன்ன இத்தனை; உபமானரஹிதமென்கை. [நாராயணன்] - ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவனென்று சொல்லி வைத்து, ‘நாராயணன்’ - என்று விசேஷிக்கையாலே, இதுவே ஸ்வரூபநிர்வாகமென்கை; ஜ்ஞாநஸக்த்யாஹுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாஹுள் நிரூபகமாற்றேபோலே. [நங்கள் பிரானவனே] - அவனே நமக்கு ரக்ஷகன். அவுபாரணத்தால் தன்பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கை. “கவுதல் வருதல் செய்திடாய்” என்ற விடம் மிகை.

நடு.—முதற்பாட்டு. “அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிர்சிதம்” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோருதிருநாமங்களை யாயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். “வெண்பூரூஷ்யஸூழ் ஸூவீரூஷ்யஸஸஸூழ்யஃ” (ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸஸ்ஸிரியஃ) என்று-நிர்வசநலேஷத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஓரோருத்தராகவன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒருலோகமாத்தரமன்றிக்கே, ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். ஆபுறிதரோருத்தரை ரக்ஷிக்குமது உண்டிறே யவனுக்கு; அங்ஙனன்றென்கைதிருநாமங்கள். [அளிக்கும்] - இவைபண்ணினபாபங்களைப்பார்த்து ‘க்ஷிவாசி’

முதற்பாட்டு.—ஓராயிரம் இத்தாதி. “நாராயணன்எக்கள்பிரானவனே” என்றத்தைக் கடா க்ஷித்து, அதில் ஸப்பதலித்தமான அர்த்தத்தையும், தாத்பர்யலித்தமான அர்த்தத்தையும் கடாக்கித்தவ தாரிகை - அவன் இத்தாதி. திருவுள்ளத்தைக்குறித்து என்றது - காலம்பாட்டில் “மனமே” என்றத்தைக் கடாக்கித்தாதல், “மனமே-சோரோல்கண்டாய்” என்றது - முதல் மூன்றாட்டிக்கும் கரியையாக விவக்ஷித்தாதல். இதுவேமுக்யம். ஆயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஐஸ்வர்யஸ்ய இத்தாதி. நிர்வசநபேதம் - சிருத்திபேதம், ஹவானென்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னால், அதின் அர்த்தமான ஐஸ்வர்யவீர்யாதிக ஸெல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்றபடி. “வெண்பூரூஷ்ய ஸூழ் ஸூவீரூஷ்யஸஸஸூழ்யஃ” ஜ்ஞாநவெவராஹ்யொபெஸூவ ஷண்ணாஹமஹி ரணா” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. “உலகு” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - ரக்ஷிக்கும் இத்தாதி. “ஏழு” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - அதுதன்னிலும் இத்தாதி. இத்தால் ஈஸ்வரவ்யாவருத்தி - ஆஸ்ரிதர் இத்தாதி. “அளிக்கும்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - இவைபண்ணின இத்தாதி. “பேர்” என்

(க்ஷிபாமி) என்பதும் ஒருபோதுண்டு அவனுக்கு ; அளிக்குமதுஒன்றுமேயாயிற்று, இவற்றுக்கு ஸ்வஹாவம். [பேர்] - ரக்ஷிக்கைக்கு ஒருபேர்காலும் வேண்வேது. அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைத்தான் எத்தனை யுடையனென்னில் ?—[ஆயிரங்கோண்டதோர்பீடுடையன்] - “**ஹெவொநாஜெஹஸு வாநு**” (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்னுமா போலே. பல பசவுடையவனென்னு மாபோலே. ஸர்வாயித்தயம்பண்ண நினைத்தவர்கள் சோறுந்தண்ணீருங் குறையறுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே, ஐம்தரக்ஷணசிந்தை பண்ணின ஈஸ்வரனுக்கு, அதுக்கு உபாயமாக ஆயிரந்திருநாமங்களுண்டாயிருக்குமாயிற்று. கோயிலாய்த்தான் புத்ரவியோகத்தாலே பட்டர் பூரீபாதத்திலேவந்து தன்சோகமெல்லாந்தோற்றவிழ்ந்துகிடக்க, அவர் அருளிச்செய்தவார்த்தையை நினைப்பது. ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையனாகையால் வந்த பேருமையையுடையவன். அவைதாம் கரைகட்டாக்காவேரிபோலே பரந்திருந்தால், அவற்றையெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்ததுஹவிக்மைக்கு ஈடான வடிவையுடையனாயிருக்கும். [காராயினகாளந்மேனியினன்] - கரரேன்றேயிருக்கிறாயிற்று, ரூபகம் முற்றுகையாலே. கறுத்திருந்துள்ள காளமேகம்போலேயிருப்பதாய், அதுதானும் பேருக்காற்றிலிழிவார் ஒருதேப்பந்தேடி இழியுமாபோலே ஒன்றைச் சொல்லும்போது உபமானம் முன்னாகவல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலேசொன்ன இத்தனைபோக்கி, திருமேனியைப்பார்த்தால் உபமானரஹிதமாயாயிற்று இருப்பது. இப்படியிருக்கிறவை தன்னையுடையவன்தான் ஆர் என்ன ? - [நாராயணன்] - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் ஸ்வரூபநிருபகமா

கிற ஏகவசந்தைக் கடாஷித்து ரஸோக்தி - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்தாதி. சாடுவுக்கு, பேர்காலும் - வ்யாஜங்காணுமென்றபடி. அப்படிப்பட்ட - ஒரொன்றே யாயிரம்முகமாக ரக்ஷிக்கவற்றான. பீடு - பெருமை. “ஆயிரந்திருநாமத்தை யுடையனாகையனுக்குப்பெருமை” என்னுமதுக்கு ப்ரமானம் - தேவோநாம இத்தாதி. “**ஸஹஸு ரக்ஷஸு ஹஸு ரக்ஷஸு ஹஸு வரணாவலிஹு; ஸஹஸு வாமுஹஸு ஹஸு ஹஸு ஹஸு வரணாவலிஹு; ஸஹஸு வாநு - ஹெவ**” இத்தவ்வழி. “ரக்ஷணத்தமாக அநேகந்திருநாமங்களையுடையவன்” என்னுமதுக்குத்ருஷ்டார்த்தம் - பலபசு இத்தாதி. ஒருதிருநாமம் போராத்தோ, ஆயிரம் திருநாமமேதுக்கென்ன - ஸர்வாயித்தயம் இத்தாதி. திருநாமம்தஞ்சமாயிருக்குமென்கைக்கு ஐகிஹ்யம் - கோயிலாய்த்தான் இத்தாதி. குமாரர்க்கு பட்டர்திருநாமம்சாற்றினான்; அந்தகுமாரர் பரமபதத்துக்குப்போக, அவன் பட்டர் ஸந்தியிலேவந்து க்லேஸப்பட்ட, “நீ நம்முடைய திருநாமம்சாற்றின பின்னாபோனான்” என்றன்றே துக்கிக்கிறது. அதுக்கு துக்கிக்கவேண்டா, அந்தத் திருநாமமுடையநாம் இருந்தோமே!” என்று, பட்டர் தம்மைப்போலே ஒருவிதரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ணி ப்ரஸாதித்தருளினார். ஸந்தார்த்தம் - ஆயிரந்திருநாமத்தை இத்தாதி. கொண்டது - கொண்ட; உடைத்தான வென்றபடி. மேலுக்கவ தாரிகை - அவைதாம் இத்தாதி. கார்போன்றவென்னாதே, “கார்தானாயிருக்கிற” என்றதுக்குலாவம் - காரேன்றே இத்தாதி. கார் - மேகம். “கான் - காராயின - நன்மேனியினன்” என்றவ்யிப்பது. கறுத்த மேகம்போன்ற விலக்ஷணமான உபமானரஹிதமான திருமேனியையுடையவன் என்று பொருள். “நன்” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுதானும் இத்தாதி. நன் - உபமான ரஹித வென்றபடி. அல்லாத திருநாமங்களிருக்க, “நாராயணன்” என்று இத்தை அருளிச்செய்வானென்? என்ன - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும் இத்தாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் ஸ்வரூபநிருபகங்களாய், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் நிரூபித ஸ்வரூபவிசேஷணங்களாகிறவோபாதி, இதுவும் திருநாமங்களிலே ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே, இது ஸ்வரூபநிருபக மாய்க்கொண்டு ப்ரயாநமாய், அத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவினுடைய குணசேஷடிதங்களுக்குவாசக

யிருக்குமிதே; அப்படியே, “பேராயிரங்கோண்டதோர்பீனேயன்” என்றவனாகிறான் ஆர் என்ன? - “இன்னான்” என்று விசேஷிக்கிறவிடத்தில், “நாராயணன்” என்கையாலே - நிருபகமாய்ப்புக்கதிறே இது. ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவற்றிலே முன்றை ப்ரயாநமாக எடுத்தது வ்யாபகமந்த்ரங்களாகையாலே; அவற்றிலே இரண்டை மற்றைய வற்றோடோக்கச்சொல்லலாம்படியாயிற்று இதுக்கு உண்டான ப்ராயாநம். “அந்தணர்மாட்டந்திவைத்தமந்திரத்தை” என்றும், “நீந்திருவேட்டெழுத்துங்கற்றுநான் - உற்றதும்” என்றும், “நாராயணவேன்னும்நாமம்” என்றும், “நமோநாராயணம்” என்றும், இவையிறே திருமங்கையாழ்வார்படி; நம்மாழ்வாரும், “வண்புகழ்நாரணன்” என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி முடியவறுஸங்’பித்தது இதுவாயிருக்குமிதே. வேதங்களும், ஆழ்வார்களும் நம்ஆசார்யர்களுமெல்லாம் போனவழி இதுவாயிற்று; நமக்குமெல்லாம் இப்போதும் அவற்றை ஆதரித்தால் ஒருகுற்றமில்லையிறே; இதுதன்னை சூத்ராதிகள் மற்றையார் பரிக்ரஹிக்கை சுட்டியிறே நாம் அதுதன்னைத் தவிர்த்தது. நம் ஆசார்யர்கள் போனது போருமிதே நமக்காதரிக்கவேண்வேது. [நங்கள்பிரானவனே] - நமக்கு ரக்ஷகனான உபகாரகன்அவனே, “கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்” என்று நம்பேற்றுக்கு நமக்கு ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தியில்லையென்கிறது - அவயாரணத்தால். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அவனேயகல்ஞாலம்படைத்திடந்தான்
அவனேயஃதுஉண்டுஉமிழ்ந்தான்அளந்தான்
அவனேயவனும்அவனும்அவனும்
அவனேமற்றெல்லாமும்அறிந்தனமே.

மல்லாத திருநாமங்களென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. இது ப்ராயாநமானபடியென்? என்ன - ஆயிரந்திருநாமங்களை இத்தாதி. விஷ்ணுகாயந்ரியிலே ப்ராயாநமாக எடுத்ததென்றபடி. “நாராயணன்” என்று முற்படவெடுத்தமைப்பற்ற - இதுக்கு உண்டானப்ராதாநம் என்கிறார். ஸ்ருதியேயன்றிக்கே, ஆழ்வார்களும் விருப்பியிருப்பர்க ளென்கிறார் - அந்தணர்மாட்டு இத்தாதி. அந்தணர் தநமானவேத்தினுடைய உத்தரபாகத்திலே யிருக்கிற மந்திரமென்று. திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தணர் - ப்ராஹ்மணர். மாடு - தகம். நமஸிக்கிறார் - வேதங்களும் இத்தாதி. நம்ஆசார்யர்களு மெல்லாம் என்றது - திருமந்த்ரத்தையே யுபதேசிக்கையைப்பற்ற. ஆசார்யர்கள் இத்தைப்ராயாநமாகையாலே ஆதரித்தார்களேயாகிலும், நாம் இத்தையும் அவற்றையுமொக்க விரும்பாமே உபேக்ஷிப்பானென்? என்ன - நமக்கும் இத்தாதி. ஆனால் பின்னைத்தவிருவானென்னென்ன - இதுதன்னை இத்தாதி. அவற்றை - ஏதத்வ்யதிரித்த வ்யாபகத்தவ்யத்தையும், நாமாந்தரங்களையும். இதுதன்னையென்று - ஜாத்யேகவசநமாய், மற்றை வ்யாபகமந்த்ரத்தவ்யத்தையும், அல்லாததிருநாமங்களையும் சொல்லுகிறது. அதுதன்னை என்றதும் - கீழே இதுதன்னை என்றதையே சொல்லுகிறது. சுட்டியிறே - நிமித்தமாகவிறே. சூத்ராதிகள் - சைவரான சூத்ராதிகள். ஆகியபத்தத்தாலே - வைஸ்யக்ஷத்ரியாதிகளைச் சொல்லுகிறது. மற்றையார் - நிர்விசேஷசித்மாந்வாதிகளான அத்தைவதிகள். பரிக்ரஹிக்கையாவது - இந்தநாமங்களை தேவதாந்தரபரங்களாகவும் நயிப்பிக்கை. நாராயணஸப்தம், ணத்வம் பாதிக்கையாலே, நயிப்பிக்கக்கூடாதென்று கருத்து. எல்லாமென்றாலும் ஹாவந்நாமமன்றோ, பரிக்ரஹிக்கத் தட்டென்? என்ன - நம் ஆசார்யர்கள் இத்தாதி. வகாரத்துக்கர்த்தம் - கூவுதல் இத்தாதி. “ஓராயிரமாய்” என்றுதொடங்கி, “அவனே - நங்கள்பிரான்” இத்தய்வயடி. - (க)

ஆ.—(அவனே.) - ப்ரஹ்மருத்ரா திகளும் ஸர்வரால்லரோ? நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னுமிடம் எங்கனையறிந்தபடி என்னில்?—அவனே நிகிலஜகந்நிர் மாணோத்தரண நிமரணோத்திரண க்ரமணாதி ஸர்வேஸ்வரஅஸ்யாரண திவ்ய சேஷ் டிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், சதுர்முகபசுபதி ஸதம்ச ப்ரப்ருதி ஸ்யாவ்ரபர்யந்தமான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மஹிதனுகையாலும், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னு மிடம் அறிந்தேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்யுத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

முதலடைய இரண்டுஎவகாரம்-ஸஹாயநரபேக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, [அவனே அவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் அவனிட்டவழக்கு. [அவனே மற்றெல்லாமும்]-மற்றுமுண்டாயுள்ள சேதநாசேதநங்களுள்ளாம் தடியீநமே.

ப.—அநந்தரம், அந்தநாராயண ஸப்தார்யுமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரத் தைப்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாத்மஹிதனானபடியை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

அகல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம் - ஜகுத்தை, படைத்து - உத்பாதித்தானும், இடந்தான் - ப்ரளயாபத்திலே முழுகியிடந்தெடுத்தானும், அவனே - ஸஹாயந்தர நிரபேக்ஷண அவனே: அவனே அஃது - அவனே அந்த பூமியை, உண்டு - மஹாப்ள யத்திலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாநந்தரம் உமிழ்ந்தவனும், அளந்தான் - அந்யாலிமாதம் வாராமல் அளந்துகொண்டவனும், அவனும்அவனும்அவ னும் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார ரக்ஷணத்துக்குக்கடவராய், (தனக்கு ப்ரகாரதயா வேதாந்தத் திலே “ஸுஷுஹாஸஸிவஸுஹு:” என்று ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராகி களும்), அவனே-, மற்று - மற்றும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக் கர்மீஹித்த, எல்லாமும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களும், அவனே - அவனேயாக, அறிந்தனம் - (அவன் தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே) அறிந்தோம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்யுமரு ளிச் செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான ஹிமியை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயங்கொண்ட ஹிமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும்அவனே. அவயாரணத்தாலே, ஸ்ருஷ்ட்யாலிகளில் ஸஹகாரிநரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. ப்ரள யங்கொள்ளாத ஹிமியை வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகொணவுமிழ்ந்து, அபஹ்ருத மான ஹிமியை எல்லையடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவயாரணத் தாலே ஆபத்ஸவத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநரபேக்ஷபஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்யுதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்டவழக்கு. “ஸுஷுஹாஸஸிவஸுஹு:” “ஸுஷுஷிஷித்யு” இத்த்யாஹி என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்]- ப்ரயாநரோடு அப்ரயாநரோடு வாசியுற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் தடியீநமே. [அறிந் தனமே] - ப்ரஹ்மாவிகள், “ஐரஹ்யரோஹி” என்றிருக்கையும் அவர்களை ஆஸ்ர யிப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க நீர்‘அவனே’ என்கிறது என்கொண்டென்னில்?—மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றத்தாலே அறிந்தே நென்கை.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை யுண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவயாரணத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது. [அவனே இத்தியாதி] - ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி பூமியையேடுத்து வயிற்றிலே வைத்து, வெளிகாடுகாண வழிநீந்து, மஹாபலியாலே யடவ்ஹ்ருதமாக, எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவதாரணத்தால் - ஆபத்ஸவத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயித்தியாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்ட வழக்கு. “**வஸுஷுராவஸஸிவக்ஷுரூஃ**” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஸ் ஸேந்த்ரஃ) என்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்றச்சொல்லுகிறார். “**ஸஃ, ஸஃ, ஸஃ**” என்றே போருகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்] - “**வொக்ஷுரஃவரஜிஷுராராடஃ**” (ஸோக்ஷுரஃ பரமஸ்வராட்) என்கிறபடியே, ப்ரயானரோடு அப்ரயானரோடுவாசியற ஸகல சேதநாசேதங்களும் தத்யநமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள் “**ஃரஃஸுரொஹடி**” (ஃஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கையும், அவர்களைபாஸ்யிருப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க, நீர் ‘அவனே’ என்கிறதுஎன்கொண்டு என்னில்? - *மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றத்தாலே யறிந்தவனாகையாலே. ஆக, இரண்போட்டாலும் - திருமந்தரத்தையும், அதில் அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தாராய் நின்றார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அறிந்தனவேதவரும்போருள்நூல்கள்
அறிந்தனகோள்கவரும்போருளாதல்
அறிந்தனரெல்லாம்அரியைவணங்கி
அறிந்தனரீரோய்களறுக்கும்மருந்தே.

இரண்டாம்பாட்டு.—அவனே இத்தியாதி. நாராயணஸப்தத்துக்கீர்த்தம்—“**நாராயணாநாதிக்ஷாநி**” என்ற காரணத்தவமும், அந்தர்யாமித்வவழித் ரக்ஷகத்தவமும், அந்தர்யாமித்வமொகையாலே, அம்மூன்றையும் பூர்வோத்தாரத்தங்களாலே அருளிச்செய்கிறு ரென்றபடி. அவனுமவனுமவனும் - அவனே” என்றால் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்தியாதி. விவரணம் - ஸஃஸஃ இத்தியாதி. ஸஃ ஸஃ என்றது - “**வஸுஷுரூ**” என்ற ஸ்ருதியில், தச்சப்தோபாஹமன்று; “அவன் அவன்” என்றத்க்கு ப்ரதிபதமாக ஸ்விஸ்த்ருதத்தாலே வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தது. “மற்று” என்கிற இது - அக்ஷரஸப்தவாச்சயமான முத்தாத்மாக்களைச் சொல்லுகிறது. “**வரஜிஷுராராடஃ**” என்று - முத்தாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அக்ஷரஃ - விகாரவஃ. பரமஃ - ப்ரஹ்மாதியை உத்த்ருஷ்டஃ. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ரஃ. முத்தோபீஸ்வராநீக இதி ஸ்ருதேரார்த்தஃ. ப்ரயானரோடென்றது - கீழைக்கடாக்கித்து. “**விஸுரெவெஹொவாருஷஃ**” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரயானரோடு இத்தியாதி. க்ரமேணுவ்யஃ. (உ)

ஆ.—(அறிந்தன.) - அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்த்தோஷாதி தூர்லலப் பாயோநருபார்த்தவத்தாய்ப் பரமபுருஷ யாதாத்மய ஜ்ஞாபநாயைவ ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்கல வேடிங்களாலும், * ஜம்மாந்தரஸஹஸ்ராஜித தபோஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே ப்ரகக்ஷீணஸேஷ கல்மஷராய்த் தன் திருவடிகளிலே ஸஞ்ஜாதலக்திகளான புருஷரா லும், ஸாம்ஸாரிக ஸமஸ்த துஃஷ்ணேஷஜதயா பரமப்ராப்யதயா அறியப்படுகிற அவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக அறியப்பெற்றேனென்கிறார். வேடிங்களாலும் வேடிவித்துக்க ளாலும் அறியவொண்ணாதவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக உள்ளபடியே அறியப்பெற்றே னென்றுமாம்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், வேடிங்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் அறிய நிலமல் லாத எம்பெருமான் தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தன வேதமென்று தொடங்கி] - அறிந்தனவாயிருக்கிற ஃர்ஜ்ஞே யார்யஸூகசுமான வேடிங்கள் ஸர்வேஸ்வரனை ஃர்ஜ்ஞேபுனென்று அறிந்தன. [அறிந் தனரென்று தொடங்கி] - மற்றறிந்தாராயிருக்கிற ருஷிகளும் ஸம்ஸார ஃரிதவேஷஜ மென்று அறிந்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்கல வேடிங்களோடு வைஷிபுருஷர்களோடு வாசியற, தம்மைப்போலன்றியே அவனை யறிந்தவளவை யருளிச்செய்கிறார்.

அறிந்தன - “வெடா ஹமெதிட்ய” என்று அறிந்தனவாயிருக்கிற, வேதம்-வேடிங் களினுடைய, அரும் - அறிதம்ப்ரிய, பொருள் - பொருள்களையும் நிஷ்கர்ஷித்துத் தருவ தான, தூல்கள் - ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணதிகளான ஸாஸ்த்ரங்கள், (யதொ வாவொகிவாதனெ” என்றும், “யஸ்யூதித்யூதிட்ய” என்றும், “சுவிஜ்ஞாதவிஜா ததாட்ய” என்றுஞ் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே), அரும்-அறியவரிய, பொருளாதல் - பொருளுண்டு, அறிந்தன - அறிந்தனவாக, கொள்க - கொள்ளவமையும்; அறிந்த னர் - “சுஹ்வெஷிஹாதாட்ய” என்றறிந்த வைஷிகபுருஷர்கள், எல்லாம் அரியை - ஸர்வபாபஹரண ஸர்வேஸ்வரனை, வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து, நோய்கள் - (தங்களு டைய) ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதியை, அறுக்கும் - அறுத்துக்கொள்ளும், மருந்தே - பரமௌஷதமாக, அறிந்தனர் - அறிந்தார்களித்தனை. நாம்அப்படியன்றியே அவன் ஹோக்யதையையும், ஸீலாதிகளையும் பூர்ணமாகக்காட்ட அறியப்பெற்றோமென்று, கீழில் “அறிந்தனம்” என்கிற வாக்யத்தோடே யர்வயம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், வேடிங்களும் ருஷிகளும் அறிந்த அளவன்றிக்கே, தன்னைஎனக்கே பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தனவேத அருட்பொருள் தூல்கள்] - ஃர்ஜ்ஞேயார்யத்தை யறிந்தன வாயிருக்கிற வேடிங்களாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள் என்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதம் களில் ஃர்ஜ்ஞேயார்யங்களை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும் ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணா லுள் என்னுதல். [அறிந்தனகொள்க வரும் பொருளாதல்] - “ஃர்ஜ்ஞேயம்” என்னும் இவ்வளவு அறிந்தனவாகக்கொள்ள அமையும். “யதொவாவொகிவாதனெ” “யஸ்யூதித்யூதிட்ய” “சுவிஜ்ஞாதவிஜாததாட்ய” என்னும் இவ்வளவே அறிந்தன. [அறிந் தனரெல்லாம்] - அறிந்தாராயிருக்கிற பராஸர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதி ருஷிகளும். [அரியைவணங்கி] - ஸர்வஃஷ நிவர்த்தகனை வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து. [அறிந்

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தேநங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கேன்று
பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றும்பிரான்
கருந்தேவனம்மான்கண்ணன்விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச்சோரேல்கண்டாய்மனமே.

.—(மருந்தே.) உன்னழகாலே எங்கள் லோமத்துக்கு வர்த்தகனானவனே என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரானையிருந்துவைத்து, இங்கேவந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதஸுலையாய், தன்னையாஸ்ரயித்த நம்போல்வார்க்கும் நித்யஸித்த மான ஸ்வாநுலவத்தைத் தந்தருளும் ஸ்வலாவனான எம்பெருமானே ஒருவண்ணம்பெற்றோம்; இனி அவனைச்சோரவிடாதேகிடாய், நலநெஞ்சே! என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி என்னையடிமைகொண்டு விண்ணுலகம் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விடாதேகொள்! என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தேயென்று இப்பாட்டுக்கு] - உன்னுடைய அநுலவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வாய்கனானவனேயென்று அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸமுஹங்கள் அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்படி அவர்களுக்குத் தன்னை லுஜிக்கக் கொடுத்தவனை. [கருந்தேவன்] - கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாய்க் கொண்டு தீய்ப்மரணான அவன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸுரிகளோக்யனாய், நிரதிஸயஸௌலப்ப விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வநுலவத்தை நமக்குத் தரவிருக்கிறவனை, நெஞ்சே விடாதேகிடாய்! என்கிறார்.

நங்கள் - எங்களுடைய, போகம் - லோமத்தினுடைய, மகிழ்ச்சிக்கு - வருத்திக்கு, மருந்தே - அர்த்தகமான அம்ருதமே, என்று - , பெரு - உதக்ருஷ்டரான, தேவர் - ஸுரிகளுடைய, குழாங்கள் - ஸமுஹங்களானவை, பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யடைவுகெடக் கூப்பிடும்படி, பிரான் - அவர்களைக் களிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனாய், கரு - கருமையையுடைய, தேவன் - திவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையனாய், எம்மான் - (அவ்வடிவழகைக்காட்டி) என்னை யடிமைகொண்ட, கண்ணன் - ஸர்வஸுலலான க்ருஷ்ணனாய், (அந்நிலையிலே), விண்ணுலகம் - பரமபடி லோமத்தை, தரும் - தருவானான, தேவனை - ஸமாஸ்ரயணியனை, மனமே - நெஞ்சே! சோரேல்கண்டாய் - (உன் அந்யபரதையாலே யாதல், நிகர்ஷாநுஸந்த்யாநத்தாலேயாதல்) நமுவவிடாதேகிடாய்! மருந்தென்று - லோமத்தை ஸாத்மிப்பிக்கும் பரிஹாரமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யஸுரிகளுக்கு லோக்யனாய்வைத்து கிருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாயிருக்கிறவனை விடாதேகிடாய் என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு] - உன்னுடைய அநுலவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வாய்கனானவனே! இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஆரென்னில்?—[பெருந்தேவர்]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமந்யரான நித்யஸுரிகள். [குழாங்கள்]-அவர்கள், கண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக ஆயிற்று இழிவது.

[பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்] - அவர்களுக்குத் தன்னை யறுலவிக்கக் கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேகநிலம்மாய் ஹவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக் காட்டி யென்னை அந்நியார்ஹமாக்கினவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக் கிடர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல் நின்று உபகரிக்கைபண் றியே அவதரித்துவந்து உபகரித்தவன். [விண்ணுலகம் தருந்தேவனை] - பரமபதத் தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல் கண்டாய்மனமே] - நெஞ்சே! விடாதேகிடாய்; அவன் உபகாரகனாய்கிற கீ வைமுகம்பண்ணுதே கிடாய்! அவன் வைலகூண்யத்தை வுடிபிபண்ணுதே, “ஸுலபன்” என்னுக் காற்கடைக்கொள் ளாதே கிடாய்!

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு லோகமாய்வைத்து, க்ருஷ்ண னாய்வந்தவதரித்து, நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாகவிருக்கிறவனை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக் கென்று] - உன்னுடைய அநுலவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்புகளுவவனே! இப்படி சோல்லுகிறவர்கள் தான் ஆரென்னில்? [பெருந்தேவர்] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரதல்பரான நித்யஸூரிகள். [குழா ங்கள்] - அவர்கள், சிண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது. [பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்] - அவர்களுக்குத் தன்னை யறுலவிக்கக்கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேக நிலம்மாய், தீவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக்கிடர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல் நின்று உபகரிக்கை யன்றிக்கே, அவ தரித்துவந்து உபகரிக்குமவன். [விண்ணுலகத்தருந்தேவனை] - பரமபதத்தைத் தரு வானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல்கண்டாய்மனமே] - அவனை உடம்புவெளுக் கப்பண்ணுதேகிடாய், நெஞ்சே! இவன் வினையாவது - அவனுக்கு இழுவபோலேகாணும். அவன்பண்ணின க்ருஷ்ண வலித்ததில்லையாமே; இல்லையாகில், அவன் வைலகூண் யத்தைப் புத்திபண்ணுதே, “ஸுலபன்” என்னுக் காற்கடைக்கொள்ளாதேகிடாய்! (ச)

நாலாம்பாட்டு.—மருந்தே இத்தாதி. “பெருந்தேவர்குழாங்கன் பிதற்றும் பிரான் - விண்ணுலகத்தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - நித்ய ஸூரிகளுக்கு இத்தாதி.

“மருந்து” என்றால் - போக்குமென்றன்றோ அத்தம்? வர்த்தகத்தவத்தைக் காட்டுமோ? என்ன; வ்யாதிக்குமருந்தென்றால் - தந்நிவர்த்தகத்தவமும், தீநந்தத்துக்குமருந்தென்றால் - ததவர்த்தக த்வமும் தோற்றுகையாலே, இங்கு வர்த்தகத்தவத்தை யருளிச்செய்கிறார்-அந்நத்துக்கு வர்த்தகனுன வனே என்ற. இவர்களுக்குப் பெருமையேதென்ன - அஸ்ப்ருஷ்ட இத்தாதி. “குழாங்கன்” என்ற துக்கு லாவம் - அவர்கள் இத்தாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். “பிதற்றும்” என்றதுக்கு லாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதிதரை இத்தாதி. “பெருந்தேவர்குழாங்கன் பிதற்றும் பிரான் கருந்தேவன்” என்றவந் தாம், “எம்மான்” என்றதுக்கு லாவம்-நித்யஸூரிகளுக்கு இத்தாதி. “எம்மான்” என்ற பதத்தேடே, “கண்ணன்” என்ற பதத்துக்கு வாஸநை - தன்னிலை இத்தாதி. “கருந்தேவன்” என்றத்தைக் கடை கூறித்து அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இத்தாதி. இவர் நெஞ்சோர்த்தால் அவனுடம்பு வெளுக்க வேணுமோவென்ன - இவன் வினையே இத்தாதி. இழுவஎப்படியென்ன - அவன்பண்ணின இத்தாதி.

* ப்ரஸத்தஸ்யஹிப்ராதிஷேதே, விவகூணனானவனை விடப் ப்ரஸத்தியேதென்ன - அவன் வைலகூண் யத்தை இத்தாதி. “நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு - மருந்தே - என்று - பெருந்தேவர்” என்ற தொடங்கி, “சோரேல்கண்டாய் மனமே” இத்தய்வயி.

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனமேஉன்னைவல்வினையேன் இரந்து
கனமேசொல்லினேன் இதுசோரேல்கண்டாய்
புனமேவியபூந்தன்துழாயலங்கல்
இனமேதுமிலானையடைவதுமே.

ஆ—(மனமே) - பரமஹோக்யனாப்த் தன்னோடுஒப்பாரின் றிக்கேயிருக்கிற வனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சமே! உனக்கு அடியேனாபிருக்கிறேன் என்று பின்னையும் நெஞ்சை இரக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நிரதிஸபஹோக்யனான எம்பெருமானை விடாதே கிடார்! என்று திருவுள்ளத்தை ஆடராதிஸபத்தாலே மிகவும் பிரார்பிக்கிறார்.

[மனமேயென்று தொடங்கி] - நெஞ்சே! உன்னை என்ஆற்றாமையாலே ப்ரார்த்தித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இத்தை அவர்யம் சோரவிடாதொழிய வேணும். [புனமேவியவென்று தொடங்கி] - செய்வதென்னென்னில்? நிரதிஸபஹோக் யனாய்த் தன்னோடொப்பார் இன்றிக்கேயிருக்கிறவனை ஆஸ்ரயி. அர்பித்ததுதான் என் னென்னில்? எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஹோக்யதையினுடைய நிரூபக வையலக்ஷணயத்தை யுடைய வனை நாம் கிட்டவேணுமென்னுமிடத்தைச் சிக்கெனச்சொன்னேன்; இது நழுவவி டாதேகொள்! என்கிறார்.

மனமே - நெஞ்சே, உன்னை - (என்னிலும் இவ்விஷயத்தில் ஸத்வரமான்) உன்னை, வல்வினையேன் - விளம்பாக்கமனம்படி ப்ரஹ்மபாபத்தையுடையனான என்சாப லத்தாலே, இரந்து - அர்த்தித்து, கனமே - த்ருடமாகவே, சொல்லினேன் - சொன் னேன்; இது - இத்தை, சோரேல்கண்டாய் - நழுவவிடாதேகொள்; (எத்தையென் னில்?) புனம் - தன்னிலத்தில், மேவிய - வளர்த்தியாலே, பூ - செவ்விய, தன்துழாய் - திருத்துழாய், அலங்கல் - மாலைபையுடைபனாப், (இந்தஹோக்யதைக்கு), ஏதும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், இனம் - ஒப்பு, இலானை - இல்லாதவைலக்ஷணயத்தையுடையவனை, அடைவதும் - கிட்டவேணுமென்கிறஇத்தை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நிரதிஸபஹோக்யனானவனை விடாதேகிடாய்” என்று திரியட்டும் திருவுள்ளத்தை அர்பிக்கிறார்.

[மனமே உன்னை] - “இபற்றுவாய் என்மொடுநீகடி” என்கிறபடியே முற் பட்டுநிற்கிற உன்னையிறே நான் இரக்கிறது. [வல்வினையேன்]-ஹவத்விஷயத்தில் க்ரம ப்ரார்ப்திபற்றுகபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி இரக் கிறேனல்லேன். என்சாபலாதிஸயத்தாலே யிரக்கிறேனித்தனை. [இரந்துகனமே சொல் லினேன்] - உன்னைக் காஸ்பிடித்து த்ருடமாகச் சொன்னேன். [இது சோரேல்கண் டாய்] - நான் “தவிர்” என்றாலும் நீ விடப்பாராதே கிடாய். எத்தைவிடாதொழியச் சொல்லுகிறதென்னில்? [புனமேவிய இத்யாஹ] - நிரதிஸப ஹோக்யனானவனை ஆஸ்ரயிக்கையை. [புனமேவிய] - புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகிய திருத்துழாய்

மாலையை உடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையை யுடையவனாகையிறே ஸர்வாயுகனாகையாவது. நான் திஷ்யஸ்க்கிலும் மேல் விழவேண்டியன்றோ விஷயமிருக்கிறது. 'அடைவது' என்று க்ரியையாதல்; சோரோல் கண்டாயென்று - க்ரியையாதல்.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. நெஞ்சே! அவனைவிடாதே கிடாய் என்றார் - கீழ்; அவ்வார்த்தைதன்னை ஒலக்கவார்த்தையாக நினைத்திராதே கிடாய் என்கிறார் - இதில்.

[மனமேஉன்னை] - மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னையன்றோ, பிற்பாடரைச்சோல்வமாபோலே யிருக்க நான் சொல்லுகிறது? ஹவத் ப்ராவண்யம் உனக்கு ஸ்வாலாலிகமாயிருக்க, என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனையிறே. "முந்தற்ற நெஞ்சே இயற்றுவாய் எம்மோடே நீ கடடி" என்று எனக்குங் காற்கட்டவேண்மேம்படி யநலவத்திலே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னை. [வல்லினையேன்] - ஹவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்தி பற்றுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி யிரக்கிறேனல்லேன்; என் சாபலாதிஸயத்தாலே இரக்கிறே னித்தனை. [இரந்து கனமே சொல்லினேன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இரந்துசொல்லுகைக்கு மணக்கால்நம்பியோ டொப்பர்காணும். [இதுசோரேல்கண்டாய்] - இன்னம் நானே "ஹவத்ப்ராவண்யமாகாது; இத்தைத் தவிரவேணும்" என்று சொன்னாலும், நீ இத்தைநெகிழவிடாதேகிடாய்! கனம் - பொன். உனக்குப் பரமார்த்தத்தைச்சொன்னேன் என்கை. "சாயால்கரியானே" இத்தயாதி. [இதுசோரேல்]-"எத்தைத்தான் நீர் இப்படி சொல்லுகிறது?" என்ன, -[புனமித்தயாதி] - நிரதிஸயலோக்யனுவைனை ஆஸ்ரயிக்கையை. புனத்திலே மேலியிருப்பதான அழகியதிருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையையுடையவனாகையிறே ஸர்வாயுகனாகையாவது. ஒருதிருமுனைத்திருநாளி

அஞ்சாம்பாட்டு.—மனமே இத்தயாதி. "சோரேல்கண்டாய்" என்று இரண்டிடத்திலும் சொன்னால் புருத்தமன்றோவென்ன; அல்பம் வாசியுண்டென்கிறார் - நெஞ்சே இத்தயாதி. "கனமே சொல்லினேன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஒலக்கவார்த்தை இத்தயாதி. அதாவது - விடாதே கிடாயென்றது அஹ்ருதயமல்ல, ஸஹ்ருதயமென்று கருத்து.

"உன்னை" என்றதுக்குஹவம் - மோக்ஷஹேதுவாய் இத்தயாதி. ஆனால்சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஹவத்ப்ராவண்யம் இத்தயாதி. செல்லாமை - யுரிக்கமாட்டாமை. "மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னை" என்றதுக்கு ப்ராமணம் - முந்துற இத்தயாதி. இயற்றுவாய் - கர்யத்தை டேத்தப்பார். வல்லினையேனென்ன - ஹவத்விஷயத்தில் இத்தயாதி. "என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை" என்றதினவிவரணம் - உன்னையிரக்கவேண்டி இத்தயாதி. "கனம்" என்றதுக்குஇரண்டர்த்தம் - த்ருடமாகச் சொன்னேனென்னுதல்; கனம் என்று-பொன்னாய், ஸ்லாக்யமான அர்த்தத்தைச்சொன்னேனென்னுதல். இரந்துசொல்லவேணுமோ வென்ன-இரந்துசொல்லுகைக்கு இத்தயாதி. "சோரேல்கண்டாய்" என்றதினுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் நானே இத்தயாதி. "கனம்" என்றதுக்கு - த்ருடமாகவென்றருளிச்செய்து, சீரிய அர்த்தத்தைச் சொன்னேனென்றர்த்தார்த்தம் - கனம் பொன் இத்தயாதி. அப்படி தாம் "ஹவத்ப்ராவண்யமாகாது" என்றாரோ வென்ன - சாயால் இத்தயாதி. மேலுக்கவதாரிகை - எத்தைத்தான் இத்தயாதி. சங்கைக்குப்பரிஹாரம் - நிரதிஸய இத்தயாதி. கீழ் - தாத்பர்யவலித்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, ஸப்தார்த்தம் - புனத்திலே இத்தயாதி. புனம் - நிலம். அலங்கல் - மாலை. இனம் - ஒப்பு. திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கவேணுமோ என்ன - அத்தோள்மலை இத்தயாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ஒருதிருமுனை

என்றாக இப்பாட்டை யருளிச்செய்து, முன்னாள் கையார் சக்கரத்துக்குப் புறப்பட்ட ருளின்படி திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, “புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல் இனமேதுமிலா னாகையாவது - நேற்றுப்புறப்பட்டருளின்படியிறே” என்று அருளிச்செய்தார். அடைவது- சொல்லினேன்: இதுசோரேல்கண்டாய் என்று க்ரீமையாகவுமாம்; எத்தைநீர்சொல்லுகிற தென்ன?—இனமேதுமிலானே யடைவது என்று க்ரீமையாகவுமாம். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

அடைவதும் அணியார்மலர்மங்கைதோள்
மிடைவதும் அஃரர்க்குவேம்போர்களே
கடைவதுங்கடவுள்முதம்என்மனம்
உடைவதும்அவற்கேஒருங்காகவே.

ஆ—(அடைவதும்.) - “அவனைவிடாதேகிடாய்” என்று நான்சொல்லி முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே என்னெஞ்சானது ஒருகடலுடைந் தாற்போலே உடைந்து கிடக்கப்பெற்றேன் என்றுதம்முடைய நெஞ்சைப் புகழுகிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், தாம் இப்படி அர்ப்புக்குங்காட்டில் தம்முடைய திரு வுள்ளம் எம்பெருமானுடைய சேஷத்தங்களை அதுஸந்யித்து மிகவும் ஸரியிலமாகாநின்ற தென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதுமென்று தொடங்கி] - பெரிய பிராட்டியாருடைய மிகவும் அழகிதான திருத்தோளை ஸம்ஸலேஷிப்பதும் ஆஸ்ரதவிரோதிகளான அஸுரரை முடிக்கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதும் ஆஸ்ரதார்பூமான மஹாப்ரவ்ருத்தி பண்ணியருளா நிற்பதும். [என்பனமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷத்தங்களை யுடையவனுக்கே.

இத்யாதி. கையாச்சக்கரம் - ஆழ்வார்திருநான். புறப்பட்டருளின்படி - சேனைமுதலியார் புறப்பட்ட ருளின்படி. சேனைமுதலியார் புறப்பாட்டைப் பெருமான் புறப்பாடாகத் திருவுள்ளம்பற்றினா ரென்றபடி. ‘அருளிச்செய்தார்’ நஞ்சீயரென்றபடி. ‘மனமே யுன்னை வல்வினையேனிரந்து - புன மேவிய’ என்றுதொடங்கி, ‘அடைவதும் - கனமேசொல்லினேன், இதுசோரேல் கண்டாய்’ என்றந் வயமாதல்; ‘மனமே’ என்றுதொடங்கி, ‘சோரேல்கண்டாய், எத்தைநீர் சொல்லுகிறதென்னில், புன மேவிய’ என்றுதொடங்கி யந்வயமாதல். பெரியதிருவந்தாதி பதினாலம்பாட்டு - காயால் இத்யாதி. ‘சாயால்கரியானே’ - காந்தியால் கறுத்திருக்கிற ஸர்வேஸ்வரானே. ‘உள்ளரியாராய்’ - உட்புக்குஅறிபாத வளாய். ‘பேயார்’ - பூதநாயனவன். ‘பேயாராய்’ - அறிவுகேட்டை யுடையளாய்க்கொண்டு, முலை கொடுத்தான்; அப்படியே, நெஞ்சே! ‘பேயார்’ - விலக்ஷணவிஷயத்தைக்கிட்டி. ‘சுவைத்தான்’ - ரவித் தநுலவிக்கை. ‘தேம்புண்’ - தேம்புநில விளைவிக்கும்: அவத்யத்தைவிளைக்குமென்று. ‘அறித்தறித் தும்’ - மிகவும் அறிந்துவைத்தும். ‘தீவினையாம் பாம்பார்வாய்’ - நமக்குஅறிஷ்டமான ஹவதநுலவ மனோரமுமாகிற ஸப்பாஸ்யத்திலே. ‘கைகீட்டல்பார்த்தி’ - கைகீட்டப்பாராநின்றாய். ‘நீ யார்’ - நீ அந்தப்பேய்ச்சிக்கு எந்தஉறவுஉடையாய்? என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலுகிறாரென்று பொருள். தேம்புநில - குறைதலாய், அவத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. தம்செயலில் பூதநைசெயல் நன்றென்று அத்தைக் கௌரவித்து “பேயார்” என்கிறார். (௫)

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டசிவ்ருத்தி இஷ்டப்பாப்தி ஹேதுவான லக்ஷ்மி ஸம்வந்தத்தை யுடையவனுனவனைப் பற்ற என்னெஞ்ச ஒருபடிப்பட ஸிபிலமாகா சின்மதென்கிறார்.

மலர் - பத்மவாஸி சியான ஆலீஜாத்யத்தையும், மங்கை - பருவத்தையுமுடையளான லக்ஷ்மியினுடைய, அணி - ஆலாணங்களாலே, ஆர் - நெருக்கின, தோள் - திருத்தோளோடே, அடைவதும் - ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும், (அத்தோளோடு உண்டான பரிஷ்வங்கம் ஸித்திக்கைக்காக), அசரர்க்கு - (ப்ரதிகுலரான) அசரர்களுக்கு ஆற்றவரிய, வெம் - வெவ்விய, போர்களை - போர்களுடைய, மிடைவதும் - நெருங்கப்பண்ணுவதும், (ஆஸரி தார்த்தமாக), கடலுள் - கடலுக்குள்ளில், அமுதம் - அம்ருதத்தை, கடைவதும் -, அவற்கே - (இப்படி லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனுமாய் அநிஷ்டசிவர்த்தகனுமாய் இஷ்டப்பாபகனுமான) அவனுக்கே, என் மனம் - என் நெஞ்சானது, ஒருங்காகவே - ஒருபடிப்பட, உடைவதும் - ஸிபிலமாகாசின்றதும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய உபதேசம்வலித்து இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் ஸிபிலமாகாசின்ற தென்று ட்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பிராட்டி திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும்; அவன்தான் வைஸ்வருப்பங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளமுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [மிடைவதும் அசரர்க்கு வெம்போர்களை] - அவன்தோளை யணைக்கக்கூடும் பச்சை. “ஹத்யாஸாவரிஷ்ஹஜை” என்றிறே அவன் அணைப்பது. ஆஸரிதவிசோயிகளுக்கு வெம்போர்களை நெருங்கப்பண்ணுவதும் என்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகுகளை சந்தியாநிந்தென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்] - ப்ரயோஜநந்தரபாருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல். பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்கு இடம்பச்சை சொல்லிற்று; அவளைப் பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணும்படி சொல்லிற்று. இவை இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்கள். என்னுடைய மநஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய உபதேசம்வலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் சிதிலமாகாநின்றதென்று ட்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பெரிய பிராட்டியார் திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும். அவன்தான் வைஸ்வருப்பங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [அணியார் மலர்மங்கை] - “மார்வத்து மாலே” என்கிறபடியே திருமார்வுக்கெல்லாம் தானே யாலாணமாகப்போரும்படியாக

ஆறும்பாட்டு.—அடைவதும் இத்தாதி. “என்மனமுடைவதுமவற்கே” என்றத்தைக் கடைபிடித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்தாதி.

“அணி” என்று - அழகாய், “ஆர்தல்” - மிகுதியாய், அழகுமிக்கதோள் என்று - தோளுக்கு விசேஷணமாதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மிகவும் இத்தாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, தோளை விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அவன் இத்தாதி. “அணி” என்று - ஆலாணமாய், “ஆர்தல்” - பூர்த்தியாய், ஆர்தவணியான - ஆபணமாகப் போரும்படியான, மலர்மங்கை என்று - பிராட்டிக்கு விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - மார்வத்துமாலே இத்தாதி. விராதிநிரஸநம் பச்சையோவென்ன - பச்சை

விருப்பாளாய், ஹோக்யதையால் குறைவற்றிருக்கிறவன் தோளோடேயாயிற்றேனாவது. [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள் தோளணைக்கைக்குஇடும் பச்சை. ‘ஹதாராவாரிஷஷஜே’ (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்றிறே அவள் அணைப்பது. ஆறுதிவிரோபிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவது மென்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகே சிந்தியாநிற்குமென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்] - ப்ரயோஜநாந்தர ப்ரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப்பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸலேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்கிடும் பச்சைசொல்லிற்று. அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணிபடிசொல்லிற்று. இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்களிலை. [என்மனமீத்யாதி] - என்னுடைய மனஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்விதமான சேஷ்டி தங்கையுடையவனுக்கே. அவன் பனிக்கடலைக்கடைய, இவர் மனக்கடலுடையப் புக்கது. விரகராயிருப்பார், கோழைகளாயிருப்பாரை த்ரவ்யம்வாங்க நினைத்தால், முந்துற மிகேகராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்கவே இவர்கள் தாங்களே கோடுசென்று கோடுப்பர்க ளிறே; அவனும், மஹத்தத்தவமான கடலை யுலக்கைவிடுகமிட்டுநெருக்கி அதின் நல் லுயிரை வாங்கி, இவருடைய திருவுள்ள முடையத் தோடங்கிற்று. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாகி ஓர்
ஆகம்வள்ளுகிரால் பிளந்தானுறை
மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனம்
ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே.

தாரம் இத்த்யாதி. “தஜ்ஷஷ்டாஸுத்ருஹ்நாராஜிஹஷ்டீபுணாஸஸுவாவஹு” | வஹுநிவ ஹுஷ்டாபெவெஷெஹ்ஹதாராவாரிஷஷஜே” இத்த்யாரண்யகாண்டே காவதாந்தரே. மிடை வதுங்கடலுளமுதம் - ப்ரயோஜநாந்தர இத்த்யாதி வாக்க்யவ்யத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ‘ஹேஷ்டாநவயதேநபுஸூதிதாஜீதகீநநே’ என்று. அதாவது - “தேவர்களுக்கு” என்று வ்யாஜமாத்த்ரமாய் பிராட்டிக்காகக் கடைந்தானென்றபடி. த்விதீயயோஜநாநுருணமாக “அடைவதும்” இத்த்யாதிஅர்த்தத்தை நிமிமிக்கிறார் - அவனை இத்த்யாதி. உடைகுலைப்படுகை - சிதிலமாகை. ஒருங் காக - ஏக ப்ரகாரமாக. “கடைவதும்” இத்த்யாதியோடே “என்மனமுடைவதும்” என்றத்தைக்கட்டி ரஸோத்தி-அவன்பனிக்கடலை இத்த்யாதி, அவன் பனிக்கடலைக்கடைந்தால் இவர்மனக்கடல்உடைவா நென்னென்ன, ரஸோத்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - விரகராய் இத்த்யாதி வாக்க்யவ்யத்தாலே. கோழை கள் - ம்ருஷிஸ்வஹவர். அப்படியே - ‘அவனும்’ என்றுகட்டுவது. உலக்கைவிடுகமிட்டு-உலக்கை யாலேகிட்டி கட்டி. நல்லுயிரை என்றது - “அமுதம்” என்றத்தைப்பற்ற. ‘மலர்மங்கை அனியார் தோள் அடைவதும் - அசுரர்க்கு வெம்போர்களே மிடைவதும் - கடலுளமுதம் கடைவதும் செய்யாநிற்குமவர்கே - என்மனம் ஒருங்காகவே உடைவதும்’ இத்த்யவ்யம் (சு)

† வாங்க என்று இருக்கலாம்.

இந்த இடத்தைக் கவனிக்குப்போது, ‘சட்டில் ஏதாவது பகத்தி விட்டிருக்குமோ?’ என்று சங்கை யுண்டாகின்றது.

ஆ.—(ஆகம்சேர்.) - இந்த ஆப்சர்யத்தை மதுவாதித்து, பின்னையும் ஏவம் விதசேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளினவன் தன்னை அவனிநுக்கிற திருநாட்டிலே சென்று காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டாநின்றது ; அதுவே அதிதாபாபிராபிந்தது ; என்னெஞ்சைக்கொண்டு என்செய்தேன் ? என்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், ஏவம்விதிலே முணகனுவன் சிரந்தாவாஸம்பண் ணுகிற, ஒருவர்க்கும் எட்டவொண்ணாத திருநாட்டிலே சென்று காணவேணும் என்று ஆசைப்பட்டாநின்றது என்னெஞ்சு. இதிலுடையசாபலத்துக்கு என்னென்செய்ய ? என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் நரசிங்கமென்று தொடங்கி] - நரத்வ லிம்ஹத்வங்கள் பரஸ் பரம் ஸுவடிதமாய் அத்பந்தவிலக்ஷணமான நரலிம்ஹமாய் மிகவும் லாபமான ஹிரண்யனுடைய உடம்பைக் கூரிய உகிராலே பிளந்தவன் சிரந்தாவாஸம்பண்ணுகிற பரமாகாஸமான பூர்வையுண்டத்தைக் காணவேணுமென்று. [என்மனமேகம் எண்ணும் இராப்பகலின்பே] - என்னுடைய ஹ்ருடியமானது சிரந்தாமாக எண்ணு நின்றது.

ப.—அநந்தம், பாவஸாஷ்டவஞ்சகனுவன் வர்த்திக்கிற ப்ராப்யபூமியே வேணுமென்று எப்போதும் என்னெஞ்சும் எண்ணுகின்றதென்கிறார்.

ஆகம் - ஒருவடிவிலே, சேர் - பொருத்துவிக்கப்பட்ட, நரசிங்கமதுஆகி-நரத்வ லிம்ஹத்வங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, (ஹிரண்யனுடைய), ஒர் - அத்விதீயமான, ஆகம் - பார்வை, வள் - வளைந்த, உகிரால் - உகிராலே, பிளந்தான் - பிளந்தவன், உறை - வர்த்திக்கிற, மாக வைகுந்தம் - பூர்வையுண்டத்தை, காண்பதற்கு - காண்கைக்கு, என்மனம் - என் னெஞ்சானது, இராப்பகல் - இராப்பகலாக, இன்றி - வேறு பாடின்றியே, ஏகம் - ஏகப்ரகாரமாக, எண்ணும் - எண்ணுகின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபடித்தைச் சென்று காணவேணு மென்னுகின்றதுஎன்னெஞ்சு என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் இத்யாடி] - நரத்வலிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங்கண்ட சர்க்க ரையும்போலே ஸுவடிதமான நரலிம்ஹமாய் என்னுதல். நரலிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவ்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடியென்னுதல். [ஓராகம்] - ஹிரண்யனுடைய அத் விதீயமான முருட்டுடப்பு. [வள்ளுகர்] - கூரியவுகிர், வளைந்தவுகிர் என்னவுமாம். விரோயிதிரஸந சீலனுவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபடித்தைக் காணவேணு மென்று. [என் மனமேகம் எண்ணும்] - என்மனஸ்ஸு ஒருபடிப்பட கிளையாநின் றது. சேதநர்க்கு இரா ஒருகாரியமும் பகல் ஒருகாரியமுமாயிருக்குமிடே ; இவர்க்கு அஹோராதா விராமற இதுவேயாய்ச் செல்லாநின்றது. “ ஸுபோகாடிஸாதூ கம்ஹாவவஸுதிவெஸநெ । ஸுஜாநாபிமாஷாநோமாநவபுகாஸபேஜிநீ ” என்று பிராட்டி திருவயோத்ப்பை நினைத்தாற்போலேயாயிற்று இவர் திருவுள்ளத் துக்குப் பரமபடிம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடி.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபடித்தைச்சென்று காணவேணும் என்னுகின்றது என்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—ஆகம் இத்யாதி. “ உறைமாகைவகுந்தகாண்பதற்கு என்மனமேகமெண் ணும் ” என்றத்தைக் கடைசித்தவநாரிகை - அவன் நித்யவாஸம் இத்யாதி.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங்கண்டசர்க்கரையும்தோலே ஸுஷ்மதமான நரஸிம்ஹமாயென்னுதல்; நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்களுக்கிலே சேர்ந்தபடி யென்னுதல்; “**வ்ரஜாநாராவவவாணாநாடி**” (ஸ்மரநராகவபாணனம்) என்கிறபடியே மறக்கவொண்ணாதபடி திருவுள்ளத்திலே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லிற்றுதல்; இரண்டு வடிவையுஞ் சேர்த்துக் கொடுவந்து தோன்றினபோது இவர்களுக்கே இனியதாய்ச் சேர்ந்திருந்தபடியைச் சொல்லுதல். [ஓராகம்] - அத்விதீயமான முருட்டேம்பு. [வள்ளுகிரால்] - கூரிய வுகிர்; வளைந்தவுகிரேன்றமரம். [பிள்ள்தாணுறை] - அநாயாஸேநகிழித்துப்போகட்டவன் நிய்வாஸம்பண்ணுகிற. [மாகவைகுந்தம்] - அந்நரஸிம்ஹம் வர்த்திக்கிற முழஞ்சு காணவாயிற்று ஆசைப்படுகிறது. “**வ்ரஜாகாஸம்**” (பரமாகாஸம்) என்னக்கடவதிறே. என்னுடைய ஹருதயமானது, எப்போதுமோக்க உச்சிவேலிடாதே இத்தையே மனோரயிராகின்றது. [இராப்பகலின்றியே] - இரா ஒருகாரியமும் பகல் ஒருகாரியமுமாயிறே நாட்டார்க்கு இருப்பது; இவர்க்கு எல்லாக்காலத்திலும் இதுவேயாயிற்று; “**வ்ரஜாநாராவவவாணாநாடி**” (ஸ்மரநராகவபாணனம்) என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற்போலேயாயிற்று, இவர்திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேசமாயிருக்கிறபடி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இன்றிப்போக இருவினையுங்கேடுத்து
ஒன்றியாக்கைபுகாமையுய்யக்கோள்வான்
நின்றவேங்கடம்நீளநிலத்துள்ளது.
சேன்றதேவர்க்கைதொழுவார்களே.

ஆகத்திலே - ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனியிலே, சேர்ந்த-ஸுஷ்மதமான நரஸிம்ஹமாயென்னுதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இத்யாதி. ஆகத்திலே - ஆழ்வார்திருவுள்ளத்திலே, சேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நரஸிம்ஹத்தினுடைய இத்யாதி. நரஸிம்ஹத்தின் ஆகமானது இவர் திருநெடுசிலேசேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று மூன்றாமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல் - ஸ்மரந் இத்யாதி. “**வ்ரஜாநாராவவவாணாநாடி**” இது யுத்தகாண்டே (கூ-ந). சேர்ப்பால்-குழம்புப்பால், முந்தின அர்த்தவிவரணம்-இரண்டு வடிவையும் இத்யாதி. “பிள்ள்தாணுறை மாகவைகுந்தங்காண்டதற்கு” என்றுசேர்த்து ஊவம்-அந்நரஸிம்ஹம் இத்யாதி. முழஞ்சு - குகை. மாகம் - மஹத்தானகம். “மாகம்” என்றால் - பரமபதத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பரமாகாஸம் இத்யாதி. “என்மனம் - இராப்பகலின்றியே - ஏகமெண்ணும்” என்றதுக்கர்த்தம் - என்னுடைய இத்யாதி. நாள்தோறமென்னுதே, “இராப்பகல்” என்ற விசேஷித்ததுக்கு, “**ந்ரஜாநாராவவவாணாநாடி**” இத்யாதியைக் கடைசித்து ஊவம் - இராவோருகாரியமும் இத்யாதி. திருநகரியைவிட்டு பரமபதத்தை எண்ணுகிறதென்னென்ன; ஸுநிதர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸமாத்வாதஸ இத்யாதி. சுந்தரகாண்டே ஹநாமந்தம் ப்ரதிவீதா. “**வ்ரஜாநாராவவவாணாநாடி**” இதுபுத்தார்த்தம். ‘ஆகம்சேர்’ இத்யாப்ய, ‘என்மனம் - இராப்பகலின்றி - ஏகமெண்ணும்’ இத்யவ்யயி. (எ)

ஆ.—(இன்றிப்போக) - அவனைக் காண்கைக்குத் திருநாட்டிலே போக வேணுமோ? இங்கே அணித்தாகத் திருமலையிலேயன்றே அவன் கின்றருளுகிறதென்னில்? - அத்தால் என் எனக்கு? அங்குச்சென்று அடிமைசெய்வார் அயர்வறுமமர்களல்லரோ? என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காணவேண்டியிருப்பார்க்குத் திருநாடு முட்டப் போகவேண்டாதபடி யணித்தாகத் திருமலையிலேவந்து கின்றருளினபடியை அதுஸந்யித்து, காலநடைதந்து அவ்வளவும் போகவல்லவர்களுடைய லாக்யவத்தை யைச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு, தம்முடைய வலஹாகிபை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்.

[இன்றிப் போகவேன்று தொடங்கி] - தன்னை ஆபாயித்தாருடைய புண்ய பாபருபகர்மங்களை நிர்ஸோஷமாகப் போக்கிப் பின்னை பரக்குதியில் ஸம்வந்யியாதபடி பண்ணி ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வலாவனுவன் கின்றருளும் திருமலை ஸ்வஸம்வந்யுத்தாலே ஸ்லாக்யமான ஹமியது. [சென்றென்று தொடங்கி] - அவ்வளவும்போய்த் தொழ மிடுக்குடையார் லாக்யவார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்மாக அவன்வர்த்திக்குற அஹ்ஷ்டதேஸமாயுள்ள திருமலையைச் சென்று அதுஹிப்பார் ஸூரிஸமரானுரிதேயென்று தம்முடைய ஸாயில் யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இருவினையும் - புண்யபாபருபமான கர்மங்களிரண்டையும், இன்றி - ஸத்தை யழிந்து, போக - போம்படி, கெடுத்து - நசிபித்து, ஒன்றி - துர்விவேசமாம்படி அசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டாப, ஆக்கைபுகாமை - தேவாதிரஸீர்ப்ரவேஸம் பண்ணுத படி, உய்யக்கொள்வான் - அடிமைகொண்டுஉஜ்ஜீவிப்பிக்குமவன், கின்ற - அவஸரப்ரதீக்ஷ னாய்கிறும், வேங்கடம் - திருமலையானது, கீள்சிலத்து - ஸ்லாக்யபூமியிலே, உள்ளது - உண்டாயிருப்பதொன்று, சென்று - கிட்டி, கைதொழுவார்கள் - கைதொழுவவர்கள், தேவர்களே - (மதுஷ்பரல்லதே;) தேவர்களன்றோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காண்கைக்குப் பரமபதத்துக்குப் போக வேண்டாதபடி திருமலையிலே வந்து கின்றருளினபடியை யதுஸந்யித்து தம் வலஹாசியாலே தமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்ற தென்கிறார்.

[இன்றிப்போக இருவினையுக்கெடுத்து] - புண்யபாபங்களை இன்றிப்போம்படி ஸவாஸநமாகப் போம்படிபண்ணி. இத்தலையாலே போக்கும்போதிறே ஸோஷிக் கப் போவது. [ஒன்றியாக்கை புகாமை] - அசித்தோடேசேர்ந்து கர்மகார்யமான ஸாரீர ப்ரவேஸம்பண்ணுதபடி. [உய்யக்கொள்வான் கின்றவேங்கடம்] - “உயிரளிப்பான்” என்கிறபடியே ரக்ஷணாருமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் கின்ற திருமலை. [கீள்சிலத்துள்ளது] - ஸ்வஸம்வந்யுத்தாலே ஸ்லாக்யமான ஹமிபிலுள்ளது. [சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே] - அவ்வளவு சென்று தொழமிடுக்குடையார்: “நுகேதீநுஷ்டா ஷெவாஷெ” என்கிறபடியே லாக்யவான்களான தேவர்கள்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. இஸ்ஸாரீஸம்வந்யுமற்றால் போய் அதுலவிக்கும் பரமபதம் வேணுமோ? இஸ்ஸாரீரத்தோடேயநுலவிக்குந் திருமலை பூமியதன்றோ? ஆனலும், நமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே! என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—இன்றிப்போக இத்தாதி. “கின்றவேங்கடம்” என்றதொடங்கி, “கை தொழுவார்களே” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை - இஸ்ஸாரீர இத்தாதி.

[இன்றிப்போக இருவினையுங்கேடுத்து] - புண்யபாபரூப கர்மங்களானவை, இன்றிப்போம்படி - ஸவாஸநமாகப் போம்படி - பண்ணி. தானே போக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே சிறிது கிடக்கப்போவது. [ஒன்றியித்யாதி] - பின்னையும் ருசிவாஸநை கிடக்கில், அசித்தத்தவத்தோடேபோய்க் கலசி, ஸரீரப்ரவேஸம்பண்ணி, அத்தால் வரும் க்லேஸம் அநுலவிக்க வேணுமிறே; அதுசெய்யாமை. [உய்யக்கொள்வான்இத்யாதி] - “உயிரளிப்பான்” என்கிறபடியே, ஸர்வரக்ஷணர்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு நிற்கிற திருமலை. [நீர்நிலத்துள்ளது] - திருமலையை யுடைத்தாகையாலே ஸ்லாக்யமான பூமியிலுள்ளது திருமலை. அத்தால் பெற்றதென்? [சேன்றித்யாதி] - அவ்வளவு கால்நடைதந்து போகவல்லார் லாக்யாயிகிறே; “நதெகிநுஷ்டாஷெவாவெஸு” (நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே) என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஸீலாதிருணத்தை யநுஸந் யித்துச் சொல்லுகிறார். ப்ரேமாந்நயர்க்கு அவ்விடத்தோடு இவ்விடத்தோடு வாசியற்றிறே, எட்டாமைக்கு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தொழுதுமாமலர்நீர்கடர்துபங்கோண்டு
எழுதுமென்னும் இதுமிகையாதலின்
பழுதில்தோல்புகழ்ப்பாம்பணைப்பள்ளியாய்!
தழுவுமாற்றியேன்உனதாள்களே.

“இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து” என்றவயித்தர்த்தம் - புண்யபாப இத் யாதி. கர்மங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகக் கூடுமோவென்ன - தானே இத்யாதி. கர்மம் கூயித்தால் ஸரீரம் தன்னடையே போம்; ஆயிருக்க, “ஒன்றியாக்கை புகாமை” என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - பின்னையும் இத்யாதி. ருசிவாஸநை என்றது - ப்ரக்ருதியினுடைய ருசிவாஸநையென்ற படி. போய்க்கலசி என்றது - த்பு பர்ஜநப் க்ரமேண வந்தென்றபடி. நிலத்துக்கு நீட்சியேதென்ன - திருமலையை இத்யாதி. நீள் - ஸ்லாக்யமானபடி. இது ஸந்நிஹிதமானாலும் தமக்குப்போக வலமில்லை யென்று விக்ஷித்து - அத்தால் பெற்றதென் என்கிறார். ஸந்நிஹிதமானால் போய் அது உயிக்கலா யிருக்க, “அத்தால் பெற்றதென்?” என்று ஸந்நிஹிதமானென்னென்ன - அவ்வளவு இத்யாதி. தான் சேவிக்கமாட்டாவிட்டால் சேவிக்கிறவர்களை லாக்யாயிகரென்ற பேருண்டோவென்ன - நதெகிநுஷ்டா இத்யாதி. “நதெகிநுஷ்டாஷெவாவெஸுயெவாராஸுமகூணமூ | சிவாநுக்ஷணிராஸிஷ்யவஷெபவஹிஷெவாஸுமநு” இத்தயோத்யாகாண்டே தஸரத: சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமானைப் பிரிக்கையாலே “நதெகிநுஷ்டா:” என்னலாம்; இவர்க்கு வலஹாநியென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. பரமபதம்போலே திருமலையும் எட்டாநிலமோவென்ன - ப்ரேமாந்நயர்க்கு இத்யாதி. ‘இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து - ஆக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான் நின்ற வேங்கடம்’ என்றதொடங்கி, ‘சென்று - கைதொழுவார்கள் - தேவர்கள்’ என்றவயம். உய்யக்கொள்வான் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. நின்றவேங்கடம் - அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிற திருமலை யென்றபடி. (அ)

ஆ.—(தொழுது) - உமக்குத்தான் அங்கேசென்று அடிமைசெய்கைக்குத் தட்டென்னென்னில்-ஹேய ப்ரத்யகீக கல்யாணகுண விசிஷ்ட ஸேஷஸேஷாஸர கருட ப்ரமுவதிவ்யபுருஷர்களாலே பரிசரித சரணபுகளான உன்திருவடிமலர்களிலே, அச் யந்தம் அபக்ருஷ்டான நான் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹணீ என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஏதேனும் ஒருபடி உன்னுடைய திருவடிகளிலே வந்தேனையாகிலும் “சுந்யூதிண-பூடிவாங்குமோகி” என்னும்படியாலே ஸமாஸ் ரயணோர்மூவர்ப்பக்கல் அவர்களுடைய ஆவிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் ஸ்வ ஹவனான உன்னுடைய சீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்கை யரிதென்கிறார்.

[தொழுதுமாமலர் என்றுதொடங்கி] - அழகிய புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்றால் உன்சீலவத்தையாலே இங்குத்தைக்கு மிகை ஆதலால். [பழுதிலென்று தொடங்கி] - திருவந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ஸ்வாரூபத்வப்ரகாசியை யுடையவனே! உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமை செய்யும்விரகு அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தம், ஆஸ்ரயணோத்யோகமும் மிகையாம்படியான உன்னுடைய சீலாதிசயத்தை யதுஸந்யித்து, உன்திருவடிகளில் ஒருப்ரவருத்திக்குக் கூடமனாகிறிலே னென்கிறார்.

மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பத்தையும், நீர் - அக்யாதிஜலத்தையும், சுடர் தூபம் - தீபதூபங்களையும், கொண்டு - ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, தொழுது-தொழு கைக்காக, எழுதும் - உத்போகிப்போம், என்னுமெனது—, (உன்சீலாதிசயத்தாலே), மிகைஆதலின் - மிகையாயிருத்தலால், பழுது-(தூராயதையடியான)பழுது, இல்- இன் றிபே, தொல்புகழ்-ஸ்வாஹிகளெனலீலய ப்ரஸூபையுடையையாய், (அதுக்கு ஸபிசக மாம்படி), பாம்பு - திருவந்தாழ்வானே, அணை - படுக்கையாய்க்கொண்டு, பள்ளியாய் - கித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணிக் கனவளர்ந்தருளுகிறவனே! உன தாள்கள்-உன்திருவடிகளை, தழுவும் - ஸம்ஸ்லேஷிக்கும், ஆற - ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அங்குத் தைக்கு ஒருப்ரவருத்தி அபேகிதையல்ல; நான்ஒருப்ரவருத்திக்குக் கூடமனாகிறிலே னென்று சுருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலஹனான உன்திருவடிகளைக் கிட்டப் பெற்றாலும் ஆஸ்ரயணத்தில் ஆவிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் உன் சீலவத் தையை அதுஸந்யித்து ஒருப்ரவருத்தி பண்ண கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[தொழுது இத்யாதி] - “ஸ்லாக்யமான புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய சீலவத்தையிருப்பது? “சுந்யூதிண-பூடிவாங்குமோகி” என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்] - இப்படி சீலாயிகளுகையாலே “ஊராராயன்” என்கிற பழுதின்றிக் கே, ஸ்வாஹிகமான ஸ்வாரூபத்வ ப்ரஸூபையுடையையாய், அதுக்குஅடியாக திருவந் தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! உன்திருவடிகளை யணையும்விரகு அறிகிறிலேன். திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும்விரகு அறிகிறிலேன். வலஹாதிசயாலே முதலிலே கட்டுகையரிது. கிட்டினாலும் சீலாயிக்யத்தை அதுஸந்யித்து ஒருப்ரவருத்தி பண்ண கூட மனாகிறிலேன். “இப்பாட்டால் அயோக்யதாதுஸந்யாநம் பண்ணுகிறார்” என்பாரும்

உண்டு. * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு அதில்லை. “அவனுடைய உபாயலாவத்தை அதுஸந்தித்து இத்தலையால் ஒன்றுசெய்கை மிகையாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்” என்பாரு முண்டு. இவை - பகஷமன்று.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலலனான உன்திருவடிகளிலே கிடப்பேற்றுவும், ஆஸ்ரயணத்தில் ஆலி முக்யத்திலே ஸந்துஷ்டனும் உன்சீலவத் ததைய யுநுஸந்தித்து, ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண கூடிமனுகிறிலே நென்கிறார். அன்றிக்கே, “இங்ஙனே ஒருமுன்றுபாட்டு தம்முடைய அயோக்யதையைச் சொல்லுகிறார்” என்பாரு முண்டு; அதுஇல்லையிறே * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு. “இத்தலையாலே யொன்றை யர்த்தித்துப்பெறுகை மிகையாம்படியா யிருக்கிறவனுடைய உபாயலாவத் தைச்சொல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல; “அவன் ஸந்தியில் க்ரமத்தில் பரிமாறவொண்ணாதபடி யறிக்கும் அவனுடைய சீலகுணத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று நம்முடையவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

[தொழுதுஇத்யாதி] - “ஸ்லாக்யமான புஷ்பாடி” யுபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்றால், இது மிகையாம்படியன்றே உன்னுடைய சீலவத்தை யிருப்பது? “சுநுதுதிண்பாடிவாஹு” (அந்யத்பூர்ணதபாங்கும் பாத்) என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்]-இப்படி சீலாபிகனாகையாலே, “தூராராயன்” என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாலாவிசமான ஸ்வாராயத்வ ப்ரஸூயையுடையையாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸலேஷிக்கிறவனே! [தழுவுமாற்றியேன்]-உன்திருவடிகளையணையும் விரகுஅறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டு கையரிது; கிட்டினாலும் சீலாபிக்யத்தை யுநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண கூடிமனுகிறிலேன். (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தொழுது இத்யாதி. “தொழுது-எழுதுமென்னு மிது மிகையாதலின் - தழுவுமாற்றியேன்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. “தொழுது - எழுதும்” என்றதிலேநோக்காக நிர்வாஹாந்தரதவயம் - அன்றிக்கே இத்யாதி, ப்ரபூவதாரிகாவிரணம்-இவையெல்லாமல்ல அவன்ஸந்தியில் இத்யாதி. முன்றுபாட்டு என்றது எட்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி மூன்றுபாட்டுடன்றபடி. ‘இத்தலை’ இத்யாதிக்கு - தடாஸ்ரயணஸௌகர்யஞ் சொல்லுகைக்காக ஆஸ்ரயணியனாவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறாரென்றுக்ருந்தது.

“மாமலர்நீசுடர்தூபங்கொண்டு-தொழுது-எழுதுமென்னுமிது மிகை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஸ்லாக்யமான இத்யாதி, ‘மா’ என்றத்தை - மலர் நீசுடர் தூபமெங்கும் கூட்டுவது, “இப்படிஇவன் ஸ்வாராயன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் இத்யாதி. “சுநுதுதிண்பாடிவாஹு” கூஹாடிநுதுவாஹவெஜநாசு | சுநுதுஸாலாபுஸாஹவெஹிஜநாடிநாடி” இதி ஸஞ்சயத். அதுக்கடியாக - ஸ்வாராததைக்கடியாக, இத்தால் - திருவந்தாழ்வான் அப்பாருகல் யங்கொண்டு அங்கீகரிப்பிக்கு மென்றபடி. விரகநியாமைக்கு ஹேதுவது? என்ன - வலஹாநியாலே இத்யாதி. ‘மாமலர்நீசுடர் தூபங்கொண்டு - தொழுது - எழுதும்’ இத்யாரப்யஅந்வயம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்
வாள்கோள் நீள்மழுவாள் உன்கைத்தான்
ஆளராய்த்தோழுவாரும் அமர்கள்
நாளும் என்புகழ்கோ உனசீலமே ?

ஆ. - (தாளதாமரையான்.) - தம்முடைய அந்நூலுஸந்தாரத்தாலே அவன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்கையில் தமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் போம்படி யாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய கிரவயிக ஸௌரீல்யகுணத்தைக் கண்டு புகழு கிறார்.

ஒ. - பத்தாம்பாட்டில், டிஸ்யச்சுவடறியாத சூதாரான டேவர்களுக் குங்குட ஸமாஸ்யணியனுயிருக்கிற உன்னுடைய திருவடிகளில் ஸௌரீல்யம் கால மெல்லாங்குடினும் என்னுல் புகழ்ந்துமுடிக்க வொண்ணு தென்கிறார்.

[தாளதாமரையானென்று தொடங்கி] - அத்தயிமாநிபான கமலாஸநன் உன் னுடைய திருநாலியிலான். அந்நயஸரண ரடையானமன்றிக்கே, ஒளியையுடைத்தாய் நீண்டமழுவையுடைய ருத்ரன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஒருபரதேஸத்திலான் ; பரி சர்யை பண்ணுகிறார் அடிமைக்குத் தகாத டேவரடிகள்.

ப. - அந்நதரம், ப்ரயோஜநந்தரபர்க்கும் முகங்கோடுக்கும் உன்னுடைய ரீலம் வாசாமதோசரமஹிமாவன்றே ? என்கிறார்.

தாள - தாளையுடைத்தான, தாமரையான் - தாமரையிலேயிறந்த ப்ரஹ்மா, உனது உந்தியான் - உனதுஉந்தியை யாஸ்ரயமாகவுடையவன்; வால்-ஒளியை, கொள்- உடைத்தான, நீள் - பெரிய, மழு - பாசுவை, ஆளி - ஆண்டுகொண்டுபோருகிற ருத்ரன், உன் ஆகத்தான் - உன் திருமேனியிலொருபக்கத்தான் ; ஆளர் ஆய் - ஸூரிகளோ பாதிலேஷலுதராய், தொழுவாரும்-தொழுவவர்கள், அமர்கள் - ப்ரயோஜநந்தரபரானதேவதார்தரவர்க்கம்; (இப்படி உவயிகமான); உன் - உன்னுடைய, சீலம் - ரீலத் தை, நாளும் - காலத்தவ்மெல்லாங்குடினும், என் - எத்தைச்சொல்லி, புகழ்கோ - புகழ்வேன் ?

இ. - பத்தாம்பாட்டில், டிஸ்யச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மரடிகளுக்கும் ஸமாஸ்ய ணியனுயிருக்கிற உன்னுடைய ரீலம் என்னுற் புகழ்ந்துமுடிக்கவொண்ணுதென் கிறார்.

[தாளதாமரையான் இதயாடி] - தாமரைப்பூவை உத்பத்திஸ்யாநமர்க ளுடைய ப்ரஹ்மா உன்திருநாலியைப்பற்றி வர்த்தியாகின்றான். கமலயோகித்வத்தால் வந்த டிஸ்யாநத்தை உடையவனுக்கிறே உட்புகொடுத்தது. ஒளியையுடைத்தாய்த் தொடங்கின கார்யத்தை முடியநடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன் உன்திரு மேனியில் ஏகடேஸத்திலான். அந்நயஸரணத்வலக்ஷணமான தொடையொத்த துளப முங் கூடையுமாய்ப் புகழ்ந்து நிற்கிறு னல்லனே. அடியராய் பரிசர்யை பண்ணுகிறார் டேவர்கள். நித்யஸூரிகள் செய்யும் அடியையிறே, டேவத்வஸாய்யத்தாலே, “நான்

ஈஸ்வரன்” என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [உனசீலம் - நாளும் என்புகழ்கோ]- உன்னுடைய சீலகுணத்தைக் காலமெல்லாங்கூடிலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிய வொண்ணுமோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஈஸ்யச்சுவடிறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாஸ்ரய ணீயனாயிருக்கிறஉன்னுடைய சீலம் என்னால் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாதேன்கிறார்.

[தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்] - தாமரைப்பூவை யுத்பத்தி ஸ்த்தாநமாக வுடைய ப்ரஹ்மா, உன் திருநாலியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால் வந்த துர்மாநத்தையுடையவனுக்கிறே உடம்புகொடுத்தது. [வாள்இத்யாதி] - ஒளியை யுடைத்தாய், தொடங்கினகார்பத்தை முடிய நடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன், உன்திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான். அந்ந்யஸரணத்வ லக்ஷண மான* தோடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புருந்திருக்கிறு னல்லனே. [ஆளர்ஆய்த் தோழுவாருமமரர்கள்]-அடியாராய் ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள்செய்யும் அடிமையிறே அமரத்வ - ஸாம்யத்தாலே “நாங்களும் ஈஸ்வரர்கள்” என்றிருக்குமவர் கள் செய்கிறது. [நாளும்இத்யாதி] - காலத்தையுடைய ஒரு போகியாக்கி எனக்குப்புகழுகைக்கு உறுப்பாக்கினால்தான், என்னாலே புகழ்ந்து தலைக்கட்டலா யிருந்ததோ உன்னுடைய சீலகுணம்? உனசீலம் - நாளுமென்புகழ்கோ. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்அணி
கோலநீள்தருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
மாலையாயிரத்துள் இவைபத்தினின்
டாலர் வைகுந்தமேறுதல் பான்மையே.

ஆ.—(சீலம்.) - சீலமெல்லையிலான யிருந்த திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளுக்குத் திருவணிகலமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழி யோடே ஒருஸம்வந்தமுடையார், வைகுந்தமேறுகை ஆஸ்ரயமன் மென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—தாளதாமரையான் இத்யாதி. “தாளதாமரையான்” இத்யாரப்ய, “உனசீலமே” என்னுமனவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஈஸ்ய இத்யாதி.

“தாளதாமரையான், வான்கொள் நீன்மழுவாளி” என்று - திருநாடிகமலத்திலே பிறந்தவன், ஹிம்ஸாபரிகரமான மழுவையுடையவன், “அமரரும்” என்று - என்னுமொக்கச் சாகாதிருக்கிறவர்கள் என்கிற விசேஷணங்கள், “தாஸ்யச்சுவடிறியாத” என்னுமத்தைக் காட்டுகிறது. தாளையுடைய தாமரையென்று ஸ்த்தாநம். இது சீலமானபடி யென்னென்ன - கமலயோநித்வ இத்யாதி. வாள்-காந்தி. மழ - பாச. மழுவாளி - மழுவையாளும் ருத்ரன், “நீன்” என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி. இதுசீலமோவென்ன - அந்ந்யஸரணத்வ இத்யாதி. அந்ந்யஸரணத்வலக்ஷணமான - பாரதந்தீர்ய லக்ஷணமான வென்றபடி. இது சீலகார்யமோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. “நாளும்” என்று சொல்லி, “உனசீலம் - என்புகழ்கோ” என்றதுக்குஊவம் - காலத்தை இத்யாதி. ஒருபோகியாக்கி - ஏகவிஷயமாக்கி. நாளும் - ஸர்வகாலமும். என்புகழ்கோ - என்னவென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் போகிறேனென்றபடி. எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வேனென்றபடி. (க0)

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றுர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லுகை ஆஸ்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமென்று தொடக்கி] - அமர்யாதசீலனான எம்மெருமானுடைய திருவடிகளிலே விஷ்ணுமான அழகுமிக்கிருக்கிற திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொற்றொடையான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியேநி ஸம்ஸ்யமுடையார். பான்மை - கடன்.

பி.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பாம்பதப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

சீலமெல்லையிலான் - அபர்யந்தமான சீலத்தைபுடையவன், அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - அணிப்பப்பட்டதாய், கோலம் - டர்ஸரீபமானரூபமாய், நீள் - ஆபாமவிஸ்தாராவத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாகமான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் - ஸப்தாத்மகமான, மாலை - மாலைபாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தினின் - இப்பத்தினுடைய, பாலர்-பரிஸரத்திலே(ஸப்தமுபத்தாலேயாதல் அர்யமுபத்தாலேயாதல்) அந்வயமுடையவர்கள், வைகுந்தம் - பாம்பதத்தில், ஏறுதல் - ஏறப்பெறுகை, பான்மை - ஸ்வரீவம். இது-கவிருந்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றுர் பாம்படித்திற் செல்லுகை ஆஸ்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்] - அமர்யாதசீலனான அவனுடைய திருவடிகளிலே, இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது, சீலாயித்யமாயிற்று. அத்தை நிமமிக்கிறார்: [அணியித்யாடி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி. அன்றியே “கோலநீள்” என்று - ஸப்தந்தானே உண்டாகையாலே. அடிமேலணி-மாலை - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள் இவைபத்தினின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலே யுளராமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடயாரணம் அர்யாநுஸந்தரம். ஒருவழியாலே இதிலே அந்வயமுண்டாகையாலே பாம்படித்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். “மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு” என்று இவர் ப்ராப்தித்தார். இவரை ஆஸ்யித்தவர் களுக்கு ப்ராப்தியமன்று; ப்ராப்தம். பித்ருயாம புத்தானுக்கு டாயப்ராப்தமாய் வருமகிறே.

எடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றுர் பாம்படித்தே செல்லுகை ஆஸ்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலானடிமேல்] - அமர்யாதசீலனானவனுடைய திருவடிகளிலே, இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது - சீலாயித்யமாயிற்று; அத்தை நிமமிக்கிறார். [அணிகோலநீள் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்மாலை] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி

நிமமம்.—சீலம் இத்யாதி. “பத்தினின்பாலர் வைகுந்தமேறுதல்பான்மையே” என்றத் தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இத்தால்வரவம் - இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. “கோலநீள்” என்றத்தை - * குருகூருக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்து, “கோலநீள் - அடிமேலணி” என்று - திருவடிகளுக்கு

† மர்யாதா - எல்லை, அமர்யாதசீலன் - எல்லையிலாத சீலகுணத்தை புடையவன்,

நான்காந்திருவாய்மொழி—மையார் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மையார்களுக்கண்ணி) - இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தரியை ஸந்யாஸத்தாலே கிர்ப்பிகராய், தடிதுவந்திலே பாவ்ருத்தராய் அது கைவராயை மாலே தாம் அவஸந்நராய், அவஸந்ந ஸர்வகரணநுடயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தரியைப் பற்றியும் அதுக்கடியான ஸ்ரீபதித்வத்தையும் அதுஸந்யிக்கையாலே, அப்போதே இந்நிரியங் களும் தாமும் “அவனைக்காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டபடி பெருமையாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தூணிலே வந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ஸ்ரீப்ரஹ்ம லாதாழ்வானுக்குத் தீர்த்தருளினோமேலே, தம்முடைய ஆர்த்திபைத் தீர்த்தருளின படியை அதுஸந்யித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவன் ஸீலாதிஸயத்தை யதந்யித்து ஸ்ரீபீலரானவர், “சீலவாஸப் ஸ்ரீபதிபதியானவனை யதந்யிக்கவேணும்” என்று அலி கிலேஸரித்து, அந்த அலிகிலேஸாநுபமான லக்ஷணங்களைத் தவறத்தையும், அத் பலிகிலேஸாந்நியத்வத்தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷகத்வத்தையும், அஸோஷப்ரதிஸம்ஸ்யிதவத் தையும், காரணத்வாதி குணயோகத்தையும், பரமபத சிலயத்வத்தையும், ஹ்ருதீயதாதி ஸயத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்யாகிணையும், கிஞ்சித்தகாவிஷயத்வத்தையும், சிருபா யிகஸம்ஸ்யத்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, “ஏவம் ஹுதனானவனை யதந்யிக்கவேணும்” என் னகிற ஆகாங்க்ஷையாலே, தம்மோடு கரணங்களை வாகிபற நடுபட்ட இவருடைய ஆர் த்தி தீரும்படி முகங்காட்ட அதுவந்தித்து ஸந்துஷ்டராய், ஆஸ்ரீதாநுலாப்யமான திரு வாய்மொழியை அவன்திருவடிகளிலே பாடி உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவனுடைய ஸௌந்தரியைப் பற்றியும் அதுக்கடியான ஸ்ரீபதித்வத்தையும் அதுஸந்யிக்கையாலே “அப்போதேபெறவேணும்” என்னும் சாபலம் பிறந்து, பெருமையாலே முடியானேயிற்போலே தாமும் விடாய்த்து தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் சேதநஸமாயியாலே விடாய்த்து மிகவும் அவஸந்நராய்; இவருடைய அவஸந்நரான் அவன் “க்ராமத்திலே வந்து முகங்காட்டுகிறோம்” என்னவொண்ணாதபடியாயிருக்கையாலே, அவன் தூணிலேவந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ஸ்ரீப்ரஹ்ம லாதானுக்குத் தீர்த்தருளினோமேலே தம்மார்த்தி தீரவந்து முகங்காட்டினபடியை அதுஸந்யித்து ஹ்ருஷ்டராய்க் காணப்பெற்றேன் என்கிறவனவே யன்றிக்கே “வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகளுக்கப்பெற்றேன்” என்று காம் பெற்ற பேற்றைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈ.—ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ரயத்துக்குஅடி-அவன் தானாயிருக்கும்; ஸீலாதிசுணங் களுக்குஅடி-பிராட்டியாயிருக்கும். இதிலேவந்தவாறே ஸ்வாதீதமன்றிக்கே யொழிகிறதோ

மையார்ப்ரவேசை: கீழில்திருவாய்மொழியிலே - ஸீலகுணத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீய: பதித்வத்தையும் அருளிச்செய்தாரென்று விவகரித்து, ஸீலகுணத்துக்குஅடி பிராட்டியானால், ஒன்பாதி

யான விடாயையும், அவன்விடாயறிந்து அதுக்கு உதவவந்து முகங்காட்டினபடியையும் அநுஸந்தித்து ஸ்ருஷ்டராய், “நான் க்ருதக்ருத்பனானேன்: அடிமைசெய்யப்பெற்றேன்: வாழ்ந்தேன்: ஸ்ரீவைஷ்ணர்களுக்குமேல்லாம் நான் உபகாரகனும்படியானேன்: இதோ ருவன் பெறும்பேறிருந்தபடியே!” என்று தமக்குப்பிறந்த லாலத்தை யநுஸந்தித்து இனிய ராய், அத்தைப்பேசித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மையார்கருங்கண்ணிகமலமலர்மேல்
செய்யாள்திருமார்வினிற்சேர்திருமாலே!
வேய்யாரசுடராழிசரிசங்கமேந்தும்
கையா! உன்னைக்காணக்கருதுமென்கண்ணே.

ஆ.—லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்ஸ்லேஷைக் கோமுனாப், தத்பரவஸனாப், ஸங்க்ர சக்ர திவ்யாயுஷிஹ்விதகரான உன் அழகை என்கண்ணானது காண ஆசைப்படாநின்ற தென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீம:பதியான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று தம்முடைய சக்ஷாரித்தயத்திற்குப் பிறந்த சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மையாரென்று தொடங்கி] - மேவுத்திலே மின் சேர்ந்தாற்போலே மையார்ந்து கறுத்த திருக்கண்களையுடையளாய்ப் பரமஹோக்யமாய்ச் சிவந்ததிருநிறத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார் சேரும் திருமார்வையுடையளாய் அவள்பக்கல் ஆத்யந்தம் வ்யாமுக்ஷணவனே! [வேய்யாரென்று தொடங்கி] - மிகவும் வெவ்விதான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, கண்ணுக்கிலக்காம்படி சரியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம் இவற்றை வந்தும் திருக்கையையுடையவனே! இப்படிஸ்ருஹணியான உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்னுடைய கண்.

ப.—முதற்பாட்டில், சிரதிரபஹோக்யதாப்ரகாஸகமான லக்ஷ்மீஸம்ஸ்யுத்தையும், அந்தஹோக்யத்தைப் காத்தாட்டும் ஆயுட்பூர்த்தியையுமுடைய உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்கண் என்கிறார்.

மையார் - லக்ஷ்மீஸம்ஸ்யுத்தையுடையதாய், கரு - “கலிகெக்ஷணா” என்னும்படி ஸ்வாலாவிசமான கருமையையுடையதான, கண்ணி - திருக்கண்களையுடையளாய், கமலமலர்மேல் - தாமரைப்பூவின்மேலேயிருப்பாளாய், செய்யாள் - (பத்மவர்ணையாகையாலே) சிவந்தநிறத்தையுடையளான லக்ஷ்மீபானவள், (“அகலகில்லேனிறையும்” என்று), திருமார்வினில் - திருமார்பினழகிலே (சுடுபட்டு), சேர் - சேரும்படியாய், (அவ

பற்ற - ஸ்ருஷ்டராய் என்றது. “கண்டுகொண்டேனே” என்றதைப்பற்ற - க்ருத க்ருத்யனானேன் என்றது. “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” இயாதியைப்பற்ற-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் இத்யாதி. “உயந்தவாதே” என்றதைப்பற்ற - இதோருவன் இத்யாதி. அஞ்சபாட்டு - * முடியானேயில்பாமேயம்; மூன்றுபாட்டு - * வீற்றிருந்தேழலகில் பாமேயம்; ஒன்பதாம்பாட்டு - * என்றைக்கும் பாமேயம்; பத்தாம்பாட்டு - * செஞ்சொற்கவியில் பாமேயம்.

ஞடைய அவயவஸோஷையிலும் ஆவிஜாத்யத்திலும் துவக்குண்டு, திரு - அவள் பக் கலிலே, மாலே - அதிசயிதவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணுமவனாய், (இந்தச்சேர்த்திக்கு அஸ்யானேஹயஸங்கிகளாய், ரக்ஷணோத்தியமத்தாலேப் பரதிபக்ஷத்திலே), வெய்யூர் - வெம்மைவிஞ்சின, சுடர் - ஜ்வாலையையுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சுரி - (வடிவுதானே பெதிரிகளையும் அழித்து ஆழிதர்க்கதுலாவ்யமம்படியான் வடிவிலே) ரோகாவலயத்தை யுடைய, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ஏந்தும்—, கையா - திருக்கையையுடைய வனை! உன்னை - (இப்படி ஸ்ரீப:பதியாய் ஸங்கசக்கரமடாயரணை) உன்னை, என் - என்னு டைய, கண் - (சபலமான) கண்ணானது, காண் - (ஸூரிகளோபாதி) ஸஹாசர்ஸநம்பண்ண, கருதும் - மனோரயியாநின்றது.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீய:பதியானவனைக் காணவேணும் என்று தம்மு டைய சக்ஷுரிந்திரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார் கருங்கண்ணி] - ஸ்வாவாஹிகமான கறுப்பையுடைத்தாய் அஞ்ஜ நத்தாலே அலங்க்ருகமான திருக்கண்களை யுடையவன். ஒன்றால் ஸமாயாநம்பண்ண வேண்டாதபடி அழகுஸ்வாவாஹிகமாயிருக்கையாலே, கண்ணுக்கு அஞ்ஜநம் மங்கனார்டு மாமித்தனையி ிற. [கமலமலர்மேற் செய்யான்] - ஸௌகமார்யத்தால் வந்த ஹோக் யாதையையுடையவன். [திருமார்விநிற்சேர்] - மேவத்திலே மின்சேர்ந்தாற்போலையா யிற்று, சேர்த்தியால் வந்த அழகு; அப்படி அடிக்கொதித்துக் கால்வாங்கித் திருமார்விலே ஏறவேண்டுமபடியாயிற்று, அவளுக்குத் திருமார்விற சேர்த்தியிருப்பது. [திருமாலே] - அவள் பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுத்தனைவனை! அவள் திருமார்விற பண்ணின வ்யா மோஹத்தை இவன் அவயவங்கள் தோறும் பண்ணுமென்கை இப்படி அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தியிலேயி ிற கைங்கர்யம்பண்ண ஆசைப்பட்டது. இச்சேர்த்தியைப் பற்றவிறே அவன்முன்னாகப் பற்ற ஆசைப்படுவார் ஆசைப்படுவது. “நகஸூரிநாவரா யுதி” என்னுமவனும் “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்னுமவனுமான இச்சேர்த்தி யி ிற ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தஞ்சம். [வெய்யார்குடராழி] - பரதிபக்ஷத்தின்மேலே வெம்மை மிக்கிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, [சுரிசங்கம்] - ஒருகார்யம் செய்பவேண் டாதே ஸங்கிவேஸந்தானே உர்ஸரீயமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும் கையா] - கையும் திவ்யாயுயமுமான சேர்த்தியழகையாயிற்று இவர் காணவேண்டியிருப்பது. [உன்னை] - “ஸஜ்வகூரமடாயரண:ஸ்ரீவஹ்வக்ஷா:” என்கிறவடிவையுடைய உன்னை, [காணக் கருதும்] - காண ஆசைப்படாநின்றது. இவ்வஸ்துவைப்பார்த்தால் கண்டுகொண்டிருக்கை யி ிற ஸத்ருஸம். நித்யஸூரிகளும் ஸஹாசர்ஸநமி ிற பண்ணுவது. [என் கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் இவர்க்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி போருமாயிற்று, இவரிட்காட்டில் இவர் கண் ணுக்கு.

நடு.—முதற்பாட்டு. “ஸ்ரீய:பதியானவனைக் காணவேணும்” என்று தம்மு டைய சக்ஷுரிந்திரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார்கருங்கண்ணி] - “அவனைப்பேறவேணும்” என்றிருப்பார் ஆசைப்படு வதும் அவள் முன்னாகவாய், பேற்றால் பின்னை கைங்கர்யம்பண்ணுவதும் இருவருமான

முதற்பாட்டு.—மையார் இத்தியாதி. “திருமாலே” என்னுமவனும், “உன்னைக்காணக் கருதமென்கண்ணே” என்றவற்றையும் சுடாகழித்தவதாரிகை - ஸூரியபதி இத்தியாதி.

பிராட்டிசேர்த்திசொன்னதுக்கு ஹாவமேதென்ன - அவனை இத்தியாதி. ஆசைப்படுவ தும் என்றது - உபாயமாகப் பார்த்திப்பதமென்றபடி. இது, பூர்வஹண்டத்தைப்பற்ற. “கருங்

சேர்த்தியிலேயாயிருக்குமிறே. [மையார்கருங் கண்ணி] - ஓன்றால் ஸமாயாநம் பண்ண வேண்டாதபடி ஸ்வாலாஸிகமான அழகையுடைத்தாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. இனி மங்களார்த்தமாக தரிக்குமித்தனையிறே அஞ்சும். “கருங்கண்ணி” என்னுந் கச்சேய்தே ‘மையார்’ என்னும்போது, மங்களார்த்தமாக அஞ்சும் தரித்ததாயித் தனையிறே. [கமலமலர்மேற்செய்யாள்] - இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்யம்ருக்கும்படி. [திருமார்வுஇத்யாதி] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் தாதும் அடிக்கோதித்தால் உன்மார் விலே யடிமாறியிடவேண்டும்படி மார்வுபடைத்தவனே! இவள் இவ்வேற்றமெல்லாங் கொண்டும் அம்மார்வுக்கு அவ்வருகுபோகமாட்டாள். அவ்வகலமெல்லாம் ஹோக்யமாயிருக் கையாலே, அவ்வருகுபோகவேண்டாவே. [திருமாலே] - அவனும், இவள் மார்வில் பம்பாட்டை இவளுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. அவனுக் குத் திருக்கண்கள் சிவந்தாயிற்றிருப்பது. அவன் இவளை நிரந்தரகடாக்ஷம்பண்ணுகை யாலே, அவன்கண்ணின்சிவப்பு இவள்மேலேயுறி இவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும்; இவள் அவளை நிரந்தரகடாக்ஷம் பண்ணுகையாலே, இவள் கண்ணிற்குப்பு அவன் திருமேனி யிலேபரந்து அவன் திருமேனி சாயாமளமாயிருக்கும். இவளுக்குத் திருக்கண்கள் குளிர்ந் திருக்கும்; அவனுக்கு வாத்தஸல்யம் விஞ்சியிருக்கும். அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாயிற்று இவளுக்குத் தண்ணளி விஞ்சியிருப்பது; இவனோட்டைச் சேர்த்தியாலேயா யிற்று அவனுக்கு வாத்தஸல்யம் விஞ்சியிருப்பது ஆக, இருவர்க்கும் இரண்மேகுறைவற்றிருக் கும், பரணயித்வத்தாலே. வரவிட்ட ஆள் அநியச்சேய்யப்புக, “நகரூபநாவராயுகி” (நகரூபநாபராத்யதி) என்னுமிவள், “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்று அவள் தன்னோடே

கண்ணி” என்றதுக்குஹாவம் - ஒன்றால் இத்யாதி. ஆனால் “மையார்” என்பானென்னென்ன - இன் இத்யாதி. “மங்களார்த்தம்” என்கிறதென்? அழகுக்குடலாலுலோகென்ன - கருங்கண்ணி இத்யாதி. இத்தால் ஸௌந்தர்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ஸௌகுமார்யம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. அதாவது - மலர்மேலேயிருப்பதத்தனைபோக்கி, மற்றையிடம்பொருத ஸௌகுமார்யமென்கை. “திரு” என்று - அழகைவகைத்துஹாவமாதல், “சேர்” என்ற துக்குஹாவமாதல் - தாமரைப்பூவில் இத்யாதி. “மார்வு” என்று ஏகாவயவகைத்துக்குஹாவ மாதல், “சேர்” என்கிறவர்த்தமாநார்த்தமாதல் - இவள்குவ்வேற்றம் இத்யாதி. இவ்வேற்றம் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யாதிகளை. மாட்டாமெக்குழைத்தேதென்ன - அவ்வகலம் இத்யாதி. அகலம் - வைபுல்யம். மார்வு என்று வகைஹாவார்த்தம். “மார்வு” என்று ஓரவயவத்தை விசேஷியாதே, வெறுமனே “திருமால்” என்றதுக்குஹாவம் - அவனும் இத்யாதி. திருவினிடத்திலே வ்யாமுக்க்யென்னது ஸப்தார்த்தம். அஞ்சலங்கிருதமாய் ஸ்வா லாஸிகமான கருமையையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையனாய், தாமரைப்பூவின்மேலே யிருப் பாளாய், பம்மவாணையாகையாலே சிவந்தவிறத்தையுடைய லக்ஷியானவள், அழகியமார்விலே சேரும்படியாய், திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். “மையார்கருங்கண்ணி, செய்யாள்” என்றபாஸங்கத்திலே, பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே திருமேனி களுக்கு நிறம்வந்ததாக ரஸோக்தி - அவனுக்குத் திருக்கண்கள் இத்யாதி. இருவருடையவும் திருமேனியில் சிவப்பும் கறுப்பும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களால் வந்தவனவென்று; இவர்களுடைய தயாவாத் ஸல்யங்களும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே வந்த தென்கிறார் - இவ்வுக்கு இத்யாதி. எத்தவ்வாணம் - அஷனோட்டை இத்யாதி. அந்யோந்யம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்களானால், ஓரபாதிசமாய் ஆகியமாய்காதோவென்ன; உபாதி நித்யமாகையாலே நித்யமென்கிறார் - ஆக இத்யாதி. கறுப்பு- குளிர்ந்தியாய், க்ருபையைச்சொல்லுகிறது. அப்படி இருவர்க்கும் இரண்மே விஞ்சியிருக்கு மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, இருவருடையவும் உக்திகளென்கிறார் - வரவிட்டஆள்

மறுதலைக்கும்படியாயிற்று அவன் இருப்பது ஆகையாலே, இருவருமானசேர்த்தியிலே இவை இருவர்க்கும் குறைவற்றிருக்குமென்றமாம். வ்யதிரேகித்தஅன்றும் தனித்தனியேகுறைவற்றிருக்குமென்றமாம். [திருமார்வினில்சேர்] - நித்யாநுலவம் பண்ணுநிற்கச்சேய்தேயும், “அகலகில்லேனிறையும்” என்று இன்று வந்து கிட்டின புதியார்படுவத்தையெல்லாம் படாநிற்கும். சேரேன்கிற வர்த்தமாநம் - இத்தைக் காட்டுகிறது. [வெய்யாரித்யாதி] - இவள்கையில் லீலாநீந்தம் அவனுக்கு ஹோக்யமாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவன்சையில் திவ்யாயுயங்கள் இவளுக்குஇனிதாயிருக்கும்படி. இவள் உகப்புக்காக ஆஸ்ரீதவிரோயிகளை யுழியச்சேய்கைக்குமுதலாய் ஈர்ஸநீயமாயிருக்குமாயிற்று. ப்ரதிபகஷத்தின்மேலே மிக்கவேம்மையையுடைத்தாய்ப் புகரோடு கூடியிருக்கிறதிருவாழி, ஸந்ரிவேஸமேயமைந்து வேறொருகார்யங் கொள்ளவேண்டாதே வைத்தகண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்மேம்படியான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும்கையா] - வேறும்இவையுமன்று, கையுமன்று: இரண்டினுடையவுஞ்சேர்த்தியாயிற்று, இவர்ஆசைப்படுகிறது. “கூராராழிவேண்சங்கேந்தி - வாராய்” என்னுமவரிறே. [உன்னை] - லக்ஷ்மீஸம்வந்தத்தோடும், திவ்யாயுதங்களோடும், திவ்யவிக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிற உன்னை. இவருடைய உத்தேச்யவஸ்து இருக்கிறபடி இதுகாணும். [காணக்கருதும்] - “ஸஜ்ஜகூ மஹாயா: ஸ்ரீவத்வக்ஷா:” (ஸங்கசக்ரகதாதா: ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:) என்கிற உன்வடிவைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. அவனை யாசைப்பவோர் ஆசைப்பவேது ஒருகார்யங்கொள்ளவன்று, காணவாயிற்று. * திருவேங்கடத்தானைக் காணலிறே. * காரார்திருமேனிகாணுமளவுமிறே.

இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. கீழ் - பரஸ்பரம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்கள் வந்ததாகச் சொல்லி,இவளுக்கு அலிதேக்ஷணத்வமும், அவனுக்கு புருஷோத்தமத்வப்ரபுத்தமான புண்டரீகாக்ஷத்வமும் ஸ்வதஸ்வதித்தமாகையாலே, க்ருபாவாத்ஸல்யங்களும் பரஸ்பரம் சேர்த்தியால்வந்ததன்நிக்கே ஸ்வாஹாவி கங்கென்கிறார் - வ்யதிரேகித்த இத்யாதி. இவன் அம்மார்வலிட்டி அவ்வருகு போகமாட்டாமையின் எல்லையையருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இது “சேர்” என்கிறவர்த்தமாநவலித்தமென்று முத்தகண்டமாகவருளிச்செய்கிறார் - நித்யாநுலவம் இத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. பிராட்டியைச்சொல்லி, அநந்தரம் ஆயுயங்களைச்சொன்னதுக்குஹாவம் - இவள்கையில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ஸாரோநுஹோமூரீவிகளஹுஹவெஜயனீவஹோயுயாழி ருணை: ஸுயரெவவி ஆக | தஹாபவெஜிவதெவாரிஹதஹுஹாரீரஹுயா: ரிணை

ரீஜுரி மாஹதெவாழி” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸ்ரீகுணரத்தகோஸே(சஎ).ஆனால், “வெய்யார்சுடர்” என்று விசேஷிப்பா னென்னென்ன - இவள்உகப்புக்காக இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரதிபகஷத்தின் இத்யாதி. “சரி” என்றதக்கு ஹாவம் - ஸந்நிவேசம் இத்யாதி. ஸந்நிவேசம் - ஸம்ஸ்த்தாநம். “ஹந்திவெஸஸுஸாஸாநழ” இதி நிகண்டு. “ஏந்தும்கையா” என்றதக்கு ஹாவம் - வேறும்இவையும் இத்யாதி. இரண்டினுடையவும் சேர்த்தியழகை யாசைப்பட்டிருப்ப ரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூராராழி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாஷித்து - லக்ஷ்மீஸம்வந்யம் இத்யாதி. திவ்யவிக்ரஹத்தோடுமென்றது - “ஏந்தும்கையா” என்றத்தைப்பற்ற. இவர்க்குஅநுஹாவ்யவஸ்து இப்படிப்பட்டதென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. “காண” என்றதக்குஹாவம் - ஸங்கசக்ர இத்யாதி. “தரிஸ: வாரொயாதாஸஜ்ஜகூ மஹாயா: ஸ்ரீவத்வக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜயஸுஸாஸாதொயு: ஹவ:” இதி ராவண வதாநந்தரோமண்டோதர். ஸ்ரீஸசவத்ஸஸ்வவக்ஷவியஸ்யஸ: ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: என்றுஇங்குஸமாஸம் விவக்ஷிதம். வத்ஸம்-மறு. “காண” என்கிறதென்? கார்யம்கொள்ளவேண்டாவோவென்ன - அவனை இத்யாதி. காண்கைக்கே யாசைப்பட்டிருப்பொன்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - திருவேங்கடத்தானை இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த: அங்கும்

ரித்யஸ்ஸூரிகளும் ஸஃபாஃஸநம்பண்ணும் இத்தியேயே. “அணி யரங்கனென்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றென்றினைக்காணு” என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்வேவர்கள்இங்கு ள்ளார்; “**வணதஷேவாஜதஷஷ்டாதவஷுஜி**” (எதேவாம்புதம்நுஷ்ட்வாத்ருப யந்தி) என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்வேவர்கள்அங்குள்ளார். [என்கண்ணே] - ஸம்ஸா ரிகளில் தமக்கு உண்டான சாபலத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, இவர்தம்மிற்காட்டிலும் இவருடைய திருக்கண்களுக்கு. இவர்க்கு நேத்ரவாதிதரான ஏற்றமுண்டிதே அவற்றுக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணே! உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சம்
எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்
விண்ணோர்முனிவர்க்கென்றங்காண்பரியாயை
நண்ணுதொழியேனென்றநான் அழைப்பனே.

ஆ - (கண்ணே.) - என்னைஞ்சம் உன்னைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணாஅரிதாயிருக்கச்செய்தே, எனக்கு த்ருஷ்டியுதனாயிருந்த உன்னையொழிய வேறு எனக்குச் செல்லாமையாலே உன்னைக் காணுதொழியில் தரியே நென்று நான் கிடந்து கதறுகின்றே நென்கிறார்.

ஒ. - இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய ஹ்ருடியத்துக்கும்உன் டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு வஹுமகோராய்க்களைப்பண்ணி என்னுடைய ஹ்ருடியம் சிரந் தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். [விண்ணோரென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்குக்கூட அரியையாயிருக்கச்செய்தே என்னுடைய சாபலத்தாலே நான் உன்னைப்பெற்று முடிவன் என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணுதொழியேன்] - உன் னைப் பெறுவியில் யுரியே நென்றுமாம்.

ப. - அநந்தரம், “உன்னைக்காணவேணும்” என்கிற அலிசிவஸத்தாலே, என்னைஞ்சம் நானும் அலற்றுக்கின்றோமென்கிறார்.

கண்ணே - (எனக்கு சிர்ஸநஸாயநஸூதனுய்க்கொண்டு)த்ருஷ்டியானவனே! உன்னை - (ஸாயநஸூதனு) உன்னையே, காண - ஸஃபா ஃசநம்பண்ணி யறுஷிண்க், கருதி, (என்னிலும் சபலமான), என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சானது, எண்ணே கொண்ட - வஹுஸங்க்யாதமான, சிந்தையதாய் - மநோராய்க்களைப்பண்ணி கின்று, (காண்கையிலும் ப்ரதிபந்தகம்போகையிலும் அடிமைசெய்கையிலுமுண்டான அலிநி வேஸத்தாலே), இயம்பும் - அலற்றுநிற்கும்; நான் - (கரணியான) நான், விண்ணோர்-

அப்படியென்கிறார் - நித்யஸ்ஸூரிகளும் இத்தியதி. இவ்விரண்டுக்குமுடையே ப்ரமாணங்கள் - அணி யரங்கன் இத்தியதி. “என்” என்ற விசேஷணத்துக்கு ஊவம் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்தியதி. நேத்ரபூதர் - ப்ரதாநர், காமேணுவ்யஃ.

பாற்மாதிகளுக்கும், முனிவர்க்கு-ஸநகாதிகளுக்கும், என்றும் -, காண்பு அரியாயை - காணஅரிய உன்னை, நண்ணுதொழியேன் - கிட்டாமல்விடேன், என்று - என்று வ்யவஸிதனாய்க்கொண்டு, அனுழப்பன் - (தவ்வரையாலே) கூப்பிடாசின்னேறன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணை]—எனக்குத் திருஷ்டியானவனே! [உன்னைக் காணக்கருதி] - நிரதி
ஸயலோக்யனுன உன்னைக் காண ஆடாப்பட்டு; காண்கைக்கு ஸாயநமான கண்ணும்
காணப்படும் விஷயமும் அவனே என்கிறார்; “உகூஹுடிஷ்டவுஹிநாபாயணம்”
என்னக்கடவதிறே. அவன்தன்னாலே அவனைப்பெறுமவரின்ற இவர். ப்ராப்யத்தில்
நியதிபோலையிறே இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ்சம்] - “இயற்று
வாய் எம்மொடுகீகடி” என்னவேண்டும்படியான நெஞ்சும். [எண்ணுகொண்ட சிந்
தையதாய்] - என்கொண்ட மனோரயத்தை யுடைத்தாய்: ஸஹுமனோரயங்களைப்
பண்ணி, “காணவேணும்” காணாதேபட்ட ஓக்கத்தைப் போக்கவேணும். அடிமை
செய்பவேணும்” என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். வாக்
வ்ருத்தியையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். [விண்ணோர் இத்யாடி] - தம்மு
டைய கூப்பிட்டைச் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மாடிகளுக்கும் ஸ்வகடிகளுக்கும்என்றும்
கிட்டஅரிய உன்னை. [நண்ணுதொழியேன் இத்யாடி] - “பெற்றதொழியேன்: பெற்று
முடிவன்” என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். ப்ரஹ்மாடிகளுக்கு ஷால்லனயிருக்கிற
உன்னை “பெற்றுமுடிவன்” என்கிறதுஎன்கொண் டென்னில்?—தந்தாம் தலையிலே
ஸாயநம் கிடந்தவர்களுக்கு விளம்பவேறுவு முண்டு. முதலிலே ந்யஸ்தஹுரையிருக்கிற
எனக்கு விளம்பவேறுவுவில்லை. [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக் கிட்டாதொழியில்
நான் தரியேனென்றுமாம். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். ‘கண்ணை’ என்றஇடம் -
“அவனே உபாயம்” என்கிறது ; ‘உன்னைக் காணக்கருதி’ என்றஇடம் - “உபேயமும்
அவனே” என்கிறது ; ‘எண்ணுகொண்ட சிந்தையதாய்’ - என்றஇடம் ஸ்வீக்ருதோ
பாயருடைய யாதரை சொல்லுகிறது. ‘நண்ணுதொழியேன்’ என்றஇடம் - மஹா
விஸ்வாஸஞ் சொல்லுகிறது.

௭௫.—இரண்டாம்பாட்டு. தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே] - எனக்கு திருநீடியானவனே! [உன்னைக்காணக்கருதி] - நிரதி
சுயலோக்யனுன உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டே. கண்ணைக்கோண்டே கண்ணைக்காண
விருக்குமாபோலேகாணும் இவா'இருக்கிறது. காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும், காணப்
படும் விஷயமும் அவனென்கிறார்: "உக்ஷு^{ஸு} ஸு^{ஸு} ஸு^{ஸு} ஸு^{ஸு} ஸு^{ஸு} நாராயண:" (சக்ஷு^{ஸு}

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்ணோ இத்யாதி. “என்னெஞ்சமெண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்” என்றத்தையும் “நானழைப்பன்” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நமஸ்கீர்த்தம் இத்யாதி.

ரஸோக்தி - கண்ணைக்கொண்டே இதயாதி. இத்தால் வலிதம் - கான்கைக்கு இத்
யாதி. அப்படி யிரண்மெவனெவென்னை - சகஷுஸ்ய இதயாதி. "சகஷுஸ்யம், துத்தால் காணப்
படுகிற பந்தார்த்தமும், அவனுக்கு ப்ரகாரதயாவாம்" என்று இந்த மூருதிக்கு "ப்ரகார ப்ரகாரி

ஸ்சத்ரஷ்ட்வ்யஞ்ச நாராயணஸ்தி என்னக்கடவதிறே. அவன் தன்னுலே அவனைப் பெறுமவ ரிறே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலே, இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [எண்ணெஞ் சம்] - ஸங்கலேறுதுவாய்க்கொண்டு, விஷயங்களிலே “பரகுபரகு” என்று வாராநிந்துநிறே ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சம்; * மயர்வறமதிகலமருளப்பெற்றுந் நெஞ்சிறே, “தொழுதெழு” என்பது. [எண்ணையித்யாதி] - எண்கொண்ட மனோரமத்தையுடைத்தாய்: ஸ்ஹுமனோ ரமங்களைப்பண்ணி, “காணவேணும், காணுதேபட்ட துக்கத்தைப் போக்கவேணும், அடிமைசெய்யவேணும்” என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக்கூப்பிடாநிற்கும். ப்ர வ்ருத்தியையுந் தானே யேறிட்கேகொள்ளாநிற்கும். “கண்ணே” என்கையாலே - “ப்ரா பகனவனே” என்றதாய், “உன்னைக்காண” என்கையாலே - “ப்ராப்யவஸ்துவம்அவன்” என்றதாய், “எண்ணேகொண்ட” என்கையாலே - அந்தப்ராபகத்தைக்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணும்” என்றிருக்கும் அபிகாரியுடைய யாத்நையிருக்கும்படி சொல் லிற்று. [விண்ணோரித்யாதி] - இதுதான் நெஞ்சுக்கேயாய் நான் கைவாங்கியிருக்கி றேனோ? ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸங்காதிகளுக்கும் என்றுமொக்கக் காணாரியையா யிருக் கிற உன்னை நான் கிட்டாதொழிவனோ? “பெற்றுமுடிப்பன்” என்று நான் கூப்பிடாநின் றேன். “பெற்றுமுடிப்பன்” என்கிறது இவர்என்கொண்டென்னில்? - “விலகுகுணதேஸுவாஸி களாய்த் தங்களுக்கென்ன ஒருகைமுதலுண்டாயிருக்கிறவர்களாகையாலே, விளம் பஹேதுவுண்டு அவர்களுக்கு; அங்ஙனஒருகைமுதலில்லாதவர்களுக்கு விளம்பஹேது உண்டோ?” என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக்கிட்டாதொழி யில் நான் தரியேன். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். “நண்ணுதொழியேன்” என்ற விடம் - மஹாவிஸ்வாஸஞ் சொல்லுகிறது. அவர்கள் விலகுகுண தேஸுத்திலே யிருக்கை யாலே க்ரமத்திலே யெடுக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தே யகப்பட்டுநிற்கிற

ஹாவமன்றிக்கே சக்ஷஸ்ஸாம் சக்ஷஸ்ஸாலே காணப்படும் விஷயமும் அவனே” என்று இதுவும் ஓர்த்தம் இவர்க்கு விவக்ஷிதம். உபாயாந்தரங்களாலும் அவனைப் பெறலாமெயென்ன - அவன் தன்னுலே இத்தாதி. இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு அடவதென்ன - ப்ராப்யத்தில் இத்தாதி. “என்” என்ற துக்கு ஹாவம் - பந்தஹேதுவாய் இத்தாதி வாக்யத்தயம். பரகுபரகு என்ற - ப்ராப்யப்பாய்க் கொண்டு, “எண்ணேகொண்ட -” எண்ணிக்கையை - ஸங்கையைய, கொண்ட - க்ரமத்த. ஸங்கையைய யதித்ரமித்திருக்கிறஎன்றபடி, விவாணம் - ஸ்ஹுமனோரத தித்தாதி. ஸ்ஹு மனோரதம்ஏது? என்ன - காணவேணும் இத்தாதி. இயம்பும் - கூப்பிடும். நெஞ்சுக்கு ஸ்மான மொழிய கூப்பிடக்கூடுமோவென்ன - ப்ரவ்ருத்தியை இத்தாதி. “கண்ணே” என்று தொடங்கி, “சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்” என்னுமவாலே - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த தாயமும் பித்தித்ததென்கி றார் - கண்ணே இத்தாதி. உத்தரார்த்தத்துக்கு ஸங்கதி - இதுதான் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்தாதி. பெற்று முடிப்பன் என்றது - ஹவீதார்த்தம். ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கு அஷ்டப்ராபமான வஸ்துவைக் கிட்டுவே நென்கிறது என்னஹேதுவைக்கொண்டென்று சங்கவாக்யத்துக்குக் கருத்து. பரிஹாரம் - விலகுகுண இத்தாதி. அதாவது - ஹோமங்களைல் லாவற்றாலும் குறைவற்றதேசத்தி லிருக்கிறவர்களாகையாலே, “இப்போதே யவனைப்பெற வேணும்” என்னுமது பிறவாதாகையாலும், தந்தாம் ஸாதம்முந்நி ஹவீக்கவேணுமென்னும் அவிவித்தி நடக்கையாலும் அவர்களுக்குவிளம்பமுண்டென்றபடி, அர்த்தார்த்தம் - அவனை இத் தாதி. “நண்ணுதொழி, ஒழியேன் - தரியேன்” என்றுஆய்த்தான் நிர்வாஹம். “கிட்டியே விடுவன்” என்றத்தால் ஹவீதமான அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நண்ணுதொழி யேன் இத்தாதி. “அங்ஙனஒருகைமுதல்” இத்தாதிவாக்யத்திலே, “முனிவர்” என்ற - மநஸேரென்றதற்கு ப்ரதிகோடிகாட்டி, “விண்ணோர்” என்றதற்கு ப்ரதிகோடிகாட்டுகிறார்.

இவரையிறே க்கேவேக்கவேண்வேது. எடுக்கவேண்டும் நிலத்திலே யிருந்தேன்; எடுக்க வேணுமென்றிருந்தேன்; எடுப்பான் தானாயிருந்தான்; எடுத்தால் பெறுவது தன்னையா யிருந்தது; ஆனபின்பு, எனக்கு என்னகண்ணழிவு உண்டு? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அழைக்கின்றவடிநாயேன்நாய்கூழைவாலாற்
குழைக்கின்றதுபோலஎன்னுள்ளங்குழையும்
மழைக்கு அன்றுதன்றமேத்து ஆநிரைகாத்தாய்!
பிழைக்கின்றதநுளென்று பேதுறுவனே.

ஆ—(அழைக்கின்ற.) - என்னெஞ்சானது, தன்னுடைய அயோக்யதை யையும், ஸாமக்ரீவைகல்யத்தையும் பாராதே, தன்னுடைய சாபலத்தாலே யுன்னை யாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை; இப்படி என்னுடைய ஸர்வகாணங்களும் தளரா நிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே, உபாயசூர்பராய் ஆபந்நராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கக்கடவதான உன்னுடைய சிவவடிவ காருண்யமெவ்வளத்திலும் நான் அகப்படேனோ? என்றஞ்சாநின்றேன் என்கிறார்.

ஒ—மூன்றம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு மிகவும் அவஸந்நராகச்செய்தே அவன் வரக்காணாமையாலே, நிஸ்ஸாதநாய் ஆர்த்த ராயிருந்தவர்களைத் தானே கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கக்கடவதான இக்குணத்துக்குப் புறம் பாணேனோ என்று நோவுபடுகிறார்.

[அழைக்கின்றவென்று தொடங்கி] - அயோக்யனுமாய் அதிஷ்டாந்தரனுமா யிருந்துவைத்து ஆர்த்தகரைய்க் கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நாய் தன்னு டைய கூழைவாலாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி ஸ்வாபேக்ஷிதஸூசகமான சேஷ்டை களைப் பண்ணுமாபோலே, ஒருவர்க்குமறிய நிலமல்லாதபடி நோவுபடாநின்றது நிஸ்ஸாயரூபரைய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கு அன்றென்று தொடங்கி] - பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடும்படி இந்தான் வர்ஷித்த வர்ஷத்துக்கு மலையை எடுத்துப்பரிஹரித்தருளின உன்னுடைய குணத்துக்குப்புறம்பாகாநின்றேன் என்று நோவுபடாநின்றேன்.

ப—அநந்தரம், ஆர்த்தியேபற்றாசாக ஆபரிதரக்ஷகனை உன்னுடைய க்ருபையானது என்னை நழுவவிடுகிறதோ? என்றஞ்சாநின்றென்கிறார்.

அழைக்கின்ற - (அஹிதிவேஸாதிஸயத்தாலே) அழைத்துக்கூப்பிடாநிப்பே ராய், அடி - அநந்தரகதியான ஸம்பேரூக்ததையுடையேனாய், நாயேன் - அணுகில் அவத் யாவஹமான நிகர்ஷத்தையுடைய என்னுடைய, என்னுள்ளம் - தூக்கக்ஷணமானநெஞ் சானது, (உன்னுடையஸந்நியியிலே), நாய் - நாயானது, (தன்னினைவை), கூழை -

அவர்கள் விலக்ஷண இத்தயாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பாட்டெல்லாவற்றாலும் வித்தித்தவர்த்தத் தைக் கொய்துவிடித்து நிகழிக்கிறார் - 'எடுக்க' 'எடுக்கவேண்டும்' இத்தயாதி. "விண்ணோர்" என்றதுக்குப் ப்ரதிஹேதயை விவக்ஷித்து "அழைப்பன், கண்ணே, உன்னைக்காண" என்ற பதத்தயத்தையும்பற்ற - எடுக்கவேணும் இத்தயாதிவாக்யத்தயமும். என்ன கண்ணழிவுஉண்டு என்றது - உத்தேஹேதுக்களைப்பற்ற, கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும், காமேணந்தவயஃ. (உ)

கூழையான், வாலால் - வாலையசைத்து, குழைக்கின்றதுபோல - பாகாசிப்பிக்குமா போலே, குழையும் - சிதிலமாகாகின்றது; (இத்தான்), அன்று - (அம்மவர்க்குமுகத் தாலே ஆர்த்தியைஜிபிபித்த) அன்று, மழைக்கு - அந்தவர்க்குத்துக்கு விராணமாம் படி, குன்றம் - மலையை, எடுத்து-எடுத்து, ஆ - (ரகதாபேசைப்பண்ணவும் உறியாக) பசுக்களுடைய, நிரா - திரளை, காத்தாய் - ரகித்தவனே! (உன்னுடைய), அருள் - நிரவயிகக்ருபையானது, (என்னளவில்), பிழைக்கின்றது - தப்புகிறதோ, என்று - பேதுறுவன் - கலங்குகின்றேன். உனக்குத் தப்புகிறதோவென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், இப்படிச் கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் வரக்காணுமையாலே ஆர்த்தியே முதலாக ரகித்தக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன்இத்யாதி]-அபோக்பனப் கூடாநாயிருந்து வைத்து ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிமமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. அது தன்னையுடையவனுக்குத் தன் அலி மதத்திலே ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அதுதான் கூழையானால், தெரிவிக்கை அரிதாயிற்றே; அதுபோலே என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால், தமக்குடிகிற கிலேசம் பேச்சுக்கு கிலமன்றென்கை. கிலஸ்ஸாநாயை வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கன்று இத்யாதி] - இத்தான்வர்க்குக்கிற டிசையிலே மலையை எடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே முதலாக ரகித்தவனே! [பிழைக்கின்ற தருளென்றுபேதுறுவனே] - “வரையாதேகித்த அந்த மஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே பிழைக்கப்புகாநின்றாய் என்று பேசுணியாநின்றேன் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். “அந்த மஹாகுணத்துக்குப் புறம்பாகிறேனோ என்றஞ்சாநின்றேன்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. இப்படிச் கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணுமையாலே, ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரகித்தக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன்இத்யாதி] - அயோக்யனாய் கூடாநாயிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிமமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. நாய், தன்னையுடையவனுக்குத் தன்னலிமதத்தில் ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அவ்வால்தான் கூழையானால் தெரிவிக்கையரிதாயிற்றே; அதுபோலே, என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால் - தமக்குடிகிற கிலேசம் பேச்சுக்கு கிலமன்றென்கை. கிலஸ்ஸாநாயை வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன்

மூன்றும்பாட்டு.—அழைக்கின்ற இத்யாதி. “பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவன்” என்றத்தைக் கடாகித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

“அடிநாய் - நாயேனான் நான், அழைக்கின்றேன்” என்றவாய்ந்து அருளிச்செய்கிறார் - அயோக்யனாய் இத்யாதி. “நாய்” என்கையாலே - அயோக்யதவமும், கூடாநாய்வமும் வித்தம். அடி - அடியனாய், நாயேன் - நிவிரகனை என்னுடையவென்று ஸப்தார்த்தம். அயோக்யனானால் கூப்பிடுகிறதென்? தவிமமையென்ன - ருசியாலே இத்யாதி. வாலென்னதே, “கூழை” என்று விசேஷித்ததுக்குலாவம்-நாய், தன்னே இத்யாதி. “கூழைவாலால்” என்றத்தருவட்டார்த்தத்துக்கு அது குணமாக லாவதவயமருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் தமக்குஇத்யாதி வாக்யதவயத்தாலே, தருவட்

னென்றமாம். [மழைக்குஇத்யாதி] - இத்தரன் அம்மவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கிறவளவிலே, மலையையேடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவனே] - “வரையாதேரக்ஷித்தமஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே யிழக்கப்புகாரின்றாய்” என்று பேகணியாரின்றேன்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இது, பொருளழகிது: ஆனால், இப்போது இவர்க்குஓசுநீற ஊசைக்குச் சேராது; ஆனபின்பு, பசுக்களும்இடையரும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி மலையையேடுத்துமறித்த இம்மஹாகுணத்துக்கு நான் புறம்பாசிறேனோ?” என்று பேதுறுகின்றேன்” என்று. (ங.)

நான்காம் பாட்டு.

உறுவதிதுவேன்றுஉனக்காட்பட்டுநீன்கண்
பேறுவதெதுகோலென்று பேதையென்றெஞ்சம்
மறுகல்செய்யும் வானவர்தானவர்க்கேன்றம்
அறிவதரியஅரியாயஅம்மானே!

ஆ.—(உறுவதிது) - நீ ஆஸ்ரிதஸுலஹாரிருக்கச்செய்தே சிலருக்கு அரியையாயிருக்கையாலே, எனக்கும் அரிபையாயிருக்கிறதென்பதென்? என்று என்னெஞ்சு நடுங்காநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஷேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும், அரியையாயிருக்கக் காண்கையாலே நெஞ்சு கலங்காநின்றது என்கிறார்.

[உறுவதிதுவேன்று தொடங்கி] - இது பரமப்போஜனம் என்று அடிமை புகுந்து, உன்பக்கல் அடிமைசெய்யப் பெற்றேனே என்று மிகவும் முக்யமான என்னுடைய ஹ்ருதயமானது கலங்காநின்றது; ஷேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்று மொக்க அறியவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேஸ்வரனே!

ப.—அநந்தரம், உத்தேஸ்யமான ஸேஷத்த்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்வந்யியான உனக்கு அடிமையாய்வைத்து,என்பேறு ஏதாயிருக்கிறதோ? என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

(ஸம்வந்யமொத்திருக்கச் செய்தேயும்), வானவர் - அநுகூலரானவானவரோடு, தானவர்க்கு - ப்ரதிகூலரானதானவரோடுவாசியற, (ஆஸ்ரித ஸௌலப்பத்திலும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்திலும், என்றும் - என்றுமொக்க, அறிவது-அறிய, அரிய - அரியை

டாந்தத்துக்குத் தெரிவிக்கையரிதென்கிறமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஆளவந்தாரிர்வாஹத்துக்கு, அவ்வருள் உன்னைத் தப்பிப்போகிற தென்று பேதுறுகின்றேனென்று ஸப்தார்த்தம். அருளென்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறுகின்றேனென்று எம்பெருமானார் கிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். பேகணியாநின்றேன் - க்லேசியாநின்றேன். இவர்க்கேடுகிறதனைக்குச் சேராது என்றது - அலாஹத்தாலே நோவுபடாநிற்க அவனிழவுக்குநோவுபடுகை சேரா தென்றபடி. பேதுறுகை - து:கப்படுகை. ‘அழைக்கின்றஅடிநாயேனான் - என்னுள்ளம் - நாய் கூழைவாலால் குழைக்கின்றது போல - குழையும்; இவ்வவஸ்த்தையிலும் வரக்காணாமையாலே, மழைக்குஅன்றென்றுதொடங்கி, அருள் - பிழைக்கின்றது என்று பேதுறுவன் இத்யங்கயடி. (ங.)

யாம்படியான, அரிஆய - நரஸிம்ஹமான, அம்மாநீ - ஸ்வாமியே! இது - இந்த ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமே, உறுவது - உத்தேசப்பம், என்று - என்றறுதியிட்டு, உனக்கு - (தத்ப்ரதிஸம்ஸ்யயிவான்) உனக்கு, ஆட்பட்டு - டாஸ்யாதமதிபைப்பண்ணி, நின்னண - (ஸ்வாமியான) உன்பக்கல், பெறுவது - மலமாக லலிக்கவருகிறது, எதுகொல் - (ஸ்வரூபாநுரூபகைங்கர்யமோ, ஸம்ஸாரஸ்த்திதியோ?) ஏதாயிருக்கிறது? என்று - பேதையேன் - (ஏதேனுமொன்றை நீ செய்தபடி கண்டிருக்கை ப்ராப்தமென்னும்) அறிவில்லாத என்னுடைய, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, மறுகல்செய்யும் - கலங்காநின்றது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙன் ஊயப்படுகிறதென்னென்ன? “தேவாடி களுக்கு அரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறுமோ?” என்று என்னெஞ்சு கலங்கா நின்றதென்கிறார்.

[உறுவது இதுவேன்று] - சீரியது அடிமைசெய்யுமது என்று. [உனக்காட் பட்டு]-உனக்கு அடிமைபுகுந்து, “ஸ்வரூபம் ஊயவத்பாரதந்தர்யம்” என்று உணர்ந்தால் சீரிய ப்ரபோஜனம் கைங்கர்யமே. [நின்னண்பெறுவதெது கொலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவ தேதோவேன்று. ஸ்வரூபத்தையும் உணர்ந்து, “கைங்கர்யமே சீரியது” என்றும் அறிந்து, “ஸ்வரான் அந்ந்யப்ரயோஜநர்க்கு வேறென்றைக் கொடுத்துவிடுவான் ஒருத்தனல்லன்” என்றும் அறியும் இவர், “உன்பக்கல் பெறுவதேதோ?” என்கைக்கு ஹேது என்னென்னில்? —நாமத்திலேவந்து முகங்காட்டுகிறோம் என்று ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பே ஸேஷித்துவிடப் புகுகிறதோ? எந்தவரையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டு கிறுமோ? என்கை. [பேதைமேன்நெஞ்சம் மறுகல்செய்யும்] - நாம் அலிஸர்ப்பண் ணினபடியே ஊழிக்கும் என்னும் அறிவின்றிக்கையிருக்கிற என்னெஞ்சு கலங்காநின்றது. இங்ஙன் கலங்குகைக்கு அடி யென்னென்னில்? [வானவர் இத்தாடி] - “தேவாநா ஞாநவாநாஹ” என்று ஸம்ஸாரமொத்திருக்க தேவாநாவர்களுக்கும் என்றுமொக்க அறிபவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேஸ்வரானே! ஆபுரிதலெளப்பத்தோடு ஸர் வேஸ்வரத்வத்தோடு வாசியற அவர்களுக்கு அறிபவரிய நென்கை. இத்தால், ‘ப்ரஹ் லாதனுக்கு எளிபையான கோடியிலேயாகிறேனோ, தேவாடிகளுக்கு அரியையாகிற கோடியிலேயாகிறேனோ?’ என்று அஞ்சாநின்றேன். தேவாஸுரவிஹம் பண்ணின ஸமரந்தரம் “நாம் எக்கோடியிலே யாகிறோமோ?” என்ற அர்ஜுநன் அஞ்சினாற் போலே அஞ்சாநின்றேன்.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. நீர் இங்ஙன் பயப்படுகிறதென்? என்ன, —“தேவாதி களுக்கு அரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறுமோ?” என்று என்னெஞ்சுகலங்கா நின்றதென்கிறார்.

[உறுவதிதுவேன்று] - சீரியது அடிமைசெய்யும்இது என்று. [உனக்காட் பட்டு] - உனக்கு அடிமைபுகுந்து, “ஸ்வரூபம் ஊயவத்பாரதந்தர்யம்” என்றறிந்தால் சீரிய

நாலாம்பாட்டு.—உறுவது இத்தாடி. “என்னெஞ்சம் மறுகல்செய்யும், வானவர்தானவர்க் கென்றும் அறிவசரிய” இத்தாடியைக்கடாக்கித்தவதான்கை - நீர் இங்ஙன் இத்தாடி. இந்த அவ தான்கை, “மழைக்கன்று” இத்தாடிக்கு - எம்பெருமானார் நிர்வாணத்தைப்பற்ற.

உறுவது - யோக்யமானது. சீரியதென்றபடி. சீரியதென்றறிந்தபடியென்னென்ன - ஸ்வரூபம் இத்தாடி. இவ்விடத்தில் - “சூதாஹிநாநாமாணவாஸுஷாடிவ்யவ

ஸ்ரீபாதி ஹ்ருதாரத்தூஷிபுஸ்புலஸுவாயகம்” என்று, பின்னையருளிச்செய்த வசந்ததை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்வார். “க்ராமத்திலேசெய்கிறோம்” இத்தியாதி பரிஹாரவாக்யத் துக்குக்கருத்து - ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினுற்போலே சடக்கணவுதவுகிறாயோ? ஸ்ரீஹ்ர தாழ்வானுக்குப்போலே க்ராமத்திலே செய்கிறாயோ?” என்றருளிச்செய்வார். மேலுக்கவதாரிகை - நீதானும்இதுக்கடி என்று, இதுக்கு - விவேகஞ்நயதைக்கு. “அம்மாண்” என்றத்தைப்பற்ற - டெவாநாஃ இத்தியாதி. “டெவாநாஃநா நவாநா ஹிஸாரோந்யேயிடெவதஃ ஸவடூபா ஹ்ருதஃ” இத்தியாதி. எக்கோடியிலே யாக்கேறே வென்றது - தேவாஸுரகோடியிலே யாகிறேறே, பாஹ்லாதகோடியிலே யாகிறேறே? என்றபடி. ஆழ்வாருடைய ஸம்ஸாரம் விளம்பா விளம்ப கோடிகமாகையாலும், அர்ஜுநனுடையஸம்ஸாரம் தேவாஸுரகோடிகமாகையாலும், ஸம் ஸம்மாதாரத்திலே ந்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் - தேவாஸுர இத்தியாதி. இவ்விடத்திலே - “உள்ளுமொத்தவமுள்ள மொகெல்லிநுடெவகுலுஸாரணவய | டெவீஸுவலிஓ காபநிஸநாபாஸுரீதா | சிவியொஹிதஸமெபூபண்டெவகுலுஸாரணவய | விஷுஹகிவரொடெவொவிவரீதஸுயாஸுர” என்று அவர்கள் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, இதைன்னே, ‘கோதாநஸுரோவாடி’ இத்தியாதியாலும், ‘குலுஸுரீயொநி ராவநா’ இத்தியாதியாலும்விஸ்தரித்து, ‘கோஸுஹஸுவஹெடெவீலிஜாஓதாலிவாணவ’ என்று பரிஹரிப்பதும்செய்தான்” என்றருளிச்செய்வார். இதுக்கு - “மறுக்கல்செய்யும்” என்ற துக்கு. “உகந்தேயுன்னையுள்ளுமென்னுள்ளம்” என்கிற ஏழம்பாட்டடைக் கடாக்கித்தருளிச் செய்கிறார் - தன் லௌஸப்பயத்தை இத்தியாதி. விவரணம் - எரியோம் இத்தியாதி. ‘சொன்னீ ராகில்’ என்றவநந்தாம், “நரசிங்கமதாயவுருவே - உகந்தேயுன்னையுள்ளம்” என்றுநீரே சொல்லு கையாலே என்றுகூட்டுவது. “அம்மானாய்வைத்து - வாணவந்தானவர்க்கென்றும் அறிவதரியையாய் துரியானவனே - உறுவதிது” என்றதொடங்கி, ‘மறுக்கல்செய்யும்’ என்றநவ்யம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அரியாயவம்மானையமர்ப்பிரானைப்
பெரியானைப்பிரமணை முன்படைத்தானே
வரிவாளரவினைப் பள்ளிகொள்கின்ற
கரியான்கழல்காணக் கருதுங்கருத்தே.

ஆ.—(அரியாய) - உம்முடைய அபேஷித்தந்தன்வதென்னில்,—அண்டாதி பதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணஹதனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாய், * அயர்வறு மமரர்களதிபதியாய், ஸகலஜநமநோநயநஹாரி லிவ்யஸௌந்தர்பவ்சிஷ்டனாய், ஆந்ரிதர்க் காத்தமடிநம்பண்ணுக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்த்தருளுகிற கரியான் கழல் காண ஆசைப்படா சிற்கு மென்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷைக் ஸ்வலாவனுவன் கழல்காணக் கருதுமென்னெஞ்சம் என்கிறார்.

[அரியாயவென்று இப்பாட்டுக்கு]- அபரிச்சேத்யனாய் அயர்வறுமமரர்கள்அதி பதியாயிருந்துவைத்து ஜயத்தஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண் டாக்குவதுஞ்செய்து ஆஸ்ரிதர்க்குஅத்பர்த ஸுலஹனாய் ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷை ஸ்வ லாவனாய் நிரதிஸாய ஸுந்திரனாவன்திருவடிகளைக்காண வேணுமென்று நினைபாதின்றது என்கருத்து.

ப. - அநந்தரம், காரணத்வாழி குணயோகத்தையுடையன உன் திருவடி களைக் காணவேணுமென்று என்னுடைய நெஞ்சானது நினைபாதின்றதென்கிறார்.

அரிஆய - விரோதிநிரஸநசிலனான, அம்மாண - ஸ்வாமியாய், அமரர்-கிரஸ்த ஸமஸ்தவிரோதிகளான ஸூரிகளுக்கு, பிரானை - லோமபரதனாய், பெரியானை - அவர் களாலும் பரிச்சேதித்துஅதுவனிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், (முமுக்ஷு ஸிஸ்ருக்ஷயாலே ஜயத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு), முன்-முற்படலே, பிரமணை-ப்ரஹ்மாவை, படைத்தானை - உத்பாதித்தவனாய், (உத்பர்தஜயத்தரக்ஷணர்த்தமாக), வரி - வரியையும், வான் - ஒளியையுமுடைத்தான, அரவின்அணை-திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்கின்ற- பள்ளிகொண்டருளுகிற, கரியான் - (படுக்கைக்குப்பரபாகமான) ஸ்பாடனவிஃரஹத்தை யுடையவனை, கழல் - திருவடிகளிலே, காண - காணவேணுமென்று, கருத்து - புத்தி யானது, கருதும் - நினைபாதின்றது. கரியானையென்கிற இரண்டாம்வேற்றுமை எஞ் சிக்கிடக்கிறது. கரியான்னையென்றும் பாடஞ்சொல்லுவர்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நாம் எளியோமான கோடியிலேயன்றோர்நீர், உமக் குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க இங்ஙன் பதமுகிறதென்? என்ன, —என்னெஞ்சு காண்கை யிலே பதறா சின்ற தென்கிறார்.

[அம்மாண] - ஸர்வாயிகளுவனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை உபகரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. [பெரியானை] - அவர்களுக்கும் பரிச்சே லிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமணை முன்படைத்தானை] - ஜயத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்கினவனை. அரியாயவென்று கீழோடே கூட்டுவது.

ஸ்ருஷ்டமான ஜடத்திலே ஆஸ்ரிதார்யமாகத் தன்னை அழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே தத்ஸம்ஸ்லேஷைக் ஸ்வலாவ னானவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. [கரியான்] - வெளுத்த திருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே காளமேவும் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதும் கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்கு பரபாகமானவடிவும் அதுக்குப் பரபாகமான திருவடி களும் இத்தையாயிற்று ஆசைப்படுகிறது.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் எளியோமானகோடியிலேயன்றோ? உமக்குப் பேறு கைபுந்நிருக்க நீர் இங்ஙன் படுக்கேதென்னென்ன, — என்னென்குகாண்கையிலே த்வரியாநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்து அநுஹலிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [பெரியானை] - அவாகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன்னையீநமாய், தன்னை யவர்களால் பரிச்சேஷிக்கவொண்ணா தவனை. [பிரமனைமுன்படைத்தானை] - சகர்ப்புகளுக்கு ஜநகனாபுள்ளவனை, அரியாய வென்ற - கீழேகூட்டுவது. ஸ்ருஷ்டமான ஜடத்திலே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவன்பரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தன்னை யழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள் இத்யாதி] - ஆஸ்ரி தர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஸ்வலாவனாபுள்ளவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. வரி - அழகு. [கரியான்] - வெளுத்திருநிறத்தை யுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஒருகாளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந் தருளுவது. [காணக்கருதும் கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது, என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்குப் பரபாகமானவடிவும், அதுக்குப் பரபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற் றுக்காண ஆசைப்படுகிறது. (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—அரியாய இத்யாதி. “அரியாய” என்றத்தையும், “காணக்கருதும் கருத்து” என்றத்தையும் கடாஷித்தவதாரிகை - நாம்எளியோமான இத்யாதி.

கருத்து - நெஞ்சு. கீழேகூட்டுவதென்றது - “பிரமனை முன்படைத்தானை” என்ற துக்குப் பிற்பாடு கூட்டுவதென்றபடி. “அரியாய” என்றவிசேஷணத்துக்கார்த்தம் - ஸ்ருஷ்ட மான இத்யாதி. ‘ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே’ என்றவிடத்திலே - “புஷ்பாஜஸ்வலாவதா ப்யாராஷிதவாநுஹரி: | சப்யாராஷிதியஸஸ்யுபுணோதிவரிதஸ்ஸா” என்று ப்ரஸாதிப்பர். “அரியாய” என்றவந்தரம், “வரிவாளரவினனை” இத்யாதிக்குஸங்கதி - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. வரி - அவயவஸௌந்தர்யம். வான் - ஸமுதாயஸோகை. “அரவி னனைப்பள்ளிகொள்கின்றகரியான்” என்றத்தால் வலித்தலாவம் - வெளுத்த இத்யாதி. “கரி யான்” என்றத்தைக்கடாஷித்து - படுக்கைக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - வடிவுக்கு. கரியானையும் கழலையும்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, அம்மானும், அமரர்பிரானும், பெரியானும் பிரமனை முன்படைத்தானும் - அரியானும் - வரிவாளரவினனைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியானுடைய கழலையும்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; இந்தியோஜனையில், த்வி தியை வாக்யாலங்காரம். (ரு)

Copyright © 2004 John Wiley & Sons, Ltd.

[கருத்தேயித்யாதி] - எனக்குமிக்கானவனே! உன்னைக்காணா ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாள். இவ்விஷயத்தை லலிக்கைக்கு ருசியே அமைபுமென்கை. “கண்ணோ உன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் கீழே; “கருத்தே உன்னைக்காணக்கருதி” என்றாரிலங்கே. [என்றெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - “மறுகல்செய்யும்” என்கிற நெஞ்சிலே பாம்படித்திலிருக்குமாபோலே யிருத்தினேன். உறவக்கயாமந்தயரவ்வித

மான நெஞ்சிமேறியது. [தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா] - நித்பஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுனவனே! தமிழர் கிழவனென்றும் கிழத்திபென்றும் தலைமகனையும் தலைமகனையுஞ் சொல்லுவார்கள். [விளங்குமித்யாதி] - மிக்புகரையுடைய தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்தாய் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமான பரமபூத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்தியேயனே! [உன்னையுள்ளும் என்னுள்ள முகந்தே] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னைக் கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சும் உகந்தே அறுவியாநின்றது.

சுரு.—ஆறும்பாட்டு. காண ஆசைப்பட்டவளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேபுகுந்தருள், தம்முடையநெஞ்சு உகந்தநுலவிக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி] - எனக்கு மிகேகான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்; இவ்விஷயத்தை லலிக்கைக்கு ருசியேயமையுமென்கை. “கண்ணையுன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் - கீழ்; “கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் - இங்கே. அநுபபத்தியைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தல், அநுமாநத்தாலே அதீந்திரியமென்றறிதல்செய்யும் வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டுமென்று மனோராயிக்கிறார். இவர்க்குக் கண்ணுங் கருத்தும் அவனாயிற்று. [என்னெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - * மறுகல்செய்தநெஞ்சிலே, * மறுகலிசைப் பரமபதத்திலேயிருக்குமா போலே யிருத்தினேன். “இவர்பக்கல் இசைவுபெற்றிலோம்” என்றிருக்கிறவன் இத்தனை இசைவுபெற்றால் பின்னைத் தள்ளிக்கதவடைத்தாலும் போகாநிறே. “யஜீஹஸாந்ஷோ

ஆறும்பாட்டு.—கருத்தே இப்பாதி. “என்னெஞ்சத்திருத்தாகவிருத்தினேன் - உன்னையுள்ளுமென்னுள்ள முகந்து” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - காண ஆசைப்பட்ட இப்பாதி.

கருத்து - மிகெது. “கருதி” என்றது - முகங்காட்டினதற்கும் உபலக்ஷணமாதல்; “இருத்தாகவிருத்தினேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தது - முகங்காட்டினாய் என்கிறாராதல். “ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்” என்றத்தால் மலிதம் - இவ்விஷயத்தை இப்பாதி. அஜ்ஞாநஸத்திகளை முன்னிட்டப் பெறவிருக்கிற எனக்கு, அவனுடைய ஜ்ஞாநஸத்திகளைப் பெற்றுக்கு பாய்ப்தமென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - கண்ணே இப்பாதி வாக்யவ்யயத்வயத்தாலே, “கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதியென்றாரிங்கே” என்றவநந்தரம், ‘இவர்க்குக்கண்ணும் கருத்தும் அவனாயிற்று’ என்றந்வயித்துக்கொள்வது. ஜ்ஞாநஸத்திகளிரண்டும் அவனாயிற்றென்றபடி. த்வந்யர்த்தம் - “கண்ணும் கருத்தும் நன்றாயிருக்கவேணும்” என்று லௌகிகவார்த்தை. “உன்னைக்காணக்கருதி” என்கையாலே - ஸுதுஷ்ப்ராபணை ஈஸ்வரனைக் காணவாசைப்படுகிற ரென்னுமிடந் தோன்றுகிறதென்கிறார் - அநுபபத்தியை இப்பாதி. அநுபபத்திபைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தலாவது - மஹிமஹிதராதிரூபணை வேறொருவரால் செய்யமுடியாத விசித்ரகார்யங்களைக்கண்டு, “இவையெல்லாம் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யமான விசித்ரஜ்ஞாநஸத்திகளையுடையானொருவன் கர்த்தாவாகவேணும்” என்று ஓர்ஈஸ்வரனைக் கல்பிக்கை. “காநுப

வடிபோநாயபுரபுநா துஷுவவாடிசுஷாநிதாயபுநாநாக்ஷுநய - சுயபுவதி:” இது அர்த்தாபத்திலக்ஷணம். அர்த்தாபத்திவாதீ - ப்ராபகரன். அநுமாநத்தாலே அதீந்திரியனென்றறிசையாவது - யுத்தியாலே இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருப்பானொருவன் கர்த்தாவாகவேணுமென்றறிசை. மஹிமஹிதராதிரிஷ்ட்டகார்யச்வாநுமாநத்தாலே தந்திரமானாநுகணவிசித்ரஜ்ஞாநஸத்திகளைய் நிரவயவனானஈஸ்வரனைக் காரணத்தேவ கல்பிக்குமவன் - தார்க்கிகள். “இருத்தாக” என்றதற்கு - ஸத்தாவரமாகவென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் - மறுகல் இப்பாதி. ஸர்வாயிகன் பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே இவ்விருவள்ளத்திலேயிருக்கக் கூடுமோவென்ன - இவர்பக்கல் இப்பாதி. ஸர்வாயிகன் இப்படி ஸுலஹன இடமுண்டோவென்ன - யஜீஹ இப்பாதி. “யஜீஹஸா

நெகாலியாலாயபூகிநிதெ", "ஹவதூஜீவனவீதெஸாயபூகெதந
வக்ஷிணா" (யதீஹஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந்ததே", "இஹ வத்ஸபாமிஸௌ
மித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிண) - ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேண்டுமென்று நினைத்
திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியஞ்செய்யவேண்டுகையாலே அதுசெய்யப்பெற்றிலோம்;
இனி, இவர் சிறகின்கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப்பாராநின்றே மென்றாந்றே அன்றிக்கே, இருத்
தாக]-மித்ரலாவமேகிடர் என்பக்கலுள்ளதென்னுதல். [தேவர்கட்கேல்லாம் விருத்தா] -
"இனியவ்வுருகில்லை" என்னும்படி உயர்ந்தவர்களுக்கும் அவ்வருகானவனே! தலைமக
னையும் தலைமகளையும் "கிழவனும்கிழத்தியும்" என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே.
அவளையும் "மலர்க்கிழத்தி" என்றார்களிறே. [விளங்கும் இத்யாதி] - "சுயபுகதஃவ
ரொடிவொஜோகிஜீபூதெ" (அதபததஃபரோதிவோ ஜ்யோதிர்த்திப்யதே) என்
கிறபடியே, எப்போதுமொக்க விளங்காநிற்பதாய், நிரவயிகதேஜோநுபமாயிருக்கிற பரம
பதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்விதீயனே! ப்ரகாரத்திலேயிறே நானாவமுள்ளது; ப்ர
காரி ஒருவனேயிறே. [உன்னையித்யாதி] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னை, கண்டு
கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தேயநுலவியாநின்றது. "தேவர்கட்கேல்லாம்விருத்தா, விளங்
குஞ் சுடர்ச்சோதி உயர்த்தோருத்தா" - என்று சொல்லுகிற இவ்விசேஷணங்களுக்குக்
கருத்து-மேலானார்க்கும்மேலாய்ப்பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து அவர்களை யநுலவிக்கு
மாபோலே தன்னை யநுலவிப்பிக்க அநுலவித்த என்னெஞ்சம் ப்ரீதமாகாநின்றதென்கை.

ஏழாம் பாட்டு.

உகந்தேஉன்னை உள்ளும் என்னுள்ளத்து அகம்பால்
அகந்தானமர்ந்தே இடங்கொண்ட அமலா!
மிருந்தானவன்மார்வகலம் இருகரு
நகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுருவே.

நரொநெகாலியாலாயபூகிநிதெ ! உக்ஷணெகவதூஜி நகோஸொகஃஸ்ய
க்ஷுதி" இதி சித்ரகடே ஸீதாம் ப்ரதிராமஃ. "உஃவாணுதிஃஸ்யுதிஃவஹுஸ்யு
அஜடி | ஹவதூஜிஸனவீதெஸாயபூகெதாவக்ஷிணா" இதி பஞ்சகட்யாம்
ராமஃ. ஆண்டஜேகவென்னுதே, "பக்ஷிண" என்றதக்குலாவம் - ஐயர் இத்யாதி. "இருத்
தாக" என்றதக்கு - இருக்கவேண்டுமென்கிற நினைவுமார்த்தாலேயென்றத்தாந்தாம் - "மித்ர
பாவமே இத்யாதி. விருத்தா - வருத்தா என்றபடி. "விருத்தன்" என்று - ப்ரபுநனைச்
சொல்லுமோவென்ன - தலைமகனையும் இத்யாதி. தலைமகனை "கிழத்தி" என்றவிடமுண்டோ
வென்ன - அவளையும் இத்யாதி. கிழத்தி - கிழவ். "பூதலக்கிழத்தி" என்னவும் கடவதிறே.
"சுயபுகதஃவரா" இத்யாதி சாந்தோக்யே. "சுதஃ லிவஃ வரா யசஜோகிஜீபூதெ"
என்றந்வயம். பாடி - பாஸ்தாத் என்றபடி. இந்த்ரப்ரஹ்மலோகாதிகளுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்
கிற வைகுண்டரூபமான யாதொருஜ்யோதிஸ்ஸுவிளங்காநின்றது என்றுஇந்தஸூருதிக்கு இங்கிப்
படி அர்த்தம் விவக்ஷிதம். ஹவதூஜிதிலே, ஜ்யோதிஸ்ஸுபத்திர்த்திஷ்டம் - பரம்ப்ரஹ்மமென்
றார்த்தம். "விளங்கும்" என்றவர்த்தமானார்த்தம் - எப்போதுமொக்க என்றது. "சுடர்ச்சோதி"
என்று-மீமிசைச்சொல்லாய், நிரவயிகதேஜோநுபமாய் என்கிறது ஒருவனொவனுது நித்யஸுவிரி
களில்லையோவென்ன - ப்ரகாரத்திலே இத்யாதி. 'என்னுள்ளம் - உன்னை - உகந்தே - உள்ளும்'
என்றந்வயம்.

(சு)

ஆ.—(உகந்தே.) - என்னுள்ளேபுகுந்தருளின உன் அழகையும் செயலையும் என்னெஞ்சு உகந்துகொண்டு அதுவாய்க்க, இதுகாரணமாக நீ மிகவும் ப்ரீதாய், உன்னைக்காணப்பெறுமையாலே கலங்கின என்னெஞ்சு தெளியும்படி என்னெஞ்சை எற்றைக்கும் இடமாகக் கொண்டருளினாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரீப்ரஹ்ம தாழ்வானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளி னாற்போலே தம்முடைய ஆர்த்தியை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினபடியை அதுவந் தித்து ப்ரீதராய் அவனை ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேயென்று தொடங்கி] - ப்ரீதியோடே உன்னை அநுலவிப்பாதின்றுள்ள ஹ்ருதயத்தினுடைய உள்ளுக்குள்ளே நிர்மலனாபவைத்து நிர்ஹேதுகமாக அத்தயவிதி வேஸத்தைப்பண்ணி வர்த்தித்தருளுகிறவனே! [மிகுந்தானவனென்று தொடங்கி] - கிளர்ந்திருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய அகன்றமார்வை இருகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத் தையுடையையுமாய், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கும் நரஸிம்ஹரூபியானவனே! நகத்தாயை-நகந்தாயென்று மெல்கிக் கிடக்கிறது.

ப.—அகந்தாம், ஹ்ருதயனாபக்கொண்டு என்னெஞ்சிலேயிருந்து விரோயி ரிசுந சீலனான உன்னை என்னகவாய் உகந்தநுலவிப்பாதின்றதென்கிறார்.

அகந்தான் - அகவாயிலே, அமர்ந்து - பொருந்தி, இடங்கொண்ட - இடங் கொண்டு (அதுதானே ப்ரயோஜகமாக) இருந்த, அமலா-உஜ்ஜ்வலவல்லவாவனாய், (ப்ராவல மான துர்மாதத்தை யழித்திருந்தமைக்கு ஸூசகமென்னலாம்படி), மிதும் - வரபலபுஜ பலங்களாலேமிக்க, தானவன் - அஸுரனானஹிரண்யனுடைய, மார்வு - மார்பத்திலே, அகலம் - பெரியவிடத்தை, † இருகூற - இருகூறும்படியாக, நகம் - நகத்தை, தாய் - தாவும்படிபண்ணின, நரசிங்கமதாய - நரஸிம்ஹமான, உருவே - ரூபத்தையுடையவ னே! என் உள்ளத்து-என் உள்ளத்தின், அகம்பால் - அகவாயானது, உன்னை உகந்தே-, உள்ளும் - அநுலவிப்பாதின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்மதனுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தருளினபடியை அதுவந்தித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தே உன்னை உள்ளும்] - பிரிந்துக்கேலோத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப் பன்றிக்கே ஏகரூபமாக உன்னை அநுலவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - எண்ணெகொண்ட சிந்தை என்கிற மகஸ்ஸிலே. [அகம்பாலகந்தான்] - உள்ளுக்குடள்ளே. “உள்ளுளாவி” என்னுமாயோலே கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் மறுநீனையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேறாக அத்தயவிதிவேஸத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ளவிடமெங்குந் தானையாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜகத்தைக் கணிசித் தன்றிக்கே ஒருஹேதுவைப் பற்றியுமன்றிக்கேயிருக்கை. “எண்ணெகொண்ட சிந் தையதாய் நின்றியப்பும்” என்கிறத்தை ஸூரமாக நினைத்திருக்கிறவர். [மிகுந்தான வன்] - ப்ராகிசுலயத்தில் ஓரளவில்கில்லாதவன். தன்னை யில்லையென்கையன்றிக்கே தன் னுயிரிலேயிலே நலிந்தவன்: “ஜோநீக்ஷாநெதவ” என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூற நகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டுகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடைய வனே! நகத்தாயென்ற வல்லொற்றை மெல்லொற்றுக்கிக் கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாய வுருவே] - ஸதைகரூபமான வடிவை உடையவன் தன்னை இங்கனே யழிய மாறுவதே!

என்கிறார். இத்தால் - என்னைஞ்ச உசக்கும்படி தூணிசெலவந்து தோற்றினாற்போலே சடக்கென முகங்காட்டி என்னை அனுபவிப்பித்தானென்கிறார்.

நாடு — ஏழாம்பாட்டு. தூணிலேதோற்றிப் பரஹ்லாதனுடைய ஓர்த்தியைத்தீர்த்தாற்போலே தம் ஓர்த்தியைத் தீர்த்தபடியை யனுஸந்தித்து எத்துகிறார்.

[உகந்தேஉண்ணைஉள்ளும்] - பிரிந்து க்லேசத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன் றிக்கே, ஏகரூபமாக உண்ணையனுபவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - * எண்ணே கொண்ட சிந்தையுடைத்தான என்உள்ளது. [அகம்பால் அகந்தான்] - உள்ளுக்கும் உள்ளே. “உள் ளுளாவ” என்னும்படியே கமர்பிளந்த விடமெங்கும் மறு நனையும்படி. [அமரந்தே] - தன்பேறாக அந்யலிநிவேஸத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாஸமுள்ள இட மெங்கும் தானையாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகு ஒருபரயோஜநத் தைக்கணிசித்ததற்க்கே, ஒருவேறுவைப்பற்றியும் அந்நியேயிருக்கை “எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்” என்றத்தை ஸாயநமாக நினைத்திருக்கிறவர். [மிருந்தானவன்] - ப்ராதி கூல்யத்தல்லுரளவில் நிலலாத ஈநவன். தன்னை யில்லைசெய்கையன்றிக்கே, தன்னுயிர் நிலையிலே நலிந்தவன்; “ஜிஜ்ஞாஸிசுவாபெதேவ” (ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ) என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூருநகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டு கூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாமென்கிற வல்லோற்றை மெல்லோற்றாக்கிக்கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாபுருவே] - “வடுகெகரா உவரா உவாய” (ஸதைகருபருபாய) என்கிற விக்ரஹத்தையே இப்படிக்கொள்வது! இரண்வேடிவைக்கொள்வதே! இத்தால் சோல்லிற் றுயிற்றென்னென்னிஸ்; - ஆஸ்திருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து தோற்றுவவனா கையாலே, தூணிலேதோற்றிற்றோபோலேவந்துதோற்றி, ஹ்ருசியாவகாஸமுள்ளவிடமெங் கும் புகுந்து, கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் நிர்பாயச்சுமாபோலே, நிரம்ப எண்ணையனுபவிப் பித்தானென்கிறார்.

(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—உகந்தே இத்தாதி. “இருகூருநகந்தாய் நரசிங்கமதாபுருவே” என் றத்தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - தூணிலே இத்தாதி.

ஏவகாரார்த்தம் - பிரிந்து இத்தாதி. விவாணம் - உள்ளுளாவ இத்தாதி. “அமலா” என்றதுக்குஹவம் - இவ்விருப்புக்கு இத்தாதி. ஸ்வயம்பரயோஜநமாகவம், திர்ஹேதகமாகவு மிருக்கை அமலந்வமாவது என்றபடி. “ஒருவேறுவைப்பற்றியன்றிக்கே” என்கிறதென்? “எண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்” என்றது ஸாயநமன்றே? என்ன - எண்ணேகொண்ட இத்தாதி. ‘மிருதி’ எத்தாலேயென்ன - ப்ராதிக்கூல்யத்தல் இத்தாதி. ஏதத்விவாணம் - தன்னை இத்தாதி. தானவன் - ஈநவன். ப்ரஹ்லாத னுயிர்செயோகென்ன - ஜ்ஞாநீது இத்தாதி. ‘உஈராராஸவபுஷநவெவெதஜ்ஜாநீதூபெதேவெஜி கஸு’ இதிசீதாயாம்(எ-கஅ). நகத்தாயென் றுலன்றே, நகத்தையுடையவனென்னக்காட்டுமென்ன - நகத்தாயென்கிற இத்தாதி. ஹார்த்த ஹவம் - ஸைகருப இத்தாதி. “வடுகெகரா உவரா உவாய விஷ வெவவபுஜிஷ வெ” இதிஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே. “நரசிங்கம்” என்றதுக்குஹவம்-இரண்டு இத்தாதி. பாட்டால்ஹவத்த ஹவம் - இத்தால் இத்தாதி. இத்தால் என்றது - இப்பாட்டாலென்றபடி. ‘மிருந்தானவன்’ என்று தொடங்கி, ‘உருவே - உகந்தேயுண்ணையுள்ளும்படி யென்னுள்ளத் தகம்பால்’ என்று தொடங்கி, ‘எத்துகிறார்’ இத்தவ்ய;

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உருவாகிய ஆறுசமயங்கட்கேல்லாம்
பொருவாகிநின்றனவன் எல்லாப்பொருட்கும்
அருவாகிய ஆதியைத் தேவர்கட்கேல்லாம்
கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே.

ஆ.—(உருவாகிய.)—வெஹொஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களில் நான் புகாதபடி பரிஹரித்து, ஸர்வாத்மஹிதனான தன்னை எனக்குக்காட்டியருளினவனை நான் காணவும் பெற்றேனென்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றேனென்று இனிய ர்கிறார்.

[உருவாகியவென்று தொடங்கி] - ஆபாத ப்ரதிதியில் “இவையும் சில டிர்ஸாநமோ” என்று தோற்றுகிற வொஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களாலும் அவிசால்யமான படியையுடையனாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரயாநனுமானவனை. [தேவர்கட்கென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாடிகளுக்குக்கூட காரணஹிதனானவனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வகாரணஹிதனாய், ஸர்வஸூல ஹிதனான உன்னைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

உருவாகிய - ஆபாதப்ரதிதியிலொன்றுபோலே யிருக்கக்கடவதான, ஆறுசம யங்கட்கேல்லாம் - சார்வாக பௌத்த ஷ்ப்பண வைசேஷிக ஸாங்க்ய பாசுபதரூபமான ஷொஹ்யஸமயங்களாறுக்கும், பொருவாகி - “அறுவகைச்சமயமு மறிவரு சிலையினை” என்கிறபடியே ப்ரதிபடனாய்க்கொண்டு, நின்றனவன் - அப்ரகம்ப்யனாயிருக்குமவனாய், எல்லாப்பொருட்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அருவாகிய - அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு, ஆதியை - ப்ரயாநனாய், தேவர்கட்கேல்லாம் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கடங்க, கருவாகிய - காரணஹிதனாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் அவ தரித்தவனை, கண்டுகொண்டேன் - கண்டதுஹிவிக்கப்பெற்றேன், பொரு - எதிர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவாறு சமயங்கட்கேல்லாம்] - விஹிதாநுஷ்டாநங்களும் நிஷித்த பரிஹாரங்களுமாக உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் போருகையாலே, ஆபாதப்ர திதியிலொன்று போலேயிருக்கிற வொஹ்ய ஸமயங்களுக்கேல்லாம் அவிசால்யமானபடி யையுடையனாய் நின்றான். [பொருவென்று] - தடை. அவற்றால் மேலிடவொண்ணாதபடி நிற்கை. [எல்லாப்பொருட்கும் அருவாகிய வாதியை] - ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாய் நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயாநனுமானவனை [தேவர்கட்கேல்லாம் கருவாகிய] - ப்ரஹ்மாடிகளுக்குக்கூட காரணஹிதனானவனை. [கண்ணனை] - கார்யங்களிலே ஒன்றுக் குத்தான் கார்யமானவனை. [கண்டுகொண்டேனே] - அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடாயிருக்க, கண்டுகொண்டேனே என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்தாசித்தர்க்கென்றுங் காணலாய்; அவதார ஸமகாலத்திலுங் காணவொண்ணாது ஸரிஸூபாலாடிகளுக்கு. வொஹ்யஸமயங்களால் அவி

சால்யனாப்ஸர்வாத்ராத்மாவாய்க்கொண்டுஸ்வசயந்தாவாய் ப்ரஹ்மாதிசுருக்தம்பாஉ
கனயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலஹஸி ருக்கிறவனைக் காண்பெற்றேனென்கிறார்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தாத்மாவாய் ப்ரஹ்
மாதிகளுக்குக் காரணஹதனானவனைக் காண்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கெல்லாம்] - ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்று போலே
யிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது, சிலவற்றைநிஷேதிப்பது, நிஷேதிபரிஹாரத்தைச் சொல்லு
வதாய்க்கொண்டு உபதேசிப்பாரும் கேட்பாரும்பொருகிற ஷாஹ்யஸமயங்களுக்கெல்லா
வற்றாவும். [பொருவாகியின்றானவன்] - பொருவேன்று தடை. அவற்றால் தன்னை
இல்லையெய்யவொண்ணாதபடி அப்ரதிஹதனாய் நின்றான். [எல்லாப்பொருட்கும் அருவா
கியவாதியை] - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தாத்மாவாய், நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயா
நனுமானவனை. [தேவர்கட்கெல்லாம்கருவாகிய] - ப்ரஹ்மாதீதேவர்களுக்கெல்லாம்
காரணஹதனானவனை. [கண்ணனை] - கார்யங்களிலே யொன்றுக்குத் தான் கார்ய
மானவனை. [கண்டுகொண்டேனே] - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்க, 'கண்டே
கொண்டேன்' என்கிறாரிதே; ப்ரேமார்த்தசித்தர்க்கென்றுங்காணலாம்: அவதாரஸமகாலத்
திலுங்காணவொண்ணாது சிசுபாலாதிகளுக்கு. ஷாஹ்யஸமயங்களால் அலிசால்யானாய்,
ஸ்ர்வாத்ராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸர்வநிபந்தாவாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனா
யிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலஹதனானவனைக் காண்பெற்றேனென்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டுகொண்டு என்கண்ணனையாரக்களித்து

பண்டைவினையாயின டற்றோடறுத்து

தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மலைகள்சொன்னேன்

அண்டத்தமர்ப் பெருமான் அடியேனே.

ஆ.—(கண்டுகொண்டு) - இப்படி கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு அவனை வந்த
யும் பெற்றேனென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—உருவாகிய இத்தாதி. " எல்லாப்பொருட்குமருவாகிய - தேவர்கட்
கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேன் " என்ற பதங்களைக்கடாங்கித்தவதாரிகை -
ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் இத்தாதி.

"உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கெல்லாம்" - அழகியதாயிருக்கிற ஆறுஸமயங்களுக்கெல்லா
வற்றுக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். 'அபார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸமயங்களுக்கு அழகேதென்ன -
ஆபாத இத்தாதி. உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலே யிருக்கிற என்றுஸப்தார்த்த
மாகவுமாம். பொருவாகியின்றான் - தடையாய்நின்றான்; ப்ரதிஹதென்றபடி. "தடை" என்
றத்தால்லாவம் - அவற்றால் இத்தாதி. அப்ரதிஹதனாய் நிற்கையாவது - த்ருட்பமானவிர்த்தனாய்
நிற்கை. மேலே "கருவாகிய" என்று - காரணத்வஞ்சொல்லுனகையாலே, "ஆகியை" என்று -
ப்ரயானனைச்சொல்லுகிறது. கருவேன்று - கர்ப்பமாய், அத்தாலே காரணத்வஞ்சொல்லுகிறது.
காரணத்வமேயாகில் ஸௌஸ்பயமில்லையோவென்ன - கார்யங்களிலே இத்தாதி. ஒன்றுக்கு -
வசுதேவர்க்கு. 'கண்டுகொண்டேனென்கிறாரிதே' என்றவந்தாரி, இதுக்குக்கருத்தென்னென்
னில்?—என்றுகூட்டுவது. பாட்டை நிமிமிக்கிறார் - வொஸ்ய இத்தாதி. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை அநுலவிக்கவும்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டேனென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஸகலஇந்திரியங்களும் க்ருதார்ப்யமாம்படி கண்டுகொண்டு. நானும் களித்துக் காண்பதுக்கு முன்புபட்ட ஁°வத்தை கிஸ்ஸேஷமாகப்போக்கி. [அண்டத்தென்று தொடங்கி] - நான் ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ப.—அநந்தரம், என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கண்டநுலவித்து விரோயியுங்கழிந்து, ப்ராப்யஹதனுனவன் விஷயத்திலே ஹமவதர்க்கு லோக்யமாம்படி வாசிக்கிஞ்சித்தாரம் பண்ணப்பெற்றேனென்கிறார்.

(ஜ்ஞாநப்ரேமாத்தமகமான), என்கண் - என்கண்கள், இணை - இரண்டும், ஆரவயிறுநிறையுமபடி, கண்டுகொண்டு களித்து -, (இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக), பண்டை - அநாதிஸித்தமான, வினைஆயின - அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்தவிரோதிகளையும், பற்றேடு - ஸவாஸநமாக, அறுத்து - போக்கி, அண்டத்து - பரமபதத்திலே, அமரர் பெருமான் - * அயர்வறுமமரர்களதிபதிபாந ப்ராப்யஹதனுக்கு, அடியேன் - (நித்யகிங்கரனா) நான், தொண்டர்க்கு - அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்தநுலவிக்க கிங்கரனா) நான், தொண்டர்க்கு - அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்தநுலவிக்க லாம்படி, சொல்லாலைகள் - ஸப்தஸத்தர்ப்பரூபமான வாசிக கைங்கர்யத்தை, சொன்னேன் - பண்ணினேன். இப்பாட்டில் - மந்தரத்தில் ப்ராயமபதார்த்தமான ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும், மத்யமபதார்த்தமான விரோயிநிவ்ருத்தியையும், சரமபதார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்தவத்தையும், கைங்கர்யவ்ருத்திவிஸேஷத்தையும், மந்தரதாற்பர்யமான ததீயஸேஷத்தவத்தையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை யநுலவிக்கப்பெற்று அதுக்குமேலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - “நான் அழைப்பேனே” என்ற விடாய் எல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என் கண்ணினையார] - “காணக்கருதும் என்கண்ணே” என்கிற கண்களின் விடாய்கெட. [கண்ணினையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் “வயிறு நிரம்பவுண்டேன்” என்னுமபோலே களித்து-மறுகிநெஞ்சு களிக்கும்படி. [பண்டையித்யாடி] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தர கர்மங்களானவற்றை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, காண்பதற்கு முன்புள்ள ஁°வத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கு இத்யாடி] - என்னளவன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். இப்பேறு என்னால் வந்ததாகமாட்டாது; நான் ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தன்னையநுலவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - “நான் அழைப்பன்” என்ற விடாயெல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என்கண்ணினையார] - “காணக்கருது மென்கண்ணே” என்ற கண்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டுகொண்டு இத்யாதி. “கண்டுகொண்டென் கண்ணினையாரக் களித்து - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

கண்டென்னுதே, “கண்டுகொண்டு” என்றதுக்குவாஸநை - நான்அழைப்பன் இத்யாதி. “ஆர” என்றதுக்கர்த்தம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசியர். ஆர - பூர்ணமாக,

கள் விடாய்கேட. [கண்ணினையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் "வயிறுரவுண்டு" என்னுமாபோலே. [களித்து] - மறுகின நேஞ்சு களித்து. [பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராத்தகர்மங்களை ஸ்வாஸகமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்] - என்னளவும் அன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். "நானுமுண்டு என்பகிரமும் ஜீவித்து, என்பந்துக்களுக்கும் விருந்திடவல்லேனானேன்" என்பாரைப்போலே. [சொல்மாலைகள்சொன்னேன்] - தத்யஸேஷத்த்வபர்யந்தமான பேற்றைப் பெற்றேன். பெற்றபேற்றின் கனமிருந்தபடியாலே, இது தானறோன்றியான கைப்பற்றடியாகவந்ததோன்றல்ல. [அண்டத்தமரர்பெருமானடியேனே] - ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

அடியானிவனென்று எனக்காரநுள்செய்யும்
நேடியானே நிறைபுகழ்அஞ்சிறைப்புள்ளின்
கோடியானேக் குன்றமுலகமளந்த
அடியானையடைந்து அடியென்உய்த்தவாறே !

ஆ.—(அடியானிவன்.) - பெரியதிருவடி தன்திருவடிகளிற்செய்யும் வருத்தினெல்லாவற்றையும் என்னையிட்டு நிர்ஹேதுகமாகச் செய்வித்துக் கொண்டருளினானொருவனையாஸ்ரயித்து நானுய்யும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானைப் பெற்று க்ருதார்த்தனானேன் என்கிறார்.

[அடியான் இவனென்று தொடங்கி] - அடியான் என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னளவிலே எனக்கு ப்ராஸாத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழென்று மேலுக்கு] - ஸௌர்யவிர்யாபிமான ப்ரைய்யையுடைய பெரியதிருவடியைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகரஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுப்பதுஞ்செய்து மூணாமூண நிரூபணம்பண்ணாதே ஜமத்தையெல்லாம் அர்தரப்படாதபடி அனர்த்துகொண்டு ரக்ஷிக்கும் ஸ்வலாவணாவணைப்பெற்று நான் க்ருதார்த்தனாபடியென்பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தது என்பக்கல் என்ன நன்மை கண்டேன்னில்? — திருவுலகளந்தருளினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்றுமாம்.

பண்டை - ப்ராத்தகமான. பற்றோடு - வாஸநையோடு. இடைச்சுவர் - ப்ரதிஸுத்தம். நானுமுண்டு என்றது - "கண்டுகொண்டு" என்றத்தைப்பற்ற. "என்கண்ணினையாக்களித்து" என்றத்தைப்பற்ற - என்பகிரமும் இத்யாதி. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்றத்தைப்பற்ற - என்பந்துக்களுக்கும் இத்யாதி. மலிதார்த்தம் - தத்யஸேஷத்வ இத்யாதி. அதாவது - வாசிககைங்கர்யம் பண்ணப் பெற்றேனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை - பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. தானறோன்றியான கைப்பற்று - ஸ்வயத்நமஸமான ஸாதநம். 'அண்டத்தமரர்பெருமானடியேன்' களிக்கும்படி - என்கண்ணினையார - கண்டுகொண்டு - பண்டை' என்றுதொடங்கி, 'சொல்மாலைகள்சொன்னேன்' இத்யந்தவ்யஃ.

ப.—அநந்தரம், இந்த அநுவதத்துக்கடியான திருபாபிகஸம்வந்யுத்தையுடையவனைக் கிட்டி நான் உஜ்ஜீவித்த ப்ரகாரமென்? என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இவன் அடியான் - இவன் நமக்கு ஸ்வதஸ்ஸோஷலாதன், என்று - என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு, எனக்கு ஆர் - எனக்கு பரிபூர்ணமான, அருள்-க்ருபையை, செய்யும் - பண்ணி மிக்கச்செய்தே, நெடியானை - ஒன்றுஞ்செய்யாதபடி மேன்மேலெனப் பாரிப்பையுடைய பெரியவனாய், நிறை-இந்தராக்ஷணத்துக்கு அநுருபமான, புகழ் - சீல ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநஸக்திப்ரமுஷமான ப்ரபுத்யையுடையனாய், அம் - விலக்ஷணமான, சிறை - சிறையுடைய, புள்ளின் - பெரியதிருவடியை, கொடியானை - ரக்ஷணப்ரபுத்யைக்குக் கொடியாகவுடையனாய், குன்றாமல் - அந்யாலிமாநமாகிற குறைவுவாராமல், உலகம் - லோகத்தை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, அடியானை - திருபாபிகஸம்வந்யு ப்ரகாஸகமான திருவடிகளையுடையவனை, அடைந்து-கிட்டி, அடியேன் - ப்ரகாஸிதமான ஸோஷத்தவஸ்வரூபத்தையுடைய நான், உய்ந்தவாறே - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றபடியே!

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனேனென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - “மேல் பண்ணப்புகுகிற ஓளாரியம் ப்ராப்தம்” என்று தோற்றுகைக்காக “அடியான்” என்று ஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியானை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே தன்னளவிலே உபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழ் அஞ்சிறைப்புள்ளின் கொடியானை] - ஸௌர்யவீர்பாதி குணப்ரபுத்யையுடையனாய் நிரந்தரஹிமவடிநுவத்தாலே ஓர்ஸரீயனுமான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனை; ரக்ஷணத்துக்குக் கொடியகட்டி ரக்ஷிக்குமவனை; பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற் போலே என்னை விஷயீகரித்தவன் என்கை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில் என்னநன்மையுண்டென்னில்? - [குன்றாமலித்யாதி] - குணகுண திருபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளினம் போலே நிர்ஹேதுகமாக என்கிறார். தன்பெருமையையும் ஸௌலப்யத்தையும் என்னை அநுவதிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாறே] - ஸோஷத்தவமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியேன்? ஸோஷத்தவஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனேனென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - “மேல் பண்ணப்புகுகிற ஓளாரியம் ப்ராப்தம்” என்று சொல்லுகைக்காக, “அடியான்” என்று ஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியானை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே, தன்னளவிலே யுபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. * அருள்பெறுவார் அடியாரிதே: புத்ரர்களுக்கு அம்ஸமேயிறே

பத்தாம்பாட்டு.—அடியான் இத்தாதி. “அடைந்தடியேனுய்ந்தவாறே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை - இப்படி இத்தாதி.

அருள்செய்யுமென்னாதே, “அடியானிவன்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் - மேல் பண்ண இத்தாதி. அருள்செய்கைக்கு ஹேது “அடியான்” என்கிற இதுஎன்றபடி. “ஆருள் செய்யும்” என்றவநந்தரம், “நெடியான்” என்றதுக்கு வாவம் - கொள்ளுகிற இத்தாதி. அடியார்க்கருள்செய்கை ப்ராப்தமோவென்ன - அருள்பெறுவார் இத்தாதி. அருள்பெறப் பார்த்தியுள்ளது புத்ரர்களுக்கன்றோவென்ன - புத்ரர்களுக்கு இத்தாதிவாக்யத்தவயம். அடியாரிடத்திலே

யுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் கூறுண்டாயிருக்குமிறே யடியார்க்கு. பிள்ளையகனங்கப்ரஹ்மராயர், பட்டரை ஸமாதாநம் பண்ணவேணும் என்று. “திருகைமதவாரணம்” என்கிறவனை வரக்காட்டினாராய், “அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயிகரித்திருப்ப” என்றும் மத்தைப்பற்றி; அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்படுத்தேய்து, திருவள்ளமும் பட்டஸந்நமாயிருக்கிறவளவிலே; “இவனுடைய வைஷ்ணவத்வம் இருக்கும்படி திருவள்ளம் பற்றியிருக்கையுண்டே” என்றார்களாய்; “சோல்வவேணுமோ, மர்லலாஸர்க ளன்றோ” என்றது தோடக்கமாக, இப்பாட்டையருளிச்செய்தார். [ஆரூள்செய்யும்] - பெறுகிற என்னளவிலேயன்றிக்கே, தருகிற தன்னளவிலே தந்தான். தனக்களவதானென்னென்ன? - [நெடியானே] - “ஸர்வேஸ்வரன்” என்னுமித்தனை. [நிறையித்தயாதி] - இதுதான் - நான்இன்றிருந்து உபபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ? கட்டிக்கொண்டிருக்கிற கொடியிலே தெரியாதோ? ஸௌர்யவீர்யாதி குணப்ரமையையுடையனாய் நிரந்தரவழி வடிவவத்தாலே ஷர்ஸநீயமான வேஷத்தையுடையனாய் இருக்கிற பேரிய திருவடியைத் தவஜமாகவுடையவனை. பேரியதிருவடியை விஷயிகரித்தாற்போலே என்றை விஷயிகரித்தவனை. இப்படி விஷயிகரிக்கைக்கு இத்தலையில்என்ன நன்மையுண்டென்னில்? [குன்றாமலுலகமளந்த அடியானே] - குணகுணநிருபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளி னாற்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவேன்கிறார். ஓரடியங்குறையாமே பூழிப்பரப்பை யளந்து கொண்ட திருவடிகளையுடையவனை, தன்பெருமையையும், ஸௌலப்பயத்தையும் என்றை யவலவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாதே] - ஸேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியேன்? ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜனமுண்டோ? (க0)

ஸர்வராநுக்ரஹம் அதிஸயித்திருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையகனங்க இத்தயாதி. ஆழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்ரயித்த பிள்ளையகனங்கப்ரஹ்மராயர், பட்டரிடத்திலே அபசாரப் பட; அதுநிமித்தமாகக் கோயிலைவிட்டு பட்டர் திருக்கோட்டியிலே யெழுந்தருள, “இருகைமத வாரணம்” என்கிறவனை பட்டர்திருவன்னத்திலே விஷயிகரித்திருப்பதென்னு மத்தைப்பற்ற ஸமாதாநம்பண்ணவேணுமென்று அந்தத் திருவெண்ணக்காரனை வரக்காட்டினாரென்று சிலவத் து ஹரித்துக்கொண்டு அந்நயித்துக்கொள்வது. இருகைமதவாரணமென்கிறவன் - நம்பெருமானுக்குப் பரிவருளை கைக்கொண். ‘இவனுடைய’ இத்தயாதிகாஃயம் - தடவத்தல-உணம். ‘சோல்வ வேணுமோவித்தயாதி’-பட்டர் ஸ்ரீஸூட்சி. “கொள்ளுகிற” இத்தயாதிகாஃயவிரணம் - பெறுகிற இத்தயாதி. இதுதான் என்றது - ஸர்வேஸ்வரத்வந்தானென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்தயாதி. இப்படி விஷயிகரிக்கைக்கு என்றது - “ஆரூள்செய்யும்” என்றத்தைப்பற்ற. தாத்பர்யவரித்தார்த்தம் - குணகுண இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஓரடியும் இத்தயாதி. கீழே - “நெடியானே” என்று தொடங்கி “உலகமளந்தவடியானே” என்னுமாகவும் - அருளுகைக்கு ஸேஷமாக யோஜித்து, இங்கே - பரத்வஸௌலப்பங்களை யதவலிப்பித்தானென்று ப்ரத்யேக மாக்கி ஹாவாந்தரம் - தன்பெருமையையும் இத்தயாதி. கீழே “அடியான்” என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் “அடியேன்” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஸேஷத்வமே இத்தயாதி. “உய்ந்தவாதே!” என்கிற ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தயாதி. காமேணாவ்யடி. (க0)

† திருவேணக்காரனை என்றிருக்குமோ? என்று தோன்றுகின்றது.

பதினேராம் பாட்டு.

ஆறமதயானை யடர்த்தவன்தன்னை
சேரூர்வயல்தேன்சுருகூர்ச்சடகோபன்
நூறேசோன்னொராயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஏறேதரும் வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கே.

ஆ.—(ஆறமதயானை) - ப்ரதிகூலநிரஸநம்பண்ணினுற்போலே என்னுடைய து:கத்தையெல்லாம் போக்கியருளினவனைச் சொன்ன இப்பத்தும், வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கேருனவனைத் தரும் என்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே அயர்வறுமமார்களுடைய ஹ்ருடியத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறமதயானையடர்த்தவன்தன்னை]- குவலயாபீடத்தை முறித்தாற்போலே நம்முடைய ஁ுரிதத்தைப் போக்கினவனை. [சேரூர்வயலென்றுமேலுக்கு]-ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார், ஹாதராமாயணதிகளில் காண்ட பர்வாதி ஹேஷம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி நூறுநூறுக அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியும் இத்திருவாய்மொழி வானவர்தம் இன் உயிர்க்கு ஏறானவனைத் தருமென்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இகனுடைய நித்யஸூரிஹோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆறு - ஒருகாலும் மட்டுப்படாத, மதம் - மதத்தையுடைய, யானை - குவலயாபீடமாகிறவானைபை, அடர்த்தவன்தன்னை - நிரஸித்தகருஷணனைப்பற்றி, சேறு - சேறு, ஆர் - மிக்க, வயல் - வயலையுடையதான, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், நூறே - நூறுநூறுக, சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் - , வானவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, இன் - உகந்த, உயிர்க்கு - நெஞ்சிலேசென்று, ஏறேதரும் - ஏறநிற்கும். வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு ஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத்தருமென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்ஹோக்யதையாலே நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ருடியத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறுவீத்யாதி] - ஒருநாளும்மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை; அத்தை நிரஸித்தாற்போலே என் விரோடியைப் போக்கினவனை. ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். [நூறே சொன்னவாயிரம்] - கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறுக அருளிச்செய்தபடி. ஹாதராமாயணதிகளில் காண்டபர்வாதி ஹேஷம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருடியத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத் தருமென்னுதல்.

நா.—பதினேரம்பாட்டு. நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்ஹோக்யதையாலே நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

(कख)

† மகாபகவதஸலாவாசு என்று இருக்கலாம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி--இன்னுயிர் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(இன்னுயிர்ச்சேவலும்) - இப்படி எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தார் போலே திருவுள்ளத்தாலே விஸுதமாக அதுஸந்யித்து, வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாலொருபிராட்டினயப்போலே யவஸந்நராய், அவளுடைய பாசுரத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். இப்பிராட்டினதான், எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கிறஸமயத்திலே சில குயில்களுடைய கூக்குரல்களைக்கேட்டுத் தனியே சிந்திக்கிறான். எம்பெருமான் “என்னை முடிக்கவேண்டும்” என்றுகோலி, முடிக்குமிடத்தில் ஸ்வவிஸ்லேஷத்தாலல்லது முடிக்கவொண்ணாமையாலே, விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழிபக் கூடாமையாலே, விஸ்லேஷார்ப்யமாக ஸம்ஸ்லேஷித்து, பின்னை விஸ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து, “இந்தவிஸ்லேஷத்தாலும் முடியாதொழியிலோ?” என்னும் ஸங்கையாலே, “மடி விஸ்லேஷத்திலும் கொடிதான் என்குணங்களை யவளுடைய ஸந்தியியிலேசொல்லி-யவளை முடியுங்கோள்!” என்றுசொல்லிக் குயில்களைப் போரவிட்டானென்று தன்னிலே சிந்தித்து;

ஒ.—அஞ்சான் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்தகரித்து ப்ரீதராய், வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தமக்கோடுகிற வ்யஸநம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே லௌகிக பதார்ப்யாதுஸந்யாநத்தாலே ஹ்ருடியத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும் என்று அவற்றையதுஸந்யிக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மரகமாக அவற்றாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தம்முடைய சிஸையை அந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்: எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறொரு அந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்: எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறொரு பிராட்டி, பெருவிடாய் பட்டார்க்குத் தண்ணீர் குடித்ததாறாதே அதிலே மிகவும் அபேக்ஷி பிறக்குமாபோலே பண்டை ஸம்ஸ்லேஷமும் மிகவும் த்ருஷ்ணை பிறந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாய், அவனைக் காணப்பெறுமையாலே போதுபோகாமே ஒருபடி போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய நிரதிஸ்ய ஷோகம்மான உத்பானத்திலேசென்று புக்கு, பரஸ்பர ஷோஃப்ரவணமாய் மியுநமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் பேச்சுக்களையும் அதுஸந்யித்து, அவை எம்பெருமானோடே கலவிடையும் அவன் தன்னையும் ஸ்மரிப்பிக்க அத்தாலே மிகவும் கலங்கி, “என்னை முடிக்கைக்கு உபாயம் விஸ்லேஷம்” என்று பார்த்து விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழிபக் கூடாமையாலே அதுக்காக என்னோடே உலந்து பிரிந்தவிடத்திலும் நான் முடியாமையாலே, “நாம் முகங்காட்டாதே நமக்கு ஸ்மரகமான படிார்பங்களைப் போகக்காட்ட அவற்றைக்கண்டு இவன்முடியும்” என்றுபார்த்து-இவன் வரக்காட்ட வந்தனவாகக் கொண்டு, “முசல்வேட்டைக்கு அரணைப் பண்ணினாற்போலே என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ?” என்று மிகவும்கொந்து உத்யந்தர மில்லாமையாலே ஊவதம்ஸுணாதுஸந்யாநத்தாலே யரிக்கிறார்.

ப.—அஞ்சான் திருவாய்மொழியில், கீழே - மாநஸமாக அபரோக்ஷித்தது ஊவித்து ப்ரீதரானவர், அவ்வது ஊவாதுருபமாக வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே அவிநிலே

சம்பிரதந்தி; அதுவாவது ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆபத்தினை உய்த்ததையும், ஸௌரீயத்தையும், தந்திவந்யமான ஆகர்ஷகத்தையும், ஆர்ச்சுமதுனாகியோ உத்தையும், அநர்யார்ஹத்வாபாதத்தையும். அதுவாய்மான அவயவசோபிதையும், பைதில்யஜநகமான ரூபவைஸ்க்ஷணத்தையும், அவஸாதகமான நாயகத்தையும், ஹோக்யமான புண்டரீகாக்ஷத்தையும், ப்ராப்யதேஹவர்த்தித்தத்தையும் அதுவந்யித்து, ஏவம்ஹுதனுவனோதி யதாமரோதங்கலந்து பரிமாறப்பெறாத ஆர்த்திக்கு மேலே, ஸ்வச்சந்தவார்த்திகளான லௌகிகபதார்த்தங்களும் தத்ருணவிக்ரஹாதிகளுக்கு ஸ்மாரகமாக, அத்தாலே ஸ்ரீயிலாய, உத்தந்தாஸூர்மதையாலே அவனுடைய குணதஸந்யாநத்தாலே தரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈஸ்வரனைப் பிரிந்தனொருநாடகி, தன்னாற்றாமையாலே “லௌகிகமான பஞ்சபாதி பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் போது போக்குவோம்” என்று அலிஸந்திபண்ணி, பாஸ்பா ஸம்ஸர்ஷ்ட்டங்களாய் ரஸித்துத்திரிகிற அவை அவனுடைய ஸம்ஸர்ஷ்த்தத்துக்கும் வடிவுக்கும் பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க் கொண்டுநிலிய, அத்தாலே ஈடுபட்டுப் போலிகண்டு திரைக்கினைவன், பின்னும் போக்கில்லாமையாலே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரித்து தரித்தபாசாத்தாலே மருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சார் திருவாய்மொழியில், கிழிற்றிருவாய்மொழியிலே அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய் வ்யாஹுதஸம்ஸர்ஷ்த்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அப்போதே கண்ணாலே காணுதல், அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லக் கேட்டல் செய்யப் பெறுமையாலே அவஸந்ராய், “லௌகிகபதார்த்தாதுஸந்தாரத்தாலே ஹ்ருடிபத்தை அந்ரபாமாக்கித் தரிக்கவேணும்” என்று அவற்றை அதுஸந்யிக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக, அவற்றாலே நோவுபட்டவர் தம்முடைய ஈசானை அந்யாபேடிஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றவர் தம் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒரு திரியக்கின்காலிலே விழுக்கிறே. “அடியேன் உய்ந்தவாறே” என்றவர், ஸ்மாரகங்கள் கையிலே நோவுபடுமபடியாய் விழுந்த திறே, கலந்துபிரிந்து நோவுபடுவான் ஒருபிராட்டி, அவன் வரக்காணாமையாலே லௌகிகபதார்த்த ஈர்ஸாநத்தாலே போதுபோக்குகக்காகத் தன்னுடைய உத்தபாவனத்திலேபுக்கு, ஹோமப்ரவணமாய் மயிர்மாயிருக்கிற பக்திகளுடைய வடிவுகளையும், ப்ரவ்ருத்திகளையும், பேச்சுக்களையுங்கண்டு, “இவை அவனோட்டைக் கலவிக்கும், அவன் வடிவுக்கும், பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நிலிய, இவற்றுக்கு நம்மோடு பகை பெரிதன்று; அவன் வரவிட்டவையாகவேணும்: அவன்தான் நம்மைமுடிக்கைக்கு உபாயம் விஸ்லேஷமென்றுபார்த்து, அதுதான் ஸம்ஸர்ஷ்த்தத்தையொழியக் கூடாமையாலே அதுக்காகக் கலந்துபிரிந்தான்: நாம் அவ்வளவிலும் முடியாமையாலே சென்றற்ற ஸமயத்திலே, ஸ்மாரகங்களையுமுன்னிட இவன்முடியுமென்று பார்த்து அவன் வரக்காட்டவந்தன” எனக்கொண்டு, “என்னையுடிக்கைக்கு, முசல்வேட்டைக்கு அரணைப்பண்ணினாற்போலே இத்தனை பாரிப்புவினோடோர்” என்று கொந்து உத்தந்தாமில்லாமையாலே அவன்குணங்களையே அதுஸந்யித்து யரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. நம்மைப் பார்த்தால் இழுவையாயிருந்ததெய்கிலும் அவனைப்பார்த்தால் இழக்கவேண்டாதபடியிறே அவன்குணங்களிருப்பது.

நா.—“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்று களித்தவர், தம்முடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு திரியக்குக்களின் காலிலேவிழும்படி

யாயிற்று. “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகோண்டேனே” என்னும் படி வைஸ்த்ய ஸ்விற்றந்தபோதே, வாஹ்யஸம்ஸலேஷத்திலே யபேக்ஷிப்பிற்றந்தது. “இவர் க்கு இன்னம் விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும்” என்று இவர் அபேக்ஷித்ததைச் சடக்கனைத்தலைக்கட்டிற்றிலன் ஈஸ்வரன். நினைத்தபோதே அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தளர்ந்து, லௌகிகபசார்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை நய்யபரமாக்கி தரிப்போம்” என்றும், “அவனோடுபோலியான பசார்யங்களைக்கண்டாகிலும் தரிப்போம்” என்றும் லௌகிகபசார்யங்களிலே கண்வைத்தார். அவை ஆஸ்வாஸஹேதுவன்றிக்கே, ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகப்புகுது. ஏதேனுமொருபசார்யம் தோற்றிலும், அவற்றினுடையஸத்த்வாவம் அவனை யாழியவில்லாமையாலே, அவனைக்காட்டிக்கோண்டிறே தோற்றுவது.

லௌகிகபசார்யங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிய, அவற்றால் நோவுபடுகிற படியை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்னுற்றமையாலே “அவனோடு போலியான பசார்யங்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போம்” என்று, அவ்வாற்றுகைகோடுக்க உத்யாநத்திலேபுறப்பட, அங்குண்டான குயில்மயில்தொடக்கமானவை அவனுடைய பேச்சுக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, “இவைநலிகைக்கு இவற்றோடு நமக்கொருபகையிலே, இவை நலிகைக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும்; அவன் நம்மை முடிக்கவேணும்” என்று பார்த்தான்; “அதுக்கு உபாயம்விலாஷம்” என்றுபார்த்து, பிரிவு கலவியை யொழியக் கூடாமையாலே கலந்தான், பிரிந்தான், பிரிந்தவிடத்திலும் நாம் முடியாதிருந்தோம், பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே ‘நம்மோடுபோலியான பசார்யங்களைக்காட்டி முடிப்போம்’ என்று பார்த்து வரவிட்டானித்தனை; “உங்களுக்கு நினைவு இதுவாகில் இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ” என்று அவற்றுக்கு வார்த்தைசொல்லி, “நம்மைப் பார்த்தாலிறே இப்படிநோவுபடவேண்டுவது? அவனைப் பார்த்தால் நோவுபடவேண்டாவிடிறே!” என்று அவன் குணஜ்ஞாநத்தாலே, வருந்தி தரித்துத் தலைக்கட்டிகிறதாயிருக்கிறது.

இன்னுயிர் பரவேஸே: கீழிற்றிருவாய்மொழியில் - பரமேயத்தையும், இதில்-பரமேயத்தையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - தோண்டீக்குஇத்யாதி. விஸ்தாஸங்கதி - தேவர்கட்கு இத்யாதி. ஆனால், ஈஸ்வரன் நுகவிப்பியா தொழிவானென்? என்ன - இவர்க்கு இன்னம் இத்யாதி. ‘அபேக்ஷிதம்பெருமையாலேதளர்ந்து’ என்ற வந்ததாம், “லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார்; விரகத்தராயிருக்கிறவரிடிலே கண்வைப்பானென்னென்னில்” என்று இத்தனையும் அத்யாஹரிப்பது. இதுக்கு பரிஹாரத்வயம் - லௌகிக இத்யாதி. அதாவது - ஹ்ருதயத்தை நய்யபரமாக்கி யரிப்போமென்றும், போலியான பதார்யஈர்ஸநத்தாலே யரிப்போமென்றும் கண்வைத்தாரென்றபடி. போலியான பதார்த்தம் பாதகமானமையைக்காட்டுகிறார் - அவையாஸ்வாஸ இத்யாதி. ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கி யரிக்கப்போகாமையைக் காட்டுகிறார் - ஏதேனும் இத்யாதி. “நிமிக்கிறதெல்லாம்நெமொல்” என்னக்கடவதிறே.

அந்யாபதேஸத்தாலேபேசும் பரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-எம்பெருமானோடே இத்யாதி. குயில் - பேச்சுக்கும், மயில் - வடிவுக்கும் ஸ்மாரகம். நம்மைப்பார்த்தால் - நம்முடைய தோஷபூயஸ்தையைப்பார்த்தாலென்றபடி. அவனைப்பார்த்தால் - ஈயாதிருணவிஷ்டானை அவனைப் பார்த்தாலென்றபடி. “தன்புகழேத்த” என்றத்தைப்பற்ற - குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் - “முமுக்ஷுவுக்கு விஷயஈர்ஸநம் வாயகம்” என்கிறது. “இதஎம்பெருமானார் உகந்ததிருவாய்மொழி” என்று அந்தப்ரஸங்கத்திலே ஆழ்வார் திருவார்க்கப்பெருமானாராயர் கதையைப்ப்ராஸாதிப்பார்.

முதற் பாட்டு.

இன்னுயிர்ச்சேவலும் நீருங்கூவிக்கொண்டு இங்கேத்தனை
யென்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற்பேடைகள்
என்னுயிர்க்கண்ணபிரானே நீர்வரக்கூவுகலீர்
என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமோ ?

ஆ.—இக்குயில்களை நோக்கி “அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூவி என்னை நோவுசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ! இங்கு அத்தனைக்கு விஷபமுண்டோ ?” என்ன, இக்குயில்கள் “உன்னை நோவுசெய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது” என்ன, ஆன்றாகில், அவனை வரக்கூவுகிறிலிகளோ, என்னை முடிக்கவிறே கூவுகிறது, என்னை முடிக்கும்போது இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச்சேவலென்று தொடங்கி]-விபலுப்பலகம் அறிந்திருக்கிற குயிற் பேடைகள் ! உங்களுக்கு நற்சீவனான சேவல்களும் அவற்றுக்கு அஹ்மதைகளான நீங்களும் பரஸ்பரஸம்ஸ்லேஷார்யமாக அழைத்துக்கொண்டு விஸ்வலேஷத்தாலே தளர்ந்திருக்கிற என் உயிர்நோவ மிகவும் ப்ராணபகஜீகத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள் ! [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானென்று மேலுக்கு]-வ்யாதுகரைச் சொல்லுமாயோலே எங்களை இங்ஙனே சொல்லுவானென் ? என்றினவாக்கொண்டு யாதானை க்ருஷ்ணனைவரக் கூவுகிறிலிகோள் ; ஆனபின்பு, என்னை முடிப்பார்க்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஆஹிதஸ=லஹான க்ருஷ்ணனை வரவழைப்பாதே உங்களில் நீங்கள் அழைத்து மிழற்றி என்னைவலியாதே கொள்ளுங்கோளென்று, சேவலோடே சேர்ந்த சில குயிற்பேடைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

குயில்பேடைகள் - ! இன்னுயிர் - ஷ்ஹிர்ஸாசமான ப்ராணன்போலே ஹோக்யமாப் யாசகமர்ன, சேவலும்-, இன்னுயிர் நீரும் - அதுக்குஇனியவுயிராய் என்னோடு ஸ்திரீத்வஸாஜாத்யத்தையுடைய நீரும், கூவிக்கொண்டு - (ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஸ்லேஷார்யமாக) அழைத்துக்கொண்டு, இங்கு - என் ஸர்வியியிலே, எத்தனை-மிகவும், என் உயிர் - என் ப்ராணானது, நோவ - ஈடுபடுப்படிக்கிடாக, மிழற்றேன்மின் - அநக்ஷாரஸமான ஸம்ஸ்லேஷ ஸப்தங்களைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள் ! என்-எனக்கு, உயிர் - யாசகனாபுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானே - உபகாசனை, நீர் - நீங்கள், வரக்கூவுகலீர் - வரும்படி அழைக்கிறிலிகோள் ! (உங்கள் கூவுதலால்) என் உயிர் - என் ப்ராணனை, கூவி - அபஹரித்து, கொடுப்பார்க்கும் - அவனுக்குக் கொடுப்பார்க்கும், இத்தனை - இத்தனை வ்யாபாரம், வேண்டுமோ - வேணுமோ ?

இ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச் சேவலும்] - நற்சீவனான சேவலும் ஷ்ஹிர்ஸாசப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிடிந்துபடுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போ

9-18

தீயர்செய்வதை நீங்களுஞ்செய்யவேணுமோ? சேவலைக்கொண்டு கார்பங்கொள்ளாநீனைத் தாலும் பேடையின்காலையே பிடிப்பது. [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானே] - “எங்களை யாதுகரைச்சோல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதென்?” என்றினவாகக்கொண்டு; எனக்கு யாரகனான க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். யாரகங்கள், வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதங்களாய்நேயிருப்பது. தீர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மநுஷ்யர்களுக்கு அந்நம், தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்; * எல்லாங்கண்ணனிறே. [கண்ணபிரான்] - பரமபுருஷமாகத் தன்னை ஓக்கிவைக்கும்வன். [நீர்] - அந் வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவும்அறியவேண்டாவோ? [வரக்கூவு கிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னேசென்று ய் வரித்திகோளாகில், தானேசெல்லாமையை நீனைத்தவாரானோ? அதுசெய்கிறிலிகோள். என்னைநலியவேண்வேன செய்திகோள்இத் தனை. நானும்அவனும் சேருகைக்குவேண்வேன செய்திலிகோள். அநித்தவல்லவை சேர்க்கவம்வற்று என்றிருக்கிறார். இவற்றின்வாயது வாணுஎன்றிருக்கிறார். [என் னுயிர்க்கவிக் கொட்ப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ] - என்னையும் அவனையுஞ்சேர்க்கிறி கோளல்லாதபின்பு, இவ்வினனைமுடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக்கருத்து; அதுக்கு இப்பாற்ப்பெல்லாம்வேணுமோ? பண்டேசென்றற்றன்னுபிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில்கருத்து, அதுக்கு இதெல்லாம்வேணுமோ? நீங்கள்சேரவிருக்கையும், கலக்கையும் அந்யோந்ய நாமக்ரஹணம் பண்ணுகையும் பரணயகத்ததவநியும், இதெல் லாம்வேணுமோ? நோந்தாரைஜீவிப்பிக்கையன்றோஅரிது? முடிக்கையில் பணியுண்டோ?

இரண்டாம் பாட்டு.

இத்தனைவேண்நிவதன்றந்தோ! அன்றிற்பேடைகாள்!
எத்தனைநீரும்நுஞ்வேலும் கரைத்தேங்குதீர்
வித்தகன்கோவித்தன்மெய்யல்லனெருவர்க்கும்
அத்தனையாம்இனியென்னுயிர்அவன்கையதே

கொண்டு கார்பங்கொள்ள நீனைத்தமைதோற்ற “இன்னுயிர்ச்சேவல்” என்று முந்திறகெடுத்து, இக்கே “பேடைகாள்” என்றத்தைப் பரமபுருஷச்சோல்லவானென்? என்ன - சேவலை இத் யாதி. “கூவுகிலீர்” என்றதற்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்தயாதி. என்றினவாக - என்று சொன்னதுகனாக. இவளுக்குக்ருஷ்ணன் பரமமானபடியென்? என்ன - தாரகங்கள் இத்தயாதி. “வ்யவஸ்த்திதங்கள்” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - தீர்யக்குக்களுக்கு இத்தயாதி. “இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்” என்னுமதுக்கு பரமணம் - எல்லாம் இத்தயாதி. “பிரான்” என்றதக்கர்த்தம் - பார்ப்புமாக இத்தயாதி. உனக்கு பாதசமாகிறது எங்களுக்குத் தெரியுமோவென்ன - அந்வயத்தில் இத்தயாதி. அந்வயம் - ஸம்ஸ்கேதம். வ்யதிரேகம் - விஸ்ஸேதம். நாங்கள் கூவிலுல் அவன் வருகனோ? என்ன - நீங்கள் இத்தயாதி. விவரணம் - என்னைநலிய இத்தயாதிவாக்யவ்யம். பக்தி கள் சேர்ப்பிக்கவற்றோவென்ன - அழிக்கவல்லவை இத்தயாதி. விவரணம் - இவற்றின் இத்தயாதி. வாயதுவானுள் - என்றது - உர்த்தையாலேவாழும்நாளான ஆயுஸ்வென்றபடி. நாங்கள்முடிக்க வந்ததற்கு நியமகமேதென்ன - என்னையும் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - பண்டே இத்தயாதி. கிழெல்லாவற்றையுட்கடாகித்த “இசெல்லாம்” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - நீங்கள் இத்தயாதி. “வேண்டுமோ?” என்ற ஸ்வரத்துக்குஊவம் - நோந்தாரை இத்தயாதி. குயிற்பேடைகாள் - இன் னுயிர்ச்சேவலும் இத்தயாரப்பரவ்யம்.

ஆ.—(இத்தனை.) - “அன்றிற்பேடைகான்! நீரும் நஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்; என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுவதில்லை” என்று சொல்ல, அவையும், “உன்னோடுள்ளகலவியே யாகமாயிருக்கிறவன் ஒருசுஷணம் உன்னையிழியுமளவில் அவனை இங்கனே கொடுமை சொல்லவேணுமோ? தானேவருகிறானிறே!” என்ன; “அவன் அங்கனே ப்ரணமஸ்வலாவனைப்போலேயிருக்கு மத்தனைகாண்! அவனொருவார்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹிபல்லன்; ஆனபின்பு, அவன்வருகையென்றொரு பொருளுண்டோ? இனியென்னுயிரானது முடிந்ததிறே!” என்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரணயகூஜிதங்களாலே என்னைநலியாதே கொள்ளுகோள்!’ என்று சிலவன் றிற்பேடைகளை உயரீயமாக இரக்கிறான்.

[அன்றிற்பேடைகான்] - ‘பெண்பிறந்திரல்லிரோ? [எத்தனைநீரும் நஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்]-நாங்களைச் செய்தோம்?’ என்ன, மிகவும் கரைந்து ஏங்காதின்றிகோள். [வித்தகன் கோவிர்தன் மெய்ப்பனல்லொருவார்க்கும்] - ‘உன்னோடுள்ள கலவியே யாகமாயிருக்கிற அவன் ஒருசுஷணமும் பிழியுமளவில் அங்கனே எங்கனையிட்டு நலிவிக்கிறானாக கொடுமை சொல்லவேணுமோ? அவன்தானே வருகிறானிறே’ என்ன, - அவன் அங்கனே ப்ரணமஸ்வலாவரைப்போலே இருக்குமத்தனை. [ஒருவார்க்கும் மெய்ப்பனல்லன்] - உங்களுக்கும் இத்தனையே லலிப்பது. [அத்தனையாம் இனியென்னுயிர் அவன்கையதே] - இப்படிச் சொல்லவும் அவனிடாதே கூவப்புக்கவாமே முடிந்ததொகாதே என்கிறான்.

ப.—அந்தரம், பசுக்களுக்கும் ரக்ஷகனும்படி ஸுரீலனான க்ருஷ்ணனை மெய்யனாகரினத்து, என்னை யவனுக்காக என்செய்பநலிகிறிகோளென்று, சிலஅன்றிற்பேடைகளைச்சொல்லுகிறான்.

அன்றிற்பேடைகான் - (பிரிவில் யரிக்கமாட்டாத ஸ்வலாவத்தையுடைய) அன்றிற்பேடைகான்! நீரும் - (சேவலின் கினைவறிந்து பரிமாயும்) நீக்களும், நும்சேவலும் - (உங்கள் நினைவறிந்து பரிமாயும்) சேவலுமாய்க்கொண்டு, எத்தனை - எத்தனைப் ப்ரகாரம், கரைந்து - ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தாலே யுள்ளிடுத்து, ஏங்குதிர் - ஈபத்திக்கிறிகோள்? இத்தனை - இத்தனைபதிப்ரவ்ருத்தி, வேண்டுவதன்று - ; அந்தோ -! (என்னை நலியும்படி யுங்களேவாக்காட்டின), வித்தகன் - விஸ்வமயசேசஷ்டிதனும், கோவிர்தன் - பசுக்களையும் ரக்ஷிக்குமவனென்கிற ஸௌரீல்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பித்து லோகத்தை வசிகரிக்கும் க்ருஷ்ணனானவன், ஒருவார்க்கும் - (ரட்டாபோடு கல்லவர்களைவிடாதுபற) ஒருவார்க்கும், மெய்ப்பன் அல்லன் - மெய் பரிமாயுவாறொருவனல்லன்; (ஆனபின்பு, அவன் நினைவின்படி உங்கள் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகையாலே), இனி என்னுயிர் - இனி என்ப்ரணனானது; அவன்கையதே ஆம் அத்தனை-.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில அன்றிற்பேடைகளைக் குறித்து, உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்ப் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே பென்னை நலிகிறதென்? என்கிறான்.

[இத்தனை வேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்கலக்கு இத்தனை வேண்டுவதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து “இத்தனை வேண்டுகோள்!” என்னுகிற, இடையிலே அன்னில்களினுடைய ஸ்வரநலிய, ‘இத்தனைவேண்டா’ என்னவேண்டும்படியிறே இவள்

உணர். குழில்களினுடைய ய¹ வநியிலே பணிபோந்து செல்லாதற்க ஈடுவே, † ஓளியம்பு
விநவாரப்போலே அன்றில்கள் ய¹ வநிக்க, புரிந்துபார்த்து, இவையையாதோ! நீங்
களும் வேணுமோ! என்கிறாள். இப்படி சொன்னவந்திலும் மோன்மேலென
ய¹ வநிக்கத் தொடங்கிற்று; அந்திலேதான் சீசார்து பரவலாத்தையாய், “ஐயோ!”
என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகள்] - குழிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்கள்பக்கல் ஒரு
வாசிகண்டிலோம்; அவற்றிற்காட்டில் வயதிகேதத்தில் ஆற்றாமையிடுகிற யிவற்றுக்
கிருப்பது. உங்கள்சேவலிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம்; குழிற்பேடைகளிற்
காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம். நலிவுக்கு விஜாதியரினும்வருகாய், விஜாதியரினும்
அவ்வருக யிருந்தீர்கள். “நாங்கள் என்செய்தோம்” என்ன? - [எத்தனைநீரும் துஞ்
சேவலும் கரைந்தேக்குதிர்]-[சீரும்]-சேவலினுடைய கருத்தறிந்து பரிமாறுகிறீரும்.
[துஞ்சேவலும்]-உங்கள் கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள்சேவலும். [எத்தனைகரைந்
தேக்குதிர்] - பரணபத்திலே இழிந்தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றீர்கள். இருவர்
கூடக்கலக்கும் ஸம்பமோவியு? என்னை நலிகைக்காகக் கலந்தீர்களித்தனை யன்றோ;
கலந்தால்தான் உங்கள்மொழிதோற்ற வாய்விடவேணுமோ! உங்களை யழியமாறியன்றோ
என்னைநலிகிறது. [வித்தகன் இதயாதி] - “அவனொரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில்
எங்களையிட்டு அவன் நலிவிக்கிறானாகச் சொல்லவேணுமோ!” என்ன, அவன்படிகளை
என்வாயிலே கேளுங்கோனென்கிறாள். வித்தகன் - விஸ்வயசீயன். இப்போது அது
கூலர்க்கு அரியவித்தகனுபிருந்தவன். கோவிந்தன் - ஸர்வரக்ஷகன். இத்தால் ரக்ஷக
ராவாராப்போலேயிருந்து வாய்கனுவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது; வாய்க
னென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - “பரம்பரணயி, ஸர்வ
ரக்ஷகன்” என்றிருக்கிற உங்களுக்கும் பொய்யை வலிப்பது. “நாரோவிநாபாவிவா
ஷுகெ” “மக்யுஷேயு,” “வணதபு. துரி” என்னும் ராமாவதாரத்தைப்போலேயிற
சீங்கள் சீனத்திருக்கிறது; கபர்த்தனுக்கும் மெய்சொல்லி, திருவடிக்கும் மெய்சொல்லு
மவனல்லவன்! “ஆயுமெமேடன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலையிரவாக்குகையு
மீற இவ்வவதாரத்தில் கருத்தம். இப்படி சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவிற்றின;
முடிந்தனாகாதே! என்கிறாள். [அத்தனையாம் இனி] - இனி, அத்தனையாகாதே என்
கிறாள். [என்னுயிர் அவன்கையதே] - எனனுடைய ப்ரணானது அவன் கைப்பட்
டது. அவன் சீனலேயாய்த் தலைக்கட்டினபின்பு, என்னுடைய ப்ரணரக்ஷணத்துக்கு
உங்கள் கால்பிடிக்க வேண்டாவாகாதே.

நடு.—இரண்டாம் பாட்டு. சிலஅன்றிற்பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள்சேவல்
களும் நீங்களுமாய் ப்ரணயகலிதங்களாலே என்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனைவேண்வேதன்று] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனைவேண்வேதில்லை.
குடல்களைப்பார்த்து, “இத்தனைவேண்டுமோ!” என்னொற்கச்செய்தே, இடையிலே அன்றி

இரண்டாம் பாட்டு - இத்தனை இதயாதி. “அந்தோவன்றிற்பேடைகள் எத்தனைநீரும்
சூஞ்சேவல்கரைந்தேக்குதிர்” என்றவற்றைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - சிலஅன்றில் இதயாதி.

இதே குயிலுக்குச்சொன்ன உரத்தையையே அன்றில்களுக்கும் சொல்லுவானென்?
என்ன - குயில்களை இதயாதி. அகாவது - ஆற்றமையின் அதிசயத்தாலேயென்றபடி. ஸ

லினுடைய த்வந் நலிய, அப்பாசுரமே இவற்றக்குஞ்சொல்லவேண்டுப்படியிறே பிறந்த
ஈசை. மஹாராஜரும் வாலியும் பொராநீக நடுவே ஒளிப்பாகப் பேருமாள்விட்டாற்
போலே, குயில்களும் இவளுமாய் “கவாதே கோண்டுக்கோள்” என்பது அவை
யுமரக்கவவுவது ஆகாநீர்கச்செய்தே, நடுவே அன்றிலானது, செவிவழியே நேருடையருக்கி
வார்த்தாற்போலே த்வநிக்க, புரிந்துபார்த்து, “இவைமே மமைமாதோ! நீக்களும்
வேணுமோ!” என்கிறாள். இவள்இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் த்வநிக்கத்தொடங்கிற்று.
[அந்தோ!] - “சரணம்” என்றவாயை அம்பாலே நிறைப்பாரைப்போலே, உங்கன்படி
யிருந்தபடியென்! ஐயோ! என்கிறாள். [அன்றிற்பே.தடகாள்]-குயிற்பேதடகளிற்காட்டில்
உங்களுக்குருவாசிகண்டிலோம். உங்கள் சேவலிற்காட்டில் ஒருவாசியும் கண்டிலோம்.
நலிகைக்கு, ஸஜாதீயரிலும் விஜாதீயரிலும் அவ்வருகா யிருந்தீர்களா. “நாங்கள் என்
செய்தோம்?” என்ன, - [எத்தனை] - மிகவும். [நீரும் அஞ்சேவலும்] - சேவலின்
கருத்தறிந்து நடத்துகிற நீரும், உங்களுக்கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள் சேவலும்.
“கனகஜடகதேவியவருக” (அந்தர்ஜாதமபிவ்யக்தம்) என்னுமபோலே, பேடை
யின்கருத்தறிந்து பரிமாறுகின்றதாயிற்றுச் சேவல். [கரைந்தேங்குதிர்] - பிறரை நலி
கைக்காகத் தந்தாமை யழித்துக்கொள்வாருண்டாகாதே! ப்ரணயதானையில் தானழிக்
தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றன, இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோ இது? கலந்
தாற்றான், உங்கள் ஈசைதோற்ற வாய்விடவேணுமோ? [வித்தகன் இத்தயாதி] - “அவன்

தருஷ்டாந்தமாக விவரணமாதல், “இத்தனைமென்றெதன்” என்றதற்கு விவரணமாதல் -
மஹாராஜரும் இத்தயாதி. இவையே மமைமாதோவென்றது - குயில்களேமமைமாதோவென்ற
படி. “அந்தோ!” என்றதற்குவிவரணம் - இவள்இப்படி இத்தயாதி. “அந்தோ!” என்றதற்கு
வாஸநை - சரணம் இத்தயாதி. இதுக்குவிவரணம் - குயிற்பேதடகளில் இத்தயாதி. அதாவது - குயிற்
பேதடகளைப்பற்ற அன்றிற்பேதடகளுக்கு, வாய்க்கு நெகிழ்ச்சிலும் பொறுக்கமாட்டாத விய
லேஷாஸஹிஷ்ணுத்தவருண்டாகையாலே, அந்தவாசியைக் கண்டிலோமென்றபடி. “பேடை
காள்” என்றதற்குவிவரணம் - உங்களுக்கேவலில் இத்தயாதி. அதாவது - சேவல் புறமுனைமையாலே,
கடிநீர்நுதியாய்ப் பெண்ணினுடைய வயல்களையாத ஆகாநீர்க்கதடையாலுக்குக்கும்; அப்படி
யன்றிக்கே, பெண்கள்படம் உபஸம் பெண்களுக்குத்தொட்டபடியான ஏற்றமுண்டெவர்களுக்கு.
இப்போது நிர்த்தயமாய் நலிகையாலே அந்தவாசிகண்டிலோமென்றபடி. விவரணம் - நலிகைக்கு
இத்தயாதி. ஸஜாதீயர் - குயிற்பேதடகன். விஜாதீயர் - சேவல்கன். பேடையின்கருத்தறிந்த பரி
மாறுகைக்கு தருஷ்டாந்தம் - அந்தர்ஜாதம் இத்தயாதி. “தவ்யுபாஸாரொகிமகண்ணுபுர

யெவரிவதுதெ! கனகஜடகதேவியவருகவிவரணமாதல்! தவ்யுபாஸாரொகிமகண்ணுபுர
விவரணமாதல்! இது பாலகாண்டே சரமே. (எ) “அவ்வார்த்தம்; தஸ்
யாஸ்ச ஹ்ருதயே ராமஃ, த்விருணம் - ப்ருஸம், பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத் ஸாமஃ, தஸ்மாத் அந்தர்ஜாத
மபிஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், ஹ்ருதா - மஸா, உயத்தமாய்மதி - ஜாதாதி, தஸ்ம - ராமஸ்ய,
ஹ்ருதயே, மைதில், பூபோவியேவேண - அதிஸயேந, பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத், தஸ்ம-ராமஸ்ய,
ஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், மைதில், மஸா, ஆக்யாதி - ஜாதாதி, ஏததுத்தம்பவதி - பால்பாஹ்ருத
யாந்தர்வர்த்ததேந பால்பாஹ்ருத உபஜாஜாத இத்தயர்த்த இதி” என்றஉடால். “கரைந்து” என்ற
துக்குவிவரணம் - பிறரை இத்தயாதி. “ஏங்குதிர்” என்றதற்குவிவரணம் - ப்ரணயதானையில் இத்
யா, கரைந்து - ஈடுபட்டு. ஏங்குதிர் - ஸுகாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லப்படுகத் தலுக்
கட்டமாட்டாதே நடுக்குதிர். இத்தந்விவரணம் - இருவர்கூட இத்தயாதிகாய்வயம். கலகீதம்
ஸமயமோஇது என்றது - தன்ஈசையைப்பற்ற. வாய்விடவேணுமோவென்றது - “ஏங்குதிர்”

“ ஒரு கூணகாலம் தாழ்த்துமளவில் எங்களைவிட்டு அவன் நலிகிறானாகச்சொல்ல வேணுமோர்” என்ன; அவன்படிகளாயுட்டிக்க என்பக்கலிலேகேளுங்கோள்! [வித்தகன்] - விஸ்மயசீமன். இப்போது, அங்குலார்க்கு * அரியவித்தகன். [கோலிந்தன்] - ஸர்வ ரக்ஷகன். இத்தால் - ஸர்வரக்ஷகரைப்போலேயிருந்து வாயகனாவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, வாயகனென்று விடப்போகாது. [மேய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - “பரம ப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்” என்றகனைத்து அவன்கார்யம் செய்யப்போந்த உங்களுக்கும் போய்யே மலிப்பது. “ராமோஷி மஹிவாஷுதே,” (ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) “மதுஜெயழ்,” (நத்பஜேயம்) “வனதகூதாஜ” (எதத்வரதம்மம்) என்னும் ராயாவ தாரம்போலேயென்றிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; பகலையிரவாக்குவது, “ஆயுதமேடேன்” என்றஆயுதமேடேப்பதாகையிறே இவ்வவதாரத்துக்கு கருத்யம். “ராமாவதாரத்தில் மேய்யும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் போய்யுமிறே, ஆயுதிதர்க்குத்தஞ்சம்; அவன் போய்யனாகிலேன்? மேய்யனாகிலேன்? இருந்தபடி யுக்கமத்தனையென்றே நாங்கள்” என்றதோடங்கின கார்யத் திலே முதிர்நின்றன. [அத்தனையாம்இனி] - இனியத்தனையாகாதே! இவற்றின் ஒருப்பா டிருந்தபடியால், அவன்நினைவே தலைக்கட்டிவிட்டதாகாதே! என்கிறாள். என்ப்ராணன் அவன்கைப்பட்டபின்பு, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்கவேண்டாவே?

என்றத்தைப்பற்ற. பரம்பரணயியாம் ஸர்வரக்ஷகனான - அவன் ஒருகூணகாலம் தாழ்த்துமளவில் என்று கூட்டுவது. “விஸ்மயசீமன்” என்றத்தாலே அவனுடைய காபடியம் சொல்லிற்றே வென்ன - இப்போது இத்தாதி. * பிறர்கட்கரியவித்தகனன்றிக்கே, இப்போது அங்குலார்க்கு * அரியவித்தகனென்றபடி. ஸர்வரக்ஷகத்வம் காபடியமல்லவேயென்ன - ஸர்வரக்ஷகன் இத்தாதி. மேலே, “மேய்யனல்லன்” என்றிருக்கையாலே, “வித்தகன்” ப்ரணயிபோலே யிருக்கிற னொருபு அங்குலார்க்கு ப்ரணயியல்ல, துர்லபனென்றும், “கோலிந்தன்” - “ரக்ஷகரைப்போலே இருந்த வாயகனாவன்” என்றும், உயக்கமமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார். “கோலிந்தன்” என்ற துக்கு மலிதம் - ரக்ஷகனென்று இத்தாதி. ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, இப்போது வாயக னாகையாலே; வாயகனென்றுவிடப்போகாது, முன்பு பசுக்களை ரக்ஷிக்கையாலே. “ஒருவர்க்கும்” என்ற சுஸப்தத்தக்கு ஹாவம் - பரம்பரணயி இத்தாதி. “வித்தகன்” என்றத்தைப்பற்ற - பரம்பரணயி என்றது. “கோலிந்தன்மேய்யனல்லன்” என்று கூட்டிஹாவம்-ராமோத்விர் இத்தாதி. “மதுஜெயவநம்ஹேவிர்ராமஜெயபடிவிகாடி” கூதிதழுகாரிஷெயுகிஜாமெவராமோ

ஷிநாபுவிவாஷுதே” இதி கைசேயம் ப்ரதி ராமக. (அயோத்யா ௧௮:௩௦) “அவன்வஞ்சகன்” என்னுமத்தை அவன் செயலே ஸஞ்சயிப்பக்குமென்கிறார் - பகலே இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - ராமாவதாரத்தில் இத்தாதி. “ஆயுதிதர்க்குத்தஞ்சம்” என்றவகந்தாரம், “ஆகையாலே” என்றுகூட்டு வது. தோடங்கினகார்யத்தில் - இவளை கலிகையில். விவரணம் - இவற்றினொருப்பாடு இத்தாதி. ஒருப்பாடு - உத்தமேரகம். “என்னுயிர் அவன்கையதே” என்றதுக்கு ஹாவம் - என்ப்ராணன் இத்தாதி. “அன்றிப்பேடைகான், எத்தனைக்கும் அஞ்சேவலும் கரைந்தேக்குதிர் - இத்தனைவேண் டவதன்றுஅந்தோ! வித்தகன் - கோலிந்தன் - ஒருவர்க்கும் - மேய்யனல்லன்; இனியென்னுயிர் அவன்கையதே மரமத்தனை” என்று அக்ஷயம்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அவன்கையதேயேனதாருயிர் அன்றிற் றேடைகள்!
 †எவன்சொல்லிஈ்துடைத்தாநீதிர் புடைசுழுவே
 தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனுயிர்ந்துண்டோ ?
 †எவன்சொல்லிநிறும்? உம்வங்குக்குதரல்கேட்டுமே.

ஆ.—(அவன்கையதே.) - எம்பெருமானே கலந்து பரிமாறுகைக்கு பாக்கிய நரையான என்னுயிர், தும் வங்குக்குதரல்கேட்டு மயங்கிக் கிடக்கச்செய்தே, அதின் மேலே ஏதேனுஞ்சொல்லிக்கொண்டு வன்குடைந்து ஆடுகிறீகோள் என்னருகே நின்று என்கிறாள்.

ஒ — மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னைநலியாதே கொள்ளுங் கோள் என்று அன்றிற் றேடைகளை மீளவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே பென்றுதொடங்கி] - அன்றிற் றேடைகள் ! என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையிலேயா யிருக்கச்செய்தே என்னை “முடிக்கவேணும்” என்று எனக்கு உஸ்ஸலாம்படி ப்ராணய உஸாயிலேயுள்ளன சில உத்திகளைப் பண்ணிக் கொண்டு ஒன்றிலேயொன்று அவ்வாறு துடித்து ஸஞ்சரிபா சிந்திடுகோள் ; உங்களுக்கு நலியலாம்படி ப்ராணனைத் தருகைக்கிடான லாக்கப்பதைப் பண்ணுதிருக்கிற என்னுடைய ப்ராணன் என்பக்கல் உண்டோ ? தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனென்கிறது - விஸ்வலேஷித்தாலும் அவனைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு லாக்கப் பண்ணிற்றிலே நென்றுமாம். [எவனென்றுதொடங்கி] - ப்ராணயபரவசமாய்க்கொண்டு ப்ரவருத்தமான உங்களுடைய தவநியைக்கேட்டு எத்தைச்சொல்லி தரிப்போம்.

ப.—அந்நகரம், அவனுடைய ஸௌந்தரியத்தாலே ஆக்குஷ்டப்பாணையாயிருக்கிற நான் உங்கள் ஸப்தத்தைக்கேட்டும் எத்தைச்சொல்லி தரிப்பேனென்று, மின்னையும் அவ்வன்றிற் றேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற் றேடைகள் - ! அவன்கையதே - அந்த ஸுயிலுனை கோவிர்தன் கையதே, எனது ஆர்உயிர்-என்னுடைய ப்ராணனுனைது ; நீர்-நீங்கள், எவன்சொல்லி-எத் தனை உத்திவிசேஷங்களைப்பண்ணி, குடைந்து - ஒன்றுக்கொன்று உள் ளையாம்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து, புடைசுழுவே - என்னுடைய பரிஸரத்திலே, ஆடுதீர்-ஸஞ்சரிக்கிறீகோள் ! தவம் - அவனைப்போலே பிரிவுக்காற்றிருக்கும் பாக்கத்தை, செய்தில்லா - பண்ணாதே, வினையாட்டியேன் - போலிகண்டுசும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய, உயிர் - ப்ராணன், (அங்கே போனபடியாலே), இங்கு உண்டோ-? தும் - உங்களுடைய, ஏங்கு - ஸம்ஸ்லேஷித்திலமான, கூக்குரல் - ஸப்தங்களை கேட்டும், எவன் - எத்தை, சொல்லி சிறுமும் - சொல்லிசிற்பது ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னை நலியாதே கொள்ளுங் கோள் என்று அன்றிற் றேடைகளையே திரியவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோமிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்தப்நமோ! “சுலூரெலுலூரே.” [அன்றிற் பேடைகாள்] - வ்யகிரோகத்தில் ஆற்றுமையை அறியும் நீங்கள் இதில் இழிபாடுதாழிபவேண்டாவோ! “உன்னை நலிகிறோமோ! எங்களுக்குக் கலவிஸ்வவூவமன்றோ?” என்ன. [எவன்சொல்லி] - ப்ரணயபுஸையிலே உள்ளனவாய் எனக்கு டுஸ்ஸஹமான சிலஉக்திகளைப்பண்ணி; அவைசொன்னபாசரம் தன்வாயாற் சொல்லமாட்டுகிறீர்கள். [நீர்துடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவநூலறித்து. [ஆடுதீர்] - பரிமாறுகின்றீகோள். ஆட்டம் - நடையாட்டம், [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியாதின்றீகோள்; அடைமதிட்படுத்துகைக்குச் சுற்றிலே விட்டுக்கொண்டிருப்பாரைப்போலே. செவ்வைய்புதைத்துப் பிழைப்பேடு! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேடு! [தவஞ்செய்தில்லா இத்தாழி] - என்னைமுடிக்க கினைத்துவந்த உங்களுக்கு, என்பராணனை இங்கேவைத்துத் தருகைக்கான லாக்பத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். கபோதம்போலே உங்களுக்கு உபகரித்து உங்கள் பிரிபஞ்சாணப்பெறாத பாபகர்மாவானென். “அவனைப்போலே பிரிவுக்கு இளையதபடி லாக்யத்தைப்பண்ணப் பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளான் கிவாஹம். [உயிரிக்குண்டோ] - என்னுயிரிநோவ மிழற்றினவன்றே அங்கேபோய்த்தே என் ப்ராணன்; என்பக்கலுண்டோ?” என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவாரைப்போலே யிருக்கிறது. [எவன்சொல்லித்திறும்] - எத்தைச்சொல்லித் தரிப்போம்? உங்கள் ஒருப்பாடு இதுவானபின்பு, தரிக்கவிரகுண்டோ? [நும்மேங்குகுக்குரால் கேட்டுமே] - ப்ரணயபரவசமான உங்களுடைய த்வகியைக்கேட்டும், பிரிவாற்றுமைக்கு தரிக் கிலும் உங்கள் த்வகிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வகி கேட்டாரை முடிக்கும் தன்றோ! உங்கள் செவியைப் புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? “நிஹநஹகூவாகாநாஹ் நிரூபயஸஹவாரிணாடி. வுண்ணுநீகவீஸாநாகூக்யரேஷாஹவிஷ்யகி”.

நாதி.—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வன்றிற் பேடைகள் தம்மையே, திரியவும், தன் செயலறதியாலே யிரக்கிறுள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என் ப்ராணன், அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோமிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்தப்நமோ? [அன்றிற் பேடைகாள்] - அவ்யரஸம் அறிவார், பிரிந்தார்பவேதும் அறியவேண்டாவோ? [எவன்சொல்லி] - ஏதேனும் சிலவற்றைச் சொல்லி. அவைசொல்லுகிற பாசரஞ் சொல்லில் தன்வாய் வேம்போலேகாணும். [நீர்துடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவநூலறித்து. [ஆடுதீர்] - பரிமாறுகின்றீகோள். [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியா

மூன்றும் பாட்டு - அவன் இத்தாதி. மீனவும் அன்றிற் பேடைகளை இரப்பானென்? என்ன - அவ்வன்றில் இத்தாதி.

“அவன்கையதே” என்று அறியும்படி யென்? என்ன - மிதுநம் இத்தாதி. “சுலூரெலுலூரே” இத்தாதி அதஸந்தேயம். கிழிற்பாட்டிலே - “அவன்கையதே” என்றது - நைராஸ்யத்தால் சொன்னவார்த்தை; இதிலே ப்ரணயித்வத்தாலே சொன்னவார்த்தை. “பிரிவில் நீங்கள் செய்கிறதையெல்லாம் பாதகமாகச் சொல்லாதின்றும்; பிரிவு உனக்குபாதகமென்கிற இதுஎங்களுக்குத் தெரியுமோ?” என்ன - அவ்யரஸம் இத்தாதி. அவ்யரஸம் - ஸம்ஸுலேஷ ரஸம். இன்னதென்னுதே, “எவன்” என்பானென்? என்ன - அவைசொல்லுகிற இத்தாதி. நீர் - நீங்கள். சூழ - ஸஞ்ச

நின்றிகோள். அடைமதிப்படுத்துவார் சுற்றிலேவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாபோலே. சேவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! பெருமாளும் பரிகரமும் லங்கையை வழிக்கைக்குச் சூழப்போந்தாற்போலேகாணும் இவளுக்கு இது இருக்கிறது. பாவியேன்! உங்கள்பாரிப்புக்கு இங்கு விஷமமுண்டாகப் பெற்றதில்லை; [தவஞ்செய்தில்லா] - உயிரை இங்கேவைத்து உங்களுக்கு உபகரிக்க பாக்யம்பண்ணிற்றிலேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சினையாதபடி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளைப்பணிக்கும். [உயிரிங்குண்டோ!] - வல்லடிக்காரராக்து விளக்கேற்றிக் காட்டோபோலேகாணும், “இங்குண்டோ!” என்று காட்டுகிறபடி. [எவஞ்சொல்லிநிறும்] - எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? [நும்தீயாதி] - ப்ரணயபரஸாரான உங்களுடைய த்வரியைக்கேட்டும். பிரிவுக்குத் தரித்திருக்கிலும், உங்கள் த்வரிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வரி, கேட்டாரை முடிக்குமதன்றோ! உங்கள்சேவியைப்புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிகேற்றது? “நிவ்ஹுமவசு வாகாநாம் நிஸ்யூலஹவாரிணாடி | வுணுநீகவிஸாராணகீகயரெஷாலவிஷுகி” (நிஸ்வநம்சக்ரவாகாநாம் நிஸம்பஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஸாலாணகீகதமேஷாபவிஷ்யதி.) (உ)

நான்காம் பாட்டு.

கூக்குரல்கேட்டும்நங்கண்ணன்மாயன்வெளிப்படான்
மேற்கிளகோள்ளேன்மின் டீருஞ்சேவலங்கோழிகாள்!
வாக்கும்மனமும்கருமமும் நமக்காங்கதே
ஆக்கையும்ஆவியும் அந்தரம்நின்றபுலமே.

நிக்கிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அடைமதி இய்யாதி. அடைமதிப்படுத்துகை - மூற்றுக்கை போடுகை. “எவஞ்சொல்லி, புடைகுற” என்கிற இரன்பெகக்காலும் - தனக்குஇவற்றால்வந்த நலிவைத் தப்பவிரிடில்லா என்கிறார் - சேவியை இய்யாதி. “எவஞ்சொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - சேவியை இய்யாதி. “புடைகுழுவே” என்றத்தைப்பற்ற - கண்ணை இய்யாதி. “அடைமதிப்படுத்துவார்” என்றத்தை விசேஷவிஷ்டமமாகக் காட்டுகிறார் - பெருமாளும் இய்யாதி. மேலுக் கவசாரிகை - பாவியேன் இய்யாதி. “தவஞ்செய்தில்லா” இய்யாதிக்கத்தம் - உயிரை இய்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனைப்போலே இய்யாதி. பாக்யத்தைப்பண்ணாத பாவியேனான என்னுடைய ப்ரணைக்களங்குண்டோ? என்று சுப்பதார்த்தம். உயிருண்டோவென்னுதே, “இங்கு” என்று விசேஷித்ததற்குலாவம் - வல்லடிக்காரர் இய்யாதி. வல்லடிக்காரர் - ஸிவஸக. நிறும் - தரிப்போம், “ஏக்குகக்குரல்” என்றதற்கு லாவமாதல், “கேட்டும்” என்ற சுஸப்த்தத்துக்கு லாவமாதல் - பிரிவுக்கு இய்யாதி. பிழைக்கப்போகாதோவென்ன - உங்கள் இய்யாதி. தனக்கு வாயுக மாகையாலே அவற்றுக்கும்இதுவாயுகமென்றுகினைத்து லாவம் - உங்கள்சேவியை இய்யாதி. தனக்கு வாயுகமென்றத்தைக்கொண்டு இப்படி கினைத்தபேருண்டோ வென்ன - நிஸ்வநம் இய்யாதி. “நிவ்ஹுமவசு வாகாநாம் நிஸ்யூலஹவாரிணாடி | வுணுநீகவிஸாராணகீகயரெஷாலவிஷுகி” இது (கிஷ் - ௩௦ - ௧௦) ராமடி. ‘அன்றிற்பேடைகான் - எனதாருயிர் - அவன்கையதே; எவஞ்சொல்லி நீர்’ என்றதொடங்கி, ‘உயிரிங்குண்டோ? நும்தீயேங்கு கூக்குரல்கேட்டும். எவஞ்சொல்லிநிறும்’, இய்யவ்யயி. (உ)

† ‘நீரும் நுஞ்சேவலும்’ என்பதும் பாடம்.

ஆ.—(கூக்குரல்) - கோழிகான்! நீரும் நஞ்சேவலும் மேன்மேலும் அவனை என்செய்யப் கூவுகிறிகள்? என்ன; “நாங்கள் அவனைவாக்கவுகிறோம்” என்று அவை சொல்லு; அவன்வருகைக்குக் கூவுகிறிகளாகில் அவன் வாராதொழிகிறதென்? ஆதலால், அவன்வாக்கவுகிறீர் அல்லீர்; என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானோ? முன்னமே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் முடிந்தன; இனி என்செய்ய வருந்துகிறிகள்? என்ன; கரணங்கள் முடிந்தனவாகில் உன்னுடைய பேச்சும் இச்சேஷ்டிதங்களுங் கூடுகிறபடியெங்கே? என்னில், —முடியச்செய்தே, என்னுடைய ஆக்கையும் ஆவியும் நடுவேகின்று பழைய வ்யஸவாஸையாலே அழைக்கிறவத்தனை பென்கிறான்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலகோழிகளைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னைநவியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறான்.

[கூக்குரலென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கூக்குரலைக் கேட்டுவைத்தும் ஆஸ்சர்யலாக ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன் “இவன் பிழைபான்” என்று பார்த்துத் தோற்றி வருகிறிலன். கோழிகான்! உங்களுடைய சேவல்களும் நீங்களும் உங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள்! [வாக்கும்மனமும் என்றுதொடங்கி] - “உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களை யும் அபஹரித்து உன்னை முடிக்கவென்றுவந்த நாங்கள் கூவாதிருப்போமோ?” என்றனவாகக்கொண்டு என்னுடைய ஸர்வகரணமும் பண்டே அவன்பக்கலின்; இனிஎன்செய்ய வருந்துகிறீகோள்? என்ன; ஆகில், இப்பேச்சும் இச்சேஷ்டிதமுங் கூடினபடி எங்கே? என்னில்: —அவை போகச்செய்தே வ்யஸவாஸையாலே தேஹமும் ப்ரணமும் நடுவேகின்று துடிப்படுகிறன வித்தனை.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனை க்ருஷ்ணன் வருகிறிலன், நீங்கள் எனக்கு வ்யாக்ரமம்படி கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள் என்று, சில மயிற்சேபடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

கோழிகான் - மயில்கான், கூக்குரல் - நீங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அழைக்கிற குரல், கேட்டும் - அவனிருந்தவிடத்திலும் கேட்கும்படியாயிருக்கச்செய்தேயும், நம் - (எல்லாரும் “நம்முடையவன்” என்னும்படி) ஓவ்யருப், மாயன் - கிட்டினரை யாஸ் சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே அடுபடுத்தும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வெளிப்படான் - வருகிறிலன்; தும் - உங்கள், சேவலும் நீரும் - சேவலும் நீருமாகச் சேர்ந்துகொண்டு, மேல் - மேலே, களைகொள்ளேன்மீன் - திரளாகக்கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள்! நமக்கு - எங்களுக்கு, வாக்கும் மனமும் கருமமும் - வாங்கமரோயங்கள், ஆங்கதே - அவன்பக்கலிலேயாயிற்று; ஆக்கையும் - ஸாரமும், ஆவியும் - ப்ரணமும், அந்தரம் - நடுவே, உழலுமே - அலமருகிறவித்தனை. கோழி - மயில். களைத்தல் - ஸப்தித்தல்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமயில்களைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நவியாகின்றீகோள் என்கிறான்.

[கூக்குரல் கேட்டும்] - நீங்கள்கூவுகிற த்வரியைக் கேட்டுவைத்தும், இவற்றினுடைய த்வரிசெல்லாதவிடமில்லை யென்றிருக்கிறான். [நங்கண்ணன்] - வடயக்ஷ ப்ரஸித்திபோலே இதொருப்ரஸித்தி யுண்டாக்கிவைப்பதே. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யலின்; ப்ரிந்தால் யரிக்கவொண்ணாதபடி கிட்டினபோது லையைக் காலைப்பிடித்துத் தாழ

கின்று பரிமாறமவன். [வெளிப்படான்] - “இவள் பிழையாள்” என்று தோற்றுகிறிலன் ; “தாலாரோவிரஹுசி” என்னுமவன்கிடர்! ருஷியும் ‘சூவிரஹுசி’ என்றன் ; இவளும் ‘வெளிப்படான்’ - என்றன். கைகழியப்போகான்; மறைத்துகின்ற தோற்றமென்றிருக்கிறான். [மேற்கினை கொள்ளேன்மீன்] - மேலானகினை உச்சமானான த்வரி. ஜாத்புசிதமாய் ப்ரணயப்பாவுருத்தமான உச்சஸாத்திதைப் பண்ணுதே கொள்ளுகோள். இவள் பிழையாடில் நோவுபட்ட டிஸையிலே உயர்ந்த தானத்திலே த்வரிக்கத்தொடங்கிற்று. [நீரும் சேவலும்] - ஒன்றுதொடங்கின தானத்திலே ஸஹசரமூர் தொடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாகின்றது. [கோழிகான்] - மயில்களைச்சொல்லுகிறது. [வாக்கும்என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்க வந்த நாங்கள் நீ கிஷேயித்தவாமே தவிருவதோமோ! என்ன, — அதுவாகில், அவையும் அவன்பக்கலின: அதுக்கும் அங்கே செல்லுங்கோள். அங்கே போய் இவை த்வரிக்க அவனுக்குத் தரிப்பரிதாய் வந்து முகங்காட்டுமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறான். ஆகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதமும் கூடினபடி யென்? என்ன. [ஆக்கையும் ஆவியுமந்தாம் நின்றழலுமே] - வ்யஸநவாஸநயினுலே டேஹமும் ப்ரானமும் நடுவேகின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொப்புபோலே வாஸநையுள்ளது. நோவுபடவேண்டுமெனதுண்டு; உங்களுக்கு கலிகைக்கு ஆராய்மின்.

நடு.— நாலாம்பாட்டு. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றீர்கள்! என்கிறான்.

[கூக்குரல்கேட்டுமே] - நீங்கள் கூவுகிற த்வரியைக்கேட்டு வைத்தும், இவற்றின் த்வரி சேல்லாதவிடமில்லை என்றிருக்கிறான். [நங்கண்ணன்] - வடயகாடிப்ரஸித்தி போலேகிடர் லவ்யனென்னும் இது. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யபூதன்; கலக்கும் ஸமயத்தில் மெய்போலே பரிமாறவல்லவன். [வெளிப்படான்] - “இவள் பிழையாள்” என்று, தோற்றுகிறிலன்; “தாலாரோவிரஹுசி” (தாலாமாவிரஹுத்) என்னுமவன்கிடர்! ருஷியும், “சூவிரஹுசி” (சூவிரஹுத்) என்றன் ; இவளும், “வெளிப்படான்” என்றான். [மேற்கினைகொள்ளேன்மீன்] - மேலான கினை - உச்சமான த்வரி. ஜாத்புசித

நாலாம்பாட்டு - கூக்குரல் இத்தாதி. “சீருஞ்சேவலும்கோழிகான் - மேற்கினைகொள்ளேன்மீன்” என்றவற்றைச் சடாகித்தவதாரிகை - சிலமயில்களை இத்தாதி. ப்ரமபதஸ்த்தனாக்கு இதுகேட்டுமோவென்ன - இவற்றின் இத்தாதி. மேலே, “மேற்கினை கொள்ளேன்மீன்” என்றத்தைப்பற்ற - சேல்லாத விடமில்லை என்றது. “ஃ” என்றதக்கத்தம் - வடயகாடி இத்தாதி. “ஃ” என்று - ப்ரஸித்தி, வடயகாடிப்ரஸித்தியாவது - இஹவடே மச்சஸ் திஷ்டத்தி-இத்தஆஸமாத்திந் பேடிண்டென்னுமது. இத்தால், லவ்யனென்கிறது, ப்ரஸித்திமாநாமோழிய அதுஷ்டப்பாட மில்லையென்கிறது. “வெளிப்படான்” என்றதக்குச்சே, “நங்கண்ணன்மாயன்” என்றதக்கு - வெறுப்பாக வ்யாக்யாதம் பண்ணுகிறார். மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதன். ஆஸ்சர்யமது? என்ன - கலக்கும் இத்தாதி. வெளிப்பட ப்ரஸத்திததென்ன - இவள் இத்தாதி. அதாவது - “இத்தத்தி இவளுக்கு ஸாயகம்” என்றால் ஒடிவாவேண்டியிருக்க, அதுசெய்கிருனில்லைமென்றபடி. அப்படி விஸ்வேஷ டிஸையில்தோற்றுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தாஸம் இத்தாதி. “தாலாரோவிரஹுசி” இத்தாதி, கோயினதாஸநத்தோ. ஸப்தமொத்திருக்கிறதென்கிறார் - ருஷியும் இத்தாதி. அதாவது - கோயினர்க்கு ஸமிபஸ்த்தனாய்த் தோற்றுகிறந்தானென்றான் போலே, இவளும் ஸந்திஷ் சலுயிருக்குவைத்தே வெளிப்படானென்கிறாளென்றபடி. “கினை” என்று -

மாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சசப்தத்தைப் பண்ணுதேகோள்ளுங்கோள். இவள் ஈடுபடப்பட, ஒரு தானமேழவைத்துக் கூவாரின்றன வாய்த்து. [நீருஞ்சேவலும்]-ஒன்று தொடங்கின கார்யத்தை ஸஹசரமுந்தோடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாரின்றது. [கோழிகாள்] - ஸ்தீர்வதம்பண்ணுகைக்கு ஒருஜாதியாக ஒருப்படவேணுமோ? கோழியென்கிறது - மயிலே. “நீர் நலியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்னுமளவும் பார்த்தன்றே நாங்க ளிருக்கிறது? ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்கவந்த நாங்கள் தவிருவோமோ? தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டவேணுமே, எங்களுக்கு” என்று கருத்தாக, அதுக்காகில் பின்னை அங்கே போங்கோளென்கிறாள். [வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கதே] - என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் அவன்பக்கலின. “அங்கேபோய் இவை த்வரிக்க அவனுக்குத் தரிப்புஅரிதாய் வந்து முகங்காட்டும்” என்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். அங்கேயாகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதங்களும் கூடினபடியென்னென்ன? - [ஆக்கையு மாலியுமந்தரம்நின்றழவுமே] - வ்யஸநவாஸநையாலே, தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்ற க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொம்புபோலே வாஸநையையுள்ளது. நோவுபடவேண்வேதண்டு, நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அந்தாம் நின்றழல்கின்ற யானுடைப்புவைகாள்!
உந்தறத்தேதுமிடையில்லை குழறேன்மீளே
இந்திரஞாலங்கள் காட்டி இவ்வேழலகுங்கோண்ட
நந்திருமார்வன்நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான்.

ஆ.—(அந்தாம்நின்ற.)-‘உங்களுக்கு நான்என்ன அநிஷ்டம் பண்ணினேன்?’ நீங்கள் நடுவேசென்று, அவன் திருநாமங்களைச்சொல்லி என்னைவாயியாதேகொள்ளுங்கோள்!’ என்று பூவைகளை நோக்கிச்சொல்லி, ‘பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய்செய்தாற்போலே என்னைனுடேகலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றம்படி சிலபொய்களைச் செய்தகன்றுபோன இது; என்னைமுடிக்கைக்கு நல்ல விரகுபார்த்தான்; என்ன சதுரனோ?’ என்று தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து ஈலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, “அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு அழகிதான் விரகுபார்த்தான்; உங்களுக்கு இங்கு விஷபமில்லை” என்கிறாள்.

பச்சிஸ்ப்தமாகையாலே, ‘ஜாதுபிசுதமாய்’ என்கிறார். “ஆத்தை கிளைக்கூட்டிற்ற” தீதே. “மேல்” என்றதுக்குறாவம் - இவளாடுபட இத்தயாதி. “நீரும்சேவலும்” என்றிரண்டையும் சொல்லி, “கிளை” என்று ஏகவச்சமாகச் சொன்னதக்கு ஹாவம் - ஒன்றுதோடங்கின இத்தயாதி. “கோழிகாள்” என்கிற ஸஹசரவசந்தத்தார்ந்தம் - ஸ்தீர்வதம் இத்தயாதி. பேச்சும் சேஷ்டிதமும் என்றது - “மேற்கிளைகொள்ளேன்மின், உழலும்” என்றத்தைப்பற்ற. விவரணமாதல், தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்ற க்லேசப்படுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - பிடித்துவிட்ட இத்தயாதி. மலிதம் - நோவுபட இத்தயாதி. “உழலும்” என்றதுக்கு ஹாவமாதல். “கூக்குரல்கேட்டும் நங்கண்ணன் மாயன் வெளிப்படான் - வாக்கும்” என்றுதோடங்கி, ‘உழலுமே; கோழிகாள் நீரும்சேவலும் மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்’ இத்தயவயி.

[அந்தரமென்று தொடங்கி] - நலிகைக்கொரு காரணமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னை நலிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற என்னுடைப்புவைகள்! உங்களுடைய பாரிப்புக்கு என்பக்கல் அவகாசமில்லை. குழறே கொள்ளுங்கோள்! [இந்திரஞால மென்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாயிருந்துள்ள கம்பெருமான் பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய் செய்தாற்போலே என்னோடேகலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றம்படி சிலபொய்களைச் சொல்லி விட்டலே ஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்று அவன்தானே நல்லவிரகு பார்த்தான் ; என்னைமுடிக்கப் பார்த்த பார்வை, அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே கொண்டு சொல்லுகிறானென்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையும் பிறர்க்காகாதபடி பண்ணுமவன் உள்ளானான உங்களையட்டு நம்முடைய ப்ராணப ஹாரம்பண்ணுகைக்கு நன்றாக எண்ணினுனென்று, தன்னுடைய பூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

நலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, அந்தரம் சின்னு-நடுவே, உழல்கின்ற - நிஷ்பாயோஜமமாக அலமுகிற, யானுடைப்புவைகள் - நான் என்னுடைபவை என்றுஅவிழாசித்த பூவைகள்! நும்திறத்து - உங்கள்இடையாட்டத்தில், (என்னை நலிகைக்கு), ஏதும்இடையிலே-ஓர்அவகாசமில்லை ; குழறேன்மின்-(நீங்கள்) அநக்ஷராஸ மாம்படி ஸப்தியாதே கொள்ளுங்கோள்! இந்திரஞாலங்கள்காட்டி - இந்திராலங்கள் போலே மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியாக குணவிக்காறு சேஷ்டிதங்களைக்காட்டி, இ ஏழுலகும் - இந்த ஸப்தலோகத்தையும், கொண்ட - (பாஜிமாநத்தையும் ஸ்வாஜிமாநத்தையும் அறுத்துத் தனக்கேயாப்படி) பண்ணிக்கொண்டு, நம்திருமார்வன் - நமக்கு(தன்) திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயித்வத்தைக்காட்டி யகப்படுத்தினவன், நம் - நம்முடைய, ஆன் - ப்ராணனை, உண்ண - ச்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு, நன்கு எண்ணினான் - நன்றாக க்ருபித்தான்.

இ.--அஞ்சாப்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகை பூவைகளைக்குறித்து அவன்தான் என்னைமுடிக்கைக்கு நல்லவிரகுபார்த்தான் ; இனி, உங்களுக்கு இங்கு விஷய மில்லை என்கிறான்.

[அந்தரம்சின்னுழல்கின்ற] - உங்களுக்கு இங்குநலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்க நடுவேதின்று வ்யாபிமே க்லேஸப்படுகிறீகோள் இத்தனை. [யானுடைப் பூவைகள்] - என்னுடைய பூவைகள்! ஸர்வஸாரணாயிருப்பார் செய்யுமத்தை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? ஸ்வதர்தான் செய்யுமத்தை பாதர்தாரான நீங்களும் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்கு என்னவமையுமாகாதே வ்யாயகமாகைக்கு? அவனும் என்னுடையவனாகையிறே நலிந்தது. கலந்தார் செய்யக்கடவத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்யக்கடவதோ? [துத்திரத்தேது மிடையிலே] - உங்கள்இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர்அவகாசமில்லை ; உங்கள்பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓர்அவகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மினோ] - அநக்ஷராஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதே கொள்ளுங்கோள். “உருவினவான் உறையிலிடுங்கோள்” என்னுமா போலே. தெடுவிகாள்! உங்கள்வாயைப் புதைபுக்கோளென்கிறான். [இந்திரஞாலங்கள் காட்டி]-

கண்டார்க்கு விடவொண்ணாத வடிவையும், சீலத்தையும், சேஷத்தையுங்காட்டி. 'இவை நிலைநில்லாமையாலே பொய்காண்' என்கிறான். [ஏழல்குங்கொண்ட] - பிறருடைமை கொள்ளுமிடத்தில் சேஷபாதபடி கொள்ளுமவன். [நந்திருமார்வன்] - பரணயிதவத்தால்வந்த பரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடு பழகிற்றும் பரணபிபாப் அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுதக்காக. சில பொய்களைக்காட்டி மஹாவலிபக்கல் நின்றும் ஐயுமியைக் கொண்டாற்போலே, கலந்து பரிமாறுகிறனென்று தோற்றுப்படி சிலபொய்களைச் செய்து விஸ்வலோகை. என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்லிரகு தானேபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாசமில்லை. ஸர்வஸக்தியானவன் உத்யோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய் அதிலே நீங்கள் ஸஹகரிக்கிறீர்களோ? நம்மை முடிக்கப் பார்த்தபார்வை அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறான் என்றுமாம்.

௪௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னினவாயிருந்துநலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகு பார்த்தான்; இனி உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறான்.

[அந்தரம்நின்றமூல்கின்ற]-உங்களுக்கு இங்கு நலிய விஷயமின்றிக்கேயிருக்க, நடுவேநின்ற வ்யாபாரமே க்வேஸப்படுகிறீர்களோளித்தனை. [யானுடைப்பூவைகாள்] - என்னுடைப்பூவைகாள்! ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் செய்பவற்றை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்குஎன்ன வமையுமாகாதே வ்யாபிக்கைக்கு? அவனும், என்னுடையவ னாகையிறே நலிந்தது! [நுந்திறத்தேதுமிடையிலே] - உங்கள் இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர் அவகாசமில்லை; உங்கள் பாரிப்புக்கு என்பக் கல் ஓரவகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மின்] - அநகர ரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதேகொள்ளுங்கொள்! அவன்தான் அதிகரித்தகார்யத்தில் நெகிழ்நின்றானாகிலன்றோ, நீங்கள்இப்படி முதிர்ந்தகவேண்வது? அதுக்கு உங்களுக்கு அவகாசம் வைத்தானோ! [இந்திரஞாலங்கள்காட்டி] - கண்டார்க்குவிடவொண்ணாதவடிவையும், சீலத்தையும்,

அஞ்சாம்பாட்டு - அந்தரம் இத்தாதி. "யானுடைப்பூவைகாள் - நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான் - நுந்திறத்தேதுமிடையிலே குழறேன்மினோ" என்ற பதங்களைக் கடைபிடித்து அவதாரிசை - தன்னினவாய் இத்தாதி. தன்னினவாய் என்றது - "யானுடைப்பூவைகாள்" என்றத் தைப்பற்ற. தன்னினவாய் - தன்னுடையவைகளாய்; தனக்கு சேஷங்களாய் என்றபடி.

"யானுடைப்பூவைகாள்" என்று விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்தவ்யாவம் - ஸர்வஸாதாரண இத்தாதி. ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் என்றது - காட்டிலேவந்திக்கையாலே ஸர்வஸாதாரணமான மயில்தொடக்கமான பக்திக்கோபாதல், கீழிற்பாட்டில் "நங்கண்ணன்" என்ற க்ருஷ்ணனை யாதல், "நந்திருமார்வன்" என்றத்தைக்கடக்கித்து, என்னோட்டை ஸம்ஸாரபமே ஹேதுவாக வ்யாபிக்கிறீர்களென்று ஐவாந்தரம் - நான்எனக்கு இத்தாதி. விவரணம் - அவனும் இத்தாதி. இடை - அவகாசம். உங்கள்இடையாட்டத்தில் என்றது - உங்களுக்கென்றபடி. த்வீத்யார்த்தத்துக்கு, "திறம்" என்ற - ஸமூஹமாய், பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவன்தான் இத்தாதி. அவகாசம் வையாமல் அவன்செய்த வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது மேல். "இந்திரஞாலங்கள்" என்கிற ஐவாந்தரம் விவக்ஷிதங்களையும், அவற்றை இந்திரஞாலமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - கண்டார்க்கு இத்தாதி. அதாவது - இந்திரஞாலமாவது, கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு விதையிறே; அப்படி ஸௌந்தர்யாதி

சேஷ்டிதத்தையுங் காட்டி. இவை நிலைநிலைமையாலே, 'பொய்கள்' என்கிறுள். இந்திரஞாலமென்றும், பொய்யென்றும் பரியாயம். [ஏழுவதுச்சொண்டி] - பிறருடைய வஸ்துவை அபஹ்ரிக்கப்படுக்கால், அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷ்யாதபடி அபஹ்ரிக்குமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடே பழகிறும் ப்ரணயியாய்வந்து; அததைக்காட்டிக் கண்டாரை யகம்படுத்திக் கொள்ளுகக்காக. சிலபொய்களைக்காட்டி பூமிமைச்சொண்டாற் போலே, கலந்த பரிமாறுகிறுனென்றுதோற்றும்படி சில பொய்களைச் செய்து லிசுலேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாயமென்றுமாம். [நம்மாலியுண்ண நன்கெண்ணினுன்] - நம்மை முடிக்கைக்கு ஈல்லிரகுபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாசமில்லை. ஸர்வஸக்தி யுத்தியோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய், அதிலே நீங்களும் ஸஹகரிக்கிற்கோளோ! நம்மை முடிக்கப்பார்த்த பார்வை அழகிதாகப்பார்த்தான் என்று, தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறு ளென்றுமாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்கெண்ணிநான்வளர்த்த சிறுகளிப்படைதலே
யின்துரளிமிழற்றேல் என்னருயிர்க்காகுத்தன்
நின்செய்யவாயோக்கும்வாயன் கண்ணன்கைகாலினன்
நின்பசஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினுன்.

ஆ. - (நன்கெண்ணி.) - 'அவன்பிரிந்த உழையில் அவன்திருமங்கலையும் சொல்லாமைக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது? ஆனபின்பு, அவன்திருவடிவுபோலே

களும் அதுவலித்தாலொழிய சிந்தவொண்ணுதபம் ஆகவாயிருக்குமதப்பற்ற, இவற்றை "இத் திரஞாலங்கள்" என்கிறதென்றபடி. வஸ்துவசக்திவசத்தங்கள் - ளெனத்தியாதிகள். பொய்யாக அர்த்தநாதம் - இவை இத்தாதி. "இத்திரஞாலம்" என்றல், பொய்யைச் சொல்லுமோலென்ன - இந்திரஞாலமென்றும் பொய்யென்றும் பரியாயம் என்ற. "ஏழுவதும்" என்ற சுஸப்தத்துக்கு லாவம் - பிறருடைய இத்தாதி. "நம்" என்ற ப்ரஸித்திக்குலாவம் - ப்ரணயித்வத்தால் இத்தாதி. ப்ரஸித்தினை திருமாவனென்று ஸப்தார்த்தம். பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திபைக்காட்டி என்னை யகம்படுத்திக்கொண்டவனென்று தாப்யமார்த்தம். "திருமார்வன்" என்றதுக்கு வேதப்பாகவர்த்தம். பிராட்டியோடே இத்தாதி. "இத்திரஞாலங்கள்" என்றுதொடங்கி, "நன்கெண்ணினுன்" என்று மனஷம் - பக்திகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறுனென்றும், தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறுனென்றும், இத்தை த்வேதாவலகூத்த முந்தினவகையைக்காட்டுகிறார் - சிலபொய்களை இத்தாதிபோலே; இரண்டாய்வகையைக்காட்டுகிறார்-நம்மை முடிக்க இத்தாதி முடிவில் வாக்கத்தாலே. "நன்கு" என்கிறதற்கு அர்த்தத்தவயம் - நன்றாகவென்றும், வ்யதிரேகவசூனயாம், க்ரூரமாகவென்றும். இத்திரண்டார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - நல்லிரகுபார்த்தான் என்றும், அழகிதாகப்பார்த்தான் என்றும். அழகிதாக - க்ரூரமாகவென்றபடி. "அவனும்செய்தபோகிறுன், அவன்செய்தகுறைகளை நான்கள்முடிக்கிறேயும்" என்ன-ஸர்வஸக்தி இத்தாதி. "அந்தரங்கின்றுழல்கின்ற யானுடைப்புவவனா! இத்திரஞாலங்கள்" என்றுதொடங்கி, நன்கெண்ணினுன்-நுத்திறத்தேதாமிடையில்லை குழறேன்மினோ? இத்தவ்யை. 'நம்மாலியுண்ணநன்கெண்ணினுன்' - நம்முடையப்ராணனைகளை க்ரஹித்துக்கொள்ளுகைக்கு நன்றாக நிரூபியாநின்றனென்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (ரு)

யிருக்கும் உன்வடிவைக்காட்டி, அதின்மேலே அவன் திருநாமக்களையுஞ்சொல்லி என்னை நோவுசெய்யாதேகொள்ளாய் !' என்று தன்கிளியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்ஓசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து நான் ஸ்வஸ்டியோயிருந்தபோது எனக்கு இனிதாகத்திருநாமத்தைச் சொல்லக் கோட்ககம்மன்றே உன்னை நான் வளர்த்தது. எனக்கு அஸாத்மியமான ஓசையில் திருநாமத்தைச் சொல்லாதேகொள் ! என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[என்னுயிர்க் காகுத்தென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய சிவந்தவாயும் கண்ணும் கையும் காலும்போலேயிருக்கிற திருப்பவளர் தொடக்கமான ஓவ்யாவயவங்குளையுடையவனுமாய் உன்னுடைய குளிர்ந்த ஸ்யாமமாயிருந்துள்ள திருநிறத்தையுடையனாய் எனக்கு நல்லுயிராயிருக்கிற காகுத்தென்தன் இனி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து என்பரக்குகியை அறிந்துவைத்தே பிரிந்தான்.

ப.—அநந்தரம், ஓர்ஸரீயமான அவயவஸோகையையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கலந்துபிரிந்தான் ; அவனுக்கு ஸ்மாரகமான வடிவோடேயிருந்து உன்னுடைய ம்ருகாஷாணத்தாலே நலியாதேகொள் ! என்று நான் வளர்த்ததொரு கிளியைச் சொல்லுகிறான்.

என் ஆருயிர் - எனக்கு வ்யதிரோகத்திலே தரிக்கவரிதான் ப்ராணாயம், காகுத்தன் - “ மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே ” என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ; நின் - உன்னுடைய, செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயை, ஓக்கும் வாயன் - ஓக்கும் வாயையுடையனாய், கண்ணன் - அத்தோடொக்கும் கண்ணையுடையனாய், கைகாலினன் - அத்தோடொக்கும் கைகாலையுடையனாய், நின் - உன்னுடைய, பசும் சாமம் - பசுமையுடையதாய் ஸ்யாமந்மற்போலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - நிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கூட்டுண்டு - (என்னோடே) ஸம்ஸ்லேஷித்து, நீங்கினான் - பிரிந்தான் ; நன்கு - (எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவுவதுபென்கிற) நன்மையை, எண்ணி - எண்ணி, நான் வளர்த்த - நான் வளர்த்துப்போந்த, சிறு - சிறியவடிவையுடையதாய், பைதல் - முக்யமான, கிளியே - கிளியே ! இன் - இனிமையாலே என்னைநிபுடுத்துகிற, குரல் - குரலை, நீ - (அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற) நீ, மிழற்றேல் - அத்தோக்தி ஸரஸமாகப் பண்ணாதே கொள் :

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்ஓசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து எனக்கு அஸஹ்யமான ஓசையிலே சொல்லவோ உன்னை வளர்த்தது ? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்மிக்கும் ஓசையையறிந்து சொல்லவும், அஸஹ்யமான ஓசையில் தவிர்வுமன்றே உன்னைவளர்த்தது ? [நான்வளர்த்த] - ஏகபுத்தரைப்போலேமாய்த்து வளர்த்தது. நான்ஒன்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யஸாவாகைக்கு ! அவனும் கிளியோபாதி ஓவ்யனாயிற்றேயிருப்பது. [சிறுகிளிப்பைதலே]-சிறுமை - பருவம். பைதல்-வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாசமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசுந்நமிதே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்]-“கூரியவேல் என்னுமாபோலே. [நீமிழற்றேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லாலே என்னை முடியாதேகொள். மாத்ருவதத்திலேயும் பரவ்ருத்திப்பார் உண்டோ ? [என்னுயிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரோகத்தில் தரிக்க

அரிதாம்படியிறே கிட்டினபோது பரிமாறும்படி. “தயாதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக” என்றிறே இவர் இருப்பது. [கின்செய்யவாய் ஒத்தும்வாயன்] - உன்னுடைய சிவந்தவாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச் சொல்லிச் சேர்த்துவிடமெதாழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. உன்னைப்போலே சிவந்தாண்ணையும், கையையும் திருவடிகளையும் உடையவன். [கின்பசஞ்சாம சிறத்தன்] - உன்னுடைய குளிர்த ஸ்யாமமான சிறத்தையுடையவன். பசஞ்சாமம் - ஸ்யாமமாம், எரித்திருக்கையன் றிக்கே குளிர்த்திருக்கை, பச்சைசிறமென்னவாமம். ஒருடம்பிலே இத்தனைபகை சேதடிவைக்கலாமோ! [கூட்டுண்டு சீங்கினான்] - கலந்து என்பார்க்குதியை அறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அதுகூலமாயிருப்பது! தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாடிகளன்றோ! அதுகூல் நலிவரோ?

௭௫.—ஆறாம் பாட்டு. தன்உபையறியாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற கிளிப் பிள்ளையைக்குறித்து, எனக்கு அஸஹ்யமான ஁ஸையிலே சொல்லவோ உன்னைவளர்த்தது? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்திக்கும் உபையறிந்து சொல்லவும் அஸஹ்யமான உபையில் தவிர்வதன்றோ உன்னைவளர்த்தது? [நான்வளர்த்தது] - ஏகபுத்ரைகளைப்போலே யாயத்துவளர்த்தது; நானேன்றைஆதிக்கவமையுமாகாதே அந்யயாலாகைக்கு! அவனும் கிளியோபாதி ஸ்வயனூயிறே யிருப்பது. [சிறுகிளிப்பைதலே] - சிறுமை-பருவம். பைதல் - வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாகமுயின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசுந்நனமிறே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்] - “கூரியவேல்” என்னுமபோலே. [சீ மிழற்றேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லால் என்னை முடியாதேகோள்! மாத்ருவதத்திலேயும் பிரவர்த்திப்பாருண்டோ? [என்னருயிர்க் காதுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கையரிதாம்படி யிறே கிட்டினபோது பரிமாற்றி. “தயாதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாக” என்றிறே இவரிருப்பது; [கின்செய்யவாயோக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய வாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச்சொல்லிச் சேர்த்துவிடமெத்தனையோழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. [கண்ணன்கைகாலினன்] - உன்னைப்போலே சிவந்த

7ம் பாட்டு—நன்கெண்ணி இய்யாதி, “நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - இன்குரல் சீமிழற்றேல்” என்ற பதங்களைக்கடாகழித்தவதாரிகை - தன் ஁ஸை இய்யாதி.

வளர்க்கையிலே, நன்றாகவேண்ணி வளர்க்கையாவது எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்-திருநாமம் இய்யாதி. “கிளிப்பைதலே” என்ற ஏகவசகத்தைக்கடாகழித்ததல், “வளர்த்த” என்ற மாத்ரத்துக்காதல் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஏகபுத்ரைகளை இய்யாதி. இத்தால் ஹார்த்தஹாவமாதல், “நான்வளர்த்த” என்றதுக்கார்த்தமாதல் - நானேன்றை இய்யாதி. நீ யாதரித்தாரில் அப்படி யந்தாவானருண்டோவென்ன - அவனும் இய்யாதி. சிறுமையும் பைதலும் புருத்தான்றோவென்ன - சிறுமை இய்யாதி. “பைதல்” என்றத்தால்ஹாவம் - உன்பசுந்நனம் இய்யாதி. பசுந்நனம் - பால்யம். வில்லேஷத஁ஸையில் இதின்குரல், விரஹினிகளுக்கு வ்யாகமாயிருக்குமென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் - கூரியவேல் இய்யாதி. நிரம்பாமென்சொல் - அபூர்ணமாய் மருதுவானஅர்த்தோத்திகள். “யான்வளர்த்த” என்றத்தைக்கடாகழித்து, “மிழற்றேல்” என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - மாத்ருவதத்திலேயும் இய்யாதி. கூட்டுண்டுசீங்கினவனை “என்னருயிர்” என்பானென்? என்ன - வ்யதிரேகத்தில் இய்யாதி. வ்யதிரேகத்தில் - வில்லேஷத்தில். பெருமானே இவர்தஞ்சமென்றிருப்பாரோவென்ன - தயாதற்கு இய்யாதி. செய்யவாயனென்றால் போதாதோ? “செய்யவாயோக்கும்” என்பானென்? என்ன - உபமானத்தை இய்யாதி. உன்னைப்போலேசிவந்த என்றது - உன்வாயைப்போலே சிவந்த

கண்ணையும், கையையும், திருவடிசையுமுடையவன். [நின் பசஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடையகுளிர்ந்த ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவன். [பசஞ்சாமம்] - ஸ்யாமமாய் எரித்திருக்கையன்க்கே, குளிர்ந்திருக்கை. ஒருடம்பிலே இத்தனை பகைதேடிவைக்க லாமோ? [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என் பரக்குதியையறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடலிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அங்குலமாயிருப்பது? தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாதிகளன்றோ? அங்குலமும் நலிவரோ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கூட்டுண்டுநீங்கிய கோலத்தாமரைக்கண்ணசெவ்வாய்
வாட்டமிலென்கருமாணிக்கம் கண்ணன்மாயன்போல்
கோட்டியவிலலோடு மின்னுமேகக்குழாங்களுள்
காட்டேன்மின்நும்முருஎன்னுயிர்க்குஅதுகாலனே.

ஆ.—(கூட்டுண்டு) - என்னோடே கூட்டுண்டுநீங்கி, அதினால் ஒருவாட்ட மின்றியே ஆஸ்சர்யமான அழகையுடையவனாய், ஸார்ங்காழிவ்யாயுடோபேதமாய், ஹாசகேயூராத்ரி லவ்யபூஷண ஹ்விதனையிருந்த கண்ணைப்போலேயிருந்த, கோட்டிய விலலோடு மின்னுமேகக்குழாங்களுள்! இந்த வ்யஸநத்தின்மேலே, காட்டேன்மின் நும் உரு; என்னுயிர்க்கு அதுகாலன் என்கிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனுடைய திருநிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடைய மேவமாஸையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை! உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னை முடியாதே கொள்ளுகோள் என்கிறான்.

[கூட்டுண்டுண்டுதொடங்கி]-என்னோடேகலந்து பிரிகையாலே அழகிய தாம ரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்லாக்யமான கறுத்த திருநிறத்தையுமுடையனாய் அத்தாஸ் சர்யமான வடிவழகையுடையனுமாய், என்னைப்பிரிந்துஒருவாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனைப் போலே. [கோட்டியவில என்று மேலுக்கு] - வளைந்த விலலோடே கூட மின்னுகின்றன, மேவஸமுஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதே கொள்ளுகோள்; என்செய்பவென்னில், -என்னுடைய ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யு. அதுவென்று மேவங்களுடைய வடிவைக் காணமாட்டாமை பராங்குமிகயாயிருந்து சொல்லுகிறான்.

ப.—அந்தரம், தன்னை சுடுபடுத்தின க்ருஷ்ணன்வடிவுக்குப் போலியான மேவஸமுஹத்தைக்கண்டு, என்னைமுடிக்கைக்கு ஹேதவான உங்களுடைய ரூபத் தைக் காட்டாதே கொள்ளுகோள் என்கிறான்.

என்றபடி. பசுமை - குளிர்ந்தி. சாமம் என்றால் பேராாதோ? 'பசு' என்று குளிர்ந்தியை வ்ஸேஷிப் பாடுமென்? என்ன - ஸ்யாமமாய் இத்தயாதி. "நின்செய்வவாயொக்கும்" இத்தயாதியால் ஹலிதம் - ஓரூடம்பிலே இத்தயாதி. இவைபகையோ, அவனுக்குஸ்மாரகமாய் அங்குலமா யிராதோவென்ன - அவன் கூட இத்தயாதி. "நீமிழந்தேல்" என்றக்ரியாபதத்துக்குச்சோ லாவம்-தனியிருப்பில் இத்தயாதி வாக்யத்வம். 'நன் கெண்ணி - நான்வளர்த்த சிமுகளிப்பைதலே - என்னொருயிர்க்காகுத்தன்' என்று தொடங்கி, 'நீக்கினான் - இன்குரல்-நீமிழந்தேல்' இத்தயவ்யடி (சு)

கூட்டுண்டு - என்னோடு ஏகாஸ்யாம்படி ஸம்ஸாரேஷுத்து, நீங்கிய பிரிந்த ஸூயயில், கோலம் - ஸம்ஸாரீயமான, தாமரை - தாமரை போலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், செம்-சிவந்த, வாய்-அபரத்தைபுமுடையனும், வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம் - இடைவிடாமல் எனக்கு ஸம்ஸாரிஷ்டமான நீலாத்ரம்போலேயிருக்கிற வடிவமுடைய னுய்க்கொண்டு, (எனக்கு), கண்ணன் - (ஐவ்யானு) க்ருஷ்ணனாகிற, மாயன் போல்- ஆஸ் சர்யஜாதனைப்போலேயிருக்கிற, கோட்டிய - வளைக்கப்பட்ட, வில்லோடு-வில்லோடே கூட, மின்னும் - மின்னுகிற, மேகக்குழாங்கன்கள் - மேவஸமுஹங்கன்கள் ! என் - என்னுடைய, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, அது காலன் - அது ம்ருத்புருபமாயிருக்கும் ; நும்உரு - உங்கள்வடிவை, காட்டேன்மின் - காட்டாதேகொள் ளுங்கோள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்வடிவுக்குப் போலியான மேவமாலைபைக் கண்டு உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[கூட்டுண்டு நீங்கியவென்று தொடங்கி]-“ஏகதத்த்வம்” என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஸோகையிருந்தபடி என்னுதல் ; இவனோடே கலக்கையாலேவந்த ஸோகையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்] - ஸம்ஸாரீயமான தாமரை போலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையவனும், [வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொன்னுதபடி ஸ்மரகமாய் நன்கிற நீலாத்ரம்போலேயிருக்கிற திறத்தையுடையனும்; கலந்தபோது வடிவிற்பிறந்த செவ்வி பிரிந்தபின்பும் அப்படியே யிருக்கிறபடியைச் சொல்லிறகவ்யமாய் : இத்தலையை வெறுத்தறையாக்கினபின்பு நிறம் இரட்டித்தபடி. ‘நெவடிஸாஹஸோகாது’ என்று அவனிருக்க, அரைக்கணம் தாழ்த்தானென்னு இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாரே ! [கண்ணன் மாயன் போல்] - ஆஸ் சர்யஜாதனை க்ருஷ்ணனைப்போலே ; கலந்தபோது காலேக் கையைப்பிடித்துப் பரிமாறி ஐவ்யானுயிருந்தபடி. [கோட்டிய இத்தயாதி] - வளைத்த வில்லோடேகூடி மின்னுகின்றள்ள மேவஸமுஹங்கன் ! கொள்ளுஐஸ்வாரீய மிறே மின். [காட்டேன்மின் நும்உரு] - ம்ருத்புருபமான உங்கள் வடிவைக்காட்டாதே கொள்ளுங்கோள். அவ்வடிவைக்கொண்டு அகலவிருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியற்றிருந்ததி ! “அதுவென்” என்னில் ? - [என்னுயிர்க்குஅது காலனே]-பண்டே விரகந்தின்ற என்னுடைய ப்ராணனுக்கு ம்ருத்பு. ‘குழாங்கன்கள்’ என்றுவைத்து, ‘அது’ என்கிறது காணமாட்டாமையாலே முகம்மாறிச் சொல்லுகிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேவமாலைபைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[கூட்டுண்டுஇத்தயாதி] - “ஏகதத்த்வம்” என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஸோகையிருந்தபடி யென்னுதல் ; இவனோட்டைக் கலவியால்வந்த ஸோகையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்] - அழகியதாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்த அபரத்தைபுமுடையனும். [வாட்டம் இத்தயாதி] - கலந்த

ஏழாம்பாட்டு.—கூட்டுண்டு இத்தயாதி. “கண்ணன்மாயன் போல்கோட்டியவில்லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கன்கள்” இத்தயாதியைக் கடைக்கித்தவதாரினை - அவன்வடிவுக்கு இத்தயாதி.

“கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்”—அவயவஸோகையென்னுதற்கு லாவதவ்யம்-ஏகதத்த்வம் இத்தயாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. முந்தினவாவம் - வெறுப்பிலே, கீழிற்பதத்தில் லாவதவ்யாஹ

போதைச்சேவ்வி, விரஹத்திலும் தலைச்சாவி வெட்டப்போகிறதில்லைகாணும்; இந்த லையை வேறுந்தறையாக் கிண்பின்பு இரட்டித்தபடி. [என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவோண்ணுதபடி நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனாய். “**கெடவடிச்சாஹஸகாநு**” (நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்) என்று அவனிருக்க, அரை கூடிணந் தாழ்த்தானென்ற இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறுளிறே! [கண்ணன் மாயன் போல்] - ஆஸ்சர்யலாதிதன க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலேக்கையைப் பிடித்துப் பரிமாறி லவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டியவில்தியாதி] - வளைத்தவிலல்லோடே கூடி மின்னுகின்றனள்ள மேகஸமுஹங்காள்! கௌஸ்தபம் திருமேனிக்கு ப்ரகாஸகமாமா போலே இராரின்றது மின். [காட்டேன்மின் நும் உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஸமான உங்கள் வடிவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்! அவ்வடிவைக்கொண்டு அகல ஆருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியில்லையா யிருந்ததி? “அதுவேன்?” என்னில், - [என்னுயிர்க்கு அது காலனே]-விரஹத்தின்று பண்டே தற்புஅற்ற என்பராணனுக்கு அது ம்ருத்யுவாகாரின்றது. ‘குழாங்க்காள்காட்டேன்மின்நும்உரு’ - என்றவைத்து ‘அது’ - என்கிறது, காணமாட்டாமை, முகத்தையாழவைத்துச் சொல்லுகிறாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உயிர்த்தகதகாலனென்று உம்மையானிரத்தேற்கு நீர்
குயிற்பைதல்காள்! கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்
தயிர்ப்பழஞ்சோற்றோடு பாலடிசிலுந்தந்து சொல்
பயிற்றியகல்வளமுட்டினீர் பண்புடையீரே!

குணமாக வுபுத்தாமமாக லாவதவ்யம் - கலந்தபோதை இத்தயாத்வாக்யதவ்யம். தலைச்சாவிவெட்டப் போகிறதில்லை - எழுச்சியுறுக்கப்போகிறதில்லை. தலைச்சாவிவெட்டுகையாவது - பயிர் மதாளித்துப் போனால் துளிகளைமறுத்துப் போகடுகை. இத்தால் - கலந்தபோதைச் செவ்வியின் ஆதிக்கயஞ்சொல்லு கிறது. “என்” என்றதுக்குலாவம் - பிரிந்தபின்பும் இத்தாதி. வாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற, என்னு டைய நீலரத்நம்போன்ற வடிவைபுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். “என்” எனக்கு எப்போதும் ஸ்ம்ருதவ்யஸமான என்றபடி. “**நஜீவெயக்கூணலிவி**” என்றிருக்கிறவனை, விஸ்வேஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலையிருக்கிறானென்பானென்? என்ன - நைவதம்ஸாந் இத்தாதி. ஆற்றுமையாலே என்ற படி. “**கெடவடிச்சாஹஸகாநு**” (நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்) என்று அவனிருக்க, அரை கூடிணந் தாழ்த்தானென்ற இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறுளிறே! [கண்ணன் மாயன் போல்] - ஆஸ்சர்யலாதிதன க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலேக்கையைப் பிடித்துப் பரிமாறி லவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டியவில்தியாதி] - வளைத்தவிலல்லோடே கூடி மின்னுகின்றனள்ள மேகஸமுஹங்காள்! கௌஸ்தபம் திருமேனிக்கு ப்ரகாஸகமாமா போலே இராரின்றது மின். [காட்டேன்மின் நும் உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஸமான உங்கள் வடிவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்! அவ்வடிவைக்கொண்டு அகல ஆருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியில்லையா யிருந்ததி? “அதுவேன்?” என்னில், - [என்னுயிர்க்கு அது காலனே]-விரஹத்தின்று பண்டே தற்புஅற்ற என்பராணனுக்கு அது ம்ருத்யுவாகாரின்றது. ‘குழாங்க்காள்காட்டேன்மின்நும்உரு’ - என்றவைத்து ‘அது’ - என்கிறது, காணமாட்டாமை, முகத்தையாழவைத்துச் சொல்லுகிறாள். (எ)

ஆ - (உயிர்க்கது) - 'கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லில் நான் முடிவன்: அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்' என்று உங்களை நான் இரக்க, பின்னையும் அவற்றையே சொல்லிக்கொண்டு போக! நான் உங்களை வளர்த்தப் பரியோஜனம் பெற்றேனென்று, நன் குயில்களை இன்னதாகிறான்.

ஒ. - எட்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து, வேண்டாவென்று பார்ப்பிக்க மேன்மேல் திருநாமத்தைச் சொல்லி நலிந்திகோள்: உங்களை வளர்த்த பரியோஜனம் பெற்றேனென்று என்று இன்னதாகிறான்.

[உயிர்க்கென்று தொடங்கி] - 'குயிற் பிள்ளைகள்! அவனுடைய திருநாமங்களை நீங்கள் சொல்லில் நான் முடிவன்; அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்' என்று உங்களை இரந்த எனக்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களை யே சொல்லி என்னைக் கொண்டு போக! [தயிர்ப்பழஞ்சோற்றென்று தொடங்கி] - காலந்தோறும் உங்களுக்கு அபேக்ஷிதமானவற்றையே தேடியிட்டு உங்களைச் சொல்ல அப்பயஸிப்பித்ததுக்குப் பாத் புபகாரம் பண்ணினிகோள்! சாலத் தக்காராயிருந்திகோள்!

ப. - அந்தாம், அவஸாசுகாமான க்ருஷ்ணன் நாமங்களைச் சொல்லவேண்டாவென்கைச் செய்தே சொல்லி முடித்திகோளே! என்று, தான் வளர்த்த சில குயில்களைச் சொல்லுகிறான்.

நான் - நான், (இவ்வவஸ்யையில்), அது - அது, உயிர்க்கு - பாணனுக்கு, காலனென்று - ம்ருத்புருபங்கிடி கொண்டு சொல்லி, உம்மை - உங்களைக் குறித்து, இரந்தேற்கு - பார்த்தித்த எனக்கு, குயிற் பைதல்கள் - குயிற் பிள்ளைகள்! நீர் - நீங்கள், (உங்கள் பிள்ளைத்தனத்தாலே), கண்ணன் நாமமே - உவ்மனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களை, குழறி - அந்நாமமையாகச் சொல்லி, கொன்றிர் - முடித்து விட்டிகோளிறே! (உங்கள் பால்யத்துக்கிடாக); தயிர்ப்பழஞ்சோற்றெடு - இளம்போதைக்குத் தயிரையுடைத்தான பழஞ்சோற்றெடே, பாலடிசிலும் - பிற்காலுக்குப் பாலுஞ்சோலுமாக, தந்து - (உங்களுக்குத்) தந்து, சொல் - (அவன் திருநாமங்களாகிற) சொற்களை, பயிற்றிய - அப்பயஸிப்பித்த, (அதுக்குப் பாத் புபகாரமாக), நல்லனம் - நல்லனம்பத்தை, ஊட்டினீர் - ஊட்டிவிட்டீர்! பண்பு - நல்ல சீமையை, உடைபிர் - உடைமையாயிருந்தீர்!

இ. - எட்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து திருநாமஞ் சொல்ல வேண்டாவென்றிருக்க, அத்தையே சொல்லி நலிந்திகோள்! உங்களை வளர்த்த பரியோஜனம் பெற்றேன்! என்கிறான்.

[உயிர்க்கு] - தோற்புரையே போமதன்று அது என்கிறான், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - நீங்களேயிரந்து என்காரியம் செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு ஜநியாய் மறக்கவொண்ணாத நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்செல்லாமை யாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - சியம்பரான நீங்கள், ஸரணுதவாதுகரானிகோள். [குயிற் பைதல்கள்] - உங்கள் வால்யம் என்பரானேனெடே போய்த்திறே! பருவம் சிரம் பாமை - தாய்வாசியறியவேண்டாவோ? "நாங்கள் செய்ததென்?" என்ன, [கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்] - தீரா மாற்றாலே நெஞ்சைப் புண்படுத்தினவக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களை யே அவ்யக்தமாகச் சொல்லி முடித்திகோள், ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராம

முணங்களை ஒருகால் சொல்லலாகாதோ ? [தயிர் இத்யாதி] - தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும் வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களுக்கு உசிதமாகத்தந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்ததுக்குப் பரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள். [நல்வளமுட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை லுஜிப்பித்திகோள் ! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப் போந்தேன் ; நீங்களும் இவ்விடங்களிலே நலிந்துபோந்திகோள் ! [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஸ்வயதையும் கிடக்க, சாலநீர்மையுடையீராயிருந்திகோள் ! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நிர்த்தயராயிருந்திகோள் ! பண்பு - குணம்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. சில குயில்களைக்குறித்து, திருநாமஞ்சொல்லவேண்டாவென்று நான் இரக்க, அத்தையேசொல்லி நலிந்திகோள் ; உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜனம்பெற்றேன் என்கிறான்.

[உயிர்க்குஅது] - தோற்புரையேபோமதன்று அது வென்கிறான், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - இரந்து என்கார்யுஞ்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி ஜநியான நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்செல்லாமையாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நிபாம்யரான நீங்கள், ஸரணுகதவ்யாதுகரானிகோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்களபால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம் நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறிய (வண்டாவோ? "நாங்கள்செய்ததென்?" என்ன, [கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்] - தீரா மாற்றாலே நெஞ்சைப்புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்திகோள். * ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராமகுணங்களையும் ஒருகால் சொன்னாலாகாதோ ! [தயிர்இத்யாதி] - தயிரும்பழஞ்சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களிலேதந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்ததுக்குப் பரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள் ! [நல்வளமுட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை புஜிப்பித்திகோள் ! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப்போந்தேன் ; நீங்களும் இவ்விடங்களிலேவந்து நலிந்துபோந்திகோள். இக்குயில்களுக்கு அந்நதோஷம்மலித்து

எட்டாம் பாட்டு - உயிர்க்கு இத்யாதி. "உம்மைநானிரந்தேற்கு - கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் - சொல்பயிற்றியநல்வளமுட்டினீர்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுயில்களை இத்யாதி. வளர்த்த ப்ரயோஜனம் பெற்றேன் என்றது - வெறுப்பு. "உயிர்க்கு" என்றதஞ்ஞாஸக - தோற்புரை இத்யாதி. இன்னதென்னாதே, "அது" என்கிறதென்னென்ன - அதுவேன்கிறான் இத்யாதி. "அது" என்கிறத - வக்ஷ்யமானமான கண்ணன்நாமத்தை. "இரந்தேற்கு - கொன்றீர்" என்றகூட்டி ஹர்த்தவாவம் - ஸரணுகத இத்யாதி. * ப்ரார்த்தநாமதியிறே ஸரணுகதியாவது. "பைதல்காள்" என்றதஞ்ஞாஸக இரண்டுமாவம். அநர்த்தமயிராத பருவமென்று முந்தினது ; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - உங்களபால்யம் இத்யாதி. தாய்வாசியறியாத பருவம் என்று ஹவாந்தம் - பருவம்நிரம்பாமையிலும் இத்யாதி. அதாவது - தாய்க்கும் பேய்க்கும் வாசியறிந்து முடித்த க்ருஷ்ணனைப்போலே யிருக்கவேண்டாவோ? என்பபடி. தீராமாற்றலே - மாற்றலேதீராத ; ப்ரத்தெளவுதத்தாலே தீராதபடி. மாற்று - ப்ரத்தெளவுதத்தம். "கண்ணன் நாமமே" என்ற அவதார னார்த்தம் - ம்ருதஸஞ்சீவந இத்யாதி. சொல் - திருநாமங்களை. பயிற்றிய - பயில்வித்ததுக்கு ; அப்பயிப்பித்ததுக்கென்றபடி. இத்தாலவாவம் - நான் காலந்தோறும் இத்யாதி. ரஸோக்தி - இக்குயில் களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - பலிபுக்கினுடைய அநந்தை புஜிக்குமென்று ரஸோக்தி ; நானிட்டசோத விஷமாய்விட்டதோவென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். "பண்புடையீர்" என்றது - வ்யங்க்யோக்தி. பண்பு - ஸ்வஹாவம். நீர்மையுடையீராய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. விவரணம் - ரக்ஷகவிஷயத்

விட்டதோ? [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் லவ்யதையும்கிடக்க, சால நீர்மையுடையீரா யிருந்தீகோள்! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நீர்த்தயராயிருந்தீகோள்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்! பண்மீழற்றேன்மீன்
புண்புரைவேல்கோடுகுத்தாலோக்கும்நும்இன்தூல்
தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலோக்கும்
கண்பெருங்கண்ணன்நம்மாவியுண்டெழுகண்ணினான்.

ஆ.—(பண்புடை.)-‘பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்! அவனைப்பிரித்த வம்ப ஸதத்தின்மேலே அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகிற இதுவொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்த தில்லை; பண்மீழற்றேன்மீன்’ என்ன; “அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகை உனக்கு அந்நந்த ப்ரியமல்லவோ?” என்று அவைசொல்ல, ‘அவன் தன்னழகைக்காட்டி என்னை மாய்த் துப்போனான் காண்!’ என்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மயுபாநமத்தமார்க்கொண்டு பாடுகிறன சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து ‘உங்களுடைய புவிகள் புண்ணஹமாயிருந்தன, நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள்’ என்கிறான்.

[பண்புடையென்று தொடங்கி] - நீர்மையையுடைய வண்டோடுகூடினதும்பி காள்! பண்மீழற்றாதே கொள்ளுங்கோள். ‘பண்புரை’ என்று பாடமானபொது, பண்ணை முரலாகின்றன வண்டோடு கூடினது. [புண்புரையென்று தொடங்கி] - புண்ணின் டி விவரத்திலே வேலைக்கொடு குத்தாற்போலேயிராகின்றது, உங்களுடைய இனியத்வகி கள். [தண்பெருநீரென்று மேலுக்கு] - குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்திலே பெரிய தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்களைபுடைய க்ருஷ்ணன் அவ்வழ கைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப் பிரிந்துபோனான். குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்தைபுடைய தடாகம் தாமரை பூத்தாற்போலே பெரியகண்களைபுடைய க்ருஷ்ணன் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தாம், சரதிஸபஜோக்யமான கண்ணழகையுடைய க்ருஷ்ணன் எங்களுடைய ப்ராணபஹாம் பண்ணிப்போனான்; புண்ணிலேவேலைக்கொடு குத்தி னாற்போலே பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

பண்புடை - பாட்டின்நீர்மையையுடைத்தான, வண்டோடுதும்பிகாள்-வண்டு களோடுகூடின தும்பிகாள்! தும் இன் குரல் - உங்களுடைய இனியகுரலானது, புண் புரை - புண்ணின்புரையிலே, வேல்கொடு - வேல்கொண்டு, குத்தாலோக்கும் - குத் தாற்போலேயிராகின்றது; (நீங்கள்), பண்மீழற்றேன்மீன் - பண்ணைமதுரமாகஸப்தி யாதேகொள்ளுங்கோள்! தண் - குளிர்ந்து, பெரு - கிரம்பின, நீர் - நீரையுடைய, தில் இய்யாதி. ‘குயிற்றைபதல்கள் - உயிர்க்கதுகாலன்’ என்றுதொடங்கி, ‘இரத்தேற்கு, நீர்-கண்ணன் னாமமே குழறிக்கொன்றீர்; தயிர்ப்பழம்’ என்று தொடங்கி, ‘பண்புடையீர்’ இய்யவ்யா (அ)

தடம் - தடாகம், தாமரைமலர்ந்தாலோக்கும் = தாமரைமலர்ந்தாற்போலே, பெருங்கண் - கண்ணின்பெருமையையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுனவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்டு - அபஹரித்து, எழநண்ணினான் - அகலப்போனான். 'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, ஸ்வாவாஸிக ஸப்தத்தையுடையவை என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டிகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து உங்கள் தவசிகள் டுஸ்ஸஹமாயிருந்தன நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[பண்புடைஇத்யாதி] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! பண்மிக்க ஆளத்திவையாதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' - என்று பாடமானபோது பண்பான உரையாய் முரலுக்கையச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாகின்ற வென்றுமாம். [புண்இத்யாதி] - புண்ணின் விவரத்திலே வேலைக்கொண்டு குத்தாப்போலே யிராகின்றது. உங்கள் இனிபத்வசி. கீழில் பசுரார்யுகளெல்லாங்கூடப் புண்படுத்தின, அதிலேவெகிறன இவை. [தண்பெருநீர் இத்யாதி] - குளிர்த்து பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாப் அவ்வளவன்றிக்கே பெரியகண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்மாவியுண்டெழு நண்ணினான்]-அவ்வழகைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டிகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, உங்கள் யீவரி எனக்கு துஸ்ஸஹமாயிருந்து, நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்கிறார்.

[பண்புரை-வண்டோடேதும்பிகாள்] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! [பண்மிற்றேன்மின்] - பண்மிக்க ஆளத்திவையாதேகொள்ளுங்கோள். "பண்புரை" - என்று பாடமானபோது, பண்பானவுரையாய், முரலுக்கையச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாகின்ற வென்றுமாம். [புண்புரைவேல் கொடுகுத்தாலோக்கும் நம் இன்துரல்] - முன்பே மற்றையவற்றின் யீவரியாலே புண்பட்டிறையிருக்கிறது; அதிலே வேலைக்கொடு துத்தினாற்போலேயிராகின்றது உங்கள் யீவரி. [தண்பெருநீர்த்யாதி] - குளிர்த்த பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய்

ஒன்பதாம்பாட்டு - பண்புடை இத்யாதி. "வண்டொடுதும்பிகாள் - வேல்கொடுகுத்தாலோக்கும் தும்பின்துரல் - மிற்றேன்மின்" என்ற பதங்களைக் கடவுட்குறித்தவதாகிகை - மதுபாநமத்தமாய் இத்யாதி.

கீர்மையென்று - காதாதுகுணமான ஸ்ரோதமர்ச்சகங்களையறிகை; "வண்டு" என்றும், "தும்பி" என்றும் - ப்ருங்கஜாதியில் அவாந்தரவேடம். ஆளத்தி - ஆலாபம். "பண்புரை" என்ற பாடத்திலே, "பண்பு" என்று - அழகாய், "உரை" என்று - ஸப்தமாய், அழகிதான ஸப்தத்தையுடைய வண்டென்றபடி. பண்ணைமுரலாகின்ற என்றவ்வித்யார்த்தத்துக்கு, "பண்" என்று - காநமாய், "புரை" என்று - கெருக்கமாய், காநப்ராச்யத்தையுடைய வண்டென்று ஸப்தார்த்தம். "பண்புரை"-புண்ணியுடைய, புரையிலே - வாயிலேயென்றபடி. இவளுக்குப் பண்ணைதென்ன - முன்பே இத்யாதி. "பெருங்கண் - கண்ணன்" என்றவ்யிப்பது. நம்மாவியுண்டு - நம்முடைய ப்ராணனைப் ப்ரஹரித்த. எழநண்ணினான் - அகலப்போனான்; பிரிந்துபோனான் என்று ஸப்தார்த்தம். 'பண்

அவ்வளவன்றிக்கே பேரிய கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்இத்யாதி] - அவ்வடிவழகக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிட்டுப்போனான். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

எழநண்ணிநாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்
பழநநன்னரைக்குழாங்கன்காள்பயின்றென்னினி
இழைநல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது
தழைநல்லவின்பந்தலைப்பெய்து எங்குத் தழைக்கவே.

ஆ --(எழநண்ணி.) - அவன்கருத்துப்படியே நானும் முடிந்தேன்; என்னுடைய ஆக்கையுந் தளர்த்தது; 'பழநநன்னரைக் குழாங்கன்காள்! பயின்றென்னினி?' என்று சொல்லி, பின்னையும், 'நான்பட்டபாதி ஒருவரும் படாதொழிந்திடுக' என்று சொல்லிக்கொண்டு முடிந்தாளென்கிறது, இப்பாட்டு.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், 'திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கன்காள் தன்னமுடிக்க மத்தரிக்கிறவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணியென்று தொடங்கி] - இக்கேயிருந்து அவனை ஊழிக்கும் ஆசையைத்தவிர்த்து, அவன்கருத்தின்படியே நானும் முடிந்தேன்; பழநங்களிலேயிருப்பதுஞ்செய்து நீங்கள் கோஷிப்படியே முடிக்கவல்ல நாரைக்குழாங்கன்காள்! திரண்டு என், இனி? [இழையென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான ஸரீரமும் க்ரமேண பசைபற்றது. [தழையென்றுதொடங்கி] - இப்படி தளர்த்து முடியப்படுகிறவன், எம்பெருமானுடைய விஹிதஸம்ருத்தமாக என்கிறாள். நான்பட்ட ஊழும் ஒருவரும் படாதொழிப வேணும் என்று தன்னுடைய நோவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். நான் போக, லோகமெல்லாமடைய என்னுர்த்திகாணாதே பிழைக்குமாகாதே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தாம், 'பாமபடிவயனோடே நங்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டோம்; இனி, உங்கள் திரட்சிக்கு ப்ரயோஜனமென்?' என்று, சில நாரைத்திரளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

(அவன் நினைவுக்கிடாக), நாமும் - நாமும், எழநண்ணி - போக்கிலேயொருப் பட்டு, நம் வானநாடனோடு - நமக்கு ப்ராய்மமான பாம்பு உத்திலே யிருக்கிறவனோடே. ஒன்றினோம் - ஏகஹ்ருடிபராய்ச்சிட்டோம்; பழநம் - கீர்திலத்திலே, நல் - உர்ஸரீய மாய்க்கொண்டு, நாரைக்குழாங்கன்காள் - (திரண்டிருக்கிற) நாரைக்குழாங்கன்காள்! இனி பயின்ற என் - இனிச் செறிந்து விசாரிக்கிறதுக்கு என்னப்ரயோஜனமுண்டு? இழைநல்ல - (அவனுக்கு) ஆஹ்ணம்போலே ஸம்ருஹணீயமான, ஆக்கையும் - ஸரீரமும், பையவே - க்ரமத்திலே, புயக்கற்றது - கைவிட அப்யஸியாகின்றது; (இனி, என்குடிவங்காணுமையாலே), எங்கும் - எல்லாத் தேசமும், தழை - விஸ்தீர்ணமாய், நல்லவின்பம் - நன்றான

புடைவண்டொடு தும்பிகாள்! தன்பெருநீர்' என்று தொடங்கி, 'எழநண்ணினான்; ஆகையாலே, நம்மின்குரல் - புண்புணாவேல்கொடு குத்தாலொக்கும் - பண்மிழற்றேன்யின்' இத்யவ்யய (க)

ஸூவத்தை, தலைப்பெய்து - பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகக்கடவது. புயக்குதல் - புயத்தல்: வாங்குதலாய் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மந்தரிக்கிறவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன், இனி, நீங்கள் திரண்டு பாயோஜநமென்?' என்கிற

[எழநண்ணி இத்தயாதி] - போக்கிலேயொருப்பட்டு, நாமும் நம்வானநாடேனாடொன்றினோம். கடலைக் குளப்படியிலேமடுத்தாற்போலே தன்னையிலக்காக்கி இத்தலைபை வெறுந் தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டு அகன்றான். நாமும் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியோடே ஒருமிடருனோம். சித்பஸூரிகளும் அவனுமாயிருந்து நம்மைமுடிக்க எண்ணினபடியே நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்ககிணைக்க, நாம் ஜீவிக்கவெண்ணி இடக்கைப்புரி முறுக்குகை தவிர்ந்து நாமும் முடிக்கையிலே துணிந்தோம். சித்யஸூரிகளும் சர்ஜாது வர்த்திகளாகையாலே அவன்சுருத்தே சுருக்தாபி ரூபர்க்கிறே. [பழனநன்னரைக்குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பதாய், நொடங்கனகார்யம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தைபுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - திரண்டு பாயோஜநமென்? நான் அவன்சுருத்தைப் பின்செல்ல சினைபாதவன்றன்றே உங்கன்மந் த்ரத்துக்கு பாயோஜநமுள்ளது? முதலிகள் திரள் திரளாகவிருந்து பெருமாளையும் பிராட்டியையும் சேர்க்கைக்கு விரகுபார்த்தாற்போலே, இவை திரள்கிரளாக விருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விசாரிக்கிறன என்றிருக்கிறாள். "அவன் வேண்டி வாசைச் சேர்க்கையும் வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திரயக்குக்கள்பணி" என்றிருக்குமிதே, சாமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. [வானநாடன்] - "நாரைக்குழாங்கள்காள், என்னைகையாலே, உலையவிவூதியும் வேணுமோ ஓர்அவலையைமுடிக்கைக்கு! [இழைநல்ல வாக்கையும்] - ஆலாணத்தாலே அழகிதான ஸரீரமென்னுதல். ஆலாணம் பூண்டாற் போலேயிருக்கிற விலக்கணஸரீரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - காமேண பசைபற்றதென்னுதல். காமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று - போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகத்வமாதல். [தழைநல்ல இத்தயாதி] - ஈஸ்வர விவூதி ஸம்ருத்தமாகவேணும் என்கிறாள். நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிவிதே. "தாந்தாம் முடியகிணைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்" என்று ஆளவந்தார் சிர்வாஹம். "நான்பட்டபாடு நாடுபடாதொழிப வேணும்" என்று எம்பெருமானார். "நான் முடிய என்னுர்த்திகாணாதே லோகமடையப் பிழைக்கும்" என்று ஹட்டர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மந்தரிக்கிற வாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி, நீங்கள் திரண்டு பாயோஜநமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணி] - போக்கிலே ஒருப்பட்டு. [நாமும் நம்வானநாடேனாடொன்றினோம்] - கடலைக் குளப்படியிலே மடுத்தாற்போலே தன்னை யிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டகன்றான். நாமும், * அயர்வறுமமரர்க் ளதிபதி

பத்தாம்பாட்டு - எழநண்ணி இத்தயாதி. "நாமும் நம் வானநாடேனாடொன்றினோம், நாரைக்குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி" என்ற பதங்களைக் கடக்கித்தவதாரிகை - திரள இத்தயாதி. மந்தரிக்கிறவாகக்கொண்டு என்றத - "பயின்றென்னினி" என்றத்தைப்பற்றி, போக்கிலே ஒருப்பட்டு என்றத - திருவடிச்சாருகையிலே மொருப்பட்டு என்றபடி. "வானநாடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு

† புயக்கற்றது என்பதற்குப் பன்னிராயிரப்படியில் அருளியதைப்பார்க்குமிடத்து, புயக்குதல், புயத்தல்-வாங்குதலாய், விடுகையைச்சொன்னபடி என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

யோடே ஒருமிடருளேனும். நித்யஸூரிகளும் அவனாகவிருந்து கம்மைமுடிக்கஎண்ணின படியே, நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்க நினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவேண்ணி, இடக் கைப்புரி முறுக்குகைதவிர்ந்து, நாமும் முடிகையிலே தணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் ஊந்தாறுவர்த்திகளாகையாலே, அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பார்களிறே. [பழனன்னாரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பனவாய்த் தொடங்கின காரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள். [பயின்றென்னினி] - இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்லாதவன்றன்றே உங்கள் மந்திரத்துக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமானையும் பிராட்டி யையும் சேர்க்கைக்கு விரகு பார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாகவிருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விரகு பார்க்கிறன வென்றிருக்கிறார். “அவன் வேண்வோரைச் சேர்க்கையும், வேண்டாதாரை முடிக்கையும், தீர்யக்குக்களுக்குப் பணி” என்றிருக்குறே, ராமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. ‘வானநாடன் - நாரைக்குழாங்கள்காள்’ - என்கையாலே, உபயவிபூதியும்வேணுமோ ஓரபலையை முடிக்கைக்கு: [இழைநல்லவாக்கையும்]- ஆலரணத்தாலே அழகிதான ஸாரமென்னுதல், ஆலரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலகுகுண ஸாரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னு தல், க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று - போதலாதல், புயக் கென்று - ஆகர்ஷகமாதல். [தழைநல்லவித்யாதி] - ஸம்ருத்தமாக வேணுமென்கிறார். “தாந்தாம் முடியநனைப்பார் நாவோழக’ என்பாணைப்போலே சொல்லுகிறார்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்; “நான் பட்ட பாடு நானே படாதோழிய வேணும்” என்று எம்பெருமானார்; “நான் முடிய என்னார்த்திகண்டு நாவபடாதே, லோகமடங்கப் பிறழக்குமாகாதே!” என்று பட்டார். (க௦)

ஊவம் - நித்யசூரிகளும் இத்தயாதி. “ஒன்றிலேனும்” என்றதுக்கு ஊவம் - அவன்முடிக்க இத்தயாதி. இடக்கைப்புரி முறுக்குகையாவது - வலக்கைப்புரி முறுக்குகைக்கெதிராக இடக்கைப்புரியாக முறுக்குகை. அதாவது - ப்ராதிஊலயஞ்செய்கை மென்றபடி. “நாகுணிலகலாவஹு:” என்ற ஊயாளுக்களான நித்யசூரிகள் ஊம்நையிலே மொருப்பவொர்க்கனாவென்ன - நித்யசூரிகளும் இத் தயாதி. சந்தாறுவர்த்திகள் என்றவிடத்திலே, “பெருமானைவர்த்தித்து இன்னபெருமான் பிராட்டி யைக் காட்டிலே விடுவெந்தாரிறே” என்றருளிச்செய்தார். “நல்” என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்தயாதி. திரண்டு ப்ரயோஜனமென் - மந்திர்த்த ப்ரயோஜனமென்? என்றபடி. பயிலுகை-திரண்டு மந்திரிக்கை. ப்ரயோஜனமில்லையோவென்ன - நான் அவன் கருத்தை இத்தயாதி. திரளாகவிருந்து முடிக்க மந்திரிக்குறபடியை த்ருத்தாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - முதலிகள் இத்தயாதி. பசுதிகளுக்கு பிரிக்க ப்ரஸுத்தியுண்டோவென்ன-அவன் வேண்வோரை இத்தயாதி. ஆபாணத்தாலே அடித்தான வென்றது - பூர்வாவஸ்தையைப்பற்ற. பையவே க்ரமேண “புயக்கற்றது” என்றதுக்கர்த்தவயம். பசுமையற்றதென்னுதல்; புயக்கிலே - போகையிலே, அற்றது - உத்தயோகித்த தென்னுதல். இவ்வர்த்த வயத்துக்கும் வ்யுத்தரமாக ஸப்தநிர்வாஹம் - புயத்தல் இத்தயாதி. பசுமையாலே, ஆகர்ஷகத்தவம் வ்மலிதம். “எங்கும் - தழைநல்லவின் பம் தலைப்பெய்து - தழைக்க” என்றவயப்பது. எங்கும். விபூதியெங்கும், தழைத்தது - கண்ணவன்பத்தைப்பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகவேணுமென்று ஸப்தார்த்தம். தாத்தார்யம் - ஸம்வரவிபூதி இத்தயாதி. தான்முடிக்குவன் “லோகம் ஸம்ருத்தமாக வேணும்” என்கிறதென்னென்ன, த்ரிவிதமாகஊவம் - தாந்தாம் இத்தயாதி. பட்டர் நிர்வாஹம், வெறுப்பிலே. ‘பழனன்னாரைக் குழாங்கள்காள் - எழுநண்ணி, நாமும் கம்வானநாடனோ டொன்றி லேனும்; - பயின்றென்னினி? இழை நல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது; எங்கும் தழைநல்லவன் ஈந் தலைப்பெய்து தழைக்கவே’ இத்தயவ்யயி. (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

இன்பந்தலைப்பெய்துஎங்குந்தழைத்த பல்வாழிக்குத்
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்தமாயனைத்
தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்இவை
ஒன்பதோடொன்றுக்கும்மூவுலகும்உருகுமே.

ஆ. -- (இன்பம்.) - பின்னையும், “விரொணலுண்கோழிவழி” என்னும் படியாலே தாமுளராய் மேல் அருளிச்செய்கிறார். அதுவழிதாக்களுக்கு நிரவயிக ஸுவாவஹமாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன்புகழை, ஸர்வகாலமும் ஏதேனும் துர்த் தசைகளிலும் ஏத்தும்படி தனக்கருள்செய்த மாயனை, தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஆர்த்தியை அதுஸந்யிப்பார் என் படுவார்களோ? என்கிறார்.

ஒ. — சிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியினுடையநீர்மை ஹ்ருதீயத்திலே படிச் ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமென்று தொடங்கி] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதியாயப்ரீ தியையுடையராய்க்கொண்டு காலதத்தவமுள்ளதனையும் தன்புகழை ஏத்தும்படி தனக்கு அருள்செய்த ஆர்ச்சியஹுதனை. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் “ஒன்பது பாட்டிலுண்டான வ்யஸநம் ஸுவம்” என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்கிருக்கிற பத்தாம்பாட்டொன்றையுமுடைய இத்திருவாய்மொழி கேட்டால், விசேஷஜ்ஞரோடு அக்ஷேஷஜ்ஞரோடு வாசியன் திக்கே ஸ்யிலாவார்.

ப. — அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மஹமாக, இதுகேட்ட ஸர்வ லோகத்தினுடையவும் மனோஹாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இன்பம்தலைப்பெய்து - இன்பத்தை உண்டாக்காநின்றகொண்டு, எங்கும் தழைத்த-எங்கும் வ்யாப்தமான, தன்புகழ்-தன்னுடைய குணப்ரபையை, பல்வாழிக்கு- காலதத்தவமுள்ளதனையும், ஏத்த - ஏத்துமபடியாக, தனக்கு - தமக்கு, அருள்செய்த - நிரவயிக க்ருபையைப்பண்ணின, மாயனை-ஆர்ச்சியஹுதனை, தென் - கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் - திருகூர்க்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் சொல் - ஆழ்வார் அருளிச் செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இவை ஒன்பதோடொன் றுக்கு - கீழ்வான்பதுபாட்டில் க்லேஸம்ஒருகூறும், (பத்தாம்பாட்டில் க்லேஸம்ஒரு கூறமான இவற்றுக்கு), மூவுலகும் - தரைலோக்யமும், உருகும் - ப்ரேமத்தாலே த்ர வ்யாசிக்கும். இது கலித்துறை.

இ. — சிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் பாசரம் ஹ்ருதீயத்திலேபடிச், ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பம்தயாழி] - எங்கும் தழைத்த இன்பம். [தலைப்பெய்து] - லோகமெல் லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதியாயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்வாழிக்குத்தன் புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் தன்முணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த]-ஸம்

ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு மயர்வறமதீரலமருள்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னை ஒருவனையும் விசேஷகடாசுதம்பண்ணின ஆஸார்ய உதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைத்த-தன்புகழை பல்லுழிக்கு தனக்கருள்செய்த மாயனை]-அநுலிப்பார்க்கு நித்யாய ஆரத்தத்தை விளைப்பதாய் எங்கு மொக்கப்பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை காலதத்தவமுள்ளதனையும் நான் அநுலலிக்கும்படிபண்ணினான் என்றுமாம். இவர், ‘‘குணஜ்ஞாதத்தாலே பரித்தார்’’ என்கிறது, ‘‘தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த’’ என்றத்தைக் கொண்டிதே. நித்யஸாரிகளானவதையும், தமக்கு அவர்களோபாதி ப்ரபந்தியையும் அநுஸர்த்து நோவுபட்டார்; என்றமொக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்தவாதே அவர்களில் அவ்விருப்புத்தானே பேருபத்தோற்றிற்று. உலயிலும் வ்யவ்ருத்தியுண்டிதே இவர்க்கு. சடகோபன்சொல் என்றுபொசுத கீர்த்தேசாமாகையாலே தனக்கருள்செய்த என்னலாமிதே; ‘‘வாஜீகீலபவாந்யுஷி’’ என்னுமாவேலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்]-‘‘கிழொன்பது பாட்டிலும் உண்டானவ்யஸநம்ஸுவம்’’ என்னும்படி வ்யஸநம்மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாகபகாரீயங்களாலே ஜ்வரத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பதுபாட்டோடே, ஜ்வரத்தில் நசையற்ற ஒரு பாட்டுக்கும், விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிபற ஸ்ரீலாவர், கீழே, ‘‘நம்ஆர்த்தயீ வகிகேட்டு நாட்டுக்கு நோவுபடவேண்டா’’ என்றார்; பின்னையும் நாட்டுக்கு ஸாயிலியமே ஸோஷித்தனிட்டது.

நடு.--நிதியமத்தீல், இத் திருவாய்மொழியிற் பாகதம் ஹ்ருதமத்தீலேபடில், ஆரேனுமாகிலும் தரியார் என்கிறார்.

[இன்பந்தலைப்பெய்து எங்குந்தழைத்த]-எங்குந்தழைத்த இன்பந்தலைப்பெய்து - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிர்த்யாயபரிதியையுடையராய்க்கொண்டு, [பல்லுழிக்குத் தன்புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த] - ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு, * மயர்வறமதீரலமருள்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னையோருவனையும் விசேஷகடாசுதம்பண்ணின ஆஸார்ய உதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த - தன்புகழ்ஏத்த - பல்லுழிக்கு - தனக்கருள்செய்தமாயனை] - அநுலிப்பார்க்கு நித்யாயாரத்தத்தை விளைப்பதாய் எங்குமொக்கப் பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை, காலதத்தவமுள்ளதனையும் நான் அநுலலிக்கும்படி பண்ணினானென்றுமாம். இவர் ‘‘குணஜ்ஞாதத்தாலே பரித்தார்’’ என்கிறது, ‘‘தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த’’ என்ற இத்தைக்கொண்டிதே. நித்யஸாரி

நியமம் - இன்பம் இத்தாதி. ‘‘ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகம்’’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்தாதி. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - ‘‘உலகும்’’ என்றத்தைப்பற்றி.

‘‘இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த’’ என்றது - ஆழ்வாருக்கு விசேஷணமானபோது, ‘‘எங்குந்தழைத்த - இன்பந்தலைப்பெய்து’’ என்றவ்யம்; புகழுக்கு விசேஷணமானபோது, இருந்தபடியே. அங்ஙவ்யாநுணமமாகவர்த்தம் - லோகமெல்லாம் இத்தாதி. யோஜநாந்தரத்துக்கு அர்த்தம் - அநுலிப்பார்க்கு இத்தாதி. பாவேஸத்திலே ‘‘குணஜ்ஞாதத்தாலேதரித்தார்’’ என்றதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - இவர் குணஜ்ஞாதத்தாலே இத்தாதி. ‘‘தன்புகழேத்த’’ என்கைக்கு, அவனோடே ஸயஸ்லேஷித்து குணதுலவம் பண்ணினாரோடென்ன - நித்யதூர்கள் இத்தாதி. இவ்விடத்திலே,

“உவரயு” உரிவரயுணவவடவனவடரிடது. சுயொயொடசுடெகவயுபெறிபோ
 மொவஜாயெது” (ராம யொல்-சு). என்றத்தை அருளிச்செய்வார். எனக்கருள்செய்தவென்னதே,
 “தனக்கு” என்கிறதென்? என்ன - சுடகோபன் இத்தாதி. பரோக்ஷிர்த்தேசம் பண்ணினதுக்கு
 த்ருஷ்டாந்தம் - வால்மீகி இத்தாதி. பத்தென்னதே, “ஒன்பதோடொன்று” என்றதுக்குவிரவம்-
 க்டோன்பது இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸ்மாரக இத்தாதி. “தழைநல்ல” இத்தாதியில் பட்டர்
 விவாழ்ந்துக்குச்சேர வ்யாச்யாதாவின் சுபொடு - என்னுடைய இத்தாதி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸ்வங்கதி.— சூக்தொகநஹதடிவாக்ஷாஷதித்யுயா
தெட்டாடிஷ்டை உதக்கஸாரணமெனதுவடியுஜாதழ் । சூலஹமாமிசதயாவஸித
ஸுவஸெந்தாடிஷ்டைவெநடிஸுஹதரௌஸவஹ்ளெஹுகுக் ॥

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— பூணகா ஐஹிகா ஐவீகஸாவிஹிகைந, ஐயுசுயொமா இக்ஷீவக்ஷஸுவா வா சூஷுமகா ஐநநா சூரோதாவிஹிகா । க்ஷுணகா ஐஸஐகா தூரவேகிதயா மெஸாநம் ஸம்ப்ரிதாநாஹிகெயீரோஸாநாஹி: ஸுமாமநிஸீலம்ஸாரகம்ஸவபுஐஸீபு ।

இன் ஆயிரமால்தோற்றினது இக்கென்னெஞ்சிலென்று கண்ணால்
ஆன்மவணைக்காணவெண்ணி ஆண்பெண்ணாய் - பின்னை அவன்
தன்னைநினைக்கப்பவற்றுல் தான் தளர்ந்தமாதனருள்
உன்னுமவர்க்குஉள்ளமுருகும்.

ஆய்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயார்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறுத்திருவாய்மொழி—உருகுமால் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ—(உருகுமால்.) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிழிந்த வ்யஸகத்தாலே முடிந்து பின்னையும் செம்போதுகூட லப்த ஸ்ரீஞ்ஞா மிதந்த ஆழ்வார்

ஒ—ஆறுத் திருவாய்மொழியில், கீழ்க்கி நுவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸகத்தின் மிகுதியாலே முடிதல் எம்பெருமானைப்பெற்றுத்தரித்த லான ஆழ்வாரை, இப்போது ஒருஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்த இவருடைய ஜீவநாடிஷ்டம், இருத்தும் வியந்தில் எம்பெருமான் தம்மோடு தலைதடுமாறுகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே உணர்ந்து, இன்னுயிர்ச்சேவலில் விஸ்லேஷத்தாலே ஸுவாடிவாதுவங்களுக்குப் பாத்தமில்லாதபடியான உபாயிலே,—பிராட்டி ஸ்ரீ லோகாடிஸதஞ்ஞாஹம்” என்று ராமமுணஸ்மரணம்பண்ணி அதிப்ரீதையானும்போலே ஸம்ஸ்லேஷடிஸாயில் அவனுடைய வ்யாமோஹத்தை மிகவும் ஸ்மரித்து,ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்தம் ஸ்ரீயிலராகிறார்.

ப—ஆறுத்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஸ்மாரகஜ்ஞாஸகத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்ரானவனவிலே, ஆஸ்வாஸகமாய்ப்படி ஸர்வரன் தன்னுணங்களைப் ப்ரகாஸிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஸ்ரப்ப்ரகாரத்தையும், அதுபலிதவ்யக்த்தையும், ஒளடார்ய ஸ்வலாவத்தையும், அதியுயிதல்கத்தையும், ஆஹிதவ்யபகதையையும், அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹபர்யவஸநத்தையும், அபேக்ஷா சேபேக்ஷமான சித்யா லாத்தையும், அதுவ்யவஸௌஷ்ட்யத்தையும், அவிசேவஸநாக்ரபகதையும், அது ஸந்யித்து, இந்தகுணங்களுனுடைய வைலக்ஷண்யாதுவத்தால் பிறந்த பரித்பதிஸயத்தாலே, மிகவும் ஸ்ரீயிலராகிறார்.

இ—ஆறுத்திருவாய்மொழியில், கீழ்க்கிருவாய்மொழியில் . நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றிதோம் என்று விரஹம்ஆந்தமாய்டாயையாலே முடிக்கையிலே வ்யவஸிதராய் நின்றராயிருத்தது; இத்திருவாய்மொழியில், அவன் ஸுணங்களை அதவலித்து அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்ரீயிலராகிறார் யிராசின்மது. ஸுணாதுவவம் பண்ணுகைக்கு அவன் முகங்காட்டவேணும்; இப்போது இக்கொரு ஸம்ஸ்லேஷமில்லை; ஸம்ஸ்லேஷமில்லாமையேபன்றிக்கே ஸுவாதுவம் பண்ணுகைக்கும் ஆஸ்ரயமில்லாதபடியான வ்யஸகம் செல்லுகிறது. ஆஸபின்பு, இது ஸக்கதமானபடியென்னென்னில், பெறில்,தரித்தல் அல்லாதபோது முடிதல்செய்யுளவானஇவர் உபாயைப் பார்த்து இவர் ஜீவநாடிஷ்டத்தாலே, இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு தலைதடுமாறுகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அவன் ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே யுணர்ந்து பிராட்டி “ஸ்ரீ லோகாடிஸதஞ்ஞாஹம் ஸாவவஸ்யுதிவெஸநெ ! ஸுஜ்ஞாஸோநுஷாநோமாஸ்வபுகாஸிலேஷிதி !” என்று ராமமுணத்தை ஸ்மரித்து அதிப்ரீதையானும்போலே, ஸம்ஸ்லேஷடிஸாயில் தாழகின்ற பரிமாறின அவனுடைய வ்யாமோஹாதிஸயத்தை தக்காலத்திற்போலே விஸதமாக ஸ்மரித்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்த ஸ்ரீயிலராகிறார். ஆஸவந்தார் ‘அப்ரீதி’ஞ்ஞ ஸுணாதுஸந்யாசம் என்றருளிச் செய்வார்.

ஈதி.—“எழநண்ணிநாமும் நம் வானகாடலே டொன்றிலே” என்று தம் ஜீவநத்தில் நசையற்றுச் சொன்னவார்த்தையிறே - கீழ் ; இவ்வளவில் வந்து முகங்காட்டி இவரைப் பெறுதல், இல்லையாகில் இழத்தல் செய்யவேண்டும்படியான ஁சையாய்த்து. இவ்வவஸ்த்தையிலே, திருவடிசேன்று கிட்டினபோது, முன்பு நெடுநாள்பட்ட வ்யஸந முங் கிடக்கச்செய்தே, பெருமாளும் வாராதிருக்க, “ஹோ அா஁ஸ தத்ராஹம் ராவ வஸ்யுநிவெஸநே । ஹந்தா நாரோ நுஷாநுஹொ மானுஷவபுகா஁ஸ்யஜிஹீ” (ஸமாத்வாதஸ தத்ராஹம் ராகவஸ்யநிவேஸநே | புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வ காமஸம்ருத்திநீ) என்கிறபடியே, பன்னிரண்டாண்டு பெருமாளுந் தானும் ஒருபடிப்படக் கலந்த கலவி வந்து பிராட்டிக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமா஢ற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் தலைதமோஹுகப்பிறந்த கலவிவந்து ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. அதுக்கடி, இவர் அதிகரித்த கைங்கர்யத்தை முடியச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான இவருடைய ஜீவநாத்ருஷ்ட மாவது ; அன்றிக்கே, இவர் சொல்லக்கேட்கையிலே பாரித்துக்கோண்டிருக்கிற ஈஸ்வர னுடைய லாக்யமாவது ; ஹஸ்வபுகா஁ஸ்யஜிஹீ உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட இவர் சொல்லுக்கேட்டு ஹஸ்வபு விஷயத்திலே ருசிபிறக்கவிருக்கிற சேதநருடைய லாக்ய மாவது. இப்படி, * இருத்தும் வியந்தில் ஸம்ஸ்லேஷம் வாரா ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. “ஹோ அா஁ஸ” (ஸமாத்வாதஸ) - பிள்ளாய் ! இன்று இங்கனே வெறுத்தறையாயிருக் கிற நான், எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட ராமகுணங் களை வினாஈரடைத்துக்கோண்டேன்காண் ! என்றாளிறே. இங்கு, * இருத்தும் வியந்து தன்னில் “மூவலகுந்தன் னெறியா வயிற்றிற்கோண்டு - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தான்” என்று புறம்பேங்கும் முறையிலே பரிமாறினவன், இவரோருவரள விஷமிறே முறைகேடப் பரிமாறிற்று ; அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான், இப்போது ஒரு

உருகுமால் ப்ரவேஸே; ல்ருத்தாதுவாத்பூர்வகமாக ஸங்கதி - ஸ்நண்ணி இத்த்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவில் இத்த்யாதி. இத்தால் - கீழ்இவர்க்கோடின வ்யஸநம் வரசாமகோசா மென்றபடி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இவ்வவஸ்த்தையிலே இத்த்யாதி. பிராட்டிக்கு, திரு வடிவையக்காண்கையாலே ஸம்ருதி஁டும், இவர்க்கு஁டும்படியென் ? என்னில்; “ஸஹ்யஸாஹ்ய ஷடாபிநாஹ்யாஹ்ய தவீஜஹ்யஸொபாயகா:” என்கிற ஸம்ருதிஹேதுக்களில், இவ்விடத்தில் அத்ருவ்டம் ஸம்ருதிஹேதுவென்று விவகித்து, இத்தை த்ரிவிதமாகக்காட்டுகிறார் - அதுக்கடி இத்த்யாதிவாக்யத்தாய்தாலே. ப்ரஸ்துதஸ்ரோக வ்யாக்யானம் - ஸ்மாத்த்வாதஸ இத்த்யாதி. ஒருபடிப் பட என்றது - “காலாபுமொரக்யஞஸாபொமெ” என்கிறஸூத்ரத்தில், * அத்யந்தஸம் யோகத்தைப்பற்றத்தவீத்யை இந்தஸூத்ரத்துக்கு உதாஹரணம்-“ ஶோஸயீதெ,” “கொஸம் கூபிவாநீ” என்று. மாஸமதிதே என்றால் - ஒருமாஸமிடைவிடாதே அத்யயநம்பண்ணின் றான் என்றும், க்ரோஸம் குடிலாநதி என்றால் - இரண்டரைநாழிகைதூரம் இடைவிடாதே வக்ரையாய்ருக்கிறத நதியென்றுமியேறாத்தம். * வீற்றிருந்தேழுலகு முதலானவற்றிற் கலவியிருக்க, * இருத்தும் வியந்தில் அதுலவம் ஸம்ருதிவீடியமாய்த் தென்னுமதுக்கு நியாமகமேதென்ன ; உலய மும் ஏகார்த்தமாகையாலேயென்கிறார் - இங்கு இருத்தும்வியந்து இத்த்யாதி. முறைகெடப்பரி மாறுகையாவது - இவரை யேவதியாகவைத்து, தான் யேவஉதிகைப் பரிமாறுகை. “பரிமா றிற்று என்றார் அங்கு, அப்படியே. இங்கும் ‘அறிகிலென்றன் னுளனைத்துலகும்மிற்க’ என்று தொடங்கி ‘சிறியவென்றொருயிருண்ட’ என்றார், முறைகெடப்பரிமாறினபடி தன்னையே

சொன்னார்; ஆகையாலே இரண்டும் கொடுத்தமாகையாலே, * இருத்தும்வியந்தித் துதலுவம் ஸ்ம்ருதிவிலகியமாய்த்து” என்ற அத்தாறுதாயம். “கிண்கொறும்” என்றதைப்பற்ற ஸ்ம்ருதிவிலகியமாய்த்து என்றது- பசித்தபோது கண்ணுத்தை கிண்கொறும்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அதுவாவம் ஸ்ம்ருதிவிலகியமானால் திப்போது ஸாகஸ்யமாகக்கூடுமென்க - அப்படியப்பட்ட இய்யாதி. இவ்விடத்திலே - “ததுலாஸ்பூத்யுலாஸ்பூத்யு” இய்யாதிமையருள்க்கெயர், கீழ்காசயவிலகணம் - அப்படியே,மேன்மை இய்யாதி. அம்மேன்மையும் என்றது - * இருத்தும் வியந்தில் மேன்மையுமென்றபடி. தாழ்நீன்று பரிமாறின் குணத்தையுமென்றது - “காணக்காய் செய்யும்சீர்மை” என்றத்தைப்பற்ற. “காருகில்வண்ணர்” இய்யாதிமையினைத்து - வடிவழகையும் என்றது. * “இருத்தும்வியந்திற் கவல் ஸ்ம்ருதிவிலகியமாய்த்து” என்னுமதுக்கு அப்பக ஸம்வாதம் - கடலை இய்யாதி. ‘சுருளிச்செய்வர்’ - கருகியமென்றபடி. கிழித்திருவாய்மொழியிலே தண்ணைக்காணவேணுமென்று வயஸநப்பட்டவர்க்கு, இக்கே தண்ணை யதுவலிப்பிக்காணு? என்ன - அப்பாப்தியும் இய்யாதி. அப்பாப்தியும் என்றது - பரய்யகூ ஸமாநாகார மாஸநாதுவமன்றிக்கே ஸ்ம்ருதிமாதார்த்தால் வந்த வயஸநமும் கிடக்கச்செய்தேயென்றபடி. யந்தா, இவ்வாயம் - கிழே “குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்” என்றதுக்குச்சேர ஸக்கத்யந்தமாய், * இன்னுயிர்ச்சேவலில் வயஸநமும் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இதுக்குஸம்வாதம் - அபீர்திமீப்பிப்ப இய்யாதி. ‘இதுக்கு - ஆனவந்தாரருளிச்செய்யும் சத்தை - அபீர்திசீப்பகுணதசத்தாம்’ என்றவயிப்பது. இதுக்கு - இச்சிருவாய்மொழிக்கு. குணக்கநிபந்தித்தமோவென்ன. பரமானம் - வஹவ இய்யாதி. இதுக்கவதாரிகை - சகாவர்த்தி இய்யாதி. “யடுபுணவ்யுயிலீரீமாஸா லாதி” என்றதுக்கத்தம் - சிறியத்தை இய்யாதி, முத்துக்களால் வந்த பாண்டரக்கமென்று

ரசுநணபரமத்தையே செய்துகொண்டுபோந்தேன்: நான் ஒருவார்த்தைகேட்டவிடத்து 'இப் போது நீயிருக்கச்செய்தேவேணுமோ? க்ரமத்திலேசெய்துகொள்ளுகிறோம்' என்னுதல், அன்றியே 'கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ?' என்று வார்த்தைசொல்லுகையன்றிக்கே, படு குலையடித்தவனைத் தப்ப ஒருதார்பிகன்கீழே யொதுங்க நினைப்பாரைப்போலே, என்னை விட்டு என்மகனேயமையு மென்று நீங்கள் விருட்புகைக்கு நான் உங்களுக்குப்பண்ணின அபராதமென்?" என்ன; "நீ எங்களுக்குப் பண்ணிற்று ஓர்அபராதமில்லை; உன்மக னுடைய குணபராதங்கள் துதுக்கடி: நீ நோக்கிக்கொண்டு போந்தபடிகளில் ஒரு குற யில்லை; குணவானாயிருப்பானோரு பத்ரனைப்பெற்று நாட்டைப்படுகுலையடித்தாய்காண்! "வஹவஃ" (பஹவஃ) - உன்னளவல்லகாண் ரசுநணதர்மத்தில் அவர்க்கு உண்டான பாரிப்பு, "யாதாநாமிவ" (தாதுநாமிவ) - நாட்டிலே சிலரை குணஹீநரென்று நீச்சித்தும், சிலரை குணவான்களென்று கொண்டாடுகிறதும், "இன்ன ஆகரத்திற் போன்" என்று விலைபெறுமாபோலே, "இவ்வாஸ்ரயத்திலே கிடக்கிறகுணம்" என் றாய்த்து புறம்பு விலைபோவது. "ஹுஷயாந்யாஜிஜெநவஜ நவ்யுமாணவத்யா" (ஹ்ருதயாந்யாமமந்தேவ ஜநஸ்யகுணவத்த்யா.)

முதற் பாட்டு.

உருகுமால்கேஞ்சம்உயிரின்பரமன்றிப்

பெருகுமால்வேட்கையும் என்செய்கேன்தோண்டனென்

தேருவேல்லாங்காவிசமழ் திருக்காட்கரை

மருவியமாயன் தன் மாயம் நினைதோறே.

ஆ.—திருக்காட்கரைமருவியமாயன் பண்டு என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றங்களை நினைக்க நினைக்க பரித்யதிசுயத்தினாலே என் நெஞ்சு அழிஞ்சு நீராய்

திருவுள்ளம்பற்றி - முத்தின்துடை என்றது.படுகுலையடித்தவனை - குலையிலே பட்டுவிழும்படி யடித்தவனை; ஹிம்ஸகளை என்றபடி. "வஹவஃ" என்ற ஸப்தம்ஆபேக்ஷிகமாகையாலே - உன் னளவல்லகாண் என்கிறார். அப்படிகுணங்களுண்டோவென்ன - யாதாநாமிவ இத்யாதி.

தாதஃ - ரத்னஸூகர்திகள். சிலரைநிந்திக்கிறது - இவருடையகுணம் இல்லாமையாலேயென்று கருத்து. குணமீடுபெரித்தமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தாம் - ஹ்ருதயாநி இத்யாதி. ஆமமந்தேவ - கடைத்தவர்போலே யாளுரென்றபடி. "வஹவொந்யவ கஜாணமுணாஃவசுஸ்ய ஸணிகெ" இத்யயோத்யாகாண்டே தஸரகம்ப்ரதி ராஜலோக: தந்தாவ, "ஹீந்யாநமாநாடி ஸுஞஜெகசுஹஷ்டஸீரித: | ஜமளவொ ஹுஷ ஸஹாஷாவிசாநம் கபி யஹிவ கயம்நாநியபடுணவ்யுபிவீநாஸாஸகி | ஹவொஹுஷுஜிஹிபுராராஜம் 8ராதஜி: | உஃஸரீராக்யஸஸ்யுதொகஸ்யுதா தாஹித்ய | வாரணஸ்யாதவசு ஸ்யுதாயாபாஜரிதாநியா" இதி. "ஜோநவிஜோநஸம்வநொ மிஷெஸெநிரத: விதா: | யாதாநாமிவஸெஸெஷாநாணாநாநாகரோஜிஹாந" இதி கிஷ்கிந்தா காண்டே வாலிகம் ப்ரதி தாரா. "விராஜயநுராஜஸுதொராஜரோமபுநரெவ்யுதத்ய | ஹுஷயாந்யாஜிஜெநவஜநவ்யுமாணவத்யா" இத்யயோத்யாகாண்டே.

உருகாசின்றது; இப்படிப்படாசின்றால் மாயங்களை நினைக்கை தவிரலாமே; என்னுடைய சிவாயிகமான அலிசிவேஸாயானது தவிரவொட்டுகிறதில்லை; நான் என்

ஓ—முதற்பாட்டில், திருக்காட்களையில் எம்பெருமானுடைய ஆர்ச்சியமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னைஞ்சு மிகவும் ஸிபிலமாகாசின்றதென்கிறார்.

[உருகுமாலென்று தொடங்கி]- அதுவத்துக்கு பாயமோபகாணமான நெஞ்சு உருகாசின்றது; ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அலிசிவேஸமானது மிகாசின்றது. இவ்வலிசிவேஸாதிசயமானது பற்றது தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை. அதிசயலனான நான் என்னசெய்வேன்? [மாயன்] - ஆர்ச்சியமான ஸௌந்தர்பாடிகளை யுடையவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருக்காட்களையில் சிந்திந ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆர்ச்சியப் பாகாத்தை யதுவித்து, அலிசிவேஸத்தாலே என்னைஞ்சு ஸிபிலமாகாசின்றதென்கிறார்.

தெருவெல்லாம் - விதிகள்தோறும், காவி கமழ் - செங்கழுநீர் பணங்கமழும் படியான, திருக்காட்கரை - திருக்காட்களையிலே, மருவி - பொருந்தி வர்த்திருக்கிற, மாயன்தன் - ஆர்ச்சியனுடைய, மாயம் - அத்யார்ச்சியமான ஸௌந்தர்பாடிகளை, நினைதோறும் - அதுவத்துக்குத்தோறும், நெஞ்சம் - (அதுவப்பாயமோபகாணமான) நெஞ்சு, உருகும் - ஸிபிலமாய் தாவிவாசின்றது; (அதுவ ஸாரஸ்பாதிசயத்தாலே), உயிரின் பரமன்றி - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவரிதாம்படி, வேட்கை - அலிசிவேஸம், பெருகும் - அதிபாவருத்தமாகாசின்றது; தொண்டனைன் - ஆத்யந்த சபலனான நான், என்செய்கேன் - (மரபாஸாயில்யத்தை மாற்றவோ, அலிசிவேஸத்தை யகஞ்சுரிப்படுத்தவோ, அதுவவ்யகுணங்களை விலக்கவோ, ஆர்ச்சியமான சாபல்யத்தைத் தவிர்க்கவோ) ஏதுசெய்வேன்? 'ஆல்' என்ற அசை - வில்மயத்தைக் காட்டுகிறது.

இ—முதற்பாட்டில், திருக்காட்களையில் சிந்தருளின் அவனுடைய ஆர்ச்சியமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னைஞ்சு ஸிபிலமாகாசின்றதென்கிறார்.

[உருகுமால் நெஞ்சம்]- அதுவத்துக்கு பாயமோபகாணமான மரஸ்தத்தவம் ஸிபிலமாகாசின்றது. அதுவவிக்கைக்கும் அதுவித்து சிவ்ருகாரைக்கும் நெஞ்சு வேணுமே. "தொழுதெழு" என்கைக்கும் "சீரநாநுமிசேர்திந்தில்மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" என்கைக்கும் நெஞ்சவேணுமே. சேர்ப்புக்கவனுக்கு வாய்க்காராலே தெப்பமொழுமார்போலே பரிசுமான நெஞ்சு ஸிபிலமாகாசின்றது. எதிர்த்தலையு முண்டாம்படி பரிமாறாறியான். அதுவத்துக்கு இருவர்வேணுமென்றான். [உயிரின் பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அலிசிவேஸம் பெருகாசின்றது. அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவின்னவன்றிக்கே ஆயு பெருகுமார்போலே மேன்மேலெனப் பெருகாசின்றது. ஆனும் ஓவம் விஷாடாதிசய ஸாசகம். "நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்" என்று தம்மால் தியமிக்கவொண்ணாத விஷாடம் தோற்றச்சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சு உருகாதபடி தரிப்பேனோ? பெருகுகிற அலிசிவேஸத்தை யமைப்பேனோ? இதுக்கடியான அவன்

முணங்களைத்தவிர்ப்பேனோ? [தொண்டனைன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிசயத் தைத் தவிர்ப்பேனோ? சாபல் அஃகெயென்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. மறந்து யரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காய்கமழ்] - வேட்கைக்கு ஹேதுசொல்லு கிறதாமெல்லமுடிய. குறுந்தெருவோடு பெருந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே உள்ளோடு புறம் போடு வாசியறப் பரிமளம் அலையெறிகிறபடி. தெருவெல்லாம் ஒருபரிமளம், உன்ற லவயுமஃ. [திருக்காட்கரைமருங்கி] - பாத்வத்திற்காட்டிலும் அவதாரத்திற்காட்டி லும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பாத்வம் நெடுங்கைகீட்டு; அவதாரம் காலாவயியையுடை த்து. [மாயன்] - ஆர்ச்சயமான ஸௌந்தரியாழிகளையுடையவன். [மாயம்] - கிட்டின போது தாழ்ச்சி யுபரிமாறினபடி. [கிணைதோறே] - ஊரைகிணைத்ததோறும், ஸௌந் தரியத்தைகிணைத்ததோறும், ஒருஊரும் ஒருவடிவும் இல்லாதாரைப்போல தாழ்ச்சி யுபரிமாறினபடி. வஹுப்ரகாரத்தாலே அதுவிநிப்பிக்கவல்லன் அவன், ஸுந்திலே காலத்தவமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்த புகியராய் அதுவிநிக்கவல்லர் இவர்; “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாவமுதம்” என்றவாறே.

சு.நி.—முதற்பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆர்ச்சயங்க ளான பரிமாற்றங்களை கிணைத்தோறும் என்னெஞ்சு ஸியிலமாகாநின்ற தென்கிறார்.

[உருகுமால்நெஞ்சம்] - அதுவவத்துக்கு ப்ரமோபகரணமான நெஞ்சு ஸியில மாகாநின்றது. அதுவவத்தைக்கும் அதுவவித்து நிர்வருதராகைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிறே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்குவாய்கரையிலேதேப்பமொழுதுமாபோலே, பரிசுரமான நெஞ்சு ஸியில மாகாநின்றது. “தொழுதேழு” என்கைக்கும், “நீயுநானுமிந்நெர்நிற்கில்” என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமே. எதிர்த்தலையையுண்டாக்கிக் கலக்கவறியான் காணும்! கலக்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே. எதிர்த்தலையையுண்டாக்கிக் கலக்கவறியான் காணும்! கலக்கைக்கு இரண்டு தலையும் வேணுமென்றான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவக்குப் போறுக்கவொண்ணாதபடி அவிநிவேஸம் பெருகாநின்றது. பிள்ளாய், அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவின் அளவல்ல, ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன் மேலேனப் பெருகாநின்றது. [ஆல்] - விஷாடாதிசயஸூசகம். “நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்” என்று, தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாடந்தோற்றச்

முதற்பாட்டு.—உருகுமால் இத்தாதி. “திருக்காட்கரைமருங்கி மாயன் தன்மாயம் கிணை தோறும் - உருகுமால்நெஞ்சம்” என்றபதங்களைக் கடைகித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்தாதி

காணுந்தரக்களும் உருகாநிற்க நெஞ்சை விசேஷிப்பானென்? என்ன - அதுவவத்துக்கு இத்தாதி. நெஞ்சுக்கு ப்ரமோபகரணத்வ மெப்படியென்ன - அதுவவத்தைக்கும் இத்தாதி. அது வவோபகரணமான நெஞ்சு ஸியிலமானால் அதுவவிக்க விரகிலையென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். நீஞ்சு இத்தாதி. வாய்கரையிலே ஆற்றருகே. “அதுவவிக்கைக்கும் அதுவவித்து நிர்வருதராகைக் கும் நெஞ்சுவேணும்” என்னுமதுக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வம் - தொழுதேழு இத்தாதி. “ஆல்” என்றதுக்கு ஊவம்-எதிர்த்தலைய இத்தாதி. விவரணம் - கலக்கைக்கு இத்தாதி. கீழ்வாக்யத் துக்கு ஊவமாதல், “பெருகும்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தமாதல் - பிள்ளாய் இத்தாதி. பிள்ளாய் என்றது - வர்த்தனைப்பாடு. விஷாடாதிசயமேதென்ன - நெஞ்சம் இத்தாதி. அதாவது - “ஒருசீல ம்ருந்தபடியென்” என்று ஈடுபடுகிற மஸ்யஸ்யில்யத்தையும், “இந்தசீலாதினை உத்தரோத் தரம் அதுவவிக்கவேணும்” என்கிற அவிநிவேஸப்பெருக்கையும் தம்மால் நியமிக்கப்போகாத விஷாடாதிசயமென்றபடி. தம்மால்இதுக்கொரு ப்ரதிக்கிரியையில்லை என்னுமத்தை மூன்றுவாக்யத்

சோல்வகிருர். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சைபருகாமல் கரைக்கவேதோ? வேட்கை பெருகாமல் தகைவதோ? இவற்றுக்கடியான அவன் குணங்களைத் தவிர்ப்பதோ? [தோண்டனென்] - அதுக்கடியான என் சாமலாதியாதத்தைத் தவிர்ப்பதோ? சாபலம், அஹம்மி என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை; வைவகட்கண்யம் - பர்த்தம் பரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காவிகமழ்] - நெஞ்சு உருகுதகக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேதுசோல்வகிருத. [தெருவெல்லாம்] - குறுந்தெருவென்று அஹம் கட்டவொண்ணாதபடி, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியுச் செங்கழிநின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே, உள்னோடு பறம்போடு வாசியுந் பரிமளம்அலையெழுகிறபடி. தெருவில் ஒரு பரிமளம், உள்ளு * வலவபுமறுதி. [திருக்காட்கரைமருவிய] - இத்தால், பரத்வத்திலும் அவதாரத்திலும் எற்றஞ்சோல்வகிருத. பரத்வம், நெடுங்கைகீட்டு; அவதாரம், காலாவதியுடைத்து. [மாயன்] - ஸௌந் உர்ய ஸீலாதிகளாலே பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன். [மாயம்] - கிட்டினபோது தாழ்நின்று பரிமாறினபடி. குறைவாளர் நிறைவாளரைப்பற்றி யுலவந்திக்குமாபோலே யாய்த்து அஹத்தத்தபடி. [நினைதோறும்] - ஊரை நினைதோறும், ஸௌந்உர்யத்தை நினைதோறும், ஒரு ஊரும் வடிவமில்லாதாரைப்போலே தாழ்நின்று சீலவத்தையை நினைதோறும். [நினைதோறும்] - எத்தனைகாலம் நினைக்கப்பட்டாகா? எத்தனைகாலம் பீண்டார்? ஒன்றோடொன்று சேராதன யுறப்பரத்தை யுலவப்பிக்கவல்லவன்; ஒரு குணத்தனையே காலத்தத்தவழுவதனையும் காலதாழ்த்து சுடனத்தோறும் பதுமை பிறந்து அஹவிக் கவல்லரிஇவர்; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னுரவழுதம்" என்னுமவரிதே. (க)

தாலே ஐர்ப்பிப்பிக்கிருர் - நெஞ்சை இத்தாதி. அவன் குணங்களை என்ருது - "மாயன்" என்ருத் தைப்பற்ற. ஆனால் கைவாங்கி ஒலோகென்ன - சாபலம் இத்தாதி. மரத்தாலோகென்ன - வைவகட்கண்யம் மரந்து இத்தாதி. "தெருவெல்லாம்" இத்தாதிக்கவதாரிகை - நெஞ்சுருகைக்கும் இத்தாதி. காவி - செங்கழுநீர். "தெருவெல்லாம்" என்ருதுக்கிட்டத்தவம்: - "தெரு" என்று - குறுந்தெருவாய், "எல்லாம்" என்று - நெடுந்தெருவாய், "குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியு" என்று முந்தினவத்தம்; தத்தை மருளிச்செய்கிருர் - குறுந்தெருவென்றுஅஹம் இத்தாதி. "தெரு" என்று - புறப்பம், "எல்லாம்" என்று - உள்நம், "உள்நோடு பரம்போடு யாதி. "தெரு" என்று - புறப்பம், "எல்லாம்" என்று - உள்நம், "உள்நோடு பரம்போடு வாசியு" என்றுஇரண்டாமத்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் - உள்னோடு இத்தாதி. தெருவெல்லாம் செங்கழுநீர் பரிமளமாகைக்கு ஹேது - மரோடுசேர்ந்த பொய்கையாகையாலே என்று. தெருவில்லே மன்றோ பரிமளமுன்னதென்ன - தெருவில்லு இத்தாதி. "சாட்கரை" என்ருகையாலே - பரத்வத்தாருத்தி; "மருவிய" என்ருகையாலே - அவதாரத்தாருத்தி. அஹம் மருக்குத் குற்றமேதென்ன - பரத்வம் இத்தாதி. "மாயம்" என்று - பரிமாற்றம், தாழ்நின்று பரிமாறினதின் சாமாவதி - குறைவாளர் இத்தாதி. "நினைக்குத்தோறும்" என்ருகைக்கு நினைவில் கைவித்யமேதென்ன; விஷயபேதத்தாலே நினைவும் விவித்யமருக்குமென்கிருர் - ஊரை இத்தாதி. கீழ் விஷயமே அத்தாலே ஸ்மருதிஹேதுமாக அருளிச்செய்கது; "மாயம்நினைதோறும்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்துக்காக கைவிஷயத்தன்னிலே பரோபாயாஸ்யத்தாலே நினைக்கப்படுகது. மார்ட்டாநொழுகது, பின்னையும் நினைக்கப்படுகது மரோட்டாலே மார்ட்டாநொழுகதாய் இப்படி மார்ட்டாநொழுகது விஷயத்த "நினைதோறும்" என்கிருமென்று காவத்தாம் - எத்தனை ஸ்மருதிபேதமென்று விஷயத்த "நினைதோறும்" என்கிருமென்று காவத்தாம் - எத்தனை காலம்இத்தாதி. இப்படி முடியச்செல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; இருவர்படியாலுமென்கி காலம்இத்தாதி. இப்படி யதுவிப்பரோஎன்ன - அப்பொழுதைக்கு இத்தாதி. ருர் - ஒன்றோடொன்று இத்தாதி. அப்படி யதுவிப்பரோஎன்ன - அப்பொழுதைக்கு இத்தாதி. "தெருவெல்லாம்" என்றுதொடக்கி, 'நினைதோறும் - நெஞ்சம்-உருகுமால் - உயிரின் பாய்ந்தி - டிவட்கை பெருகுமால் - தொண்டனென் என்செய்கேன்' இத்தய்யம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைதோறஞ்சோல்லுந்தோறம்நெஞ்சிடிந்துகும்
வினையோள்சீர்பாடினும்வேமேனதாருயிர்
சுனையோள்பூஞ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பா!
நினைகிலேன்றான்உனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

ஆ.—(நினைதோறம்.) - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவதான உன்னுடைய இக்குணங்களை நினைத்தல், சொல்லுதல், பாடுதல் செய்யில், என்னெஞ்சும் இவ்வாத்மாவும் மாயாசின்னன; “நீர்இங்ஙனே சரிபடுகைக்கு உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்ததென்?” என்னில், - நான் “உன்னையடிமை கொள்ளுகிறேன்” என்று கொண்டு வந்து நீ என்திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை, நினைக்கலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து உன்னை நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூடாமனுகிறிலேனென்கிறார்.

[செஞ்சுடிந்துகும்] - ஹ்ருதயம் சுட்டழிந்து கிராகா சின்றது. [வினையோள் சீர்] - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவியவான சுலபாணமூணம்; சேஷ்டிதங்களைவிட கூடின மூணங்களென்றுமாம். மூணமாவது - ஸௌரீயம்; சேஷ்டிதமாவது - இக்குணக்குதமான தாழ்ந்த பரிமாற்றம்; “ஸூத்ரீ வஹாயிஹதி” ஐதீவக். [ஆருயிர்] - ஆத்மா. [சுனையோள் பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின அழகியசோலை. [என்னப்பா] - எனக்கு ஸர்யாவாவனை! எம்பெருமான் தம்மோடு அக்ரமமாகப் பரிமாறினபடியை, விரயத்தாலே ஆட்செய்யும் நீர்மை என்கிறார்.

ப.—அகந்தரம், திருபாயிகஸர்யாவான உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரத்தை யதுஸந்யீக்கக் கூடாமனுகிறிலேனென்று அவன்தன்னை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

சுனையோள் - தடாகங்களையுடைத்தான, பூஞ்சோலை-பூஞ்சோலைகளையுடைய, தென் - ஈர்ஸரீயமான, காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என் அப்பா - எனக்கு நிருபாதிசபந்துவாய்க்கொண்டு சிற்றகவனை! வினையோள் - உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷாதிஸய வ்யாபாரப்ரகாரமான, சீர்-ஸீலஸௌஸப்பாதிருணங்களை, நினைதோறம்-ப்ரதிசூஷணம் அதுஸந்யீக்குந்தோறம், செஞ்சு-அதுஸந்யா நோபகாரணமான நெஞ்சானது, இடிந்து-ஸீயிலமாய், (அவ்வதுஸந்யாநம் அஸிதிவேஸாவாஸநயாலே வாக்வயவஹார விஷயமாய்க்கொண்டு), சொல்லுந்தோறம்-சொல்லத்தொடங்கின கூஷணந்தோறம், உருகும்-நெஞ்சுதான் கிராயுருகாசின்றது; (அவ்வஸிதிவேஸமொட்டில் நீல்லாமையாலே), பாடியும் - (“பாடியிளப்பிலம்” என்கிறபடியே அக்குணங்களைப்) பாடியரிக்கத்தேடினும், எனதாருயிர் - கரணியான என் ஆத்மாவானது, வேம் - (ரஸாதிஸயம்ஆற்றமாட்டாமையாலே) பரிதப்தமாகாசின்றது; (ஆதலால்), நான் - (ஏவம்விதனான) நான், உனக்கு ஆட்செய்யும் - உனக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணுகைக்குஉறப்பான, நீர்மை - ப்ரகாரத்தை, நினைகிலேன் - நினைக்கவும் கூடாமனுகிறிலேன்.

† ‘அவ்வஸிதிவேஸமொருமட்டில்’ என்று ஒரு பூஞ்சோலம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தன்னைக்குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாற்றத்தை நினைக்க கூடிமனாகிறிலேன் என்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்க உபகரமிப்பர்; அந்நிலையாய்ச் செல்லவொண்ணாதபடி ஸ்ரஹாதி மிகும், மறக்கமாட்டார், திரிபட்டும் நினைக்கவேண்டுகிறவர். இப்படிப் பலகால் நினைக்க உபகரமித்துத் தலைக்கட்டமாட்டாதே சொல்லுகிறபடி, [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவரிய விஷயம் சொல்லவொண்ணாதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாதிருக்க, 'சொல்லுந்தொறும்' என்கிறது - "என்னுமெப்போது மென்வாசகம்" என்கிறபடியே மறஸ்ஸஹகாரபொழிய வாஸநையாலே வாக்குப்பேசத்தொடங்கும். செவ்வழியாலே புக்கு நெஞ்சை அழிக்கும். [நெஞ்சுடிந்துகும்]-நெஞ்சுடிந்துகொண்டிருக்கிறது; பெருக்காற்றிற்கு கலாயிடிந்து விழுந்து பின்பு கோயக்ககார்து போயபோலே ஸ்ரமிலமாகுகின்றது. [வினிகொள்தீர்] - பாபஹமான கல்யாணகுணம்: ஸர்வர்க்கும் துக்கிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னெப்போருவனையும் அழிப்புகின்றது. அன்றியே, சீரென்று - சிலமாய், வினையாவது - சேஷத்தம்: அதாவது ஸீலகார்பமான தாழ்ந்து பரிமாறும் பரிமாற்றம்: "ஸூத்ரீவனாயித்தி" என்னக்கவதிகே, என்றுமாம். [பாடினும்] - அடைவப்படப் பேசுமென்கூழிய ப்ரமேதத்தாலே பாடுவதென்கிறுண்டு, அதனைச் செய்யினும். [வேம்எனதாருயர்] - மனஸ்ஸைப்பற்றியே அபாஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் தவறியாகின்றது. வயிர்க்கைப்பற்ற வேவாகின்றது. "ஊஹிஷ்ட" என்கிறது அக்கிக்கு: ஐயவக்குணம்அழிக்கமாட்டாததில்லை. புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவான குணங்கள் என்னெப்போருவனையும் முடியாகின்றது; எல்லார்க்கும் குளிர்ந்தியைப்பண்ணும்பனி தாமரைபை அழிக்குமாபோலே. [சுனைகொள்பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடிய ஊர்வசீமமான சோலை. [தென்காட்கரை என்னப்பா] - திருபாய்க்ஷாபூவம் தோற்ற ஸந்திவிறுதனும் கின்றவனை! இவையாய்த்து இவரை யழித்தது. சுனைகள் - ஸீலத்துக்கு ஸ்மாரகம். சோலை - வடிவுக்கு ஸ்மாரகம். ஸந்தியி - ஸ்ரூபத்துக்கு ஸ்மாரகம். [நானுனக்காட்செய்ப்ப ரீமை - நினைகிலேன்]-நான்உனக்கடிமை செய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டெனிலேன். "வழுநிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்று பாரித்தான். [உனக்கு] - வகுத்தசேஷியான உனக்கு, [ஆட்செய்யும் ரீமையே]-அவன் தாழ்ந்து பரிமாறினபடிபை, விரயத்தாலே 'ஆட்செய்யும் ரீமை' என்கிறார். [நினைகிலேன்] - நினைப்பனாகில் நெஞ்சுழியாகின்றது.

நாடு.—இரண்டாம் பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எப்பெருமானைக் குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாற்ற பரிமாற்றத்தை நினைக்க கூடிமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்கவேன்று உபகரமிப்பர்; அந்நிலையொருதே செல்லவொண்ணாதபடி ஸ்ரஹாதி மிகும், ஆனாலும் மறக்கமாட்டார்; திரியநினைக்கவேன்று உபகரமிப்பர்; தலைக்கட்டமாட்டார்; எத்தனைகாலம் நினைக்கப்படுக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவே யரிதானவிஷயத்தைச் சொல்லவொண்ணா

இரண்டாம்பாட்டு - நினைதொறும் இத்தாதி. "தென்காட்கரை மென்னப்பா - நானுனக்காட்செய்யும் ரீமை - நினைகிலேன்" என்றத்தைக் கடாசுத்தவதானிகை - திருக்காட்கரையில் இத்தாதி.

"நினைதொறும்" என்று நினைவில் வைத்தியமேதென்ன - நினைக்கவேன்று இத்தாதி மீண்டார் என்னுமளவும். நினைக்கவே யரிதான இத்தாதி வாயாக்யாதம் "நினை சொல்லுந்தொறும்"

தென்னுமிடஞ் சோல்லவேண்டாவிதே. “உருகுமால்வெடாவாறுதா” (மருபூர்
வோவாகுத்தர) - என்கிற கணக்கன்றிக்கே, “குறளாகியவஞ்சனே யென்னு மெப்போது
மென்வாசகம்” என்கிறபடியே, இவருடைய வாக்குத்தான் எப்போதும் பேசாநிற்குமே;
அந்த வாஸநையாலே அஹ்நுடியமாகச் சோல்லாநிற்பர்; அதுதான் சேவிவழியாலே உள்ளே
புக்கு ஊற்றிருந்து. தனது சிவவிய மாநகரமே நெஞ்சையழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துதும்]-
நெஞ்சு கட்டிநின்று நீராகாநின்றது. பெருக்காற்றின்கரை யிடிந்து பின் நீராய்க் கரைந்து
போமாபோலே, ஓர் அவயவியாக்கிக் காணலொண்ணுதபடி உக்குப் போகாநின்றது.
[வினேகோளித்யாதி] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம். ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான
குணங்கள், என்னையோருவனையும் அழியாநின்றன; அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினே
யென்று - சேஷ்டிதம், அதாவது - சீலகார்யமாய்த் தாழ்நின்ற பரிமாறும் பரிமாற்றம்.
“வாழ்வம்மாபுலி” (ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) என்னக்கடவதிறே, என்றமாம்.
[பாடிவம்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய, ஆர்வத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு; அத்தைச்
செய்யிலும். [வேமெனதாருயிர்] - மகஸ்ஸையன்றிக்கே, அடிவயமான ஆத்மவஸ்து
வையும் தவியாநின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் குளிர்ந்தியைப் பண்ணக்கடவதான பனி
தாமரை யொன்றையும் கருகப்பண்ணு மாபோலே, ஸகலதுக்கநிவர்த்தகமான குணங்கள்
எனக்கு வாய்க்கமாகாநின்றன. [வேமெனதாருயிர்]-“அடிவயம்” (அதாவதம்) என்கிறது
அக்கிக்கு, லபிவக்குணங்கள் புகழிக்கமாட்டாததில்லை [சுனையித்யாதி]- தம்மைக்குமிழ்
நீருட்டின ப்ரதேசங்கள். சுனையையும் ஸுரீயமான சோலைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற
திருக்காட்கரையிலே நிருபாயிகவந், “வாய் ஸந்நிவ்விதனாவனே! [நினைகிலென்னான்
உனக்காட்செய்யும் நீர்மையே] - நான் உனக்கடிமைசெய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்கேறி
லேன். [நான்]-“வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்ணோம்” என்றிருந்த நான். [உனக்கு]-வகுத்த
சேவியானவனக்கு அவன் தாழ்நின்ற பரிமாறினபடியை, விநயத்தாலே “ஆட்செய்யும்நீர்மை”

யென்னென்னில்’ என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. பரிஹாரம்-மருபூர்வ இத்த்யாதி. நினைதொறும்
நெஞ்சிடிந்துக்கடும்; சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகடும்படி யென்? என்ன - அதுதான் இத்
யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தவிவரணம் - பெருக்கிநிறில் இத்த்யாதி. கொள்கை - ஐயிக்கை. பாபத்தை
ஜயிக்கையாவதே தென்ன-பாபஹரமான இத்த்யாதி. “எனது” என்றத்தைக் கடாக்கித்து கீழ்வாக்
யத்துக்குவலிதம்-ஸர்வர்க்கும் இத்த்யாதி. ஸ்வகார்யமான சேஷ்டிதத்தைபுடைய சீலமென்றிரண்
டாய்த்தம். வினே - சேஷ்டிதம். கொள்கை - உடைத்தாகை. தாழ்நின்ற பரிமாறினதுக்குப் ப்ர
மாணம் - ஸுக்ரீவம்நாதம் இத்த்யாதி. “வாழ்வம்மாபுலி” இது மாருதம் ப்ரதிலக்கம். என்று
மாம் என்றது - “வினேகோளித்யாதி” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரங்காட்டினபடி. “சொல்லுந்தொறும்”
என்றதுக்கும், “பாடிவம்” என்றதுக்கும் லேஷம்வெதென்ன-அடைவுபட இத்த்யாதி, ஆர்வத்தாலே-
ப்ரதிபாலே. “ஆருயிர்” என்றதுக்கு ஹவம் - மகஸ்ஸை இத்த்யாதி. “எனது” என்றது - எனக்
கொரு ஹக்குமென்றபடியாய், ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான குணங்கள் உமக்குவாய்க்கமாவானென்
னென்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறுரென்னுதல். “ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான” இத்
யாதிகையத்தைத் த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாக விவரிக்கிறுராதல்-எல்லாவற்றுக்கும் இத்த்யாதி. அடிவய
மானது வேவக்கடுமோவென்ன - அடிவயமென்கிறது இத்த்யாதி. சுனையையும் சோலைகளையும்
ஊரைபுஞ் சொன்னதுக்கு ஹவம் - தம்மை இத்த்யாதி. குமிழ்நீருட்டின - தலஸ்பர்ஸியாக அமிழப்
பண்ணின. ஸப்தார்த்தம் - சுனையையும் இத்த்யாதி. “நான், உனக்கு” என்ற பதவ்யத்துக்கும்
ஹவம்-வழுவிலா இத்த்யாதி. அவன் தாழ்நின்ற பரிமாறுகிற ப்ரகாரணத்திலே, “நீ எனக்காட்செய்
யும்நீர்மை” என்னுதே, “நானுனக்காட்செய்யும்நீர்மை” என்பானென்? என்ன - அவன்தாழ்

என்கிறார். அவன் தமக்காட்செய்த நீர்மையை 'தாம் ஆட்செய்யும் நீர்மை - நீனைகிலேன்' என்கிறார், இச்சோலவையும் இழக்கவொண்ணாதென்று. 'நானுனக்காட்செய்யும்நீர்மை' என்பானென்? "நீமேனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்னுடல்" என்று, — "இச்சோலவையு மிழப்பரோபாலியார்" என்று எம்பார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீர்மையால்கேஞ்சம் வஞ்சித்துப்புதுந்துஎன்னை
நர்மைசெய்துஎன்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்
சீர்மல்துசோலைத் தேன்காட்கரையென்னப்பன்
கார் முகில்வண்ணன்தன் கள்வம்அறிக்கிலேன்.

ஆ.—(நீர்மையால்.) - உம்மைஅடிமைகொள்ளுகைக்கு மேற்படச்செய்ததுண்டோவென்னில், — 'அடிமைகொள்ளுவாரைப்போலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்துப்புதுந்து, தன் குணங்களாலும் செபல்களாலும் என்னை மாப்த்து, என்னுயிராய், என்னுயிரை லுஜித்தருளினான்; முத்தற மெய்யரைப்போலே வந்துப்புதுந்துபடியும், பின்னைச் செய்தபடியும், ஒருவன்வஞ்சித்தபடி ஒன்றுமறிகிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், "அடிமைகொள்கிறேன்" என்று க்ருத்ரிமத்தாலே என்னை ஸர்வஸிப்பித்து என்னுள்ளேபுதுந்து தன் குணங்களாலும் அக்ரமப்பர்வருத்திகளாலும் அவன் என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அதுஸர்யிக்கக்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையாலென்று தொடங்கி] - தான் ஸோஷியாகவும் என் ஸோஷமாகவும் நான் கினைத்தபடியே என்னை பரிமாறுவாரைப்போலே க்ருத்ரிமித்துப்புதுந்து தன் குணங்களாலே என்னைநடுபடுத்தி எனக்குக் கன்னுல்லது செல்லாபபண்ணி என்னை லுஜிப்பதற்கு செய்து அத்தால் தனக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்பம் தெரியப்படியிருக்கிற திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே எழுந்தருளியிருப்பதற்கு செய்து எனக்குப் பரமபந்துவுமாய் என்னைஒட்டைக் கலவிபாலே புதுக்கணித்த திருநெல்லைதையுடைய னிரிருந்துள்ளவனுடைய என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின குணசேஷ்டிகக்களை அறியக்ஷமனாகிறிலேன்.

ப.—அந்தரம், உபாரமான காளமேவஸ்வலாவனவன் முறைமீலே வருவாரைப்போலேகிட்டித் தான் தாமுதின்று பரிமாறின முறைமீகடான க்ருத்ரிமத்தையேயறுதியிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

நின்று இத்தாதி. விநயத்தாலே - நரசயத்தாலே, அவன் தாமுதின்று பரிமாறினனாகில் விநயத்தாலே சொன்னதுக்கு பரயோஜநமேதென்ன - அவன் தமக்கு இத்தாதி. இதுக்கு ஸ்வாதம் - நானுனக்கு இத்தாதி. 'சுனைகொள்' என்று தொடங்கி, 'என்னப்பா - வினைகொள்கிறா - நீனைதொறும் சொல்லுந்தொறும் கெஞ்சிடிந்தகும் : பாடினும் - எனதாராய் - வேம்; ஆகையாலே, நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நீனைகிலேன்' இத்தய்வயி. (உ)

நீர்மையால் - ஸ்வஸ்வாமியஸம்பந்தமாகிற நீர்மையை ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலே, நெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, வஞ்சித்து - தன்வசமாக்கி, புருந்து - (தன்ஸீலஸௌஸப்பாதி களுக்கு ப்ரகாஸகமான சேஷ்டிதங்களாலே), என்னை ஈர்மைசெய்து - என்னை ஈருந்தன் மையைப்பண்ணி, என்உயிர்ஆய் - (இவ்விண்ணடாகாரத்தாலும்) எனக்கு யாராகனாய், என்உயிர்உண்டான் - என்னைப்புஜிக்குமவனுய்க்கொண்டு, சீர் மல்கு - மதுபூஷப ஸம்பத் ஸம்ருத்தியைபுடைத்தான், சோலை - சோலையையுடைய, தென் - அழகிய, காட்கை - திருக்காட்கரையில் ஸந்தியியாலே, என்அப்பன் - எனக்குஉபகாரகனாய், கார்முகில்வண் ணன்தன் - கார்காலத்துமேகம்போலே அதியுயித ஓளடார்ய ஸ்வவாவனுவனுடைய, கள்வம் - முகப்பொன்றும் முடிவொன்றுமான க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். நீர்மையென்று - ஸீலாதினாய், ஈர்மையோடே சேர்க்கவுமாம்.

இ - மூன்றாம்பாட்டில், அடிமைகொள்ளவென்று புருந்து தன்படிகளைக் காட்டி என்னை ஸ்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அநுஸந்திக்க கூடமனாகிறிலே னென்கிறார்.

[நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புருந்தென்னை நீர்மையால் ஈர்மைசெய்து] - தான் ஸோஷியப் நான்ஸோஷமான முறையிலே “பரிமாறவாரும்” என்று நெஞ்சை இசையப் பண்ணி க்ருத்ரிமித்துப் புருந்தான்; முறைகெடப் புருவென்னில் இசையாரிதே. க்ருத்ரிமிக்கையாகிறது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் செய்கையிதே. அது ஏதென்னில் [நீர்மையால் - என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாகிறது - தாழ்வின்று பரி மாறுகையும், அதுக்கடியான ஸீலமும். [என்னை] - “முறையிலே பரிமாறவாரும்” என் றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை; [ஈர்மைசெய்து] - ஈருந்தன்மைகளைச்செய்து. தான் தாழ்ந்தசெயலாலே சுடுபடுக்கி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்தென்னுதல்; என்னை ஈரம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் யென்னுயிருண்டான்] - எனக்கு யாரகாவாரைப்போலே புருந்து என்னையழித்தான்; வாராகனாய்ப்புருநில் இவர் இசை யாரிதே; இருவருக் கூட லுஜிக்கவிழிந்து ஹோக்தா தானையானன்; அன்றியே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னுல்லலது செல்லாதபடிபண்ணி, என்னை லுஜிப்பதுஞ் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்குசோலை] - அழகுமிக்கசோலை. என்னோடு கலந்த இத்தால் தனக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்பம் அவ்லூர்ச் சோலையே கோட்டுசொல்லித்தாரச் சிந்தது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸுலஹனுமாய் திருபாயிக வந்யுவுமானவன். என்கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாயிருக்கிற வந்யம் தோற்ற ஸந்திஹிதனுவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேவம்போலேயாய்த்து அவன்வடிவிற செவ்வியிருப்பது. “தூ நீர்முகில்போல் தோன்றிய” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி அநுஹ விப்பித்துப் பேரநின்றபின்பு, அத்தலையிற செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வம் அறிகிலேன்] - முகப்பிலேபொன்றாய் முடிவிலேயொன்றுன செயல்கள் தெரிகிறதில்லை. அடிமை கொள்ளவென்று புருந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நிற்கிறதிலே எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகள் இப்படி தாழப்பரிமாறுகை கூடாது; நான் ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஸ்லேஷத்திலும் “மருள் தானீதோ” என்றவரிதே.

நாதி.—முன்றும்பாட்டு. அடிமைகொள்ளவேண்டி புருத்து, தன் பழிகளைக் காட்டி ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினபழிகளை அடிவழிக்கு அடிமனுகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்தப் புருத்தென்னை நீர்மைசெய்து] (நெஞ்சம் வஞ்சித்தப்புகுந்து என்னை - நீர்மையால் - நீர்மைசெய்து)—தான் சொஷ்டியும் நான் சொஷ்டியும்தனுமான முறையிலே பரிமாறவேண்டுமென்று நெஞ்சை இசைப்பண்ணி, க்ருத்ர மித்துப்புகுந்தான் ; முறைகேட்ப் பதாவென்னில் இசைபாரே. க்ருத்ரமிக்கையாவது - ஒன்றைச்சோல்லி மற்றொன்றைச்செய்கையே. அதேதென்னில் [நீர்மையால்-என்னை நீர்மைசெய்து] - நீர்மையாவது - தாழ்ந்த பரிமாறுதலும், அதக்கடியான சீலமும். [என்னை]—“முறையிலே பரிமாறலாகும்” என்றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை. [நீர்மை செய்து] - ஈரும்தன்மைகளைச் செய்து. தன் தாழ்ந்த செயல்களாலே நடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்து என்னுதல்; என்னை நீரம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்] - எனக்கு யாரகரைப்போலேபுகுந்து என்னையழித்தான். வாயகருயிப் புருசில் இவர் இசையாரே ! இருவருங்கூட லுஜ்ஜிக்கப்புகுந்து லோக்தா தானையானான் ; அன்றிக்கே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னுலல் லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னை லுஜ்ஜிப்பதஞ் செய்தானென்றமாம். [நீர்மல்கு சோலை] - அழகுமிக்க சோலை. என்னோட்டைக் கலவியால் அவனுக்கு உண்டான பேரஷ்கல்யம் அல்லுந் சோலையே கோட்சோல்லித்தாரன்றைது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸுலலனுமாய் நிருபாபிகவய் பவமானவன்; என்காரியத்தக்குத் தானேகடவனுயிருக்கிற வந்நுத்தோற்ற ஸந்நுத்தினுயிருக்கிறவன். [கார்முக்லவண் ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே, கடலைமுதுக்கப்படுகின்ற காளமேகம்போலே வாய்த்து, அவன் வடிவிற் செல்வியிருப்பது. “கார்முக்லபோல் தோன்றாயே” என்று

முன்றும்பாட்டு.—நீர்மையால் இத்தாதி. “நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்தப் புருத்து - கர்வம் அறிகிலேன்” என்ற பதங்களைக் கடைசித்தவதாரிகை - அடிமை இத்தாதி.

நீர்மை - நடுபாடாதல் ; ஐந்தாறையாதல். வஞ்சித்தப்புகுத்த பரிமாற்தன்னை ஐயப்பிக்கிறார் - தான்சொஷ்டியும் இத்தாதி. க்ருத்ரமிக்கையென்கையா. செங்கேசொன்னுலோகென்ன - முறைகேட இத்தாதி. க்ருத்ரமிக்கையென்கையென்கையாவது இத்தாதி. அதேதென்னில் என்றது - மற்றொன்றைச் செய்கையென்கையென்கையென்கையா. மிகாரம் - தான்நாடித்த இத்தாதி. ஈரந்நன்மை - செதிக்கும் வலவாம். அதாவது - நடுபடுத்தகையென்கையா. அத்தாத்தாம். ஈரப்பாட்டை இத்தாதி. ஈரப்பாட்டை விளைக்கையென்கையென்கையா - என்னை நீரம்படி இத்தாதி. ஈரப்பாடு என்று - ஐந்தாறையாம், இசைகையென்கையென்கையா. “நீர்மைசெய்து” என்றதின் முந்தினவர்த்தாதுகுணமாக ஐவம் - எனக்கு யாரகரை இத்தாதி. போலேமென்றது - “ஆம்” என்றதுக்கத்தம். யாரகரைப்போலே புருருவானென்? என்னை - வாதகருயி இத்தாதி. “உண் டான்” என்றதுக்குஐவம் - இருவருங்கூட இத்தாதி. “நீர்மைசெய்து” என்றதின் தவிர்த்துத் தாதுகுணமாகஐவம் எனக்குத்தன்னுலல் இத்தாதி. “சீர்” என்று - ஸ்ரீமாய், அழகென்றபடி. சோலையை வர்ணித்ததுக்குஐவமாதல், “உண்டான்” என்றவர்த்தாம் “சீமல்கு” என்றவசெ வித்ததுக்கு ஐவமாதல் - என்னோட்டை இத்தாதி. “தென்காட்கரை” என்னைகையாலே-லெளலப் பயம், “அப்பன்” என்னைகையாலே - வாய்ப்பவம். க்ருத்ரவாய்த்தை வுத்தரயமாக விகரிக்கிறார் - என் னுத்தாதி. “என்னுயிருண்டான்” என்றதுக்கு அதுகுணமாக “கார்முக்லவண்ணன்” என்றதுக்குஐவம் - என்னோட்டை இத்தாதி. * மாயக்கூத்தனிலாசைப்பட்டபடியே * க்ருத்ரம் வியந்தினில் அதுவலித்தத்தை வினைக்கிராகில், அது ஸ்ருத்தியாய்ராதே அதுஐவமாய்த்

இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி யநுலவிப்பித்துப் பேரகின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வமறிகிலேன்]-முகப்பிலோன்றாய் முடிவில் ஒன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை: அடிமைகொள்ளவேண்டுமென்று புதுந்து அச்சேயலைத் தான் செய்து நின்ற நிலை எனக்கு ஒன்றுந்தேர்ந்திருக்கிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகன் இப்படித் தாழ்நின்று பரிமாறுகை கூடாது; நான்ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஸலேஷத்தில் “மருந்தா னீதோ?” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

அறிகிலேன்தன்னுள் அனைத்துலகும்நிற்க
நெறிமையால் தானும் அவற்றளநிற்கும்பிரான்
வெறிகமழ்சோலைத்தேன்காட்கரையென்னப்பன்
சிறியவேன்றாயிருண்ட திருவருளே.

ஆ.—(அறிகிலேன்.) - உம்முடையதிறத்தில் அவன் அங்கனே அவிநி விஷ்டனானால் + சிவனுண்டோவென்னில்? - அவிநிவிஷ்டனானதான், மற்றுஆறுநிறோடு நெறிகெடாமையென்று பரிமாறுமாபோலே பரிமாறவமைப்பாதோ? தான் என்னேஊஜித் தருளி நெறிகெட்டபடி பரிமாறவேணுமோ? இவ்வவிநிவேஸத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண் கிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தான் ஸோஷியாயும் ஜாதத்தெல்லாம் ஸோஷமாயும் முறைமை தப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அவ்வளவன்றிக்கே அதிகுஷுத்ராணை என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறியநிலமன்று என்கிறார்.

[வெறி] - நாதம்.

ப.—அநந்தரம், முறைதப்பாதபடி ஸர்வாயாஜி-உதனாய் ஸர்வாந்தராத்மா வானவன், அதிகுஷுத்ராணை என்னோடு கலந்ததுஊவித்த ஸௌரீல்யாதியாயத்தால வந்த மஹோபகாரத்தை அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

தன்னுள் - தன்ஸங்கல்பகதேஸத்திலே, அனைத்துலகும் - ஸமஸ்தலோக பதார்த்தங்களும், நிற்க - தருதமாகா நிற்க, தானும் - தானும், நெறிமையால் - (ஸரீ ராத்மஸம்வந்தப் ப்ரபுக்கமான ஸோஷஸோஷிதவமாக்ற)முறையால், அவற்றுள் - அவற் றுக்குள்ளே, நிற்கும் - பிரான்-உபகாரகனாய், வெறிகமழ் - வல்லக்ஷணமான பரிமளத்தைப் ப்ரவஹிக்கிற, சோலை - சோலையையுடைய, தேன்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேநிற் கிற, என்னப்பன் - என்ஸ்வாமியானவன், சிறிய என் - அதிகுஷுத்ராணை என், ஆரு டிர் - ஆத்மவஸ்துவை, உண்ட - மேல்வீழுந்ததுஊவித்த, திருவருள் - ஸௌரீல்யோப காரத்தை, அறிகிலேன் - இன்பபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன்.

தோற்றுவானென்? என்னில், ததாரீந்தநபுத்தி பிறக்கையாலேயென்கிறார் - நூநீர் இத்தயாதி. கள்வ மேதென்ன - முகப்பில் இத்தயாதி. அதேதென்ன - அடிமைகொள்ள இத்தயாதி. “கன்வம்” என்றுவைத்து, “அறிகிலேன்” என்கிறதென்னென்னில்-ஸர்வாயிகன் இத்தயாதி. * இருத்தும் விபந்தவதஊவம் ஸ்ம்ருதவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸப்தங்காட்டுகிறார் - ஸம்ஸலேஷத்தில் இத் தயாதி. காமேணாவயி.

(ங)

இ.—சாலாம்பாட்டில், தான் ஸேஷியான முறை தப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அதிசுஷுத்ரானு எனப்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலே செய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறேன். [தன்னுள்ளுத்தலதும் சிந்தி] - தன்னுட்கல்பத்தையப் பற்றி ஸகலலோகங்களும் சிந்தி: ஸகலபாஸ்யமாவன்கிடர் என்னைத் தனக்கு உபாஸ்யமாக நினைத்தான்! [வெறியால்தானும் அவற்றின் சிந்தும்] - ஸேஷியான முறை தப்பாமே அவற்றின்நடுவே சிந்தும்காணும், என்னெருவன்பக்கலிலுங்கிடர் முறைகெடப் பரிமாறுகிறது! [பிரான்] - என்னை பொழிசுகர் விஷயத்தில் உபகாரங்களிடர் என்னையழிக்கிறான்! எதிரினை அப்பாலேயழிக்கும்: என்னை மூணத்தாலே அழித்தான். மத்யஸ்யாக வேணுமாகாதே ரக்ஷிக்கும் போதைக்கு! அம்புப்பட்ட புண்ணுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம்; மூணத்தாலவந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாயில்லை. [வெறிகமழ் சோலைத் தென்காட்கரை] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேச்யமாவதே! பரிமளம் அலையெறியாகின்றான் சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாடிகன்கிடர் அழித்தான். [சிறியவென்னுருயிர் உண்டதிருவருளே] - அதிசுஷுத்ரானு எனவூத்தமாவையழித்த வ்யாமோஹம் அறிகிறேன். பெருமைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே சிறுமைக்கும் தபக்கு அவ்வருகில்லமென்றிருக்கிறார். சித்தஸம்ஸாரிகள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே என்னுப்படியாப்த்து, இவர் தம்மை நினைத்திருப்பது; நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக வாய்த்து, அவன் இவரை விருப்புவது; ஸ்வரூப ஜ்ஞாதத்தாலே விருப்பிலே ஸ்வரூபத்தனவிலே சிற்பது; வ்யாமோஹம் முறைபையழிக்குமிறே. “மூவுலதும் தன்னெறியாவயிற்றிற் கொண்ட-சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்” என்கிறத்தையிறே இவர் சொல்லுகிறது.

ஈதி.—சாலாம்பாட்டு. தான் ஸேஷியான முறைதப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன், அதிசுஷுத்ரானு எனப்பக்கல் பண்ணினவ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலேசெய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறேன். [தன்னுள்ளுத்தலதும் சிந்தி] - என்னையொழித்தவிஷயத்தில் அவன் உபகாரமேகிடர் பண்ணிப்போருவது! ஸகலலோகங்களும் தன்னுட்கல்பத்தைப் பற்றிக்கிடக்க, தான் அவற்றினுள்ளே தன்ஸேஷித்வமுறையாலே சிந்துவான், இவரோருவர் விஷயத்திலுமிறே இப்படி முறைகெடப்பரிமாற்றம்! “மூவுலகுத்தன் நெறியாவயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ப்ரளயாபத்திலே ஜாதத்தையடைய ரக்ஷித்தவன், என்னையொருவனையும்

சாலாம்பாட்டு.—அறிகிலேன் இத்தாதி. “வெறியால்தானும் அவற்றின் சிந்தும்பிரான் - சிறியவென்னுருயிர் திருவருள் - அறிகிலேன்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிசை - தான் ஸேஷியான இத்தாதி.

அந்வயமுக்கே ஹாவம் - உகப்பாலே இத்தாதி. “பிரான்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்த ஹாவம் - என்னையொழிந்த இத்தாதி. விவரணம் - ஸகல இத்தாதி. * இருத்தும்வியத்திலவ்வம் எம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸப்தக்காட்டுகிறார் - மூவுலதும் இத்தாதி. “தன்னுள்” என்றதுக்கு - தன்னுட்கல்பத்தைப்பற்றி என்றருளிச்செய்து, தன்வயிற்றிலே என்றத்தாத்தாமாதல், “பிரான்” என்றதுக்காத்தாமாதல் - ப்ரளயாபத்திலே இத்தாதி. “என்னுருயிருண்ட”

அழித்தான். ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயாழிக்கும், அருகூலரை குணத்தாலேயாழிக்கும். மத்
யஸ்தரைப்போலேயாகாதே அவன் ரக்ஷிப்பது! அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம்;
குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. [வேறியித்யாதி] - அவ்வூரையுடை
யவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேச்யமாவதே! பரிமளம் அலை எறியாநிற்பதான சோலை.
[என்னப்பன்] - உத்பாடிகள் கிடர்அழித்தான்! [சிறியவென்னொருயிருண்ட] - சிறியே
னுடைய நற்சுவனை - அதிக்ஷுத்ரனான என் ஆத்மாவை. அவனுடைய மேன்மைக்கு
எல்லைகாணவொண்ணாதவோபாதி, தம்முடைய சிறுமைக்கும் எல்லையில்லையாக நினைத்
திருக்கிறார். [என்னொருயிருண்ட] - இவர் தம்மைச் சிறுநீர் நினைத்திரா நின்றார்; அவன்
இவரை நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக நினைத்திரா நின்றான். “இவர் தம்மைச் சிறுநீர்
நினைத்தால்பிரயோஜனமென்? இவர் தம்மைத்தாம் அறிந்தாரோ?” என்று மேல்விழா நின்
றன். [திருவருள் - அறிகிலேன்] - இது முன்னம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததொன்
றன்றே; ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது? வ்யா
மோஹம் முறையாழிக்குமிறே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புதுந்து
உருவமும்ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்
திருவருள்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பன்
கருவருள்மேலிநங்கண்ணன்கள்வங்களே.

ஆ.—(திருவருள்.) - ‘திருவருள்செய்பவன்போலே என்னுள்ளேபுதுந்து,
என்னை ஸுஜித்தருளுகையன்றியே என்னுருவமுகூட ஸுஜித்தருளினன்; ஒருவன்
அறிகிலேயாமிருக்கும்படியே இது! முந்துறவந்து புதுத்தருளினபடி அது! பின்னை
நின்று செய்தருளினபடி இது! ஒருவன் கள்வங்களே!’ என்கிறார்.

என்றத்தைப்பற்ற - என்னையோதவையுமீஅழித்தான் என்றது. ப்ரதிகூலரையொழிய, அரு
கூலரைமழிக்குமோவென்ன - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. குணத்தால்வந்த அழிவு அழிவோ
வென்ன - அம்புபட்ட இத்யாதி. ஊரை வர்ணிக்கிறதற்குஹாவம் - அவ்வூரை இத்யாதி. ஒரு
வஸ்து என்றது - “சிறியவென்னொருயிர்” என்றத்தைப்பற்ற. “என்னப்பன்” என்றத்தை
“ஆருயிருண்ட” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - உத்பாடிகள் இத்யாதி. விவரணம் - அதி
க்ஷுத்ரனான இத்யாதி. சிறுமையின் சரமாவதியை யருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி.
“தன்னுனைத்தலுக்கும்” என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மைக்கெல்லையொண்ணாத என்றது.
ஆதல் - மகுதியாய், ஸ்லாக்யமானஉயிரென்றபடி. “சிறிய” என்றுவைத்து, “ஆருயிர்”
என்னக்கூடமோவென்ன இவர்தம்மை இத்யாதி. “திருவருள்” என்று - முறைகெடப்பரிமாற்
ரம் என்றுவிவகித்து, ஸேஷத் ஸேஷஹிதனிடத்திலே முறைகெடப்பரிமாறுவானென்? என்ன.
இதுமுன்னம் இத்யாதி. வ்யாமோஹத்தாலே செய்தானென்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்த
தல்லாமைக்கு நேரதுவையருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. ‘தன்னுனைத்
தலுக்கும்’ என்றுதொடங்கி, ‘திருவருள் - அறிகிலேன்’ இப்பவ்யம். (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புருந்து என்னுடைய ஸரீரத்தையும் ஆக்மாவையும் ஒக்க லுத்தான். ஒருவன்பட்டே! என்று விஸ்மிதமாகிறார்.

[திருவருள் சோலையென்று மேலுக்கு] - அழகுமிகவுண்டான திருச்சோலை யையுடைய திருக்காட்கரையிலே என்னை விஷகிரிப்பதற்செய்து கம்பவனாரின் றுள்ள திருமேனியையுடையனும் ஆர்ந்தவையான க்ருஷ்ணனுடைய முகம்பிலொன் றும் முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் பாவ்ருத்திகள்.

ப.—அந்தாம், ஆபுறிகலவ்பனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுனவன், எனக்கு உபகரிப்பாரைப்போலேபுருந்து என்னுடைய ஸரீரத்தம் விவரிமறத் தான் தனக்கு லோகம்பமாம்படி அபஹரித்தக்கொண்டானென்கிறார்.

திருவருள் - ("அடிமைசெய்யவேண்டாம்") என்று என்னை ஆசைப்பட்ட படியிலே அடிமைகொள்ளுகையாகிற) சிவபுருஷமேலாபகாரத்தை, செய்பவன்போல - பண்ணுவாரைப்போலே, என்னுள் - என்னெஞ்சிலே புகுந்து-உருவமும் - (எனக்கும் லேயமான) ஸரீரத்தையும், ஆர்ந்தமும் - (அக்கோதி) வ்யாக்யமான ஆக்மாவையும், உடனேயுண்டான் - லேயோபாதேய விஷாழ்வில்லாதபடி, சிவபுருஷமேலாச்யமாம்படி விரும்பினான்!, திருவருள் - அழகுமிஞ்சின. சோலை - சோலையையுடையதான, தென் காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என்னப்பன் - என் லாபனும், கருவருள்மேனி - (என்பக்கல் ஸம்புலேஷத்தாலே)ஸ்யாமானதைஞ்சுவருகிற திருமேனியையுடையனும் கொண்டு, என்கண்ணன் - எனக்குஅத்பத்தவ்யவனான க்ருஷ்ணனுனவனுடைய, கள்வங் களே - கள்வங்களிருக்கிறபடியே! உபகரிப்பாரைப்போலே லோக்யவூதனாய்வுருகையு மும், தான் லோக்தாவாய்க்கொண்டு உபக்ருசனாகையுமும், தேஹாசம்விஷாழ்வத்தை எனக் குப் பிறப்பிப்பாரைப்போலே வருகையுமும், தானே தேஹாசம் விஷாழ்வப்பண்ணாமல் லுஜிக்கையுமும், அத்தாலே ரூப லுஜிஜ்வல்யம்பிதக்கையும் இவைசிலப்பவ்ருத்திகளாயிருக் கிறனவே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமை கொள்வாரைப்போலே புருந்து என் ஸரீரத்தையும் ஆக்மாவையும் ஒக்க லுத்தான். ஒருவன்பட்டே! என்று விஸ்மித மாகிறார்.

[திருவருள் செய்பவன்போல] - என்னபடமை கொள்வாரைப்போலே தய ராறுசுடரடி தொழுதெழுதைக்கு, மயர்வறமகிலமருளினும்போலே புருந்தான். 'போல' என்கிறது - செய்தது அக்கண்ணன்; தான் திருவருள் பெற்றானாரின் றான். போஷ லாதனாய்ப் புகுரில் இவரிசையாரே! [என்னுள்புகுந்து] - வழுவின அடிமைசெய்யப் பாரித்த என்பக்கலிலே புருந்து. [உருவமும்] - இவர் முதலிலே "அழகுக்குடம்பு" என்றத்தை விரும்பாதின்றான். இவர் தயாஜ்யமென்றிருக்கிறதை உத்தேசியமென் றிராதின்றான். இவர்தாமன்றி இவர் அலிமாரித்தது அடையாதோ என்றிராதின்றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவலான வ்ருத்தியாலே தத்பர்பத்தமாயல்லதிராமையாலே, ஆத்ம வஸ்துவையும் விரும்புகிறான் இத்தனை. [உடனேயுண்டான்] - லுஜிக்குமட்டத்தில் வாசி வைத்தலுஜித்தாலாகாதோ! [உண்டான்] - லோக்தா தானையான. எனக்கு அவகாஸம் வந்ததிலன். [திருவருள் இத்தாழி] - தான் லோக்தாவாய் லுஜித்தமை அவ்லுர்ச் சோலையும் வடியும் கோட்சொல்லித்தரும். அழகுவனாரின் றுள்ள சோலை. [கறு

வளர்மேனி] - சுறுப்பு வளராதின் துள்ள வடிவு. “ஸுடுஷகராவபு” என்ற சொல்லு மது கண்டிலோமீ. [நங்கண்ணன்] - ஆஸ்ரிதஹவ்னா க்ருஷ்ணன். [கன்வங்களை] - முகப்பில் ஒன்றும், முடிவில் ஒன்றிருக்கும் பாவருத்திகள். அடிமைகொள்வாரைப் போலே புகுந்து தான் நியாயமாய்த் தாழ்த்திகையும், விரோதியான ஸரீரத்தைக் கழித் துத் தாவேணுமென்று புதுத் தீதஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாதொழிகையும், ஹோக்யமாய்ப் புகுந்து தானே ஹோக்தாவாகையும், எனக்கு உபகரிக்கிறானைப் புகுந்து தன்பேறுகத் தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக் கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத் தவிர்த்தது தன்னுத்மாபஹாரத்தாலே யாய்த்து.

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என் ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையங்கூட ஁ஜித்தான்; ஒருவன் வ்யாமோஹமிருந்தபடி யென்! என்று விஸ்மிதராகிரர்.

[திருவருள்செய்பவன்போல]-ஸர்வஸ்வஹாநம்பண்ணி அடிமைகொள்வாரைப் போலேயாய்த்துப் புகுந்தது *துயரறுகடாடி தோழதேழுக்கைக்கு * மயர்வறமதிநலமருளு வாரைப்போலேபுகுந்தான். ‘போல’ என்கிறது - எந்திறத்தில் செய்ததங்ஙனல்ல, திருவருள் தான்பெற்றொயிராரின்றான். [என்னுள்புகுந்து] - * வழவிலாவடிமைசெய் யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - முதலிலே “அழுக்குடம்பு” என் றத்த விரும்பாரின்றான்: அவன் அங்கீகாரத்துக்கு முன்பு இவர்தேஹத்தையே விரும் பிப்போந்தார்; அவன் இவரை அங்கீகரித்த பின்பு, இவர்தேஹத்தை விரும்பப்படுக்கான். இவருக்கு அவனோடடை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு உடலாய்த்து; அவனுக்கு இவரோடடை ஸஹவாஸம் தேஹாத்மாவிமாநத்துக்கு உடலாய்த்து. [உருவமும்] - “இவர் தாம்வேணுமோ, இவர் ‘என்னது’ என்றவிமாநித்ததோன்றமையாதோ” என்றிராரின் றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா ஆத்மாவளவுஞ்செல்லுதல். இதுதான் தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே அவ்வளவுஞ் செல்லுதல். [உடனேயுண்டான்] - அதுதன்னிலும் வாசிவைத்து஁ஜித்திலன். [உண்டான்] - எனக்கு அவகாஸம்வையாதே

அஞ்சாம்பாட்டு - திருவருள் இதுயாதி. “திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து உருவமுமாருயிரும் உடனேயுண்டான் - நங்கண்ணன் கன்வங்கன்” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - என்னையடிமை இதுயாதி. விஸ்மிதராகிரர் என்றது - ‘கன்வங்களை’ என்ற ஸ்வரத் தைப்பற்ற.

அஞ்சுதல் - கொடுத்தலாய், ‘ஸர்வஸ்வஹாநம்பண்ணி’ என்றபடி. எத்தை ஸர்வஸ்வஹாநம் பண்ணுவாரைப்போலே புகுந்தானென்ன - துயரறு இதுயாதி. உயிருக்குமுன்னே “உருவம்” என்று ப்ராஹ்மோபத்தமான துக்குஹாவம் - முதலிலே இதுயாதி. முதலிலேயென்றது - சாடு. திரு வ்ருத்தத்திலேயென்னுதல், ஆத்மாவுக்கு முன்னேயென்னுதல். “யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு” என்று இவரன்றோ அழுக்குடம்பை விரும்பினுரென்ன - அவன்அங்கீகாரத்துக்கு இதுயாதி. உத்தவாக்யவ்யத்தால் மலித்த அர்த்தவிசேஷத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இவருக்கு இதுயாதி வாக்யவ்யத்தாலே. இவருக்குஅவனோடடை ஸஹவாஸமென்றது - * மயர் வறமதிநலமருளினது. அவனுக்குஇவரோடடை ஸஹவாஸம் - இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுருகை. “உருவமும்” என்ற ப்ராஹ்மஸமுச்சயத்துக்குஹாவம் - இவர்தாம் இத் யாதி. “ஆருயிரும்” என்றமஸுப்தம் அந்வாசயமாக அருளிச்செய்கிறார் - அபர்யவஸாந இத் யாதி. அதாவது - திருமேனியில் ப்ராவண்யம் திருமேனியளவில் பர்யவவியாதே ஆத்மா

தானே லோக்தாவானான். [திருவளர்சோலைத் தேன்காட்கரையென்னப்பன்] - தானே லோக்தாவாய் ஹுஜித்தை, அவ்வூழிற் சோலையும் வடிவம் கோட்சோலித்தரும் அழகு வளரானின்றள்ள சோலை. [திருவளர்மேனி] - கறுப்பு வளரானின்றள்ள வடிவம் “ஹடுகெடுகாவிவடி” (ஸதைகருபம்) என்கிறது, இவ்வாவூழிற் கண்டிலோம். [கங்கண்ணன்] - ஆழிதலவ்யமான கிருஷ்ணன். [கள்வங்கள்] - முகப்பில் ஒன்றும், முடிவில் ஒன்றும் யிருக்கும் வருத்திகள்; அடிமைகொள்வாரைப்போலேபுத்து தான் வ்யாயனாத்தாழிற் கையும், விரோயியான ஸார்த்தைக் கழித்துத்தரவேண்டுகந்த தேவாத்தமவீஹாமம் பண்ணமாட்டா தோழிகையும், லோக்யமாய்ப்புத்து தான் லோக்தாவாகையும், என்பேராகப் புதுருகிறுகைப்புத்து தன்பேராகத்தலைக்கட்கைகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத்தவிர்த்தது, தன்னுத்தமாபஹாரத்தாலே யாய்த்து. (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

† எங்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச்சேம்மாய்நிற்கும்
அங்கண்ணனுண்ட என்றாயிர்க்கோதுதிது
புன்கண்மையெய்திப் புலம்பியிராப்பகல்
என்கண்ணனென்று அவன்காட்கரையேத்துமே.

ஆ.—(எங்கண்ணன்.) - “ஒருநாள் இவ்வளே அவன்வஞ்சகையிலே யகப் பட்டால், பின்னை யதில் அகப்படாதே பரிஹரிக்கவொண்ணாதோ?” என்னில்; நாள் தோறும் இவன் மெய்யே என்னை யடிமைகொண்டருளவருகிறுனென்று எனக்குத் தோற்றம்படிவந்து, அதிசயலமாய் என் ஆத்மாவை அறிவழியும்படி ஹுஜித்துப்போம்; போனவாறே பின்னையும் இவ்வாத்தமாவானது, † நெடும்போதுக்கேட ப்ரபுத்தமாய்,

வளவுஞ்செல்லுவதென்றபடி. ‘இதுதானித்தாதி’ - அதாவது இத்ததேஹத்தான் ஆத்மாவைவிட்டுத் தனித்திராமையாலே ஆத்மாவடிக்கடவிரும்பு இனென்றபடி. “உண்டான்” என்றதற்கு ஹாவம் - எனக்கவகாஸம் இத்தாதி. “உடனே” என்றதற்கு ஹாவம் - அதுதான்னிலும் இத்தாதி. அதுதான்னிலும் - லோக்தாவாமிடத்திலுமென்றபடி. உடனே - ஸமமாக. “வாசுவத்திலன்” என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யஞ்சொல்லலாமோ, விக்ரஹப்ராதாந்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரகாணத்திலே? என்ன, — “ஈஸ்வராயிப்ராயத்தாலேவிக்ரஹப்ராதாந்யமும், ஆழ்வார்அயிப்ராயத்தாலே ஆத்மப்ராதாந்யமுமாகையாலே விரோதமில்லை” என்றருளிச்செய்தவர். “திருவளர்சோலை - கருவளர்மேனி” என்றதற்கு ஹாவம் - தானே இத்தாதி. “வளர்” என்ற வர்த்தமாகார்த்தம் - ஸடுகெடுகாவிவ இத்தாதி. இவ்வளவில் - இவரோடே பரிமாறுமிடத்தில். “கன்வக்கனே” என்ற பஹுவசகார்த்தம் - அடிமைகொள்வாரை இத்தாதி. தேவாத்தமவீஹாமம்பண்ணமாட்டா தோழிகையும் என்றது - “உருவமுமாருயிருமுடனே” என்றத்தைப்பற்ற. “உண்டான்” என்றதிலே - லோக்தருத்வமும், ‘தன்பேராக’ என்றதும் உத்தம். “திருவளர்சோலை” இத்தாதினையப்பற்ற-என்பேராகப் புதுருகிறுகை இத்தாதி. ‘இதடங்க’ இத்தாதிக்கு - “கருவளர்மேனி” என்றதிலேநோக்கு. “கங்கண்ணன்” என்று ஆஸ்ரிதலவ்யதை சொன்னதற்கு ஹாவம் - இத்தலையில் இத்தாதி. அதாவது - தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யழியமாறி இத்தலையில் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் போக்கினுனென்றபடி. (இ)

† ‘என்கண்ணன்’ என்றுபாடக்கொள்வாருமுளர். ‡ ‘நெடும்போது’ என்று சில ஸ்ரீகோஸம்.

அவனையாசைப்பட்டு, “என்கண்ணை, என்கண்ணை” என்றலற்றி, அவனெழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை வத்தாநிற்கு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து மிகவும் நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சகங்களை அவனைக் கண்டவாறே மெய்யென்றிருப்பன் என்கிறார்.

[எம்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - “அவன் உஞ்சுகன் என்று ஒருநாளறிந்தால் பின்னைத் தப்பினாலே?” என்னில், —எனக்கு ஹவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சகங்கள் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; செம்மாய் நிற்குமென்றது - சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். [அங்கண்ணனுண்ட என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அதிசபலனானவன் லுஜித்த கோதான இவ்வாத்ம மீளவும் உயிர்ப்பெய்து இராப்பகல் “எனக்கு ஹவ்யனான க்ருஷ்ணனே” என்று கூப்பிட்டு அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை வத்தாநின்றது. புன்கண்மையாவது - பேசுநரிப்பு என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அதிவ்யாமுத்யனான க்ருஷ்ணனுடைய வ்யாபாரங்கள் எனக்கு நுஜுவாயிருக்குமென்கிறார்.

எம்கண்ணன் - என்பக்கல் அத்தயந்தம் வ்யாமுத்யனான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - (முகப்பிலொன்றும் முடிவிலொன்றுமாம்படியான) க்ருத்ரிமவ்யாபாரங்களானவை, எனக்கு செம்மாய்நிற்கும் - எனக்கு நுஜுவாயேயிராநின்றன; (எங்ஙனே யென்னில்?) அங்கண்ணன் - அவன் வ்யாமோஹத்தாலே சபலனாய்க்கொண்டு, உண்ட - லுஜிக்கையாலே, கோது - கிஸ்ஸாரமான, என்ஜூஉயிர்திது - இந்தநன்ஆத்மாவானது, (அவன் தன்னை ஸாராபஹாரம்பண்ணினததை உபகரித்தானாக நினைத்து அவனை விட மாட்டாதே), புன்கண்மைஎப்தி - தைந்யத்தை ப்ராபித்து, என்கண்ணனென்று - எனக்கு ஹவ்யனானவனென்று, இராப்பகல் புலம்பி - இராப்பகல் ப்ரலாபித்து, அவன் காட்கரை - அவன் ஸந்திஹிதனய்ச்சிக்கிற திருக்காட்கரையை, வத்தும் - சொல்லாநின்றது. அங்கண்ணன் - அதிசபலன். புன்கண்மை - பேசுநரிப்பாய், தைந்பமென்றபடி; புல்லிதானகண்மையெய்தி என்று - அல்பம் அறிவுபெற்றதென்றுஞ்சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “அவன் க்ருத்ரிமனென்று அறிந்தால் அதிலேயிருந்து நெஞ்சாறல்படாதே நீர் அகன்றாலே?” என்ன; அவனைக் கண்டவாறே அந்த வஞ்சகங்களை மெய்யென்றிருப்பனென்கிறார்.

[எங்கண்ணன் இத்யாதி] - எனக்கு ஹவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சகம், எனக்குச் செவ்வையாய்த் தோற்றும்; அவன்களவிலே யகப்பட்டாலும் மீளமாட்டாதே, அவன் முகத்தேவிழித்தவாறே அநெல்லாம் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; “அவன் நமக்கு ஹவ்யனன்றோ? என்பக்கல் களவுபரிமாறுமோ? அவன் செய்ததெல்லாம் எனக்குமெய்” என்றுமாம். சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். நங்கண்ணன் கள்வங்கள் என்று கீழ்முடிய ‘எங்கண்ணன்’ என்று தொடங்குவானென்? என்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பரிபாயமாகையாலே பொருளிசையந்தாதி யாயிருக்கிறது. “எங்கண்ணன் கள்வங்கள்” என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அது லுஜித்த; அதிப்ரவணனை “அங்கண்

ணன்" என்னக்கடவதிடே. [என்னருயிர்க்கோது இது] - கோதான என்னுத்தாவான இது. ஆத்மாவை கோதாம்படிப்பத்தப் பரிமாற்றிற்று. [புன்கண்மை] - பேசணிப்பு. பொல்லானோக்கை யுடைத்தாய் என்கை. "மீளவும் உயிர்ப்பெய்து" என்றும் சொல்லிப் போரும். சூருதமும் சாப்பிடும் சேரும்படிமென்" என்று விசாரித்து, "கோதான வாருயிர் பேசணிக்கும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ய வேணுமிதே" என்று பின்னை அவிசாரியோடு நயித்தருளினார். [எங்கண்ணனென்று - இராப்பகல் புலம்பி] - முன்பு எனக்கு லவ்யனான கருஷ்ணனென்று அஹோபாதா விவாசமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன் வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாசின்றது; "நாவவஸ்யுகிவெஸுமே" என்னுமாபோலே.

சுரு.-ஆறும்பாட்டே. "அவன் கருதர்மனென்றந்தால் அதிலேகிடந்து நெஞ் சாறல்படாதே யகன்றலோ கீர்" என்ன; "அவனைக் கண்டவாறே, அவ்வஞ்சனைகளை மெய்யென்றிருப்பன்" என்கிறார்.

[எங்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - எனக்கு லவ்யனாய் போலேயிருக்கிற கருஷ்ணனுடைய வஞ்சனைகள் எனக்குச் செவ்வியத்தோற்றம். ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட்டால் பின்னைமீளமாட்டேன். அவன்முகத்திலே விழித்தவாறே அவன்செய்யுமவையுடைய மெய்யாயிருக்கும் எனக்கு. "எனக்குச்செம் மாய்நிற்கும்" - என்றத்தை, "எனக்குச்செம்மாயிருக்கும்" என்றுஒருதமிழன் நிர்வஹித் தான். "நங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்று கீழ் முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தொடங்குவானென்னென்னில்; நாமென்றும் மாமென்றும் பரியாயமாகையாலே, பொரு ளிசையந்தாதியாய் இருக்கிறது. 'எங்கண்ணன் கள்வங்கள்' என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசயலானவன் அஃலவத்த. அதிப்பவணரை "அங்கண்ணன்" என்னக்கடவதிடே. [என்னருயிர்க்கோது இது] - கோதான என்னுத்தா வான இது. ஆத்மா கோதாம்படிபாணம் பரிமாற்றிற்று. [புன்கண்மை] - பேசணிப்பு: பொல்லானோக்கை யுடைத்தாயென்கை. "மீளவுயிர்ப்பெய்து" என்றாயத்து, நிர்வஹிப் பது. "இதுதான் சாப்பித்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை, இந்த சூருதமானஅர்த்தத்தோடே

ஆறும்பாட்டே - எங்கண்ணன் இத்தாதி. "எங்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்" என்றத்தைக் கடைத்தந்தவதானகை - அவன் இத்தாதி. நேருகாபல் - மாணிடம்.

லவ்யனாய்ப்போலே என்றது - மேலே "கன்வம்" என்றிருக்கையாலே. "கன்வம்" என்றந்தால் மிருகிததுக்கென்னென்ன - ஒருநாள் இத்தாதி. மாட்டாளைக்குதவதுஎன்ன - அவன்முகத்திலே இத்தாதி. தமிழன் நிர்வஹித்ததுக்கு, சாப்பிடுவோமென்று அர்த்தவிஷயம், மெய்யாயிருக்குமென்றே கருத்த. சேமம் - ஈசன். அர்த்தத்திக்குச் சேர்தென்ற சப்தகைய பரிஹரிக்கிறார் - நாம்என்றும் இத்தாதி. பொருளியைந்தாத் - அர்த்தத்திசைக்கவத்தாதி. தீய விசையந்தாதி நானும் இக்கே சொல்லிக்கொள்ளலாமென்கிறார் - எங்கண்ணன்கள்வம் இத்தாதி. "அங்கண்ணன்" என்றது சபலவாசகமாமோ? என்ன - அத்தப்பவணரை இத்தாதி. பேசணிப்பு - துக்கம். "புன்கண்மையெய்தி" என்றதுக்கு சாத்திரமும் - பொல்லானோக்கை இத்தாதி. நோக்கை யுடைத்தாய் - ஈசதத்யத்தையுடைத்தாயென்றபடி, புன் - புல்லதான. கண்மை - நோக்கையுடைத்தாகைய, எய்து - பராயித்த. அதாவது - ஈசதத்யத்தை பராயித்தென்றபடி. இதுக்கு பட்டர் "மீளவும் தரித்து" என்றருளிச்செய்வருள்கிறார் - மீளவுயிர்ப்பெய்து இத் தாயாதி. நிர்வஹிப்பது என்றது - பட்டர் ஸார்பதாயமாக நிர்வஹிப்பதென்றபடி. விசாரப்பாராய் - இதுதான் இத்தாதி. அதாவது - மீளவு முயிர்ப்பெய்தென்றது. சாத்திரத்துக்கு வாசகமாகிறதில்லை

† 'பரிஹரித்தருளினார்' என்றும் பாடம்.

ஸப்ஹதையுஞ்சேர வசிப்பிக்கும்படி எங்ஙனே? என்றுவிசாரியாநிற்கச்செய்தே, 'கோதான இது திரியவும் புன்கண்மையெய்தும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ததாகவேணுமிறே; அர்த்தஸ்வலாவத்தாலே தன்னடையே வரும்' என்று நான் சொன்னேன். சீயர் போர ப்ரீதராயருளினார்' என்றருளிச்செய்வார். [எங்கண்ணனென்று-இராப்பகல் - புலம்பி] - முன்புஎனக்கு ஹவ்யனான க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ரவிலாமரின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன்வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை எத்தாநின்றது; 'ராவாவஸூ நிவெஸமே' (ராகவஸ்யநீவேஸநே) என்னுமாபோலே. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

காட்கரையேத்தும் அதனுள் கண்ணு! என்னும்
வேட்கைநோய்கூர நினைந்துகரைந்துகும்
ஆட்கொள்வானொத்தேன்னுயிருண்டமாயனல்
கோட்குறைபட்டது என்னருயிர் கோளுண்டே.

ஆ.—(காட்கரைபேத்தும்.) - இப்படி அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே அவனை நினைத்து அலர்ந்றி அவஸந்நமானவாதே, பின்னையும் பண்டுபோலே என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்துபுகுந்து என்னுயிரை மாளஜித்து, பின்னையும் லுஜியாதானு யிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து புகுந்து என்னுயிரைமாள லுஜித்துப் பின்னையும் லுஜியாதானுயிருக்கும் என்கிறார்.

[வேட்கைநோய் கூர]-அவிநிவஸம்மிக. [கோட்குறைபட்டது என்னருயிர் கோளுண்டே] - நிஸ்ஸேஷமாக லுஜிக்கப்பட்டே பின்னையும் சிறிது ஸேஷித்தது. தான் ஸாபேஷனுய் போகையாலே.

ப.—ஆநந்தரம், அவனுடைய அதிவ்யாமோஹத்தினுடைய அபர்யவஸா நத்தாலே என்னுத்தமாவானது லுத்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவஸிஷ்டமுண்டென்ன லாம்படி யிராநின்ற தென்கிறார்.

ஆட்கொள்வானொத்து - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிர் - என்னுத்தாவை, உண்ட - தன்பக்கலிலே க்ரஸித்துக்கொண்ட, மாயனல் - ஆஸ்சர்ய லுத்தனலே, கோளுண்டே - லுஜித்துக்கொள்ளப்படச் செய்தேயும், கோள்-ஹோகம், குறைபட்டது - அவஸேஷிக்கப்பட்டதென்னலாம்படியிருக்கிற, என் ஆருயிர் - என்னுத்

யென்கை. 'இதுதான் சப்தத்தோடே சேந்திருக்கிறதில்லை' என்று நஞ்சியர்விசாரித்தருள, நம் பின்னை பரிஹாரமருள் செய்தாரொன்றபடி. ஸ்ருதமான என்றது - 'நிர்வஹிப்பது' என்றத்தைப் பற்ற. 'அருளிச்செய்வார்' நம்பின்னை என்று கூட்டுவது. அவனைவிட்டு 'காட்கரையேத்தும்' என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராகவஸ்ய இத்தபாதி. 'எங்கண்ணன்' என்றுதொடங்கி 'அங் கண்ணனுண்ட - கோதான என்னருயிரான - இது, புன்கண்மையெய்து - என்கண்ணனென்று இராப்பகல் - புலம்பி - அவன் காட்கரையேத்தும்' இத்யந்தவடி. (க)

மாவானது, காட்கரை - (அவனிநுக்கிற) திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - ஏத்தாதிற்றும்; அதனுள் - அதுக்குள்ளேயிருக்கிற, கண்ணு என்னும் - கண்ணு என்று வய்யாநகர அவன் தன்னை யழைப்பாதிற்றும்; (அவ்வளவிலேல்லாதே), வேட்கைபோய் - அவிநிவேசமாகிற ஈடுபாடு, கார - மேற்கொள்ள, கினைந்து - (அவன் பரிமாற்றத்தை) கினைத்து, கரைந்து - ஈடுபிலமாய், உதும் - தாவித்து மங்காதிற்றும்.

இ - ஏழாம்பாட்டில், அடிமைகொள்வாரைப்போலே புருத்து என்னுமிர நேராக லுஜித்து, பின்னையும் லுஜியாதாரைப்போலே இருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரை இத்தாதி] - அவனிலும் அவனிநுத்த லுரையேத்தும். [அதனுட் கண்ணுவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வுரிப் புருத்தின்பு உண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்று காட்கரையேத்தும்; அவ்வுரையேத்தா அவன்தன்னையேத் தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைபோய்கூடுகினைந்து] - அவிநி வேசம் மிகும்படி அதுஸ்யித்து. [கரைந்துதும்] - ஈடுபிலமாய் ஓவவயிப் பாகி பத்திபண்ணுவொண்கபடி உதும். [ஆட்கொள்வான் இத்தாதி] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புருத்து, என்னை வெறுத்தறையாக்கின ஆஸ்சர்ப்புதனாலே, கிழி "திருவருள்" என்று மறைத்துச்சொன்ன வந்ததைப் வெளியிடுகிறார். கிட்டின போது தாழகின்று மின்மினிபறக்கப் பரிமாயும் ஆஸ்சர்ப்பம். [என்னுருயிரிகொள் உண்டே - கோட்குறைப்பட்டது] - என்னுக்காவை சிந்திவெறுக்க லுஜிக்கச்செய்தே யும் இத்தலையிலே சிறிதுசேஷித்தது. அவன் ஸார்ப்பண்புப் போனகமாலே இத்தலையிலே சிறிதுசேஷித்தது என்றிருக்கிறார். இப்போதிருந்து கிலையப்பட்டக் காண்கையாலே சிறிது தொடங்கிற்று உண்டென்றிருக்கிறார். தருவரவஜ்ஞன் இல்லாததொன்றிலே இத்தனை வ்யாபீமாலும் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார்.

ஈடு. - ஏழாம்பாட்டு. அடிமைகொள்வாரைப்போலே புருத்து, என்னுமிர நேராக லுஜித்து, பின்னையும் லுஜியாதாரைப்போலே இருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரையேத்தும்] - அவனிலும் அவனிநுத்த லுரையேத்தும். [அதனுட் கண்ணுவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வுரிப் புருத்தின்பு உண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்று, காட்கரையேத்தும்; அவ்வுரையேத்தா, அவனையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைபோய்கூடுகினைந்து] - அவிநிவேசம் மிகும்படி யதுஸ்யித்து. [கரைந்துதும்] - ஈடுபிலமாய் ஓவவயிப்பென்ற பரதிபத்திபண்ணுதபடி யுதும். [ஆட்கொள்வானுத்துஎன்னுமிருண்டமாயனல்] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புருத்து, என்னை வெறுத்தறையாக்கின ஆஸ்சர்ப்புதனாலே; கிழி "திருவருள்" என்று மறைத்துச் சொன்னத்தை வெளியிடுகிறார். கிட்டினபோது தாழகின்று

ஏழாம்பாட்டு - காட்கரை இத்தாதி. "ஆட்கொள்வானுத்து, என்னுமிருண்டமாயனல் கோட்குறைப்பட்டது" என்ற பதங்களைக் கட்டாக்கத்தவதற்காக - அடிமை இத்தாதி.

இப்பாட்டிலே அவனை முத்தரச்சொல்லாதே, அவ்வுரை முத்தரச்சொன்னதற்கு தாள் பரம் - அவனிலும் இத்தாதி. "கண்ணு" என்னுதே, "அதனுள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - பரத்வத்திலே இத்தாதி. கண்ணு - சிவாநாகனை. கிழி ஒருக்கால் அவனையேத்தியிருக்க, மீளவும் அவனையேத்துகிறதற்கு லாவம் - என்கண்ணன் என்று இத்தாதி; கிழிப்பாட்டில் கண்ணனை பாயாநமாகவும், இப்பாட்டில் அவ்வுரை பாயாநமாகவும் கண்டுகொள்வது. இரண்டிடத்திலும் அவனையும் அவ்வுரையும் வ்யுத்தராமமாகச் சொன்னதற்கு லாவமாதல் - என்கண்ணன் இத்தாதி. "திருவருள்செய்பவன்போல" என்று மறைத்துச்சொன்னத்தை "ஆட்கொள்வான்

மின்மினி பறக்கப் பரிமாறின ஆசார்யம். [என்னருயிர் கோளுண்டே - கோட்குறை பட்டது] - என்னுத்மாவை நிர்ஸேஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும் † (இத்தலையிலேசிறிது சேஷித்தது;) அவன் ஸாபேஷுளாய்ப் போகையாலே, இத்தலையிலே இன்னம் சிறிது சேஷித்ததென்றிருக்கிறார்; இப்போதிருந்து க்லேஸப்படக் காண்கையாலே சிறிது தோங்கிற்றண்டென்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன், இல்லாததொன்றிலே இத்தனை வ்யா மோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளுண்டானன்றிவந்து என்னுயிர் தானுண்டான்
நாளுகிள்வந்து என்னமுற்றவுந்தானுண்டான்
காளாரீமேகத் தேன்காட்கரையென்னப்பற்கு
ஆளன்றேட்டதுஎன்னருயிர்பட்டதே.

ஆ - (கோளுண்டான்) - இப்படி என்னுயிரைமாஸபுஜித்தே, பின்னையும் புஜிபாதானயவந்து டஜிக்குப்; இப்படியே நாளும்நாளும்வந்து என்னை புஜித்தருளினான்; நான் தனக்கடிமையான இத்தனையன்றே? என்னை இங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ - எட்டாய்பாட்டில், நான்சீதாமம் என்னை ஸுஜிபாதின்றாலும் பெருப் பேறுபெற்றுப்போலேவந்து ஸுஜிபாதிக்கிற இவனுடைய குணவத்தையொன்றும்பொறுக்கமாட்டுகிறேன் என்கிறார்.

[கோளுண்டானென்றுதொடங்கி] - இதுக்குமுன்பு இப்படி இருப்பதொன்று பெற்று ஸுஜித்தறியாதாரைப்போலே என்னுயிரைத் தான்அவிநிஷ்டமாய் ஸுஜித் தான். சிதேஹதுகமாகவந்து என்னை விஷயிகரித்தானென்றஞ் சொல்லுவார்; என்னால் கொள்ளப்படாதானைத் தான் என்னை ஸுஜிக்குமென்று கருத்து. [நாளும்மென்றுதொடங்கி] - இப்படி நாள்தோறும்வந்து என்னை நிர்ஸேஷமாக ஸுஜித்தான். [காளாரீமேகமென்று மேலுக்கு] - கிரதஸயஜேக்யானை நிருக்காட்கரையப்பனுக்கு நான் அடிமையானஅத்தனையெயன்றே! என்னை சிங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ?

ப - அகந்தரம், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நித்யாடிததைப்பண்ணுகிற இவர்க்கு என்னுத்மா பட்டபாடே! என்று ஹர்ஷத்தாலே ஈடுபடுகிறார்.

ஜெத்து" என்று வெளியிடுகிறோன்றபடி. மாயமேதென்ன - கிட்டினபோது இத்யாதி. கோளுண்டே - அவளுலே அபஹரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே. கோட்குறைபட்டது - கொள்ளுநகையில் குறைபட்டது; கொள்ளுநகையில் சேஷித்ததென்றபடி. அவளுலே கொள்ளப்பட்டால் கொள்ளுநகையில் குறைப்பட்டதென்றறிந்தபடி யென்? என்ன - என்னுத்மாவை இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம் - இப்போது இத்யாதி. "அவன் ஸாபேஷுளாய்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி. 'ஆட்கொள்வானெத்து - என்னுயிருண்டமாயுலம் - கோளுண்டே - கோட்குறைபட்டதான் என்னருயிர் - காட்கரையேத்தும்' என்றுதொடங்கி, 'கரைந்தாகும்' இத்யங்க்யடி.

† குண்டலிதம், க்லாசித்தம். அரும்பதங்களுக்கும் அபேக்ஷிதமன்று.

கோள் உண்டான் அன்றி வந்து - (என்னுலே) ஸ்விசரிக்கப்பட்டனநிபே சி'ஜேஹதுக
மாகவந்து, என்னுயிர் - என்னுதம்பை, தான்-, உண்டான் - உயிசிஷ்ட்டுப் புஜித்
தான்; (அவ்வளவேபன்றிபே), நாளுநான்வந்து - நான்தோறும் அபூர்வமாக வந்து,
என்னை - (ஸ்வரூபத்தோடு குணங்களோடு) ஸரீரத்தோடு வாசிபற) என்னை (புத்தபாதம்
பண்ணி), முற்றவுந்தானுண்டான் - ஒன்றும் சேஷிபாதபடி புஜித்தான்; காள் -
கறுத்தகிறத்தையுடைத்தாய், சீர் - நீர்கொண்டெழுந்த, மேகம் - காள்மேவப்போலே,
தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேவந்திக்கிற, என்னப்பற்று - என்ஸ்வாமிபானவ
னுக்கு, ஆட்பட்டதன்றே - அடிமைப்பட்டதித்தனையன்றே? என்னுந்ரீப்பட்டதே -
என்னுதம்பட்டதுதான்!

இ - எட்டாம்பாட்டில், நான்தோறும் என்னை அநுபூதியின்றிலும்
பேறுப்பேறு பெற்றுந்ரீபோலே லுஜிக்கிற இவனுடைய மூனாவத்தை பொறுக்கவொண்
கிறதில்லை என்கிறார்.

[கோளுண்டான்ந்ரி வந்து என்னுயிர்தானுண்டான்] - என்பக்கல் ஒரு உப
காரக்கொண்டானன்றிக்கே சி'ஜேஹதுகமாகவந்து என்னுதம்பவஸ்துவை அநுபூதி
தான். இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு கம்சாக்குப் பெற்றநியாதானுப் என்
பக்கலிலே அலிசிஷ்ட்டுனா னென்றுமாம். தான்என்னுல் கொள்ளப்படாதே என்னை
லுஜித்தானென்றுமாம். [நாளுநான் வந்து] - ஒருநாள் அநுபூதித்து கம்மதன்றே
வேன்று கைவாங்கிநிருக்கைபன்றிக்கே, நான்தோறும் நான்தோறும் அபூர்வமாக அநு
பூதியின்றான். [என்னை முற்றவுந்தான்உண்டான்] - ஸம்ஸாரத்திலே அனுபரிமாணமான
இவ்வஸ்துவை விவாஸான தான் விளாக்கொல்கொண்டு அநுபூதித்தனென்கிற இது
தனக்கேற்றமாய்படி கௌரவியாகின்றான். "சிறிபவென்னுந்ரீ" என்றது - தான்
தம்மைப் பார்த்து, அவனுடைய ஆடித்தகைக்கொண்டு சொல்லுகிறார் இது. [காள்
சீர் மேகம் தென்காட்கரை என்னப்பற்று] - கறுத்தசீர்கொண்டெழுந்த மேவப்
போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையனும், வர்ஷிக்கக்கு அம்மேவம் படித்த ஸ்ரூஸம்
போலேயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலேவந்து சின்றநுள்ள என்ஸ்வாமிக்கு, வடிவது,
ஊரது, தனக்கு என்னகுறைபண்டாய் இப்படி எதிரிகிறான். [ஆனந்தேபட்டது] -
அடிபைபுக்கவத்தனையல்லது ராவனுதிகளைப்போலே எதிரம்டிகாத்ததேனா? [என்
னுந்ரீப்பட்டதே] - ஓராத்மவஸ்து படுப்பாடே இது! எதிர்த்தார் உடம்பிழத்தல்
புண்பட்டதுக்கு மருந்திட்டாற்றுதல் செம்புமளவன்றேபட்டது. குணத்தாலே வரும்
நோவு ஸ்வரூபமதமாய் பரிஹாசமில்லையே.

நாடு. - எட்டாம்பாட்டு. நான்தோறும் என்னையதலவியாநின்றிலும்பேறுப்
பேறுபெற்றுந்ரீபோலே லுஜிக்கிற இவனுடையகுணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை
யென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு - கோளுண்டான் இத்தாதி. "கோளுண்டான்" என்று தொடக்கி
"என்னை முற்றவுந்தானுண்டான் - ஆருயிப்பட்டது" என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - நான்
தோறும் இத்தாதி. பேறுப்பேறுபெற்றுந்ரீபோலே என்றது - "முத்தவும்" என்றத்தைப்பற்ற
வாதல், "கோளுண்டான்" என்றத்தைப்பற்றவாதல்.

[கோளுண்டானன்றிவந்தென்னுயிர்தானுண்டான்] - இதுக்குப்பலபடியும் அருளிச்செய்வார். என்பக்கல் ஒரு உபகாரங்கொண்டன்றிக்கே நிரஹேதுகமாக என்னதும் வஸ்துவை யநுலவித்தான்; அஃவா, இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதோடு சரக்குப்பெற்றியாதானாய் என்பக்கலிலே அபிரிவிஷ்டஞானென்றமாம்; என்னால் தான்கொள்ளப்படாதிருக்க, தான் என்னைக் கைக்கொண்டானென்னுதல். [நாளுநாள்வந்து] - ஒருநாள் லுஜித்து “இனி இதுநாம்புஜித்ததன்றே?” என்று கைவாங்கியிருந்தானோ? நாள்தோறும் நாள்தோறும்வந்து. அவனுடைய * அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம் இருக்கிற படி. [என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்] - அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விஹுவான தான் விளக்கொலைகொண்டு அநுலவித்தானென்கிற இது தனக்கு ஏற்றமாம் படி கௌரவியா கின்றான். “சிறியவென்றொருயிர்” என்றவது - தம்மைப்பார்த்து; அவனுடைய அநுலவத் தைக்கொண்டுசொல்லுகிற இது. [காளமேகத்தென்காட்கரையென்னப்பற்று] - கமத்த கீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையதாய், அம்மேகந்தான் வாங்கிக்கும் ஸ்யூலத்திலே படிந்தாற்போலே திருக்காட்கரையிலே வந்து ஸங்கியிபண் ணின நிருபாபிகவப் படுவது. வடிவழகுஅது; ஊர் அது; தனக்கு என்னதுறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது] - அடிமையன்றேபடுக்கது? ராவணதிகளைப்போலே எதிர்ப்புகோத்தேனோ? [என்னொருயிர்பட்டதே] - ஓர்ஆத்மவஸ்து படும்பாடேஇது! எதிர்த் தார் உடம்பிழத்தல், புண்பட்டதுக்கு மருந்துவைத்தாற்றுவதல் செய்யுமத்தனையிறே; இங்கு ஆருயிரே நோவுபட்டது; குணத்தால்வரும்நோவு ஸ்வரூபமதமாய் பரிஹாரமில்லை யிறே.

(அ)

என்பக்கல் நின்றும் ஒரு உபகாரத்தைக் கொள்ளப்பட்டன்றிக்கே; அதாவது - நான் ஸாபூரஹத்திபண்ணாதிருக்கவென்று முந்தினவர்த்தம்; “வெறிதேயருள்செய்வார்,” “என்னன்றி செய்தேன” என்னக்கடவதிறே. இதுக்குமுன்பு ஒருவஸ்துவை இப்படி ஹோக்யத்தேவெ கொண்டவனன்றிக்கே என்று தவிரியார்த்தம்; “அனந்தன்பாலும்” இத்யாதி “பக்கநோக்கறியான்” என் னைக்கடவதிறே. என்னாலேதான் உபாயத்தேவெ கொள்ளப்பட்டவனன்றிக்கே - ப்ரபத்திபண்ணா திருக்கவென்று மூன்றாமுத்தம்; “யாஹெட்டியென்னு ளிருத்துவமென்றிலன்” என்னக்கடவ திறே. இத்தால் லாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஈஸ்வரனுக்கு நிய அபூர்வவிஷயம் இவ்வாத்ம வஸ்து என்று கருத்து. “முற்றவும்” என்றதுக்குலாவம் - அனுபரிமாணம் இத்யாதி. கௌர வியாநீற்றுன் - ஆதரியாகின்றான், “சிறியவென்றொருயிர்” என்றவைத்து “முற்றவும்” என்று கணக்கச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன - சிறியவென்றொருயிர் இத்யாதி. இதுவென்றது - “முற்றவும்” என்றத்தைப்பற்ற. இப்பதப்பரையோக்களுக்குலாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. அன்றே - அன்றே வென்றபடி. “ஆனந்தே!” என்ற ஸ்வரத்துக்குலாவம் - அடிமையன்றே இத்யாதி. “ஆருயிர்பட் டது!” என்றஸ்வரத்துக்குலாவம் - ஓராத்மவஸ்து இத்யாதி. “என்னொருயிர்பட்டதே!” என்று, ஸத்ருக்கன்கையிலே அகப்பட்டாற்போலே சொல்லவானென்? என்ன, அத்தைப்பற்றவும் க்ரூர மென்கிறார் - எதிர்த்தார் இத்யாதி வாக்க்யதாயம். தக:கிம்? - குணத்தால் இத்யாதி. “உடம்பிழத் தல்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி-ஸ்வரூபமதமாய் என்றது. “மருந்துவைத்தாற்றுவதல்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - பரிஹாரமில்லை என்றது. என்னொருயிர்பட்டதே! - என்னொருயிர்படும்பாடே! என்ற ஸப்தார்த்தம்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது ?

பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதுஞ்

காடுழில்மேகத்தென்காட்கரைகோயில்கோள்

சீரேழில்நூல்தடத்தோள்தெய்வவார்க்கே.

ஆ—(ஆருயிர்.) - “அவன் உம்முடைய திறத்தில் விசேஷமாகச்செய்த துண்டோ? தன்னோடு பரிமாறுவாரை எல்லாரையும் அப்படியேயன்றே படுத்துவது.” என்னில், —அவனுல் நான் பட்ட பாடு திருநாட்டிலுள்ளார்தான் பட்டாரோ? தனக்கு என்னகுறைபுண்டாய் இப்படிச்செய்தருளினான்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னோடு பரிமாறுவாரைஎல்லாரையும் இப்படியே யன்றே அவன்படுத்துவதென்னில், —அவனுடைய மூணத்தாக்குத் தலைப்பாடான திருநாட்டிலுள்ளார்தான் நான்பட்டது பட்டாரோ? என்கிறார்.

[பேரிதழ்த் தாமரைபென்று மேலுக்கு] - பெரிய திகழையுடைய தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடைத்தாய்க் கறுத்தவெழிலையும்உடையது ஒருமேவம்போலேயாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகக் கொள்வதுஞ்செய்து அழகியவெழிலோடுக்கூடின நாலுபெரிய கோளையுமுடைய தெய்வவார்க்கு, தெய்வ வாரியாவது - தெய்வங்கள்படும் ஆகாம்.

ப.—அந்தரம், அவையீக ஸௌந்தர்யபுத்தனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்னுயிர் பட்டபாடு ஆருயிர்பட்டது? என்கிறார்.

பேரிதழ்த்-பெரியவிதழையுடைத்தான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கனி - கனிபோலேசிவந்த, வாயது - வாயையுமுடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கார்எழில் - கறுத்தவெழிலையுடைத்தான, மேகம் - மேவம்போலே, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையை, கோயில்கோள் - வாஸஸ்யாகமாகக் கொண்டு, சீர்எழில் - வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுமுடையவனாய், தெய்வம் - தைவங்களுக்கு, வாரிக்கு - உத்பத்திஸ்வரமான கடலாயிருக்கிறவனுக்கு, எனதுவயிர் - என்னுத்தம், பட்டது - லோக்யமாய்க்கொண்டு பட்டது, ஆர்உயிர்ப்பட்டது-செய்தாதுவவம்பண்ணுகிற ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ? ப்ரோடனஷ்யபலோகத்திற்காட்டில்? அபிவாஷிஷயம் ஈடுபாடு? கனத்திருக்கும் என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஈரேயோ இப்பாடு பட்டார்? குறாதவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளும் படும்பாடு இதுவன்றோ?” என்ன, “அவர்கள்தான் நான்பட்டது பட்டார்களோ?” என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான்பட்ட பாட்டை நித்யஸூரிகளிலே சிலர் பட்டாருண்டோ? லமவத்மூணங்களுக்கு அலுமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்ட பாடு, நித்யவிஹூதியிலுள்ளவர்கள் பட்டார்களோ? இங்கு எனதுயிர்

பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது! என்றருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். “நவோதய யான ஸ்தீர்க்கு அநுலவத்திற் புதுமையாலே ஆர்த்தி மிக்கிருக்குமிதே” என்று நம் பிள்ளைக்கு நஞ்சியர் அருளிச்செய்தார். [பேரிதழ்த்தாமரைக் கண்கனிவாய்தோர்] - தம்மை நோவுபடுத்தினவற்றைச் சொல்லுகிறார். பெரியசிதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையனாய்க் கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேவம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாக உடையனாய். [சீரேழில் நால்தடந்தோள்] - வீரபூரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பனைத் தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுகுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங்கடலுக்கு. தெய்வங்களுக்கு உத்பாடிகளுக்கு. ஸ்வதந்தரர்க்கு உத்பாடிக னுனவன்கிடர், பாதந்தரையிருக்கிற என்னையழிக்கிறான்! வடிவழகையும், அவ்வூரில் இருப்பையுங் காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘நீரேயோ இப்படிப்பட்டார்! குணநலவமே யாத் தரையான நித்யஸூரிகளும் படும் பாடு இதுவன்றோ?’ என்ன, ‘அவர்கள்தான் நான் பட்டது பட்டார்களோ?’ என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான் பட்ட பாட்டை நித்யஸூரிகளிலே தான் பட்டாருண்டோ? ஹவத் குணங்களுக்கு அலுமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாத்திலே நான் பட்ட பாட்டை நித்யவிலாதித்யிலே உள்ளவர்கள் தான் பட்டார்களோ? என்கிறார். ‘இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது?’ என்று எம்பெருமானார். ‘எல்லாரும் குணநலவமாகிற் பண்ணுகிறது இவர்க்கு இவ்வாசி கூடினபடி யென்? என்று நான் கேட்க, நவோதயான ஸ்தீர்க்கு ஹத்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஸம் பட்டவாறே வேர்ப் பது விவேதாமாபோலே, இவர் அநுலவத்தில் புதியராகையாலே வருகிறதுகாணும்’ என்று சீயர் அருளிச்செய்தார். உயிரையழித்த ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறபடி - மேல். [பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாய்தோர்] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடையனாய். [காரேழில்மேகத்தென்காட் கரைகோயில்கோள்] - கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடைய னாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகவுடையனாய். [சீரேழில்நால்தடந்தோள்] - வீர பூரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பனைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுகுடைத் தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங்கடலுக்கு. வாரி-கடல். தைவங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு. அலிமாரிகளுக்கு உத்பாடிகளுனவன்கிடர், அலிமாந ஸூர்யனுன என்னையழித்தான்! வடிவழகையும் அவ்வூரில் இருப்பையுங்காட்டி யாய்த்து இவரையழித்தது. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு - ஆரூயிர் இத்தாதி. “எனதுயிர்பட்டது - ஆருயிர்பட்டது” என்றத் தைக் கடாசுத்தவதாரிகை - நீரேயோ இத்தாதி.

விவரணம் - ஹவத்துணங்களுக்கு இத்தாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸம்வாதம் - இங்குஎன துயிர் இத்தாதி. “இக்கெனதுயிர்” என்று விசேஷியாதே, ஸாமான்யேந ஸங்கிக்கிறார்-எல்லாரும் இத்தாதி. இவ்வாசி - ‘ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது’ என்ற வாசி. மேலுக்கவதாரிகை - உயிரை இத்தாதி. விவரணம் - தைவங்களுக்கு இத்தாதி. பதப்ரயோகத்துக்குஹவம் - அலிமாநி களுக்கு இத்தாதி. “காரேழில்மேகத்தென்காட்கரை” என்றத்தைக் கடாசுத்தது அழித்தப்ரகா ரத்தைக் காட்டுகிறார் - வடிவழகையும் இத்தாதி. ‘பேரிதழ்’ என்றுதொடங்கி, ‘தெய்வவாரிக்கு - இங்கு எனதுயிர்பட்டது - அங்குஆருயிர்பட்டது?’ என்றநவயம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வாரிக்கொண்டு என்னைவிழங்குவன்காணிலென்ற
ஆர்வுற்றவேனையொழியஎன்னில் முன்னம்
பார்த்தத்தான் என்னை முற்றப்பருகினுன்
காரோக்கும் காட்கரையட்டன்கடியனே.

ஆ.—(வாரிக்கொண்டு.) - “சீர்தாம் அவனை ஸ்வரூபாதே உம்மை மூலக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பானேன்?” என்னில், உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டிவிழங்குவன் என்று நான் மனோரூபித்துக்கொண்டிருக்க, எனக்குத்தன்னை மூலக்கவொன்றுத படி என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை மாள மூலத்தருளினுன்; தன்னுலே விளையக்கடவ வ்யஸந்தினனவுபாராதே, ஸ்ரீலக்ஷ்மீபாண மேவம் தன்னளவிலே கர்ஷித்தாற்போலே, என்னுடைய சிறுமைபாராதே என்னளவில் இக்களே அதிமாத்ரமாகச் செய்தருளவேணுமோ? என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிதும் அவிதிவேஸம் மிக்கிருந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டு என்று தொடங்கி] - உன்னைக்காணில் அஸேஷஸேஷவ்ருத்தியும்பண்ணி மூலக்கவேணுமென்று அவிதிவேஸித்த என்னையொழிய எனக்குமுன் தன்னுடையமூலசேஷத்தாடிகளைக் காட்டி என்னைபோக்கி வீரஸேஷமாகப் பருகினுன். [காரோக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே] - பரமோதாரண காட்கரையப்பன் பரணயத்தில் மிகவும் முற்பாடனுயிருக்கும்.

ப.—அந்தராம், அவிதிவேஸத்திலும் வந்தால் என்னிலும் முற்பாடனும் கொண்டு சீக்காரியாயிரா கின்றான் என்கிறார்.

உன்னைக்காணில் - உன்னைக்காணப்பெறில், வாரிக்கொண்டு-ஸ்வரூபரூபருண விபூதியிலே பொன்றும் சேஷிபாதபடி, விழங்குவனென்று - கபாசிகித்தமூலப்பனென்று, ஆர்வுற்ற - ஆதரித்த; என்னையொழிய - என்னளவன்றியே, என்னில் முன்னம் - எனக்குமுன்னே (நானுள்ளவன்றே தொடங்கி), பார்த்து - தான்-(அபரிச்சித் ஸ்வாவனா) தான், என்னை - (அத்யல்பனா) என்னை, (பசித்தவன் சொறுகண்டாற்போலே யிருக்கிற என்னளவன்றியே தாழ்ந்தவன் தண்ணீர் குடித்தாற்போலே பெருவிடாய்ப்பட்டு தான்), முற்ற - பூர்ணமாய்ப்படி, பருகினுன் - பருகினுன்; காரோக்கும் - (கடலைப்பருகும்) காளமேவம்போலே, காட்கரையப்பன் - திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற உபராகன், கடியன் - (அதுவிவத்திலோருவர்க்கும் முற்பாடுகொடாதபடி) சீக்காரியாயிருந்தான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மிதும் அவனுக்கு அவிதிவேஸம் மிக்கிருந்த படியைக்காட்டி அத்தாலும் நோவுபட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - “கஹம் ஸவபூகாரிஷ்டாதி” என்று “சித்யஸூரிகளுக்கும் அவகாஸம் கொடுடன்” என்றாய்த்து இவர்பாரித்தது, “வழுவிஸவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றாரிதே. [உன்னை] - ஸர்வஸேஷியம் விஸுவான உன்னை. [விழங்குவன்] -

சேஷஹுதனுக்குக் கைங்கர்யமீதே யாரகம். [காணில்] - உன்னைக்காணப்பெறில். [என்று ஆர்வற்ற] - இப்படி அலிநிவேஸித்த ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம்பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்ய விஷயிகாரத்துக்குப் பின்னிதே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்வந்யத்துக்கு திரஸ்காரஹேது இல்லாமையாலே, அவனுடைய பாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமீதே. [தானென்னை] - விஹுவாய் ஸ்வதந்த்ரான தான் அணுபரிமாண னாய் பரகந்த்ரான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷத்தாழிகளைக் காட்டி என்னை நோக்கி திரஸேஷமாகப்பருகினான்; “வவஸாலாஹ்யிகெவநஹ்வநாஹ்யாஹ் விவஹிவ” என்கிறபடியே இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினான் என்றபடி. “விழுங்கு வன்காணில்” என்றிதே இவர்பாரித்தது. [காரோக்குங் காட்கரையப்பன்] - பரமோ ஹரனாய் ஸந்திஹிதனாவன். [கடிபனே] - ஹோமடிஸையில் விரைந்திருக்கும்; எதிர் தலைக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடாமென்கை.

சுரு.—பத்தாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அலிநிவேஸம் மிக்கிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - “இவ்வஸ்துவில் பிறர்க்கு ஒன்றும்சேஷியாதபடியாக ஹுஜிக்கக்கடவோம்” என்றிருந்தாராய்த்து. அதாவது - “வழுல்லாவடிமைசெய்யவேண் டம்” என்று பாரித்தது. “அநந்தவைநதேயாதிகளுக்கும் அடிமைசெய்யஇடங்கொடேன்” என்றிருந்தாராய்த்து; “ஹம்ஸவபுஹ்ஸரிஷ்யாதி” (அஹம்ஸர்வமகரிஷ்யாமி) என்கிற படியே. [உன்னை] - ஸர்வசேஷியான வுன்னை. [விழுங்குவன்] - சேஷஹுத னுக்குக் கைங்கர்யமேயிதே யாரகம். [காணில்] - உன்னைக் காணப்பெறில். [என்று ஆர்வற்ற] - இப்படி அலிநிவேஸித்த - ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம் பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்யவிஷயிகாரத்துக்குப்பின்பிறே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்வந்யத்துக்குத் திரஸ்காரஹேதுவல்லாமையாலே, அவனுடையபாரிப்பு ஸத்தாப்ர யுக்தமீதே. [தானென்னை] - விஹுவாய் ஸ்வதந்த்ரான தான், அணுபரிமாணனாய் பர தந்த்ரான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷத்தங்களைக்காட்டி என்னை

பத்தாம்பாட்டு - வாரிக்கொண்டு இய்யாதி. “என்னில் முன்னம் - பாரித்து” என்றத் தைக் கடாசுத்தவாரிகை - தம்மோடு இய்யாதி.

“உன்னை - காணில் - வாரிக்கொண்டு-விழுங்குவன் என்று பாரித்த” என்று அந்வயித்தர்த் தம் - இவ்வஸ்துவில் இய்யாதி. “பிறர்க்கொன்றும் சேஷியாதபடி” என்றதின் விவரணமாதல், ஹ்விதமாதல் - அநந்தவைநதேய இய்யாதி. வழுல்லாவடிமைசெய்யப் பாரித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம் இய்யாதி. “விழுங்குவன்” என்னைக்கு அடிமை யாரகமோமென்ன-சேஷஹுதனுக்கு இத் யாதி என்பாடுவென்றது - என்ன ஹ்வாலிநிவேஸத்தை என்றபடி. “என்னில் - பாரித்து, முன் னம் பாரித்து” என்ற பிரித்தர்த்தம் - நான் பாரித்த இய்யாதி. இவருக்கு முன்பு பாரிப்பில்லையோ வென்ன - ஆசார்ய இய்யாதி. இவர்க்கு முன்னே அவன் பாரிக்கைக்குஅடி எதென்ன - ஸம்வந் யத்துக்கு இய்யாதி என்னுதல்; சேஷதவம், நித்யமாயிருக்கிறவர்க்குப் பாரிப்புப் பின்பாவானென்? அவனுக்கு முன்பாவானென்? என்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இய்யாதி என்னுதல். ஸம்வந்யத்துக்கு - ஸம்வந்யஜ்ஞாநத்துக்கு என்றபடி. ‘பருகினான்’ என்றதற்கு ஹவம்-நன்குண இய்யாதி. கீழ்வாய்

நீராக்கி நீர்ஸேஷமாகப்படுகினான்; “வவவாவாவா... மிசெயகம் மொவநாலு... விவனிவ” (வசஸாஸாந்தவயித்தைவநம் லோசாப்யாயம் பரிவ) என்கிறபடியே; தித் தலையையழித்தப் பரிமாறினா னென்றபடி. உண்டபடி சொன்னா சித்; உண்டவனுக்குத் தண்ணீரும் அபேக்ஷிதமே; ஆகையாலே, தண்ணீர் குடித்த—சொல்லுகிறார். அவனுடைய * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீருக்கிறபடியேயித. [காரோக்குங்கட்கரை யப்பன்] - பரமோஹாராய ஸங்கீஷிதனுவன். [கடியனே] - லோபிதஸையில் விரைந்திருக்கும். இரண்டேலையாய் பரிமாறிப் புக்கால் எதிர்த்தலைக்கு திடம் வைபான்.

பதினோம் பாட்டு.

கடியனாய்க்கஞ்சனைக்கொன்றான்தன்னைக்
கொடிமதின்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வடிவமையாயிரத்திப்பத்தினுல்சன்மம்
முடிவேய்த் தாசன்கண்டிகள்எங்கானலே

ஆ.—(கடியனாய்) - ஆஸரிதிக்காக ஏதேனும்செயல் செய்மீதும் இக்கண்டி யதிமாத்தரமாகச்செய்தருளும் ஸ்வவிவனாய் நுத்தவனைச்சொன்ன திப்பத்து, ஸ்வவிவன விவனிவாயின நம்முடைய ஸம்ஸாரத்தை ஸகாரணமாகப்போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—கீழ்மத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு ஜர்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய் கஞ்சனைக்கொன்ற பிரான்தன்னை] - கண்பாராதித கம்ஸனைக் கொன்ற மஹோபகாரகனை. [கொடிமதின்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் வடிவமையாயிரத்து திப்பத்தினுல்] - ஸம்ருத்தமான திருநாரையுடைய ஆழ்வானுடைய சொல்லான நல்லபடியையுடைய ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றதே ஹேதுவாக, சீவருபமான ஸம்ஸாரகார்தாரம் நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஜர்மவிவாதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கடியனாய் - அவன் கீனைவுக்கும் தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனைக் கொன்ற - கம்ஸனைக்கொன்ற, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகனை க்ருஷ்ணனை.

மலிதம் - வசஸா இத்யாதி. “தவஸூதகவநம்ஸூகா ராரோவவநிஸு வீசு ! வவவாவாவாநயிவெவநம் மொவநாலு...விவனிவ”இதி பத்தகாண்டே (கா-கதி) விவஷணம்பாதி ராமடி. “பருகினான்” என்றதிலே ஒரு ரஸோக்தி-உண்டபடி இத்யாதி. கிசென்றது-எட்டாம்பாட்டில் “என்னை முற்றவுந் தானுண்டான்” என்றததைப்பற்ற. இத்தரஸோக்தியால் மலித்தவர்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டேலையாய் இத்யாதி. கடியனாய் - த்வகையையுடையவன். ‘காணில் - உன்னை - வாரிக்கொண்டு - விழுங்குவன்’ என்றதொடங்கி, காமேனாவயடி. (கடு)

கோடிமதிள் - கொடியையுடைத்தான மகிளையுடைய, தென்குருகர் - திருநகரிக்குகர் வாறகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வடிவுஅமை - ஹவத் குணங்களை வடிவுபடப் பதிபாதிக்கையில் ஸம்ருத்தமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தினும், இப்பத்தினால் - இப்பத்தினால், எம் - நம்முடைய, சன்மம்-ஜம்மபரம்பரையும், முடிவு எய்தி - அவஸாநத்தைப்பெற்று, கானல் - ஸம்ஸாரமாகிற ம்ருதத்ருஷ்ணிகையும், நாசங்கண்டர் - நசிக்குங்கிழகோள். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—கீழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸித்தார்க்கு ஜம்மம் முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்குமென்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்ற] - கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலினிற்கே வந்தேறி யென்கை. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உபகாரகனுடன்கிடர் நம்மையழித்தான். உகந்தாரையழிக்கையிறே வாய்கமாவது; விரோதிகளையழிக்கும்இது உபகாரமிறே! [கோடிமதிள் தென்குருகர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து. ஸ்வாமி விஜயத்துக்கு உரிய அடியாரிருந்த விடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்] - ஸமுதாயஸோனையை யுடைத்தாயிருக்கை. கட்டடங்கவழிகதாயிருக்கை. விஜய முண்டானவாறே பராஸ்திமாவைஞஞ் செல்லாதிற்குமிறே. [சன்மம் முடிவெய்தி] - ஜம்மபரம்பரையுக்கு அவஸாநத்தை லலித்து. [நாசங்கண்டர்கள் எங்கானலே] - ஜம்மத்துக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். [கானல்] - ம்ருதத்ருஷ்ணிகை. இன்னம் பிறக்க விராதே, ஹவத்துணாஹவம் ஸாத்மிக்கும் மீதஸத்திலே புருவர்கள்.

ஈதி.—கீழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸிப்பார்க்கு, ஜம்மம் முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்தன்னை] - கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன்தன்னோடேபோம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலினிற்கேவந்தேறியென்கை; “கொண்டசீற்றம்” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உபகாரகனுடன்கிடர் நம்மையழித்தான்! உகந்தாரையழிக்கையிறே வாய்கமாவது; விரோதிகளையழிக்கும்இது உபகாரமிறே. [கோடிமதிள்தென்குருகர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து; ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு, உரியவடியாரிருந்தவிடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்] - ஸமுதாயஸோனையை யுடைத்தாயி

கீழமம் - கடியனாய் இத்தாதி. “பத்தினால் சன்மம் முடிவெய்தி நாசங்கண்டர்களென்கானல்” என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தாதி.

“கடியன்” என்றது - இஃது, கோபவானென்றபடி. “கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்ற” என்றதற்கு ஹார்த்தலாவம் - கம்ஸன் இத்தாதி. “ஆய்” என்றதற்கு ஹாவம் - நன்பக்கலி இத்தாதி. அப்படிவந்தேறியோவென்ன - கொண்டசீற்றம் இத்தாதி. “கடிகொண்டபொழில்” என்கிற பாட்டிலே; திருமொழி அஞ்சம்பத்து எட்டாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு. கொண்டசீற்றம் - ஏறட்டுக்கொண்ட சீற்றமென்றபடி. நீரம்படியழிகிறவனை “பிரான்” என்பானென்? என்ன - முன்பு இத்தாதி. “கொன்றபிரான்” என்ற ஹிம்ஸை உபகாரமோவென்ன - உகந்தாரை இத்தாதி. பதச் சொத்திக்கு ஹாவம் - கம்ஸவிஜயத்துக்கு இத்தாதி. திருநகரியிலே கொடிகட்டிவானென்னென்ன - ஸ்வாமி இத்தாதி. விவரணம் - கட்டடங்க இத்தாதி. “கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னை - வடிவ

வழாந்திருவாய்மொழி. எங்கானல் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(எங்கானல்.) - இந்த அப்ராப்திகர்ப்பமான குணாஸந்ராஜ ஜநித ப்ரீதியானதுமாறி அப்ராப்தியம்ஸமே தலையெடுத்து அந்யாபதேஸத்தாலே உததப்ரே ஷணம்பண்ணுகிறார்.

ஒ.—வழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ராப்திமுல் ஸ்மாணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதானவர்க்கு இப்போது ஹவத்ஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையாலே, ஸ்மாணத் தால்வந்த ப்ரீதியும் மாறி அப்ராப்தியே தலையெடுத்து, அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ் வார்,தம்முடைய டிஸஸையை ஒருபிராட்டியுடைய உதவாக்பத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறார். எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தான் ஒருபிராட்டி அவன்வரவு காணுதே அவனல்லது செல்லாத ப்ரக்ருதியாகையாலே தன்னுற்றமையாலே க்ருஹத்தில் நின்றும் உத்யாநப்ரதேஸத்திற் சென்று, அங்கேயிருந்தன சிலபக்ஷிகளைக்குறித்து நிரதிஸாய் லாக்யமான வடிவையுடையபை க்ருபாப்ஸ்யியானவன், தான் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானோரோட்டைப் பரிமாற்றத் தாலே என்டிஸையை உணராதே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆதலால், தன்னழகைக் கண்டு பிரிந்தார் தரிப்போரே என்று அவனுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றை ஸவி ந்யமாக இரக்கிறார்.

ப.—வழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் குணஸ்மாணத்தாலே ஸிபிலரானவர், அந்த ஸைபில்யம் வாஹ்யாதுவபயந்தமான அலிரிவேஸத்தைப் பிறப்பிக்க, அது ஹயோக்யமாம்படி திருமுழிக்களத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய அகிஸயித லோக்யதாகாரத்தையும், அஸ்யாரணஜநாதுவ்யத்வத்தையும், ஸேஷித்வ ப்ரகாஸரூபவைஸக்ஷண்யத்தையும், நித்யாதுவ்ய ஸேஷித்வத்தையும், நிரதிஸாயவிபூதி மத்வத்தையும், நித்யாநபாயிரீஸம்ஸ்யத்தையும், அத்யஜ்ஜ்வல அவயவத்வத்தையும், ஆபிநுப்யாதிஸபத்தையும், அஸாயாரணஸேஷித்வசிஹ்ரத்தையும், அநுபஹித க்ருபா யோகத்தையும் அநுஸயித்து, ஏவம்ஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டியநுலவிக்கப் பெருத ஆர்த்தியாலே வடகமுவத்தாலே லவிக்கப் பாரித்தப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனைப்பிரிந்தநாயகியானவன், வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கவரிதான அவனுடைய அழகை யநுலவிக்கக்காகச் சிலபக்ஷிகளை இரந்து தூதுபோகவிடுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே - அபராதஸஹத்வம் பற்றசாகவும், * வைகல்பூங்கழியாயிலே - ஸேஷித்வஸம்ஸ்யம் பற்றசாகவும், * பொன்னுலகா ளிரிலே - ஏகாஸத்வம் பற்றசாகவும், இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸௌந்ரயம் பற்ற சாகவும் தூதுவிடுகிறார்: “சுபராயஸஹக்ஷாலவீஹாஸ ஸ்நேஹவாஸ | வெனக ரஸ்யாஹஸந்ராஜஸவடகாநுயவதேஸநி:”

இ.—வழாந்திருவாய்மொழியில், அப்ரீதிமுல் குணஸ்மாணத்தாலே மிக வும் ப்ரீதானவர், லாக்யஹாசியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து அவனைப்பெறில் ஜீவித்தல், பெறுவதில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய டிஸஸையை அந்யாபதேஸத்தாலே

அருளிச்செய்கிறார். இயற்கையிலே உணர்ந்துபிரிந்தான் ஒருபிராட்டி, அவன் அழகிலே ஈடுபட்டு அவஸந்நையாய்த் தன்னுற்றமை கைகொடுக்க உத்யாதத்திலே சென்று அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, ‘பின்னாள் வணங்குத் தோதி திருமுழிக்கலம்’ என்கிறபடியே தூதுபோவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக்கலத்திலே வந்துகின்றருளினான், தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்முடைய அறியாதிருந்தானத்தனை. க்ருபாம்பாபியாகையாலே நம்முடைய அறிவிக்க வரும்; தன்னழகைக்கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பாரோ? என்று அறிவிக்கவேண்டுமென்று, அவற்றை ஸவிக்ரமமாக இரக்கிறுளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைய அருளிச்செய்கிறார். அஞ்சிறையமடநாரையிலே “இத்தலையில் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானை” என்று அவனுடைய அபராதஹத்வம் பற்றுகாகத் தூதுவிட்டார்; வைகல் பூங்கழிவாயில் “நல்லதுகண்டால் கால்தாமவனாகையாலே மறந்திருந்தானைத்தனை; நம் ஆர்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமைமலிலே ரெஞ்சுவைப்பாடுருவனல்லன்” என்று அதுபற்றுகாகத் தூதுவிட்டார்; பொன்னுலகாளியில் “ஐயவ்யப்பாப்பாலே மறந்திருந்தானைத்தனை. ஆஸ்ரிதரோடு ஏகாஸனென்று அறிவிக்கவே வரும்” என்று ஐகாஸ்யம் பற்றுகாகத் தூதுவிட்டார்; இதில் தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானைத்தனை. “தன்வடிவழகது, ஸுணங்களைவை; ஆனபின்பு பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ” என்று அவ்வடிவழகம் குணங்களும் பற்றுகாகத் தூதுவிடுகிறது.

சாதி.—கீழ் அபரீதி ஸ்ரீமதுணுநஸந்தானத்தாலே மிகவும்பீதரானவர், லாக்ய ஹாநியாலே அபரீத்யம்ஸமே தலைபடுத்தி, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல், பெறுவதில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய ஸுயையை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன்வடிவழகிலே யீடுபட்டு அவஸந்நையாய், தன்னுற்றமை கைகொடுக்கத் தன்உத்யாதத்திலேசென்று, அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, “பின்னாள் வணங்குத் தோதி திருமுழிக்கலம்” என்கிறபடியே தூதுபோவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக்கலத்திலேவந்த கின்றருளினான்; தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே, நம்முடைய அறியாதிருந்தானைத்தனை; க்ருபாவானாகையாலே நம் முடைய அறிவிக்கவரும்; “உம்மைப்பிரிந்தார் தரிப்பாரோ?” என்று அறிவிக்கவேண்டுமென்று அவற்றை ஸவிக்ரமமாக இரக்கிறுளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைய அருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே, “நம்பக்கல் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானைத்தனை: அவனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தை யறி

எங்கானல் பரவெலு: ஸங்காஹஸங்கதி - கீழ் அபரீதி ஸ்ரீமதுணுநஸந்தானத்தாலே மிகவும்பீதரானவர், லாக்ய ஹாநியாலே அபரீத்யம்ஸமே தலைபடுத்தி, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல், பெறுவதில் முடிதலாம்படியான என்றது - “* என்னகமேனியோமெ” என்றத்தைப்பற்ற.

“அந்யாபதேஸத்தாலே” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - இயற்கையிலே - யாத்ருச்சிகமாக வென்றபடி. அவஸந்நையாகில், உத்யாதநகங்கூடுமோவென்ன - தன் ஆற்றமை இத்தாதி. ஆனால் வாராதிருப்பானென்னென்ன - தனக்குநல்லாரை இத்தாதி. “தமயோடக்குறைவார்க்கு” என்றத்தைக் கூடாது - நல்லாரைவிடமாட்டாதவனாகையாலே என்றது. “தான் தம்மைக்கொண்டதல் தல் தகவன்று” என்றத்தைப்பற்ற - க்ருபாவானாகையாலே என்றது. “தம்கால்கென்றலேமேற் கெழுமீரோ” என்றத்தைப்பற்ற - ஸவிக்ரமமாகஇரக்கிறார் என்றது. கீழே, தூதுபோவதென்பன்னின மூன்றதிறுவாய்மொழிக்கும் இத் திறுவாய்மொழிக்கும் வாசியென்ன - அஞ்சிறைய இத்தாதி. அபராதத்தாலே என்றது - “என்பிழையேகினைந்தருளி” என்றத்தைப்பற்ற. அபராதஹத்வம்

விக்கவரும்” என்று அபராதஸஹத்வம் பற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள் ; * வைகல்பூங்கழி வாயில், “நல்லதுகண்டால் கால்தாமுவனாகையாலே திருவண்வண்ணீரில் ஸம்ருத்தி யைக்கண்டு கால்தாழ்ந்தானத்தனை. நம்மார்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமையில் நெஞ் சுவைப்பாடுருவனல்லன்” என்று அதுபற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள் ; * பொன்னுலகாளி யில், “திருக்கோளுரேற்போக” என்று தன்னுடைய நயரோபவநத்தளவுஞ்சேன்று ஹலஹாநியாலே போகமாட்டாதேயிருக்கிற பிராட்டி, பின்னையும், அவன்வரக்காணு மையாலே, “வாராதோழிகைக்கு நிவந்யநம் - தன்ஐஸ்வர்யப் பரப்பாலே; தான் ஆஸ் ரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே வரும்” என்று ஐகரஸ்யம் பற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள் ; இதில், “தனக்கு நல்லராயிருப்பாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானுமித்தனை; தன்வடிவழகது ; குணங்களவை; ஆனபின்பு, பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ?” என்று அவன் வடிவழகம் குணங்களும் பற்றுசாகத் தூதுவிகேளுள்.

முதற் பாட்டு.

எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்
சேங்காலமடநாராய் ! திருமூழிக்களத்துறையும்
கோங்கார்பூந்துழாய்முடியெங்குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய்
நங்கால்கள்என்தலைமேற் கெழுமீரோநாமரோடே.

ஆ.—‘தன்னைப்பிரியில் நான் ஸரிக்கமாட்டாததொருபடி, தன்அழகாலும் தன்செயலாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கி, என்னோடே கலந்தருளிப்போய், திருமூழிக்களத்திலே இருந்தருளின் எம்பெருமானுக்கு என் திருஞ்சொல்லவேணும்; உங்களுக்கடிமையே நானிருக்கிறேன்’ என்று நானைகளை இரக்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சிலநானைகளைக் குறித்து எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி அவனுக்கு என் உபாயை அறிவித்து வந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என் தலைமேலே வைக்கவேணு மென்கிறாள்.

[எங்கானலென்று தொடங்கி] - எங்கள் உத்பாநத்தில் உள்ளிருக்கழியிலே இரைதேடி இங்கே இனிதாகவர்த்திக்கிற சிவந்தகாலையுடைய ஸ்வயமான நாராய்! [எங் குடக் கூத்தர்க்கு] - ஆத்மநிஷ்பஹுவசநம். குடக்கூத்தாடின அழகைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக் கொண்டவனுக்கு. [நங்கால்களென்று தொடங்கி] - ஸபரிசுரமாக உங் கள் திருவடிகளை என் தலைமேலே வைக்கவேணும்.

த்வம் என்றது - “என்பிழைத்தான் திருவடியின்தகவினுக்கு” என்றத்தைப்பற்ற. ஸம்ருத்தியை என் றது - “சிந்தச்செல்வம்” என்றத்தைப்பற்ற. அதுபற்றுசாக - ஆர்த்தாக்ஷணதிகைப் பற்றுசாக; இது “என்னையுமுன்னென்மின்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. ஐஸ்வர்யப்பரப்பாலே என்றது - “யாவையும் யாவருமாய்” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “முன்னுலகக்களெல்லம்படைத்த” என்றத்தைப்பற்ற வாதல். ஐகரஸ்யம் பற்றுசாக என்றது - “தன்னுழாய்நமக்கன்றி நல்கான்” என்றத்தைப்பற்ற. வடிவழகு என்றது - “அக்கமலத்திலேபோலந்திருமேனி” என்றத்தைப்பற்ற. “தமரோடங்குறை வர்க்கு” என்றத்தைப்பற்ற - குணங்களவை என்றது.

ப—முதற்பாட்டில், அதிசயிதமான போக்பதா பாகாரத்தை புடையன யுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு என் தூதாகப்போன உபகாரத்துக்காக எந்தையிலே உங்கள் கால்களைவைக்கவேணுமென்று சிலநகரைகளை ஆதித்து அடிபெயர்க்கிறான்.

எங்கானல் அகங்கழிவாய்—உங்களுக்கு விவோபாஹாயப்படி எங்கள் மமதையிலே வர்த்திக்கிற கடற்சரையிற் சேலையிலகவாயிற் சழிநீடத்திலே, இரைதேர்த்து - உங்கள் வந்யாதியபந்தேதாற்றுப்படி இங்குத்தை வஸ்துவை போக்யமாக விரும்பி, இங்கு - ஸந்தியிலே, இனிது - பாணயப்பீதிமோடே, அமரும் - வர்த்திக்கக்கடவையாய், செம் - எந்தலைக்கு அலங்காரமென்னலாம்படி சிவந்திருக்கிற, கால் - காலையுடைத்தாய், மடம் - நியமித்துக் கார்பங்கொள்ளலாம்படி பவபதைபுடைய, நாயம் - திருமுழிக்களத்த - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - ஆபுநிதஸுவனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், கொங்குஜர் - தேன்விஞ்சி, பூ - டர்ஸம்மான, அழாய் முடி - திருத்தழாயிலே அலங்கருகமான திருமுடிபுடையாய், எங்குடக்கத்தர்க்கு - குடக்கத்தாடுகிற மனோஹரிசேஷ்டித்தத்திலே எங்களுக்கு நித்யபிபாக்யம்ததான வர்க்கு, என்னுதாய் - என்னுடைய தூதர்க்குத்திலேசென்று, (அந்தவபகாராதியபத்தாலே), துமரோடே - (மாராவதூருவாருடிவியு) என்கிறபடியே, உன்வெப்புகளான) தாரபுத்தாதிகளோடேகூட, தங்கால்கள் - எனக்காக வழிநீடந்த வங்கள் கால்களை, எந்தலைமேல் - அதுக்குப்பாதாபிதமானகமாலே உத்தமாங்கமான எந்தலையிலே, கெழுமீர் - சேர்க்கவேணும். உபகாரகன் ஆசார்பனையாகிலும் உபகாஸம்ருதி தத்ஸம்வந்யி பரம்பரையளவுஞ் செல்லுமிதே. “நாயம்” என்கிற ஒருமை ஜாத்யேகவசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலநகரைகளைக் குறித்து அவன் தன்அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்றித்தபடியைச் சொல்லி என்செய்யையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து உங்களுடைய திருவடிகளை எந்தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறான். [எங்கானல்] - ஐயவத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகாஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க ‘எம்’ என்கிறது - உபகாஸம்ருதியாலே ஒன்றைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்தல்லது. பரிக்கமாட்டாதபடியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்கு உறுப்பாகவரும் மமகாரம் உத்தேஸ்யமாயிருக்கும்மே. ஐயவத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்க வடகர்க்கு ஸேஷமாயிருக்க உபகாஸம்ருதி ஆறியிருக்க வொட்டாமையாலே வருமதிறே. ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கும் அடி இதுவிறே. [கானலென்று] - கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் சிலமாதல். [அகங்கழிவாய்] - உள்ளான கழிபிடத்திலே. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஸத்திற்கு அதுமதிவேண்டாதபடியின்ற இவை அந்தாங்கமாயிருக்கிற படி. “கயிதாமிரஹஸ்யாமி” என்கிறபடியே வர்த்தியாகின்றன. [இரைதேர்த்து] - இரைதேடி; “மடுஹைஹுசூஸலிதழ்” என்கிறபடியே; பண்டுதெனக்கு உபகரித்த படியைச் சொல்லுகிறான். இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு] - இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்தவனைப் போலன்றியே, ஸந்திவிதாசுபப் பெற்றேன் என்கிறான். [இனிதாரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகை; விலகாணலோமங்களை ஐஜித்து வர்த்திக்குமென்றாமாம். [செங்கால்] - சிவந்தகாலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததி, நான் தலையிலே

(கதிநாந்ரஹஸ்யாந்) என்கிறபடியே வர்த்திபாநின்றன. [இறைதேந்த] - இறைதேடி ; “**முகுடமௌலுசுதௌதாந்**” (க்ருஷ்ணபக்தம்ஸங்கீதம்) என்கிறபடியே: பண்டு தனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறான், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு] - இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டுமென்படி அகலவிருந்த அவனைப்போலன்றியே, ஸந்திவிதராகப் பெற்றேனென்கிறான். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப் பெறுகை; விலகடிணமோமங்களை ஹஸ்தித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம் [செங்காய] - சிவந்த காலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்தத் நான் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளப்படுகிற காலும். [மடநாராய்] - ஹவ்யமான நாராய் ! [திருமுழிக்களத்துறையும்] - தூதுபோவார்க்குஅதேதனித்தாகத் திருமுழிக்களத்திலே நிற்கையாலே, பரமபதத்திற்காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார்பூங்குழாய்முடி யெங்குடக்கத்தார்க்கு] - ஒப்பனையையும் மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தையும் இரண்டையும் எனக்கு ஆக்கிவைத்தவர்க்கு. “எம்” என்கிறது - ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலும் மிரண்டிலுமாகிறது. “எம்” என்று - ஆத்மரிஷஹவசகம். [என்தாதாய்] - அவ்வொப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலுந்தோற்ற அவனைப் பெற்று ஜீவித்தல், இல்லையாகில் முடிதலாயிருக்கிற என் தாதச்சுத்தத்திலே யதிகரித்து. [நுங்கால்களென்றலேமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலே, நீங்கள் உபகரிக்க ஜீவிக்கவிருக்கிற என்தலேமேலே; மயிர்க்கழுவிப் பூக்குட விருப்பாரைப்போலே. அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலே யிருக்கக்கண்டன; இவள தலைமடில் அவற்றின் கால்வைக்கக்கண்டிருந்தது; இரண்டும் பராயமாயிருந்தபடி. [கேட்டுரோ] - ஒரு விடிகொண்டு ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாவாய்த்து இங்கு ; அவனைக்காக்கினவாறே உங்களதாயிருக்குமிறே. கொடுவந்துசேரிகோளோ: [நாமரோடே] - “**ஹவசுதுவளசு**” (ஸந்தர்ப்பனதர

[illegible]

+ 'அவனுக்கு' என்கிற இந்தப்பாடம் அடைமலர்ந்தானும்பத்துக்குச் சேரும். சீயாரும்பத்துக்கு 'அவனது' என்று பாடமாஷ் தோற்றுக்கிறது.

ஸ்ஸகண்ணு)என்னுமாபோலே,ஸபரிகரமாக.“சூவாரூவஹாரூவாஹுதூவூதி”
(சூசார்யவதாசார்யபுத்தரேவ்ருத்தி) என்னக்கடவதிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நுமரோடும்பிரியாதேநீரும்நஞ்சேவலுமாய்
- அமர்காதற்குருகினங்காள்! அணிமுழிக்களத்துறையும்
எமராலும்பழிப்புண்டுஇங்குஎன்? தம்மாலிழிப்புண்டு
தமரோடங்துறைவார்க்குத்தக்கிலமே?கேளீரே!

ஆ.—(நுமரோடும்) - “அவருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளுங்கோள்” என்று குருகுளையழைத்துவைத்து, நடுவே, தன்னோவாலே, “தம்மாலும்உபேப ஸ்ஹையாப் எஸ்வர்யுக்களாலும் மர்ஹிதையா யிங்கேயிருக்கும் இவ்விருப்பென் செய்! இவ்விருப்பில் முடிக்கையென்று” என்று தன்னிலேசொல்லி இன்னதாய், பின் னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, “தாமும் தம் பரிஜநங்களுமாயிருந்த இருப்புக் காண்கைக்கு நான் அந்நிறையாயிழுத்துபோயித்தனையோ?” என்று கேளீரென்று கொண்டு, தான் சொல்லப்பிக்கவார்த்தையை அவற்றுக்குச் சொல்லிமுடிக்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகளைக்குறித்து திருமுழிக்களத்து எம் பெருமானுக்குத் தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்திருப்பை நான் இழந்தேபோயித் தனையோ? என்று அறியுங்கோள் என்கிறான்.

[நுமரோடும் என்றுதொடங்கி] - உங்களுடைய வம்புக்களோடும் பிரி யாதே நீங்களுடும் உங்களுடைய சேவல்களும் ஸம்ஸாரிலேஷிபா திற்பதுஞ்செய்து பரஸ் பரம் காதலையுடைய குருகினங்காள்! [அணிமுழிக்களத்துறையும் என்றுமேலுக்கு] - குருகினங்களைக்குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறவள், அந்தியாக்தியிலே அத்தைத் தவிர்த்து வம்புக்களாலும் இகழப்பட்டு திருமுழிக்களத்திலே உறைகிற தம்மாலும் உபேபிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விருப்பில் முடிக்கையென்று என்று தன்னிலே விஷண் னையாய் மீளவும் அவற்றைக்குறித்து தாம் தம்பரிஜநங்களோடே அங்கே நித்யஸம் ஸ்ஷீஷ்டரானவர்க்குரங்களைகோமோ என்று கேளுங்கோள் என்று, தொடங்கின வார்த் தையை முடியச்சொல்லுகிறான்.

ப.—அநந்தரம், “அஸ்யாரணபரிஜநங்களோடே அதுலால்யராயிருக்கிற தமக்கு நாங்கள் அதுருபரல்லோமோ?” என்று கேளுங்கோள் என்று சில குருகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

நுமரோடும் - சந்தானவார்த்திகளான பந்தஜநங்களோடும், பிரியாதே-, நீரும்- (சேவலையுறுவியாநம்பண்ணும்) நீங்களும், துஞ்சேவலுமாய் - உங்களையுறுவியாநம்பண் னுஞ்சேவலுமாய், அமர்காதல் - ஸம்ஸாரிலேஷித்து வர்த்திக்கும்படியான ப்ரணயத்தை வுஹுதூவூதி” இத்தயாஸ்தம்பயர்மே. ‘எங்கானலகம்’ என்று தொடங்கி, ‘என்னுதாய் - நும ரோடே - நுங்கால்களென்றிலேமேல் கெழுமீரோ’ இத்தயவ்யஸ.

யுடைய, குருகினங்காள் - ! அணி - உர்ஸயமான, முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - சித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தம்மால் - தம்மாலே, இழிப்புண்டு - காசாசிக்க ஸம்ஸ்லேஷாநந்தரம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, (அதடியாக), எமாலும் - என்னை அதுவாய்முடையவராலும், பழிப்புண்டு - பழிக்கப்பட்டு, இக்கென் - இக்குத்தை யிருப்புக்கு என்னப்பயோஜமுண்டு! தமரோடு - அஸ்யாபாணபரிஜநத்தோடே, அங்கு - அங்கே, உறைவார்க்கு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு, தக்கிலயே - காங்களாகோமோ? கேளிரே - கேளுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகினங்களைக் குறித்து தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்பை நான் இழந்தேபோயித்தனையோ? என்று அறியுங்கோள் என்கிறாள்.

[துமரோடும் பிரியாதே] - “தமரோடங்குறைவார்” என்றும்பத்து, பராய்வஸ்துவைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அதுக்கிடாக இவையும் குறைபற்றிருக்கிறபடி. குறைவாளர் காரியம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ? [நீரும்உஞ்சேவலுமாய்] - சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாமும்நீரும்உம்முடையகருத்தறிந்து பரிமாமுஞ்சேவலுமாய் ஸம்ஸ்லேஷாஸம்அறியும் நீங்கள். பிரிந்தாருடைய செல்லாமையும்அறிபவெண்டாவோ! உண்டார்க்கு உண்ணாதார் பசி தீர்க்கவேண்டாவோ? [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம்பொருந்நின் காதல்; ஆசையிலே விஸ்லேஷத்தை மலிப்பியாத ஆசையுண்டாகாதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே கருத்தறிந்து பரிமாவிக் கடவதாயிருக்கப்பெறுவதே நீங்கள்! [குருகினங்காள்] - என்று ஸம்ஸேவயித்து வைத்துத் தொடங்கின வார்த்தை முடிச்சொல்லமாட்டாதவலஹாச்யாலே ஆர்ப்போக்தியிலே அத்தைமுடித்துத் தானிருக்கிற இருப்பிலே வ்ஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும் பழிப்புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்மாலும் இழிப்புண்டு] - காசாசிக்க ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக வர்ப்புக்கள் கைவிட்டார்கள். காசாசிக்கமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தவளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார்; வர்ப்புக்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும். பிற்பட்டார்க்குக் காட்டிக் கொடுக்கவந்து நிற்கிற சிலைபாகையாலும் கைக்கொள்ளவேணும். இரண்டும் என்னளவிலே உபேக்ஷாஹேதுவாவதே! [இங்கு என்] - இவ்விருப்புக்கு என்னப்பயோஜமுண்டு? “ஸம்ஸேவாநந்தரத்தில் ஒருதேஸவியோஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆயிரிருக்கிறேனோ?” என்றுதன்னிலே வ்ஷண்ணையாய்ப் பின்னையும் தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [தமரோடு இப்பாடி] - தம் பரிஜனங்களோடே யங்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு நாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்புக்கு, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றிருப்பாராகாரோ என்று கேளுங்கோள்!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சில குருகினங்களைக் குறித்து, “தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்தலிருப்பை நானிழந்தேபோயித்தனையோ?” என்றறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

இரண்டாம்பாட்டு — துமரோடும் இப்பாடி. “தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளிரே” என்றத்தைக் கடைசித் தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இப்பாடி.

[நுமரோடும்பிரியாதே] - “தமரோடங்குறைவார்” என்றாய்ந்து ப்ராப்யவஸ்து வைச்சோல்ல நினைக்கிறது; அப்படியே இவையும் குறைவற்றிருக்கிற படி. குறைவாளர் கார்யம் குறைவற்றிருக்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு, பட்டினிகிடந்தார் பசி பரி ஹரிக்க ப்ராப்தமிறே. [நீரும் நஞ்சேவலுமாய்] - சேவல்நினைவறிந்து பரிமாறும் நீரும், உம் முடைய கருத்தறிந்து பரிமாறும்சேவலுமாய். ஸம்ஸ்லேஷரஸமறியும் நீங்கள், பிரிந்தா ருடைய சேல்லாறமையும் அறியவேண்டாவோ! [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம் போருந்தின காதல். ஆசையிலே, விஸ்லேஷத்தை மலிப்பியாதவாசையுண்டாகாதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே, கருத்தறிந்து பரிமாறவுங்கடவதாயிருப் பதே நீங்கள்முன்னம்! “குருகினங்காள்” என்று ஸம்போதித்துவைத்து, தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சோல்லமாட்டாத வலஹாரியாலே அர்யோக்தியிலே யத்தை முடித்து, தானிருக்கிறவிருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும்புழிப்புண்டு - அணிமுழிக் களத்துறையும் தம்மாலுரிழிப்புண்டு] - காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக வங்யுக் கள் கைவிட்டார்கள்; காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார். வங் யுக்கள் கைவிட்டதே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும்; பிற்பாடர்க்குக் காட்சி கொடுக்கவந்துநிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்கொள்ளவேணும்; இரண்டும் என்னளவில் உபேக்ஷாஹேதுவாவதே! [இங்கென்] - இவ்விருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? தம் மைப்பெற்றிருக்கிறேனோ, வங்யுக்களைப் பெற்றிருக்கிறேனோ? இங்குள்ளார்கைவிட் டால் பின்பு தம்மெல்லைக்குள்ளே யாக்கிக்கொள்ளவேண்டாவோ? ஹவத் விஷயத்திலே யுட்புக டுட்புக, அன்றுதொடங்கிக் கைவிடுவார்களிறே ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார். †(“ஸார ஸம்ஸாரத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?” என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய், அத்தை) அவ்வளவிலேவிச்சேதித்து, பின்னையும், தன்சேல் லாமையாலே அவற்றைக்குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்:—[தமரோடங்குறைவார்க்கு] - தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதமக்கு, நாங்களாகோமோ?

“தமரோடும்” என்றிவற்றைச்சொன்னதுக்கு ஹவம் - தமரோடே இத்தயதி. இவை குறை வற்றால் தனக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன-குறைவானீர் இத்தயதி. “தீர்க்கவேணும்” என்கிறிரிப்பந்த மேதென்ன, - லெனசிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே யத்தை த்ருடகரிக்கிறார் - உண்டார்க்கு இத்தயதி. இத் தால்ஹவம் - ஸம்ஸ்லேஷ இத்தயதி. “அமர்காதல்” என்றதுக்கு - பரஸ்பரஸத்ருஸமான காத லென்று கீழுள்ளிச்செய்து, அமருதல் - காலத்தோடேபொருந்துதலாய், நித்யமான காதலென் றர்த் தாந்தரமாதல், கீழ்வாக்யத்துக்கு மலிதமாதல் - ஆசையிலே இத்தயதி. “அமர்காதல், நுமரோடும் பிரி யாதே, நீரும் நஞ்சேவலுமாய்” என்கிற பதத்யயங்களாலும் மலிதம் - ஆசையிலும் இத்தயதி. “இங் கென்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குருகினங்காள்என்று இத்தயதி. “தக்கிலமேகேளீர்” என்று முடியச்சொல்லமாட்டாத வலஹாரியாலேயென்றபடி. பதத்யயதும்ஹவம் - காதாசித்த இத்தயதி வாக்யத்யயம். கீழ்வாக்யத்யயமலிதம்-வங்யுக்கள் இத்தயதிவாக்யத்யயம். என், ப்ரயோஜன மில்லையோ? என்ன-தம்மைப்பெற்று இத்தயதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்ன - இங்குள்ளார் இத்தயதி. காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரத்திலே பந்துக்கள் விவொர்களோவென்ன - ஹவத்விஷயத் திலே இத்தயதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவ்வளவிலே இத்தயதி. அவ்வளவிலே - விஷண்ணையான வளவிலே. விச்சேதித்து - விஷாதத்தைவிட்டு. தக்கிலமே - தகோமோ? கீழ்வாக்யத்துக்குஹவம் -

† குண்டலிதம் சில ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

என்று கேளுங்கோள். தாழும் தடிக்கு கல்லாருமா? ருக்கிற விருப்பத்து, “அடியார்கள் குறாங்களை உடன்கூவே தேன்றகோலோ” என்றிருப்பார்களோ? என்று கேளுங்கோள்.

(२)

முன்னும் பாட்டு.

தக்கிலமே? கேள்விகள் தடம்புனல்வாய் இராதேரும்
கோக்கினங் காள் துருகினங் காள் குளிர் முழிக்களத்துறையும்
சேக்கமலத்தலர் போலும் கண்கைகால்செங்கனிவாய்
அக்கமலத்தில போலும் திருமேனியடி களுக்கே.

ஆ - (தக்கிலமே.) - தன்னைக்காண்கைக்கு நான் அர்ஜுனயன்மியே அவ்வழி
கையுங் காணப்பெறுதே இழந்துபோயித்தனைபோ? என்றுகேள் என்கிறான்.

ஒ.—முன்னுப்பாட்டில், சிலநிகைகளைக்கூடும், குறுகியவைகளையும் சேர்க்கிக்
தன்னழகைக் காண்கைக்கு நாங்கள் போக்பதையை உடைபோய்மல்லோமோ? என்று
கேள்வி என்கிறாள்.

[தடம்புனல்வாய் இரைதேரும்] - பொய்கைகளுடைய விரலே இரைதேக்கிறது.
[செக்கமலம்] - செந்தாமரை. [அடிகள்] - ஸ்வாமி.

ப. - அந்தரம், அவயவங்களோடு ஸமுதாயத்தோடு வாசிபற அநிபந்த
லோக்யமான வடிவையுடையவர்க்கு நான்கள் அபேகப்போ? கேளுங்கோள்! என்று சில
சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் கூட அபேகிக்கிறார்.

தட - பெரிய, புனல்வாய் - தடாகத்திலே, இராதேநும் - ஆமிஷாந்திக
ளாய்க்கொண்டு, (என்னுலிசெவேஸாதருணமாகத் தனித்தனிபே திரள் திரளாயிருக்கிற)
கொக்கினங்கான் குருகின்னங்கான்-! குளிர் - ஸாமஹாமான, மூழிக்களத்து - திருமுழிக்
களத்திலே, உறையும் - சித்யவாஸம் பண்ணுவவராய், செம் - செவந்த, கமலத்து - கம
லத்தின், அலர்போலும் - அலர்போலேயிருக்கிற, கண் - ("இந்தே" என்னப் பண்
னும) கண்ணையும், கை - ("செவ்வடிவுவல்லுவிடுவதுவல்லு வல்லுவிடுதி" என்று
ப்ரார்த்திக்கும்படியே யனைக்கும்) கையையும், கால் - ("உரண்டியில்லுவிடுதி" என்றுஆஸ்
ரயிக்கும்) திருவடிகளையும், செங்கணிவாய் - ("போலும்") என்று ஸார்த்வவாதம்
பண்ணும்) செவந்தசுனிசிற்றத் திருப்பவளத்தையும், அக்கமலத்து - அந்தக்கமலத்
துக்குப்பராஜாதுமான, இலைபோலும் - இலைச்செறிவுபோலே யிருக்கிற ஸாமனமான,
திருமேனி-திருமேனியையுமுடையராய், அடிகளுக்கு - அவ்வடிவழகைக்காட்டி எனக்கு

தமிழ்நாட்டில் இத்தொழில், அந்நாடு, “நாமோடு” என்று வரவேண்டித்தந்தது ஸ்வாமிநாதரால் - தமிழ்நாட்டில் இத்தொழில், அந்நாடு - நாம் மாநாட்டினரின் தலைமையில்தான் அப்போதே நடைபெற்றது என்று வியப்பில்லை. ‘நாமோடு’ என்றதொருபடி, ‘குருகிண்கான் - எமராலும் பழிப்புண்டு - அணிமூழிக்கின்றதிறையும்-தம்மாலுமிழிப்புண்டு - இங்கென்?, - நாமோட்குறையாங்குத் தக்கிலமேகேளீர்’ இத்தொழில் - பழிப்புண்கை - பழிக்கப்படுகை. இழிப்புண்கை - உபேகித்கப்படுகை. *

(2)

$$\left(\frac{1}{2} \right)$$

ஸ்வாமியானவர்க்கு, தக்கிலமே - (இவ்வழகை யறுவழிக்கைக்கு நாங்கள்) யோக்யரல் லோமோ என்று, கேளீர்கள் - கேளுங்கோள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், சிலகொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கித் தன் அழகு காண்கைக்கு நாங்கள் யோக்யரல்லோமோவென்று கேளீர் என்கிறார்.

[தக்கிலமே கேளீர்கள்] - ஓரறுதிபெறக் கேட்டுப்போருங்கோள்! அவர் “வேணும்” என்னில் நாமும் நம்பராணனைநோக்கவும், அவர் “வேண்டா” என்றாராகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் நிச்சிதமாகக்கேட்டுப் போருங்கோள். [தடம்புனல் வாயிரைதேரும்]-பொய்கையின்நீரிலே இரைதேருகிற; உபவாஸக்ருஸயான என்னைப் போலன்றியே இரை மிடற்றுக்குக் கீழேயிழியும்படியிதே உங்கள் பௌஷ்கல்யம். [கொக்கினங்காள் - குருகினங்காள்] - “யாங்கலீ நாஸஹஸாணி” என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டவற்றை அடைய ஏவுகிறார். “சிலவற்றைப் போகவிட்டோம், அத்தாலே நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்” என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. [குளிர்ப்பழிக் களத்துறையும்] - விரஹதாப தத்தையாயிருக்கிற எனக்கு அந்தப்ரமஹரமான தேசத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலம் இத்யாடி]-இக்குளிர்த் திக்கு அடியான அகவாயில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான லிவ்யா வயவங்களையுடையவன்; முதலுறவு பண்ணும் கண், அந்நோக்குக்குத் தோற்றுரை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றார்விழர் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழந்தாரை ஸாந்தவநம்பண்ணி யரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலேபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமான வடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரஹ்மமான செந்தாமரை யிலேபோலேயாய்த்து திருமேனி. வெண்டாமரைமயன்னில் விஜாதிய மென்று ‘அக்கமலம்’ என்கிறது. [அடிகளுக்கு]-வடிவழகையும் அவபவசோஹையையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு இவ்வடிவுக்குத் தோற்று வைவரண்யத்தை யரித்திருப்பார் யோக்யரல்லரோ? என்றுகேட்டுப் போருங்கோள்!

எ.டு.—மூன்றும் பாட்டு. சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும்நோக்கி, தன் அழகு காண்கைக்கு நாங்கள் யோக்யரல்லோமோ? என்றுகேளீர் என்கிறார்.

[தக்கிலமேகேளீர்கள்] - நாம்ஒன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டுப் போருங்கோள். அவன் இன்னம் “இதுவேணும்” என்றிருந்தானாகில் ப்ராணைக்களை வருந்தி நோக்கிக்கொண்டேகிடக்கவும், “வேண்டா” என்றிருந்தானாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் அறுதியாகக்கேட்டுவேங்கோள். [தடம்புனல்வாயிரைதேரும்] - மிக்க ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய பொய்கையில் நீரிலே இரைதேகிறவளவாயிருந்தது உங்களுக்கு. (“உவவரவஸுஸாஸா”) (உபவாஸக்ருஸாம்) என்கிறபடியே † உபவாஸக்ருஸயான என்னைப்போலன்றியே, இரை மிடற்றுக்குக்கீழ் இழியும்படியிதே உங்கள் பௌஷ்கல்யம்!

மூன்றும் பாட்டு.—தக்கிலமே இத்யாதி. “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் - திருமேனியடிகளுக்கு-தக்கிலமேகேளீர்கள்” என்றவற்றைக் கடாஹித்தவதாரிணை - சிலகொக்கினங்களையும் இத்யாதி.

மீளவும் “தக்கிலமேகேளீர்” என்றதுக்கு ஹவம் - நாமோன்றிலே இத்யாதி. விவரணம்-அவன்இன்னம் இத்யாதி. “தடம்புனல்” என்றதிலே, ஜலஸம்ருத்தியும் அர்த்தாஷ்வித்தம். விவரணம்-உபவாஸ இத்யாதி. கொய்யடி - மெத்தென்றவடி. “இனங்காள்” என்ற பெற்றுமசநார்த்தம் -

† குண்டலிதம் இரண்டு ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

[கோக்கினங்காள் குருகினங்காள்] - குருகு - கோட்படிவான. “யாங்கவீநாங்கலஹ ஸ்ராணி” (யாங்கவீநாங்கலஹஸ்ராணி) என்கிறபடியே, கண்ணுற் கண்டவற்றையைய வவுகிறாள்; “சிலவற்றைப்போகவிட்டோம், அவை நங்கார்பம் தலைக்கட்டும்” என்று கூறி யிருக்கும் விஷயமன்றே! [குளிர்முழிக்களத்தறையும்] - விஷயத்தைதயாயிருக்கிற எனக்கு அந்த ஸ்ரமஹரமான தேசத்தில் ப்ராப்திபரிதாவதே! [சேக்கமலமித்பாதி] - அக்குளிர்த் திக்கு அடியான உள்ளில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலத்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான திவ்யாலயவங்கையுடையவன் முதலுறவண்ணும் கண்; அங்கோக்குக் குத் தோற்றாரையணைக்கும் கை; ஸ்பஸார்த்தக்குத்தோற்றார் விழந்திருவடிகள்; திருவடி களிலே விழந்தாரை ஸ்ரமந்தவநம்பண்ணி பரிப்பிக்கும் முயவல். [அக்கமலத்திலேபோலுங் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகமானவடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரலாபமான செந்தாமரையிலேபோலே யாய்த்துத் திருமேனி. வெண்டாமரைமேன்னில் விஜாதீய மேன்று, ‘அக்கமலம்’ என்கிறது. [அடிகளுக்கு] - அந்த அவயவபோலையையும் வடி வழகையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு. இவ்வடிவழகுக்குத் தோற்று வைவரண் யத்தை தரித்திருப்பார் அங்குத்தைக்கு அயோக்யரோ என்று கேட்டுப்போருங்கோள். அவன் புருஷோத்தமனானால், இவன் “நாரீனாமுத்தமையம்போது இப்படியேயிருக்க லேனுமிதே.

(ஈ)

நான்காம் பாட்டு.

திருமேனியடிகளுக்குத் திவ்வையேன்விநிதாதாய்
திருமுழிக்களமேன்னுஞ்சேழுநகர்வாயணி முகில்காள்!
திருமேனிஅவட்கருளரேன்றக்கால் உம்மைத்தன்
திருமேனியோளியகற்றித் தேளியசுமடகடியமே.

யாங்கவீநாடி இத்யாதி. “யாங்கவீநாங்கலஹஸ்ராணி ஸ்ராணஹுருபுயாநாதிதா! லிக்ஷுஸவாபுஸுரோதபுனெ ஸெயரோலாபிதாபியா” இதி ஸந்தாகாண்டே யித்யாத்தருஷ்ட வா ஹநாமாந் (ஈ.ஈ.ஈ.). முத்தப் போகவிட்டவை வருமனவும் கூறியாமல் கண்டபக்கினமெல்லாம் தூதுவிலொனென்? என்ன-சிலவற்றை இத்யாதி. திருமுழிக்களத்திலுண்டான ஸரீரத்தை வர்ணித் திறதுக்கு லாவம்-விஷயத்தைதயாய் இத்யாதி. வாசத்தடம் என்றது - அவயவங்கள் தாமரைபோல, அதுகளிருக்குமிடம் தடாகமென்னுமத்தாலே. “கண், கை, கால்” என்கிற காமத்துக்கு லாவம் - முத லுறவு இத்யாதி. அவர்களுக்கு - அருயவீப்பார்க்கு. ஸ்பஸார்த்தம் - அவயவங்களுக்கு இத்யாதி. ‘கமலத்திலே’ என்னுதே, “அக்கமலம்” என்று வச்சேய்த்ததுக்கு லாவம் - வெண்டாமரை இத்யாதி. அதாவது - ஸாமாந்யேந “சமலம்” என்றால், வெண்டாமரையையுஞ் சொல்லுமானையாலே, வைஜாதீய பரிஹாரார்த்தமாக “அக்கமலம்” என்று செந்தாமரையை வச்சேய்த்துத் தென்றபடி. “கண்ணகால் செங்கனியாய் - திருமேனி” என்றவகந்தாம் “அடிகளுக்கு” என்றதுக்கு லாவம் - அந்தஅவயவ இத்யாதி. சீழ்வாக்யத்துக்கு லாவம்-இவ்வடிவழகுக்கு இத்யாதி. வாசஸப்தமில்லாதிருக்க, “வைவரண் யத்தை பரித்திருப்பார்” என்கிறதென்? என்ன - அவன் புருஷோத்தமன் இத்யாதி. ‘தடப்பினல் வாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘அடிகட்கு - தக்கிலமே கேளீர்கள்’ இத்யாத்வம்.

(உ)

† ஸாந்தவநம் பண்ணுதல் - நல்வார்த்தை சொல்லுதல்.

ஆ.—(திருமேனி.) - திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய் அணிமுகில்
காள்! திருமேனி யவட்கருவீர் என்று இத்தனையுஞ்சொன்னாலும், உங்களுக்குப் பரம
புநமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து, அவ்வூரில் நின்றும் போகவிடுக்
குமோ? இத்தனையுஞ் சொன்னால் என்செய்யும்? என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என்வார்த்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியென்று தொடங்கி] - தன்வடிவழகாலே ஜயத்தையடைய அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு அவ்வழகையிழந்து நோவுபடுகைக்குடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய தூதாய், திருமுழிக்களமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற திருநகரியில், அழகிய முகில்காள் ! [திருமேனியவட்டுகென்று மேலுக்கு] - அவனுக்கு உம்முடைய திருமேனியை அருளிர் என்று சொன்னக்கால், உங்களைத் தன்திருமேனியில் ஒளியைமாற்றி, உங்கள் அழகெல்லாம் தெரியும்படியிங்கள்நிற்கும் நிர்மலமான ஆகாசத்தில் சிதிலும் உங்களைப்போக்குமோ ! திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகரில், திருமேனியடிகளுக்கு என்றுமாம்.

ப. — ஆகத் தாம், 'அழகாலே அடிமைமகள்' என் தூதாய்ச்சென்று, உம்முடைய திருமேனியை யவளுக்கு உபகரியீரென்று ஒருவார்த்தை சொன்னால் உங்கள் ஸாஸ்யத்தையும் தேசவாஸத்தையுந் தவிர்க்குமோ' என்று சிலமேகங்கள் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறீர்.

அணி-ஃர்ஸீயமான வடிவையுடைய, முகில்கான்-! திருமுழிக்களமென்னும்-
 “பின்னாள்வணக்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்” என்னும்படி ப்ரஸித்தமான, செழுநகர்வாய் - விலக்தணநகரத்திலே வர்த்திக்கிறவராய், திருமேனியடிகளுக்கு - “ரூபவ
 டெவோடுவெழுத்தடிவீரமூலவடி” என்று வடிவத்தானே ஸர்வாயிகத்வ ப்ரகாஸக
 மான ஸோஷிதவத்தையுடையவர்க்கு, தீவிரையேன்- (அவரோடுஉறவுண்டாயிருக்க அதுஐ
 விக்கப்பெறுத) க்ருமமான பாபத்தையுடைய நான், விடு - விடுகிற, தூதாய் - தூத
 ராய்ச்சென்று, அவட்கு - அவளுக்கு, திருமேனி - உம்முடைய நிரதியாய்ஜீக்யமான
 வடிவை, அருளிர் - உபகரித்தருளிர்” என்றக்கால் - என்று ஒருஉக்தி நேர்ந்தக்கால்,
 உம்மை - (பரார்யமாகவார்த்தைசொன்ன உங்களை), தன் திருமேனி ஒளி - (தான்அடி
 யிலே யுங்களுக்குத்தந்த)தன் திருமேனியிலொளியை, அகற்றி - தவிர்த்து, தெளிவிசம்பு
 கடியுமே - விலக்தணமான ஆகாசத்தில் வர்த்தியாதபடிபண்ணுமோ? ஸ்வார்யமாக
 அபேஷித்தார்க்குக் கொடுக்குமவன், எனக்காக அபேஷித்ததுக்காக ஸாரூப்யத்தையும்
 விஷ்ணுபரோப்யத்வத்தையும் தவிர்க்கை அஸம்ஹாவதிமென்கிறார்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என் லாவத்தை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களை தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபபூண விவிஞ்சிகளையொழிய வடிவமுகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவர்க்கு, வடிவமுகாலே ஜுத்ததையடையத் தோற்றித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க் கென்றுமாம். “சுவஸாரூபத்திவெஹிரொ” என்கிறபடியே, ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிதே வடிவிருப்பது. [திவினையென் விடு துதாய்] - ஸர்வ ஸாயாரணமான வடிவையிழந்து உட்கன்காலிலே விழவேண்டும்

படியான என்னுடைய உலகக்குழப்பத்திலே அபிகரித்து. [திருமுழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தாக்கூணத்துக்கு வந்துநிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான இடம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டிலுண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய் வந்திக்கொண்டிருக்கிற முகில்கள்! என்னுதல், செழுநகர்வாய்களுக்கும் செப்புங்கோள் என்னுதல். செழுநகர்வாய்ச்சென்று செப்புங்கோளென்னுதல். [திருமேனியவட்கருள்] - ப்ராப்யமான திருவுடம்பை, ஆசைப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ? இவ்வுடம்ப உமக்குக் கண்டது என்றிருக்கிறோ? என்று செல்லுங்கோள்! “ஹதாநாஸ்ய” என்கிறபடியே இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டவர்களுக்கே என்று சொல்லுகிறோன்; காமினிக்கு ஸ்வரூபாசீகரிக்காட்டில் வடிவிலேயே அபேகை. [அருள்] - ப்ரணயிதவங்குடிபாலால் கிருபையும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - “வாஉபயஜேஷ்வாஸ்யாஹி” என்று உங்களுக்கு ஒருவார்த்தையன்றே சோவேண்டிவது? [உம்மை] - இப்படி உபகாரகாரியிருக்கிற உங்களை. [தனிதிருமேனி யொளியகற்றித் தெனிலிசம்புகடிபுமே] - உங்கள் வடிவிலுண்டான புகரையும்போக்கி கிம்மமான ஆசத்தில் என்றும் உங்களைப் ஒட்டியோ? உங்களுக்குஇல்லாதவற்றை உண்டாக்குமதொழி, பண்ணிவந்தையம் தனித்து உங்களைத் தண்டிக்குமோ? அல்லலாந்ருப்யத்தைத் தனித்து, “வாஉபயஜேஷ்வாஸ்யாஹி” என்கிறபடியே ஸ்வயா ஸாந்ருப்யத்தையுத் தந்து ஆகாசமாத்ரஸ்பிதியாவன்றிக்கே, பரமாகாஸத்தையுத் தாராதே? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்திலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜனம் கனத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கூடலிகோனோ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சில மேயங்களைநோக்கி, ‘என்வார்த்தையை யவனுக்குச்சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?’ என்கிறான்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபநவவிபூதிகளையொழிய வடிவவகாலே ஸ்வஸ்வாமியென்று தோற்றம்படி யிருக்கிறவர்க்கு; வடிவவகாலே ஜயத்தைமடையத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு என்றமாம். “ஹவஸாஃஸுரீதிவெஹிநெ” (அவாஸாஃப்ரதிபேதிரே) என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிரே வடிவிருப்பது. [தீவினையென்விதோதாம்] - ஸ்வஸாயாரணமான உடம்பையிழந்து உங்கள் காலிலேவிழ வேண்டுமென்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தாழ்க்குழப்பத்திலே மதிகரித்து. [திருமுழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தாக்கூணத்துக்காக வந்த நிற்கிறஇடமென்று ப்ரணித்தமான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் உண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய்

நாலாம்பாட்டு—திருமேனி இம்யாதி. “தனமுதல்கள் - என்றக்கால், உம்மைத் தனிதிருமேனியொளியகற்றித் தெனிலிசம்புகடிபுமே?” என்றவற்றைக் கடைசித்தவற்றை - சில மேயங்களை இம்யாதி.

“கண்டவாற்றால்” இம்யாதிப்படியே திருமேனியில் கைகூண்டவற்றாலே ஸ்வஸ்வாமி என்று தோற்றுகிறவர்க்கென்று முத்தினவர்த்தம்; இவ்விடத்திலே, “ஹ-ஹவஸாயிரியாவாஸிரே” இம்யாதி ஸ்லோகம் அநஸந்தேயம். வடிவவகாலே ஜயத்தை சொஷமாகின ஸ்வாமிக்கென்று இரண்டாமர்த்தம். அநகூலமொழிய ஜயத்தைமடைய வடிவவகாலே தோற்றிக்கக்கூடுமோவென்ன - அவஸா இம்யாதி. “ஹவஸாஃஸுரீதிவெஹிநெ” இதி ஸ்வயர்வணி. (ஈ) “தீவினையென்” என்றதுக்குஹவம் - ஸ்வஸாயாரணம் இம்யாதி. “என்னும்” என்று ப்ரவரித்தியேதென்ன - ஆர்த்தாக்கூணத்துக்கு இம்யாதி. “செழு” என்று - அடிமைச் சொன்ன துக்குஹவம் - பரமபதத்தில் இம்யாதி. செழுநகர்வாய்-அதிகாரத்திலே வந்திக்கிற

வர்த்திக்கிற அழகியமுகில்காளென்னுதல்; செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புமின்களென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - பராரியமான உடம்பை ஆசைப்பட்டார்க்குக் கோத்தலாகாதோ? 'ஹதூநாடி' (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே, இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ? என்றுசொல்வங்கோள். காமினிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயே அபேகை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வமன்றோ குடிபோய்த்து; க்ருபையும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - "வாஹ்யஜேவாஹி" (வாசாதர்மமவாப்நுஹி) என்று உங்களுக்கொருவார்த்தையன்றோ நேரவேண்வேது! [உம்மை]-இப்படி உபகாரகரான உங்களை. [தன்றிருமேனியோளியகற்றித் தேளிவிசம்புகடியுமே]-உங்கள்வடிவிற்கு புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்தினின்று உங்களையோட்டுமோ? உங்களுக்கு இதுக்கு முன்பில்லாதவற்றையும் உண்டாக்குமதொழிய, பண்ணேளவற்றைத் தவிர்த்து உங்களைத் தண்டிக்குமோ? அல்ப ஸாத்ரூயத்தைத் தவிர்த்து, "வாஹ்யஜேவாஹி" (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே ஸர்வஸாலாத்ரூயத்தையும்தந்து, ஆகாசமாத்ரஸ்த்திதிகளன்றிக்கே பரமகாசத்தையுநாரானோ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜனமொத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தேளிவிசம்புகடிதோடித்தீவளைத்துமின்னிலகும்
ஒளிமுகில்கள! திருமுழிக்களத்துறையும்ஒண்டர்க்குத்
தேளிவிசம்புதிருநாடாத் தீவினையேன்மனத்துறையும்
துளிவார்கட்குமலார்க்குவன்தூதுரைத்தல்செப்புமினே.

ஆ. - (தேளிவிசம்பு.) - அவளுக்கு அருளீர் என்னவமையுமோ? இன்னொருக்கருளீரென்னவேண்டாவோ வென்னில், - யாவளொருத்தியுடைய நெஞ்சையும்க்குத் திருநாடாகக்கொண்டு நீருறைகிறீர், அவளுக்கருளீர்! என்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

என்று ஸந்தார்த்தம். செப்புமின்கள் என்று - அத்தயாஹார்யம். "ஹதூநாடி" என்றத்தைக் கூடாகுத்தருளிச்செய்கிறார் - பராரியமான இத்தயாதி. அருளீர்-அருளினிலாகாதோ? திருமேனி பராரியமோவென்ன - ஹதூநாம் இத்தயாதி. ஸ்வரூபகுணாதிகளிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - காமினிகளுக்கு இத்தயாதி. தன் திருமேனியோடொத்த வெளியையகற்றியென்று ஸந்தார்த்தம். "கடியுமே" என்றபிரிவிலையேகாரத்துக்குவாவம் - உங்களுக்குஇதுக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - அல்ப இத்தயாதி. "என்றக்கால்" என்றத்தைக்கடாகுத்துவாவம் - உங்களுடைய இத்தயாதி. எனக்கு ப்ரயோஜனம் என்றது - ஸந்தையை; உங்களுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றது - பரமஸாம்யபத்தைய. 'திருமுழிக்களமென்னும்' என்றுதொடங்கி, 'முகில்கள' - திருமேனியடிக் குத் தீவினையேன் விடுதாதாய் - திருமேனியவட்கருளீர் என்றக்கால்' என்று தொடங்கி கடியுமே யென்றந்வயமாதல்; அணிமுகில்கள' - தீவினையேன் விடுதாதாய் திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய்வர்த்திக்கிற - திருமேனியடிக் கு - திருமேனியவட்கருளீர் என்று செப்புமின்கள்; என்றக்கால், உம்மை என்று தொடங்கி, கடியுமே என்றந்வயமாதல். இதுக்கு ஸ்வாபதேயமாக, "பூண்டநாள்" இத்தயாதிருணை யநுஸந்தேயம். (ச)

ஆசார்யஸ்ரீயே.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'எங்கள் உன்வார்த்தையை விண்ணப்பஞ்செய்தால், அவன் அங்கீகரிக்குமோ?' என்று கேட்பிகோளாகில், பாம்படித்திற்பண்ணும் அங்கீகரிக்காததை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரிக்கும்; ஆனபின்பு, அவனுக்கு எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும் என்கிறான்.

[தெளிவிசம்பென்று தொடங்கி] - கீர்மலமான ஆகாசத்திலே கடிதாக ஒடிக்கொள்ளிவட்டம் போலே மின்விளங்குகிற அழகிய முகில்கள்! [திருமுழிக்களத்துடைய மொண்குடர்க்கென்று மேலுக்கு] - கண்ணம் காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பாம்படித்திற்பண்ணும் வ்யாபாஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திப்பதஞ்செய்து, துளிஒழுகும் மதுவை உடைத்தான திருக்குழலையும் விலக்கணமான ஒளியையுமுடையனாக்கொண்டு திருமுழிக்களத்திலே வர்த்தித்தருளுகியவனுக்கு என்னுடைய ஹ்ருதவாக்யத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

ப.—அந்தரம், பாம்பவ்யோமபாபடிவாசம்மான ரிதிராமவிஹூதிமில் இருக்குமாபோலே என்னெஞ்சிலே பிருக்கிறவனுக்கு என் தூதாய்ச்சென்று வார்த்தைசொல்லக்குறையிலிலே என்று, அம்மேவந்தன்னையே பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

தெளிவிசம்பு - கீர்மலமான ஆகாசத்திலே, கடிதாக ஒடி - (வெத்திலே கடப்பாரைப்போலே என்கார்யத்துக்கு த்வரிக்கிறிகோணென்னலாம்படி) கடிதாகவிடடி, தி விளைத்து - அலாதசக்ரம்போலே, மின் இலகும் ஒளி முகில்கள் - அழகிய மின்விளங்காநிற்க அத்தாலே வடிவில் அழகுவளர்த்த தோற்றம்படியான முகில்கள்! திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்தில், உறையும் ஒண்குடர்க்கு - சித்பவாஸத்தாலே ஸௌஸீல்யஸௌஸ்யாதி விலக்கணமான ஹ்ருதயத்தையுடையபாபத்தெளிவிசம்பு - கீர்மலமான திவ்யாகாசத்தை, திருநாடா - ரிதிராமவிஹூதியையுடையபாபவைத்து, திவினையேன்மனத்து - ஸம்ஸாரேஷுமுகத்தாலே பரிதாபஹேதுவான பாபத்தைமுடைய என்னெஞ்சிலே, உறையும் - முகத்தோன்றாபகாரிசெய்கொண்டு, துளி - துளித்து, வார் - ஒழுகுகிற, கள் - மதுவைஉடைத்தான, குழலார்க்கு - மயிர்முடிமுடிவாக பரகாரிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருக்கு, என்னுடையவாக்யம் - 'சேகரனான இது கீர்மலமான ஹ்ருதவாக்யத்தோ' என்கிற ஹ்ருதவாக்யத்தை, செப்புபின் - சொல்லுகிறேன்! திருக்குழல் மதுவாருகிறது - அகவிதானவைத்த பூமிச்செய்வியாலே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீரே உபலக்கையைப் பிறப்பித்தாய், திருநெளி யொளிபகற்றி என்று; ஆனபின்பு, எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், - பாம்படித்திற்பண்ணும் ஹ்ருதத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரிக்காததொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும்! என்கிறான்.

[தெளிவிசம்பு கடிதோடி] - கீர்மலமாய் சிபாலம்பரமான ஆகாசத்திலே ஹூமியிலே ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே கடுகையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன்கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறான். [திவினைத்து மின்னிலகும்] - கொள்ளிவட்டம் போலே மின்விளங்காநிற்கிற; தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு தரிவாரைப்போலேயாய்த்து மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளி முகில்கள்] - பாம்படித்தாலே அழகிதானவடிவையுடைய முகில்கள்! [திருமுழிக்களத்துறையும் ஒண்மத்தாலே அழகிதானவடிவையுடைய முகில்கள்! திருமுழிக்களத்துறையும் ஒண்குடர்க்கு] - திருமுழிக்களத்திலே சித்பவாஸம் பண்ணுகையாலே புகர்மிக்கிருந்தவர்க்கு.

அவன்வடிவுக்குப் போவியாயிறே உங்கள்வடிவிறுப்பது. [தெளிவிசம்பு இய்யாதி] - “பரமபதம் தேஸமாயிருக்க அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவன்” என்று சிற்றூட்கொண்டான் பணிக்கும். “பரமபதத்திற் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான்” என்று எம் பெருமானார். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். [துளிவார்கட் குழலார்க்கு] - துளியொழுகும் மயுவையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவார்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூதோற்றக்கடவதன் மியே, மயுவொழுகக் காணுமித்தனையிறே. [என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலை யிற்பூச் சருகாயிருக்கிற என்னுடைய உதவாக்யத்தை அவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அவிநிஷ்டராய்த் தாமே வரக்கடவராகச் சொல்விவைத்து, தூதுவிடவருக்கிறபடியை அறிவிப்புகோள்.

எதி.— அஞ்சாம்பாட்டு. “எங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரிக்குமோ?” என்றிருந்தனவாக. “பரமபதத்திற் பண்ணின ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதோழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டும்” என்கிறான்.

[தெளிவிசம்புகடிதோடி] - நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே, பூமியிலே ஸஞ்சரித்தாற்போலே கருடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன் கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறான். [தீவனேத்துமின்னிலகும்] - கொள்ளிவட்டம்போலே மின் விளங்காநிற்கிற. தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப் போலேயாய்த்து, மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்] - பரஹுத்தாலே அழகிதான வடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமுழிக்களத்துறையுமொண்சுடர்க்கு] - திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே புகர் மிக்கிருக்கிறவர்க்கு. அவன் வடிவுக்குப் போவியாயிறே உங்கள்வடிவிறுப்பது. [தெளிவிசம்பிய்யாதி] - பரமபதத்திற் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இதுக்கு, சிற்றூள்கொண்டான், “கொம்பது பருத்தியாக அங்காடிபாரித்து, தனக்கு பரமபதங் கல

அஞ்சாம்பாட்டு - தெளிவிசம்பு இய்யாதி. இதிலும் கீழிற்பாட்டிற் சொன்ன மேகங்கனையே தூதுவிடுகையாலே, அதுக்கிடாக “தெளிவிசம்பு திருநாடாத்தீவினையேன் மனத்துறையும்” இய்யாதியையும், “என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே” என்றத்தையும் கடாகழித்தவதாய்கை - எங்கள் வார்த்தை இய்யாதி. “திருமேனியொளியகற்றி” இய்யாதியாலே இவன் லபஸங்கையைப் பிறப்பிக்கையாலே, அத்தைக் கேட்ட மேலுங்கள், எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ என்றிருந்தன வென்றபடி “விசம்பு” என்றதுக்கர்த்தம் - நிராலம்பநமான என்றது, “கடிதோடி” என்று விசேஷித்ததுக்குலாவம் - இவற்றின் இய்யாதி. தீவனேத்து - தீவனேத்தாற்போலே; கொள்ளிவட்டம்போலே. கொள்ளிவட்டம் - அலாதசகரம். “மின்னிலகும்” என்றதுக்கு லாவம் - தன்வடிவில் இய்யாதி. மின்னோடே கூடுசையாலவந்த பரஹுத்தாலே யென்றபடி. ஒளி - அழகு. “ஒளிமுகில் - ஒண்சுடர்” என்றபதச்சேர்த்திருக்கலாவம் - அவன்வடிவுக்கு இய்யாதி. “தீவினையேன் மனத்தை - தெளிவிசம்பு திருநாடாகக்கொண்டு - உறையும்” என்று முந்தின நிர்வாஹம். மனத்தே யுறையாநிற்க, “தீவினே” என்கிறதென்னென்ன - நெஞ்சிலே இய்யாதி. வெறுப்பாக தாப்பர்யாந்தரம் - இதுக்கு இய்யாதி. “தெளிவிசம்பு திருநாடாயிருக்க, தீவினையேன் மனத்துறையும்” என்று சிற்றூள்கொண்டான் நிர்வாஹம். கொம்பது பருத்தியாக - பருத்தி கொம்பிலேயிருக்கச் செய்தே. அங்காடி பாரித்து - அது புடவையானதாய் அத்தை விற

விருக்கையாயிருக்க, அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸர்க்குத்தாரப்போலேயிருக்க என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநின்றான்” என்று. இதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வாக்யார்த்தத்தோடு சேராதது; ஓரோர் அவஸரங்களிலே சொல்லப்போம் வார்த்தையிறே. [துளிவார்கட்குமலார்க்கு] - துளியொழுதும் மதுவையுடைத்தான திருக்குழையுடைய வர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூத் தோற்றக்கடவதன்றிக்கே மதுவொழுக்கக்காணுமத்தனையிறே. [என்னதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலையிற்பூச்சுருகாயிருக்கிற என் ஁தவாக்யத்தை யவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அவிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வருவாராகச்சொல்லி வைத்து, இப்போது தூதுவிட விருக்கிறபடியை யறிவியுங்கோள். (5)

ஆறாம் பாட்டு.

தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள் தாமொழிவாய்வண்டினங்காள்!
போதிரைத்துமதுதரும் போழில்முறிக்களத்துறையும்
மாதரைத்தம்மாற்பகத்தே வைத்தார்க்கு, என்வாய்மாற்றம்
தூதுரைத்தல்செப்புத்தேரல் சுடர்வளையும்கலையுமே.

ஆ.--(தூதுரைத்தல்.) - ‘தாமொழிவாய்வண்டினங்காள்! என்னுடைய சுடர்வளையும் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், அவன்உங்கள்வார்த்தையை அநாதரிபாமே, பிராட்டி ஸர்க்கியிலே வைத்துச் சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னிடையாட்டம் விண்ணப்பம் செய்யுமிடத்து உங்கள்வார்த்தை விசைசெல்லும்படி பிராட்டி ஸர்க்கியிலேவைத்துச் சொல்லுங்கோள்! என்று சிலவண்டிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[தாமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - வருவையமல்லேன் என்றிருக்கிலும் உங்கள் பேச்சாலே அவனுக்கும் வரவேண்டுமடியான இனிமேற்பச்சையுடைய வண்டினங்காள்! [போதிரைத்து மதுதரும்போழில்] - பூக்களிலே திரைத்துக்கொண்டு மூடியாகம் பண்ணும்போழில். [என்வாய்மாற்றமென்று தொடங்கி] - என் பாக்ரமான ஁தவாக்யத்தைச் சொல்லுவிடுகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸியிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்.

கக் கடைபாப்பி அளப்பது விலைபேசுவதாமாபோலே யென்றபடி. அங்காடி பார்த்து - பார்த்தாற்போலே யென்றுகூட்டுவது. தூதப்ரகாணத்திலே வெறுப்பாகச் சொல்லுகிறத உசிதமோ என்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இய்யாதி. இதுதான் என்றது - “மனத்துறை வாராப்போலே” என்று வெறுப்பாகச் சொல்லுவதுதானென்றபடி. வாக்யார்த்தத்தோடு என்றது - இதின் பாவேஸத்திலே “஁டிவழுகும் குணங்களும் பற்றுசாகத் தூதுவிடுகிறான்” என்ற வாக்யார்த்தத்தோடு சேராதென்றபடி. ஆனால் இது எங்கனே சேரும்படியென்ன - ஓரோரவஸரங்களிலே இய்யாதி. குழலிலே பூவொழிய மதுவண்டோவென்ன - வல்லார் இய்யாதி. கிழ்ப்பதத்தோடே “என்” என்றத்தைக்கூட்டி ஁வம் - தலையில இய்யாதி. அவனை “துளிவார்கட்குமல” என்னையாலே, ப்ரதிகோடியாக - தலையிற்பூச்சுருகாய் என்கிறார். “தூதுரைத்தல்” என்றதற்கு ஁வம் - அவிநிவிஷ்டராய் இய்யாதி. காமேனாந்வயி, (5)

ப.—அநந்தரம், நித்யாநபாயிநிமான பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடைய வார்க்கு, உங்கள் வார்த்தை ஈடேறும்படி அச்சேர்த்தியிலே சொல்லுங்கோள் என்று, சிலவண்டுகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தாமொழிவாய் - கந்தலற்றபேச்சில் வாய்ப்பையுடைய, வண்டினங்கள் -! போதுஇரைத்து-புஷ்பவிகாஸைபரையில் ஹர்ஷத்தாலேகோலாஹலம்பண்ணிக்கொண்டு, மதுநுகரும் - உங்களுக்கு மயூபாநம்பண்ணலாம்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைய தான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - வர்த்திப்பாராய், மாதரை - நாரீணுமுத்தமையானலக்ஷ்மியை, தம் மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - அவளும் “அகல கில்லேன்” என்னும்படி ஹேக்யமான தந்திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும்படி வைத்தவார்க்கு, என்வாய்மாற்றம் - என்வாக்கின்பாசுரமான, தூதுரைத்தல் - உதவாக் யத்தை, செப்புதிரேல் - சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - வஸ்தரத்தையும், தூதுரைத்தல் - தூதுக்குப்பாசுரமாக, செப்பு மின்கள் - சொல்லுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக்குறித்து, உங்கள்வார்த்தை விலே செல்லும்படி பிராட்டி ஸந்தியுயிலே சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்னுடைய உதவாக்யத்தை அறிவிக்க அமையும்; நீங்கள் கொண்டுவரவேண்டா. [தாமொழிவாய் வண்டினங்கள்] - இனிய பேச்சையுடைய வண்டுகள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள்பேச்சினிமையாலே வரவேண்டுமபடியிறே உங்கள் பேச்சிருப்பது. மஹாராஜர்க்கும் பெருமாளுக்கும், “வஸகம்ஃஃவம்ஃஃவஹ்ந” என்று விஜாதிபமான இரண்டுதலையும் பொருந்தும்படி திருவடிவார்த்தை சொன்னாற்போலே. “சுபஸம்ஸாரஸம்வஹி”. [போதுஇரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே யிரைத்துக்கொண்டு மயூபாநம் பண்ணும்பொழில் என்னுதல். போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல், எதிரிகளோடும் அம்பேர்க்கவும் வேண்டா. மீட்சியிலேயாகவும் வேண்டா, உயிமுஷாஹிகள் காத்திருப்பாருமில்லை. மயூபாநம்பண்ணுகிறவர்களுடனே கூட மயூபாநம்பண்ண அமையும். [மாதரைத் தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தனையே வேண்டுவது. உங்கள்வார்த்தை கொண்டாடிக்கேட்பிக்கும் புருஷகாரமும் உண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம் இதுவாடி] - என்பாசுரமான உதவாக்யத்தைச் சொல்லப் பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸியிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்; செப்புவுதிகோளாகில் அதுதானே பெனக்குச் சுடர்வளையும் கலையும். அறிவிக்குமதுவே குறை; வரவு தப்பா தென்கை.

ஈடி.—ஆறும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, ‘உங்கள்வார்த்தை விலே செல்லும்படி பிராட்டி ஸந்தியுயிலே சொல்லுங்கோள்’ என்கிறாள்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்னுதவாக்யத்தை யறிவிக்கவமையும்; கொண்டுவரவேண்டா. [தாமொழிவாய் வண்டினங்கள்] - இனியபேச்சையுடைய

ஆறும்பாட்டு - தூதுரைத்தல் இதுவாதி. “வண்டினங்கள் - மாதரைத்தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு” இதுவாதியைக் கடாஹித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளை இதுவாதி.

“செப்புமின்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - என்னுதவாக்யத்தை இதுவாதி. “தூய்தானமொழி

வண்டுகோள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள் பேச்சின் மையாலே வரவேண்டுமென்படியே பேச்சிருப்பது. பேருமானும் இனியபேருமானும் கையின் வில்லுமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, “இவர்கள் வாலிவரவிடவருகிறார்களோ?” என்று அஞ்சி மயங்காது, அங்குமின்றி யோஜனம்அவ்வருகையோட, மீண்டுநீந்து “வாகுஷம் வாகுஷம் வாகுஷம்” (எகத்துக்ம ஸகஞ்சநோ) என்று விஜாதீயமான இரண்டேலையம் போருத்தும்படியாக “சுமவம் வாகுஷம் வாகுஷம்” (அதஸம்ஸ்காரஸம்பங்கி) என்கிறபடியே வார்த்தைசோன்னுனிறே. [போதிரைத்துமதுங்கும்போழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபாகம்பண் ணும்போழிலேன்னுதல்; போதிலே - காலத்திலேமென்னுதல். உங்களுக்கு மீட்சியிலே யாகவும்வேண்டா: உயிமுஅாதிகள் காப்பாருமில்லை; முன்பு மதுபாகம்பண்ணுகிறவர்க ளோடே மதுபாகம்பண்ணவமையும். [மாதரைத் தம்மார்க்கத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சோல்லுமத்தனையேவேண்வேது. உங்கள்வார்த்தைகேட்டிருக்கவும், கேட்டுக்கொண் டாகைக்கும் புருஷகாரமுண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம்இத்யாதி] - என்பாசரமான உதவவாக்யத்தைச் சோல்லப்பார்த்திக்கோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸ்ரீலமானபடியைச் சோல்லுங்கோள்! சேப்புத்தகோளாகில், அதுதானே எனக்குச்சுடர் வளையும் கலையுமென்னுதல். அறிவிக்குமதே குறை, அவர்வரவு தப்பாது. (சு)

[illegible]

ஏழாம் பாட்டு.

சுடர்வளையுங்கலையுங்கோண்டு அருவியேன்தோள் துறந்த
படர்புகழான் திருமுழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண்
சுடர்பவளவாயணக்கண்டு ஒருநாள் ஓர் தாய் மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! எனக்கோன்றுபணியீரே.

ஆ.—(சுடர்வளையும்) - 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! உன்னது காலே யவளை வசிகரித்து அவளோடே கலந்து பின்னை யவளைத்துறந்ததுவே புகழாகக் கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்குப் போருமோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், பின்னையும் சிலகுருகினங்களைக் குறித்து 'சிலரோடு கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்குமிருப்புப் போருமோ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோள் என்கிறாள்.

[சுடர்வளையும் கலையுமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வளையையும் கலையையும் அபஹரித்து தான் இகழ்கைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை விஸ்ரீல வித்து அதுவே பெரும்புகழாக வுடையனாய்க்கொண்டு திருமுழிக்களத்திலே நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகிறபொருள்செய்து, என்னோட்டை விஸ்ரீலஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையவனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு, [ஒருநாள் என்று மேலுக்கு]-பெருத்திருந்துள்ள பொழிலிலேயிருக்கிற குருகினங்காள் எனக்காக ஒருநாள் ஒருவாரத்தை அவனுக்குப் பணிக்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அதுபுஜ்ஜ்வலமான அவயவஸோகையை யுடையவரைக் கண்டு எனக்கு ஒருவாரத்தை சொல்லுங்கோளென்று, சிலகுருகுகளை யபேக்ஷிக்கிறாள்.

படர் - பார்த்த, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தேவர்த்திக்கிற, குருகினங்காள் - ! சுடர் - ஓளியையுடைத்தான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - கலையையும், கொண்டு - கைக்கொண்டு, அருவினைபேன் - கடக்கவரிப்பாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, தோள் துறந்த - தோளிலே யதிவ்யாழுத்தனாய்ச்சேர்ந்தவன் அத்தை யநாதரித்து, (அதுதானே), படர் - லோகவ்யாப்தமான, புகழான் - புகழாகவிருக்கும்வனாய், திருமுழிக்களத்துறையும்- (அத்யாஸக்தியாலே ஆர்த்தியைய திசையிப்பிக்கும்படி) திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பங்கயக்கண் - (சலந்தபோதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற செவ்வியழியாதபடி) பங்கயம்போன்ற திருக்கண்களையும், சுடர் - ஓளியையுடைய, பவளம்-பவளம்போன்ற, வாயனை - திருவதாரத்தையு முடைய வளை, கண்டு-, எனக்கு - (ஆர்த்தி வடிவிலேதோன்றும்படியான) எனக்காக, ஒருநாள்- (தித்யாக்கிஹாத்ரம்போலே பலநாள் வேண்டாதபடி) ஒருநாள், ஓர்- (ஆர்த்தரக்ஷணர்த்தமாகையாலே) அத்வீதியமாய், தாய் மாற்றம் - தெளிவாலே ஸ்லாக்யமானவார்த்தையை, ஒன்று - (பரப்பற்று) ஒன்றாயிருக்கும்படி, பணியீரே - பணிக்கவேணும்; பணியுங்கோளென்று கௌரவத்தைதோன்றச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, 'சிலரோடே கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்கை போருமோ? என்று அவர்க்கு அறிவிப்புகோள்' என்கிறாள்.

[சுடர்வளையும் இத்தயாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜனமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப் போகட்டுப்போனான். [அருவினையேன்] - அருவிநீர்த்துப் போகட்டுப்போக அவனையிழந்து உங்களுக்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - கலந்தபோது தன்வயாமோஹமெல்லாம் கொண்டு தோளுக்குஅவ்வருகு போகமாட்டானாயிருந்தபடி. [படர்புகழான்] - "தன்னால்வந்தறியாதாரைப் போகடவல்லவன்" என்று அதுவேபுகழாகப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். [திருமுழிக்களத்துறையும்] - உலாஸ்மினென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி திருமுழிக்களத்திலே சித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. [பங்கமக்கண்சுடர் பவனவாயினி] - போகட்டுப்போனானும் விடவொண்ணாதபடியான அவயவஸோனாஹைய புனடபவனை; என்னைட்டை விஸ்வலகத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோனாஹை உடைபவனை என்றுமாம். [கண்டு] - அர்ஜுனனையும் முறுவலையும் காண்கையாலே உங்களுக்கு என்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிருக்கிறதிலே; அவ்வடிவழிகைக்காட்டி உங்களுக்கும் போனகாரியத்தையும் விஸ்மரிப்பிக்கவல்லன். [ஒருதான்] - ஒருதானே அமைபும்; பிறற்றதான் சொல்லவேண்டுமதில்லை. [ஓர் துடம்மாற்றம்] - அச்சநிதியமான கல்லவர்த்தை முடிசிறுள் ஓர்அவலை உஜ்ஜீவிக்கச்சொல்லுகிற வார்த்தையிலே. [படர்பொழில்வாய் குருகினங்கான்] - பார்த்தபொழிலிடத்திலே வர்த்திக்கிற குருகினங்கான்; என் உபவாஸக்ருஸையாயிருக்க, சீக்கள் ஜீவித்துக் களித்திருக்கப்போருமோ? என் முடிந்தால் உங்களுக்கு இச்சோலைப்பாப்பெல்லாம் நோக்குவார்ஆர்[எனக்கு]-என்வடகிருக்கிறபடி கண்டிக்கொளிறே. [ஒன்றுபணியிரே] - எனக்கு உஜ்ஜீவமாயிருப்பதொரு வார்த்தை சொல்லுங்கோள், இரண்டாம் வார்த்தைவேண்டா. [பணியிரே]-தான் ஐகரூலத்திலே பிறக்கவுமாம்; எதிர்ந்தலை திர்பக்குக்களாகவுமாம்; ஐகரூலத்திலே உபகாரகரைச் சொல்லக்கடவது இங்கனையிரே.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, "சிலரோடே கலந்த அவர்களைத் துறந்து அதுவே புகழாக விருக்கைபோருமோ என்று அவர்க்கறிவிப்புகோள்" என்கிறான்.

[சுடர்வளையும்இத்தயாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜனமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப்போகட்டுப்போனான்; தனக்கு யாருமானவற்றைக்கொண்டு அல்லாதவற்றைப் போகட்டுப்போனான்; கைககடக்கினத்தையுட்கொண்டு மடிச்சுக்கையுங் கொண்டுபோனான். [அருவினையேன்]-ஆதரித்துவந்து கலந்தவன், போகட்டுப்போம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - அந்த வ்யாமோஹமெல்லாம் கொண்டு தோளுக்கவ்வருகு போகமாட்டிற்றிலன்போலேகாஹும் அவன்தான். [படர்புகழான்] - "தன்னாலல்லது செல்லாதாரை இங்குன் விடவல்லாரில்லை" என்று இதுவே

ஏழாம்பாட்டு.—சுடர் இத்தயாதி. "குருகினங்கான் - அருவினையேன் தோள் துறந்த படர்புகழான் - எனக்கொன்று பணியிர்" என்கிற பதங்களைக் கட்டாசுதித்தவாரிசை - சிலகுருகினங்களை இத்தயாதி.

"தோள்துறந்த" என்னுமனவுக்கும் ஹாவம் - இத்தலையில் இத்தயாதி. விவரணம் - தனக்கு இத்தயாதி. "சங்கஞ்சரிந்தன" இத்தயாதிப்படியே எல்லாம் சிதிலமாயிருக்க, விசேஷிக்கிற தென்னென்ன - கைக்கு இத்தயாதி. பாதாஹத்தைச் சொல்லித்தென்றபடி. சாடுகத்து-கைக்கடங்கினது - வலை; மடிச்சுக்கு - புடவை. "தோள்" என்று ஏகாஹத்தைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - அந்த வ்யாமோஹம் இத்தயாதி. இவனுக்குப் புகழேதென்ன - தன்னாலல்லது இத்தயாதி.

புகழாகக் கொடியும் காளமுமேடுத்துப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். [திருமுழி களத்துறையும்] - தூரஸ்யனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்கடர் பவளவாயனை] - பொகட்டுப்போனா னென்று பொகட்டிருக்கவொண்ணாத அவயவஸோஹையையுடையவனை; என்னை இப் பாபேடுத்துகையாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோஹையையுடையவனை யென்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே, உங்களுக்குள்ளிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிருக்கிறது. [ஒருநாள்] - ஒருநாளேயமையும், பிறற்றநாள் சொல்ல வேண்வேதில்லை. இரண்டாநாள் சொல்லுமது பழியென்றிருக்குமவளிறே. [ஓர்தாய் மாற்றம்] - அத்விதீயமான நல்லவார்த்தை. முடிசிறுளோரவலை யுஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லு கிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிலிடத்தே வர்த் திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸ க்ருஸாயாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக்களித்திருக்கை போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இந்தச்சோலைப்பரப்பெல்லாம்போக்கித் தருவார் ஆர்? [எனக்கு] - என்வடிவிலிருக்கிறபடி கண்டிகோளிறே. [ஒன்றுபணியீரே] - இரண்டாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டாம். [பணியீரே] - தான் ஜநகதலத்திலேபிறக்கவுமாம், எதிர்த் தலை திரியக்குகளாகவுமாம், லவதவியெதில் வடகரைச் சொல்லும்படியிறே யிது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எனக்கோன்றபணியீர்கள் இரும்பொழில்வாய் இரைதேர்ந்து
மனக்கின்பட்டமேவும்வண்டினங்காள் தும்பிகாள்
கனக்கோள்திண்மதிள் புடைகுழ்திருமுழிக்களத்துறையும்
புனக்கோள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே.

ஆ. — (எனக்கொன்று.) - 'வண்டினங்காள்! தும்பிகாள், உன்னழகைக்காணப் பெறுதே யவனிழந்துபோயித்தனை யோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறார்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங்குறித்து அங் குத்தை யழகுக்கு என்புகுருகிறதோ? என்று ஊயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமா யிருப்பதொரு லேசுத்திலே எழுந்தருளியிருந்தான். இனி நம்முடைய ஆர்த்தி தீர்க்கு மத்தனையே அபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு, என்னுடைய ஆர்த்தியை அறிவிப்புகோளென்கிறார்.

ஆனால், வீட்டிருக்கவொண்ணாதோவென்ன - தூரஸ்யன் இத்தாதி. இப்போது அவயவங்களை வர்ணித்ததுக்கு ஊவத்வயம் - பொகட்டுப்போனான் இத்தாதிவாக்யத்வயம். முந்தினது - ஸ்வாஹா விசுமான அழகைப்பற்ற; இரண்டாவது - வெறுப்பிலே, "கண்டு" என்றதுக்கு ஊவம் - அந்நோக்கையும் இத்தாதி. வேண்டாமைக்கு அடியேதென்ன - இரண்டாநாள் இத்தாதி. இவ்விடத் திலே, ஸக்ருந்த்ருதஸ் ஸாஸ்தார்த்தி என்றது விவக்ஷிதம். மேலே "எனக்கொன்று" என்றிருக் கையாலே, "ஓர்" என்றதுக்கு அத்விதீயமான என்கிறார். வார்த்தைக்கு அத்விதீயத்வமேதென்ன - முடிசிறு இத்தாதி என்னுதல்; தாய்மைக்கு ஊவமாதல். "பொழில்வாய்" என்றதுக்கு ஊவம் - நான் உபவாஸ இத்தாதி. "படர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவமாதல், ஊவார்தா மாதல் - நான் முடிந்தால் இத்தாதி. "எனக்கு" என்றதுக்கு ஊவம் - என்வடிவு இத்தாதி. "ஒன்று" என்றதுக்கு ஊவம் - இரண்டாம் இத்தாதி. சொல்லீரென்னுதே, "பணியீர்" என்ற துக்கு ஊவம் - நான் இத்தாதி. 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள் - படர்வனையும்' என்று தொடங்கி, 'ஓர்தாய்மாற்றம் - எனக்கொன்று பணியீர்' இத்தய்வயம். (எ)

[இரும்பொழிலென்று தொடங்கி] - பெரியபொழிலிலே இராதேத. மான்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி ஸம்ஸலேஷித்தி வண்டினங்கள் தும்பிகள்! [கனக்கொள்திண்மதினென்று மேலுக்கு] - கனத்தை யுடைத்தாப்த திண்ணிதான மதிர். சுற்றும் சூழ்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே வர்த்தியாகிப்பதுஞ்செய்த நன்னிலத்திலே நின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் லோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான திருமுடியையும் உடையனுவதற்கு.

ப - அந்தரம், வடிவழகமும் ஒப்பினையையும் உடையா யிருக்கிறவர்க்கு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று, சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறான்.

இரு - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிவிடத்தே, இராதேத்த - லோக்யமான மதுவைத் தேடாநின்றகொண்டு, மனக்கு - மான்ஸுக்கு, இன்பம்பட - இனிமையுண்டாம்படி, மேவும் - ஸம்ஸலேஷித்து வர்த்திக்கிற, வண்டினங்கள் தும்பிகள் - ! கனக்கொள் - கனத்தையுடைத்தாப், திண் - சிக்கென, மதிர் - மதிளாலே, புடை - சுற்றும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உடையும் - நித்யவாலம்பண்ணுமவராய், புணக்கொள் - நன்னிலத்தில் சிலையுடைத்தான, காயாமேனி - காயாம்பூவின் நிறத்தையுடையாய், பூத்தழாய்முடியார்க்கு - ஸ்ரீராமமான திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, எனக்கு - எனக்காக, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, பணியிர் - சொல்லவேணும்.

இ - எட்டாம்பாட்டில், சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து 'அக்குத் தைக்கு ஹயப்படவேண்டாதபடி ஸுராக்ஷிதமான தேசத்திலேயிருக்கப் பெற்றோம் இனி என்னுர்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறான்.

[எனக்கொன்று பணியிர்கள்] - சீக்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடல் முடிய மளவாயன்றோ எந்தஸையிருக்கிறது. [இரும்பொழில் வாயிராதேத்து] - பாப்பான சோலை எங்கும்புக்கு இராதேத. [மனக்கின்பப்படமேவும்] - மான்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படியன்றோ சீக்கள் கலக்கிறபட, பிரிவால்வந்த கிலேயேயேதே கனக்கு ஹஸித்தது. [கனக்கொள் இத்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிர் சுற்றும் சூழ்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாலம்பண்ணுகிறவர்க்கு, உத்தரையில் அழகை அதுஸந்யித்தால் ரகாக்ஷிதேட்டமாயிடுமெயிருப்பது. [புணக்கொள் இத்யாதி] - நன்னிலத்திலேயிற்கும் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறம்புப்பது; அவ்வடிவழகுக்கு மேலே யொப்பினையழகை உடையவர்க்கு, லோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்கருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, அவ்வடிவையும் ஒப்பினையையும் அதுஹஸித்துப் பிரிந்த எனக்கு ஒன்று பணியிர்கள்.

ஈடு - எட்டாம்பாட்டு. சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, 'அக்குத் தைக்கு ஹயப்படவேண்டாதபடி ஸுராக்ஷிதமான தேசத்திலே யிருக்கப்பெற்றோம் இனி என்னுர்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறான்.

எட்டாம்பாட்டு - எனக்கு இத்யாதி. "வண்டினங்கள் தும்பிகள், கனக்கொள் திண்மதின்புடைகும் திருமுழிக்களத்துறையும் - எனக்கொன்று பணியிர்கள்" என்றபதங்களைக் கட்டாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளையும் இத்யாதி.

[எனக்கொன்றுபணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியும் ஷையாயன்றே என்ஈசையிருக்கிறது. [இரும்பொழில்வாயிரைதேர்ந்து] - பரந்தசோலை யிடமெங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மனஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி யன்றே நீங்கள் கலக்கிறபடி. விரஹத்தால் வரும் க்லேசம் வலியாதபடியாகக் கலவாநின்றதாய்த்து - பிரிவிலும் வற்றாத ஆந்தமுண்டாம்படி கலவாநின்றதாய்த்து - [கனக்கொளித்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திரு முழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் ஸௌந்தர்யத்தை யநுஸந்தித்தால், ரகைஷு தேட்டமாயிறே யிருப்பது. அவனோடே கிட்டிக் கலக்கப் பெறுமையாலே வருவதும் ஓராற்றாமையுண்டு; அவனுக்கு எங்கே என்னதீங்கு வருகிறதென்றும் ஓராற்றாமையுண்டு; அதிலேயொன்று தீர்ப்பெற்றது முந்தறமுன்னம். [புனக்கொள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே] - தன்னிலத்திற் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறையிருப்பது. அவ்வடிவழகுக்குமேலே ஒப்பனையழகையுமுடையவர்க்கு. வடிவழகுஅது, ஒப்பனையழகுஅது. அவ்வடிவழகையும் ஒப்பனையழகையும் அநுஹித்துப்பிரிந்தவேனக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பூந்துழாய்முடியார்க்குப்போன்றமுழிக்கையாருக்கு
ஏந்துகீரிளங்குருகே! தீருமுழிக்களத்தாருக்கு
ஏந்துபூண்முலைபயந்து என்னிணைமலர்க்கண்கீர் ததும்ப
தாம்பதம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றறையீரே.

ஆ.—(பூந்துழாய்.) - ஏந்துகீரிளங்குருகே! ஏந்துபூண்முலைபயந்தென்னிணைமலர்க்கண்கீர்ததும்பத் தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறாள்.

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், நினைத்தது செய்துமுடிக்க வல்லதொரு குருகைக் குறித்து தீரதியுயலோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ என்று விண்ணப்பஞ்செய்! என்கிறாள்.

தும்பி - வண்டுகளிலவாந்தரஹேஷம். “எனக்கு” என்றதுக்கு லாவம் - நீங்கள் இத்தயாதி. “இன்பம்படமேவும்” என்றாதே, “மனக்கின்பம்பட” என்றதுக்கு லாவம் - விரஹத்தால் இத்தயாதி. விவரணமாதல், வர்த்தமானார்த்தமாதல் - பிரிவிலும் இத்தயாதி. (பிரிந்து - ஊகிக்கிற.) “கனக்கொள்திண்மதிள்” என்று ரகைஷயச் சொல்லுவானென்னென்ன - அத்தலையில் இத்தயாதி. ஸௌந்தர்யந்தையென்றது - “புனக்கொள்காயாமேனி” என்றத்தைப்பற்ற இத்தால் லாவம் - அவனோடே இத்தயாதி. தீர்ப்பெற்றது என்றது - “கனக்கொள்திண்மதிள்புடைசூழ்” என்கையாலே. “புனக்கொள்காயா” என்றதுக்கர்த்தம் தன்னிலத்தில இத்தயாதி. “பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவழகுக்கு இத்தயாதி. இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - அவ்வடிவழகை இத்தயாதி. எனக்கொன்று பணியீர் - எனக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். ‘இரும்பொழில்வாய்’ என்று தொடங்கி, ‘முடியார்க்கு - எனக்கொன்று பணியீர்கள்’ இத்தயர்வயஃ.

(அ)

[ஏந்துரீரென்று தொடங்கி] - தறையிலே நடக்குமாபோலே ரீரிலே நடக்க வல்ல இளங்குருகே! [ஏந்துழூன்முலை பயந்தென்று போயுக்கு] - தரிக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆலாணங்களைமுடைய முலை விவரணமாய், இணைமலர்போலேயிருக்கிற கண் ரீர் மல்கும்படி சிவதிரயலோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டு போகை, தம் முடைய க்ருபைக்குப் போராடுதென்று, ப்ரணபகமகபைவிட்டுத் தன்னுடைய ஆர்த்தியாலே சொல்லுகிறான்.

ப.—அந்தரம், அஸாதாரண சோஷிதவசிக்ரந்தை முடையானவர்க்கு, தம்மைக்கொண்டு தாம்போதல் தகுதியல்ல வென்று சொல்லவேணுமென்று, ஒருகுருகைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஏந்து ரீர் - ரீருக்குஅஞ்சவேண்டாதபடி அதுதானேதரிக்கும்படியாய், இள - (கமரஸாமர்த்தயத்துக்குஉறப்பான)இளமையையுடைய, குருகே! - பூந்துழாய் முடியார்க்கு - (ஸர்வஸோஷிதவ ஸூசகமாம்படி) உர்ஸரீயமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையாய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணியமான, ஆழி - திருவாழியை, கையார்க்கு - கையிலேயுடைய ராய், திருமுழிக்களத்தார்க்கு - திருமுழிக்களத்திலே ஆஸந்தமாகிற்றிவர்க்கு, பூண் - ஆலாணத்தை, ஏந்து - ஏந்தின, முலை - முலையானது, பயந்து - பயப்பையுடையதாய், என் இணை மலர்கண் - இணைமலர்போலே (தண்ணைக்கண்டபோதே விசுவதிதாம்படியான) என்கண்கள், ரீர் ததும்ப - (விஹத்தாலே) ஸோகாஸ்ரு சிரம்பும்படியாக, தாம் - (ஸோஷிதவத்தையும் லோக்யதவத்தையும் ஸீலத்தையுமுடைய) தாம், தம்மைக்கொண்டு தம்மையறிந்துவைத்துக்கொண்டு, அகல்தல் - அகலப்போகை, தகவுஅன்றுஎன்று - (தம் முடைய)உயைக்குப்போராடுதென்று, உரையீரே-சொல்லீரென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறான்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒருகுருகைக்குறித்து'சிவதிரயலோக்யரானதாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ? என்று விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்' என்கிறான்.

[பூந்துழாய் முடியார்க்கு] - திருமுடிக்குஒப்பனையான வளையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருமுடிக்குவளையம்போலையாய்த்துத் திருக்கைக்குத் திருவாழி. [ஏந்து ரீரிளங்குருகே] - தறையிலே நடப்பாரைப்போலே ரீரிலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உண்டமரஸாமர்த்தயத்தாலுண்டான வல்ல நான் பெறவேண்டாவோ? நடுவே ரீர் இடைச்சவரானாலும் தேக்கவேண்டாவிடே உனக்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு]-வளையம்போலேயும் ஆலாணம்போலேயும், அவ்வுரில்கிலையும் அழகுக்குஉடலென்றிருக்கிறான்.அவை விக்காஹத்துக்குஆலாணமானாற்போலே சிலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆலாணமிடே. அழகும் முணமும் ஒருதலைத்த விஷயமிடே. [ஏந்து பூண்முலை பயந்து] - ஆலாணங்களை யூரிக்கக்கடவமுலை வைவரணயத்தை யறித்து. ஆலாணங்கண் ஸம்ஸலேஷார்யமாகக் கழற்றுவவை; இது ஸம்ஸலேஷத்தாலல்லது கழலாதிடே. வ்யகிரோகத்தில் இப்படியிராதபோது பும்ஸ்தவவ்யாவ்ருத்தி கிடையாதிடே; ஆசையும் ஸ்தரீதவமுமிடே இதுக்கடி. ஆலாணம் அழகுக்கு கிறங்கொடுக்குமாபோலேயிடே, ஸ்தரீதவத்துக்கும் ஆசைக்கும் வைவரணயம். [என்னிணை மலர்க்கண்] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம் அழகையே இலக்காக உடைத்தான கண், அவன்சொல்லும்படி அறிந்திருக்கைபாலே சொல்லுகிறானித்தனைபோக்கி, அல்லாதபோது தன்

கண்ணிலழகைத் தான் சொல்லுகிற எல்லளிதே. [நீர்ததும்ப] - ஆந்தாஸ்ருவுக்கு இட்டுப்பிடுந்த கண் ஸோகாஸ்ருவுக் கிலக்காம்படி. [தாம்] - கீழ்ச்சொன்ன அழகையும் ஸீலத்தையும் உடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தமக்கு அகல வேண்டினால், “இவ்வுடிவைப்பிரிந்தார் பிழைபார்” என்று தம்மைவைத்தன்றே போவது; தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப்பிரிந்த உழைக்கு உதவுகைக்கன்றே தம்மைக்கண்டது. “ஐரோவெவூரோவெனொருமவஸூரிராவவூ”. [தகவன் றென்றுரைரே] - மென்மையும் ப்ரணயித்வமும் போனாலும் உயை குடிபோகவேணுமோ? நீர் உயர் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! ஸ்திரீயுமென்றால் அஞ்சாதார் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! என்கிறாள்.

எடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஒருகுருகைக்குறித்து, “நீர்திசயலோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டுபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்” என்கிறாள்.

[பூந்துழாய்முடியார்க்கு] - திருமுடிக்கு ஒப்பனையானவளையமிருக்கிறபடி. [போன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருக்கைக்கு வளையமிருக்கிறபடி. [எந்துநீரிளங்குருகே] - மிக்கபுனலிலே, தறையிலே நடப்பாரைப்போலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் ஸுமநஸாமர்த்த்யத்தாலுண்டானவலம் நான் பெறவினே புகுகிறது. நடுவே நீர்இடைச்சுவராலும் தேங்கவேண்டாவிறே உனக்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - வளையம்போலேயும் ஆஹரணம்போலேயும் அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவை விக்ரஹத்துக்கு ஆஹரணமாற்றப்போலே, ஸீலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆஹரணமினே. அழகும் குணங்களும் ஒருதலைத்தவிஷயமினே. [எந்துபூண்முலைபயந்து] - ஆஹரணங்களை யுரிக்கக்கடவமுலை வைவரண்யத்தையறித்து. ஆஹரணங்கள் ஸம்ஸலேஷார்யமாகக் கழற்றாமவை; இது, ஸம்ஸலேஷத்தாலல்லது கழலாதினே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிருக்கையினே ஸ்திரீத்வமாவது; இங்ஙனிராதவன்று பும்ஸ்த்வாத் வ்யாவ்ருத்தி கூடாதினே. [என்னிணைமலர்க்கண் நீர்ததும்ப] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம்முழகையே இலக்காகவுடையகண், சோகாஸ்ருவுக்கு இலக்காம்படி. அவன் சொல்லும்படியறிந்திருக்கையாலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பூந்துழாய் இத்தாதி. “குருகே-தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன் றென்றுரைரே” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஒருகுருகை இத்தாதி.

எந்துதல் - உலாவுதலாய், மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. “நடக்கவல்ல” என்றத்தால் ஹலிதம் - உன் ஸுமந இத்தாதி. விவரணம்-நடுவே இத்தாதி. தேங்கவேண்டா - தடுமாறவேண்டா. “பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையார்க்கு - திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - வளையம்போலே இத்தாதி. அப்படி யழகுக்கு உடலாமோவென்ன - அவை இத்தாதி. ஹலிதம் - அழகும் இத்தாதி. “பூண் - எந்து - முலைபயந்து” என்றவயிப்பது. ஆஹரணங்களை யுரிக்கக்கடவமுலை வைவரண்யத்தை யறித்து என்றத்தம்முள்ளிச்செய்கிறார் ஆஹரணங்களை இத்தாதி. “எந்துபூணம்படி முலைபயந்து” என்றத்தாந்தம்விவகசித்து, பயப்பு ஆஹரணமாமோவென்ன - ஆஹரணங்கள் இத்தாதி. இது ஸ்லாக்யமான ஆஹரணமென்றபடி. பிரிவில் விவரணையாகவேணுமோவென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்தாதி. இப்படி ஸ்திரீத்வத்துக்கு வைவரண்யம் ஆஹரணமென்று கொள்ளாதபோது அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்சநம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனிராத இத்தாதி. “இணைமலர்க்கண்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-தம்முழகையே இத்தாதி. “என்னிணைமலர்க்கண்” என்று ஆத்மஸ்வரூபபண்ணலாமோவென்ன - அவன் சொல்லும்படி இத்தாதி. “தம்முழகையே யிலக்காகவுடைய கண்” என்றத்தால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்யாநின்றனொண்டு,

சோல்லுகிருளித்தனைபோக்கி அல்லாதபோதுதன்கண்ணே இப்படிச் சொல்லக் கூடாதிதே. [ததம்ப] - ஆநந்தாஸ்ருஷ்கு அர்ஹமான கண் சோகாஸ்ருவாலே நிறைபட்டடி. [தாம்]- பூந்துழாய்முடியார், போன்னாழிக்கையார், திருமுழிக்களத்தார் என்றவைத்த, 'தாம்' என்கிருளிறே. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப் போன்னாழிக்கையார்க்கு" - என்மையாலே வடிவழகைச் சொல்லிற்று; "திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்மையாலே குணஞ்சொல்லிற்று; இப்படிப்பட்டவடிவழகையும் குணங்களைப்பழைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தமக்கு அகலவேண்டினால் "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்று அதனைவைத்தன்றேபோவது. தம்மைக் கண்ணாடிப்பட்டத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப் பிரிந்தபுனைக்குதலுக்கைக்கன்றேதம்மைக்கண்டது; ஐரோவியவ்யூரோவனொடுகெஹ வஸ்யூரிராவவ்யூ" (இமாமவஸ்த்தாமாபநோநேஷுபஸ்யாமிராகவம்) என்கிறபடியே ஆற்றாமை எல்லாம் சொல்லுவிக்கும்நே. எனக்கு ஓராற்றாமையுண்டானவளவில் கிட்டி நின்று முகங்காட்டி ஈரக்கையாலேதலி கோக்குகைக்கன்றே தம்மைப்பெற்றது. தம்மைப்பிரிந்து கோவுபடுகிற இற்றைக்குமேற்பட ஆற்றாமையல்லியுநே எனக்கு. இவ்வளவில் நான் பெருமானாக்காண்கிறிலேன் என்றானிறே. அப்பொ, [தாம்தம்மைக்கொண்டகல்தல்]-தாம் என்னேக்கொண்டேகவலுமதொழிய தம்மைக்கொண்டகலக்கடவரோ? தம்மைக்கொண்டகலவேண்டினால் தமக்கு ஸேஷமானத்தைப்போகட்டேப் பிறர்க்கு ஸேஷமானத்தையோ கொடுபோவது; "வசூதாநாழ" (பக்தநாம); என்றிறே, அவனுடம்பு இருப்

"ததம்ப" என்றதுக்காதம் - ஆநந்தாஸ்ருஷ்கு இத்தாதி. "தாம்" என்ற அதனைப் பாரம்பரிக்கிற தென்ன - பூந்துழாய் இத்தாதி. வடிவழகையும் குணங்களைப்பழைய தாம் என்றபடி. இதுசொல்லும்படி யென்னென்ன - பூந்துழாய் இத்தாதி வாய்வாய், தம்மைக்கொண்டபிரிந்ததலு தம்முடைய உணைக்குப்போகாதென்கையாலே தம்மைவைத்துப்போகிறது கல்லதென்று சொற்றிற்றிறே; அதனையருளிச்செய்கிறார் - தம்மக்குஅகல இத்தாதி. "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்கைக்கு, "பூந்துழாய்முடியார்" என்றவடிவைக்கண்ணம் தமக்குத் தெரிபடுமோவென்ன - தம்மைக்கண்ணாடி இத்தாதி. தன்னைவைக்கண்ணம் தனக்குத் தெரிபடுமோ, கண்ணாடிப்பட்டத்திலே காணவேணுமோவென்னில்; "பூந்துழாய்முடியார்" என்மையாலே காணவேணும்மனதுகூற்த்து, "தம்மை" என்றதுக்கு ஐவம் - தம்மைப்பிரிந்த இத்தாதி. அத்தத்தவயத்துக்கும் கேட்கென்ன? என்னில், - விக்ரஹவிக்ரஹான தம்மை வைத்துப் போகப் பார்த்தமாயருக்க விக்ரஹத்தைக் கொண்டேபோகிறது தகவன்றென்றுமுத்தினது; வயதிரேகத்தால் வந்த ஆற்றாமையுக்கு விக்ரஹராகத் தம்மை நான்அருதியிட்டிருக்கையாலே பிரிந்த உணைக்குத் தாம் உதவ பார்த்தமாயருக்க தம்மைக்கொண்டுபிரிகிறது தகவன்றென்று இரண்டாமத்தமென்று கேட்கக் கண்டுகொண்டது. தம்மைக்கண்டது - தம்மை விபச்சயத்திருந்ததென்றபடி. இப்படி கலக்கச் சொன்னபேருண்டோவென்ன-ஐரோவியவ்யூரூஇத்தாதி. "கெதொநாஹிஹிவதாராவொஹிஷ்யோகாநாநாழ" ஐரோவியவ்யூரோவனொடுகெஹவஸ்யூரிராவவ்யூ" இது தஸாதபாலாபே (அடியா, குக - உக). தம்மைப் பிரிந்தபுனைக்குத்தாம்உதவக் கூடுமோ? இவ்வன் சொல்லுவானென்னென்ன-ஆற்றாமை இத்தாதி. எடுத்த ஸிலோகத்துக்கு அர்த்தம்-எனக்கு இத்தாதி. "தாம்தம்மைக்கொண்டகல்தல்" என்றதுக்கு-தாம்போகவேண்டினால் தம்மைவைத்தன்றே போவது; தம்மைக்கொண்டகலலாமோ? என்று அருளிச்செய்து, தாம் போகவேண்டினால் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகாதே தம்மையாதாதைக்கொண்டகலலாமோ என்றந்தந்தாம் - தாம் என்னேக்கொண்டி இத்தாதி. உம்மைக்கொண்டகலத்தேவையே தென்ன-தம்மைக்கொண்டு இத்தாதி. தமக்கு ஸேஷமானத்தை - இத்தலைய, பிறர்க்கு ஸேஷமானத்தைவடிவையென்றபடி. உடம்பு பிறர்க்கு ஸேஷமோவென்ன-வசூதாநாழ

பது. “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்” என்றிறே இத்தலையிருப்பது [தகவன்றென்றுரைரே] - ப்ரணயித்வமும் மென்மையுமெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே, இது நிர்த்தயர் செய்யும்செயலென்று சொல்லுங்கோள். ஸ்தீர்வயத்துக்கு அஞ்சாதார் செய்யுமவற்றைச் செய்தீரென்று சொல்லுங்கோள். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தகவன்றென்றுரைர்கள் தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து
மிகவின்பம்படமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்!
மிகமேனிமேலிவேய்திமேகலையுமீடழிந்துஎன்
அகமேனியொழியாமேதிருமுழிக்களத்தார்க்கே.

ஆ.—(தகவன்றென்று.) - மென்னடைய அன்னங்காள்! தார் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நீங்கள் சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், என்னுடைய மேனியும் மிக மெலிவையிதி மேகலையும் ஈடழிந்து என்னுத்தமாவும் முடிவதற்கு முன்னே சென்று சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என்ஈசையை நான் முடிவதுக்குமுன்பே அறிவியுங்கோ என்கிறாள்.

[தடம்புனலென்று தொடங்கி]—பெரிய நீர்வெள்ளங்களிலே இரையைத்தேடி மிகவும் இனிமைதேற்கும்படி ஸம்ஸ்லேஷியாநிற்பதுஞ்செய்து அத்தாலே ஸரஸமான ஸஞ்சாரத்தைபுடைய அன்னங்காள்! [மிகமேனியென்று மீடலுக்கு] - உடம்பு மிக மெலிந்து மேகலையும் கட்டழிந்து நான் முடிவதுக்குமுன்பே.

ப.—ஆந்தரம், திருமுழிக்களத்தில் ஆஸக்தியாலே நிரவயிகடியாவான் என்னுட்படி யிருக்கிறவர்க்கு, என்ஸத்தை யழிவதற்குமுன்னே “இதுதம்முடைய ஈயாதுருபமல்ல” என்று சொல்லுங்கோளென்று, சில அன்னங்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

தட - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தில், இரை - இரையை, தேர்ந்து - ஸம்பாதித்து, மிக - மிகவும், இன்பம் - ஆந்தம், பட - உண்டாம்படி, மேவும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, மெல்லடைய - மெல்லிய நடையுடைய, அன்னங்காள்! மேனி - ஸாரம், மிக - மிகவும், மெலிவுஎய்தி - மெலிவைவெய்தி, (அத்தாலே), மேகலையும் - பரியட்டமும், ஈடழிந்து - கட்டுக்குலைந்து, (அதுக்குமேலே), என் அகமேனி - அகவாயில் ஸ்வரூபமும், ஒழியாமே - குலைபாதபடி, திருமுழிக்களத்தார்க்கு - ஆபுரிதா

இத்யாதி. இவர் அத்தலைக்கு ஸேஷமோவென்ன - தனக்கே இத்யாதி. ப்ரணயித்வமும் மென்மையு மெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே என்றது - ப்ரணயித்வத்துக்கும் மார்த்தவத்துக்கும் சோாதமாத்ரமேயன்றிக்கேயென்றபடி. “நிர்த்தயர்செய்யும்செயல்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஸ்தீர்வயத்துக்கு இத்யாதி. தகவன்று - ஈயைக்குப்போராது. தகவு - க்ருபை. ‘எந்துநீரிளங்குருகே - வந்துபூண்முலை’ என்றுதொடங்கி, ‘அகல்தல்-பூந்துழாய் முடியார்க்கு’ என்றுதொடங்கி, ‘திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரைரே’ இத்யங்கியடி. (க)

துக்ரஹார்த்தமாகத் திருமுழிக்களத்திலே சிற்சிறவர்க்கு. தகவன்றென்று - இத்திலே யின் பாயோஜனம் பெறுமையாலே இது ஈசையின் கார்ப்பல்லவென்று, உரையிர்கள் - சொல்லுங்கோளென்கிறான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து என் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என் ஈசையைய அறிவிப்புகோள் என்கிறான்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனை அழிக்கையாவது வீரபயனென்கை, அவனுக்கு நிரூபகம்ஈசையாகையாலே அவனுடைய மர்மமறியுமவளாகையாலே அத்தலை யில்லைபென்கிறான். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க கீர்வெள்ளத்தை யுடைத் தான பொய்கைகளிலே இரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]-இனிமை கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஸலேஷிக்கிறது. பிரிவுதேட்டமாய்படி உந்மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஸ்வலேஷியாவில் இரண்டாஸ்ரயமும் அழியும்படியாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடைய அன்னங்காள்]- கலவியின்மிகுதி நடையிலே தொடைகொள்ளலாய்படி ஸாஸஸஞ்சாயம் இருக்கிறபடி. [மிகமேனிமெலிவெய்தி]-நான் இவ்விருப்புகுருக்க உக்களுடைய கலவியும் ஸாஸ ஸஞ்சா மும் பிரித்தேற்றுவாகப் பாப்பதிபுண்டோ? உங்கள் கலவியின் மிகுதியோபாதி போரும் என்வடிவில் மெலிவின் மிகுதியும். [மேகலையுமீட்டித்தி] - பரிபட்டமும் கட்டித்தி; மேகலை தொக்கும்போது ஆஸ்ரயம்வேணுமே. [என்அகமேனிமொழியாமே] - புறப்பு கழலுமனவ கழன்றது, அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழலுவதற்குமுன்னே; என் முடிவ தற்கு முன்னே என்கை. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு]-தம்மைப்பொழிபச்செல்லாதார் ஸத் தையை நோக்குகைக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறவர்க்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு தகவன் றென்று உரையிரே] - பொரிபுறந்தவி அத்தலைபயிபெணிப் போத்தது அமையும்; இனி அவர்படிமைச் சொல்லிப் போருங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, என் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என்ஈசையை யறிவியுங்கோளென்கிறான்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனுடைய ஸத்தை யழிக்கைக்கு 'தக வில்லை' என்னுங்கோள். அதாவது - சிந்தித்தபனென்கை, அவனுக்குந்ருடகம் ஈசைய யாகையாலே, அவனுடைய மர்மம்அறியுமவளாகையாலே, அத்தை யில்லைமென்கிறான். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க கீர்வெள்ளத்தை யுடைத்தான பொய்கைகளிலே யிரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]- ஸுஹம் கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஸலேஷிக்கிறபடி. பிரிவு தேட்டமாய் உந் மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஸ்வலேஷியாவில் இரண்டாஸ்ரயமும் அழியும்படி

பத்தாம்பாட்டு.—தகவு இத்தாதி. "அன்னங்காள் - அகமேனிமொழியாமே திருமுழிக் களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்றத்தைக் கடைசித்தவதாரிகை - சிவனினங்களே இத்தாதி.

தடம் - மிகுதி. மீளவும் "தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்கிறதென்னென்ன - அவ னுடைய இத்தாதி. குணத்தாக்களிருக்க, "தவையில்லை" என்கிறதாக்குச் சுருத்தென்னென்ன - அவனுக்கு இத்தாதி. இத்தால்ஹாம் - கலவிக்கு இத்தாதி. மேலே "மிகவின்பம் - மேவும்" என்றிருக்கையாலே - கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் என்றது. "மிகவின்பம்" என்றதாக்கு தாத்தாயம் - ஸுஹம் இத்தாதி. இத்தால்ஹாம் - பிரிவு இத்தாதி. விவரணம் -

யாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடையவன்னங்காள்] - கலவியின்மிகுதி நடை யிலே தோடைகொள்ளலாம்படி ஸஞ்சரியாநின்றனவாய்த்து. [மிகமேனிமெலிவெய்தி] - ஸரஸஸஞ்சாரமெல்லாம் குலைந்ததிறையுங்களுக்கு; கண்டிகோளிறே நானிருக்கிறபடி; என்ஊஸையைக்கண்டால் தரித்திருக்கலாயிருந்ததோ? உங்கள் கலவியின்மிகுதியோபாதி போரும், என்னுடம்பின் மெலிவும். [மேகலையுமீட்டிந்து] - பரியட்டமும்கட்டுக்குலைந்து; மேகலை தோங்கும்போது ஆஸ்ரயம்வேணுமே. [என்னகமேனியோழியாமே]-பறம்புள்ளது அடையக் கழன்றது; இனி அகலாயில் ஸ்வரூபம் கழல்வதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே யென்கை. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - தம்மையோழியச் செல்லாதார் ஸத்தை நோக்குகைக்காகவந்து கிடக்கிறவர்க்கு [திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரை யீர்கள்] - பொரிபுறந்தடவி அத்தலையைப்பேணியுண்டதமையும்: இனி அவர்படியை நேராகச் சொல்லிப் போருங்கோள். அப்படி முன்பு பேணிநாளோ இவளென்னில்; “எனதவளவண்ணர்தகவுகள்” என்று திருத்தாயார்சொல்லிற்றுப் பொறாமல், “தக வுடையவனே” என்று, “கேவோய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ?” என்றாளிறே; அத் தைச் சொல்லுகிறாள்.

(கக)

பதினோராம் பாட்டு.

ஒழிவின்றித்திருமுழிக்களத்துறையும்ஒண்கடரை
ஒழிவில்லாஅணிமழலைக்களிமொழியாள் அலற்றியசொல்
வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த
அழிவில்லாஆயிரத்துஇப்பத்துமநோயறுக்குமே.

ஆ.—(ஒழிவின்றி.) - எம்பெருமானைப் பிரியில் யரிக்கமாட்டாத ஸ்வஹி வையா யிருப்பா னொருசொட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்றின பாசுரத்தாலே, தத்ஸத்ருஸ ஸ்வஹிவரான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப்பிரிந்தலற்றின இப்பத்து, தத்ச்ஸ்லேஷ்ருப வ்யாதிபைப் போக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்னை அஹ் யலித்தார்க்கு எம் பெருமானைப் பிரிகைக்கிடான ஸம்ஸாரதூரிதத்தை அறுக்கும் என்கிறார்.

வ்ஸ்லேஷ்யாவிடில் இத்தயாதி. “மென்னடை” என்றதுக்குஹவம் - கலவியின் இத்தயாதி. தோடைகொள்ளுகை - காண்கை. பதப்ரயோகப்ரயோஜனம் - ஸரஸ இத்தயாதி. அதுக்கடி யேதென்ன - கண்டிகோளிறே இத்தயாதி. உனக்கு வ்யஸநமுண்டானால் ஸரஸஸஞ்சாரம் குலைய வேணுமோவென்ன - என்ஊஸையை இத்தயாதி. “மிகவின்பம் - மிகமேனி” என்ற பதச்சேர்த் திக்குஹவம் - உங்கள் கலவியின் இத்தயாதி. மெலிவும் - ஆர்த்தியும். மேகலை-வஸ்த்ரம். கட்டுக் குலைகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மேகலைதோங்கும் இத்தயாதி. மேனிமெலிவெய்துகையாலே ஆஸ்ரயமில்லையென்றபடி. தம்மையோழியச் செல்லாதார் என்றது - திருமுழிக்களத்தி னுன் னாரை. குணதிகனென்று சொல்லுகிற நீ இப்படி சொல்லலாமோவென்ன - பொரி புறம் இத் தயாதி. அதாவது - உன்னே ரஸமில்லாத பொரிக்கு சர்க்கராதிகளை மேலேதடவுமாபோலே, ப்ரண யிதவயல்லாதவனுக்கு ப்ரணயிதவத்தையாரோபித்து, “தகவ்ஸ்லே” என்றவர்கள் முன்னே “தக வுடையவன்” என்றுசொன்னதமையுமென்றபடி. ‘தடம்புனல்வாய்’ என்று தொடங்கி, ‘திரு முழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்’ இத்தயவ்யதி.

(க ர)

[ஒழிவின்றியென்று மேலுக்கு] - திருமுழிக்களத்தில் தோழியைதயாலே கிரந்தாவாஸம்பண்ணி அங்கே சீர்தியயுத்தியுத்தனாவன. [ஒழிவில்லா என்று தோடங்கி] - எம்பெருமானுக்குத் திருமுழிக்களத்தைப் பிரித்து யுத்தியுத்தனாவன யுண்டேயாகிலும் அவனைப்பிரியில் யரியாததன்மைமையுடையனாய் அழகியாய் முக்யமான கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்கிற பேச்சை யுடையனான போட்டி தன்னுற்று மையாலே ப்ரலாபித்த பாசாதத்தில் ஒன்றும் குறைமாதபயிருக்கிற ஆழ்வார் நோவுபட்டு உரைத்த.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக, ஐவ்வதவியிலேஷ ரூபமான வ்யாக்யிதனுடைய ஸார்த்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒழிவுஇன்றி-(ஒருகாலும்) விஸ்வலோகமில்லாதபடி, திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - சித்பவாஸம்பண்ணுகையாலே, ஒன்சுடரை - விலக்ஷணமான தேஜஸையுடையவரை, ஒழிவில்லா - பிரியில் தரியாதபடியாய், அணி - அழகிய, மழலை - முக்தோத்தியையுடையதான, கிளியொழியான் - கிளியோ டொத்த பேச்சையுடையவன், அலற்றிய - தன்னுத்தியாலே அக்ரமமாகச்சொன்ன, சொல் - பாசாதத்தை, வழுவில்லா - (அந்தப் பிரேமத்தில்) குறையில்லாதபடியாய், வண்குருகர் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரன், சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்துரைத்த - (அவனுடைய ஸ்வவ்யாவசனங்களைக்)கிட்டி யதுவந்துரைத்ததாய், அழிவுவில்லா - தோக்தாக்கள் நெஞ்சில்கின்றும்போகாத, ஆயிரத்துஇப்பத்தாய், - நோய் - (ஐவ்வதவியிலேஷ ஹேதுவான), ஸம்ஸாரவ்யாதிபை, அறுக்கும் - தீர்த்துக்கொள்ளும். இது - எவ்வுத்தாழிசை: கவிவிருத்தமென்பாரு முள்.

இ.—சீமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்டஸித்தார்த்து, பிரிவுக்கடியான ஸம்ஸாரதூரிதத்தை இதுதானே அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றிக் திருமுழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடகிணையாதே அவ்வூரிலே சித்பவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. [ஒன்சுடர்]-“இன்னொரு” வண்குருகரோடு என்கிறபடியே அவ்வூரில் கிலோல்வந்த பகிரிநுக்கிரபடி அவ்வூரில் தோக்தமையால்வந்த புகர். பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் சீமைமால்வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வூரை யொழியில் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே அவனையொப்ப காக்கமாட்டாதவன் என்கை. [மழலைக்கிளியொழியான்] - அழகியதாய் முக்தமான கிளியின் பேச்சுப் போலேயிருக்கிற பேச்சை உடையவன். [அலற்றியசொல்] - தன் ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகச் சொன்ன பாசாதத்தை. [வழுவில்லா வண்குருகர்ச்சடகோபன்] - அப் பிராட்டிபடியில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டி உரைத்த வாய்வந்தாலே நோவுபட்டுரைத்த. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து]-தோட்டார்கள் நெஞ்சை ஒருநாளும் விடாதேவர்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாசாதத்தைச் சேட்டார்க்கு ஸமகாலத்திற்போலே ஸர்வகாலமும் ஸம்பிரைக்கும்படியாய்த்து திருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஐவ்வதவியிலேஷமாகிற நோய் அறுக்கும். கலந்து பிரிந்துகிரியக்குக் களின் காலிலே விழுந்து க்லேஸரிக்கவேண்டா, விஸ்வலோகமந்தமில்லாத தேஸத்திலே புகப்பெறுவர்.

ஈடு.—சீமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸித்தார்த்து, பிரிவுக் கடியான ஸம்ஸாரதூரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமுழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநீனையாதே அவ்
வூரில் நித்யவாஸம்பண்ணுமவனே. [ஒண்சுடர்] - “பின்னாநர்வணங்குஞ்சோதி” என்
கிறபடியே, அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிருக்கிறபடி; -- அவ்வூரில் ஹோக்யதையால் வந்த
புகர், பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மையால் வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன்
அவ்வூரையொழியில் யரிக்கமாட்டாதாற்போலே, அவனையொழியில் யரிக்கமாட்டாதவ
ளென்கை; “**மவவீ தாகவயாஹீ நா**” (நசஸீ தாத்வயாஹீநா) என்னுமவளிறே.
[அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகிய முகமுமான, கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்
கிற பேச்சையுடையவள். [அலற்றியசொல்]-தன்னாற்றாமையாலே யக்ரமமாகச்சொன்ன
பாகுரத்தை. [வழுவில்லாவண்குருகர்ச்சடகோபன்] - பிராட்டிபடியி லொன்றும் குறை
வற்றிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டியுரைத்த; லாவவந்நூத்தாலே சொன்
னவென்றபடி. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து] - கேட்டவர்கள்நெஞ்சையொருநாளும்
விடாதே வர்த்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாகுரத்தைக் கேட்டார்க்கு, ஸமகாலத்திற்போலே
ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்து இருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஹவத்விஸ்வேஷ
மாகிறநோயையறுக்கும் ; கலந்து பிரிந்து திரய்க்குக்களின் காலிலேவிழுந்துக்லேஸிக்க
வேண்டா; விஸ்வேஷமில்லாத தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

நிறமம் - ஒழிவின்றி இத்தயாதி. “இப்பத்தும்நோயறுக்கும்” என்றத்தைக்கடாக்வித்தவத
நிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தயாதி. நோய் - விஸ்வேஷதேஹதுவான ஸம்ஸாரஊரிதம். கீழே
ஸௌஸ்ப்யத்தால்வந்த புகராக அருளிச்செய்து, லாவாந்தரம் - அவ்வூரில் ஹோக்யதையால் இத்
தயாதி. “பின்னாநர்” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - பிற்பாடர்க்கு இத்தயாதி. “ஒழிவின்றித் திரு
முழிக்களத்துறையும் - ஒழிவில்லா” என்கிற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம் - அவன்அவ்வூரை இத்தயாதி.
யரிக்கமாட்டானென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் நசஸிதா-இத்தயாதி. ஒழிவில்லா - பிரியில் யரிக்கமாட்
டாத. “அணிமழலை” என்றது - மொழிக்கு விஸேஷணம். வழுவதல் - நழுவதல். கிட்டுகையாவ
தேதென்ன - லாவவந்நூத்தாலே இத்தயாதி. ஆயிரத்துக்கு அழிவில்லாமையெதென்ன - கேட்ட
வர்கள் இத்தயாதி. ஹோக்யதையாலேயென்றபடி. விவரணம் - இப்பாகுரத்தை இத்தயாதி. “நோய
றுக்கும்” என்றது - இஷ்டப்பிராப்திக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் - கலந்து இத்தயாதி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— ஸ்ரீயம்வியொயிஜநஹநூநிஜாவிநாரு
புஜம் விஸ்யுத்யஸம்ப்ரிகஜநெவபுலதஸுநெஹவ சுவபூஹரெ: சுவநதஸ்யுதி
வொயநாயபுதிதீவகாரவிஹமாதபிலபஃஸ: ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.— ரஜிக்ஷாஹீதாயஸ்யா,
ஸ்ரிகஜநஸஹிதகெஹ, வஜாக்ஷதாயா, ஸ்ரீரிக்ஷா, ததாரஜெஹாதிநிகிகயநத,
ஸ்ரீயரக்யா, திகீக்யா: வுஷ்யஸ்யாஜிக்ஷாஹிதா, ராயரணஃவஸ்யாயக்யா
ஹுதெஹ, ஸ்ரீரெஸ்தீரஹஸாரிஹுதகஃவஸுவிஸ்யுணீபக்யாஹ: ||

**திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி**

எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்த வடிவழகென்று
அங்காதுபற்றாசா ஆங்கவன்பா - லெங்குமுள்ள
புள்ளினத்தைத்தூதாகப்போகவிமாறன்தான்
உள்ளினர்க்குத் தீங்கை யறுக்கும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸ்ரீரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸ்ரீரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸ்ரீரணம்,

எட்டாந்திருவாய்மொழி—அறக்கும்வீன-ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(அறக்கும்வீன.) - இப்படி உதப்பேஷணம்பண்ண, பின்னையும் எம்பெருமானை வரக்காணாமையாலே அவஸந்ராய்,

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியை அறிவிக்கச் செய்தையும் எம்பெருமானை அப்போதே வரக்காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்ரான ஆழ்வார் உதப்பேஷணத்தாலும் மரஃப்ராஸாட்க்களாலும் அவனுடைய ஸ்ரீஸுந்தரத்தாலும் ‘அவன்வந்து நம்மை விஷயிகரித்துக் திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிச்சிதம்’ என்றத்யவஸித்து, லங்கைகரிலேவந்து திருவடி தன்னைத் திருவடிதொழுது போனபின்பு பிராட்டி “பெருமானைக் காண்பது எப்போதோ?” என்று பதறினாற்போலே திருநாவாயிலே புகவேணுமென்றுபதறி, ‘அங்கே புகவல்லேனே?’ என்றும், ‘புகும் நாள் என்று?’ என்றும், ‘அங்கேபுக்கு என்கண்ணாகக் கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?’ என்றும் தொடங்கி அநேகமநோரூபங்களைப் பண்ணுகிறார். போகவிட்ட தூதர் வரப் பற்றாமை “நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்” என்று மனோரூபிக்கிறாளுமாம்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகழுவுத்தாலே ப்ராபிக்க அலிநிவேஸித்தவர், ப்ராப்பத்வராதிஸுபத்தாலே, அவன்பரிபூர்ணனுப்க்கொண்டு திருநாவாயிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கண்டு; அவனுடைய அதுவவவிரோபிராஸக தேசவர்த்தித்வத்தையும், அதுவாவ்யத்வவவையத்வத்தையும், அஸாபாரண ஸம்ஸ்ப்ரூபத்தையும், நித்யகைக்காயவிஷயத்வத்தையும், புத்தேபரிஜஸந்தாநாஸ்பூர்த்தியையும், ஆஸ்ரிதவ்யதைபையும், ஸோஷித்வாஸகத்வா யாகாபூர்ணதையையும், அதுவவஜ்ஞாநப்ரஹ்மத்வத்தையும், உபாவமம ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அதிரமணியவிக்ரஹயோமத்தையும் அதுஸ்ப்ரூபத்து, வம்ப்ரகாசான ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக்கிட்டி யதுவிப்பதுநுநானே! என்று வஹுமூலமாக மனோரூபிக்கிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம் ஆர்த்தியை அறிவிக்கச் செய்தையும் அப்போதே வரக்காணாமையாலே அவஸந்ரானவர் உதப்பேஷணத்தாலும் அவன் ஸ்ரீஸுந்தரத்தால் வந்த மரஃப்ராஸாட்க்களாலும் ‘அவன்வந்து நம்மை விஷயிகரித்து, அமாந்த நிலமான திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிச்சயம்’ என்று அத்யவஸித்து, க்ராமத்தாலே கொண்டுபோகப் பற்றாமையாலேபதறி, ‘அங்கே புகவல்லேனே, புகும் நாள் என்றோ? அங்கேபுக்கு என்கண்ணாகக் கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?’ என்று இப்படி அநேக மநோரூபங்களைப் பண்ணுகிறார். திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டபின்பு பெருமானைக்கிட்டேந்தையும் பிராட்டிக் குச்சென்ற மனோரூபம்போலே இவர்க்குச் செல்லுகிறது. “உபாயோபேயங்கள் ஸர்வரணே” என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்பருசியில் கண்ணழிவற்றால் விளம்ப லேஹதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்பஸித்தியளவும் மனோரூபம் செல்லாதிற்றும்மிறே. அதவா, போகவிட்டதூது வரப்பற்றாமை “நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்” என்று

மனோரபுதிக்கிறார். ப்ராப்யஸித்தியிலுண்டான த்வரையாலே, பெரியமுதலியார் எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்தருளுவரென்று 'பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி' என்றாய்த்து இத்தைச் சொல்லுவது.

நா. — திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டவந்தரம் பெருமானைக்கிட்டுவதற்குமுன்பு பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரபும்போலே, கீழ்விட்ட உதிர அத்தலைப்பட்டு அவனைக்கொண்டு வருவதற்குமுன்னே நடுவு இவர்க்குப்பிறந்த மனோரபுத் தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே வரக் காணாமையாலே யவஸந்நரானவர், உதற்ப்ரேஷணத்தாலும் அவன் குணநுஸந்தாநத்தாலும் மந்ப்ரஸாஹத்தாலும் “அவன்வந்து நம்மைவிஷயீகரித்து அமரந்தநிலமான திருநாவாயிலே கொடுபோகை நிர்ஸித்தம்” என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தால் போகப்பற்றாமையாலே பதறி, “அங்கேபுகவல்லேனே? புதும்நாள்என்றே? அங்கேபுக்கு என் கண்ணாக்கண்டு அடிமைசெய்ய வல்லேனே?” என்று இப்படி அநேகமனோரபுங்களைப்பண்ணுகிறார். “உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே” என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் விளம்பவேறுதலில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மனோரபும் செல்லாநிற்குமிறே. இம்மனோரபுந்தான் இவனுக்குத் தவிராததுமாய், அதுதான் இனியதுமாய், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருப்பதும் ஒன்றிறே. பெரியமுதலியார், ப்ராப்யஸித்தியில் த்வரையாலே எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தியாநிற்பர்; ஆகையாலே, இத்தை “பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி” என்றாய்த்துச்சொல்லுவது, அடியா, “விட்டனாதர்கள் தாழ்த்தார்களென்று தாமே அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்தேறப்போக வோருப்புகிறார்” என்பாரு முண்டு.

“அறுக்கும்வினை” ப்ரவேஸே. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸகந்தி - திருவடிசென்று இய்யாதி. பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரபும்போலே பென்றது - “கூண்டெஷ்யவிராஜேண ஸஸாஷ்டேநெவரொஹிணீ ! கூழிபுஷ்டெஷிஸொகஸ்யவாராப்யஸ்யவிரெஷிதி” என்று திருவடிசொல்லிப்போனவற்றையே எப்போதும்மனோரபித்துக்கொண்டிருக்கையைப்பற்றி ‘மனோரபத்தைச்சொல்லுகிறது’ என்றவந்தரம், “இத்திருவாய்மொழி” என்று கூட்டுவது. அத்தலைப்பட்டு - அங்கேபோய், பிராட்டிக்குப் பெருமான் வருவரென்று திருவடியறிவித்தபின் பாகையாலே, “எப்போது அவரைக்காணப்புகுகிறோம்?” என்று பதறக்கூடும்; இவர்க்கு அங்ஙனென்று இன்றிக்கேயிருக்க மனோரபும் கூடினபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, விஸ்தாஸங்கதி - குப்படி இய்யாதி. “குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ” “நாளறியேனே,” “அணுகப்பெறுநான் எவையென்கொலோ”, “கண்ணாக்களிக்கின்றதுஇவ்வுன்னென்கொல்” இய்யாதியைப்பற்றி - அங்கே புகவல்லேனே இய்யாதிதீரயமும், உபாயம் அவனே என்றத்யவஸித்தால் “தக்ஷஸ்யஸ்ய ஸம்ஹவெஷ” என்றிராதே மனோரபிப்பானென்? என்ன - உபாயோபேயங்கள் இய்யாதி. ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் - ப்ராப்யத்திலாதரம் குறைவற வுண்டானுலென்றபடி. ப்ராப்ய த்வரையுண்டென்றால் ஸ்வரூபவிருத்தத்தைச் செய்யலாமெனவென்ன - இம்மனோரபும் இய்யாதி. “ப்ராப்யத்வரையாலே மனோரபித்திறார்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பெரியமுதலியார் இய்யாதி. பெரியமுதலியார் - ஆனவந்தார். ஸங்கத்யந்தரம் - அடியா இய்யாதி.

முதற் பாட்டு.

அறுக்கும்வியையின ஆகத்தஅவனை
நிறத்தம் மனத்தோன்றிய சிந்தையினுக்கு
வேறித்தன்மலர்ச்சோலைகள் குழிநூலாய்
குறுக்கும்வகையுண்டிகோலோ : கோடியேற்கே.

ஆ.—ஐயவத்தர்சாரபேசுநாயிருப்பாருடைய துவக்கைப் போக்கும் திருநாவாய நமக்கும் ஒருகால் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ : என்கிறார்.

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ : என்கிறார்.

[அறுக்குமென்று தொடங்கி] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே சித்தத்தேவனுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மரோமயத்தை உடையார்க்கு ஸைல துவக்கையும் போக்கும். [வேறி]-பரிமளம். [கொடியேற்கு]-அக்குப் புதுப்பெருதே நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைபடண்ணின எனக்கு.

ப.—முதற்பாட்டில், 'ஆயுதிதாதுவவியோய் ரொஸகமாய் சிரதிரபஜோக்யமான திருநாவாய் எனக்குக் கிட்டும் வகையுண்டோ : ' என்கிறார்.

ஆகத்து-(தங்கள்)ஆகவாயிலே, அவனை-(ஸமந்தவியோய் சிவர்த்தகருப் சிரதிரபஜோக்யன)ஸ்வேஸ்வரானவனை, சித்தத்தம் - சித்தத்தேவனுமென்கிற, மனத்து - நெஞ்சிலே, ஒன்றிய - ஒருமைப்பட்ட, சிந்தையினுக்கு - மரோமயத்தைஉடையவர்களுக்கு, வினையையின - ஆவித்யாகம் வாஸநாருசிகளான அதுவவியோய்களையடைய, அறுக்கும் - போக்குவதாய், வேறி - பரிமளப்பாசாமான, தண் - சாமஹாமாய், மலர் - புஷ்போத்தாமான, சோலைகளுக்கு - சோலைகையுடைய, திருநாவாய் - திருநாவாயானது, கொடியேற்கு - (அதுவவியைச் சிவோருபமாகக் கிட்டப்பெருத) கொடுமையை யுடைய எனக்கு, குறுக்கும்வகை உண்டிகோலோ - கிட்டும்வாகு உண்டாதோ :

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ : என்கிறார்.

[அறுக்கும் வினையையின] - வினையென்று போப்பெற்றவற்றை அடக்கதும் போக்கும்; ருசியோய், உபாயவியோய், பாபத்தவியோய், சாரத்தளவில் பரியவஸிக்கவொட்டாதே ப்ராபத்தமாய் வருமவை, அவற்றையடைய ஒருகாலே போக்கும். காமத்தாலே போக்கவேண்டுவது தானே போக்கிக்கொள்ளுமன்றி; அவன் போக்குமன்று "ஸுவெதுவாஸாந்ஸுருபுணை" 'ஸுவெதுவாஸேஸ்வரோக்ஷயஷ்யதி' என்கிறபடியேயாகக் கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க் கென்னில் [ஆகத்தவனை நிறுத்தும்மனத்தோன்றிய சிந்தையினுக்கு] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே சித்தத்தேவனுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மரோமயத்தை உடையவர்க்கு. [வேறி இத்தயாடி] - வினையை வர்த்திப்பிக்கிலும் புக்குக்கொடு சிந்தவேண்டும்படியாய்த்து ஷேஸமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் சாமஹாமாய் சித்தவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டிகோலோ] - குறுகப்பண்ணும் விரகுவதோவென்னுதல்; குறுகும் விரகுவதோவென்னுதல்; குறுக்குமென்று அத்தேசு ஹைஷ. அந்த ஹைஷயாலே அருளிச்செய்வதே! என்று விஷயாயமுளினுர் எப்பெருமானார். [கொடியேற்கே] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குப் புசலார் தேஸமாயிருக்க, புசப்

பெறாதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு. 'கொடியேற்கு - ஆகத்தவனை நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினார்க்கு - வினையாயின - அறுக்கும் - திருநாவாய் குறுக்கும்வகை, உண்டுகொலோ?'

நடு.—முதற்பாட்டு. எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும்வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவையடங்கலும் போக்கும்;—ருசிவிரோயி, உபாயவிரோயி, ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில்வரும் விரோயிகள், வர்த்தமானதேஹத்தளவிலே பர்யவலிக்கையன்றிக்கே ப்ராரப்தஸோஷமாய்நின்று அவ்வருகேயும்போம்படி விளம்பிக்கக்கடவவை. நின்றநின்றநிலைகள்தோறும் உண்டாயிருக்குமிறே விரோயிகள். புதுப்புடைவை யழுக்குக்கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலேபோக்க வேண்டுவது தான்போக்குமன்றிறே; ஹவத்ப்ரஸாடித்தாலே போமென்று ஒருகாலே போமிறே; “**கேருஷோரோத்ராவி**”, (மேருமந்தரமாத்ரோபி) “**ஹவெஷுவா வாநிஷ்டுஷியனெ**,” (ஸ்ரவேபாப்மாநிப்ரதாயந்தே) “**ஹவெஷுவாவெஷுவா ஷோக்ஷயிஷுஷி**” (ஸ்ரவபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியேயாகக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணினால், மோஹத்யைக்குத் தனித்துப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேண்டிவருமிறே; அங்ஙனவேண்டாவிறே ஹவஷுங்க்ரஹங்கொண்கொர்யங்கொள்ளுமிடத்தில். ஆர்க்குத்தான் இப்படிச்செய்வது? என்னில்; [ஆகத்துஇத்யாதி] - ஹ்ருடியத்திலே அவனைநிறுத்த வேண்டுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்டமனோரயத்தையுடையார்க்கு. [வேறியித்யாதி] - வினையைப்போக்காதே வர்த்திப்பிக்கிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்து, தேசமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய் நித்ய

முதற்பாட்டு.—அறுக்கும் வினை இத்தாதி. “கொடியேற்கு - திருநாவாய் குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ?” என்றததைக்கடாகழித்தவதாரிகை - எனக்கு இத்தாதி.

வினைகள் அநேகமுண்டோவென்ன - ருசி இத்தாதி. ருசிவிரோயியாவது - ப்ராயோஜநாத் தரஸ்தை, தேவதாந்தரபஜநாதிகள். உபாயவிரோயியாவது - “**கத்யுஷ்யஸ்குஷெஷ**” இத்தாதி. ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில் வரும் விரோயிகள் ஆவன - “**அவனே உபாயம்**” என்றத்யவஸாயம்பிறந்தாலும், அவன்திருவடிகளை ப்ராபிக்குமிடத்தில் “**அவியாகர்மவாஸநாருசிகள், ஹாகவதாபசாரம்**,” என்றற்போலே வருகிறவிரோயிகள். “**வர்த்தமானதேஹத்தளவிலே பர்யவலிக்கையன்றிக்கே**” என்கிறவிடத்திலே, “**புராரபஸ்தராவாபுஷுவாவேஷிஷு**” இத்தாதி. யதுஸந்தேயம். கண்டதுக்கெல்லாம் விரோயிகளுண்டோவென்ன - நின்றுநின்ற இத்தாதி. வினைகளொருகாலே அறுக்காமோவென்ன - புதுப்புடைவை இத்தாதி. ஒருகாலேபோமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - மேருமந்தர இத்தாதி. “**கேருஷோரோத்ராவிராஸிஷாவஸ்யுகேஷுணு**; **கெஸவெஷுவேஷுவேஷுவா வ்யூயிரிவநஸூதி**” இதிஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே (எஅ-அத்யா). “**ஹவெஷுவாவெஷுவாவெஷுவா வாநிஷ்டுஷியனெ**” இதிசாந்தோத்யே (தி-உச-வைஸ்வநர வித்யாயாம்). “**புதுப்புடைவை**” இத்தாதி. வாக்யத்யவயவிவரணம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்தாதி. வாக்யத்யவயம். ஒருமைப்பட்ட - உத்யோகித்த. ஊரில் ஷோக்யதையை வர்ணித்ததுக்கு ஹவம் - வினையைப்போக்காதே இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - பரிமளத்தை இத்தாதி. “**மலர்ச்சோலை**” என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகை

† இக்கே அரும்பதம் விளக்கவில்லை: ருசிவிரோதி என்று தொடங்கும் வாக்யங்கட்கு அடையவளைந்தானரும்பதத்தில் எழுதி யிருக்குமாறு:—ருசிவிரோயியாவது - பகவத்விஷயத்திலே ஷோசபிரக்கவொட்டாதபடி வருகிற விரோதி: அதாவது - ப்ராயோஜநாத் தரஸ்தை. உபாய விரோயியாவது - ஸ்வயம் ப்ராயோஜநம்அவன் என்னும் ருசிபிறந்தாலும் அவனே யுபாயமென்று அத்யவலிக்கவொட்டாதபடி வருகிறவிரோதி: அதாவது ஸ்யநாத் தரஸ்ப்ருஹை.

வஸந்தமான சோலைகளாலே குழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகைகடன்கோலோ] - குறுகப் பண்ணும்வகை ஏதோ? என்னுதல்; குறுகும் வீரகுதோர்என்னுதல்; குறுக்கு மென்று - அத்தேசலாஷை. எம்பெருமானார் திருவடிதோஷவெழுத்தருளார்க, "திரு நாவாயேத்தனையிடம்போகும்:" என்று எதிரேவருகிறார் சிலரைக் கேட்டருள, "குறுக் கும்" என்றார்களாய், அத்தைக்கேட்டே "இப்பாஷையாலே யருளிச்செய்வதே சூக் வார்!" என்று போர வித்தராயருளினார். [கொடியேற்கு] - கொடியேனுக்கு. ஆஸா லேஸமுடையார்க்கு ப்ராபிக்கலாம் தேசமாயிருக்க, ஆசையும் கண்ணழிவற்றிருக்க அகப் பேறாதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினானைக்கு. 'ஆகத்தவனைநீடித்தும் மனத்தொன்றியசின்னையினார்க்கு - வினையாயின அறுக்கும் - வெறித்தன்மலர்ச்சோலை கள்குழ திருநாவாய் - கொடியேற்கு - குறுக்கும்வகை யுண்கோலோ?' (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கொடியேரிடைக் கோகனகத்தவள்கேள்வன்
வடிவேல்தடங் கண்மடப்பின்னையனுளன்
நெடியானுறைசோலைகள் துழ்த்துநாவாய்
அடிமேனனுக்கட்டெறுநாள்எவைகோலோ?

ஆ.—(கொடியேரிடை) - பெரியபிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப்பிராட்டியா ரோடும் கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப் புதுகதென்னே? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேயுடும் என்னென்றே? என்கிறார்.

[கொடியென்றுதொடங்கி]-கொடியேரிடே அழகிய இடையையுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லவனுய் கூரியவேல்போலையாய்ப்பெருத்திருக்கிற கண்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஷோக்தாவாய், அவ்வளவன்றிக்கே, அறிவுபெரிசாஷைகளுக்கு ஒருமுடிவின்றிக்கே யிருக்கிறவன் சீர்த்தாவாயும் பண்ணுவதுஞ்செய்த இவன் பரிசா மெல்லாங்கொண்டு ஒருமுலைமீலே அடங்கும்படி சோலைப்பரப்பையுடைய திருநாவாயை.

ப.—அநந்தரம், மறுஷ்யாஷி ஷோக்யதா வைவிவத்தை யுடையவன் வர்த் திக்கிற திருநாவாயை நான் கிட்டும்நான்களெவை? என்கிறார்.

கொடியேரிடை - கொடிபோலழகிய இடையையுடையனாய், கோகனகத்த வன் - தாமரைப்பூவிற பிறப்பாலே சிரதிரமயோக்யையான லக்ஷ்மிக்கு, சேகவன் - ஸத்ருஸனாய், வடி வேல் - வடித்த வேல்போலே யொளியையும் கூர்மையையுடைய

யாலே - நிதியவஸந்தமான என்றது. இரண்டாமுத்தம் - குறுகும் என்கிற மெல்லென்ற "குறுக்கும்" என்று வல்லொற்றுக்கிடக்கிறதாய், குறுக்கும்விரகேதோ என்ற. ஆனால், குறுகும்வகையென்னுதே "குறுக்கும்வகை" என்கிறதென்னென்ன - குறுக்கும் இய்யாதி என் னுதல்; மூன்றாமுத்தமாதல். "தேசலாஷை" என்றதற்கு ஸ்வயம் - எம்பெருமானார் இய்யாதி. பாபமேதென்ன - ஆஸாலேஸம் இய்யாதி. அர்வயம் - ஆகத்தவனை இய்யாதி. "வினையாயின - அறுக்கும்" என்றது - திருநாவாய்க்கு விசேஷணம். (க)

தான், தடங்கண் - பெரிபகண்களையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணான் - லோக்தாவாய், (இவ்வளவன்றியே), நெடியான் - அபர்பந்த லோக்யதாதிஸயத்தையுடையவன், உறை - வர்த்திக்கிற (தேசமாய்), சோலைகள் - நானாவிதமான சேலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அடியேன் - (அந்யலோபயனா) நான், அணுகப்பெறும்நான் - அணுகப்பெறும்நான்கள், எவையெனலோ - எவையே? வடியென்று - மாவடுவாய், மாவடுப்பிளவுபோலவும் வேல்போலவு மென்றுமாய்.

இ - இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரித்யாதி] - கொடிபோலே அழகிய இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லலனுவன். “நகஸூரிஹா வராயுகி” என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ! என்கிறார். [வடிவேலித்யாதி] - கூரியவேல்போலே ஓராளுமொரு நோக்கும் நோய், லோக்தாவின் அளவல்லாத லோக்யதையை யுடைத்தான கண்களையுடையளாய் ஆத்மமூலேபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவன். தன்கண்ணாலே அவனையொடியெறிந்து நமக்காக்கித்தருமவளிறே நப்பின்னைப்பிராட்டி. [நெடியான் இத்யாதி] - இவ்வளவன்றிக்கே மஹிஷபரிஜதங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்குமவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேஸம். அவனுக்கும் அவன்பரிகரத்துக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாஞ் சோலைப் பரப்பையுடைத்தான தேஸம். [அடியேனணுகப் பெறுநான்] - அடிமை செய்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நான்என்றோ?

சுரு. - இரண்டாம்பாட்டு. திருநாவாயிலே புகும்நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரித்யாதி] - கொடிபோலேயழகிதான இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லலனுவன். “நகஸூரிஹா வராயுகி” (நகர்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ? என்கிறார். [வடிவேல்தடங்கண்மடப்பின்னைமணான்] - கூரிய வேல்போலே ஓராளும் ஒருநோக்கும் நோய் லோக்தாவின்ளவல்லாத லோக்யதையை யுடைத்தான கண்ணையுடையளாய், ஆத்மமூலேபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வி புஷ்பத்தைக்கு இட்டுப்பிறந்தவனாய்த்து. [நெடியான்] - இப்படிப்பட்ட மஹிஷபரிஜதங்களால் எல்லாகாணவொண்ணாதவன். [உறையித்யாதி] - அவனுக்கும் அவன் விஷுதிக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாம்படி இடமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயை. [அடியேன்] - வநவாஸத்துக்குப் பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் கலக்குமிடத்தில் * லவாம்ஸ்துவிற்படியே எல்லாவடிமைகளும் செய்கைக்கு இனையபெருமாள் நேரப்பட்டாற்போலேயாய்த்து,

இரண்டாம்பாட்டு, - கொடியேர் இத்யாதி. “திருநாவாய் - அணுகப்பெறும்நான் எவையெனலோ?” என்றத்தைக் கடைசித் தவநாரிகை - திருநாவாயிலே இத்யாதி.

ஏர் - அடி. இத்தால் ஹவம் - நகஸூரிஹா இத்யாதி. வடி - கூர்மை. ஓராளுமொரு நோக்கும் மென்றது - ஓராளுக்கோரம்புபோலே ஒருநோக்காலே யகப்படுத்திக்கொள்ளுகையென்றபடி. பிராட்டிமாரைச் சொன்ன வநந்தரம், “நெடியான்” என்கையாலே அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. “சோலைகள்” என்கிற பைஹுவசநத்துக்குஹவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி, அநந்தரம் “அடியேன்” என்றதுக்கு ஹவம் - வநவாஸத்துக்கு இத்யாதி. புறப்பட்டு என்முகட்டுவது. லவாம்ஸ்துவிற்படியே - அந்த

இங்குத்தைக்கு அடிமைசெய்கைக்கு இவர் கோபப்பட்டபடியும். இனையபெருமானைப் போலே அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளுகிற விஷயத்திற் குறையில்லையாய்த்து இவர்க்கு. பூர்ஜகாராஜன்திருமகளொருத்தியுமிறே அங்கு. [அணுகப்பெறுகாளெவையெகாலோ] - அத் தேசத்தை நான் கிட்டப்பெறும் நான் ஏதோ? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எவையெகால் அணுகப்பெறுகான் என்றேற்போதும்
கவையில் மனமின்றிக்கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்
நவையில்திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள்புகலாவது ஓர்நான் அறியேனே.

ஆ.—(எவையெகால்). - 'என்றோ திருநாவாயை மணுகப் பெறுவது?' என்று எப்போதும் தடுக்கித்தனாய்க் கண்ணீர்சொகிருக்கிற நான், திறைப்பாத்தடுக்கின திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய ஓல்பபரிசுத்திலேயேயும் புதுநான் என்றென்று அறிகிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயில்திருநாவாலக்கத்திலே புதும் நான் என்று' என்று அறிகிறிலேன் என்று அவன்கூறாகிறார்.

[எவையெகால் என்று தொடக்கி] - அணுகப்பெறுகான் எவையெவென்று ஸர்வகாலமும் மற்றொன்றறியாதே ஒருமைப்பட்டிக் கண்ணீர் பாய்ச்சிப்பன். [கவையில்திருநாரணன்] - துர்லவத்வாழிதோஷம் தட்டாதபடி பிராட்டியோடேகடி ஆற்றித ஸுலஹனாவன்.

ப.—அநந்தரம், 'அஸாபாரணஸம்வர்ப்' விசேஷ்டனான காராமணன் வந்தி கிக்கிற திருநாவாயெலக்கத்திலே புதுவதுதருநான் அறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

அணுகப்பெறுகான் - கிட்டப்பெறுகான், எவையெகாலென்று - எவையென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலத்திலும், கவையில் மனமின்றி - வேறொன்றிற் புதும் கொஞ் சின்றியே (ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டு). கண்ணீர்கள் - கலுழ்வன் - மல்காசிப்பன்; நவையில - (துர்லவத்வ ஸோபாதிக்கவாழிசொகிற) குற்றமின்றியே, திருநாரணன் - (ஸுலஹனாப் திருநாயிகவந்துவாய்) பூரிப்பதினான காராமணன், சேர் - உத்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயில், அவையுள் - அவனுடைய ஓலக்கத்திலே, புகலாவது - ப்ரவேசிக்கலாவது, ஓர்நான்-ஒருநான், அறியேனே - இன்னதென்றறிகிலேன். நவைய - குற்றம். அவை - ஓலக்கம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயில்திருநாவாலக்கத்திலேபுதும்நான் என்று' என்று அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[எவையெகாலித்யாதி] - நான் வந்து கிட்டப்பெறும் கானெவை? என்று. [எப் போதும்] - ஒருகாலத்தைச்சொல்லி அல்லாதபோது அர்ப்பபாதை பண்ணுகிறேனோ?

ஸ்ரேஷ்த்தத்திற்படியே யென்றபடி. இவர்கோபட்டால் விஷயம் குறைபட்டிருக்குமோவென்ன - இனையபெருமானே இய்யாதி. ஏற்றமுண்டென்கிறார் - ஸ்ரீஜகாராஜன் இய்யாதி. (உ)

[கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றியே. [கண்ணீர்கள் கலழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிட விருப்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - துர்லலத்வாஹிதோஷமின் றிக்கேயிருக்கிற பூநீமான நாராயணன். ஸௌஸ்யத்துக்குஊற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலலனானவன். [திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர் நாளறியேனே] - திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக யிருக்க அத்திரளிலே சென்றுகூடப் பெறும்நாளென்றென்று அறிகிறிலேன். அவை - சபை, நவை - குற்றம். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றிருக்கும் அவராகையாலே, அந்நாளே யாசைப்படுகிறார்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ‘திருநாவாயில் திருவோலக்கத்திலே புதும்நாள் என்று?’ என்றறிகிலே என்கிறார்.

[எவையகோலியாதி] - நான் வந்து கிட்டப் பெறும்நாள் எவை என்று? [எப் போதும்] - ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதைபண்ணுகிறேனோ? [கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இரு தலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே. [கண்ணீர்கள் கலழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - துர்லலத்வாஹிதோஷமின்றிக்கே யிருக்கிற பூநீமான நாராயணன். ஸௌஸ்யத்துக்குஊற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலலனானவன். ‘திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக விருக்க, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதுஎன்றுகொலோ?” என்று’ ஆசைப்பட்ட நான் அத்திரளிலேசென்று கூடப் பெறும்நாள் என்று?’ என்றறிகிலேன். அவை - சபை. நவை - குற்றம். (க)

நான்காம் பாட்டு.

நாளேலறியேன் எனக்குள்ளானநானும்
மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புதுந்தேன்
நீளார்மலர்ச்சோலைகள்குழ் திருநாவாய்
வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னையுணர்!

ஆ.—(நாளேலறியேன்.) - சிவாயிக ஸௌந்தர்யமுண விரிவுடையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஹோமீயமுனை உணக்கு மீளாஅடிமைப்பணிசெய்யப்புதுந்தேன்; ‘அடிமைசெய்யும் நாளென்று?’ என்றறிகிறிலே மனன்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—எவையகோல் இதுயாதி. “ திருநாவாயவையுள்புகலாவதோர்நாளறியேன் ” என்றத்தைக் கடைசுழித்தவதாரிகை - திருநாவாய் இதுயாதி.

இப்பதப்பரையோகத்துக்கு “வாவம் - அதுதன்னிலும் இதுயாதி. இதுக்கர்த்தம்-இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே என்று. இருதலைத்தநெஞ்சு - இருதலையான நெஞ்சென்றபடி. முகாந்தரமுமாய் - விஷயாந்தரமுமாயென்றபடி. கவையில் மனமின்றி-கவையிலேயான மனமின்றிக்கே-வேறென்றிற்பெருகின நெஞ்சின்றிக்கே; ஏகாக்கிரித்தனய்க்கொண்டென்றபடி. கவை - காரியம்; விஷயாந்தரமென்றபடி. கண்ணீர்களாலே கலங்குவனென்று ஸப்தார்த்தம், அதுவது - கண்ணீர் வெள்ளமிடாரிப்பனென்றபடி. “கலழ்வன்” என்கிறதுக்கு நிகண்டு - “கலழி - கலங்குதல், அழுதல்.” “கலமுதல்” என்றுஇவ்வர்த்தங்களை யெல்லாங் சொல்லும். “திருநாரணன்” என்று தொடங்கி மேலுக்கு ஸப்தார்த்தம் - ஸௌஸ்யத்துக்கு இதுயாதி. (க)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எல்லாவடிமையும் கொள்ளுகைக்குடான திருச் சோலையையுடைய திருநாவாயிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே கூட அழக்தருவியிருக்கிற உனக்கு ஆத்மார்த்ததாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயிக்குதனான நான் திருவடிக்கரில் அடிமையிலே ஆயிகரிக்கும்நான் என்றென்று அறிகிலேனென்று பகடிகிறார்.

[வாளேய்தடங்கண்] - வாள்போலையாய் பெருத்திருந்துள்ள கண்.

ப.—அருந்தாம், சித்பகைக்காய்த்திலே அர்விதனும்புருக்க நான், அந்தக் கைக்காரியோபயுத்தமான நான்கள் உளவானபடி பறிகிறிலே என்கிறார்.

ரீள் - ஓங்கி, ஆர் - சிறைந்த, மலர் - பூவையுடைத்தான, சோலைகள்-சோலைகள், குழ் - குழந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வாள்தம் - வாள்போலே சீண்ட ஒளியையுடைத்தான, தடங்கண் - பெரியகண்ணையுடையனாய், மடப்பின்னை - ஆத்ம முண்பூர்ணையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மனனா - சாதியபலோக்தாவானவனே! (ஸூரியோப்போலே), நானும்- மீளாவடிமைப்பணி செய்ய - விச்சேகரலிசு சிந்தா கைக்காரியம் பண்ணுகைக்கு, புருந்தேன் - அர்வயித்தேன் ; (அதிக்து), எனக்கு - , உள்ளன - உளவாகக் கற்பித்துவைத்த, நாளால் - நாளாகில், அறியேன் - (அவை) நானறிகிறிலேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆத்மார்த்ததாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயிக்குதனான நான் நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே கூட விருக்கிறிருப்பிலே அடிமை செய்யப்பெறும் நான் என்றென்றறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன்] - பெறக்கடவ நான் என்றென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பிரிந்திருக்கக்கடவ நாளேத்தனையென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பேறுஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதென்னென்னில்? - [நானும் மீளாவடிமைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன்] - சித்பஸூரிகளப்பண்ணும் ஆத்மார்த்ததாஸ்யத்திலேயன்றே நானும்ஆயிகரித்தது. ஒருநாயோஜரத்தைக் கொள்ளக்கிடனவனுய் அறியிருக்கிறேனோ? தாஸ்ய பரிமளத்தில் சுவடறியாதவனுய் அறியிருக்கிறேனோ? [சீனாடமலர்ச் சோலைகள்] - ஓங்கிப்பரப்புமாதப் பூத்தசோலைகளை யுடைத்தான தேயாய்; அடிமைசெய்கைக்குப் புஷ்ப பாதுபுகரணங்களால் குறைபற்ற தேயாமென்னுதல். நப்பின்னைப் பிராட்டியும்தானுமாகப் புஷ்பாபசயம் பண்ணலாம் தேயாமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண்ணென்னுதல், வாள்போலேகண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்த கண்ணென்னுதல்; அவனை அருயார்ஹனும்படியாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவள் என்கை. [மடப்பின்னை மனனா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மமுணங்களும்தவக்க வல்லவளுக்கு வல்லவனானவனே! தேயாந்தாம்போன பரகை ஊர்அணித்தானவாரே தாய்மாரைப் பலகாலும் சினக்குமாயோலே பரப்பதேயம்அணித்தானவாரே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டியாரை அதுஸர்யிக்கிறார்.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. 'ஆத்மார்த்ததாஸ்யம்பண்ணும்படி விஷயிக்குதனான நான், நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே யடிமைசெய்யப்பெறும் நான் என்று' என்றுஅறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—நாளேல் இத்தாதி. "மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன் - மடப்பின்னைமனனா - நாளேலறியேன்" இத்தாதினைக் கடைசித்தவதாரிகை - ஆத்மார்த்ததாஸ்யம் இத்தாதி.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன்] - பெறக்கடவநாள் என்றென்றறிகிறிலேன் என்னுதல்; நான் பிரிந்திருக்கக்கடவ நாள் எத்தனையுண்டென்றறிகிறிலேனென்னுதல். பேறு ஸித்தமானபின்பு புதுகிறதேன்? என்னில் - [நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய் யப்புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகளப்பண்ணும் ஆத்மாந்தடிமையத்திலேயன்றோ நானும் அதி கரித்தது? ஒருபிரயோஜனத்தைக் கொள்ளக் கிட்டினவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? டாஸ்ய பரிமளத்திற் சுவடறியாதவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச்சோலைகள்] - ஓங்கிப் பரப்புமாறப்பூத்த சோலைகளையுடைத்தான தேசம். அடிமைசெய்கைக்குப்புஷ்பாத்தியப கரணங்களால் குறைவற்றதேசம் என்னுதல்; நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாகப் புஷ்பாபசயம்பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத் தான பரந்த கண் ணென்னுதல்; வாள்போலே கண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்தகண் என்னுதல்; அவனை அந்நயர்ஹமாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவளென்கை. [மடப்பின்னைமனனா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களாலும் துவக்கவல்ல வளுக்கு வல்லவனானவனே! தேசாந்தரம்போனப் பரணை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பல கால் நினைக்குமாபோலே, ப்ராப்யதேசம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனாளன்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும்
கண்ணாளனுலகத்துயிர்தேவர்கட்கேல்லாம்
விண்ணாளன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
கண்ணாரக்களிக்கின்றதிங்கென்றுகொல்கண்டே.

ஆ.—(மனாளன்.) - லக்ஷ்மீஹமிரீளாநாயகனாய், டேவாஹி ஸ்யாவராந்த நிஹைஜநிர்வாஹகனாய், பூதீவைகுண்டநிலபனா எம்பெருமான் விரும்பியுறையும் திரு நாவாயை, இப்பரக்குதியோடே கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய் திரக் கண்டு க்ருதார்பூனாவதென்றோ? என்கிறார்.

“எனக்குள்ளன் - நாளேலறியேன்” என்றநவயிப்பது. எனக்குளவாகக் கற்பித்து வைத்த நாளான லறியேனென்று ஸுப்தார்த்தம். இன்னநாளென்று விசேஷியாமையாலே இத்தை த்வேதா காட்டுகிறார் - பெறக்கடவநாள் இய்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. மீளா - அவிச்சிந்நமான. அடிமைப்பணி - டாஸ்யக்குத்தம். “அடிமைப்பணி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு பிரயோஜனத்தை இய்யாதி. “மீளாவடிமைப்பணி” என்றதுக்கு ஹாவம்-டாஸ்யபரிமளத்தில் இய்யாதி. “அடிமைப் பணிசெய்ய” என்றத்தையும் “மடப்பின்னைமனனா” என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவத்தவயம் - அடிமைசெய்கைக்கு இய்யாதிவாக்யத்தவயம். வாள் - ஒளியும், வேலும். ஏய்கை - உடைத்தாகையும, ஒப்பும். சீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனை இய்யாதி. துவக்கவல்ல - வசிகரிக்கவல்ல. பாட்டுத் தோறும் பிராட்டிமாரை யருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - தேசாந்தரம் இய்யாதி. ‘நீளார்மலர்’ என்று தொடங்கி ‘அடிமைப்பணி செய்பப் புகுந்தேன்: எனக்குள்ளன் - நாளேலறியேன்’ இய்யவ்யம். (ச)

[கண்ணான் உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் விண்ணான் விருப்பியுறையும் திருநாவாய்] - லோகத்திலுண்டான தேவமனுஷ்யர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டராமனு யிருந்தவன் அத்தாடியம் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்தித்தருளுகிற திருநாவாயை. [இங்கு] - பரக்குதியோடே.

ப.—அந்தாம், பத்தீபிரஜஸ்ஸாராதி பரிபூர்ணனுவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, என்கண்ணானது சிறையும்படி கண்டுஅதனைப்படுத்தே? என்கிறார்.

மலர்மங்கைக்கும் - பத்மவாலிசியானவச்யமிக்கும், மண்மடத்தைக்கும் - ஸ்ரீலக்ஷ்மிப்பிராட்டிக்கும், மணான் - லோகத்தாவாய், உலகத்து - லோகத்தில், உயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ராணிகள் தேவதைகள் எல்லாக்கும், கண்ணான் - நிர்வாஹகனாய், விண்ணான் - பாமவ்யோமஸப்தவாச்யமான பாம்பதத்தி லுண்டாவாயும் அடிமைகளாளுமவன், விருப்பி-(இந்தவிஷயத்திவயத்திலும்)விருப்பி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கண் - கண்கள், ஆர - பரிபூர்ணமாய்ப்படி, கண்டு-, இங்கு - இங்கே, களிக்கின்றது - சாதியாரங்கியாவது, என்கொல் - என்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய்தீர்க்கண்டு உகப்படுத்தே? என்கிறார்.

[மணான் இத்யாதி] - பிராட்டிக்கும், ஸ்ரீலக்ஷ்மிப்பிராட்டிக்கும் வல்லவன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாரும் உண்டாயிருக்க இழக்கக்கடவேணு? [கண்ணான் இத்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களேன்ன, தேவர்களேன்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்ற நோக்குகிறபடி. [விண்ணான்] - பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத் தகுதியான பாம்பதத்திலே லிங்கப்படுக்கத்திலே யிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வாஹிக்கிறவன். [விருப்பியுறையும் திருநாவாய்] - உலக விவரத்திராதன் பெறப்பெறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிற தேசம். அவன் விருப்புகிற தேசமல்லது ப்ராப்யமல்லையே. [கண்ணான்] - காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண்கள் வயிறு சிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்கொல்] - “கஹிஸ்ய” என்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே களிக்கையொழிப,இங்கே களிக்கப்பெறவதென்றோ? [கண்டே]. “காண்கை நிர்சிதம்” என்னும் விர்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டே களிப்பது என்றோ?

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீர்க்கண்டு உகலவிப்பதென்று? என்கிறார்.

[மணானித்யாதி] - பெரியிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீலக்ஷ்மிப்பிராட்டியார்க்கும் வல்லவனாவான். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாரும் உண்டாயிருக்க இழக்கவேணுமோ? [கண்ணானித்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களேன்ன, தேவர்களேன்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்ற நோக்குகிறபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு-மணான் இத்யாதி. “திருநாவாய் கண்ணாக்களிக்கின்றதுதிக்கென்று கொல்கண்டே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருநாவாயை இத்யாதி.

இத்தால் ஊவம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. உவாத்து - உவாத்மாயன், உயிர் - மனுஷ்யர். “பிராட்டியார்க்கு - மணான்” என்றவந்தாம் “தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணான்” என்றதற்கு ஊவம் - அவர்கள் இத்யாதி. படுக்கைப்பற்று - ஸ்திரீகளுக்குவிட்ட தேசம். “படுக்கைதானிலுத்

[விண்ணுள்ளன்] - படுக்கைதானிருக்கிறபடி ; பிராட்டிமாரும் தானுத் தனக்குத்தகுதியான பரமபடித்தில் ஐவ்யபர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸ்மிரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும்திருநாவாய்] - உலயவிஹுதநாயன், பெருப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிறதேசம். அவன்விரும்புகிறதேசமல்லது ப்ராய்யமில்லையே. [கண்ணூர்]-காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண், ஆர - வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்]-“ஊஹேஹேஹே” (அஹமந்நமஹமந்நம்) என்றொரு தேசவிசேஷத்தே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவதுஎன்றோ? [கண்டே]-“காண்கை நிர்சிதம்” என்னும் விஸ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டேகளிப்பதென்றோ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

கண்டேகளிக்கின்றதிங்கேன்றுகொல்கண்கள்
தொண்டேயுனக்காயொழிந்தேன்துரிசின்றி
வண்டார்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
தொண்டேயுறைகின்றஎங்கோவலர்கோவே.

ஆ.—(கண்டே) - எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக்கொண்டுஉறைகிற கோவலர்கோவே! உன்பக்கலிலே ஆந்ந்யப்ரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையே னுன என்னுடைய கண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக் கண்டு களிப்பதுஎன்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருநாவாயில் எம்பெருமானைக் குறித்து, கண்கள் உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[தொண்டே உனக்காய் ஒழிந்தேன் துரிசின்றி] - ஆந்ந்யபரதை கெட்டு உனக்கே அடிமையானேன். [வண்டென்று மேலுக்கு] - புக்காரை மற்றொன்றறியாத படி பண்ணாவல்ல நிரதிஸ்ய ஷோக்யமான திருச்சோலைகள் சூழப்பட்ட திருநாவாயை ஆதரித்து அஞ்சே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆஸ்ரிதஸுஹனுனவனே!

ப.—ஆந்நதரம், திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிற ஆஸ்ரிதஸுலஹனுன உன்னைக் கண்டு என்கண்கள் களிப்பதென்று? என்கிறார்.

வண்டுஆர்- வண்டுகள்நிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - மலரையுடையசோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கொண்டு - (வாஸஸ்த்தாநமாகத்திருவுள்ளத்திலே) கொண்டு, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், எங்கோவலர்கோவே- எனக்கும் கோபாலர்க்கும் ஸௌஸ்யத்தைக்காட்டி ஸ்வாமிபான க்ருஷ்ணனை! துரி

கிறபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. “கண்ணுள்ளன் - விண்ணுள்ளன் விரும்பியுறையும்” என்று கூட்டி ஊவம் - உலயவிஹுதீ இத்யாதி. பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயை “கண்ணூர் - கண்டு” என்கிறதென்னென்ன - அவன்விரும்புகிற இத்யாதி. “விடாய்ப்பட்ட” என்கையாலே - வயிறுநிறைய என்றது. “இங்கு” என்றதற்கு ஊவம் - அஹமந்நம் இத்யாதி. “கண்டே!” என்கிற எவகாரார்த்தம் - காண்கை இத்யாதி. ‘மலர்மங்கைக்கும் மண் மடந்தைக்கும் - மணுள்ளன் - உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணுள்ளன்-விண்ணுள்ளன்-விரும்பியுறையும் திருநாவாய் - இங்கு - கண்ணூர் - கண்டே - களிக்கின்றது-என்றுகொல்?’ இத்யந்வயி?

சின்னி - க்ருத்ரிமமின்றியே, உனக்கே, தொண்டேயோழித்தேன் - சமஸ்தாயித்தேன்; கண்கள் - என்கண்கள், இங்கு - இங்கே, கண்டேகளிக்கின்றது - சமஸ்தாயித்தேன் களிப்பாதிப்பது, என்றுகொல் - என்றாயிருக்கிறது :

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஊரையன்றிக்கே அங்கே சிந்திப் பண்ணக்கண்டு கண் களிப்பதென்றே : என்கிறார்.

[கண்டேயித்யாதி] - என் செத்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் திருவ தென்றே : ஒருநாளிலேகாண்கை கிச்சிதம்; ஆனபின்ப, இந்நிர்வந்தத்துக்கு வலமென் ? என்ன, [தொண்டேயித்யாதி] - அந்யபரதையின்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசயலனுனேன்; அரைக்கணம் இழக்கமாட்டாதபடியாய்நீரு என்சாபலமிருக்கிறது? துரிசாகிறது - மறஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டேயித்யாதி] - பரிமாத்தோபாதி வண்டுகளும் படித்துக்கிடக்கும்படி படிப்பிதமான சோலைகளை உடைத்தான தேசம். “நவவா நராவதயுதே” என்கிறபடியே புக்காரை பிளவொட்டாத சித்தியை லோகப்பாண தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - “ஆஸ்திரோதே அதுவிஷக்கலாம் தேசம்” என்று திருவள்ளத்திலேகொண்டு சித்தவாஸம்யன்னுகிற தேசம். [எக் கொவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து இடைபர்க்கு ஸுலலினுனர்போலே திருநாவாயிலே வந்து எனக்கு ஸுலலினுனவனே !

எதி.—ஆறும்பாட்டு. ஊரையன்றிக்கே ஊரில் கண்டருளின உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றே : என்கிறார்.

[கண்டேகளிக்கின்றது திக்கு என்ற கொல்கண்கள்]-என்செத்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் கேடுவதென்றே : ஒருநாளிலேகாண்கை கிச்சிதம்; ஆனபின்ப, இந்நிர்வந்தத்துக்கு வலமென் என்னில் : [தொண்டேயுனக்கா யோழித்தேன்த்யாதி] - அந்யபரதையின்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசயலனுனேன். அரைக்கணம் இழக்க மாட்டாதபடியன்றே என்சாபலமிருப்பது. துரிசாகிறது - மறஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டுஇத்யாதி] - பரிமாத்தோபாதி வண்டுகளும் படித்துக்கிடக்கும்படி படிப்பிதமான சோலைகளையுடைத்தான தேசம். “நவவா நராவதயுதே” நகராவ வர்த்ததே) என்கிறபடியே புக்காரை பிளவொட்டாதபடி சித்தியை லோகப்பாண தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - “நமக்குப் பம்மையகந்தார்க்கும் சினத்தடி பரிமாதிபவ லலிக்கலாம் தேசம்” என்று திருவள்ளத்தாலே பாதித்தக்கொண்டு வர்த்திக்கிற் தேச

ஆறும்பாட்டு - கண்டே இத்யாதி. “திருநாவாய்கொண்டே மனங்கின்றுக்கோவலர்கோவே - இங்கு - கண்டே - கண்கள் - களிக்கின்றது - என்றுகொல்” என்றவற்றைச் சமஸ்தித் தவதாரிகை - ஊரையன்றிக்கே இத்யாதி. “கோவலர்கோவே” என்று அகன் எம்பெருங்கை யாலே - ஊரில்தீன்யுள்ளவண்ணை என்கிறது.

கீழ் தாம் ஆரத்திப்பதென்றே என்ற பார்த்தித்தவம், திப்போது கண்களினுடைய ஆரத்தத்தை பார்த்திப்பானென் ? என்ன - நான் இத்யாதி. சதாவது - நான்கு ஆரத்தமல்ல விட்டாலும் நன்னுடையபாணைக்கு ஆரத்தத்தை பார்த்தித்துமையோலே மென்றபடி. இத்தால் ஹாவம் - அரைக்கணம் இத்யாதி. இது கீழ்ப்பண்ண சங்கைக்கு உத்தராயாடமிருக்கிறது. “அந்ய பரதையின்றிக்கே” என்றதால் வலிதம் - துரிசாகிறது இத்யாதி. துரிசு - குற்றம். ஆங்கல் - பொருந்துதலாய், படிதலைச்சொல்லுகிறது. சோலைகளை உளிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - நம இத்யாதி. “கொண்டே” என்றதற்கு ஹாவம் - நமக்கும் இத்யாதி. “எக்கோவலர்கோவே” என்றதற்கு

மாய்த்து. [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலஹ னுணற்போலே, திருநாவாயிலேவந்து எனக்கு ஸுலஹனுனவனே! (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கோவாகியமாவலிபைநிலங்கோண்டாய்

தேவாசுரஞ்சேற்றவனே திருமாலே

நாவாயுறைகின்றஎன்றாணநம்பீ !

ஆலாவடியான் இவனேன்றருளாயே.

ஆ.—(கோவாகிய) - ஆபுரிதஜநஸம்ஹிதப்ரதனய், ஆபுரிதஜநாநிஷ்ட நிராரணஸ்வலாவனுமாய் ஆபுரிதவத்ஸலனுமாய், ஆபுரிதஸுலஹத்வார்த்தமாகத் திரு நாவாயிலே அவதீர்ணனுமாயிருந்த நாராயணநம்பீ ! ஆவா அடியானிவனென்றருளாய், என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நாரணநம்பீ! ஐயோ இவன் அந்நயமுகியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுக்கும் ஸ்வலாவனய் ஆஸ்ரிதப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வலாவனுமாய் வைத்து அதுக் கடியான ப்ரியபுதியுமாய் ஆஸ்ரிதர்க்கணித்தாகைக்காக திருநாவாயிலே எழுந்தருளியிருப்பதுஞ்செய்து ஆஸ்ரிதவத்ஸலனய் இப்படி “ஆஸ்ரிதர்க்கு உறுப்பாகப் பெற்றோம்” என்றத்தாலே பூர்ணனுனவனே !

ப.—அநந்தரம், சேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வ ரூபமான ஆகாரபூர்த்தியையுடைய நீ, உறவைப்பார்த்து க்ருபைபண்ணவேணுமென்கிறார்.

கோவாகிய-(தேரலோகப்பத்துக்கும்) சேஷியாகத் தன்னையலிமரித்திருந்த, மாவலியை - மஹாபலியை, நிலங்கோண்டாய் - பூமியை அபேக்ஷித்துவாங்கி அதி னுடைய அந்பசேஷத்வம்போய் ஆந்நயார்ஹமாம்படி சேஷியானவனய், (சேஷமான ஜடத்துக்கு), தேவாசுரம் - தேவாசுரவிலாபத்தால் வருகிற விரோதத்தை, செற்றவனே - சமீபித்துத்வதேகரணனுக்குமவனய், நாவாயுறைகின்ற - திருநாவாயிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, என்-, நாரணநம்பீ - ஸமஸ்தமுணவிலுதி விரிஷ்டத்வத் தால்வந்த நாராயணத்வ பூர்த்தியையுடையாய், திருமாலே - இந்த சேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வபூர்த்திக்கு அஸாதாரணமான ப்ரியபுத்தித்வத்தையுடையவனே! (காருண்யரூபையானவனோட்டைச்சேர்த்தியாலே), ஆ ஆ - ஐயோ! இவன் அடியானென்று-இவன் நமக்கு சேஷபூதனென்று, அருளாயே-^{*} ஆகாராத்யவிரிஷ்ட ஸம்வந்யத்தைப்பார்த்து இரங்கிடருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதார்யமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற சேவர் அந்நயமுகியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஊவம் - க்ருஷ்ணனாய் இத்தாதி. ‘வண்டார்’ என்றுதொடங்கி, ‘கோவே - துரிசின்றி-உனக்கு-தொண்டாயொழிந்தேன்; இங்கு - கண்டே-கண்கள்-களிக்கின்றது-என்கொல்?’ இத்யந்வயி, (சு)

[கோவாகிய இய்யாதி] - ஸர்வான் இந்த்ரானே த்ராலோக்யாதிபதியாக வைத்தான், மஹாபலி அவனைத்தள்ளி அப்படித்தைத் தான் எறட்டுக்கொண்டான்; வாய்களுவன் ஸ்வவலத்தாலே எறட்டுக்கொண்டபடியாலே “நாநே ரோஷபிதே” என்று ரக்ஷகனுன இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கக்காக அவன் பக்கனேன் னும் விவ்ருதியை வாங்கினாயிற்று. ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்சிதலித்திக்குத் தன்னையழியாமாயும் ஸ்வலாவனென்கை. [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே பரஸ்பரவதமே யாய்ச் சென்றவாறே, அதுகலரான தேவர்களுக்காக அஸுரர்களை யழிப்பதெய்தவனே! மஹாபலிபக்கல் குணலேஸக்தாலே தன்னையழியாநினுள், அக்கு அங்ஙனமொன்றில் லாமையாலே அவர்களை யழியச் செய்தபடி. [திருமாலே] - ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கும் தத்ப்ரதிகுலரை நிரஸிக்கைக்கும் அஸ்ரியபேதியாகையாலே; தான் உகவாதார்பக்கல் ஐஸ்வர்யத்தைமாற்றி உகப்பார்க்குக் கொடுக்கைக்கு அடி ஸ்ரியபேதியாகையாலே. [நாவாயுறைகின்ற] - ரக்ஷகனுவன் உலாஸ்த்தனுக்கையன்றியே ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தையாகத்திரு நாவாயிலே சித்பவாஸம் பண்ணுகிறவனே! [நாணாபிதி] - அதுக்கு உறுப்பாக ஆஸ்ரிதவத்ஸலனுப் “அவர்களுக்கு உறுப்பாகப் பெற்றோம்” என்று உத்தகாலே பூர்ணனுவனே! ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தை சினைத்து ஸர்வாத்ரீயாமியானவன் என்றமாம். [ஆவாஷடியானிவனென்றருளாயே] - “அரஃபுதேபான இவன் ஐயோ ரோஷபிதே” என்று க்ருபையண்ணியருள வேணும்; “லொஹனேதேவலெஸெஸா நாவபுநாஷஸு தளநவாஸாஸ்யபூஷாநக்யவாஸாநுசரிநாவபுநீ; வுலீஉசே” இவன் எங்கு அஸாநாரணனென்று, ஸம்ஸர்பக்கைப் பார்க்கு க்ருபையண்ணி யருள வேணும் என்றமாம்.

எதி. - எழாம்பாட்டு. ஆபுரிதார்த்தமாகத் திருநாவாலே சித்பவாஸம்பண்ணுகிற தேவர், அந்நயமுதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபையண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவாகியமாவலியை சிலங்கொண்டாய்] - ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரானே த்ராலோக்யாதிபதியாக்கிவைத்தான்; அவனைத்தள்ளி அந்தப்பதத்தைத் தான் எறட்டுக்கொண்டு “நானே அரசு” என்றிருந்தானாயிற்று. சி கோடுக்கக்கொன்கை யன்றிக்கே, அதுக்கெல்லாம் தானே நியாமகன் என்றபிமார்க்கிருந்தானாயிற்று; “வேறுமட்டத்திலே, தன்னதல்லாதத்தை ‘தன்னது’ என்றெறட்டுக்கொண்டிருக்கக்கடவ அவன் கையிலே தில்லிஷயமுங்கிடக்குமாகில் நாடுதடிக்கிடவாது” என்று பார்த்தருளி, இந்த்ரனான விலுதியை அவன்பக்கலில்நின்றும் வாங்கினான். [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே அவர்கள் பவேது இவர்கள் பவேதாய் திவ்வே யருவச்செல்லப்பக்கவாறே, ஐருதலையையழித்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பும் பண்ணிக்கொடுத்தானாயிற்று. [திருமாலே] - ஆபுரிதரக்ஷணத்துக்கும் தத்ப்ரதிகுல நிரஸிதத்துக்கும் அடி ஸ்ரியபேதியாகை. [நாவாயுறைகின்ற] - இப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்திலே அடுத்தணித்தாக முகந்தோற்றத்

எழாம்பாட்டு - கோவாகிய இய்யாதி. “நாவாயுறைகின்ற என்னாரணாபிதி - ஆவாஷடியானிவனென்றருளாயே” என்றவற்றைக் கடாசுத்தவதாரிகை - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக இய்யாதி.

“ஆகிய” என்றதுக்கு லாவம் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாதி. அதாவது - தனக்கில்லாதத்தை எறட்டுக்கொண்டானென்கிறது “ஆகிய” என்கையாலே என்றம. லவாணம் - கோடுக்க இய்யாதி. “மாவலியை சிலங்கொண்டாய்” என்றதுக்கு லாவம் - வேறுமட்டத்திலே இய்யாதி. வேறுமட்டத்திலே - நிரிவித்தநமாக, மாவலியை - மாவலிபக்கலின் நின்றும், தேவாஸுரயுத்தத்திலே அஸுரரைச் செற்றவனே. சிழிண்ணடையும்பற்ற - ஆஸ்ரித இய்யாதி. அடுத்தணித்தாக - பரத்யாஸங்கமாக.

திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [என்னாரணநம்பி] - ஆஸ்ரிதவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே நோக்காக ஸர்வாந்தர்யாமியானவன். [நாரணநம்பி] - அதுக்கு உறுப்பாக ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய், அவர்களுக்கு உறுப்பாகப்பெற்றோ மென்றத்தாலே பரிபூர்ணனை வனே! [ஆவா இத்யாதி] - “**க்ருவாரோசூரெவாவூதிஃ**” (க்ருபாமாத்ரமநோவ் ருத்தி) என்கிறபடியே, ‘ஐயோ, இவன் அநந்யமதி; இவனுக்கு வேறொருபுகலில்லை’ என்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணும். [அடியான்] - அவன் அருளுகைக்கும் இவன் அருள்கொள்ளுகைக்கும் ஸம்வந்தஞ் சொல்லுகிறது.

எட்டாம் பாட்டு.

அருளாதொழிவாய் அருள்செய்து அடியேனைப்
பொருளாக்கி உன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்பாய்
மருளேயின்றி உன்னைஎன்னெஞ்சத்திருத்தும்
தேருளேதரு தென்திருநாவாயென்தேவே!

ஆ.—(அருளாதொழிவாய்.) - அஜ்ஞாநமாய் மில்லாததொருபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிஷயவிஷய விவ்ய ஜ்ஞாநத்தை உன்க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளின நீ, இன்னமும் உன்க்ருபையாலே “நம்மடியான் இவன்” என்று விஷயீகரித்தருளி, அடியேனை உன் பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைத்தருளுவாய், வைத்தருளாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடி செய்தருள்! என்றுகொண்டு எம்பெருமானை இன்னதாகிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அலிலஷித்தபடி பெறுமையாலே திருவுள்ளம் கலங்கின ஆழ்வார் “அருளி லுமருள், தவிர லும்களிர், இப்போது கலங்காதே உன்னை அது ஸ்ரீக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணும்” என்றாய்க்கிறார். [அருளாதொழிவாயென்று தொடங்கி] - க்ருபைபண்ணுதொழியிலும்ஒழி, க்ருபைபண்ணி சிரதிரயமே ஹ்யமான திருவடிக்கீழே என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருளே என்று மேலுக்கு] - தென்திருநாவாயென்தேவே! அஜ்ஞாநமாய் மில்லாதபடி உன்னை என்நெஞ்சிலே இருத்தும்தெளிவைத் தரவேணும்.

“நம்பி” என்றதற்கு ஹவம் - அதுகீது உறுப்பாக இத்யாதி. அதவா, கீழ்வாக்யத்திலே, அந்தர்யாமித்வஹித ஸௌலப்பத்தைச்சொல்லி, இவ்வாக்யத்தில் - வாத்ஸல்யஞ் சொல்லுகிறதாதல். அதுகீது உறுப்பாக - ரக்ஷணத்தக்கு உறுப்பாக. அந்தர்யாமித்வமும் வாத்ஸல்யமும் பைஹுவரீஹியாலே ‘க்ருபாமாத்ர இத்யாதி’, ‘**லொஹஜெஹெவஜெவெஸநாஹபூநாடிஸுதளநவ**’

லாப்யபூவாநுசூவாரோசூரெவாவூதிஃ பூவீரெஃ” இதி பஞ்சமேம்ஸே (எ - எ0). “அடியான்” என்றதற்கு ஸாப்தமான அர்த்தம் - அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம்; ஆர்த்தமானவர்த்தம் - அநந்யமதித்வம். ஒருவர்க்காய்ருப்பாரா வேறு சிலர் ரக்ஷிக்கப் பார்த்தியில்லையிறே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவன் அநந்யமதி இத்யாதி. “அடியான்” என்றதற்கு ஹவாந்தரம்-அவன் அந்நுகைக்கு இத்யாதி. முந்தினது - அநந்யமதித்வம். (எ)

ப.—அரந்தாம், ரீ யருளாதிருக்கவுமாம், அருளவுமாம்; ஒரு கலக்கமில்லாதபடி உன்னை என்னைஞ்சிலைவைத்து அநுபூஷிக்கும்படியான திருவடிகளைத் தந்தருளவேணு மென்கிறார்.

அருளாதொழிவாய் - (இவன் செய்கபடி செய்கிறான் என்று) க்ருபைபண்ணு திருக்கிலுமிருக்கிறாய்; அடியேனை - (அரங்கதிரைப்படி புணக்கையாட்டுக்கிட) என்னை, அருள்செய்து - சிவபிசு க்ருபைபண்ணி, பொருள் பூக்கி - லப்தனத்தாக னுக்கி, உன் பொன்னடிகீழ் - உன்னுடைய ஸ்பந்தாநுணியமான திருவடிகளின்கீழ், தரு - தரவே சிக்கும்படி, வைப்பாய் - வைக்கிலும் வைக்கிறாய்; தென்-கட்டளைப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, எந்தேவே - எனக்குப் பாம்பாய்ப்பலுதனு யிருக்கிறவனை. மருளே இன்றி - ஒருகாலும் அஜ்ஞாநஞ்சுமில்லாதபடி, உன்னை - (ஸ்வயங்காரபரிபூர்ணனுப் ஹோக்யனான) உன்னை, என்னைஞ்சுத்து - (அகம்பந்தாவிஜிவந்தனான) என்னைஞ்சிலே, இருத்தும் - இருத்தியநுபூஷிக்கும்படியான, தெருளே - தெளிந்த அறிவே, தரு - எனக்குத் தந்தருளவேணும். தருவென்று - தருவாயாகவேணுமென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அப்போதே அபேகஷிதம் பெறுமையாலே, “அருளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநஞ்சுமில்லாதபடி உன்னை என்னைஞ்சிலே இருத்துப்படி தெளிவைத் தரவேணும்” என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - இவன் செய்கபடி செய்கிறானென்று க்ருபைபண்ணுதேயிருக்கிலுமிரு; என்ஊர்மதியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி ராஜீஸபேஹோக்யமான உன்திருவடிகளின்கீழ் அரங்கதிரையான என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருள் இப்பாடி] - மயர்வறமதீசலமருளினபடியே அஜ்ஞாநஞ்சுமில்லாதபடி உன்னை எப்போதும் என்மகஸ்ஸிலே வைத்துக்கொள்ளும்படி, “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு மீதே” என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயெந்தேவே] - “திருநாவாயிலே சிந்தருளின ரீபே ஆஸ்ரயணியன்” என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்தவனை!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அப்போதே யபேகஷிதம் பெறுமையாலே, “அருளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநஞ்சுமில்லாதபடி உன்னை என்னைஞ்சிலே இருத்துப்படி தெளிவைத் தரவேணும்” என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - என்பக்கல் க்ருபைபண்ணுதே இவன் பட்டது படுகிறான் என்றிருக்கிலும் இரு. [அருள்செய்து] - அன்றிக்கே, என்தூக்கதீயைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி. [அடியேனை யித்யாதி]-அஸத்தகல்பனுயிருக்கிற என்னை, “வண்ணமேகழ்” என்கிறபடியே ஒருவஸ்துவாம்படி பண்ணி, ரீரதீஸயலோக்யமான உன் திருவடிகளின்கீழ் வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். பொருளானானை வைத்துக்கொள்ளும் ஸ்த்தாநம் பொன்னடிகீழ்போலே காணும். [மருளேயின்றியித்யாதி] - அடியில் * மயர்வறமதீசல மருளினபடியே, அஜ்ஞாநஞ்சுமில்லாதபடி உன்னை என் மகஸ்ஸிலே எப்போதும் வைத்துக்கொள்ளும்படி, “தனக்கேயாக வேனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயெந்தேவே - தெருளேதரு] என்று கிரியை; அன்றிக்கே,

எட்டாம்பாட்டு - அருளாதொழிவாய் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் சுடாக்கித்தவதாரிகை - அப்போதே இத்யாதி. அருளாயென்றார் - அப்போதே என்று சுட்டினது.

“ஆக்கி” என்றதற்கு ஊவம்-அஸத்தகல்பனாய் இத்யாதி. “பொன்” என்கையாலே-சுந்தி ஸயலோக்யம் என்றபடி. இத்தால் ரணோகத்தியாக ஊவம் - பொருளானானை இத்யாதி. பொருள் -

“மருளேயின்றி யுன்னை என்னெஞ்சத்திருத்தும் தேருளேதரு தேன்திருநாவாய் என் தேவே !
அருளாதோழிவாய், அருள்செய்து அடியேனைப் பொருளாக்கியுன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்
பாய்: திருவுள்ளமானபடிசேய்” என்றும் பீள்ளன்பணிப்பது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தேவர்முனிவர்க்கு என்றுங்காண்டற்கரியன்
முவர்முதல்வன் ஒருமூவுலகாளி
தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
யாவரணுகப்பெறுவார் இனியந்தோ?

ஆ.—(தேவர்.)-வீரஹ்மாதிகளுடைய சகஷுராழி ஸர்வகாண்டங்களுக்கும்
அகோசராய், வீரஹ்மாதி ஸ்வாவராந்த ஸம்ஸ்தஜந்து நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹரண
ஸீலனா எம்பெருமான் விருப்பிக்கொண்டு ஸர்வஸுலஹபுமைகிற திருநாவாயை
அணுகப்பெறுமவர்கள் என்ன ஹ்மாயம் பண்ணினார்களோ? நான் ஹ்மாயஹ்மாயிழந்
தேன்! என்று நோகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “நகெதேநுஷ்டாஷேவாஸூ” என்று சக்ர
வர்த்தி சொன்னாற்போலே “திருநாவாய் காணப்பெறுதே நான் முடியாநின்றேன்.
இனி வேறு திருநாவாய் அது ஹ்மிக்கும் ஹ்மாவாங்களாரோ” என்கிறார்.

[தேவரென்றுதொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸகாதிகளுக்கும் ஹ்ர்
ஜ்ஜேயனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணஹ்மதனான ஸர்வஸ்வரனாய் அத்யந்த விஸஜா
தீயனானவன் அத்யாபிரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திரு
நாவாயை.

ப.—அநந்தரம், அறிவுடையார்க்கும் அறியவரிய ஸர்வாயிகன் வர்த்திக்கிற
திருநாவாயை, அத்யந்தாலிசிஷ்டனான நான் பெற்றிலேன்; இனி யார் பெறப் புகு
கிறார்? என்கிறார்.

தேவர் முனிவர்க்கு-ஸம்ஸ்ததேவர்களுக்கும் ஸகாதிமுனிவர்களுக்கும், (ஸ்வ
யத்தத்தால்), என்றும் - ஸர்வகாலமும், காண்டற்கு - காண, அரியன் - அரியனார்,
முவர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு, முதல்வன் - ஸத்தாதிஹ்மதுபூதனாய், ஒரு - அத்தனிதீய
மான, மூவுலகு - ஜமத்தரயத்தையும், ஆளி - (தன் ஸங்கல்பத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவ
னாய், தேவன் - ஸம்ஸ்ததால்பாணகுணம்மகனான ஸர்வரன், விருப்பி - அத்யாதரம்
பண்ணி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அந்தோ - ஹ்யோ!
இனி - இனி, அணுகப்பெறுவார்யாவர் - அணுகப்பெறுவாரார்? இவ்வலிசிஷ்வராதி
யாயத்திலும் கிட்டாதது இனிக்கிடுகிறதோ என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் இப்படிச் சொன்ன வநந்தரம் அவன்பக்கல்
ஒருவாசி காணுமைபாலே, “நகெதேநுஷ்டாஷேவாஸூ” என்று சக்ரவர்த்தி சொன்

வந்துவும், தநமும். தந-தாவேணும். தேவீ-அழகியதான. பின்னான் நிர்வாஹத்துக்கு, “தேருளே
தரு” என்றது - தேவுக்கு விசேஷணம். (அ)

முற்போசில் "திருநாவாய் காணப்பெறுவல் முடியாதின்றேன்; தேவ அபிஷேக அந்நி
விக்கும் ஐயம் பவான்களாபோ?" என்கிறார்.

[தேவரித்யாதி] - "ஸ்வயத்தந்தாலே என்மீயாய்" என்றும் ப்ரஹ்மாதிக
களுக்கும் ஸங்காதிகளுக்கும் காணவிர்புறாநீருத். [முடிமுதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்
ராதிகள் மீதே வந்தவநரித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுனவன் என்னுதல்; ப்ரஹ்
மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னுதல். [முதமுடகாரி] - சேமனுபிதும் ருபே
மான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்தனிபனுந் நிர்வாஹகன். [தேவன்] - ஸர்வவிஸ்தாதிமன்.
[விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனுனவன், ஒரு குடியிருப்பில்
லாதாரப்போலே, "ஆஸ்ரிதாஷுணத்துக்குப் பாங்கான விடம்" என்று அத்தயாநி
பண்ணிவர்த்திக்கிறதேபுத்தலை. [யாவரணுபபெறுவாரினி] - நான் முடியாதின்றேன்,
இனி, இப்போது பெற இருக்கிறாபோ! "நதெகிநாஷ்யா" என்கிறபடியே மனஸி
யர்க்குக் கூட்டல்லர். [அந்நீதா] - உடைமையான எனக்கு உபநாது உடைமையுறக்கின்
றக்கே ஒழிவர்தி.

சுதி. - ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஒருவிஸேஷகடா
ஷுப்பண்ணுமையாலே, "நான் இவ்வாறையோடே முடியாதின்றேன்; என்னவிடதம்
பெறப்படுகிற ஐயக்காரிகளோ?" என்கிறார்.

[தேவர்முனிவர்களுள்ளும்காண்டநீரியன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் ஸங்காதிக
களுக்கும் ஸ்வயத்தந்தாலே என்மீயோக்கக் காணவிர்புறாநீருதல். [முடிமுதல்வன்] -
ப்ரஹ்மருத்ராரிகள் நடுவேவந்து அவதரித்து, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனைன்னுதல்; ப்ரஹ்ம
ருத்ரேந்தரர்களுக்கு நிர்வாஹகனைன்னுதல். [ஒருமுடிவகாணி] - இந்தாமுகத்தாலே
நின்று த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும்
நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீய நாயகன் என்னுதல். [தேவன்] - ஸர்வவிஸ
தாதிமன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனுனவன், தனக்
கென்ன ஒருகுடியிருப்ப இல்லாதானேருவன் குடியிருப்பப் பெற்றுப்போலே, "ஆஸ்ரித
ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான தேயம்" என்று அத்தயாநிபண்ணிவர்த்திக்குத் தேபுத்தலை.
[யாவரணுபபெறுவாரினி] - நான் முடியப்புகாதின்றேன்; இனிப் பெறவிருக்கிறா
போ! "நதெகிநாஷ்யா" (நதேமதுஷ்யா) என்கிறபடியே, அவர்கள் மனஸிகளுக்குக்
கூட்டல்லர். [இனி] - என்கிறபத்தாலே - நான்முடிந்தேன் என்கிறத லாசிக்கிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு - தேவர் இத்தாதி. "யாவரணுபபெறுவாரினியந்தோ" என்றத
தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்தாதி.

காண்டநீரியன் - காண்கைக்கரியன். முத்தினை அர்த்தத்துக்கு, முடிவிலும் வகத்துக்
கொண்டு அவதரிண்ணான் நான், ப்ரதாநனுயிருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு,
ப்ரஹ்மருத்ரேந்தரர்களுக்குக் காணபுத்தனென்று ஸப்தார்த்தம். "முடிமுதல்வன்" என்றதின்அர்த்
தத்தவயாதுருணமாக அர்த்தத்தவயம் - இந்தாமுகத்தாலே இத்தாதி வாக்யத்தவயத்தாலே, "தேவன் -
த்யோதமாரன்" என்றத்தை நினைத்து - ஸர்வவிஸ்தாதிமன் என்றது. "விரும்பியுறையும்"
என்றதுக்கர்த்தம் - இப்படி இத்தாதி. "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - நான்முடிய இத்தாதி.
ஆரோ என்கையாலே - அவர்கள் ஐயத்தாதிக்கொன்று விவகரித்து, ப்ரமாணம் - நதேமதுஷ்யா
இத்தாதி. "முடியப்புகாதின்றது" என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - இன்யென்கா இத்தாதி.
"நதெகிநாஷ்யா" என்கிற ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் அவர்கள் இத்தாதி. "நதெகிநாஷ்யா"

‘அந்தோ’ - என்கிறபத்தாலே - எனக்குள்ளது, அவனுக்கு உண்டாகப் பெறுதொழிவதே. ‘உதெஉஉவஷாஃ’ (நதேமநஷ்யாஃ) - அவர்கள் சேத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டல்வர்கள். ‘உஷாஃ’ (தேவா:)-அவர்கள் நித்யாநுலவம்பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. ‘ய உதூஅ’ (யஇத்யாதி)-பதினாலாண்மே ஒருபடி தப்பிக்கிடந்து அவர் மீண்வேந்தால் அவ்வொப்பித்த முகத்தைக் காணப்பெறும் ஹாக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே, காதாசித்தகாநுலவம்பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுலவம் பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே; ‘விண்ணுளாரிலும்சீரியரே.’ ‘வஷெபுவணுஷஸௌஃ’ (வரஷெபஞ்சதஸேபுந்) - பதினாலாண்மே கழித்துப் பதினையாம் ஆண்டைக்கு இருப்பாரிறே காணப்பெறுவார்? காலம் முடிந்ததென்றிருக்கிறாயித்து சக்ரவர்த்தி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அந்தோ! அணுகப்பெறநாள் என்ற எப்போதும்
சிந்தைகலங்கித்திருமால்! என்றழைப்பன்
கோந்தார்மலர்ச்சோலைகள்குழி திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்ற எம்மாமணவண்ணை.

ஆ.—(அந்தோ.) - இப்படி யுன்னை யாசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் நிராசனய்கிடமாட்டாதே, பின்னையும், என்னோடு ஸம்ஸலேஷிக்கக்காகத் திருநாவாயிலேவந்திருந்தருளின இக்குணத்தை யநுஸந்தித்து, என்றோ உன்னை நான் அணுகப்பெறுவதென்று எப்போதும் சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழையாரிற்பன்! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே சிந்தைகலங்கித் திருமாலே என்றழைப்பன்! என்கிறார்.

[அந்தோவென்று தொடங்கி] - ‘ஐயோ! அணுகப்பெறும் நான் என்றோ? என்று ஸ்வகாலமும் ஹருதியும் கலங்கி பூரிப்பதிஃ!’ என்று கூப்பிடாரிற்பன். [கொந்தார்மலரென்று மேலுக்கு] - நித்யாநுலவம்பண்ணுமவர்களாலே குழப்பட்ட திருநாவாயிலே ஆர்ந்திதர்க்கு ஸுலலையவந்து வர்த்தித்தருளுவதஞ்செய்து அதிகஸூக்யமான அழகை உடையவனே!

உஷாஃ உதெஉஉவஷாஃ இத்த்யோத்யாகாண்டே (சுச.அக) தஸாதி. “வஷெபுவணுஷஸௌஃ” என்றத்தைக் கூடாக்கித்த - பதினாலாண்மோர்படி இத்யாதி. ஒருசால் பெருமாளே கண்டவர்கள் நித்யாநுலவம்பண்ணுமவர்களுக்குக் கூட்டாவர்களாவென்ன - காதாசித்த இத்யாதி. “உஷாஃ” என்கையாலே - காதாசித்தகாநுலவம் என்றது. இதுக்கு ஸம்வாதம்-விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி. ஹவதநுலவத்துக்கு மேட்மேடையான இங்கேயிருந்து காதாசித்தகாநுலவம் பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுலவம் பண்ணுகிறவர்களிலும் அதிகரென்றபடி. “வஷாஃ” என்றதுக்கர்த்தம் - பதினாலாண்மே கழித்து இத்யாதி. பதினாலாண்மே சழிந்து பதினையாமாண்டு வாராதோவென்ன - காலம் இத்யாதி. (க)

ப.—அந்தாம், விடவொண்ணாத சமயமவிகாறுத்ததயுடைய உன்னைக் கிட்டப்பெறுகாளுண்டாவதுகாண். என்று செஞ்சுசலக்கித் கூப்பிடாசின்றேன் என்கிறார்.

கொந்துறுர் - கொத்தாகிறைத்த, மலர்ச்சோலைகள் - மலையுடைத்தான சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாய் - திருவாயிலே, வந்தே - (யாபுகாதிக்கி விட்டே)வந்துவிற்குமவனுப், உறைகின்ற-சித்யவாஸம் பண்ணுகிறேன், எம் பா மலையின் று-நிரதிரபயிலாக்யமான சீலாத்ரமபோலே யிருக்கிற வடிவையுடையவனே! அந்தோ - ஐயோ! அணுகப்பெறுதான் என்று - உன்னை மணுகப்பெறுதா யாயதுகாண் என்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், சிந்தைகலக்கி - செஞ்சுசலக்கி, திருமலென்று-ஸ்ரீமாதின் யென்று, அழைப்பன் - கூப்பிடாசின்றேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைப்பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே மநஸ்ஸுகலக்கித் கூப்பிடாசிற்பன் என்கிறார்.

[அந்தோ இத்தாதி] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத வல ஹாரியாலே அந்தோ! என்கிறார். “அணுகப்பெறுதாய்வை” என்னவென்புமிருக்க அதுமாட்டாதொழிகிறுகிறேன். ஒருகால்சொல்லி வலஹாரியாலே விநிகையன்றிக்கே, ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலக்கி மாதாபிதாக்களைச் சொல்லித் கூப்பிடமாபோலே திருமலென்றழையாநிற்பன். “விதாரிதாவராயவம்”. [கொத்தாரித்தாதி] - கொத்து மிக்க மலையையுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருவாயிலே, சித்ய வஸந்தமான சோலைகளை உடைத்தாகையாலே நிரதிரபயிலாக்யமான சீலபெண்கை. [வந்தேயித்தாதி] - ஒருதேசுவத்திலேசென்றே காணக்கடவதான வடிவைக்கொண்டு ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவந்து சித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவை எனக்குக் காட்டாதவன்று, உன்வரவு அஸத்தம்மென்றே வெண்கை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறுமை செஞ்சுசுழித்த கூப்பிடா சின்றேன் என்கிறார்.

[அந்தோஅணுகப்பெறுதான் என்றேப்போதும்] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக் கட்டமாட்டாத வலஹாரியாலே, அந்தோ! என்கிறார். “அணுகப்பெறுதாய்வைகொல்” என்னவிறே நினைப்பது. [எப்போதும்]-ஒருகால் சொல்லப்பட்டது துணைத்தால் விநிகையன் றிக்கே, ஸர்வகாலமும், [சிந்தைகலக்கித்திட்டாதி]-ஹ்ருதயம்கலக்கி; மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்லி ஆர்த்தனாப ப்ரணஜ கூப்பிடமாபோலே திருமால் என்றழைப்பன். [கொத்தார் இத்தாதி] - கொத்துமிக்க மலையையுடைத்தான சோலைமலேசூழப்பட்ட திருவாயிலே, சித்யவஸந்தமான சோலைகளை யுடைத்தாகையாலே நிரதிரபயிலாக்யமான தேசமென்கை. [வந்தேயுறைகின்ற] - ஒருதேசுவச்சேஷத்திலே சென்ற காணக்கடவதான வடிவைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவந்து சித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவு எனக்குக் காட்டாதவன்று உன்வரவு அஸத்தம்மென்கை. (க0)

பத்தாம்பாட்டு.—அந்தோ இத்தாதி. “சிந்தைகலக்கித் திருமலென்றழைப்பன்” என்றத்தைக் கடாசுசித்தவதாரிகை - உன்னை இத்தாதி.

சொல்லத்தொடங்கினது எது? என்ன-அணுக இத்தாதி. அதாவது - “அணுகப்பெறு தாய்வைகொலோ அந்தோ!” என்னனைத்து, வலஹாரியாலே “யவைகொல்” என்று முடியச் சொல்லமாட்டாதே, முன்னே “அந்தோ” என்கிறொன்றபடி. யவைகொல் என்று - அந் யாஹாரியம். சோலைகளைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - நித்யவஸந்தமான இத்தாதி. “யாமஸ் வண்ண” என்றதுக்கத்தம் - ஒருதேசுவச்சேஷத்திலே இத்தாதி. ஹார்த்தஹவம் - அவ்வடிவு இத் தாதி. உத்தாரார்த்தத்தை யசுஸ்யித்து பூர்வார்த்தத்தை யசுஸந்திப்பது - அந்வயம். (ச0)

பதினொராம் பாட்டு.

வண்ணம்மணிமாட நல்நாவாயுள்ளானே
திண்ணம்மதிள்தேன்குருகர்ச்சடகோபன்
பண்ணுர்தமிழ்ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்
மண்ணாண்டுமணங்கமழ்வர்மல்லிகையே.

ஆ.—(வண்ணம்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல லோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவ ரென்குரர்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றார் பெறும்பேற்றை யருளிச்செய்குரர்.

[வண்ணம்மணிமாடமென்று தொடங்கி]-நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்கனையுடைத்தாய் நிரதிரயலோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளென்று மேலுக்கு] - திண்ணிதான மதினையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. பண்ணூர்த தமிழ் ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல லோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவர்.

ப.—அகத்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக, உலபவிஹிதயிலுண்டான ஆதரணியத்தைத் யருளிச்செய்குரர்.

வண்ணம் - நாநாவர்ணங்களை யுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடம் - மாடங்கனையுடைத்தாய், நல் - நிரதிரயலோக்யமான, நாவாயுள்ளானே - திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிறவனைப் பற்றவுண்டாய், திண்-திண்ணியதாய், அம்-அழகிய, மதிள் - மதினையுடைய, தேன்குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பண்ணூர் - பண்ணிறைந்த, தமிழாயிரத்து - தமிழானவாயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், மண் - பூம்புலக்ஷிதமான லீலாவிஹிதயை, ஆண்டு - தங்கள் நினைவின்படியே உழவத்பரமாக நிர்வஹித்து வித்யவிஹிதயிலும் உழவதருவ வஜ்ஞாந்தாலே, மல்லிகை - மல்லிகைபோலே பரிசுத்தமான, மணங்கமழ்வர் - யஸஸ் ஸௌரஹ்விதிகாஸத்தையுடையவராவர். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகுற்றார் ஐஹிகாமுஷ்மிக லோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவர் என்குரர்.

[வண்ணம்இத்யாதி]-நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்கனையுடைத்தாய் நிரதிரயலோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிள்த்யாதி] - திண்ணிதானமதினையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த; திருநாவாய்க்குரணைத் திருநகரியிலேபோலே. ஆழ்வார்பரியவே அவ்வூர்க்குரணையென்னுதல். ஈஸ்வரனுக்கு யநம்ஆழ்வாராகையாலே யநம்கிடந்தவிடத்திலே

† ஆரணியத்தையை என்றிருந்தால் ஸ்வரஸம். அல்லது - ஹவப்ரதாந நிர்ஜேஸ மென்று கொள்க.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி--மல்லிகை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மல்லிகை.) - இப்படி வ்யஸநம்அதிமாத்ரமானவாதே, அந்யாபதே
ஸத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். வண்துவரைப்பெருமானோடே
கலந்தாள் ஒருபிராட்டி, அவன்பசுமேய்க்கப்போய் மீண்டுவாக்கடவிய * அந்நியம்போ
தானதுவந்து, அவன்தான் வாராமையால் அத்யந்தம் அவஸநையாய்,

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும் வினையில் “எம்பெருமானைக்
காணவேணும்” என்று மனோராயித்து மிகவும்பதறி அப்போதே காணப்பெறாத வ்ய
ஸநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார், தம்முடைய ஓசையை அந்யாபதேஸத்
தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணனோடே கலந்து,
அவன் பசுமேய்க்கப் போகையாலே பகலெல்லாம் அவன்வரவு பார்த்திருக்க, விஸே
ஷஜ்ஞரோடு அவிஸேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் ஹோமப்ராவண்யத்
தாலே சுபலராக்காநின்றுள்ள ஸந்யைவர, க்ருஷ்ணனும் வாராநின்றொன்று நிர்ஸித்
மாயிருக்க, ஒருஷ்ணம் காணப்பெறாமையாலே அநேககாலம் விஸ்வேஷித்தால் படும்
வ்யஸநத்தைப்படாநிற்க; அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தையுடைய தென்றல்
தொடக்கமான ஸந்யைவரகாலத்தில் பூர்யுங்களுந்அக்காலத்திலுண்டான குழலோசை
களும் அவற்றாலே ஸ்மருதமான க்ருஷ்ணனுடைய ஸுணசேஷ்டிதா திகளும் துஸ்
ஸஹமான நிலாவும் ஸமுத்ரவோஷம் தொடக்கமான பூர்யுங்கடெல்லாம் தனித்தனி
யும் திரளவும்நவிய மிகவும் நோவுபட்டு, கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி ஆர்த்திமிதுகி
யாலே கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஒருத்தி சொல்லுகிறாள். ஸந்யைவராவது - எம்பெரு
மான் தம்மை விஷயீகரிப்பதுக்குமுன்பு உண்டான அலபகாலம்; அக்காலத்தில் வ்யூக
பூர்யுங்களாகிறன - தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உத்யோகித்த எம்பெருமானுடைய
ஸங்க்ஷாரங்காஹ வோஷங்களும், பெரிய திருவடியுடைய திருச்சிறகொவியும் அவன்
வரவுக்கு ஸுசகமான மநஃப்ரஸாஹுகளான நிமித்தங்களும். இவை வ்யாயகமாகைக்
குக் காரணம் - இவை அவன்வரவுக்கு ஸுசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே அவ
னைக் காணுமே.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராப்யவிஷயமான அலிநிவேஸத்
தாலே ஈடுபட்டவர், அதுஹவையோடு யாவஸத்தை ஸந்திஹிதையாயிருக்கச்செய்தேயும்
அதுஹவ்யனுன ஈஸ்வரன் அஸந்திஹிதனாகையாலே, விளம்பாக்கூமதையடியாக ஹோக்ய
ஹிதனுனவனுடைய ரஞ்சநீய ஸ்வஹாவதையையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், சமணியா
வயவத்வத்தையும், அபிரூபவாஹுவத்தையையும், ஆஸ்ரிதஸௌஸப்யத்தையும், அந
வயிக்ஸௌஸீல்யத்தையும், அத்யுபாஸநபதையையும், அதிசுபித ஸம்ஸலேஷத்தையும்,
ஸாபிப்ராய நிரீக்ஷணதிகளையும், விஸ்வேஷாஸக்யமான ஆஸ்சர்யநபதையையும் அது
ஸந்யித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனை ஹோக்யஹிதனை யதாமனோரயும் அதுஹவிக்கப்
பெறாத ஆர்த்தியாலும், ஸ்மாசகமாயும் ஆஸக்திஸுசகமாயுமிருக்கிற பதார்த்ததர்ஸநத்
தால்வந்த ஸையிலியத்தாலும், அலபகாலவிளம்பமும் பொறுக்கமாட்டாமல் கூப்பிட்ட ப்ர
காரத்தை; பசுமேய்க்கப்போந்தக்ருஷ்ணன், ஸந்யைவர்திருக்கச்செய்தேயும் வாராத

என்று கேட்டவாறே, “* அறுக்கும்விளைசாற்றிலே” என்றாய், “நாளை மல்லிகை கமழ்தென்றலும் மாலைப்பூசலும் என்றாய்” என்று பணித்தாராம். “ப்ராப்யவஸ்துவப் பெறும்படியை மனோரட்சித்தார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; மனோரட்சுமநந்தரம் பெறக் காணமையாலே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ணனைப்பிரிந்து ஒருராதிரிபட்ட வ்யஸ நத்தை இவரொருத்தரும் படுகிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. (என்று திருமாலையாண்டான்பணிக்க) அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “முன்பே ஆற்ற மையாலே தற்புஅற்றிருக்கிறவராகையாலே அத்தனை யாடல்கோடுக்கைக்குவேண்டும் ஆஸ்ரயம்போராது; ஆனபின்பு, அவனைப்பிரிந்து ஒருஸந்தையிற்பட்ட நோவைப்படுகிறார்” என்றருளிச்செய்வார். இது தன்னிற்செய்ததாகிறதென்? என்னில், - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு விரோபியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கவும்மாட்டாதே, ப்ராப்யபூமியில் மனோரட்சுத்தாலும், வாய்கவர்க்கத்துக்கு ஈரலாம்படி பதஞ்செய்ததாய்த்து. * பொய்க்கின்ற ஞானத்தில், “ஹவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோதே, விரோபியான ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரத்தை யறுத்துத்தந்தருளவேணும்” என்று அபேகுகிச்செய்தேயும், “இவரைக்கொண்டு சிலப்பரவையங்கள் தலைக்கட்டவேணும்” என்றிருக்கையாலே, அப்போதே அப்படிச்செய்திலன்; அந்தவிரோபியில்அருசி இவ்வளவும் வரநிலைகின்றபடி சொல்லுகிறதினே. இங்குத்தான் செய்கிறவிது வேதாந்தங்களிற்போகிற கட்டளையில் என்றாவேனெனில்? - “தவஸ்தாவதெவவிராஜ” (தஸ்யதாவதேவசிரம்) என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதினே - “தவஸ்தாவதெவவிராஜ, யாவநவவிரோகெஷ்யஸ்யஸம்வதெ” (தஸ்யதாவதேவசிரம், * யாவநவவிரோகெஷ்யஸ்யஸம்வதெ) இனே -

மல்தியீகதாஜ” இய்யாத்யதஸந்தேசம். நம்பி திருவாங்க நாராயணதாஸர் * அறுக்கும்விளைசாற்றினே மென்றாராயென்றபடி. பெற்றி பணித்தாராம் என்றபடி. பெற்றி யென்கிறவர் - கஞ்சியு ஸ்ரீபாதத்திலவர். நம்பிதிருவாங்க நாராயணதாஸர் என்கிறவர் - நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலவர். விஸ்தரஸங்கதி - ப்ராப்ய இத்தபாதி. மாலை யென்று - ராத்ரிக்கும் ஸந்த்யைக்கும் பேராகையாலே, எத்தைத்சொல்லுகிறதென்ன; கிர்வாஹந்தவம் - மனோரட்சு இய்யாதி. அடல் கோடுக்கைக்கு - வ்யஸநந்தையநுலவிக்கைக்கு. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேசம் - இதுதன்னில் இய்யாதி. அதாவது - “பகற்கண்டேன்” என்கிறவிடிவுக்கும் * இருந்தநொளுலமான ராத்ரிக்கும் நடுவில் முழுக்ஷுத்வாலஸ்யுத்யை மாலையென்கிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றது - “ஸம்ஸாரம்ஜ்ஞேயம்” என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றபடி. ஈரலாம்படி-வாய்க்கலாம்படி. கால்வாங்கமாட்டாமற் படுகிற அருசியை * பொய்க்கின்ற ஞானத்திலே ஈஸ்வரனுக்கறிவித்திருக்க, கார்யம்செய்யாதிருப்பானென்? என்ன - பொய்க்கின்ற இய்யாதி. ஆக, இத்தால் - ஸரீரத்தைக் கழித்துத் தாவேணுமென்றதாயிறே இத்திருவாய்மொழியிருக்கிறது; இது வேதாந்தத்தில் எங்கே சொல்லிற்றென்கிற ஜிஜ்ஞாஸுப்ரரீகத்தை யறுவதிக்கிறார் - இங்குத்தான் இய்யாதி. இங்குத்தான் செய்கிறஇது என்றது-ஹவத்விஷயஜ்ஞாநம் பிறந்து இங்கேபாக்குதியோடே யிருக்கிறவிரும்பும் அதிதுஸஸஹமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தந்தானென்றபடி. சிரம் - கூணகாலமாதாரும் தஸஸஹமாயிருக்கையாலே, நெடுங்காலமென்றது. “மே” என்கிற ஸப்தம் இந்த ஸ்ருதியில்லையெயென்ன - யாவந் இய்யாதி. அதஸம்பத்யேஇனே அந்தந்தமென்றது - “தவஸ்தாவதெவவிராஜ” என்றதுக்கந்தரம், “விரோகெஷ்ய, ஸம்வதெ” என்கிறகரியை உத்தமபுருஷனுயிறே யிருக்கிறதென்றபடி. இத்தால் கரியை உத்தமபுருஷனாகையாலே, “மே” என்கிற இது ஸ்ருதியில்லையெய்யாகிலும், யாவந்ஸம்வதெவவிரோகெஷ்யாநிநுவிஷ்யுதி: | ஸவஸ்யுத: | ஸெஷ்யுத:” என்கிற ஸாப்திகபாக்கரியையாலே - அஸம்ச்சப்தமும் வரக்கடவதென்ற

அங்கத்தாம். * முடியானேயில் தம்முடைய காணக்கூடுதலுண்டான ஸைலிபத்தைச் சொன்னார்; இதில் - அந்த காணக்கூடுகூட அவர்புத்தம் ஆராயமான அவயலி தான் ஒன்றாகத்திரிபடியைச் சொல்லுகிறது. ஆளுகேத்திரிக்கனோடு கம்பெத்திரியங்க னோடு வாசியுற ஒன்றாக வத்திரிபடியைச் சொல்லுகிறது. ராமாவதாரத்தின் பதினாறாவது போலையாய்த்து, திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுக்கு கருணைவிஷந்தால் ஒருவாய்க்கைய. குணத்தவியுத்தைப் பிசிகையாலே அக்குப் பதினாறாவது கழிவாங்குகிறே; இங்கு இவனின்மையிலே கையடியுண்டிருக்கையாலே, * ஒருபகல் அகைகல்யாணம்த் தோற்றமிறே. குணங்கள்தாம் காற்கட்டுகிறது குணமாய்க்கலிறே; அவ்வாய்ப்புத்திலே கிடத்தவையாயிறே. இங்கு யாமி அதுவெய்யம், அதுக்குமேலே தீம்புமாலுல் பாடாற்றப் போகாத்திறே. நாட்டார் மொக்யதாபுத்திரணியிருக்கிற ஸம்பாதிவிஷயங்களையத் தமக்குவாய்க்கமாக, ப்ராப்பவஸ்துவவப்பெருதே, நெல்லு கிண்டலியான பூலியின்மர் அர் ஜாநகையிலே அம்புகளாலே உளைய வுண்டுகேட்கு தடித்தாற்போலே, கிடத்த தடிக்கிறார். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார், கருணைன் "பகமேய்க்க" என்ற பற்றப்பட்டார், அவன் வருமளவும் அவர்கையமேப்பாடு சொல்லுகிறது. அதாவது - ப்ராத்திரணய்க்கு ஸைலியாவந்தகம்போலேயிறே இடையக்குப் பகமேய்க்குக ஜாத்தகத்த யாமி; குணகையாலே தவிரவோண்ணுக்குக்குமிறே. இப்படியாலே அவ்வாய்ப் பகக்களின்மையினே பற்றப்பட விட்டு, அவன்வரும் ஸைலியையாய்ப்பாத்திருக்குமத்திரணமாய்த்து, அது, அவன் பகமேய்க்க கப்போலுல் பகல்போழுவதைவருத்த ஒருடியுத்திரணல், அவன்வருக்காலமான ஸைலியைய

[illegible]

யும்வந்துமுகங்காட்டிப்பசுக்களின் முற்கொழுந்துவந்து தலைவைக்கச்சேய்தே அவன்தன்னை வரக்காணாவிட்டால் ஆற்றப்போகாதிதே. அதாவது - அவன்தான் முற்கொழுந்திலே வாராதே பிற்கூழையிலேநிற்குமாய்த்து, நடுவுபடும்அலமாப்புக்காண்கைக்காக. அவன்வரக் கடவ காலமான ஸந்தியையும் வந்தது:கூடவரும் பசுக்களும் வந்தன:அவன்தான் வரக் காணாவிட்டவாதே, அக்காலத்தில், மல்லிகையின்பரிமளம், நல்லகுறிஞ்சியிசைதோடக்க மான அனுகூலபடாரங்கள், தேன்றல், நிலா, கடலோசை, அன்றில், குழலோசை முத லானவை வாயகமாகத் தோடங்கிற்று. குழலோசையும், அவ்வழியே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அப்படியிருக்கிற வாயக பதாரதங்கள்எல்லாம், முன்பு தனித்தனியே பருஷலாஷணங்களைப்பண்ணி நலிந்த ஏகாக்ஷி ஏககர்ணியுள்ளிட்ட ராக்ஷஸிகள் பின்பு அவ்வளவில்நிலாதே எல்லாரு மோக்க மேல்விழுந்து அதுக்குமேலே சிலநலிவுகளைப்பண்ணி நினைத்தாற்போலே, வாயக வர்க்கமடைய, தனித்தனியும் திரளவும் மேல்விழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டவர்க ளெல்லாரும் கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை இவரோருத்தருமே கூப்பிக்கேற்றர்.

முதற் பாட்டு.

மல்லிகைகமழ்தேன்றலீருமாலோ! வண்குறிஞ்சியிசைதவருமாலோ!
செல்கதிர்மாலையும்மயக்குமாலோ! செக்கர்நன்மேகங்கள்சிறைக்குமாலோ!
அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனெம்மான் ஆயர்களேறரியேறுஎம்மாயோன்
புல்லியமுலைகளுந்தோளுங்கொண்டு புகலிடமறிகிலம் தமியமாலோ!

மாகின்றால். என்றத்தைப்பற்ற - பசுக்களும் வந்தது என்றது. “மாயன்வாரான்” என்றத்தைப் பற்ற - அவன்தான் இத்தாதி. “அக்காலத்தில்” என்றதுக்கு “அனுகூலபதார்த்தங்கள்” என்றத் தோடே அந்வயம். “அனுகூலபதார்த்தங்கள்” என்றவந்தாம், காலாந்தரங்களிலும் அனுகூலமான “தேன்றல்” என்றுகூட்டுவது. குழலோசை எவ்வாகாரத்திலே வாதகமென்ன - குழலோசையும் இத்தாதி. வாயகபதார்த்தங்கள் நலியும் பரகாரத்தையும், அவற்றாலேயவர்கள் நோவுபடுகிற பரகா ரத்தையும் விசதமாக வுபபாதிபாதின்கொண்டி, ஸந்த்யையில் அவர்கள்பட்ட நோவை இவரோருத்த ரும் படுகிறாரென்று கீழோடே நிபந்திக்கிறார் - அப்படியிருக்கிற இத்தாதி. “வாயகபதார்த்தங்களெல் லாம்” என்றவந்தாம், “நலிகையாலே” என்றசேஷம். அதுக்குமேலே - முன்புநலிந்ததுக்குமேலே, தனித்தனியும் என்றது - பாட்டுக்கள்தோறும் ஸ்புடம், திரளவும் என்றது - “வாலொளிவளர் முல்லை கருமுனைகள் மல்லிகை” “புல்லியமுலையின்தேன்றல்” இத்தாதியைப்பற்ற. அன்றில் என்றது - இத் திருவாய்மொழியில்லை. * இன்னுயிர்ச்சேவலில் “அன்றிற்பேடைகான்” என்றத்தைபுட்கொண்டு, அவையும் வாயகங்களாகையாலே அத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னவையும் இங்கு விவகரித்தவ் கொண்டு தோற்றகைக்காக அன்றிலென்று ஸூசிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. உபந்யாஸகரமாவது - எம்பெருமானார் நிர்வாஹாந்தரே, “திருவாய்ப்பாடியில்” இத்தாதியையும், “ஸந்த்யையைப்பார்த்திருக்கு மத்தினையாய்த்து” என்றவந்தாம், “ராமாவதாரத்தில்” இத்தாதியையும், அந்தாம். ஆக அவன்பசு மேய்க்க இத்தாதியையும், அந்தாம், “நாட்டார்” இத்தாதிஸ்வாபதேசமும், “ஜ்ஞாநம் பிறந்த” என்று தோடக்கி “ஜ்ஞானேந்தரியங்களோடு” இத்தாதி வாக்யபார்யந்தம் அநுஸந்தேயம். கீழே, திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளார் பட்டதுபடுகிறார் என்றது - அந்யாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிற்று; ஸ்வாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நாட்டார் இத்தாதி.

ஆ.—மல்லிகைகயழ் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் என்னை வ்யாயியாசின்மன; ஆஸ்சர்யமான ஸௌகர்யாதி குணங்களை முதலமுதல் நுத்த எ. பெருமனைப் புல்கி அதுவே யாசகமாயிருந்த இம்முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு புத்திடமறிகிலோம்; முடிவுநீதாம்.' என்று கூப்பிக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸர்யபாசாவதத்தில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு வ்யாயகமாகியபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[மல்லிகையென்று தொடங்கி] - பொறுத்தவரத்தில் பொறுக்கவொண்ணாத தென்றலானது ரஞ்சனாட்டினுற்போலே மல்லிகையின்மரியாதைநீதோடே கூடவந்தவாசின்மனது. அழகிய குறிஞ்சியோடேகூடிய இசையானது துளையாசின்மனது; அஸ்தமியாசின்மனதுள்ள ஆதிதபனையுடைய ஸர்யபாசையும் வந்து மேலுயிர்ப்பாசின்மனது; சிலந்த அழகிய மேலவங்கள் மேலிக்குப் பொதாசின்மனது 'ஆல்' என்றும், 'ஒ' என்றும் மீதும் நோவுப்பட்டமைக்குத் தனித்தனியே ஸர்யகங்கள். [அல்லித்தாமரைக்கண்ணென்று மேலுக்கு] - இடைப்பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய ஸௌகர்யாதிக்களோடே நீதந்தித்தாற்போலே தனக்குக்கண்களில் அழகைக்காட்டி என்னை அடையகொண்டு என்னை அடையாஸ்சர்யமாய்ப்படி பரிமாறி அத்தோலே மேலுணர்ந்திருந்தவனுலே புத்திடப்பட்ட முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் கலிபதபடிபுகுக்கெட்டம் காண்கிறோம்; இத்தகையதில் இதற்கு ரகசியமானவனும் வாராதே தனிமைப்படாசின்மனது.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்யபாசாவதையில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் கலியாசின்மனது; ராசியபாசாவதையுடையனும் கருணைன் விநயின அலகவன்களைக்கொண்டு ஓதக்க இடங்காண்கிறோமென்று கூப்பிக்கிறார்.

மல்லிகைகயழ் - மல்லிகையின் பரிமாணத்தைபடைத்தான, தென்றல் - தென்றலானது, ஈரும் - ரஞ்சனாட்டின வாய்போலே ஸர்வதோமுடையவாசின்மனது; வண் - ஸர்வவாய் அலகவன்களாகியவாய், குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்சியாகிய பண்ணையுடையதான இசையானது, தவரும் - அரக்கத்தமாகத் துளையாசின்மனது; செல் - அஸ்தமயோந்முலான, கதிர் - ஆதிதபனையுடையதான, மாலைபுற - ஸர்யபாசாவதையானது, மயக்கும் - (கூப்பிட்டாற்றப்பொண்ணு கவனக்கூறிவந்திப்படி, மேலுயிர்ப்பாசின்மனது; செக்கர் - ஸர்யபாசையில் செக்கர்நிறக்கையுடையதான, கல் - ஸர்யபாசாவதான, மேகங்கள் - மேலவங்களானவை, சிறைக்கும் - * பொன்னுத்தவாடை முதலவன் வடவக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு ஸர்யபாசையைச் செதுக்காசின்மனது; (இப்படி கதுபாசின் விநாயமானபின்பு), அல்லி - அகலிதமாய், அம் - ஸர்யபாசாவதான, தாமரைக்கண்ணன் - தாமரைப்பூப்போலே பிறுக்கிற கண்ணாழை யுடையவாய், எம்மான் - (அத்தோலே "ஜிதம்" என்னும்படி கம்மைத் நீதந்தித்த) ஸ்வாமியாய், ஆபக்கிவா - ஸஜாதியானமோபரும் ஈடுபடுமபடியான செருக்கையுடையவாய், கரிபெய - (ஸ்திரியும் அபாமபற இப்படி யழிக்கவாசிலே) ஸர்யபாசாவதையுடையபோலே மேலுணர்ந்திருப்பவாய், எம்மாரியான் - (ஸம்ஸ்லேஷணஸாசில்காமுகின் ரம்மோடேபரிமாறும்) ஆஸ்சர்ய சேஷடிதங்களை யுடையவன், புல்லிய - (அத்பந்தாபிரகிஷ்டனுக்கொண்டு) ஸர்யபாசாவதையுடைய, முலைகளும் - முலைகளையும், தோளும் - தோள்களையும், கொண்டு - , தமிழம் - (அகலிதம்)

பிரிந்து) தனிமைப்பட்ட நாம், புகலிடம்-ஒதுக்கவிடம், அறிகிலம்-அறிகிறிலோம். ரக்ஷகனானவன் அஸந்நிஹிதனுனான்; நாம் அஸஹாயரானோம்; சுற்றும் முற்றும் வாயகமாய்த்து; அவன் விரும்பின வஸ்துவை நோக்கிக் கொடுக்க விரகற்கிறிலோம் என்று கருத்து. தவர்தல் - துளைத்தல். சிதைக்கை - செதுக்குகை. ஆலும் ஓவும் விஷாதாதி ஸயஸூசகமான வசைகள். அடிதோறும் கூப்பிட்டது, ஒரொன்றால் வந்த ஆர்த்தயதி ஸயத்தாலே.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸர்யபாகாலத்தில் தென்றல்தொடக்கமான படிார்ப்புகள் தனித்தனியே தனக்கு வாயகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

[மல்லிகை கமழ்தென்றல்] - இவள் ஆர்ஜேட்கக் கூப்பிடுகிறாள்! வெறும்புறத்தில் நலிவவற்றானதென்றல் மலலிகையினுடையபரிமாணத்தை எறட்டுக்கொண்டு வராரின்றது. வயபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சுண்டிஹற்போலேயாய்த்து தென்றல் பரிமாணத்தைக்கொண்டு வருகிறபடி, ஸ்ரானேந்திரியபேவத்தாலும் நலியாரின்றது. கண்ணுக்கு விஷயமா யிறுய்க்கவண்ணுதபடி இரார்ப்படை யேறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காண்கிறவத்தனை. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராரின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டேபிரிவாலே சென்றற்றிருக்கிற உடம்பைப் பலகை பலகையாக சராரின்றது. “வடிவனமயிதிகவஹம் ஸிவம்ஸொகவிநாஸநடி | யந்யா ஐக்ஷணலெவஹெவஹேவா வவமரோருதழ்” — இருவராயிருப்பார் காற்றைத் தேடிப் படுக்கை படாநிற்க இவனொருத்திக்கு மாய்த்து வாயகமாகிறது; “யாமிஸுரணியா நிக்யாலஹவஹ்நே | காருவாரணியா நிகீவதொரேகயாவிநா ”. [வண் குறிஞ்சி யிசைதவிருமாலோ] - அழகிய குறிஞ்சியிசைமானது துளையாரின்றது. காற்றிற்று பொகட்டபுண்ணின்மேலே துளைத்துப் பொகடாரின்றது. தென்றல் புறம்பே நலிகிறுத்தனை; இசை, செவ்வழியே உள்ளேபுக்கு நலியாரின்றது. இசைக்கெவ்வளவு செவப்பாடுண்டு, அவ்வளவு வாயகமாய்த்தனையிமிடே. அவள் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு லீலாக்கமாய்ருக்கும், வயதேரகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிடே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் கருதஸககேதிகளாய் வந்து ஒன்றுஅயிகரித்த கார்யத்தின்ஸேஷத்தை ஒன்றுசெய்யாரின்றது; ‘நற்கோலையாகவண்ணுது: உயிர்க்கோலையாகவேணும்’ நீ இவ்வளவுசெய், நான இவ்வளவு செய்கிறேன்’ என்பாரைப்போலே. [செல்கதிர்மாலையும் மடக்குமாலோ] - செல்லப்பட்டிருந்தனள கதிரையுடைத்தான மாலையானது மயங்கப் பண்ணாரின்றது. அஸ்தமியாரின்முள்ள ஆழிதயனை யுடைய ஸர்யபையானது மோஹிப்பியாரின்றது. புடைவையை வாயிலேகொடுத்து நலிவாரைப்போலே ஓடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிடவண்ணுதபடி உணர்த்தியழியும்படி மோஹிப்பியாரின்றது. [செக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - சிவந்தழுகிதான மேவங்கள் சேஷித்துப்பொகடாரின்றது. ஸந்தயாராகத்தையும் ஸ்யாமமான நிறத்தையுமுடைய மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஸோகைக்குப் நிறத்துக்கும் பொலியாய் நலியாரின்றன. கிழ்ச்சொன்ன வாயகபதார்த்தங்கள் ஆஸ்ரயங்கிடக்கவே நலிவது என்று ஸார்த்தைச்செய்துப் பொகடாரின்றன. [அல்லி இதயாழி] - இவற்றை இன்னதாகிற தென் அவன்தான் முன்னே நாம் முடிக்கைக்கன்றோ கலந்துபேராரின்றது? ஸர்வமும் வாயகமாய்ப்படிமுன்னே புகலறுத்தான் அவனன்றோ? [அல்லியிற் தாமரைக்கண்ணன்] - அல்லியையுடைத்தாய் அழகிதான தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன்;

முதலுறையுண்ணுவது கண்ணுலையிலே. த்ருஷ்டுவ்யம் பிதர்காலிதே ஸம்ஸ்லேஷ
முண்டாவது. [எம்மான்] - அவ்வழகாலே என்னை அர்ப்பாணஹயாக்கினவன். [ஆய்க
கோறு] - அவ்வழகாலே இடையகாத் தோம்பிக்காற்போலே தன்நெடுநெடுக்க அண்
களைத் தோம்பிக்குமவன், பெண்பிழங்காகா போவபித்தத் சொல்லவேண்டுகிறே.
“வ்யாஸாஹ்யுஷிவிதாவஹாரிணம்” என்கிறபடியே வ்யாஸாஹ்யுஷிதே அந்த
இருப்பது. [அரிசியம்] - என்னை அர்ப்பாணஹயாக்கி என்நெடுநெடுக்க அக்காலே
பெறுப்பேறுபெற்றாலும் நெருணிப்பத் தோற்றிநுக்கியபடி ஸேஹஸ்யவ்யம்.
[எம்மாயோன்] - ஸம்ஸ்லேஷஹஸ்யம் காலே கைகடம்பிக்குத் தழுவின்னு பரி
மாறினவன். போகின்றவர்க்காந்தரிப்புஅரிதாய்படியாய்த்துப் பரிமாறினம். [புல்லிய
முலைகளுக் தோளுக்கொண்டு] - அவன்வந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோது ஸர்வாக்ஷ
ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு கடிமனன்றிக்கேபொழிக்கானாய்த்து; அந்நெடுநெடுக்கதுறையம்
இளைப்பாறினவிடமுமி நுக்கியபடி. டல்லியவென்று, கைக்கிரியாத அவனுக்கு முலைகள்
லும் தோள்களிலும் உண்டான அலமார்ப்பைச்சொல்லினம். [புகழிடமறிகலம்] - பித்தி
கோகத்தில் தென்மல் முதலான பதார்த்தக்களைக் கட்டிக்கொண்டு பதனகக்கிடம் காண்
கிறலோம். “கூடாகாலத்தில் வஹுயாஜாயிதப்பார், கக்கப்பகிடக்க பாதஜகன்
அலைப்புக்கு அலந்து பகலிடமறிதாகாற்போலே, என் லீவிதப்படி லீவிக்கிறென்;
இவற்றைக்கொண்டு புகழிடக்காண்கிறலே” என்கிறார். “செய்யாமலோ” - இத்
தஸ்யம் ரக்ஷகளுவவனும் வ்யாஸமயாலே தனிமயப்பாடுகிறும். அஸ்வானகா
மான தென்மல் முதலான பதார்த்தக்கள் வ்யாஸகாலேநல்ல. அஸ்வானே போக்கி
யபதத்தன் விட்டஸக்கிய பானிலே ஏற்றும்போலே இச்சகலக்கு உகவவேண்
டாவோ? “ராஜ்யுளரீதி ஸஹிதொலிலொவ” என்று தந்தனிடமில் தம்பியாரா
கிலும் உண்டாய்த்து; அதுவயில்லை இக்கு.

நடு.—முதற்பாட்டு. ஸங்க்யாகாலத்தில் தென்மல்தோடக்கமான பதார்த்தக்
கள் தனித்தனியே தனக்கு லா, கமாஹ்யுஷிதே கோல்வகிறார்.

[மல்லிகை] - “மல்லிகை” என்றதோடக்கி “செக்காஹ்யுஷிதே” சிதைத்
துமாலோ” என்னுமாவம் இவன் கூக்கேடக்க கட்டிக்கேற்றாதான்? [மல்லிகைகடி
தென்றல்] - வெறும்புறத்திலேகலவற்றான தென்றல். கடித்துமேலே மல்லிகைகின்
பரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது வயபிரகமான பதார்த்திலே கஞ்சவயிட்டி
றற்போலே யாப்த்து. தென்றல் பரிமளத்தைக் கொண்டேருகியபடி. அவன் கட்டலிருக்க
போது அந்கலமான பதார்த்தக்களைய இப்போது, வ்யாஸகாலே நுக்கிக்கிறே. “யாநி
வ்யாஸணீ யாநிதயாவஹலவஹிதே | தாகெய்வாஸணீ யாநிஜிவதொகே
தயாவீநா, (யாநிஸ்மாமணீயாநி தயாஸுஹயவந்திமே | தாகேவ்யாஸணீயாநி ஜிவதோ

முதற்பாட்டு - மல்லிகை இத்தாதி. புவர்ச்சத்தவசெல்லாம் கட்டிக்கத்தரிசை -
ஸங்க்யாகாலத்தில் இத்தாதி. சென்மல் முதலானவை வ்யாஸிக்கிறதென்று நுருக்கிடப்பாசுக் சொல்
லாதே. “கருமாலோ, கவருமாலோ” என்று பதார்த்தக் க்கிடமாயிருக்கையாலே - தனித்தனியே
என்றருளிச்செய்தது.

வ்யாஸாநிவீதிபாதி - மல்லிகை இத்தாதி. “மல்லிகைகடிதென்றல்” என்றதத்து
லாவம் - வெறும்புறத்திலே இத்தாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வய இத்தாதி. பதாம் - ஆயு
யம். அந்கலமான தென்றல் வ்யாஸகாலானென் என்ன-அவர்கட இத்தாதி. இப்படி வ்யாஸ
மான விடமுண்டோவென்ன - யாநிஸ்ம இத்தாதி. அவவ பெவைபென்ன - ஏஷ்புஷ்பவாந இத்

மேதயாலிநா) “வனவுவாவுவவொவாயு ஸுவஸுசொஹிசாவஹி |
தாவிவினயதிகாணாவாவகவூதிசொஹி,” (ஷஷபுஷபவஹோவாயுஸ்ஸுசு
ஸ்பர்ஸோஹிமாவஹி | தாம்விசிந்தயதிகாந்தாம் பாவகப்ரதிமோமம்,) “ஸுசாவஸு
ஹொஹெஹுயவாஸுஹவீதயா ஸுசாவஸுவிநாவீதாஹெஹுசு
கொஹி.” (ஸுதாஸுசுமஹம்மந்யே யம்புராஸுஹவீதயா | மாருதஸ்ஸவிநாஸீதாம்ஸோ
கஸஞ்ஞநகோமம்.) “யதூயுசுநவெவவெவ வஹிவவவதூயுதூ”
(தந்யாலக்டுமணஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்) என்று கூப்பிவோ னவனிநே; (இருவ
ராயிருப்பார் காற்றைத்தேடிப் படுக்கைபடாநிற்க,) “இக்காலசிவ்லூர் பனிப்பியல்வெல்
லாம் தவிர்ந்தேரிவீசம்” என்னுமாபோலே, இவரோருவர்க்குமேயாய்த்து வாயகமாகிறது.
[மல்லிகைகமழ்தென்றல்] - க்ரானேந்திரியத்துக்கும் வாயகமாய், ஸ்பர்ஸோந்திரியத்தை
யும் அழியாநின்றது. இராப்படை ஏறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காணுமித்தனை
போக்கி, கண்ணுக்குத்தோற்றதாய்த்து; கண்டு தப்புவாண்ணது. இத்தென்றலுக்கு,
கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டே பிரிவாலேசென்றற்றிருக்
கிற உடம்பை, பலகைபலகையாக ஈராநின்றது. [வண்குறிஞ்சியிசைதவருமாலோ] - அழ
கிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாநின்றது. காற்றாந்துபொகட்ட புண்ணின்மேலே
துளைத்துப் பொகடாநின்றது: தென்றல், புறம்பே லலிகிறவித்தனை; இசை, செவிவழிசே
யுள்ளேபுகுந்து லலியாநின்றது. [வண்குறிஞ்சி] - இசைக்குஎவ்வளவு செவிப்பாணே,
அவ்வளவும் வாயகமாமித்தனையிநே. அவன் கூடலிருந்தபோது எவ்வளவு ஹோமீயமா
யிருக்கும்? வ்யதிரேகத்தில் அவ்வளவும் லலியுமிநே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் கூடிக்குத

யாதிப் பரமணத்தவயம். கார்த்த வொதகமென்னுமதுக்கு இவர் ஸ்ரீஸூகத்தி-இக்காலம் இத்தயாதி. வ்யாச யாதாவீனீபொடு - தந்தயர் இத்தயாதி. “யாநிஸூரணீபாநித்யபாலஹவணிதெ | தாநெயு வாரணீபாநிஜீவகொதெதபாலிநா” (சுசு-௨) “வணஷுவாஹ்வகெஹாவாபா ஸூவவஸு சொஹிசாவஹு | தாவிவிநபதககாணாவாவகபுதிசொரி,” (நி-௨ - ௨) “வஹி ஸூவகெஹுநெயு பவாபாஸாவஹிதயா | சாரா-தஸூவிநாவீதாஃ சொஸாவ குநகொரி,” (நி-௨), “வஹிஸூவஹிதயாவஹு ஸிவஸொஸாவிநாஸநெயுநாஸநெயு ஸ்வஸாவகெஹுநெயு பாவவநாரா-தயு” (சசு-௨) இதிதிக்கிந்தாகாண்டேபாதமே. திருவிருத்தம் அஞ்சாம்பாட்டு, “பனிப்பியல்வாகவுடையதன்வாடையீக்காலமிவ்ஹு, பனிப்பியல்வெல்லந்தவீர்தெரி வீசம் -” குளிர்ந்தியை ஸ்வஹவமாகவுடைத்தான மந்தமாருதம், இக்காலத்திலே இத்தேசத்திலே குளிர்ந்தஸ்வாவமெல்லாம் தவீர்த்து எரிவீசாநிற்குமென்றபடி - கூப்பிடுவானவனிதே; “ஆயிருக்க, இவன் கூப்பிடுகிறான்” என்று கூட்டுவது. “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்றத்தால் மலிதம் - காரணேந்தியத்துக்கும் இத்தயாதி. வொதகமென்றறிந்தால் தப்புகிறதுக்கென்னென்ன - இராப்படை இத்தயாதி. அழாந்தமானவாயு ஈருகையாலே இதுக்குத் தப்பவொண்ணதென்றபடி. “ஈரும்” என்றதுக்கு லாவம் - இத்தேன்றலுக்கு இத்தயாதி. ஈருகை - அறுக்கை. கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிர நின்றுது என்றது - ஸ்பர்ஸம் ஸர்வாங்கீணமாகையாலே, “ஈரும்” என்றதுக்கு லாவாந்தரம் - பண்டே இத்தயாதி. கீழிற்பத்தையுக்கூட்டி “தவரும்” என்றதுக்கு லாவம் - காற்றுநீர்ந்து இத்தயாதி. தவருகை - துளைக்கை. இது தென்றலைப்பற்றவும் க்ரொமென்கிறார் - தென்றல் புறம்பே இத்தயாதி. * வண்மைக்கர்த்தம் - இசைக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - அவன்கூட இத்தயாதி. சேவிப்பாடு - செவியிலே புகுருகை; லோக்யதை யென்றபடி. “மல்லிகை” என்றதொடங்கி இவ்வளவும் பதச்சேர்த்திக்கு லாவாதல்; “தென்றலீரும், குறியீச்சிதவரும்” என்றதுக்கு லாவாதல் - குறிநீ

ஸங்கேதிகளாய்வந்து, ஒன்றுஅதிகரித்த கார்யத்தின் போஷத்தை ஒன்று செய்யாகின்றது. “நற்கோலமாகக் கொல்லவொண்ணாது, உயிர்க்கொலையாகக் கொல்லவேணும்: அதில் இவ்வளவுசெய், நான் இவ்வளவுசெய்கிறேன்” என்று கருதஸங்கேதமாய் வந்தாரைப் போலேயாய்த்திருக்கிறது. [செல்கதிர்இத்யாதி] - செல்லப்பட்டிருந்தான் கதிரையடைத்தான் மாலையானது, மயங்கப்பண்ணுகின்றது. அல்தமியாரின்மீள் ஆதித்யையுடைய ஸந்தையமானது, மோஷிப்பியாகின்றது. வாயிலே சீரமைத் துறத்துக் கொல்லுவாரைப் போலே, ஆற்றுகைக்குப்போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டு மரிக்கவொடுக்கிறதில்லை. [சேக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - ஸந்தயாராகத்தையும் சாயாமமான நிறத்தைய முடைத்தான் மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஸோலைக்கும் வடிவக்கும் ஸ்மாரகமாய், “இவை என்னம்புசெய்தது” என்று அவற்றை மூர்ஷித்துக்கொண்டு, “ஆசிரயங்கிடக் கவோ நலிவது?” என்று வயிரத்தைச் செற்றுகின்றது. [அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனித்யாதி] - நாம்அவற்றை யின்னாதுகிறதென்? அவன்தான் முன்னே நம்மை முடிக்கக் காரியம்பார்த்து வைத்திலனோ? “கலந்துயிரியவே இவன் முடியம்” என்றன்றோ அவன் பிரித்தது? இவையானால் போக்குவிட்டடித்தனவிதே: பகலறத்தான் அவனிறே. [அல்லியத்யாதி] - (அல்லியையுடைத்தாய் அழகிய தாமரைபோலேயி ருத்த திருக்கண்களையுடையவன்) முதலுறவபண்ணுவது கண்ணிறே; தருங்கடிவட்டம் நிறத்திறே ஸம்ஸலேவிப்பது, [எம்மான்] - அக்கண்ணழகாலே என்னை அந்நபர்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்களேறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்றித்தாற்போலே. “வாஹலா” (பம்ஸாம்) - வயிரவுருக்காய்த்து அவனுடையஸோந்தாய்ம். தன்னோடொத்தாரை அப்பம் நலியாரின் றால், அவலைகளை நலியச் சொல்லவேண்டாவிறே. [அரிமேறு]-கண்ணுலே குளிரகோக்கி இவளை அந்யபரையாக்கி, இவனோடே ஸம்ஸலேவித்து, அத்தாலே தான் பேருப் பேறு பேற்றறைய் மேனாணிப்பத்தோற்ற நின்றபடி. ஸம்ஸுஸலேவிட்டம். [எம்மாயோன்] - அம்மேன்மைமையுடையவன், தாழ்த்தாட்சிலர் உயர்த்தவர்களோடே கலக்குமா

சியும் இத்யாதி. எதத்விலாண் - நற்கோலே இத்யாதி. விவாண் - அல்தமியாரின்மீள் இத்யாதி. கதிர் - ஆதித்யன். “மயக்கு” என்றதற்கு ஹவம் - வாயிலே இத்யாதி. மேவம் வாயுகமாகிறது இவ்வாகாரத்தாலே என்னுமத்தைக் கூட்டிவந்தகொண்டு, சித்திவந்தையப்பர் இதின் வாதசத்தவாதிஸயத்தை மருவிச்செய்து - ஸந்தயாராகத்தையும் இத்யாதி. செற்றுகின்றது. செதுக்காகின்றது. சிதைத்தும் - செதுக்காகின்றது. “மர்ஸிமூலகரூர் தோளுக்கொண்டு பகலிடமறிகிலம்” என்றத்தைக் கடாக்கித்த ஹவம்-நாம்துலந்நை இத்யாதி. கார்யம் பார்க்கையாவதே நெண் - கலந்து இத்யாதி. அவற்றிலும் இவன் செய்தது அதுகமென்கிறார் - இவையானால் இத்யாதி வாக்க்யத்தாலே, இதையுடைத்தான் அழகிய தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய என் னவாய் யென்று ஸந்தார்த்தம். முதல் கண்ணைச் சொன்னதற்கு ஹவம் - முதலுறவு இத்யாதி. அதெப்படி யெண் - தருங்கடிவட்டம் இத்யாதி. கிழோடே கூட்டம் “எம்மான்” என்றதற்கு ஹவம் - அக்கண்ணழகாலே இத்யாதி. என்னையென்றித்கே தன்னோடொத்த பருவத்திற் பின்னாகையும் தோற் பிக்குமென்று விவகரித்து, அதுக்கு பாயாண் - வாஹலா இத்யாதி. புன்ஸாமென்றது - “வாஹலாஹ்விவிதாவஹாரிணஸு” என்றபடி யென்றபடி. “வருகாஹாநகம், பாஸிகீ வலியபடி, படி” என்ற இத்த ஸ்லோகத்தக்கு பூர்வார்த்தம். இத்தால் ஹவம் - தன்னோடொத்தாரை இத்யாதி. “தாமரைக்கண்ணென்மான்” என்றத்தைக் கடாக்கித்த ஹவம் - கண்ணலே இத்யாதி. “மாயோன்” என்றதற்கு - வ்யாமோஹமாக அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்-அம்

† மர்ஷித்தல் - பழித்தல்.

‡ குண்டலீதம் பாசப்பட்டம்.

போலே, கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழ்நின்ற பரிமாறினபடி. கலக்கிறபோது மின்மினி பறக்கும்படி காணும் கலந்தது. [புல்லியமுலைகளும் தோளுங்கோண்டு] - அவனும் வாரா திருக்கிறான்; நானும் வருந்தி ஒருபடி ஜீவித்துக்கிடக்கிறேன்; அவனுக்குப் பிறந்த ப்ரஜை களைக்கோண்டு புகலிடம் அறிகிலேன். நான்செய்தபடிசெய்ய, இம்முலைகளின் வீக்கம் தீர அநுலவிச்சுப்பெறுவது எப்போதோ? கூடாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறு, சோறு” என்னுமாபோலே படுத்தாநின்றன. அவன்தானும் கலக்கிறபோது ஸர்வாங்க ஸம்ஸலேஷ சுக்ஷமன்னற்போலேகாணும். அவனிழிந்த துறையும், இளைப்பாறினவிடமும், [புல்லிய வித்யாதி] - கலக்கிறபோதை அவனுடைய அலமாப்பையும், தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தையும், அவன் பெறுப்பேறு பெற்றாலும் நின்று பரிமாறின படியையும், தமக்கொரு புகலற்றிருக்கிறபடியையும் சொல்லுகிறது. [புகலிடமறிகிலம்] - வ்யதிரேகத்தில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச் சென்று புதுகைக்கு இடங் காண்கிறிலோம். [தமியமாலோ]-இத்தகையில் ரக்ஷகனானவனும் வாராமையாலே தனி மைப்படாநின்றோம். இப்படி தன் விஹத்தியாக வ்யாகமாலால், ஹமத்தன் விட்ட அஸ்தரத்துக்கு அர்ஜுனனைத்தள்ளித் தான் மாந்தையேற்றற்போலே, “இவைவரும்” என்றுஅறிந்தால் தான் கூட விருக்கவேண்டாவோ? அவன்கூடவிருந்தானாகில் இவைதாம் இழிதொழில்செய்யத் தொடங்குகிறே. “ராஜஸூனாதித்ரிஷ்ணிகை” (ராமஸ்ஸேனா மித்ரிஸஹித) என்று அவர் தாம் நோவுபட்டுக் கூப்பிகிறபோது ஒரு தம்பியாராகிலும்கூட வுண்டு நோவுபடுகைக்கு; அங்ஙனம் ஒருதுணையிலே எனக்கு. “ஸு” (ஸு)-பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபந்தன்கையிலே யகப்பட்டு நோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. “தாழ” [தாம்] - இப்பிரிவும் ஆற்றமையுமில்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. “வூஷ ஸிணீ” (புஷ்கரிணீம்) - பரப்புமாறப்பூத்த பொய்கைகளும் சோலைகளுமாய், ஜலக்ரீ டைக்கு யோமையமான தேசமாய்த்து பிரிந்து தனிபிரிப்பார்க்குக் கண்கோண்டு காணப் போகாது. “மகவா” (கத்வா) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மருத்யுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் பருவாரைப்போலே வந்து கிட்டிக்கோடு நின்றார். மருத்யுவாகிற புடைதான்

மேன்மை இத்தயாதி. ஆஸ்சர்யமாக அர்த்தாந்தரம் - கலக்கிற இத்தயாதி; மின்மினி பறந்தாற்போலே கூணந்தோறும் தோற்றம்படி. “புல்லியமுலைகளும்” இத்தயாதிக்கு ஹவம் - அவனும் இத்தயாதி. விவசணம் - நான்செய்த இத்தயாதி. புல்லிய - புல்திய; ஸம்ஸலேஷித்தவென்றபடி. அவனுக்குப் பிறந்த - அவனுக்காக வண்டான. வீக்கம் - ஆசை. மலிதம் - கூடாம இத்தயாதி. அவயவாந்தாங்க ளிருக்க, முலையையும் தோளையும் சொல்லுவானென்னென்ன - அவன்தானும் இத்தயாதி. அவற்றிலே கலக்கும் ப்ரகாரத்தை விசுதிகரிக்கிறார். அவன் இழிந்த இத்தயாதி; “மெல்லிபல்தோள் தோய்த்தாய்” என்று இழியுந் துறை தோள்; “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்று இளைப்பாறினவிடம் முலையென்ற படி. “மாயோன்” என்று தொடங்கி மேலிற்பதங்களுக்கு ஹவம் - கலக்கிறபோதை இத்தயாதி. “மாயோன் புல்லிய” என்று அவன் அலமாப்பும், “முலைகளுந்தோளும்” என்கிறவிடத்தில் தம்முடைய கரணப்ராவண்யமும், “அரியேறு” என்று பெறுப்பேறுபெற்றாலுருக்கிறபடியும், “புகலிடமறிகிலம்” என்கிறவிடத்தில் புகலற்றபமையையும் சொல்லுகிறது. தமியம் - தமியோமென்றபடி. “ஆலோ” என்றதுக்கு ஹவம் - இப்படி இத்தயாதி. கூடவிருந்தால் வ்யாகமகாதோவென்ன - அவன்கூட இத்தயாதி. “தமியம்” என்றதுக்கு ஹவம் - ராமஸ்ஸேனாமித்ரி இத்தயாதி. ப்ரஸ்துத ஸ்லோகார்த்தம் - ஸ இத்தயாதி; “வஸ்தாஹவூஷஸிணீமகவாவஷுராதஸஷாகுமாதா” ராஜஸூனாதித்ரிஷ்ணிகைவிவாஹாவாகுமெந்நியம்” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (க.க.) சோலை களும் என்றதி - ஆர்த்தம். “புஷ்கரிணீம்” என்றதால் மலிதம் - பிரிந்து இத்தயாதி. முகத்துக்

ஏதென்றால்: “வடிஷாதுறுகுவாகுயாடி” (புத்தோத்தலசுஷோதலாம்) - முகத்
தக்கும் கண்ணுக்கும் போலமானவற்றை யுடையதாயிருந்தது. “உயந்தாமரைசேங்கு
நீர் மாதர்கள்வாண முகமும்கண்ணுமேந்தும்” என்னக்கடவதிதே. “ராஜ” (ராம) பிறர்
கூப்பீதேவீர்த்தப் போக்தவராய்த்து. “வஸந்தி வஸந்தி” [வெளமீதிவஸந்தி]-
“ராசகூலமெயுண” (ராகுதீரமேண) என்ற ஏதேனுமளவிலும் கூடர்ந்த நோக்கிக்
கொண்டு போக்தவரும் முன்னாக; ஆற்றியுமவன் தேப்டம்முன்னாக தீழியுமடோலே.
“விருதுவாகுயெழிய” (விலலாபாதுலேந்திய) - அநேகலகணங்களுடே
யாய்த்துக் கூப்பிட்டது. பாராயவஸ்துவைப் பேரவேணுமென்னும் மனோரமயாய், சீத்
இலருடைய மனோரமத்துக்கீடாக வந்துகிட்டேப்படி அவனும் வாராதேற்க, அவனுடைய
வரவுக்கீடான ஞாய கோஷம், பூர்பாஞ்சஜ்யயலீவந், ஜயாகோஷம், தீருவடிதிருச்சிற
கோசை, மற்றமுண்டான நன்னிமித்தங்கள், மந்திரவாசாடிகள் என்னுற்போலே சொல்
லுகிறவை ஒன்றுப் காணுமையாலே, அருகல பதார்த்தங்கள் பாரகமாகிறது. கணங்க
ளும் ஸாரமுமாய் க்லேஸப்படுகையாகிறது, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்
வாங்கவும் மாட்டாதே, இங்குப் போருந்தவதுஞ் செய்யாதே, கண்டதடையப் பகையா
யிருக்கிறபடி. ஆக, “இங்குப் போருந்தாதே அங்குப் பகம்பெருதே நேவென்ற க்லேஸப்
படுகிற அவஸ்த்தை ஸந்தமயாகிறது” என்றஇங்ஙனே ஒருதாற்பட்டஞ் சொல்லக் கடவ
தாயிருக்கும். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

புகலீடமற்கிலம்தயிடமாலோ! புலம்புமணிதென்றலாம்பலாலோ!
பகலநிலாவண்ணசாந்தமாலோ! பஞ்சமம்முலவதன்வாடையாலோ! [நீர்
அகலீடம்படைத்தடந்துண்மீழ்துளந்தளந்தமுளிக்கின்றஆயன்மாயோ
இகலீடத்தகரர்கள்கூற்றம்வாரான்இனமிருத்தென்னுயர்காக்குடாறேன்?

ஆ.—[புகலீடம்] - புலம்புமணி தென்றல் தொடக்கமாகவுள்ள திவ்ய
யும் வாயியின்மன; ஸமந்தத்துவங்களைபும் போக்கிக்கொண்டு ஸ்வாதமாக்கின்றபும்
பலபடியால் ரகசிக்கிற பாயகாருணிகளுள் எம்பெருமான் உருகிறான்; தீவிரிருந்து
நான் உஜ்ஜீவிக்கக்கூறு உபாயமென்? என்கிறான்.

தும் கண்ணுக்கும் என்றத - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்குமென்றதாம். அவை போல
மேவென்ன - உயந்தாமரை தீயாதி. ‘மரகப்பீதி’ தீயாதிக்கு - “ராமதீயாய” என்ற
சொல்லு. ‘ராஜேதி’ - “தலுதேரகஜலீலாஸமாநிவதுஜேவமுடேகரிகெளதீர வஸகூஷ
னொராவயதேபூரீதொராகூலமெயுணவெனமெயெவ” தீதி தீதித்தாசண்டேப்பாதி
(உள). உலரோடேகடி தலவப்பட்டொன்னுதத்த த்ருயபந்தம் - ஆற்றியுமவன் தீயாதி.
“ஆகாமெழிய” என்றதத்தம் - அநேகலகணங்களுடே என்றத. தீத்திரவாய்
மொழிக்கு அம்பாதேஸம் - பாராயவஸ்துவை தீயாதி. எவாபதேஸம் - கணங்களுய் தீய்
யாதி. “செல்கதிர்மலை” என்றதக்கு எவாபதேஸம் - ஆகடுங்கு தீயாதி. இங்ஙனே ஒருதாற்ப
யம் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும் என்றத - தாற்பட்டந்தாமன்ம; பாவேஸத்திலே உருளிச்செய்த
அந்யாபதேஸ எவாபதேஸங்களை யருளிச் செய்தபடியென்று சொல்கிறது. “ஆல், ஓ” என்ற விரண்டு.
அசை; விஷாதாநிய ஸதீசகம். (உ)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், வாயுகபுடாரங்கங்கள் தனித்தனியே நலிந்து அவை வலஹாதி மிகமிகப் பல கூடிவந்து நலியாநின்றன என்கிறார்.

[புலம்பென்று தொடங்கி] - சேக்கன் கழுத்தில் ஸ்பந்திக்கிற மணி, தென்றல், குழல் இவையெல்லாம் அவற்றுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு நலியாநின்றன. ஆஸ்வாஸகமான பகலைப்போக்கின ஸந்தியை, அழகிய சந்தனம், பஞ்சமம், முல்லையென்கிற யாழ், குளிர்ந்தவாடை இவையெல்லாம் நலியாநின்றன. இப்பதார்த்தங்களுடைய டிரஸ்ஸந்தார்த்தேந்த ஹீதியாலே அவற்றாலேவந்த நலிவு சொல்லமாட்டாதே பதார்த்தத்தைச் சொன்னார். [அகலிடம் படைத்தென்று மேலுக்கு] - ஸ்ருஷ்ட்யாபிகளைப் பண்ணி இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷித்து அவ்வளவன்றிக்கே அவற்றின்பகாஸிலே மிகவும் வ்யாமுத்தமாய் ஆஸ்ரித விரோபிகளாய்க்கொண்டு யுத்தஹிமியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கும் ம்ருத்யுவானவன். அப்படியே இக்காலத்தில் நலிகிறவற்றை நீக்கிக்கொண்டு வந்து தோற்றுகிறிலன்; இப்படி ஆபாஸகனானவன் வாராதிருக்க இவற்றின் ஸந்தியிலேயிருந்து என் ப்ராணனை நோக்குகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

ப -- அந்தரம், ஸர்வப்ராபரஸ்க்கணவன் ஸந்திஹிதனாகிறிலன்; வாயுகங்கள் தனித்தனியன்றியே திரள்திரளாயிராநின்றன; ஒதுங்கவிடம்காண்கிறிலோம்; இனி ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிறார்.

தமியம் - தனிப்பட்டநாம், புகலிடம்-பெரும்படைக்கு ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம் - அறிகிறிலோம்; புலம்புஉறு - நாகைத்தொடருகிற சேக்கனின் கழுத்திலே த்வனிக்கிற, மணி - மணியும், தென்றல் - (அஸஹாயமாய் நலிகிற)தென்றலும், ஆம்பலாலோ - இலைக்குழலும், (கூடிக்கொண்டது); பகலுமலை - (பதார்த்த டிரஸ்ஸம்பண்ணாமல்)பகலை நசிப்பிக்கிற சாத்திரமுகமும், வண்சாந்தமாலோ - தத்காலோசிதமான அங்கராகஸமுதாயமும், (ஒருமுகமாய்த்து); பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிறபண்ணும், முல்லை - முல்லையையும், தண்வாடையாலோ - குளிர்ந்தவாடையும், (ஒருதிரளாய்த்து; இப்படி படைதிரண்டாற்போலே தனித்தனிவாயுகங்கள் ஸங்கமான இவ்வவஸ்யையில்), அகலிடம் - விஸ்தீர்ணமானஜயத்தை, படைத்து-உண்டாக்கி, இடந்து - ப்ரளயத்திலமுந்தாமலிடந்தெடுத்து, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்து - (அர்யாவிமாரம்வாராமல்)அளந்துகொண்டு, எங்குமளிக்கின்ற - எல்லாவிஷயத்திலும் வரையாமல்உபகாரகனாய், ஆயன்-இந்தக்காரணத்தவ ரக்ஷைத்தவத்துக்குவகார்தமான க்ருஷ்ணாவதார ஸௌஸ்ப்யத்தையுடையனாய், மாயோன் - ரக்ஷணாநுபமான ஆப்சர்யதேஷ்டதன்சிஷ்டனாய், இகலிடத்து - யுத்தத்திலே எதிரம்புகோத்த, அசுரர்கள் - அஸுரர்களுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவானவன், வாரான்-(இந்தவாயுகஸங்ஸங்களை அழித்து என்னைரக்ஷிக்கும்படி)கருகிறிலன், இனி-அவன்விருப்பாமல் உபேக்ஷித்தபின்பு, என்னுயிர்-எனக்கே சுமையான ப்ராணனை, இருந்து-ஸத்தையோடேயிருந்து, காக்குமாரென் - ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரமென்? ரக்ஷைஹிதரானால் ரக்ஷணத்தில் ஸத்தியும் ப்ராப்தியும்மில்லை யென்றகருத்து. வாயுகஸ்ரோபங்களைச்சொல்லி வாயிக்கிறப்ரகாரம் சொல்லாதொழிந்தது, “படைபடை” என்பாறைப்போலே வாசாமகோசரமான ஐயமும் ஆர்த்தியும் அதிசயிக்கையாலே. தென்றலையும் வாடையயுஞ்சொல்லிற்று, ஒருரக்ஷணத்திலே அநேககல்பங்கள் கழிகிறதான கருத்தாலே.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், வயக பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நனித் தவை வலஹாதி மிகப்பல கூடிவந்து நனியாதின்னன் என்கிறார்.

[புகலிடமறிகலம்]. - கெல்வரப்புகுதி வாயகவாயத்ததை கினைத்துச்சொல்லு கிற வார்த்தையாதல்; கீழ்நலித்தவற்றுக்கஞ்சி கூவச்சம் பின்னுட்கிற அதுவாணை மாதல். [தமிழமாலோ] - புகலிற்றுக்குத் தணையாவன் இவ்வளவில் உதவாவை யாலே தனிமைப்பாடிகின்றது. [புலம்புமணி] - நாகுசனைத் தொடருகிற சேக்க ளின் கழுத்தின் மணி. அந்நாகுள் கிட்டாமையாலே கூப்பிடுகிறும்போலேயாய்த்து த்வகிக்கிறபடி. அது தனக்கு ஸ்மாரகமாய் நனியாதின்றது. [தென்றல்] - “மல் லிகை கழிந்தென்றல்” என்று துணைகொண்டு வருகையன்றிக்கே வெறுப்புறத்திலே வந்து நனியாதின்றது. “ஆமைமதித்து உடம்புக்கீட்டி வருவது” என்று வெறுப்புறத் திலே வந்து நனியாதின்றது. [ஆம்பல்] - துணைக்குதலாதல், ஆம்பக்குழலாதல் [ஆலோ] - “நருமாலோ, தவருமாலோ” என்று நனிகிறபடி சொல்லவொண்ணாதபடி. “புலி” என் பாணாப்போலே இவற்றின் போர்கொல்ல அஞ்சலேண்டிப்படிவடைச் சொல்லாதல்; இவற் றால்படுகிற நனியுபேச்சுக்கு கெல்மலலாதபடியாலே சொல்லாதொழிதல். [பகலிடு மாலோ] - பதார்த்ததீர்வாரம்பண்ணி தரிக்கலாம் பகலையும் முடித்துக்கொண்டு மாலையானது தோற்றுகின்றது; பிராட்டி தனிமையில் “ஐயோ” என்னும் பெரிபலுடையாரை முடித் துக்கொண்டு ராவணன் நலிந்தாற்போலே. [வண்சார்த்தம்] - அழகிய சார்த்தம். [பஞ்சமம்] - பஞ்சமமாகிற பண். முல்லை-முல்லைபொழைந்திடு பண்ணாதல்; இடையருக் குத் தார் முல்லையாகையாலே அதனைச்சொல்லுதல். [தன்வாடைமாலோ] - கென்றற் காலமும் வானடைக்காலமும் தன்னிலே தூரமாயிருக்க இப்படி சொல்லுகிறது, பிரி வோடே காலம் நெடுகிச் சென்றபடியென்னுதல்; தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின்கீழே ஓதுங்கவந்து திற்கிறவிடத்திலே வாடைநனிகிறபடியைச் சொல்லுதல்; அர்த்தலாசக மாக எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே அடித்தது என்னுதல். [அகலிடம் இத்தயாடி] - பரப்பையுடைத்தான லுமி உருமாய்த்துபோக அதற்கடியுண்டாக்கி, ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட லுமிமையிடத்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அகப்படாமல் வயிற்றிலேவைத்து, நோக்கி, வெளிநாடுகாண உமிழ்த்து ப்ரலயலிஅபஹரித்த வனையிலே எல்லாபத்து மீட்ட டுக்கொண்டு இப்படியவரையாத ரகித்கைய ஸ்வலாவமாயிருக்குமவன். திருத்ததிக குடியாக ரகித்குமவன்கிடர் மஹிஷிசாஸ்பட உதவாதிருக்கிறார். [ஆம்பல்] - “கூலி வலவலிவொகாமாடி” என்கிறபடியே ஜயக்காரனலுதன். [மயன்] - ரகிதனார்த்த மான ஆஸார்ய ஸக்தியுத்தன். [இகலிடத்தகாரர்கள் கூற்றம்] - யுத்தலுமியிலே எதி ரிட்ட அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவானவன். எதிரம்புகோத்த அஸுரர்க்காய்த்து ம்ருத்யு வாவது; “பாணம்” என்ற அஸுரர்க்கு ரகித்கனமித்தனை; ப்ரஹ்மாத லிபிஷ்டுநி களை ரகித்தானிசிற. [வாரான்] - எண்ணநனிகிற பதார்த்தங்களை ரகித்துக்கொண்டு வருகிறலன். [இனியித்யாடி] - வரையாதொகிக்குமவனுமாய், ப்ராப்தனுமாய் விரோயிராவஸவலாவனுமானவன் வாராதிருக்க ஸ்வரகித்கத்தில் ப்ராப்தியிலலாத எனக்கு ஆற்றியிருக்கப்போமோ? [இனியிருந்து] - “நரோலொராவவொலுமேநவா விரியுலெலவதெ ! வந்யுலுலிவநித்யுலு வகூலிஸூலிவநித்யு” என்கிற படியே அத்தலையில் ஆற்றாமையும், “வாணிபட்டான், படைகூட்டிற் ற” என்றும்போலே ரகித்கத்தில் உத்யோசித்தையும் சிலர்வந்து சொல்லக்கேட்டுத் தான் ஆற்றிருக்கி

மேனோ? [இனியிருந்து] - “அவனுடைய சாக்கு” என்று ஆந்தனையும் கைநோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்; இவற்றின் ஸந்தியியில், அவன் வாராதொழிந்தபின்பு முடியுமத்தனை போக்கி, இருக்க ஸுமையல்லென். [என்னுயிர் காக்குமாறென்] - பிறநயிராகில் காக்கலாமிதே! ஸம்ஸலெஷார்ந்தமாகப் பாரித்துக்கொண்டிருக்குமதொழிப ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்கப்போனோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முன்பு தூசியேறினபேர்க்கு உரமாகநின்ற பேரணி உறுபுசலானவாறே தீரளவமுக்குமாபோலே, தனித்தனியே நலிந்தவாயகங்கள் வலஹாநி மிகமிகப் பலகூடிவந்து நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வருகிற வாயகபசார்த்தங்களைக்குறித்துச்சொல்லிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவைதனக்கேயஞ்சி அறுவாஷிக்கிறதாகவுமாம். [தமியமாலோ] - புகலிடமற்றார்க்குத் துணையாமவன் உதவாதொழியத் தனியிருக்கிற விருப்பிதே. (தமியம் - தனிப்பட்ட நாம்.) †[புலம்புறு மணி] - நாகுகளைத்தோடர்கிற சேக்கள்கழுத்தில் மணியினுடையதவரி, அந்நாகுகள் கைபுதராமையாலே கூப்பிகேற்ற போலே யிராநின்றது. [தென்றல்] - வேறும்புறத்திலே தென்றலென்னவமையும், “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்னவேண்டா; வினைமுடுகினால் பின்னை யுடம்புக்கீட்டாதே ஏறுவாரைப்போலே. “ஆரீஎதிராக உடம்புக்கு ஈடுகிறது?” என்றிராநின்றது. [ஆம்பலாலோ] - குழலென்னுதல், இலைக்குழலென்னுதல்; இவையெல்லாம், “ஈருமாலோ, தவருமாலோ, மயக்குமாலோ, சிதைக்குமாலோ” என்றற்போலே சொல்லவேண்டா; “புலி, புலி” என்பாரைப்போலே இவற்றின்பேரைச்சொல்ல, பயங்கரமாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, இவற்றினுடையநலிவு வாயால்சொல்லில் வாய் வக்குரிக்கும்படியா யிருக்கையாலே, சொல்லாதொழிந்ததாதல். [பகலமோலை] - பிராட்டியுடைய வ்யஸநத்துக்கு உறுப்பாகப் பெரியவுடையான முடித்துக்கொண்டேவந்து ராவணன் தோற்றினாற்போலே ஆஸ்வாஸகரமான பகலை முடித்துவந்து தோற்றிற்றாய்த்து ஸந்தயை. பகல் பதார்த்ததர்சனம்பண்ணி யாற்றலாமிதே; அதில்லாமையாலே ராத்ரிவ்யஸநம் ஒருமுகஞ்

இரண்டாம்பாட்டு - புகலிடம் இத்தாதி. கீழ் - தனித்தனியேநலிந்த வாயக பதார்த்தங்கள் திரளாக வாயிக்கும் ப்ரகாரத்தை ஸந்திஸகமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, அப்படி நலிகைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறா - புன்பு இத்தாதி. யூசி - ஸேனாமுகம். பேரணி - பெரிய வ்யூதம். உறுபுசல் - கைகலந்தயுத்தம்; மூலபலயுத்தமாதல். வலஹாநிமிகுக்கலெனக்கடி - பல கூடிவந்து என்றது - “மணி, தென்றல், ஆம்பல், மாலே, சாந்தம், பஞ்சமம், முல்ல, வாடை என்ற வற்றைப்பற்ற.

மேல்வருகிறவென்றது - இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறவென்றபடி. தனியேதென்ன - புகலிடம் இத்தாதி. “புலம்புறுமணி” - புலம்புதலிலேயுற்ற மணி; யீவரிக்கிறமணி. யீவரி வாயகமாகிறபடியென்னென்ன - நாகுகளை இத்தாதி. சேக்கள் - வருஷங்கள். “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்றற்போலே விசேஷணமிட வேண்டாவோவென்ன - வேறும்புறத்திலே இத்தாதி. வேண்டாமெனக்கு ஹேதுவேதென்ன - வினைமுடுகினால் இத்தாதி. பரிஹாரந்தாம் - ஆரீஎதிராக இத்தாதி. ஈடு - ஜோடி, கைசம். “ஆம்பல்” - ஆய்க்குழலும், இலைக்குழலும். “ஈரும், தவரும், மயக்கும்” என்றதே, வேறாமனே “மணி தென்றலாம்பல்” என்கிறதென்னென்ன, பரிஹாரத்தயம். இவையெல்லாம் இத்தாதியாலும், அன்றிக்கே இவற்றினுடைய இத்தாதியாலும். வக்குரிக்கும்படி என்றது - வேம்படியென்றபடி. “பகலமோலை” என்றதுக்கு ஸந்தருஷ்டாந்தமாகவாவம் - பிராட்டியுடைய இத்தாதி. பகல் ஆஸ்வாஸகரமாவென்ன - பகல் இத்தாதி. யாழாவது - மானவிசேஷம்.

செய்திருக்குமிதே. [வண்ணந்தம்] - அழகியசாந்தம், பஞ்சமாயிற் பண். [முல்லை] - யாழ். அன்றக்கே, முல்லைப்பூத்தால் இடையர்க்குத்தாயா யிருக்குமிதே; அத்தாழ்ச்சொல்லிற்றுகவமாம். [தன்வாணம்] - அம்வாணமேயோ தேன்றலோடு வாசித்தும்பேட்டித்த, தேன்றல்வருவது ஒருகாலமும் வாடைவருவது ஒருகாலமுமாயிருக்குமிதே; அவ்வெல்லாம் அவ்வவகாலங்களிலேவந்து தோற்றம்படையாத்தக காலம் செழுநீர்ப்பட. அன்றியே, அநர்த்தஸூசகமாய் எல்லாக்காரும் ஒருகாலே படித்ததாகமாம். இனித்தேன்றலுக்கஞ்சி வாடையின்சிவாதுக்க விலகிலை அகலிடத்தியாதி - தன்மற்றியானவன் இப்படி ஸாதகபடித்தத்தின்னைகயிலே கோவட்டித்த ஸ்வஸாதாரணமாக ஆபத்தவந்தால் வயிற்றிலேவைத்து கோக்குமவன்கிடை இப்போது வாராதோழிகிறன்! பரப்புடைத்தானபூமி உருமாங்குகிடக்க உண்டாக்கி. பரமங்கொண்ட இத்தையிடத்தேத்து, தீரியவம் பரமயம்வா வயிற்றிலேவைத்து கோக்கி உரையகிடத்த தனாதபடி வெளிகோணப் பறப்படலிட்டு, மிகேகாயிடுப்பர் திருநீர்க்கொன்ற எல்லையிடத்த மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி வஸுயாதேகோக்கும் கவலாவாணவன்கிடை இப்போது வாராதோழிகிறன்! [சூயன்] - “சூஷ்ணவவலி” (சூஷ்ணவலி) இத்தாதி. [மாமோன்]-ஐமூதாக்கணத்தக்க அருமயான அச்சுப்பாங்கிடத்தன். [இலிடத்தாதி]-யுத்தபூமியில்காணம் ஆஸாவர்க்கத்தக்கு மத்தவாயிருப்பது. “பாணம்” என்ற ப்ரஹ்மாதலிபிஷணுக்கையநியக்கேத்திலனிறே; பாணத்தின்யாக்கியிறே முடித்தது. “சூராதாஸாநூயாயிராபியயூ” (சூராதாஸாநூயாயிராபியயூ) என்னக்கடவதிறே. [வாரான்] - இங்கு அம்பேற்கவம்பெண்டா, வீரோபகருவில்லை, முகம்

இடையர்க்குத் தாயகமாலே கருவண்ணுத்த ஸ்வஸாய்வசமம் என்றும் “முல்லை” என்ற முல்லைப்பூவாதல். பாதகாலத்திலே வசுநீரவாண ஸந்தையிலே வசுநீரவோடுகெண் - அவ்வாடையோடு இத்தாதி. இவ்வாடையாதல் - இன்னிக்கென்றல் இத்தகிவாக்கமதக்கதேயம். “அம்வாடையோடு” இத்தாதிவாக்கம் விவாணம் - தென்றல் வாவது இத்தகிவாக்கமாம். அகவது - ஒரு ஸந்தையிலேதானே விடவது அந்தமப்பதாய் அகவம் பாதகாலம் கத்தகென்றிசுக்குளென்று கருத்து. பரிஹாத்தா - அன்றியே இத்தகி. “உதேயத்தம்பேட்டி” என்றசின் விவாணயாதல், “வாடை” என்னுதே “தன்வாணம்” என்றதத்த ஸ்வவசுநீர்க்கென்றவருக்கு இத்தாதி. மேலுக்கெல்லாய்மூஉம்-கன்மலறிவி இத்தகி. “அத்த” என்றசின் அச்சுக்கட்டம்-வாணயாதே என்றது. “அளிக்கின்ற” என்றவத்தாக்கைப்பர - கோக்கும் கவலாவன் என்றது. “படைத்திடத்த” இத்தாதிக்கொல்லம் செய்வவன் கருமினன் என்றது. தத்தப்பாணம் - த்ரஹ்மயவலி இத்தாதி “சூஷ்ணவவலி” கொகாமாசூதாவிவாவூட்டு சூஷ்ணவலிசூடு கெடிக ரிஷ்விஸூம்வாபாயூ” இத்திஹாவாதே, பாசகாலமே (உக. “அசாக்ககம்”) என்னுதே. “இலிடத்த” என்ற விசேஷிப்பானென்? என்ன - யுத்தபூமியில் இத்தகி. தீர்த்த உதாஹாண முவேக தர்ஸிப்பிக்கூர் - காணம் இத்தாதிவாக்கமத்தகலே. “இலிடத்த” - “அச்சபூமியிலே, யுத்தத்திலே கூற்றம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - சூராதாமு” இத்தாதி. “ஸூஷ்ணவலியோடுகெடிக ராமநொவாபூபூஷணே குவீவாபூணகொவா” உதேராகெவூலுபூபூபாய கொவாசூராதாமஸகூயாயிராபியயூ” இத்தி ஸந்தாக்கண்டே பாணம்பாதி மருகி: (உக-கரு) “யாயிராபியயூ” என்றதிலே தீர்ச்சலோசுத்தக்கு கோக்குகயும்-மருகம். என்பக்கல் உருமிடத்தில் ஒரு ஸௌக்யமுண்டென ப்ரமேயுக்கிருக்க னென்கிறு-இங்குஅம்பேய்சவும் இத்தாதி. “அலிடம்படைத்த” என்றதோடக்கி “வாரான்” என்றவந்தயுகட்டி. “இனி”

காட்டவமையும். [இனியித்யாதி] - வரைந்துநோக்குவானொருவனாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வருமிடத்தில் ப்ரதிவர்புக முண்டென்று ஆறியிருக்கிறேனோ? என்னுடையரகுகுணத்தில் எனக்குஅந்வயமுண்டாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரையாதே ரகுகிக்குமவனுமாய் சுக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருக்கிறவன் வாராதோழிய, அவனுடைய ரகுகியகோடியிலேயாய் அசுக்தையாய் அப்ராப்தையாயிருக்கிற நான் என்ப்ராணன் களை நோக்குகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? [இனியிருந்து] - வருந்தினையும் ஜீவித்துக்கிடக்கும்படி “**நரோஸுராவவொலுஹு**” (நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே) என்று சிலர் சொல்லுதல், “**கூபாவஸுநுநூவாதுஜே**” (த்வாமபஸ்யந்ருபாத்மஜே) என்னுதல் செய்துதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரவுக்குஉடலாக ‘கரன்பட்டான்’ கபந்தன்பட்டான், வாலிபட்டான், கடலடைப்பது, வந்துபுகுந்தாரத்தனை’ என்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? [இனியிருந்து] - இதுக்கு முன்பெல்லாம் “அவன்சரக்கழியவோண்ணுது” என்று நோக்கிக்கிடந்தமை தோற்றுகிறதாய்த்து ‘இனி’ என்கையாலே. [என்னுயிர்காக்குமாறென்] - பிறருயிராய்த்தான் நோக்கியிருக்கிறேனோ? இவற்றின்கையிலே நோவுபட எனக்குப்பணியாகவோ என்னுடைய ப்ராணரகுகுணம்? (உ)

முன்றும் பாட்டு.

இனியிருந்தேன்னுயிர்காக்குமாறென் இணைமுல் நமுக நண்ணிடை நடங்கத், தனியிருங்கலவிசெய் தாகந்தோய்ந்து துறந்தேம்மையிட்டகல்கண்ணன் கள்வன், தனியிளஞ்சிங்கமேம்மாயன்வாரான் தாமரைக்கண்ணுஞ்செவ்வாயும் நீலப், பனியிருங்குழல்களுந்நான்கு தோளும்பாவியேன் மனத்தே நின்றீருமாலோ!

என்றதுக்கு வ்யதிசேகரவ்யமுவுக்களாலே லாவமுருளிச்செய்கிறார்-வரைந்து இத்தாதி நாலுவாக்யத் தாலே. “படைத்து” என்றதால் லித்தமான ஜநகத்வத்தைவிவகித்து, ப்ராப்தனுமாய் என்றது. “உயிர்” என்கையாலே - ஸ்வரகுகுணஸ்வரவ்ய மில்லாமை வித்தம். “காக்குமாறென்” என்றத் தைப்பற்ற - நோக்குகையென்றோடு பொருளுண்டோ என்றது. “வாரான்” என்றதிலே ஸஞ்சகாதி ராஹித்யத்தையும் விவகித்து, அத்தோடேகூட்டி, “இனி” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம் - வருந்தினையும் இத்தாதி. விவரணம் - வரவுக்கு இத்தாதி. “**நரோஸுராவவொலுஹு**” நவாவாபியாவெவதே | **வநுஸுவிவிரிதந்தித்யுஹகஸூதிவஹி** || **காமநாமிஸுரபூணிநஜீபுஸு வணாமி** | **வரஹாதிசோபொதிவூபவஸுநுநூவாதுஜே**” இது ஸுந்தாகண்டே லீதாம்பாதி மாருதி; இதுக்குமுன்றும்ஹாவம் - இதுக்குமுன்பு இத்தாதி. அதவா, ‘வரவுக்குஉடலாக’ இத்தாதிவாக்யம் முன்றும்ஹாவமாய், ‘இதுக்குமுன்பெல்லாம்’ இத்தாதி. வாக்யம் நாலாம்ஹாவமாதல். “என்” என்றதுக்குஹாவம் - பிறருயிர் இத்தாதி. பிறர் என்றது ஈஸ்வரனை. அதாவது - அவனுக்கு உறுப்பானால் நோக்கலாமொழிய அவன்விட்டால் கோக்கப் போமோ வென்றபடி. “**யா யதூதநொஷெஹு**” இதவத். மலிதம் - இவற்றின் இத்தாதி. “புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ” என்றது - அநுவாதமானபோது, ‘புலம்புறமுணர்தென்மல்’ என்ற தொடங்கி, ‘காக்குமாறென்’ என்றடைவையன்வயம்; அநுவாதமாகாதபோது, ‘புலம்புற’ என்ற தொடங்கி, ‘காக்குமாறென்’; ஆகையாலே, ‘தமியம் - புகலிடமறிகிலம்’ இத்தயன்வயம். (உ)

ஆ—(இனியிருந்து) - தன்னுடைய ஆர்ச்சமாய்மான சொல்பாதிருணங்க ளாலே என்னை வசிக்கிறது, தன்னை ஒருகூடும் விஸ்வலோகத்தில் பொலிகதுவத்தை விளக்கும் அதிமாத்தாஸம்ஸலேஷத்தைப்பண்ணி, ஒரு திருநாத்தைப் பரிதபித்தாற் போலே என்னைப்பரிதபித்தகந்தகண்ணன் வருகிறான்; அவனுடைய தாமரைக் கண்ணும், செவ்வாயும், சீலப்பரிதருக்குழல்களும், சாந்திதோளும் என்னெருகை சாரகின்றன; இனியிருந்து என்னுமிக்கைக்கு உபாயமென்? என்மலற்றுகிறான்.

ஒ—முன்றும்பாட்டில், அவனுடைய நிவ்யாவயவங்கள் ற்ருடியத்திலே ஸ்மருதமாய்கின்று நலியாகின்றன என்கிறான்.

[இனியிருந்தென்னுமிர் காக்குமாறென்] - அவனுடைய வெளர்ச்சியமே உள்ளே கின்று நலியாகின்றால், இனிப் பானனைக் காக்கவாகுண்டோ? என்கிறான். [இணைமுலையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸலேஷ ஸாவாகியபத்தாலே முலைகளானதும் குழையவும் தண்ணிபவிடை தடக்கும்படியாகவும் துவலவலகமான ஸம்ஸலேஷத்தைப் பண்ணி என்னை சீராகக் கண்ணுடம்பிலே தோய்த்து; பொறுக்கவொன்றாகப் பாதியாய ஸாவமாய்ப்படி கலந்தென்றுமாம். [தூற்றெத்தெயிட்டகல் கண்ணன்] - அசேத நங்களைப் பொகியபோலே எங்களைப்பொகட்டு அகலுகையே ஸ்வலாவமான க்ருஷ்ணன். [கள்வன்தனிபென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸலேஷ உகஸயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரிக ளான ஆலோகஅவலோகனுத்களை யுடையனாய், என்னைமுட்டைக் கலவியாலே இளகிப் பதித்து மேனாணிப்பதஞ் செய்து, விஸ்வலேஷ உகஸயில் என்பக்கவிலே அதிகாப லத்தைபுடைபவன் வருகிறான்; தாமரைப்பூப் போலே யிருக்கிற கண்ணும் சிவந்த திருப்பவளமும், சமத்துக் குளிர்ந்திருந்துள்ள பெரிய திருக்குழல்களும் சாது திருக் தோள்களும் இவ்வழகுகளை அதுவதித்து இழங்கால் மதிக்கொதே நினைத்து சோவுபடு கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகஸ்ஸிலே சீர்த்தாமாகின்று நலியா கின்றன.

ப.—அகர்தாம், வாழ்ந்தமாய் வாழ்க்கையென்றியே, அதிசமணியமான அவனுடைய அவமவங்களானவை ஆர்த்தமாக நலியாகின்றன; இனிப் பானாகூடும் பண்ணும் பாகாயமென்? என்கிறான்.

இனி - ஆர்வாஸகாக்கள் வ்யாகூக்களாயிட்டு, இருந்த, என்னுமிர் - என் பானனை, காக்குமாறு என் - சகிக்கும் பாகாயமென்? இணைமுலை - சேர்த்தி யழகாலே அவனுக்கு ஸ்ரீஸரீமமான முலைகளானவை, ரமுக - (ஸம்ஸலேஷஸாய்ந்த தாலே) குழையும்படியாகவும், தண்ணிடை - தண்ணிடையானது, தடக்க - தளரும் படியாகவும், துனி - துளீவாழ்க்கமாய்ப்படி, இரு - (ஆர்ச்சயத்தனவன்றிக்கே) வஹு முவமான, கலவிசெப்து - ஸங்குத்தைப்பண்ணி, ஆகம் தோய்த்து - (விடாய் மதிவிலே முழுகுமாபோலே பெரிய அலிவிலேயாகத்தோடே) என்வடிவிலே அவுதறித்து ஸாஜித்து, (அகர்த்தாத்திலே), எம்மைத்தறந்து-(பின் இரக்கமறம்படி) என்னைக்கைவிட்டு, இட்டு - (அசேதந ஸமாநமாய்ப்படி) பொகட்டு, அகல்கண்ணன் - அகலுகையே ர்ருபகமான க்ருஷ் ணனாய், கள்வன் - விஸ்வலேஷார்டுமான ஸம்ஸலேஷ உகஸயில் க்ருத்ரிமமான வ்யா பாரத்தை யுடையனாய், தனி - பெறுப்பேறு பெற்றாலும்படி அத்தியிபனாய், இளம்சிக் கம்-(அத்தாலே) வாலஸிம்ஹம்போலே வடிவில் இளமையையும் மேனாணிப்பைய முடை

யனாய், எம்மாயன் - விஸ்வலோபிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்துபரிமாறின ஆர்ச்சர்யசேஷ்டி-
தங்களை யுடையவன், (தான்), வாரான் - வருகிறிலன் ; தாமரைக்கண்ணும்-பிரிகிறவன்
வில் செல்லாமை தோன்ற நோக்கின தாமரைபோன்றகண்ணும், செவ்வாயும் - (விஸ்
வலோஷாத்தியை வ்யக்திகரிக்கமாட்டாத) சிவந்த திருப்பவளமும், நீலம் - (ஸம்ஸ்வலேஷ
உஸையில் ஸ்லயமாய் அபியமிதமாகையாலே மிகைத்த) நீலசிறத்தையும், பனி-குளிர்த்
தியையும், இரு - பரப்பையுமுடைத்தான, குழல்களும் - திருக்குழல்களும், நான்கு
தோளும் - (விஸ்வலேஷுஸையில் யரிக்கைக்காக பரிஷ்வங்கார்த்தபாகப் பணைத்த) நாலு
திருத்தோள்களும், பாவினேன் - (பிரிந்திருந்து ஈடுபடுகைக்கிடான) பாபத்தையுடைய
என், மனத்தே - மனஸ்விலே, சின்று - ப்ரகசித்து சின்று, ஈரும் - நவியா சின்றன.
நமுகுதல் - குழைதல்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கண்ணாற்கண்டவை ஸாக்ரமமாகப் புக்கவாமே,
அவற்றுக்குஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தான்; அகவாயிலே அவன் அழகுகள் ஸ்மாரகமாய்
கின்று நவியா சின்றன என்கிறான்.

[இனிபிறந்தென்னுபிரகாங்குமாமென்] - எனக்கு தாரகமான அழகு பகை
யானால் எனக்கு ப்ராணனை நேக்கவிஞன்டோ? [இணைமூலை] - அவன்சேர்த்தியழகு
கொண்டாடும் மூலை. [நமுகு] - குழைய, கடின ஸ்கந்தலம் வர்ஷத்தாலே நெகிழும்மா
போலே ஸம்ஸ்வலேஷ உஸையில் ஸ்பர்ஸக்தாலே குழைத்தபடி. [துண்ணி நடநுடங்கு] -
வெறுப்புறத்திலே அருங்குலைக்கிழ விளைநிலம்போலே நோக்கவரிதான இடை நுடங்
கும்படியாகவும்: கலக்கும்போது எகிர்த்தகலையைப் பேண அநிந்திலன்; தன்மலிசிலே
ஸம் தீர்க்கானத்தனை. [துணிநிநுங்கலசெய்சு] - துவ்வமலமான கலவிசெய்து.
[இருங்கலவி] - கலக்கிறபோது பரிமாறினவகைகள், ஆர்ச்சரிக்களவன்றிக்கே யிருக்கை.
ஸம்ஸ்வலேஷம் விஸ்வலோஷாந்தமாயல்லதிராமையாலே துவ்வகை விளைக்குமென்னுதல்;
அத்தஸையில் பொறுக்கப் போகாதபடியிருக்கையாலே துடிருபமென்னுதல். [ஆகம்
செய்து] - என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே தோய்த்து. “ஸ்ரீ வெஷஸ் தரிவஹ உஷ்”
என்னுமாபோலே, தன்விடாய் செட்டானயிருந்தான். என்னுடம்போலே அணைந்து
தனக்குப் பெறுப்பேறாக நினைக்கிராசின்றான். [துறந்தெம்மைபிட்டு] - இப்படி விருப்
பத்துக்கு விஷயஹிதையான எண்ணிக்கைவிட்டு அசேசநத்தைப் பொகட்டாம்போலே
பொகட்டோம் என்னும் நினைவுமில்லாதபடி பொகட்டு. இப்படி அவமாவறித்திதெல்லாம்
கைவிடுகைக்கு உடலாய்த்தென்கை. [அகல்கண்ணன்] - அகலுகையே ஸ்வஹவமான
க்ருஷ்ணன். அவனுக்குக்கலவி காசாகிக்கம்; அகலுகையே கிருபகம்; கலவியாலல்
லது பிரிவுண்டாகாமையாலே கலந்தானித்தனை. [கள்வன்தனியிளஞ்சிக்கம்] - கலக்கிற
போதை நோக்கும், பேச்சும், பண்ணின வ்யபாரங்களும் ஸ்வஸ்வாபஹாரிகளா
யிருக்கை; அப்போது தன்ஆற்றாமையாலே கலக்கிறுனென்று தோற்றும்படியாய்
ஹஸத்தில் பிரிந்து நோவுபடுத்தச் செய்தானுபிருக்கை யென்றமாம். [தனி] - என்
னோட்டைக்கலவியாலே அத்விதியெனென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவன். [இளஞ்சிக்
கம்] - என்னோட்டைக்கலவியாலே இளகிப்பதித்து மேனணித்திருக்கிறவன். [எம்மா
யன் வாரான்] - பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிகாபலத்
தாலே அத்தஸையில் தமோறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தஸையில் சாப
லத்தோபாதி போரும் இப்போதை விசுத்தியும். [தாமரை இத்தயாதி] - அவன் கண்

ஊக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால் இவை செஞ்சுக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால் ஆகாதோ? தான் போகாதின்றால் இவற்றையெத்துப் போகவேணுமோ? கலந்தீர்பாது தன்பே நென்று தோற்றும்படியான ஹர்ஷமடக்கக் கண்ணிலே தோற்றும்படியான திருக்கண் களையுடையவன் என்னுதல்; பிரிவைகினைத்து வாய்விடாமட்டாதே ஆற்றுவையடங்க ளும் தோக்கிலே தோற்ற சிந்த நிலை பென்னுதல். [செவ்வாயும்]-பிரிவைப் பாஸங்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாத தோதைச் சிவந்த அதாமும். [செல்பணிபிடுங் குழல்களும்]- கலையாலே குலைத்து பிரிவைகினைத்துப் தோனமாட்டாததோதைக் கறுத்துக்குளிர்ந்த பெரியதிருக்குழல்களும். [ரான்துதோளும்] - தீவன் தமியாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப் பேணி வருத்தனையும் தரிப்பரிதாகத்தான் எதிரே அனைத்த நானுதோளும். “உவ லாஹா” என்றது கம்ஸாதிசுருக்கிறே; பெண்களுக்கு கலாய்த் தோற்றும்பிறே. [பாஸியேன்] - இவ்வழகுக்கா யதவனிக்க இழிந்தால், ஆர்வத்திருக்கப்பெறுகிற நினைக்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுதல். [மனத்தேறின்று சுரு மாசிலா]-மகன்ஸிலே சிந்தாமாககின்று கலிபாசின்றது. அனைக்க எட்டெதல், செஞ்சுக்கு எட்டாதொழிதல்செய்யப் பெற்றிலேன். ஆர்வத்திருமறத்துவிழைக்கவம் பெற்றிலேன்.

எடு.—முன்றும் பாட்டு. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தகலாங்க வாயாக்யா கப்புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சாக் கண்ணைச் செம்மளித்தான்; அகவாயிலே அவன் அழகு ஸ்ம்ருதமாய் நலியாநின்றதென்கிறான்.

[இனியிருந்தென்னுமிக்காக்குமாறென்] - என்னதென்றலிமாந்த உடம்ப பகையாய்த்து: என்னதென்றுஅலிமாந்த அழகு பகையாட்டத்; தினியிருந்த என்னு டைய ப்ராணாக்ஷணம்பண்ண என்னுது போகுளுண்டோ? [தினோமுலோமுக] - அவன் சேர்த்தியழகுசொல்ல வாய்வேருவம் முலோகலானவை, கடிநலத்தலத்திலே வர் ஷித்தால் பதமாமாபோலே, ஸம்ஸலேஷஸயய்த்தில் அவனுடைய ஸம்ஸத்தால் மேல் கிக்குழைந்தபடி. நமதுகை-குழைகை. [தன்மனிடையடங்க]-மேலம்பறத்திலும் அருங் குலைக்கிழ் வினாநிலம்போலேநோக்கவரிதான் திடை உடங்குப்படியாகவம். கலக்குப்போது எதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்: தன்அலிவேலாய் திந்தானத்தின. [தனியிருங்

முன்றும்பாட்டு. இனி திச்யாதி. சித் - வாயாக்யாதத்தவன் வாய்க்கிந்தவையச் சொல்லி வந்தவன், திப்பாட்டிலே - அழகு வாயாக்யாதபகையச் சொல்லுகின்றசென்னென் - கண்ணுக்கிலக்கான திச்யாதி. “மனத்தேறின்றுமாசிலோ” என்னையாலே - கண்ணைச் செம் மளித்தமை யித்தம்.

“தினோமுலோமுக” என்றதொடங்கி “சுருமாலோ - தினியிருந்தென்னுமிக்காக்குமா றென்” என்ற அந்வயமுடையவம் - என்னதென்று திச்யாதிவாய்ப்பாயம். வாய்வாயாநிய லும், என்னதென்றலிமாந்தித்த என்றது - அத்தாத் யித்தம். “தினோமுலோமுக” திச்யாதிவாய் பற்ற - உடம்பு என்றது. உடம்பாவது - தன்னுடைய ஸாரம். “தாமரைக்கண்ணும்” திச்யாதி யைப்பற்ற - அழகு என்றது. “தனியிருக்கலய்செய்து” என்றதொடங்கி, “வாய்” என்னு மனவம்சொல்லுகையாலே, “உடம்பு பகையாய்த்து” என்றது மலிதம். ஆதம்ஸலோகையானைக் காக அருளிச்செய்கிறார் - அவன்சேர்த்தியழகு திச்யாதி. மேல்கி - மருதுவாய். அருங்குலை - நோக்க வரிய கரை. சித்வாக்யாததால் மலிதமாதல், சித்ரப்பதத்தையம் மேலிப்பதத்தையம் கட - கழித்து மலிவமாதல் - கலக்கும்போது திச்யாதிவாய்வாயம். நுடங்க - தனமுப்படியாக. “துனி”

† “இவன் தமியாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப்பேணி வருத்தனையும் தரிப்பரிதாக தான்” என்று பாடங்காண்கிறது.

கலவிசேய்து] - துவ்வமலமான கலவியைச்சேய்து. [இருங்கலவி]-கலக்கிறபோது பரிமாறின வகைகள், ஆஸ்ரயத்தளவன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ஸ்லேஷம் விஸ்லேஷாந்தமாயல்ல திராமயாலே துவ்வத்தை விளைக்குமென்னுதல்; அத்தனையிலே தலைதமோருக்க கலக்கையாலே பொறுக்கவொண்ணாதபடி துவ்வருபமென்னுதல். [ஆகந்தோய்ந்து] - இக்கலவியாலே நீராக்கி, “**வாஷஸூவாஷுவிஷ்டாஷி ஸ்ரீ ஷேஸீ தலிவஹடி**” (ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மேஸீ தமிவஹ்ரதம்) என்கிறபடியே இவளோடே கலந்தானாய்த்து; க்ரீஷ்மகாலத்தில் மலேலே முழுக்கிக்கிடப்பாரைப்போலே. [தறந்து] - இப்படி யவகாஷித்ததெல்லாம் போகடுகைக்கு உடலாய்த்து. [எம்மையிட்டு] - இப்படி என்பக்கலிலே விருப்பத்தைப்பண்ணிவைத்து, சில அசித்தபார்த்தங்களைப் போகடுமாய்போலே போகட்டோ மென்கிற நினைவும் கூடப் போகட்டானாய்த்து. [அகல்கண்ணன்] - இவனுக்குக்கலவி காதாசித்தம்; அகலுகை நிறுபகம்: கலவியாலல்லது பிரிவு கூடாமை கலந்தானத்தனை. [கள்வன்] - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் துளிரோக்கும் நோக்கும், பேசினபேச்சும், பரிமாறின பரிமாற்றமு மெல்லாம் ஸர்வஸ்வாபஹார க்ஷமமாயிருக்கிறது. கலக்கிறபோது செய்தவையையத் தன்னுற்ற நமையாலே செய்தானென்று தோற்றும்படியாய்ப் பிரிவில் இவை நம்மைப்பாதிக்கக்காகச் செய்தானாயிராநின்றது. [தனியித்யாதி] - “**யஸ்யஸா ஜநகா தஜா - ஸுபுரெயஹிததெஜஃ**” (யஸ்யஸா ஜநகாத் மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஃ) என்னுமாய்போலே, இவளோட்டைக் கலவியாலே அத்வித்யனென்று தோற்றும்படியிருந்தான். [இள] - கலக்கக் கலக்கக் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றான். [சிங்கம்] - இவளோட்டைக் கலவியாலே பெறுப்பெறு பெற்ற

என்று - துவ்வமாய், தத்வமலத்தைச் சொல்லுகிறது; துவ்வமலமானவென்றபடி. துவ்வமலகமாய் ஆஸ்ரயத்தளவல்லாத வேறுமுகமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணியென்று முந்தினவர்த்தம்.

* இருமை - பெருமையாய், ஆதிக்கத்தைச்சொல்லுகிறது. “துவ்வமலம்” என்றத்தை விவரியாநின்றனவொண்டு, “**துனியிரு**” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஸ்லேஷம் இத்தயாதிவாக்யத்வயம். இருமை - பெருமையாய், தஸ்ஸஹமென்றபடியாய், தஸ்ஸஹமாய் துக்கருபமான கலவியைப் பண்ணியென்றிரண்டாமர்த்தம். தோயும்போது நீரிலேயாகவேண்டுகையாலே - நீராக்கி என்றது. “ஆகந்தோய்ந்து - ” வடிவிலே யவகாஷித்து. “ஆகந்தோய்ந்து - துனியிருங்கலவிசேய்து” என்றவயிப்ப து. நீரான துக்குப் பரமானம்-ஏஷப்ரஹ்ம இத்தயாதி. “**துக்ஸாகாஃஷயம்**

க்ரையம்வொஹொரோஹஹிதாஸூவாஷஸூவாஷுவிஷ்டாஷி ஸ்ரீ ஷேஸீ தலிவஹடி”

இத்யூவாரகெ [ரோகூ, 4, 50] “**ஸ்ரீ ஷேஸீ தலிவஹடி**” என்றதுக்கர்த்தம் - க்ரீஷ்மகாலத்தில்இத்தயாதி. கீழையும்கூட்டி “**தறந்து**” என்றதுக்கு ஹவம் - இப்படியவகாஷித்து இத்தயாதி. “**இட்டு**” என்று அசேதநவத் சொன்னதுக்கு ஹவம் - இப்படி யென்பக்கலிலே இத்தயாதி. துறந்து-பொகட்டு; இட்டு-துறந்தோமென்கிற நினைவையும் பொகட்டு என்றிரண்டுக்கும்ஹேடிம். “என்னைக் கைவிட்டு அசேதநஸமாநமாய்படி பொகட்டு” என்று உரையில் ஸுப்தார்த்தம். “கலவிசேய்து” என்று வைத்து, “அகல்கண்ணன்” என்று நிரூபித்ததுக்கு ஹவம் - இவனுக்கு இத்தயாதி. ஆனால் கலப்பானென்? என்ன-கலவியால் இத்தயாதி. “கள்வன்” என்றதுக்கு ஸர்வஸ்வாபஹாரக நென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸ்லேஷத்தீதல் இத்தயாதி. “கள்வன்” என்றதுக்கு வஞ்சகனென்றர்த்தாந்தரம் - கலக்கிற இத்தயாதி. “தனி” என்றதுக்கர்த்தம் - யஸ்யஸா இத்தயாதி. “**ஸுபுரெயஹிததெஜஃயஸ்யஸா ஜநகா தஜா**” இத்தயாதி ஆரண்யகண்டே ராவணம்பீதி மாரீசே(௩௭-௧௮) மாயன்-சபலன். சபல்ய மேதென்ன-பிரிவை இத்தயாதி. இவ்வாக்

முனைய் மேணுணித்திருந்தபடி. [எம்மாயன்வாரான்] - பிரிவைநினைத்தக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசயலத்தாலே அத்தசையில் தமோநினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதியும் போரும் இப்போதை விரக்தியும். அப்போது போகையிலுள்ள அருணம் போரும், இப்போது வருகையிலுள்ள அருமையம். [தாமரையித்யாதி] - அவன், கண்ணுக்கு விஷயமாகா தோழித்தால், திவை நெஞ் சுக்கு விஷயமாகாதோழிந்தா லாகாதோர் தான் போகிறான், இவற்றைவந்தப் போக வேணுமோ? கலந்தபோது தன்பேறென்ற தோற்றம் படியான திருக்கண்களை அடைய வனென்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றமையடங்கலும் கோக்கலே தோற்றம்படி நின்ற நிலை யென்னுதல். [செவ்வாயும்] - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாதபோதைச் சிவந்த திருவதரமும் இவனுடைய சிவியம்வாயும், கண் களும் இருக்கிறபடி. [நிலப்பனியிருக்குழல்களும்] - கலவிடாலே குறித்து பிரிவை நினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்தக் குறித்து பேசிய திருக்குழலும் [நான்கு தோளும்] - இவள்தமோற்றத்தைக் கண்டு குழலிப்பேணிவருத்தினயும் தர்க்கைக்காக நெருக்கியினைத்த நாலுதிருத்தோளும்: “உவலஸம்ஹர” (உவலம்ஹர) என்றது கம் ஸாதிகளுக்கிறே; பேண்களுக்கு நாலாய்த்தோற்றம்பே. “ஸஜ்ஜகூ மஹாவானே” (ஸங்கசக்கரதாபானே) என்றுளிறே. [பாவியேன்] - திவ்வுகுத்களை யடலவித்த இழந் தால், மறந்திருக்கப் பேருதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தே நின்றிருமாலோ] - மால்லிலே ந்ரந்தரமாக நின்ற கலியான்றது. அனைக்கும்படி கைக்கெட்டதேல், நெஞ்சுக்கெட்டாதோழிதல் செய்யப் பெற்றிலேன். * அறிவொத்த மந்தி பிழைக்கவொண்ணுதபடி பண்ணினனாய்த்து. (ப)

யத்தால் மலிதம் - அத்தசையில் இத்தாதி. எதன்விவரணம்-அப்போது இத்தாதி. “உவலஸம்” என் றத்தைக் கடாசுபித்த மேலுக்கெல்லாம் உவலம் - அவன், கண்ணுக்கு இத்தாதி. விவரணம் - நான் போகிறேன் இத்தாதி. “தாமரைக்கண்ணும்” என்றதற்கு. “கலவிக்கெது, துரத்த” என்றதற் பதங்களைக் கடாசுபித்த லாவத்தவம் - கலந்தபோது இத்தாதி. உவலத்தவம். “தூர்த்த” என்ற துக்கதருணமாக “செவ்வாயும்” என்றதுக்கர்க்கம் - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து இத்தாதி. “தாமரை கண்ணும்” என்றதி னிரண்டாயிச்சத்தக்கதருணமாக இத்தவம் தபறுத்தும் உண்டென்கிறார். இவனுடைய இத்தாதி. நீயும் வாயும் - உகென்கென்கிற் உடம். திருமம் - நீட்சியும், முடித்திருக்கிற குழலில் சீட்சி தோற்றத்தைக்கு தோதுகேசென்னை - கலயியாலே இத்தாதி. போகாநிற்கிறவன் தோளை இவன் எப்படியறிந்தானென்ன - இவள் தயமாந்தந்தை இத்தாதி. க்ருஷ்ணனுக்கு நாலுதோளுண்டோசென்னை-உவலஸம்ஹர இத்தாதி. “உவலஸம்ஹர லஸுநா துநு ராவிலகெதுதுநுநுஜீ! ஜாநாதாஜாவதாநுஜகெலஸாய்விக்கிதுஜீ!” இதி பஞ்சமேயேனே தேவகி (உ-வி-உ). அப்படி தோற்றித்தோசென்னை ப்ரமணம் - ஸங்கசக்கர இத்தாதி. “ஸஜ்ஜகூ மஹாவானே” உராகாநித்யாகுது! மொலிதவாணாரிகாகு ரகூரிம்ஸரணாமதழ்” இதி ஸஜாபர்வன் பாஞ்சலி (நி-ச-உ). ப்ரமேயசென்னை - இவ்வயது களை இத்தாதி. “மனத்தே” என்றதுவாரானுத்தம் - அணுக்கும்படி இத்தாதி. “ஆசென்” என்ற துக்கு லாவமாதல், “ஈரும்” என்றவர்த்தமானத்தக்கு லாவமாதல் - அறிவிழந்து இத்தாதி. ‘தினை மூலகமுக்’ என்றுதொடங்கி, ‘நின்றிரும் - இனியிருத்தென்னுயர்க்குமாரென்’ இத்தவ்யகி (உ)

நான்காம் பாட்டு.

பாவியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோவாடைதண்வாடைவேவ்
வாடையாலோ! மேவுதண்மதியம்வேம்மதியமாலோமேன்மலர்ப்பள்ளி
வேம்பள்ளியாலோ! தூவியம்புள்ளுடைத்தேய்வவண்டுதைந்த எம்
பெண்மையம்பூவிதாலோ! ஆவியன்பரமல்லவகைகளாலோயாமுடை
நெஞ்சமும்துணையன்றாலோ!

ஆ.—(பாவியேன்.) - திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக்குழல்களும்
திருத்தோள்கள் அழகும் என்னெஞ்சைநின்று ஈராகிற்செய்தே, அதின்மேலே தண்
வாடைமுதலாயுள்ள இவையும் காலாக்கிபோலே என்னை உறியாசின்றன: வண்டுகள்
பூமாலையைப்பூஜித்தாற்போலே பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளிவந்து ஆத்தஸாரமாய்படி
பெண்ணை ஊஜித்தருளினபாகாசம்நின்று வாயிபாசின்றது; இவ்வாத்மாவினளவின்
நியே இப்படி அபர்யந்தவாயகங்கள் வாயியாசின்றன; இவையெல்லாம் பொறுக்கலா
மிடிற ஒருதுணையுண்டாகில்; என்னெஞ்சுக்கூடத் துணையன்றியேபோய்த்து என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே நலிகை
யன்றிக்கே தானே தனித்தனியே அமர்ந்தமையாய் உறியாசின்றன என்கிறார்.

[வாடையென்று தொடங்கி] - தண்வாடையான வாடையும் வெவ்வாடை
ஆகாசின்றது. எல்லாராலும் ஸ்ப்ருஹபண்ணப்படும் குளிர்ந்த சந்தரன் அமர்ந்தமையசந்த்
சனாகாசின்றான். ம்ருதுவான மலராடிலெய்த படுக்கை வெவ்விதங்களாய் நலியா
சின்றது. பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிற வண்டாலே ஆத்தஸாரமான என்
னுடைய பெண்மையாகிறபூ வவ்விதமாய் நலியுபடாசின்றது. [ஆவியின் பரமல்லவகை
களாலோ]-வாயகங்களினுடையபடி இவ்வாத்மாவின அளவல்ல. பண்டு இவன்ஊஜித்த
படிகளை நினைக்க அவை வாயிக்கிறபடி யென்முமாம்.

ப.—அந்தரம், அஹ்ருபமான கருடவாஹந்தையுடையவன் ஊஜித்த
ஆஸ்ரயமும் ஈடுபடுப்படி நெஞ்சதுணையாகிறதில்லை; ஆஸ்ரயத்திற்குத் தகுதியன்றியே
லோகாதுகூலபதாரியங்கள் எனக்கு வந்தகங்களாகாசின்றனவென்கிறார்.

பாவியேன்மனத்தே-(ஸர்வாதுகூலமாவையும் பரதிகூலமாப்படி) பாபத்தை
யுடையேனான என்னெஞ்சிலே, நின்று-(தோற்புரையேபோகாமல்) ஒருபடிப்படநின்று,
வாடை - வாடை, கரும் - ஈராகின்றது; தண் வாடை - (அவனுடைய ஸம்ஸ்கேஷ
உரையில் என்னோடு நாட்டோடு வாசியதற்கு) குளிர்ந்து அதுகூலமான வாடையானது,
வெவ்வாடை - ("பணிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசம்" என்கிறபடியே) வெவ்வித
வாடையாகாசின்றது; மேவு - ஸர்வர்க்கும் ஆஸ்வாஸகரமாப்படி செறியப்படும், தண் -
குளிர்ந்த, மதியம் - சந்தரனானவன், வெம்மதியம் - நெருப்பைச் சொரியாசின்றான்;
மேன்மலர்ப்பள்ளி - ம்ருதுவான புஷ்பத்தாலே படுக்கப்பட்ட படுக்கையானது, வெம்
பள்ளி - பண்டுபோலன்றியே அமர்ந்தமையமான படுக்கையாகாசின்றது; அம் - ஈர்ஸரீய
மான, தூவி - சிறகையுடையனான, புள் - பெரியதிருவடியை, உடை - வாஹநமாக
வுடைய, தெய்வம் - பரதேவதையாகிற, வண்டு - வண்டானது, துதைந்த-விமர்த்தித்து

ஹுஜிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான, எம் பெண்மை - என்னுடையஸ்தீத்வமான, இது - இது, அம் பூ-(பரிதாபனஹமல்லாத) ஸூத்ரமாரமான பூவென்னலாயிரின்றது; ஆஸியின் பாமல் - இவ்வாத்மாயுக்குப் பொறுக்கலாவனவல்ல, வனகன் - அவனுடையஸம்ஸ் லேஷ விஸ்ஸேஷப்பகாரங்களும், வ்யாக்யபடார், பாகாரங்களும், (ஆற்றியிருக்கலாம் படி), பாமுடை - நாம் கரணமாகவுடையாமான, நெஞ்சமும் - நெஞ்சானது, துணை யன்று - உசாத்துணையாகிறதில்லை. துதைக - மிதிக்க.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அகவாயிலேகின்று நலிகிறவையொழிப ஸ்வரூபேண வந்து ஸ்பர்ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்கின்று நலிகிற பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறார்.

[பாவியேன் இப்பாதி] - நாட்டார் இவ்வழக வலிய நெஞ்சிலே வைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள் கிடர்! இவ்வழகவையிதே ஸூத்ரமாரமாக ஹவித்து அலிமதங்களைப்பெறவது? [வாடையின்பாதி] - உட்பகைபெயர்ப்பு புறப் பகை ஆற்றியிருக்கப்பெற்றேனோ? குளிர்க்கிரீப ஸ்வஹவமாக உடைக்கான வாடையும் அழி கல்பமாய் நலியாகின்றது. தன்வாடைபென்று - நாய்மார் வார்த்தைகேட்டுச் சொல்லுகிறார்; அதுஹம் ஸ்பீகமாயாய்ச்சிறுக்கிறது. [பேசு தன்மதிமம்] - நாட் டார் தாபத்துக்குஞ்சி கிலாஸிலே ஒதுக்கக்காண்கையாலே காணும் அதிலே ஒதுக்கப் பார்த்தான்; அவனும் அஃமேயசர்க்கு னுகான்றான். [மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளி யாலோ] - புறம்புள்ளவை ஹாபகமாகப் பக்கவாதே உவந்தசர்க்கி படுக்கையிலே சென்றுவிழுந்தான். மருதவான மலராலேசெய்த படுக்கை தாபதிறதவாய் நலியாகிந் தது. பழையலாவும் வாடையும் சன்னப்பெயர்ப்புத்து, இருவருக்குப் படுக்கப்படுக்கை ஓரவர்க்கு வ்யாக்யமாயிதே. [துளியும் துளியும்] - பெரிமதிருவடையையைய தெய்வ மாகிறவண்டாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையிசிறிது வலம்விசெய்து நலியு படாகின்றது. படுக்கை வ்யாக்யமானவாதே பாய்ப்பு புறப்பட்டான்; ஸ்வரூபாத வாய்ப்பான ஸ்கிரீகலம் ஸ்ரீஸீமமாகக் கொடக்கிறார். தூவி - சிறகு, அழகியசிறகை யுடையனாய் தர்ஸயீயேவடினான பெரிப திருவடையையைய முதலிலே வந்தாய்த்து ஸ்தீத்வத்த அழிக்கது. ஸூத்ரமாரமான பரிதேவனதபாவான். 'இது' என் கிறது - ஸ்தீத்வம் அழிந்தபடி பிச்சுக்கு கிலமல்ல என்கிறது. [ஆஸியின் பாமல் வனகனாலோ] - கலக்கிறபோது அவன்பரிமாமின வனகன் ஆஸயிக்கின்றவன்று என்னுதல்; வ்யாக்யபகாரங்களினுடைய பாரிப ஆத்மவஸ்துவின் அள வன்றென்று தல். [பாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றுலோ] - புறம்புண்டானவை வ்யாக்யமானால் நெஞ் சுண்டாகில் உசாவித்தரிக்கலாயிதே; அதுஹம் துணையாகிறதில்லை.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு, அகவாயில் நலிகிறதொழிப ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர் ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்கின்று நலிகிறபதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—பாவியேன் இப்பாதி. "வாடையென்னை" என்றுதொடக்கி "எம்பெண்மை" என்னுடையவும் கடாசிக்கவதாரிகை - அகவாயில் இப்பாதி. 'ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்கின்று நலிகிற' என்றது - ஸ்வரூபேணவந்தும் ஸ்பர்ஸாதிகளாலும் ஸ்மாரகமாயும் நலிகிறவென்றபடி. ஸ்வரூபேணவந்து நலிகிறபதார்த்தமாகது - ஸ்தீத்வம்; வாடையென்னைதொடக்கமானவை - ஸ்பர்ஸாதிகளாலே வாய்க்கிறன: மென்மலர்ப்பள்ளிதொடக்க மானவை - ஸ்மாரகமாய் வாய்க்கிறவென்றபடி.

[பாலியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோ] - நாட்டார், வலிய இவ்வழகுதன்னை நெஞ்சிலேவைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் சிலர்! இவ்வடிவையிறே ஸுஹாஸ்ரயமாக ஹவித்து அலிமதங்களைப் பெறுவது. [வாடையித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறம்புள்ளவைதான் அங்குலிக்கப்பெற்றேனோ? தண்வாடை + (யானவாடையும்) வெவ்வாடையாய்த்து “ஸுகதாதீ” என்னுமாபோலே, புத்ரனையிட்டேச் சொல்லும்படியாயிராநின்றது. (வாயுபுத்ரனிறே அக்ரி) - குளிர்ந்தியே ஸ்வஹாவமான வாடையும், அக்ரி கல்பமாய்நின்று நலியாநின்றது. ‘தண்வாடை’ என்றவிடம், தாய் மார்வார்த்தைகேட்டேச்சொல்லுகிறாள்; ‘வெவ்வாடை’ - என்றவிடம், அநுஹவத்தாலே சொல்லுகிறாள். [மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலா விலே யோதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே யோதுங்கப்பார்த்தாள்; அவன் அக்ரி மயசந்திர னானான்; அவன்நெஞ்சு அறிந்தவனாகையாலே இவனும் வேறுபட்டான்; “வஹு உரமவொஜாதீ” (சந்திரமாமநஸோஜாதீ) * ஆயன்றன்மனம் கல்லான தறிந்து மதி கேடாயிருந்தது. [மேன்மலர்ப்பள்ளி] - புறம்புள்ளவை வாயுக்கமான வாறே அவற்றுக்கஞ்சிப் படுக்கையிலேசென்றுவிழுந்தாள்: அது இருவர்க்குப்படுத்தப்படுக்கையாயிருந்தது. ம்ருதுவானமலராலே செய்தபடுக்கை, தாபவேதுவாய் நலியாநின்றது.

“பாலியேன்மனத்தே நின்றீருமாலோ” என்றது. அநுவாதம். இதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - நாட்டார் இப்பாதிவாக்யவ்யம். அதாவது - நாட்டார்க்கு அரிஷ்டநிவர்த்தகமாயும் இஷ்டப்பாபக மாயுமிருக்கிற ஸௌந்தர்யம் எனக்கு வாயுக்கமாகநின்ற தென்றபடி. “வாவக்யபுஸுவகி” என்றதத்தப்பற்ற-பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் என்றது. இங்கே, “யேயாழிநுஹுத ஸிவஃ கக்ஷாஹிஸாநிதௌ! தயாவிதஹுதொவிஷு-ரொழிநாஸவபுகிவிஷ்ட” என்றது அநுஸந்தேயம். ஸுஹாஸ்ரயமாக ஹவித்தென்றது - ஸூர்தொயவகிஸொஹநஸு, என்றதத்தப்பற்ற. இவ்வடிவை என்றது - கீழிற்பாட்டில் “நான்குதோளும்” என்றதத்தை. ‘அலி மதங்களைப்பெறுவது’ - அதுதானையிறே யெனக்கு வாயுக்கமாகநின்ற தென்றபடி. மேலிற்பதங்களுக்கு ஹாவம் - உட்பகை இத்யாதி. “மனத்தேநின்றீரும்” என்கையாலே - உட்பகையென்றபடி. தண்வாடை வெவ்வாடையாய்த்தென்றபடி. அநெப்படியென்ன - ஸுகதாதீ இத்யாதி. “வ்யாஸாவலிஷ்டநவாராஸகெஹுசுரிக்ஷஷ்டு ! வாராஸாநுஜீவநெஸுக தாத்வொநியி” (ந). “வாபொரஹி” என்று-வாயுபுத்ராந அக்ரியையிட்டென்றபடி. “வாடை” என்ற த்விருக்திக்கு பேதகதநபூர்வகமாக “வெவ்வாடை” என்றதுக்கர்த்தம் - குளிர்ந்தியே இத்யாதி. விரஹினியானவன் “வாடைவெவ்வாடை” என்றதே “தண்வாடை” என்னக் கூடுமோவென்ன - தண்வாடையென்றவிடம் இத்யாதி. “மேவுதண்மதியம்” என்றதுக்கு பாயோஜநமுளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “வெம்மதியம்” என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நாட்டார் இத்யாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. அக்ரிமயசந்திரனாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன் நெஞ்சு இத்யாதி. அவன்நெஞ்சுநிகைக்கடி - அதிலேபிறந்தவனாகையாலே யென்றுவிவகித்தது. அதுக்கு ப்ரமாணம் - வஹு ரீஃ இத்யாதி. அவன்நெஞ்சு வேறுபட்டிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஆயன்றன் இத்யாதி. ‘அறிந்து - வேறுபட்டான்’ என்றகூட்டுவது. “தண்மதியம்வெம்மதியம்” என்றதிலே ரஸோக்தி - மதிக்கேடாய் இத்யாதி. மதியும் கேடாயிருந்தது - விபர்த்தமாயிருந்ததென்றபடி. இப்போது படுக்கையைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன - புறம்புள்ளவை இத்யாதி. அது வாயுக்கமாகக்கடி அருளிச்செய்கிறார் - அது இத்யாதி. ஸப்தார் த்தம் - ம்ருதுவான இத்யாதி. நலிகிறதினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - பழைய இத்யாதி.

பழையவாடையும் நிலாவும் நன்றும்படியாய்த்து. இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கை ஒரு வர்க்கு வாயகமாயிறே. [துவியீத்யாதி] - பேரியதிருவடிபயமுடைய தைவமாகிற வன் டாலே ிஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிற பு, ஏவம்விதமாய் (ஸலிம) ஸலிவுபடா நின்றது. படுக்கை வாயகமானவாதே புறம்பே பறப்பட்டான்; ஸ்வரூபாத் ஸ்வயியான ஸ்திரீத்வம் ஸிபிலமாகத்தோடங்கிற்று. அழகியசிறகையடையறும் ஸ்ரீஸ ரீயவேஷமான பேரியதிருவடிமுதுகிலே வந்தாய்த்து. ஸ்திரீத்வத்தை அழித்தது. கருட வாஹனிறே பரதேவதையாவான். 'இது' என்கிறது - தன் ஸ்திரீத்வம் அழித்தபடி பேசு க்குது நிலமல்லாமை. [துவியீன்பரமல்லவகைகாலோ] - கலக்கிறபோது அவன் பரி மாறினவகைகள் ஆஸ்யத்தானவன்று என்னுதல்; வாயகபலாந்ததங்களுடையபாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவளவன்று என்னுதல்; [யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றுலோ] - புறம்பண் டானவை வாயகமானால் நெஞ்சண்டாகில் உசாவித் தரிக்கவாழிறே; அதாவும் துணையாகிறதில்லை. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

யாமுடைநெஞ்சமுந்துணையன்றுலோ அபுதமாயியமாகின்றலோ!
யாமுடையாயன் தன்மனங்கல்லாலோ அவனுடைத்தீர்த்தழவீதுமாலோ!
யாமுடைத்துணையென்னுந்தோழிமாரும் எம்மின் முன்னவனுக்குமாய்வாலோ!
யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென் அவனுடையருள்பெறம்போதரிதே.

ஆ.— (யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றுலோ.) - என்னுடையநெஞ்ச துணையன்றிக்கே யொழிவது, அவனினுடையவாக்கடையபகச்சுக்கும் மாட்டும் அவனை யொழியவருவது, ஒருகூணமும் நம்மைப்பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வலாவனான அவ னுடைய நெஞ்சானது இப்போது நம்மைப்பிரிந்திருக்கவும் வந்துவது, அவனுடைய அதி மதூரமான குழலாசையானது ஸ்ம்ருதமாய் திண்டிராதிப்பது, நமக்கு ஸர்வாவஸ்துக்கையிலும் துணையாகக்கடையதோழிமாரும் நாம் அவனைப்பிரிந்துபடுகிற வ்யாக்யாபொருக்க மாட்டாமை நமக்குமுன்னே தளராதிப்பது, அவனுடையக்ருபபெறுகை நமக்கு அரி தாவது; இனி எங்கனே நம்முயிரைக்காக்கும்படி? என்கிறார்.

படுக்கைவாயகமாகானென்னென்ன - இருவர்க்கு இத்த்யாதி. "பெண்ணம்" என்று - ஸ்திரீயைச் சகமான ஸ்தநாதிலிசிஷ்டமான ஸிரீத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவம்விதமாய் - சிஷ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே. படுக்கையைச் சொன்னவகத்தாம் ஸ்திரீத்வத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - படுக்கை இத்த்யாதி. ஸ்வரூபாநுபந்தியென்றது - யாவுச்சீர்ப்படுக்கையாலே. "துவியம் புன்" என்று விசேஷித்ததுக்குலாவம் - அழகிய இத்த்யாதி. தூவி - சிரகு. துதைத்த. மிதித்த, துதைத்த. கீழ்-பேரியதிருவடிமுதுகிலிருக்கிற அழகைக்காட்டி ஸ்திரீத்வத்தை யபஹரித் தானென்றருளிச்செய்து, கருடவாஹனத்வம் பாத்தவாசுசகமென்று லாபகத்தாம் - கருடவாஹ னிறே இத்த்யாதி. அழகிரதென்னுதே, "இது" என்றதுக்கு லாவம் - இதுவேன்கிறது இத்த்யாதி. கீழில் பதத்தைக்கடாகித்து லாவம் - கலக்கிற இத்த்யாதி. "வாடைதண்டவாடை" இத்த்யாதி யைக்கடாகித்து "வகைகள்" என்றதுக்கத்தாதாம் - வாயுத இத்த்யாதி. "நெஞ்சமும்" என்ற 'சு' ஸப்தார்த்தம் - புறம்புண்டான இத்த்யாதி. துணையன்றுலோ - துணையாகிறதில்லை (சு)

† ஆத்தஸாரம்-க்குறறிக்கப்பட்ட ஸாமுன்னது.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், நெஞ்சு துணையாகாதபோதும் துணையாகக்கூடவ தோழிமாரும் அவனோட்டை விப்லேஷத்தாலே எனக்குவந்த வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே நோவுபடாதின்றார்கள்; அவனுடைய ப்ராஸாதம் பெறுகை அரிதாய்த்து; எனக்கு தரிக்கைக்கு ஒருகிரகு காண்கிறிலேன்! என்கிறாள்.

[யாமென்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்ஸ்யத்தாலே எம்பெருமான் துணையன்றிக்கே யொழிந்தாற்போலே என்னெஞ்சும் துணையாகிறதில்லை. பசுக்கள் வந்து புகுரும் மாலையும் ஆகாசின்றது; ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வலூவத்தைத் தவிர்த்து வேறொருபடியானாற்போலே ம்ருதுஸ்வலூவனைவனுடைய நெஞ்சு கல் லாய்த்து. அவனுடைய அழகிய குழலோசையும் ஸ்ம்ருதமாய் சராநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸூலஹனைவனுடைய இரக்கம்பெறுகை அரிதா னால் நம்முடைய ப்ராணனைரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்? என்கிறாள்.

(நமக்கு ஹவ்யனைவன் துணையாகாதாற்போலே), யாமுடை நெஞ்சமும் - நம் மதானநெஞ்சும், துணையன்று - (அலற்றல் தரித்தல் செய்தற்குத்) துணையாகிறதில்லை; (அவ்வளவையன்றியே), ஆ புகும்-பசுக்கள்வந்து நிலையிலேபுகுரும்படியான, மாலையும் - மாலையும், ஆகின்று - ஆகாசின்றது; (அவற்றோடு கூடப்புகுரக்காணுமையாலே) யாமுடை ஆயந்தன்-நமக்குக்கையாளாம்படி ஸூலஹனைக்ருஷ்ணனுடைய, மனம் - ம்ரு துஸ்வலூவமானநெஞ்சு, கல் - கல்லாய்விட்டதாகவேணும்; (அப்படி ஆறுதியிடவொண் ணாதபடி), அவனுடை - அவன்தாழ்ச்சி வைத்துகிவரும், தீம் குழல் - இனியகுழலா னது, ஈரும்-(அவனுடைய ம்ருதுஹ்ருயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவிஷய மாய்) சராநின்றது; (இப்படி ஈடுபடுகிறவளவில்), யாமுடை - நமக்குப்பரதந்த்ரைகளாய், துணை என்னும் - உசாத்துணையென்னும்படியான, தோழிமாரும் - தோழிமாரும், எம் மில் முன் - (அவன்விஷயமாக ஈடுபடுகிற) எனக்குமுன்னே, (“இவளுக்கு அவன் உத வப்பெறுகிறதில்லை” என்று), அவனுக்கு - அவன்பொருட்டு, மாய்வர் - ஈடுபடாநிற் பர்கள்; (இவ்வளவில்), அவனுடைஅருள் - ரக்ஷகமான அவனுடைய க்ருபையானது, பெறும்—போது-அவஸ்த்தை, அரிது-அரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), யாமுடை—, ஆர் உயிர்- (கேவல க்ருபாநிர்வாஹ்யவர்க்கமான) நம்முடைய ஆத்மாவை, காக்கும்ஆறு- ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரம், என் - ஏதாயிருக்கிறது?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வலூவங்களை விட்டு அற்பதாவாய் அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ராஸாதம் அரிகாணல் யுரிக்க விரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாமுடை இத்யாஹி]-“என்னது” என்னவமைப்புமாகாதே துணையாகாதோழிய. “என்னுடையவன்” என்னும்படி கைபுகுந்தவன் துணையாகாவிட்டால் நெஞ்சும் துணை யாகாதோழியவேணுமோ? [ஆபுகுமிய்யாஹி] - ஒரு துணைபற்றிருக்கிறவளவிலே பசுக் கள் புகுரும் ஸந்த்யையும் ஆகாசின்றது. “எனக்குத் துணையில்லை” என்று அறிந்தால் மாலைக்குப் பிற்காஷிக்கவேண்டாவோ? ஆஸ்வாஸகரமான பசுல் போய், பிரிந்தார் வெருவும் ஸந்த்யையும் ஆகாசின்றது. [யாமுடையித்யாஹி] - பதார்த்தங்கள் எல்லாவற் றுக்கும் ஸ்வலூவலேஹம் பிறந்திருக்கிறாற்போலே ம்ருதுஸ்வலூவனைவன் நெஞ்சும் கல்லாய்த்து. “நெஞ்சும் துணையன்று, மாலையும் வந்தது” என்னுமிடம் அவன் நெஞ்சிற் படுகிறதில்லை. கல்லைப்பெண்ணுக்கும் நெஞ்சையுடையவன் நெஞ்சு கல்லானால் நெகிழ்க்க

வல்லாருண்மீடா? என்றெஞ்சுவலித்தல் அவன்நெஞ்சுராக வாகப் பெற்றிலேம். [அவனுடை இத்தயாதி] அவனுடைய அழகிய குழலோசை ஸ்ருதமாய் வந்தது. “அவன் நெஞ்சகல்” என்று கைவாங்கவொட்டிக் கிடக்கலை. குழலோசை “பாதத்தானையாலே பசுமையக்க வேண்டிற்று” என்றும், “ஆற்றமை தன்னது” என்றும் தாழ்த்தகொற்களை வைத்து துகிற குழலோசை, “அவன்நெஞ்சு கீர்கிடாய்” என்னுகின்றது. [யாமுடைத் துணையித்தயாதி] - நெஞ்சு துணையாகாதவனிலும் உதவக்கடவ தோழிமாரும் என் னியவநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னை, “இவளுக்கு அவன் வல்லவனாகவேணும்” என்று நோவுபடா கின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழ அண்ணிபொலையிதே நீங்கள் தோழிமாரானபடி. “வனகண்டுவலவனவனவன” என்று இருக்குமவர்களாகையாலே இவளாற்றமைபொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இச்சேர்த்தியையிதே தங்களுக்கு உத்தேசமாய்க நினைத்திருப்பது. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்ஸந்தம் இவன்வழியாகுகிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆதம் பாரணம்பண்ணும் விபரமன்றிதர் உயிராகில் சாக்கடிமாமிதே. [அவனுடைய அருள் பெறும் பொருளிறே] - அவனுடைய ப்ரஸாதிப்பெறுவக அரிதாய்த்து; அதுபெறில் நம் முயிர் தன்னையும் சாக்கடிமாமிதே.

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸகலபரிசுத்தங்கடும் ஸ்வஸ்வலாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய், அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாதிம் அந்நானுல் தர்க்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாம் இத்தயாதி] - “என்னது” என்றாயிடுங்கவமையுமாகாதேதுணையன்றிக்கே யோழிகைக்கு. பசுக்கடும் வந்துபுர ஸத்தையுமாகாரின்றது; நெஞ்சு துணையன்றிக்கே யோழிந்தால் ஓரடி தாழ்த்துவரவேண்டாவோ இம்மாலுக்கு. [யாமுடையித்தயாதி] - நெஞ்சு துணையன்றிக்கே மாலையும் வருகிறது அவன்கெஞ்சிற் படுகிறதில்லை; பரிசுபங்களால் லாவற்றுக்கும் ஸ்வலாவலேபம் பிறக்கிறாய்போலே, (ம்ருதுஸ்வலாவலானவன் நெஞ்சு கல் லாய்த்து.) நெஞ்சிலும் அண்ணியவன் நெஞ்சு நெகிழவேண்டாவோ? ஒருகல்லப்பெண் ணாக்கினவன் நெஞ்சு கல்லானால் அததை நெகிழ்க்கவல்லாரல்லையிறே! [அவன் இத்தயாதி] - அவனுடைய இனிய குழலோசை, “அவன்நெஞ்சு கல்” என்று கைவாங்கவொட்டிக் கிடக்கலை. “நான் பகலெல்லாம் பிந்தேன், வரவதாத்தேன், ஆற்றேன், பாதத்தா

அஞ்சாம்பாட்டு.—யாமுடை இத்தயாதி. “நெஞ்சம் துணையன்று, ஆதம் தன்மனக்கல், திக்குழலும், துணையென்னுத் தோழிமாரும் - மாம்பழ” என்றவந்தைப்பற்ற - ஸகலபரிசுதியங் கடும் இத்தயாதி. “அவனுடையருள் பெறும்பொருளிறே - யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென்” என் தத்தைப்பற்ற - அவ்வளவிலும் இத்தயாதி.

“யாமுடையாயன், யாமுடைத்தோழிமார்” என்றத்தைக்கடாசுத்த யாமுடை நெஞ்சம்” என்றதுக்கு ஊகம் - என்னதுஎன்று இத்தயாதி. நீ துணைக்கிறதென்? அதுக்குத் தன் காலத் திலே வரவேண்டாவோ? என்ன - நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே இத்தயாதி. ஆகன்று - ஆகாரின்றது; வாராரின்றதென்றபடி. கீழிரண்டபதங்களை யும் கடாசுத்த “கல்லாலே” என்றதுக்கு ஊகம். நெஞ்சு துணையன்றிக்கே இத்தயாதி. இத்தால் மலத்தம் - பதாரித்தங்கள் இத்தயாதிகாப்பவயம், அது நெகிழாவிட்டாலும் நெகிழ்த்திக்கொன்ன வொண்ணாதோவென்ன-ஒருகல்ல இத்தயாதி; இது “ஆலோ” என்றதின்கூறலாம். அவன்நெஞ்சு கல்லானால் கைவாங்கவொண்ணாதோ வென்ன - அவ னுடைய இத்தயாதி; இது “திம்” என்ற இனிமையுக்கு ஊகம். கைவாங்கவொட்டாமைமையக் காட்டுகிறார் - நான் பகலெல்லாம் இத்தயாதி. ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்டேன். இப்புடைக

னாய்க்கேட்டேன்” என்கிற புடைகளிலே சிலபாசுரங்களை வைத்திறே குழலாவது. “அது கல்லென்று கைவாங்காதேகிடாய், நீர்கிடாய்” என்னொன்றது; இப்பாசுரங்களாலே அவனுடைய இனியகுழலோசையானது ஈரானின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ்சம் துணையன்றிக்கே அவனும் உதவாதபோது, துணையான தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே “இவளுக்கு அவன்வேணும்” என்று நோவுபடாரின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழவுண்ணிபோலேயிறே நீங்கள் தோழிமாரானபடி. “வனக்ஷுபுஷ்பம் வனம் வனம்” (ஏகம்துக்மஸுகஞ்சநெள) என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, இவள் ஆற்றுமை பொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்வந்தம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்மபாரணம்பண்ணும், விரகென்? பிறருயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடையருள் பெறும்போதிறே] - அவனுடைய ப்ரஸாஃம்பெறுகை அரிதாய்த்து. அதுபெறில் நம்முயிர் தன்னையும் நோக்கலாமிறே. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அவனுடையருள்பெறும்போதரிதால் அவ்வருளல்லன அருளுமல்ல, அவனருள்பெறும்ளவாவிரில்லாது அபேகல்மாலையும் நெஞ்சுங்காணேன், சிவனோபிரமன்வண்திருமடந்தைசேர்திருவாகம் எம்மாவியீரும், † எவமினிப்புதுமிடம்? எவம்செய்கேனோ? ஆருக்கென் சொல்லுகென்? அன்னமீர்காள்.

ஆ.—(அவனுடையருள்.) - அவனுடையகடாசுதம் பெறுகிறிலேன், அவனுடையகடாசுதமல்லது மற்றொரு கடாசுதமில்லை; அவனுடையகடாசுதம் பெறும்ளவும் இவ்வாத்மா தரித்திருக்கிறதில்லை; பகலுமோலை வந்தது; துணையான அவனுடைய ஸௌபலீயகுணம் என்னை ஈரானின்றது; இனி, நான் எங்கேபுகுவேன்? என்செய்கென்? ஆருக்குச்சொல்லுகென் அன்னமீர்காள்! என்றலற்றுக்கொள்.

ளிலே - இந்த ப்ரகாரங்களிலே. நீர்கிடாய் - ஜலப்ராயங்கிடாய்; மனமென்றபடி. “நரும்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - இப்பாசுரங்களாலே இத்யாதி. “தோழிமாரும்” என்ற சஸப்தத்துக்கு ஊவம் - நெஞ்சம் இத்யாதி. “என்னும்” என்றதுக்கு ஊவம் - மாம்பழவுண்ணி இத்யாதி. “துணையென்னும்” என்றது துணையென்று சொல்லப்படுகிறமாத்ர மென்றபடி. மாம்பழ வுண்ணிபோலே யென்றது-மாம்பழத்தின் ஸ்ப்ரமும் அறியாதவற்றை மாம்பழவுண்ணியென்று சொல்லுமாபோலே யென்றபடி. அவர்கள் தான் துணையாகாமல் போவானென்? என்ன-ஏகம்துக்மஸுகம் இத்யாதி. பூர்வமேவ லிகிதம். “அவனுக்குமாய்வர்” என்றமூலமிருக்க, “எனக்கு - அவன் வேணும்” என்று பொருள்சொல்லுவா நென்னென்ன-இவர்களுக்கீது இத்யாதி. “அவனுக்குமாய்வர்”-எனக்குஅவன் உதவப் பெறுகிறதில்லை என்று அவன்பொருட்டு நோவுபடாரிற்பெற்று ஸப்தார்த்தம். “மாய்கை-நோவுபடுகை. “யாமுடை” என்றதுக்கு ஊவம் - பிறருயிராகில் இத்யாதி. பெற்றுலோவென்ன - அதுபெறில் இத்யாதி. “யாமுடைநெஞ்சமும்” என்றுதொடங்கி “அவனுக்குமாய்வர்; அவனுடையருள்பெறும்போதரிது - யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்?” இத்யங்கையா. (ரு)

† ‘எவன்’ என்றும் வழங்கும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அகம்பகையான பெரியபாட்டியோடு அகம்பகையான ருத்ராடிகளோடு வாசியற லீலித்துவாழும்படியானபடியை யுடையவனுடைய ஸௌரீல்யம் என்னுதமாவை ஈராகின்றதென்கிறான்.

[அவனென்று தொடங்கி] - அவனுடைய ப்ரஸாதிப் பெறுகைக்கு அரிதாயிராகின்றது; அவனுடைய ப்ரஸாதிப்போக்கி ஸர்வபுத்தகளுடைய ஸார்த்தவாதிக்கள் யாரகமாகப்பட்டா; அவனுடையப்ரஸாதிப் பெறுத்தனையும்செல்ல ப்ராணன் தரிக்கிற தில்லை. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சங்காணன்] - “மேல்வருகிற வ்யஸை பரம்பகை களைப் பார்க்க ஸுவகாயம்” என்னலாவதும் செய்து பகலுக்கு காரகமான ஸர்வ ப்யையும் எல்லாக்காலத்திலும் தரிக்கைக்குத் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன்; பகலையி டிற ஸர்வ ப்யையும் வந்தது நெஞ்சகாண்கிறிலேன் என்று. [எவமென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அண்ணைமீர்கான்! புருமிடம் எது? எத்தைச்செய்வேன்? ஆருக்கு எத்தைச் சொல்லுவேன்?

ப.—அந்தாம், துர்மாகளான ப்ரஹ்மாதிகளோடு சித்யாபயாசியான லக்ஷ்மியோடு வாசியற லீலித்துவாழும்படியானபடியை யுடையவனுடைய ஸௌரீல்யம் ப்ரகாஸகமான வடிவானது என்னுதமாவை ஈராகின்றது என்கிறான்.

அவனுடை - அவனுடைய, அருள் - ஸர்விலீலிஷாபகாரத்தை, பெறும்—, போது - அவஸ்த்தை; அரிது - அரிதாயிராகின்றது; அகருள்மல்லன் - அந்த வுப காரமொழிய மற்முண்டான ஆர்வாஸநிலைக்களானவை, அருளுள்அல்ல - உபகா ருபமுமல்ல; அவன்அருள் - அவனுடையவுபகாரம், பெறுச்சுறவு - பெறுவளவும் (ஆறி யிருக்கும்படி), ஆவி - ப்ராணன், சில்லாது - தரிக்கிறதில்லை; (புகார்மடிப்பாகப்பண் ணிப் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி), மாலையும் - ஸர்வ்யாவேனையும், அடுபகல் - சசிப் பிக்கப்பட்ட பகற்பொழுதைபடி உடைத்தாயிராகின்றது; நெஞ்சம் - (சுனிமைக்குஉதவக் கடவதான)நெஞ்சையும், காணன் - உதவக்காண்கிறிலேன்; சிவனெடு-(சர்வவாசியோடு யான)ருத்ராடோடு, பிரமன்-(அவனுக்கு உத்பாதகளுள் பெருகையையுடைய) ப்ரஹ்மா யோடு, வண் - ஸயஸ்தகல்யாணகுணத்திசையான, திரு - சித்தியைப்பதஞ்ஞையான, மடந்தை - * நாரீணுமுத்தையையானலக்ஷ்மியோடுவாசியற, சீசர் - அபாஸ்ரயமாகப் பத் தும்படியான, திரு - ஸீலஸம்பத்தைபுடைத்தான, ஆகம் - சிநுமேனியானது, (ஸ்மருதி ஷஷ்யமாகக்கொண்டு), எம்ஆக - என்னுதமாவை, சுரும் - ஈராகின்றது; தினி - ஸர்வா பாஸ்ரயமான திருமேனியுதவாதபின்பு, புரும்திடம் - ஒதுக்குகைக்குதிடம், எவம் - ஏதா யிருக்கிறது? எவம்செய்க்கேடு-(கடிப்பெயர்நுத்திகையானான் ஸ்வாபீரமாக) என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவேன்? அண்ணைமீர்கான் - (எனக்கோடுகிற ஆர்த்தியறிபாயல் சியமிக்கிற) அண்ணைமீர்கான்! ஆருக்கு - (இதுக்குப் பரிவரில்லாத உங்களில்) ஆருக்கு, என்சொல்லுகை-(உங்களுக்குஅய்யுதப்பகமான இத்தை) என்னபாசாயிட்டுச்சொல்லு வேன்? ‘அடுபகல்மாலையென்னெஞ்சம்’ என்று பாடமானபோது, மாலையாலத்துக்கு என்னெஞ்சையும் உதவக்காண்கிறிலேனென்று சொல்லுவாருமுள்ள.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சித்யாபயாசியான பிராட்டியோடு அகம்பகையான ருத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய ஸௌரீல்யம் என்னுத மாவை ஈராகின்றது என்கிறான்.

[அவனுடையித்யாதி] - அவனுடைய ப்ராஸாடிப்பெறுகை அரிதாகாநின்றது; கொள்வார் தேட்டமானஅருள் நமக்குத்தேட்டமாவதே! ஸர்வஸாதாரணமான ஜலம் அதொழியச்செல்லாத ஸத்தவங்களுக்கு அரிதாமாபோலே. அவனருள் கிடைக்குமளவும் ஸந்துக்களுடைய இன்சொல்லாலே தரித்தாலோவென்ன?—[அவ்வருளல்லன அருளு மல்ல] - தாபார்த்தர் அக்சியைக்கொண்டு விடய்திருமாபோலே தாய்மாருடைய ஹிதவசந்தாலே தரிக்கவோ? விடய்தீராதவளவல்ல: விடாயை விளைப்பதும்செய்யும். அவனருள் தப்பாதபின்பு கிட்டுந்தனையும் ஆறியிருந்தாலோவென்னில்?—[அவனருள் பெறுமளவாவிலல்லாது]-அவன்ப்ராஸாதம் கிட்டுமளவும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியை ஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றேருமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சும் காணேன்] - ஆஸ்வாஸஹைதவான பகலையும் முடித்துக் கொண்டு மாலையுமாகாநின்றது, ஸர்வகாலத்துக்கும் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிற லேன் என்னுதல்; மாலையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல். மேல்வருகிற வ்யஸந பரம் பரைகளைப்பற்ற மாலேதான் ஸுபகரம் என்னலாம்படியிருந்த தென்கை. [சிவனொடு இத்யாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக் கும் சீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. அந்யபரார்க்கு எளி தான வுடம்புகிடர் எனக்குஅரிதாய்த்து! [எவம் இனிப்புருமிடம்]- ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பையிழந்தால் இனி எங்கேபுக்கு தரிப்பது? “அவன்உடம்பு கிட்டிற்றில்லை” என்னு, ஹிதம் சொல்லுகிற உங்கள் உடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? ஆனால் லோகயாத் ரைபைப்பற்றி தரித்தாலோவென்ன? [எவம் செய்கேறே] - அவ்வளவில் தரிக்க லாம் விஷயமன்றே. தோழிமாரோடே வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரித்தாலோவென்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைபோலே சொல்லும் வார்த்தைக்கு அயிகாரி கள் யார்? வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணும் தோழிமார் எனக்குமுன்னே அழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்]- கேட்பாரைப்பெற்றுல் சொல்லுகைக்குப் பாகரந்தான் உண்டோ? [அன்னைமீர்கான்] - தோழிமார் அழிந்தார்கள்: நாட்டார் அந்யபரர்: சேஷித்தி கோள் நீங்களாயிருந்திகோள். உங்களுக்குச் சொல்லுவோ?

எதி.—ஆறும்பாட்டு.நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்யபரரான வ் ரஹ்ம ருத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்குமவனுடைய ஸௌசீல்யம் என்ஆத்மாவை யீரானின்றதென்கிருள்.

[அவனுடையித்யாதி] - கொள்வார் தேட்டமாயிறே அவனுடைய அருள்இருப் பது. தண்ணீர்ப்பந்தலில்சேர்ந்து குளிர்ந்ததண்ணீர் விடாயர்க்கு அரிதாமாபோலேயிறே எனக்கரிதானபடி. அவனருள்கிடைக்குமளவும் ஸந்துக்களுடைய இன்சொல்லைக்கொண் டாகிலும் தரித்தாலோவென்ன? - [அவ்வருளல்லனவருளும்மல்ல] - “பல்லாரருளும்

ஆறும்பாட்டு.—அவனுடை இத்யாதி. “சிவனொடு பிரமன் வண்டிருமடந்தை சேர்திரு வாக மெம்மாலியீரும்” என்றவற்றைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - நித்யாநபாயிநி இத்யாதி.

“அவனுடையருள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - கொள்வார் இத்யாதி. “உடாராடு” என்னுமவனிறே; ‘அர்த்திகல்பக இதே’என்று ப்ரமாணங்கள் ப்ராஸாதிப்பர். இத்தால் ஹாவம்-தண்ணீர்இத்யாதி.அவனுடைய அருளைப் பெறும்போதுஅரிதாயிராநின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். “பந்துக்களருள்அருளல்ல” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-பல்லாரி இத்யாதி. ஸபஷ்ட டோர்த்தி. “முதலாவார்மூவர்” இத்யாதி, பாட்டடி. “அருளும்” என்ற ஸப்தார்த்தம் -

பழுது - நல்லானருளல்லால்." விடாய்த்தவனுக்கு அக்ரிணங்களைக்கொண்டு விடாயைப் பரிஹரித்தாற்போலேயே. பரிஹரிக்கவொண்ணுமையேயல்ல, ஸ்வாபகமாவதும் செய்யும். அவ்வருள் தப்பாதரின்பு பெறுமளவும் ஆறியிருந்தாலோவேன்ன:-[அவனருள் பெறுமளவாலினில்லாது]-அவன் ப்ரஸாதம் கிட்டேதனையும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியைஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாப்த்தே. [அபேகல் மாலையும்நெஞ்சுங்காணென்] - பகலைமுடித்துக்கொடுவது ஸந்த்யையும் தோற்றுகின்றது; நெஞ்சையும் காண்கிறேன். மாலையும்காண்கிறேன்; நெஞ்சையும் காண்கிறேனென்னுதல். அதாவது - மேல்வருகிற காலத்தினுடைய க்ரேளாய்த்தைப்பார்த்தவாதே, பழைய ஸந்த்யைதான் தேட்டமானபடி. வழிபோகாநிற்க ஹிமோஹம்பிறந்தால் "கையிற் பொருளைக்கொண்டாகிலும் வழிகாட்ட, ஸல்லடிக்காரையாகிலும் கிடையாதோ?" என்னுமாபோலே, (ஆஸ்வாஸகரமான பெரியவடையாரையும் முடித்துக்கொண்டு போந்து) - ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிதோடக்கமான ராசக்ஷிகள்கையில காட்டிக்கொடுத்து ராவணன் போகின்றாற்போலே, ஆஸ்வாஸகரமான பகலைமுடித்துக்கொண்டுவந்த ஸந்த்யை தேட்டமாய் படியாய்வந்து விழுந்தது. [சிவனோடு பிரான் இக்காதி] - பிராட்டியோடு அப்பாராண ருத்ராதிகளோடு வாசிமற உடம்பகொடுக்கும் சீலம் ஸ்வரகமாய் தித்தமான சூத்ராவை முடியாநின்றது. காபாலிகந்தர்க்கு எளிதானதகி உர் எனக்கு அரிதாய்த்து! குணஸ் பரம்பே போயாகிலும் தரித்தாலோவேன்ன:-[எவ்வினிப்பகுதிடம்]-ஸ்வஸா, ப்ராண மான வுடம்பையிழுந்து இனியெங்கேபுகுது தரிப்பது? "அவனுடம்ப கிட்டத்திலில்" என்ன, ஹிதஞ் சோல்லுகிற உங்களுடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? (தோழிமாரோடே) வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிதரித்தாலோவேன்ன:- [ஆருக்கு] - வகேர்க்கத் தரிழர் வார்த்தைகொல்லுமா போலே, சோல்லும்வார்த்தைக்கு அதிகாரிகளார்: வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணும் தோழிமார் விடாய்த்தவனுக்கே இத்தாதி வாய்வாயும். "அவ்வருளல்லவனருளல்ல" - அக்கருள் யொழிய மற்றமுண்டான அருள்கள் அருளென்று என்ற ஸந்தரித்தம். இத்தால் ஹைக்காம ப்ராப்தி இத்தாதி. எம்பெருமானுள் கிட்டாமெக்கிலே மீத்தம் - பகலை இத்தாதி. இத்தபகல்கில் "மாலையும்உந்து தோற்றுகின்றாதி" என்றபதம் உத்தராயணம். ஆகந்தர் கிட்டாமெக்கிலே ப்ரஸாதெய்க்குநர்-மாலையும் காண்கிறேன் இத்தாதி. ஸ்வாஸகமாய் - கிட்டாமளம் காண்கிறேனென்று தேவருண்டோடுஉன்ன - அதாவது மேல்வாயும் இத்தாதி. ஸ்வாதகமான ஸந்த்யை தேட்டமானதக்கு த்ருட்டரித்தவாய் - வழிபோகாநிற்க இத்தாதி. சோலிமாநிலா - வாய்க்க கொண்டாகிலும். ஸ்மாரகமாய் - ஸந்தருதமென்றபடி. இத்தால் ஹைம் - காபாலி இத்தாதி. காபாலி - ருத்ரன். கந்தகீர்த்தனந்த - கந்தமென்று - கிட்டதாம். சிதூசாகவத்தில் மீத்த ப்ராஹ்மாவைச்சோல்லுகிறாது. சிவனோடுஉடம்பற்றி ஹைம் உபகிரமித்தபடி - சிதூர்ப்பதமான ஸீலமடம்பத்தைபுடைய திருமேனி என்னுத்தாவை காரகின்றகென்ற ஸந்தரித்தம். "சிகலென்" இத்தாதினய்க்கடாசுவித்து ஸ்வஸாதானாம் இத்தாதி. விசுரணம்-அவனுடம்பு இத்தாதி. விக்ரீ சோல்லுகிற வுங்கள் என்றது - "அன்னையிச்சான்" என்றதனைப்பற்றி. "அருள், சோலாய்த்ராயைப்பற்றித் தரித்தாலோவேன்ன - எவ்வினியேகேனே அக்கருளில் தரிக்கலாம் விவசுரமன்ற?" இது திருப்பதுகாலாயரத்தில் வாய்ம்; சிலபூரீசோலக்கிறின்று. "இனிப்பகுதிடம் - எவம்"- திருமேனிபுதவாதபின்ப, ஒதக்குமிடம் எது; எவ்விசுரிகேள் - எத்தைச்செய்கெனென்று ஸந்தரித்தம். வகேகீர்த்த நமீழிவாரீதிகை சோல்லுமாயோலே என்றது-ஒருவார்த்தையை அப்பசா வாகவார்த்தம் பண்ணுவார்கென்றபடி. அதிகாரிகளல்லாதபடியைச் காட்டுகிறார் - வாங்குகீர்த்தம் இத்தாதி. பிராட்டி பன்னிரண்டாண்டு கலந்த கலவியைத் திருவடிக்குச்சொல்லி தரித்தார்போலே

எனக்குமுன்னையுழிந்தார்கள். [என்சோல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றுல்தான் சோல்லு கைக்குப் பாசுரமுண்டோ? [அன்னைமீர்காள்]-தோழிமார்அழிந்தார்கள், நாட்டாரநயபார்; ஸேஷித்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள்; உங்களுக்குச் சோல்லவோ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாற்போலே நித்யஸுபிரிகளுக்குச்சோல்லவோ? “ஔரஹ்ரோஹழி”-என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சோல்லவோ? விஷயப்ரவணராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சோல்லவோ? அன்றியே, ஆசார்ய ஸமாச்ரயணம்பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து, “துரும்புநறுக்கலாகாது” என்றிருக்கிற செங்கோடுட்டைகளுக்குச் சோல்லவோ? ஆருக்கு எத்தைச்சோல்ல? சோல்லப் பாசுரமில்லை; கேட்கைக்கு அதிகாரிகளும்இல்லை. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆருக்கென்சோல்லுகேன்னனைமீர்காள்! ஆருயிரளவன்று இக்கூர் தண்வாடை, காரோக்குமேனி நங்கண்ணன் கள்வம்கவர்ந்த அத்தனி நெஞ்சம் அவன்கண்களே, சீருற்றவகிற்புகையாழ் நரம்பு பஞ்சமந்தண் பசுஞ் சாந்தனைந்து, போருற்றவாடை தண்மல்லிகைப்பூப்புதுமண முகந்து கோண்டெறியுமாலோ!

ஆ.—(ஆருக்கென்சோல்லுகேன்.) - அவன் அழகுக்கும் செயல்களுக்குந் தோற்று எனக்குத் துணையானநெஞ்சம் அவன்பின்னேபோய்த்து: என்னாருயிரள வன்று இவ்வாடை வாயுக்கிறபடி; அநெகங்களை என்னில்? சீருற்றஅகிற்புகை, யாழ்நரம்பு பஞ்சமம் தண்பசுஞ்சாந்துஅணைந்து, இப்படிபோர்க்கோலங்கொண்டுபோருற் றவாடை, காலாக்டிஜ்வாலையோலேயிருந்த தண்மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகந்துகொண் டெறியாநின்றது; ஆருக்கென்செல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்! என்று நிரவயிக வ்யஸநத்தோடே கூப்பிடுகிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பஹ்ருங்களெல்லாம் திரளவந்து கண் பாராதே நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

[ஆருயீர் என்றதோடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்த்தவாடை இவ்வாத்மா வோடு போமளவல்ல. மேலும்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தைபுடையனாய் நமக்கு லவ்யனுண க்ருஷ்ணனுடைய அதுஸந்யித்தாரை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணவல்ல சேஷ்டதாஹிகளாலே அபஹ்ருதமான ஒப்பில்லாத என்னுடைய நெஞ்சானது அவன் பக்கலதே. [சீருற்ற அகிற்புகையென்று மேலுக்கு] - அறநல்ல அகிற்புகை யாதோசை பஞ்சமமாகிறபண் பசுஞ்சாந்து இவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு பொருகையிலே

தரித்தாலேவென்ன; அப்படிதரிக்கத்தக்கதொன்றில்லையென்கிறான் -கேட்பாரைஇத்யாதி. “எவ மினிப்புகுமிடம், ஆருக்கு” என்கிற பதங்களில் அர்த்தங்களை யறுவதியாநின்றுகொண்டு, “அன்னை மீர்காள்” என்றதுக்கர்த்தம் - தோழிமாரீ இத்யாதி. “திருமடந்தை, சிவனொடுபிரமன், எவம் செய்கேன், அன்னைமீர்காள்” என்ற நாலு பதங்களையும் கடாகழித்து “ஆருக்கு” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - மீனுக்கு இத்யாதி. செங்கோடுட்டைகள் - க்ருஹிதக்ராவிகள். செவ்வையாகக் கொடுக்கிற, குட்டை - நாழியென்று ஸப்தார்த்தம். மலிதம் - சோல்ல இத்யாதி. (க)

சமைந்தவாடை ஸ்ராமஹரமான மல்லிகைப்பூநிறுடைய பகியாற்றத்தை முகந்து கொண்டு எறியாடுகிறது.

ப.—அந்தரம், உபகாரிலமான மேவம்போன்ற திருவித்தகையுடைய னுய்க்கொண்டு நமக்கு ஹயநுண க்ருஷ்ணன்பக்கிலே செஞ்சாய்த்து : வாடைநிறுடைய ஸ்ராமஹம் இவ்வாத்மாவின்வந்து என்கிறும்.

காந்துக்கும் மேவரி - (வரையால் உபகரித்து) காசமேகம்போன்ற திறத்தை யுடையனும், நக்கண்ணன்களவம் - நமக்கு ஸ்வாபூயாற்புதன்யுபகரித்த க்ருஷ்ணன் க்ருச்சிமலுவயதயாலே, கவந்த - அபஹரிக்கப்பட்டி, அத்தனிரெஞ்சம் - நம்மைவிட்டுத் தனியேயான ரெஞ்சானது, அவன்கண்கித - அவனிடத்திலே போய்த்து; (இத்தனிமையிலே இவளை நலையாமென்று நினைத்து), சி - பரிமளம்பத்தை, உற்ற - உடைத்தான, அகிற்புகை - அகிற்புகையைபும், யாழ்ரம்பு - யாழின்ரம்பொலியையும், பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிடு பண்ணையும், தண் பசுஞ்சாந்து - குளிர்ந்தாநின் அக்காசத்தையும், அனோந்து-உட்புக்குஅனோந்துகொண்டு, (இக்கஹரகரிவளமன்றிப் பிர்வயம் ஸாமர்ச்யத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு நனைக்கது), போர்உற்ற - மத்தோர்முடியமான, வாடை - வாடையானது, தண் - குளிர்ந்த, மல்லிகைப்பூ - மல்லிகைப்பூவினுடைய, புதுமணம் - செவ்வியான பரிமாத்தை, முகந்தகொண்டு - , எறியும் - விசாடுகின்றது; இக்கூர் - இப்படி பரிசுலாமக்கிரியோடே செறிந்த, தண் - குளிர்ந்த, வாடை - வாடையானது, ஆர்உயிர்அளவுஅன்று - என்னுத்தாவின்வந்து; அன்னையிர்காள் - (இவ்வளவிலும் அஹமகம் சொல்லுப்படியான) அன்னையிர்காள்! (வளம் வேத்யமான ஆகாரத்தை), ஆருக்கு என்சொல்லுகென் - ஆருக்கு ஏதென்றுசொல்லுவேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன வாயுகபடார்புகள் திரளவந்து கண்பாராதே நலியான்றதென்கிறும்,

[ஆருக்கு இத்தாயி] - ரெஞ்சம் உங்களதாய் வாயுகபடார்புகளை ஹோக்யவஸ்துக்களென்று அவற்றைக் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லுவோ? 'நெஞ்ச தந்தாமதன'ஐற? அதுகலபடார்புகளை திட்டமன'ஐற? எனன், உங்களுக்குச் சொல்லுவோம் :—[ஆருயிர் அளவன்றிக் கூர்கண்வாடை] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவன்று. வாயுகபடார்புகைத்தாலும் நெஞ்சுஉண்டாகில் தரிக்கலாமிறே; அது மீளாதவிடத்தே புக்கது. [காரொக்கும் இத்தாயி] - மேவம்போலே ஸ்ராமஹரமான திறத்தாலே அரப்பாமாக்கி நமக்கு ஹயநுண க்ருஷ்ணனுடைய கள்வமுண்டு - ஸம்ஸ்ரலேஷ்டஸையிற் சொன்ன தாழ்வுகளும் செயல்களும் : அவற்றுலே அபஹ்ருதமாய் அக்ஷித்யமான என்ரெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீருற்ற இத்தாயி] - பாதாமான வாடையு ஒழியவே வாயுகபடார்புகள் அஹமஹமிகயா மேல்விழந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. சீருறுகையாவது - அழகு மிக்கிருக்கை, அதுகிறது - பரிமளிதமாய் காரணேந்திரிபத்தை நலியுமளவன்றிக்கே கண்ணையும் நலியும்படியான ஸ்ராமையான அகிற்புகை, யாழ்ரம்பு, பண்பட்டிருந்துள்ள யாழ், பஞ்சமமாகிடு பண். [தண்பசுஞ்சாந்து]-ஆறிக்குளிர்ந்து செவ்வி அழியாதசாந்து, [அணைந்து]-இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை]-“கூடின பரிசுரங்கள் பக்களம்” என்னும்படி தனிவிரஞ்செய்கிற வாடை, பொருகையிலே சமைந்தவாடையானது.

[தண்மல்லிகை இத்தாழி] - ஸ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்வியான பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வாம்படி குறைவற்றிருக்கிறபடி. [எறியுமாலோ] - இவளுடைய விரலாக் கி தன்மேல் தட்டாதபடி கடக்ககின்ற விசாகின்றது. ஆருயிர் அளவன்றிக்கூர் தண்வாடை என்றவயம்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சோன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண் பாராதே நலியாநின்ற தென்கிறுள்.

[ஆருக்கென்செல்லுகேனித்தாதி] - நெஞ்சம் உங்களதாய், வாயக பதார்த்தங்களை “போக்யவஸ்துக்கள்” என்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? இத்தைச் சொன்னவாறே, “என்! நெஞ்சம் தந்தாமதாய், தந்தாமுக்கென்ன அங்குலபதார்த்தங்களும் தேடக்கடவதன்றோ?” என்பார்களிறே தங்கள்வாஸநையாலே; உங்களுக்குச் சொல்லுவோம்:—[ஆருயிராவன்றிக்கூர் தண்வாடை]-மிகைத்துக்குளர்ந்து வருகிறவாடையானது நம்முடைய ஆத்மாவின்னவிற்போமதல்ல. வாயகபதார்த்தம் உறைத்தாலும் தரித்திருக்கலாமிறே, நமக்கென்ன ஒருநெஞ்சபெற்றோமாகில்; “என்னெஞ்சிலுளும் அங்கேயொழிந்தார்” என்று அதுவும் மீளாதவிடத்தே புக்கதே. [கார்இத்தாதி] - மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவைக்காட்டி நம்மை யநர்யார்ஹமாக்கி நமக்கு ஹவ்யானுன க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வமுண்டு - ஸம்ஸலேஷஹஸையில்தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் செயல்களும்; “பேச்சும்செய்கையும்” என்னக்கடவதிறே; அவற்றாலே யபஹ்ருதமாய் அத்தவீத்யமான என்னெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீர்இத்தாதி] - “இங்குள்ளது கேவலசாரமேயிறே” என்றறிகிறனவில்கை அவை. வாடைதானே ப்ரதாநமாய் வருகையன்றிக்கே, மற்றும் அப்ரதாநமானவற்றையும் கூடக்கொண்டு, ‘வனபெஷ்வாஸம்ஸதேவநங்காம்’ என்கிறபடியே அஹ

ஏழாம்பாட்டு.—ஆருக்கு இத்தாதி. “சீருற்றவகிற்புகை” இத்தாதினைக் கடாகழித்தவதாரிகை - கீழ்ச்சோன்ன இத்தாதி. கீழ்ச்சோன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆவன - பஞ்சமம், சாந்தம், வாடை முதலானவை.

“நெஞ்சமவன்கண்ணதே, சீருற்றவகில்” இத்தாதினைக் கடாகழித்து, தத் ப்ரதி கோடித்தேவ லாவம் - நெஞ்சம் உங்களதாய் இத்தாதி. உங்களுக்குச் சொல்லவோ வென்றது. இப்படி நினைத்திருக்கிற உங்களுக்கு என் அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறதென்னென்றபடி. “ஆருயிராவன்று” இத்தாதினைக்கு அவதாரிகை - இத்தைச்சோன்னவாறே இத்தாதி. ஆருயிர் - ஆக்மா, கூர்மை - மிகுதி. “காரொக்குமேனி” என்றதொடங்கி “நெஞ்சமவன்கண்ணதே, சீருற்றவகில்” இத்தாதி என்னுமளவும் அவதாரிகை - வாயகபதார்த்தம் இத்தாதி. உத்திசேஷ்டிதங்கள் ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன - பேச்சும் செய்கையும் இத்தாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. அவற்றாலே - பேச்சுமுதலானவற்றாலே. அவன்கண்ணது - அவன்பக்கலது. எல்லாமொக்கக்கூடி பாதிக்கைக்கு இங்கே யொருபசையுண்டோவென்ன-இங்குள்ளது இத்தாதி. கேவலசாரமேயிறே யென்றது - நெஞ்சமவன்பக்கல தென்கையாலே. அவையென்றது - அகிற்புகை தொடக்கமானவை. “சாந்தனைந்து போருற்றவாடை” என்கையாலே - வாடைக்கு ப்ரதாநய மென்கிறுரென்னுதல், “கூர் தண்வாடை” என்றத்தோடே புருத்தமன்றோ என்கிற சங்கையிலே யுள்ளிச்செய்கிறுராதல் - வாடைதானே இத்தாதி. “அகிற்புகை, யாழ், சாந்து” என்றதே, “சீருற்ற” இத்தாதி விசேஷணங்களுக்கு லாவம் - ஏஷஷ்வ இத்தாதி. “சுரீமொரொஷணஸாஸஸாஸிஷிகாஸிதி | வனபெஷ்வாஸம்ஸதேவநங்காம்” என்கிறபடியே அஹ

மஹமிகயாமேல்விழாநின்றது [தீருந்நிலிந்யாதி] - தீருந்நிலிந்யாதி - கதகுமிக்கிருக்கை. அதாவதிதன்னென்னில், —பரிமாணமேயாகக் கண்ணுக்குடனாகத் பருஷமாமாகாரமின் நீக்கே யிருக்கை. பண்பட்டயாழ், பஞ்சமகித பன். தன்பசுஞ்சாந்து] - ஒரிக் குளிர்த்து வாலிதமான த்ரப்யங்கலில் செர்விமாறுத சாந்து. [அரோக்தி] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [பொருந்நவாடை] - “கூழனபரிசுங்கன் பங்கனங்கள்” என்னும் படி தனிவிரம்செய்கிற வாயையானது. பொருகையிலே சமைத்த வாயையானது. [தன் மல்லிகைப்பூ] - சரமஹமான மல்லிகைப்பூவின் செர்விப்பரிமாணத்தை முகந்து கொண்டு. முகப்பார் தாழ்வையாய்த்து; மணத்திற் குறையில்லை. [ஏறிமாலோ] - இவள் விரஹாக்ரீ தன்னைக்கதுவாதபடி கடக்கின்ற விசைந்நது; அம்பைக்காய்ச்சி எம் வாரைப்போலே.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

புதுமண முகத்துகோண்டேறியுமாலோடொங்கிளவாடைபுன்செக்க ராலோ, அதுமணந்தகன்றாங்கண்ணன்கள்வங்கண்ணனிற்கோடித்நியத னிலும்பார், மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைவன்பசஞ்சாந்திநிற்பஞ்ச மம்வைத்துஅதுமணந்தின்னருளாய்ச்சியர்க்கேயதுமத்தீங்குழங்கேயுட்யே ன்னான்.

ஆ.—(புதுமண முகத்துகொண்டு.)—இப்படி பொக்கிளவாடை புதுமண முகத்துகொண்டெறியாகிச்செய்தே, அதின்மேலே, புன்செக்கர்வந்து வாயியாநின் றது; அதின்மேலே, சொல்லிலமல்லாததொருபடி யதிமாத்ரபாக என்னுடனே கலந்த கன்ற நங்கண்ணனுடைய அக்கலயி அவன்தன்னிலும் கொடிதாய் சின்று என்னையா நின்றது; இனி அதுக்குமேலே, மதுமணமல்லிகை பந்தக்கோவையும் வன்பசஞ்சாந் தும்வந்து வாயியாகின்றன; அதின்மேலே, நம்பொடே அக்கலே ருவைகோத்துக் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே நான்வருகைக்காக ஓய்ச்சியான நமக்கெகேட் கும்படி பஞ்சமத்தைவவத்து னதும் அத்திக்குத்தலோகையானது ஓங்குமே சின்று என்னை மாயாகின்ற தென்கிருள்.

த-பூ. | யஜ்ஞஷஸிஹலிசூரஹ்:” இந்யாதி உத்தரான்வே. (பி. - பி.) “எனக்கு, எனக்கு” என்றுபலகாலும் சொல்லுகையாலே அதுமணம்கயா என்றது. நம்பிலேதடவப்பட்ட யாழ்; யாழ்ஹ்ணை. “யாநின்நாய்பொல்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். “பொருந்நவாடை” என்றத்தால் மல்லிதம் - கூழனபரிசுங்கள் இந்யாதி. பங்கனங்கள் - பந்தங்கள். ஸப்தார்த்தம் - பொருகையிலே இந்யாதி. “முகத்துகொண்டு” என்னையாலே - பரிமாணத்தின் மிகுதிசொல்லு கிறது. இதுக்கு ஹிவம் - புகப்பார் இந்யாதி. “எறிபும்” என்றதுக்கு ஹிவம் - இவள் விர ஹாக்ரீ இந்யாதி. “முகத்துகொண்டெறிபும்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - அம்பை இந்யாதி. ‘காரொக்குமேனி’ என்றுதொடங்கி, ‘அவன்சண்ணிதே - இத்தனிமையில் நலியலாமென்று - நினைத்து, சிருந்நவகிலென்றுதொடங்கி, எறியாநின்றது : இக்கூத்தனவாடை - ஆருயிரவன் : அன்னைமீர்கான் - ஆருக்கென்சொல்லுகேன்’ இத்யங்கம். இக்கூத்தனவாடை - இப்படி பரி கார ஸாமக்ரியையுடைய மிகைத்துக்குளிர்த்த வாயையென்றபடி.

(எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கீழே தனித்தனியும் திரளவும் வாயகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலிவந்து மேல்விழுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமென்று தொடங்கி] - என்னை நலியநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாடையானது புதுமணத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது; செவ்வானம் மறைகிற ஈஸையுமாய்த்து; அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து விஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதம் அவன் தன்னிலுங்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது; பின்னை அதுக்குமேலே, [மதுமணமல்லிகையென்று மேலுக்கு]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைய மல்லிகையினுடைய செறிந்தகோவை, அழகியபசுஞ்சாந்து இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே அப்படியேகலந்து பரிமாறுகைக்காக பஞ்சமமாகிற பண்ணிலைவைத்து ஊதுகிறகுழலுக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிசயித ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யகன்ற க்ருஷ்ணனுடைய க்ருத்ரிமங்கள் அவனிலும் கொடிதாயிராநின்றன; அதுக்குமேலே பாதகங்ககளும் அதிசயியாநின்றனவென்கிறாள்.

பொங்கு - மேலெழுந்து, இள - இளகிப்பதித்த, வாடை - வாடையானது, புதுமணம் - அஹிநவமான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு -, எறியும் - வீசாநின்றது; (ஸம்ஸ்யையும், கழிந்து), புன் - புல்லிய, செக்கர் - செக்கர்வானமாகாநின்றது; (இவ்வளவில்), அது - வாசாமகோசரமான மஹிமாவையுடைத்தாம்படி, மணந்து - ஸம்ஸ்லேஷித்து, அகன்ற-, நங்கண்ணன்-நமக்கு ஊவ்மனுகூவித்த க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்கள், (ஸம்ருதிவிஷயமாகக்கொண்டு நலியுமிடத்தில்), கண்ணனில் - அவன் தன்னிலும், கொடிது - கொடிதாயிராநின்றது; இனி - இன்னமும், அதனில்உம்பர் - அதுக்குமேலே, மது - மதுவையும், மணம்-மணத்தையுமுடைத்தான, மல்லிகை - மல்லிகையினுடைய, மந்தம் - செவ்வியழிபாத, கோவை - தொடையிலும், வண்பகஞ்சாந்தினில் - விலகஷணமாய்க்குளிர்ந்த அங்கராகத்திலுங்காட்டில், பஞ்சமம்வைத்து - பஞ்சமமாகிறபண்ணைவைத்து, அதுமணந்து-பரிச்சேதிக்க அரிதாம்படியான தயாவிய ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, இன்னருள் - இனியவருளுக்கு விஷயமான, ஆய்ச்சியர்க்கே -, ஊதும் - (ஸ்வஸம்வேத்யமாம்படி) ஊதுகிற, அத்திங் குழற்கே - அக்காலத்தில் காட்சியாலுண்டான இனிமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிற குழலோசைக்கே, நான்-, உய்யேன் - பிழைக்கமாட்டேன். “சாந்தினில்” என்றது-அஞ்சாம் வேற்றுமை: ஒப்பைச்சொல்லவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தனித்தனியும் திரளவும் வாயகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டு எறியுமாலோ பொங்கிளவாடை] - என்னைநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாடையானது மல்லிகைப்பன் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது. இவ்வாடைக்கு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணப்பண்ண நூதேபிராயமாய்ச் சொல்லுகிறபடி. [புன்செக்கராலோ] - செவ்வானமும் மறையாநிற்கிற ஈஸையாய்த்து. ஸம்ஸ்யைதான் பகலென்னும்படியிறே மேல்வருகிற மாலே. [அதுமணந்தகன்ற]-அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்தப்பிரிந்தவாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்து பிரிந்தபடி. இப்படி அவ்ஹித்த இவர் பாசுரமின்றிக்கே பாடாநிற்க, தூரஸ்தரான நாம் இதக்கு என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது? “மோருள்ளதனையும் சோதேயோ?”

என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். [செக்கண்ணன் சரிவம் கண்ணமிற்கொடுத்து]-
கலக்கிறபொது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த சூன்யநுடைய தங்காலத்திற்
பரிமாற்றம், அவன்தன்னிலுக்காட்டில் வ்யாக்யாகரணமது. கலக்கிறபொது தாழ்வு
கள் தோற்றப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக்காட்டில் அவன்தானே கலக்கென்கை. [இனி
யதனிலும்பா] - பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுபணமல்லிகை பத்தக்கோவை] - மது
வையும் மணத்தையு முடைத்தான மல்லிகையிலே செலியுத்தொடுத்த பாகம். [வண்
பசுஞ்சார்து] - அழகிய பசுஞ்சார்து இவை கலியாகின்றன. [சாத்திரில்] - அதுக்குமேலே
பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு இக்குழலோசை வ்யாக்யாகரணமது. [வண்
தல்; இவற்றிலே பஞ்சமமாகிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை வ்யாக்யாகர
னின்றது என்னுதல். [அது மணந்து] - அப்படியே கலந்து பரிமாறுகக்காக வந்து
கிற குழலோசைக்கே தரிக்கமாட்டேமெனின், அப்படியே கலந்த இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே
என்னவுமாம். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன்பாஸாதத்துக்கு விஷயங்களைகளான
இடைப்பெண்களுக்கே. [நீங்குதல்] - இனியகுதல், ஆகன்கொகையிற் குறையுது
மவனிறே. [உய்யேன் நான்] - கிழிவற்றதுக்குப் பிழைத்தாலும் குழலோசைக்குப்
பிழைக்கமாட்டேன். குழலோசைதான் காத்துக்கிடக்கிறதைத் தொட குத்தியுறக்கி,
உறங்குகிற பெண்களையாய்த்தெழுப்புவது :

ஈதி.—எட்டாம்பாட்டு. கீழ் தனித்தனியும் தீரளவும் வ்யாக்யானவை ஒன்
றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாகின்றன வென்கிறார்.

[புதுமணமுகங்குகொண்டேறியமாலோ போங்கிலவாடை] - செல்லிட்டு
மளத்தை முகங்குகொண்டேறியாகின்றது, ஸ்திரீவதமேன்றவாறே கிளர்ந்துதிளகிப்பதிக்கிற
வாடையானது. [புன்செக்கராலோ] - செக்கர்வானமும்போய் மறையமளவாய்த்து;
மேல் வருகிறகாலத்தினுடைய தண்மைமையப் பார்த்தவாறே, பகலோபாதி ஸந்தையையும்
தேட்டமாய்வந்து விழுந்தது. [அதுமணந்துஇத்யாதி] - வாக்குக்குஅவிஷயமாய்படியாய்த்துக்
கலந்தது. ஸோகலிஷமமாகஇருபத்தா லாயிரம் கிரந்தம்சொன்னவன், ஸம்ஸலேஷலிஷய
மாக வொன்றும் சொல்லிற்றிலன்றே, அலிஷயமாகவே வாக்குக்கு; "ஸோகஸ்யஸோகஸு
காமதஸி" (ஸோகஸ்யஸோகத்வமாகதி) என்று ஸோகலிஷமமாகலிற்றேசொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டு.—புதுமணம் தீத்பாதி. "இனிமதனிவந்தம்" என்றமதாபக,
"ஊதுமத்திக்குழர்கே யுய்யேன்நான்" என்னுமவம் உபாசந்தக்கவதாரிசை - கீழ் தனித்தனி தீத்
யாதி. கீழிற்பாட்டில் இப்பாட்டுக்காதிகம் - முற்கோலிகளை. தீதக்கு ஸந்தம் - "கண்பசுச்சு
தனில் பஞ்சமம்வைத்து" என்றது.

ஆகவந்தார் நிவாறத்திலே யருளிச்செய்கிறார். செக்கர்வானமும் தீத்யாதி. அதா
வது - "செக்கர்" என்று - ஸந்த்யாகாமம், "பன்மை" என்று-அல்பமாம், ஸந்த்யாகாம் மறைய
மளவாய்த்தென்றும், ஸந்தையையும் மறையமளவாய்த்தென்றபடி. எம்பெருமானார் நிவாறத்திலே,
புன்மை - தண்ணிமைமாய், க்ருமான செக்கராகரிகர தென்மபடி. வ்யாக்யான ஸந்தைய
போகிறது கல்லதன்றோவென்ன - மேல்வருகி தீத்யாதி. தண்மை - க்ரொஸ்யம். இன்னபடி
கலந்தென்னுதே, "அது" என்றதக்கு ஸாகவ-வாக்குத்து தீத்யாதி, தீதகப்படி வாக்குக்குஅவிஷய
மோவென்ன-ஸோகி தீத்யாதி. "ஸாஜீஸூலீத்யாலாயபூ" தீத்யாத்யாலே ஸயீலேஷம்
சொல்லவல்லமோவென்ன - ஸோகஸ்யஸோகத்வம் தீத்யாதி. அதாவது - உபகாமயாகாம்பத்
தாலே ஸோகலிஷயமென்றபடி. "ஸோகஸ்யஸோகஸு காமதஸி" யுய்யு-வாஜெஷி-யுகொகிஷஷி

அப்படி கலந்தகன்ற நமக்கு ஹவ்யனாவனுடைய, கள்வம் - கலக்கிறபோதைத் தாழ்ந்த பேச்சுக்களும் பரிமாற்றங்களும். [கண்ணனிற்கொடிது] - கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த க்ருஷ்ணனுடைய தத்தாலத்தில் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிற்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது. இச்செயல்களில் இன்னம் அவன்தானே நல்லன். [இனியதனிலும்பர்]-பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைஇத்யாஹி]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தோடேத்தமாலே, அழகிய பசுஞ்சாந்து, இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே, பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்னுதல். [அதுமணந்து] - அப்படியே கலக்கைக்காக வென்னுதல், அப்படி கலந்த ஆய்ச்சியர்க்கென்னுதல். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன் ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்கான இடைப்பெண்களுக்கே. [ஆய்ச்சியர்க்கேஊதம்] - அதாகிறது - காவல்காத்துக் கிடக்கிறவர்களைத் தோடைகுத்தியுறக்கி ஒருபருவத்திற் பெண்களை மயிரைப்பற்றியிழுக்குமாய்த்து இக்குழலோசை. இன்னார்க்குத்தோடேத்தஅம்பு என்னுமா போலே. அல்லாத வாயகபதார்த்தங்களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனையாகிலும், இக்குழலோசைக்கு நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அவையெல்லாம்ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாய்த்து நலிகிறபடி.

(அ)

ணா | வெபாநவாஹாரணாஹிபுஸ்யோகஸூகஸூகஸூகமதஃ ” இதி பாலகாண்டே (உ-௪௦). ஸப்தார்த்தம்-அப்படி இத்த்யாதி. கள்வமாகிறதென்னென்ன - கலக்கிறபோதை இத்த்யாதி. “நங்கண்ணன்கள்வம்” என்றத்தையு மறுவதித்துக்கொண்டு “கண்ணனில் கொடிது” என்றதுக்கர்த்தம் - கலக்கிறபோது இத்த்யாதி. இத்தாலாவம் - இச்செயல்களில் இத்த்யாதி. இனி - பின்னையும், அதனிலும்பர் - அதுக்குமேலே. மந்தம் - செறிவு; நைபிட்யம். “கோவை” என்று - தோடையாய், மாலையென்றபடி. “மந்தக்கோவைசாந்து இவையும் நலியாநின்றன” என்றத்யாஹார்யம். “சாந்தினில்” என்று புந்ஞ்ச மேலும் கூட்டிக்கொண்டு, சாந்துக்குமேலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை பர்த்தமாகாநின்றதென்னுதல்; சாந்தினில் - சாந்துக்குமேலே யென்றபடி. மந்தக்கோவை சாந்து இவற்றோடே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்று ஏகவாக்யமாதல். இப்போது, “சாந்தினில்” என்றது-சாந்திலேயென்றபடி. மணக்கைக்காக ஐதுமென்று- * ஊதுகிறதுக்கு விசேஷணமாதல்; மணந்து - மணக்கைக்காக வென்றபடி. மணந்தவென்றது - * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாதல். † இப்போது “மணந்து” என்றது - மணந்தவென்றபடி. இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே - இனியவருளுக்கிலக்கான வாய்ச்சியர்க்கேயென்றபடி. “ஆய்ச்சியர்க்கே” என்கிற அவதாரணாத்ம் - அதாகிறது இத்த்யாதி. “ஆய்ச்சியர்க்கு” என்ற சதுர்த்திக்கர்த்தம் - இன்னார்க்கு இத்த்யாதி. “தீங்குழற்கே” என்றவவதாரணாத்ம் - அல்லாத இத்த்யாதி. அல்லாதவற்றைப்பற்ற இதுக்கேற்றமேமென்ன - அவையெல்லாம் இத்த்யாதி. “பஞ்சமம்வைத்த” என்றது - பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்றபடி. ‘பொங்கினவாடை - புதுமணமுகந்தகொண்டெறியுமாலோ; புன்செச்ச ராகாநின்றது; அது மணந்தகன்ற’ என்றுதொடங்கி, ‘உய்யேன் நான்’ இத்த்யங்கம்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊதுமத்திரக்குழற்கேயுய்யேனதுமொழிந்திடையிடைத்தன்செய்கோலத், தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றோரீத் தூமொழியினைகள்கொண்டொன்றோர்க்கிப், பேதுறுமகஞ்செய்தொத்தொத்தேதொஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை, யாதுமொன்றிரிலமம்ம அம்ம மாயன் வந்தமாயன்வாரான்.

ஆ—(ஊதுமத்திரக்குழற்கே.) - ஊதுமத்திரக்குழற்கே உய்யமாட்டிகிறிலன்; அதின்மேலே, அங்கனே கம்மையறத்து, தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றோரீத் தூமொழியினைகள்கொண்டொன்றோர்க்கிப்பமாக நோக்கியும், பேதுறு மகஞ்செய்து கொஞ்சுகொஞ்சும், ஊதுமத்திரத்தொத்தொத்தொன்றோர் குரவைகொத்து, கேட்டாரொஞ்சுகொல்லா மழிப்படிபடி யானபாட்டி என்னின்றுசொகிறபடி ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதின்மேலே மாயன்வந்தத, மாயன்வாரான் என்றுஅலந்துகிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்கொடுக்க இயன் திருக்குழலாகி அருளுகிறபோது நடுவேநடுவே தன்னுற்றமையிலே சில உத்திரேஷ்டங்களைப்பண்ணுகின்றனகொண்டு பாடுகிறபாட்டை சீனைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டிகிறிலன் என்றுகிறான்.

[அதுமொழிந்தென்று தொடங்கி] - திருக்குழல் ஊதுமத்திர, நடுவேநடுவே, இடைப் பெண்களுடைய நோக்குக்களுக்கும் வடிவமுக்கும் நோற்றுப் பேசு நிலமல்லாதபடியான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் குழலுதுகையிலே மிகவழிவந்தி வாயிலே வார்த்தைகொல்ல அவஸையில்லாதபொது தன்கருத்தை அவர்களுக்கு உறிவிக்கவல்ல திருக்கண்களாலே வார்த்தைகொல்லியும் தன்திருமிடத்தில் உழுகிப் பேச்சொடுக்கென இசைகளாலே அழகியகண்ணாலே நோக்கி நடுபடுத்தமாயிலே நடுபடுத்திப் பன்னிடத்தில் ஓசை தன்செய்க்கணித்காகையிலே தான்முத்தர மிகவும் நடுபடுத்தினை பெண்களுடைய நெஞ்சில்ஊட்டி அறமறக்கும்படி பாடுகிறபாட்டை. அது மொழிந்தென்று. அது தவிர என்னவுமாம். [ஆதுமென்று தொடங்கி] - ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுக்கு மேலே மிகவும் லபாவலுமாய்ப்படி ராத்திரிபடிவந்தது. ஆராய்ப்புறகுறவறும் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைப் பிரித்தார் லஜ்ஜைக்கும்படிதானே இழவானும் வந்ததோற்றமவன்.

ப.—அந்தாம், ஸாயிப்பராமங்களான ரீசுஷணங்களைப் உத்திரேஷ்ட முடையனய்க்கொண்டு மரோஹமான பாட்டை முடைத்தாம்படி பூதுகிற குழலுக்கு என்ன தரிக்கமாட்டேனென்கிறான்.

இடையிடை - இடையிலே, அது - ஸ்வஸம்வேத்யமாய் அவர்களறிபுற்படியான தன் கைப்பஸுசகமான பாசாங்களை, மொழிந்து - சொல்லி, ஊதும - ஊதுகிற, அத்நீக்குழற்கே - அந்த இனியகுழலோசைதனக்கே, என் - என், உய்யென் -

தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் ; தன் - தனக்குத்தானே, செய் - செய்யப்பட்ட, கோலம் - கோலத்தையுடைத்தாய், (அந்த விஷயத்திலே முற்படச்சென்று), தூதுசெய் - தூதக்ருத்யத்தைப்பண்ணும், கண்கள்கொண்டு - கண்களைக்கொண்டு, ஒன்றுபேசி - ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி, தூமொழி - (தன்னுடைய தெளர்த்தயத்தில்) பரிஸுத்தமான பாசுரங்களை யுடைத்தான், இசைகள்கொண்டு - இசைகளைக்கொண்டு, ஒன்று நோக்கி - ஸ்வாபேஷிதங்களைக் கடாசித்து, பேதுறுமுகம்செய்து - (இப்பாட்டிலினிமையில் தனக்குஉண்டான) ஈடுபாடு தன் முகத்திலே தோன்றும்படியாய், நொந்து நொந்து - (“இதுகேட்ட அவலைகளான பெண்கள் என்படுகிறாரோ?” என்று)மேன்மேலான நொந்து, பேதை - முக்தைகளான பெண்களுடைய, நெஞ்சறவு - நெஞ்சிலூடலால் வந்த விஸ்ரலையும், அற - மிகவும் அறம்படி, பாடும் பாட்டை - பாடுகிறபாட்டை, ஆதம்ஒன்று - ஏதேனுமொருபாசுரத்தாலும், அறிகிலம் - அளவிட்டறியமாட்டுகிறிலோம்; (இவ்வளவிலே), அம்மவம் - அம்மே அம்மே! மாலைபுவந்தது - ராத்ரி வந்தது; மாயன் - ஆஸ்சரயபூகன், வாரான் - வருகிறிலன். ‘அதுவொழிந்து’ என்ற பாடத்துக்கு, குழலோசையு மொழிபெவன்று சொல்லுவார். தன்செய்கோலமென்று - தன் சிவந்தகோலமென்றுமாம். பேதுறவு - நெஞ்சழிவு.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்நடுவு இவன் குழல்ஊதுகிற போது நடுவே தன்னற்றாமையாலே சில உக்திசேஷ்டதங்களைப் பண்ணாதின்கொண்டு பாடும்பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறான்.

[ஊதும் இத்யாதி] - “கீழிலவை மிகை” என்னும்படி குழலோசை வாயுகமாகிபடி. [இடையிடை - அதுமொழிந்து] - குழல் ஊதும்போது “பிரிந்தேன் ஆற்றேன்” என்றற்போலே நீசலூஷணங்களை வைத்தாய்த்துக் குழலூதுவது. அவற்றைத் தன்வாயார் சொல்லவொண்ணாமையாலே ‘அது’ என்கிறான். “அதுவொழிந்து” - தவிர்ந்தென்றுமாம். [தன்செய்கோலத் தூதுசெய்கண்கள்] - தனக்குத்தானே ஆஹரணமாய்த் தன்சுருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே “கிட்டக்கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச் சென்றுபடியாநிற்கும் கண்கள் என்கை. “ஸநெஞ்செல்லாஜிபு-ரெஃவெஜிமெஹூராவியு டெஃ; ராஜெணாஸூவலிதாமொவெயா ஹரிணாஹுதவெதலு;” நம்பி மூத்த பிரான் செய்யுமத்தைச் செய்யாநிற்கும். [ஒன்றுபேசி] - கண்ணானது வாக்வுருத்தியை அயிகரித்தது. பேச்சால் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடுகூடின இசைகளாலே கண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தி. இசையோடே கூடச்செய்தேபும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்வயவஹாரமும் நேதர்வருத்தியும் மாறாடினபடி [பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்து நொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செய்ய யணித்தாகையாலே, “நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அவலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்களா?” என்று மிகவும் நொந்து; “வன்நெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால் அவலைகள் என்படுகிறார்களா” என்று மிகவும் நோவுபட்டான். [பேதைநெஞ்சறவற்பாடும் பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சம் ஊடலையறமறந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை, ஒரு விடற்றோசையிலே அழிகிறநெஞ்சு கொண்டிறே மறம்கொண்டாடுவது. [அதுமொன்று அறிகிலம்] - அது வாயுகமாகிபடி எனக்கு ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்

வொண்ணாமையாலே வாக்வியாபாரத்தை யெறட்டுக்கொள்ளாநிற்குமாய்த்து. பேச்சாற் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [துமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடே கூடின இசைகளாலே, கண்ணாலே நோக்கி யீபேடுத்து மாபோலே யீபேடுத்தி. இசையோடேகூடச் செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக் வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி. [பேதுறுமுகஞ்செய்துநோந்துநோந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவியணித்தாகையாலே, “நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அவை லைகளானவர்கள் என்படுகிறார்களோ?” என்று மிகவும் நோந்து. “வன்னெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால், அபலைகளென்படுகிறார்களோ?” என்று மிகவும்நோவு பட்டான். [பேதைநெஞ்சறவற்பாடும்பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சு ஊட்டலை மறந்துவந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. [ஆதுமொன்றறிகிலம்]-அது வாய்க்கமாகிற படி எனக்கோன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம] - பூசல்பூசல். [மாலையுமவந்தது]- மிகவும் வாய்க்கமாய்ப்படி ஸந்த்யையும் வந்தது. இனியிருந்து க்லேசிக்கவேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலே யிருந்தது. [மாயன்வாரான்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானையழிவாளனாய்வந்து கால்பிடிக்கும் ஆஸ்சர்யவாதிதன் வருகிறிலன். (க)

யாதி. உருத்தருத்தயத்தைப்பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தைச் சொல்லியென்று ஸப்தார்த்தம். வாயாலே நோக்குகையாவதேதென்ன - அழகிய இய்யாதி. * தாய்மைக்கு ஹாவம் - இசையோடே இய்யாதி. “பேசி, நோக்கி” என்றதுக்கு * ஸ்பஷ்டதை யிருக்குமென் நருளிச் செய்தபடியன்றிக்கே, ஸர்வஸத்தியாகையாலே “ஸ்வஸ்யஸுபூஸஸஸஸவாஸிவஸிவஸென தெநஹிஜீவவஸுஸஸா” என்கிறபடியே அய்யாவாக மாறாடிந்மென்றத்தந்தாரம் - வாக்விய வஹாரமும் இய்யாதி. இதுக்கு ஹாவம்-கேட்கிறவர்களிலும் இய்யாதி. வீப்ஸைக்கர்த்தம் - மிகவும் நோந்து என்று. அதாவது, பேதத்தையுற்ற முகத்தையுடையனெய்வையென்கையாலே - தான் ஈடுபட்ட மையும், “நோந்துநோந்து” என்று பெண்களுக்காக மிகவும் நோவுபட்டமையும் சொல்லுகிற தென்றபடி. விவரணம் - வன்னெஞ்சரான இய்யாதி “பேதைநெஞ்சறவற” இய்யாதியால் ஹலிதார்த்தம்-பெண்களுடைய இய்யாதி. பேதைகளுடைய - பெண்களுடைய, நெஞ்சறவுண்டு- நெஞ்சறநிருக்கை - ப்ரணயரோஷம்: அது அறும்படியாகப் பாடும்பாட்டை. “ஆதுமொன்றறிகிலம் - ஏதுமொன்றும் தெரிகிறதில்லை” என்று ஸப்தார்த்தம். “பாடும் பாட்டை” என்றது - “பாடும்பாட்டு பாதகமாகிறபடி” என்று கூட்டிக்கொள்வது அந்தகுரலும் தன்னை நோவுபடுத் தினதுக்கு உளைந்துசொல்லுகிறவார்த்தை - பூசல் பூசல் என்று. “மாலையும்” என்ற சகாரம் - க்ரேணர்ய வர்சி. “வந்தது” என்றதுக்கு ஹாவமாதல், ஸந்த்யையின் பாதகத்தவத்தினெல்லையாதல் - இன்னிருந்து இய்யாதி. ஆஸ்சர்யமேதென்ன - தன்னைப்பிரிந்தார் இய்யாதி. “மொழிந்து” என்ற பாடத்தில் அந்வயமாவது - இடையிடை - அதுமொழிந்து - ஊதுமத்திவழற்கே யுய்யேன் நான்: தன்செய்கோலமென்றுதொடங்கி, மேலிருந்தபடியே யந்வயம். “ஒழிந்து” என்றபாடத்தில்- ஊதுமத் திவ்ருழற்கே யுய்யேன் நான் என்றது - அந்வாதமாய், இடையிடை - அதுவொழிந்து - தன்செய்கோலமென்று தொடங்கி, அடைவே யந்வயம். பேதுறுமுகம்செய்து - பேதத்தையுற்ற முகத்தைச்செய்து; அதாவது - விக்குதனெய்நபடி. தனக்கு உண்டான ஈடுபாடு தன்முகத் திலே தோன்றும்படி செய்து என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். பேதைத்தனத்தையுற்ற முகத்தைச் செய்தென்றுமாம். “ஆதுமொன்றறிகிலம் - ஏதேனுமொரு பாகாரத்தாலும் அறியமாட்டுகிறிலோம் அம்மவம்ம - “அம்மே அம்மே” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். பேதுறுவு - நெஞ்சழிவு. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரன்மாமணிபுலம்படவல்லோற்றைந்தகோலான்குதகருகளுமாலோகோடிமனகுழல்களும் குழறுமாலோ, வாலோள் வளர்முல்லுக்கருமுனைகன்மல்லிகைமலம்பீவண்டாறுமாலோ, வேலையும்விசும்பில்விண்டலறுமாலோஎன்சொல்லீபட்வனங்கவ்வனவீட்டே.

ஆ.—(மாலையும்)-மாலையும் வந்தது, மாயன் வருகிறான்; மாமணிமலம்ப வல்லோற்றைந்த கோலன் குதகன் களித்துக் கொடியாடுகின்றன; வண்டுவனம்பெரு மானுடைய திருத்தோழன்மார் குழல்களை யூதிக்கொடு வந்து புதுமாகின்றனர்; அதி தவமான ஓளிவளர்கிற முல்லை கருமுனைகள் மல்லிகைதொடக்கமான புக்கயின் மதுக் களைப் பருகி வண்டுகள் ஆலாகின்றன; கடலும் கிளர்ந்துகொடுக்காடுகின்றது; இதிரைச யில் அவனைவிட்டு நான் எத்தைச்சொல்லி யுழுவது? என்கிறான்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ராதிரியும் வந்து மறாவனாகும் வர்த்தியாகிற்க அவனைவரக் காண்கிறீலாம்; இனி வாய்க்கக்கருகடைய கர்ப்பியில் அவனையொழியத் தரிப்பரிது என்கிறான்.

[மாயன் வாரன்] - தன்னைக்காலமே பாதிசூலக்கொல்லாம் அதுகலமாய் படி தோற்றும் ஆர்சுர்ப்புதனுவனும் வருகிறான். [மாமணிபென்று தொடக்கி] - கழுத்திற்பூண்ட பெரியமணிகள் ஓசைப்படும்படி வலிடவது அனைகையாலே புதுக் கணித்த நாகுகள் களியாகின்றன. ஊசைமணித்தாக வந்து இடைப்பிள்ளைகொல் லாருங்கூடக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாக ஊதுகிறகுழல்களும் கூடி தவ்வியாகின்றன. [வாலோளியென்று தொடக்கி] - மிக்க ஓளியையுடைத்தாய்க் கொண்டு வளர்கிற முல்லை கருமுனைகள் மல்லிகை இவற்றினுள்ளே புக்குமுறுகி வண்டுகள் ஆலியா கின்றன. கடலும் ஆகாசத்திலே கிட்டிக் கூப்பிடாின்றது; இவற்றின்கிடிலே அவனை யொழியப் பிழைக்கும்படி யெக்கனே?

ப.—அந்தரம், ஆர்சுர்ப்புதனுவன் வர்த்திலன்; வாய்க்கக்கன் கலியாகின் றன; இனி எங்கே யுஜ்ஜிவிப்பேன? என்கிறான்.

மாலையும்வந்தது - வருவதாக அவன் குறித்துப்போன மாலுக்காலமும் வந்தது; மாயன் - தன் ஸர்கியாலெல்லாம் அதுகலுக்குப்பட்டான ஆர்சுர்ப்புதை புறடய வன், வாரன் - வருகிறான்; மாமணி - பெரியமணிகள், புலம்ப - தவ்விக் குழம்படி, வல்-பெருமடுக்கனான, ஏறு - ஏறுகள், அனைந்த - அனைந்த, கோலம் - டிரஸ்பீமான வடிவையுடையவாய், நல் - ஏறுகளின்கொலந்த வுசப்பையுடைத்தான, நாகுகள் - நாகுகளானவை, உசுளும் - பரிதிப்பாக்ஷத்தாலே ஸஸம்பாம ஸஞ்சாரத்தைப்பண்ணுகின்றன; குழல்களும் - (பசுக்கள் குயிலைக்காகப் பலவிடத்திலும் ஊதின) குழல்களானவை, (அவன் குழிலைசையை ஸ்மரிப்பித்து), கொடியன் - அஸ்துரபயாம்படி, குழறும் - அந ஸுதாரஸமாக தவ்வியாகின்றன; வால் - வெளுத்த, ஓளி - ஓளியையுடைத்தான, வளர் - கொடியானது மிகார்க்கிற, முல்லை -, கருமுனை -, மல்லிகைகள் - மல்லிகைகளை, அலம்பி - அலம்பாறித்து, வண்டு-வண்டுளானவை, ஆலும் - ஸப்தியாகின்றன; வேலை

யும் - ஸமுத்ரமும், விசம்பில் - ஆகாசத்திலேகிட்டி, விண்டுஅலறும் - வாய்விட்டுக் கூப் பிடாநின்றது; இங்கு - இவ்வளவில், அவனைவிட்டு -, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, உய்வன் - உஜ்ஜீவிப்பேன்?

இ—பத்தாம்பாட்டில், வருவதாகச் சொன்னகாலம் வந்திருக்க, அவன் வருகிறிலன்; வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழிய தரிப்பரிது என்கிறான்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் அவனையும் கூடப்பிணைத்து விட்டாள்போலே காணும். அவன்வருவாகுகக் குறித்துப் போன காலம் வந்தது; தான் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அநுகூலமாம்படி தோற்றமும் ஆஸ் சர்யஜி-உதன் வரக்காண்கிறிலேன். [பாமணியித்யாதி] - பெரியமணி த்வநிக்கும்படி வலிய ஏறுஅணைகையாலே டீர்ஸநீயமான வடிவையுடைத்தாய், “தூஆஸீவவயொவ்ய தூஆ” என்கிறபடியே ருஷஜத்துக்கு ஸத்ருமான் பருவத்தைபுமுடைய நாகுகள் களியாநின்றன. [வல்லேறு] - நாகு பிடிபுகுத்ததில்லை என்றுமீளாதே தொடங்கி னதுமுடிய நடத்தவல்ல ருஷஜம். உகளுகை - கலவிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம் ப்ரமவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகை. [கொடியன்] - கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாமவை. [குழல்களும்] - தூரப்போன பசுக்களை மீட்கைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடைய ரெல்லாரும் திரண்டு ஊரைவந்து கிட்டி யூதுகிறகுழல்களும். [குழலும்] - எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விசவிக்கொண்டு எழாநின்றது; நாகுகளால்வந்த நலிவுக்குமேலே குழல்களும் நலியாநின்றன. [வாலொளியித்யாதி]-மிக்க ஒளியையுடைத் தாய்க் கொள்கொம்புமுட வளருகிற முல்லை, அப்படியிருந்துள்ள கருமுறை, அது போலேயிருந்துள்ள மல்லிகை, இவற்றினுள்ளே முழுகி வண்டுகள் ஆலியாநின்றன; கடலும் ஆகாசத்திலே கிளர்ந்து கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஜோம மத்யத்திலே தைர்யஹங்கம் பிறந்து கூப்பிடும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [இங்கு அவனை விட்டு என்சொல்லியுய்வன்] - வாய்கபதார்டயங்கள்நடுவு அவனையொழிய எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேல்விழுந்து நலியாநின்றன; அவனோ வந்திலன். நான் உஜ்ஜீவிக்கவென்பது ஒன்றுண்டோ? முடிந்தேன்! என்றபடி.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. வருவதாகச்சொன்ன காலம் வந்திருக்க அவன் வரு கிறிலன்; வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழியத் தரிப்பதெங்கே? என்கிறான்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் மாலையும் கூடப் பிணைத்துவிட்டாள் போலே காணும். வருவதாகக் குறித்துப்போன காலம் வந்தது, அவன்தான் வருகிறிலன். அவ னைக்காணவே, ப்ரதிகூலமெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றமிறே. [மாமணிபுலம்ப] - பெருத்தமணி த்வநிக்க. [வல்லேறு இத்யாதி] - நாகு கைபுகுந்தாலல்லது மீளாதாய்த்து. அவிமதம் கைபுகுந்தாலல்லது மீளாத ஏறுகளோடே கலந்த டீர்ஸநீயமான ஸ்நேஹத்தை

பத்தாம்பாட்டு.—மாலையும் இத்யாதி. “மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான்,மாமணிபுலம்ப” என்றுதொடங்கி, “இங்கவனைவிட்டு” என்னுமனவும் கடாஹித்தவதாரிகை - வருவதாக இத்யாதி.

“மாலையும் - மாயன்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ரேஸைத்தியாக ஊவம் - மாலையையும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - வருவதாகஇத்யாதி. அவன் வந்தால் பெறுகிறபேறேதென்ன - அவனைக் காணவே இத்யாதி. ருஷஜத்துக்கு வலிமையேதென்ன - நாகு கைபுகுந்தால் இத்யாதி. உத் தத்தையறுவதித்துக்கொண்டு, “உகளுமாலோ” என்னுமனவுக்கும் ஸப்தார்த்தம் - அவிமதம் இத்

யுடைய நாகுகள், அந்த ஸம்ஸலேஷத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்பாமல்புருத்தி கள் பண்ணுகின்றன. நான் சொகத்தோடேயிருத்தேன், இவை ஹர்ஷத்தக்கும் போக்கு விடாநின்றன. பின்னே, அவன்சேய்த் தேன்னென்னில் : - அவன் இன்னமும் வாய்க்கு க்ருஷிபண்ணுகின்றான். [கொடியனலித்யாதி] - தூரப்போன பசுக்களை மேட்டத்திலே தீரட்டுகைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறிய இடையாடையத் தீரண்டு எல்லாருட்மாத்நக் குழல்களையாங்கி ஸந்த்யாஸமயத்திலே தங்கல்வரவை ஊரழிப்படியாகவும் பெண்கள் நெஞ்சில் மறமறம்படியாகவும் எழுத்தும் சொல்லும்பொருளும் தெரியாதபடி ஒன்றாக விரலியேழும்படி யூதுவதொருகுதலோசையுண்டு; அது வாய்க்கமாகாநின்றதாய்த்து. [வா லோளி இத்யாதி] - மிக்கவோளியையுடைத்தாய்க் கண்டவிடமேங்கும் தானேயாய்ப்படி படர்ந்தமுல்லை, அப்படியிருக்கிற கருமுனை, மல்லிகை, இவற்றிலேட்கு மதுபாநம்பண்ணி அலைகிற - ஆலிக்கீர்வண்கேளானவை ஸஸம்பிரம ிருத்தம் பண்ணுகின்றன; தீர்யக்குக்க ளானவை, ஸம்ஸலேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்தக்குப் போக்குவிட்டுக்கொண்டனவும், ஸஸம் ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவனவ மாகாநின்றன. [வேலையம்] - கடலும், ஆகாந்திலே நின்ற கூப்பிடாநின்றது. ஸம்லோபமத்யமத்திலே எயர்மலங்கம்மிருந்து கூட்டிமேட்டிக்குள்மாயக மாய் நலியாநின்றது. [இங்கவனைவிட்டு-என்சொல்லியுட்வன்] - வாய்க்கபதார்த்தங்களின் நடுவே, அவனையொழிய எத்தைச்சொல்லி யுஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேன்மேலென நலியாநின்றன: அவனோ வந்திலன், நான் உஜ்ஜீவிக்கவேண்ட ஒன்றன்மேல் முடித்தே னென்றபடி. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

அவனைவிட்டகன்ற யிரற்றகல்லா அணிநிழையம்ச்சயர் மாவப் பூசல், அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கியணிநுநகர்ச்சடகோடன்யாறன், அவனியுண்மீழ்ந்தவன்மேலுரைத்த அயிர்த்துள்ளிவைபத்நங்கோண்டி, அவனியுளலற்றிநின்றயும் மின்தோண்டிஅச் சொன்னமாவ நனைந்த தோழுதே.

ஆ.-(அவனைவிட்டு) வந்துவரைப்பெருமானைப்பிரிந்து தங்களைப்பிரிந்து தங்களைக்கொண்டு தரிச்சமட்டாமை * அந்தியம்போது அணிநிழையம்ச்சயர் திரை

யாதி. அனைந்த - ஸம்ஸலேஷித்த. இத்தால் ஊவம்-நான் சொக தித்யாதி. மேலுச்சவதார்தக . பின்னே இத்யாதி. கொடியன - க்ருரக்களான. "குழல்கள்" என்கிற வறுமையுடையவர்க்குத்தம் - தூரப்போன இத்யாதி. விரலி - கூடி. "வாலோளியை" என்கிறது - மூன்றுக்கும் விசேஷ ணம். வால் - மகுதி. அலம்புகை - அலைகையாம். ஸந்திக்கிறவென்றபடி. ஆலுநகைஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணுகை. "அலம்பி - அகராதித்தி, அலும் - ஸந்தியாநின்றன" என்ற உரைய் லர்த்தம். "நாகுகளுக்கும், வண்டாலும்" என்கிற தூண்டாலும் பஸ்த்தவர்த்தம் - தீர்யக்குகளா இத்யாதி. களிப்பனவும் என்றது - நாகுகளை; ந்ருத்தம்பண்ணுவனவும் என்றது - உண்டுகளை. வீண்டு - வாய்விட்டு. இது சொன்னதுக்கு ஊவம் - ஸம்லோப இத்யாதி. ஸந்தார்த்தம் - வாய்க் இத்யாதி. இத்தால் ஊவம்-இவை மேன்மேல் இத்யாதி. (க0)

நின்று கூப்பிட்டாற்போலே, ஆழ்வாரும் அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்ட லற்றின இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அலற்றியுய்யலாமென்கிறார்.

ஒ.—சிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப் பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைபென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை விஸ்வலேஷித்து ஆக்மதாரண ஷ்டமைகளன்றிக்கே யிருக்கிற விலக்ஷணைகளான இடைப்பெண்கள் அவன்வரவுதாழ்த்த ஸந்த்யாகாலத்தில் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஆழ்வார் அவனுடைய பிரிவாலே நோவு பட்டு எல்லார்க்கும் எல்லாப்படிசுகளாலும் ரக்ஷகனானவன் விஷயமாகச் சொன்ன ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு. [அவனியென்று தொடங்கி] - அப்படி ரக்ஷகனாகச்சொன்ன எம்பெருமானை அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் ஊமியிலே நிரந்தரமாக ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஐமவத்ஸம்ஸலேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

அவனைவிட்டகன்று - அதிசயித்தோக்யனான க்ருஷ்ணனைவிட்டகன்று, உயிர் ஆற்றகில்லா - ப்ராணதாரணம்பண்ணமாட்டாதேயிருப்பாராய், அணியிழை - அவன் வரவுக்கிடாக அணியப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடையாரான, ஆப்ச்சியர் - கோபிமார், மாலை - மாலைக்காலத்தில், பூசல் - அவன்வரவுகாணாமல் கூப்பிட்டபடியை, அவனை விட்டகல் வதற்கே - அவனை விட்டகன்றிருக்கைநிமித்தமாக, இரங்கி - நோவுபட்டு, அணிகுரு கூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரன, சடகோபன்மாறன் - ஆழ்வாரானவர், அவனி - பூமியை, உண்டு - ப்ரளயங்கொள்ளாமல் உண்டு, உமிழ்ந்தவன்மேல்-உமிழ்ந்த வன் விஷயமாக, உரைத்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்கொண்டு-ஆயிர ரத்துள் இவைபத்தையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவனியுள் - பூமிக்குள்ளே, அலற்றி நின்று - ப்ரீதியாலே திரளாகக்கூப்பிட்டுநின்று, தொண்டர்-அதுஐவசாபலத்தையுடைய வார்களே! அச்சொன்னமலை - அங்குச்சொன்ன ஆபரிதவ்யாமுக்க்யனானக்ருஷ்ணனை, நண்ணித்தொழுது - கீட்டித்தொழுது, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்! இத்திருவாய் மொழியில் இப்பத்துப்பாட்டும்-கோபிமார் தனித்தனியே கூப்பிட்ட பாசுரமாதல், ஒரு கோபிகை திரிளாடோகடியும் தனியுமாய்க்கூப்பிட்ட பாசுரமாதலாயிருக்கிறது. இது எண் ம.

இ.—நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன்று உயிராற்றகில்லா] - அவனை விஸ்வலேஷித்து ப்ராண தாரணக்ஷமைகளன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். [அணியிழையாய்ச்சியர்] - ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடைய இடைப்பெண்கள். “கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புழுத்து” என்கிறபடியே, அவன் வரவுக்குஉடலாகத் தங்களை அலங்கரித்து வரும் காலத் தில் வரக் காணாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை. [அவனையித்யாஹி] - அவனுடைய பிரிவாலே நோவுபட்டு அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அவர்களெல்லாரும் பட்ட க்லை ஸத்தை இவரொருவருமே பட்டாரென்கை. [அவனியுண்டு உமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த] - ஸர்வரையும் ப்ரளயாபத்திலே ஈஷித்து அழிந்தவற்றை யடங்க உண்டாக்கின ஸர்

வேர்வரன் திருவடிகளிலேயாய்க் குச் சொல்லிற்று. விபரம்பரையுத்தில் தன்மம் தம்மை பெருக்க வேணுமென்று சொன்ன வாய்க்காது நங்கள். இச்சொன்னமால் தன்னித் தொழிது தொண்டர் - அவனியாலந் தின்றுப் பின் - அப்பா - வாய்க்காது நங்கள். யவனைக்கிடிக் தொழிது சாயலமுதையர் அமிமிவேரின் அடைகொடர் கூப்பிட்டு உஜ்ஜீனியுக்கோன். இக்கிருவாய்பெய்யை அப்பாவிக்கார்த்து, என்னியிப்போலே "என்சொல்லியுய்வன்?" என்று கூப்பிட்டு வேண்டா: பெயர் சில மச்சுபெயர்களை.

நாடு - சிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாயலமுதையர், தீத்திரவாய்க்காது நங்கள் சொல்லி அவனைப்பெறுக்கோ நன்னகரம்.

[அவனைவிட்டகன் நாய்க்குற்றகில்லா அணிமிதையாய்க்கியர்] - அவனைவிட்டு லேஷித்துத் தந்தாமுதைய ப்ராணன்களைக்கொண்டு தரிக்கசுகுறமசுறன்றிக்கே, அவனுடைய வரவக்கு உறப்பாக ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆலாணங்களுடைய திடைப்பெண்கள். "கோங்கைமேல்தங்கமத்தின் கழம்பியிப்பகத்து" என்னியமமே: அவன்வரவக்கு உடலாகத் தங்கையலங்கரித்து வரும்பாலத்தில் வாக்காணாமமமே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலககம் குடியிப்பெண்கள் க்குண்ணவியலங்கரித்து ஒருவந்தையிற் கூப்பிட்ட கூப்பிடாய்த்து. [அவனைவிட்டகல்வதர்கேயிங்கி - அப்பாவுடைய சிவாவேகோவபட்டு] அவர்களுல்லாநுப்பிட்ட க்வே நத்தது இவகோவதும் பட்ட - கொண்கை, [அவனியுண்டுமீழ்த்தவன்மேலுதைத்] - அல்லவையம் ப்ராணாய்க்கியே நகரித்த அழித்தவன்றையடையவுண்டாக்கின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலேயாய்க் குச் சொல்லிற்று! தொண்டர் - அணிதருகூர்ச்சடகோபன்மமன். அவன்பண்டு தீத்திரவன்மேலுதைத் வாயித்துள் - அவனைவிட்டகல்வதர்கேயிங்கி - அவனைவிட்டகன் நாய்க்குற்றகில்லா அணிமிதையாய்க்கியர் மாலேப்பூசல். சொன்ன - இப்பத்துக்கொண்டு - அம்மாலுக்கண்ணித்தொழிது - அவனியுளலற்றிநின்றயம்மின். இப்போது இதுசொல்லிற்று விஷயப்பளயத்தில் தன்மம் தம்மை யேடுக்கவேணுமென்கைக்காக. [அச்சொன்னமால் தன்னித்தொழிது - அவனியுளலற்றிநின்றயம்மின் தொண்டர் - அப்படிப்பட்ட வாய்க்காது நங்கள் வினைக்கவல்ல வனைக்கிடிக், அவனைத்தொழிது, அவன்பக்கல்சாயலமுதையர், அமிமிவேரின் அடைகொடர்

சிமமம் - அவனை இப்பாடி. "சொண்டர் - திரவயத்தக்கொண்டு - கூப்பிட்டு" என்றத்தைப்பற்ற வகதாரிகை - அவன்பக்கல் இப்பாடி.

"விட்டகன்று" என்று வகுச்சொல்லு; விட்டுகேயிக்கொண்டபடி. இட்டகத்துக்களானவர்களாலே மலங்கரிக்கிரத்துப் ப்ராணமம் தருச்செய்கிறார் - அவனுடையவரவக்கு இப்பாடி. அணிமிதைய - அணிப்பட்ட அலாணங்களுடையபாடி. இது - ஆலாணம். அணிகை - பூண்கை. "அவன் வரவக்கு உறப்பாக" இப்பாடியாகப்பந்த விட்டகின் கொண்டு, "மாலேப்பூசல்" என்றதத்துக்கம் - கோங்கை இப்பாடி. "மலை" என்ற வக்த்தையம் ப்ராணமம் கூப்பிடாய், ஸர்வயாகாலத்தில் கூப்பிடென்றபடி. "விட்டகல்வதர்கே" என்று - நகுச்சொல்லாய். பிரிவுக்காகவென்றபடி. "தவனைவிட்டகன்று" என்றகொட்கி - சகசகோன்மமன்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு லாகம் - அவர்களுல்லாநும் இப்பாடி. துவ்விட்டகிசெ. "அவனைவிட்டகல்வதர்கேயிங்கி" என்றத - * சபகோபனுக்கு விசேஷணமாகவம்: மேலே அம்மம்கிரவீடத்தில் * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாகவம் கன் கொள்வத. ப்ராணாய்க்குணம் சொல்லுகைக்குப் ப்ரயோஜகமருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இப்பாடி. இதுவென்றத - "அவனைவிட்டகல்வதர்கே" என்றத்தை. இத்தால் - ஆழ்வாரோடே ஸர்வவேஷித்தானென்று கருத்து. "அச்சொன்ன" என்கிறவிடத்தில், அகாரம் ஸர்வா விசேஷணமாய், அம்மாலென்றபடி. இத்தால் மலத்தம்.

கேடக்கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவீத்துப் போகப்பாருங்கோள். இப்பாகரத்தை ய்யஸிப்பார்க்கு என்னைப்போலே கூப்பிடவேண்டா; “என்சொல்லியுவன்” என்று ஆசைப்பட்டபேறு பெறுகையில் கண்ணழிவில்லை.

இப்பாகரத்தை இத்யாதி. ஆசைப்பட்டபேறுவது - உஜ்ஜீவநம். பதார்த்தங்கள் வ்யக்தங்களாகையாலே அந்வயம் காட்டுகிறார் - தொண்டீர் இத்யாதி. “பூசல் - சொன்ன” என்றது - பூசலைச் சொன்ன வென்றபடி.

(கக)

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஹ்யூபாவிசாகுலேவிஹாவயதீநிரொஸௌ
கூபுஷணமவாஸிவநயதிபுணிமொவிகாநாழி | ஸாஹஸஸோமலிவதிநியொவஸாடிசூவீ
தவநவநவஸௌரிதஸூராரொஃ |

தர்விடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(மல்லிகை.) வஜ்ஜாக்ஷை
புவிஜ்ஜா ஜமடிவநதயா ஹவ்யசாடுஷெஸு ஸாராபாஹிசுா வெணுநாடுஷெ
ஹ்யூபுஷிதஜநதயா ஸாஹஸஸோமலிவதிநியொவஸாடிசூவீ | ஸாஹஸஸோமலிவதிநியொவஸாடிசூவீ
தவநவநவஸௌரிதஸூராரொஃ |

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

மல்லிகைமசெய்யுநாள்மால்தன்னைக்கேடக்கவவன்
சொல்லுமளவுப்பற்றுத்தொன்னலத்தால் - செல்கின்ற
வாற்றுமைபேசியலமந்தமாதனருள்
மாற்றுகப்போருமென்றன்மால்.

ஆழ்வார் திருவடி களேசரணம், எம்பெருமானார் திருவடி களேசரணம், சீயர்திருவடி களேசரணம்

ஒ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், அழகுநாட்டினியில் நான் ஆத்மரத்த
உாஸ்யத்தில் அபிகரிக்கும்பொருளென்று அறிக்கென என்மபதமவதும் செய்துமல்
வினக்கமழ் தென்றல்லை தண்ணீர்க்காணப்பெறுகே போய்ப்பட்ட ஆத்மா துக்கு இவர்ப்பட்ட
ஈழிவெல்லாம் சீங்குப்படி திருக்கண்ணாபுத்திலே சீங்குநாளைபயமயம் காட்டியருளி
“நான் அன்றோ உம்மையிழந்திருக்கிறேன்; இப்போது வலையாடையத்திலே சீங்குநாளைத்த
படியே செய்கிறேன்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய அத்தாலை மிகவும் பரிசு
ராய் பரிதிபரகர்ஷத்தாலே. “ஸர்வஸமாப்ரயணியுய்த் திருக்கண்ணாபுத்திலே சீங்
குருளின எம்பெருமானே உங்களுடைய ஈழிவெல்லாம் சீங்குத்தமாய்ப்படி ஆர்யயிபுக்
கோள்” என்று பரஸாக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். வேடிக்கைகளில் ப்ராஸவீய
கர்மத்தினுடைய முடிவு - ஸ்வவத் ப்ராப்திகாலமாகச் சொல்லுகின்ற, இப்போது வலா
நத்தைக் காலமாக எம்பெருமான் அருளிச்செய்யக் கூடியபடி எங்கேனென்பென்னில், - ஸ்வ
ஸாமாய்ரீயத்தாலே ஆர்யயிக்குமவர்களுக்குத் தங்களுடைய உபாஸகங்கள் முற்றினால்
கொண்டுபோகைக்காக ப்ராஸவீயகர்மாவஸாநத்தைக் காலமாகச் சொல்லிற்று அங்கு;
இங்கு - கேவல ஸ்வவத் ப்ராஸவத்தாலே பெறுமவர்களுக்கு அக்காலவிளம்பம் வேண்
டாமைமாலே ஸரீராவஸாநம் காலமாகச்சொல்லுகை கூடும். அங்கேனெனாகில், இவ்வபி
காரிகள் “எம்பெருமானே ஸகலகன்” என்னும் அறிவுபெற்ற அலன்பக்கவிலே தங்கள்
வாந்ததைப் பொகட்டவந்தாத்திலே அவனைப் பெறுகொழுகிறதென்? என்னில், -
அவனைப் ப்ராபந்நானவன் ப்ராபத்தப்ரந்தாத்திலே இப்போது தந்தைமில் மாண்புபக்காலே
அஞ்சி இஜ்ஜநாநத்துக்கு ஆள்கிடையாதென்றும் ஜ்நாநப்ரவர்த்தளாபுமாக இவனிருக்க
வேண்டுமெனயாலும் ஸ்ரமஜேஹத்தை எம்பெருமான் தான் கிரும்புகையாலும் ஸரீராவ
ஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான்; அங்கேனெனாகில் ப்ராபந்நான இவன் சீங்குநா
யிராதே, வ்யாயீயாழிபிடைகளாலே நவீவுபடுவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே
பழகிவந்த இவனுக்கு இங்கே சீங்குநாமாக ஸுவகளைக்காட்டில் இவற்றைப்பற்றித்
தண்ணீர் ஆசைப்படாதேயொழிபுமென்றுபார்த்து ஈழிவோத்தாமாக வைக்கிறான்.
அதுவும் இவர்கள்பக்கலுண்டான அருகாஹாதிஸயமான பின்பு இவ்விடத்தில் ஒரு
ஸங்கடமில்லை.

9-39

திலே ஸந்துஷ்டராய்; வடகுளசாயித்வமேஹாபகாரத்தையும், வஸ்தவ்யதேஸ வைலக்ஷணயத்தையும், விலக்ஷணவிஹிதி யோகுத்தையும், அதிசுபிதஹோமுயத்வத்தையும், பரமபதப்ரதத்வத்தையும், அதுஹ விரோயிநிராஸகத்வத்தையும், அந்யப்ரயோஜநஸுலஹதையையும், ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வத்தையும், காரணத்வத்தையும், ஸ்ரீயோபகித்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, எவம்பரகாரவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயணஸ்த்தலத்திலே யடிமைகொள்வதாக நிற்கிற கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யித்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, அத்யந்தஹருஷ்டராய், “ஹத்திபராராயம் ப்ரபத்திபராராயம் உக்திபராராயம் கொண்டு அவனை யாஸ்ரயித்தும் அதுஹ வித்தும் அவன்கிருவடிசுளிலே கைங்கர்யம் பண்ணியும், நிவ்ருத்தஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸராய்க் கொண்டு வர்த்தியுங்கோள்” என்று, அவனுடைய கஞ்சித்தகார ப்ரதிஸம்வந்யித்வத்தால்வந்த மலருபத்தை ப்ரதிபாதித்து நிரமிக்கிறார்.

இ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையிலே “அவனைப் பெறவேணும்” என்றும் “பெறும் நான் என்று” என்றும் மனோரயித்தார். மனோரயித்த அநந்தரம் வரக்காணுமையாலே மல்ஸிகைகமழ்தென்றலிலே மிகவும் நோவுப்பட்ட இவர்க்கு இவர் ஁ஃஸமெல்லாம் நீங்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின்படியைக் காட்டியருளி “உம்மைப்பெறுகைக்கு மனோரயும் இழவும் நம்மதன்றோ” என்று ஸமாப்யாநம் பண்ண, “என் அபேக்ஷிதம்ஸிஷிக்குநான் என்று?” என்று இவர்கேட்க, “ஸரீராவஸாநத்திலே பேறுகக் கடவது” என்றருளிச்செய்ய, “நமக்குஇனி பேற்றுக்குத் தட்டில்லை” என்று ஹ்ருஷ்டராய், “ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வஸமாஸ்ரயணியாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளி நின்றான். அவனை ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்!” என்று பரோபதேஸ ப்ரவ்ருத்தராகிறார். “ஆஸ்ரயிக்குமிடத்திலும் அவன் திருவடிகளிலே ஹத்தியைப் பண்ணுங்கோள்! அதுக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தி பண்ணுவது. அதுக்குத் தக்க வ்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்தரத்தையாகிலும் பண்ணுவது. அவ்வளவு உண்டாகவே அவன் விடான். ஆனபின்பு அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்!” என்கிறார். இவர் தாம்இழந்து நோவுபடுதல்,சிறிது ஆஸ்வாஸம் பெற்றாராகில் பரஹிதத்திலே ப்ரவ்ருத்தராதல் செய்யுமித்தனை. வேடாந்தங்களில் ப்ராஸவீயகர்மாவஸாநம் ஹவத்ப்ராப்திக்குக் காலமாகச் சொல்லாநிற்க இஸ்ஸரீராவஸாநத்தைக் காலமாக அருளிச்செய்த இது அவற்றோடு விரோயியாதோ? என்னில், உபாஸகரான ஹத்தியோமநிஷ்டர்க்கு ஸாயநஸமாப்தியிலே பெறவேண்டுகையாலே கர்மாவஸாநமாகக் கடவது. ப்ரபந்நனுக்குக் கேவல ஹவத் ப்ரஸாஹத்தாலே பேறாய்க் காலவிளம்பம் வேண்டாமையாலே ஸரீராவஸாநமாகக் கடவது. இத்திருவாய்மொழி தன்னிலும் ஹத்தியைவியித்து அதில் அஸக்தர்க்கு ப்ரபத்தியை வியித்ததிறே. “தவ்யுதாவதெவநிஸாபாவஹவிரோகெஷு” என்கிற வாக்யம் ந்யாயாபேக்ஷமாகையாலே, இந்ந்யாயம் அதிலும் ஸஞ்சரிக்கும். ப்ரபந்நனுக்கு அவன்பக்கலிலே ஸர்வாஸம் பண்ணினவனாகையாலே தன்பக்கல் விளம்பவேறுது வில்லை; அவன் ஸர்வஸக்தியாகையாலே அவன்பக்கல் விளம்பவேறுது வில்லை. ஆனபின்பு ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் பெறாதொழிகிறது என்? என்னில், - ப்ரபத்யநந்தரத்திலே ஸரீரத்தைவிடில் மாணவ்யத்தாலே, இஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆள் கிடையாதென்றும், ஜ்ஞாநப் ப்ரவர்த்தநாபூமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும், சரமதேஹத்தை ஸர்வரன் தான் விரும்புகையாலும் ஸரீராவஸாநத்தவ்யமிருக்கப் பொறுக்கிறான். “ஹம

அதுக்கீடான அத்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்தரத்தையாகிலும் பண்ணுங்கோள்: அவ் வளவேகோண்டு அவன்தான் கைவிடான்; ஆனபின்பு, எல்லாருமோக்க அவனை யாஸ் ரயியுங்கோள் ” என்று பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். மோஷித்துக்கிடந்தாராகில் கிடக்குமித்தனைபோக்கி, உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்கு ஹிதஞ்சோல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்.

“ஸரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்” என்று ஈஸ் வரன்சொன்னவிடமும், அதுகேட்டு இவர் ஹ்ருஷ்டரானவிடமும் கூடாது; ‘ப்ராரவஸாந கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது’ என்றன்றோ வேதாந்தங்களில் வாஸநை ” என்னில்,— இத்திருவாய்மொழிதன்னிலே, “ ஹத்தியைப்பண்ணுங்கோள் ” என்றும், “அதுமாட்டாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என்றும் சொல்லிற்றிறே. அதில், உபாஸகனாகிற அதிகாரியைப்பற்றச்சொல்லுகிறது; இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறது; “ தவ்யதாவதேவவிராயாவஹவிரோக்ஷு ” (தஸ்யதாவதேவசிரம்யாவந்நவி மோக்ஷயே) என்கிற வாக்யமன்றோ இவ்வர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. “ ‘இதுதான் ஸரீராவஸாநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதோ, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதோ? ’ என்று விசாரித்து, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்று ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ? அத்தோடு விரோதியாதோ? இது ” என்னில்,—ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாக்யம் அர்த்த ப்ரத்யாயகமாவது: உபாஸகனுக்குத் தான்பற்றினவுபாயம்முற்றி வலிக்கவேண்டுகை யாலே அவ்வளவும் ந்யாயம் நடக்கும். இவன், முதலடியிலே, “ என்னுடைய ஸர்வ

யைப் பண்ணுங்கோள் ” என்றது. ‘அத்யவஸாயமில்லாதார்’ என்றவிடத்திலே, “ விஸாவஸாநா வஹு ” ஈ ந்யவஹஜநபொமபுளரவெகொவிஸெஷ: ” இத்தாய்யநுஸந்தேயம். “ திருக் கண்ணபுரஞ்சொல்ல ” என்றத்தைப்பற்ற - உக்திமாத்தரத்தையாகிலும் என்றது. உக்திமாத்தரத்திலே வலமுண்டோ? என்ன-அவ்வளவேகோண்டு இத்தயாதி. தம்முடையவறுவத்தைவிட்டுப் பரோப தேசம் பண்ணுவானென்னென்ன - மோஷித்து இத்தயாதி. ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலேயன்றோ மோக்ஷம்? ஸரீராவஸாநத்திலே கூடுமோவென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பதாக பூர்வபக்ஷா நுவாதம் - ஸரீராவஸாநத்திலே இத்தயாதி. “ ஹொமெநகவி தரெக்ஷவயிக்ஷாபஸம்வஷ்யுதெ ” என்கிற ஸூத்ரத்தைப்பற்ற - வேதாந்தங்களில் வாஸநை என்றது. வாஸநையென்றது - சொல்லப்பட்ட தென்றபடி. இதரே - பூர்வோத்தராகவ்யதிரிக்தே-ப்ராரப்தே புண்யபாபே, ஹோமேந - அநுஹவேந, கூபயித்வா, அத-தத்பலஹோம ஸமாப்த்யநந்தாம், ப்ரஹ்மஸம்பத்யதே. துஸப்தி பக்ஷவ்யாவ்ருத்யர்த்த: இதி ஸூத்ரார்த்த: அதில் உபாஸகனாகிற அதிகாரியைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்றது (அவ்விருவரி லும் வைத்துக்கொண்டு) வேதாந்தங்களிலே, ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்றது உபாஸக னான அதிகாரியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறதென்றது - இத்திருவாய்மொழியில் “ஸரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம்” என்றது ப்ரபந்நனுக்குச்சொல்லுகிறதென்ற படி; ஆகையாலே விரோதமில்லையென்று கருத்து. அதில் என்றது - வேதாந்தத்திலென்றபடி. இங்கு என்றது - இத்திருவாய்மொழியிலென்றபடி. “உவாயஹக்ஷிப்ராஸஸ்யூகிரிக்ஷாவநாஸரிநீ ! ஸாயுஹகிஸுஸாஹகிரிப்ராஸஸ்யூகிரிக்ஷாவநாஸரிநீ ” இத்தாய்யநுஸந்தேயம். ஸாத்ய பத்தி: ப்ரபத்திரித்யர்த்த: ப்ரபந்நனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமே தென்ன - தஸ்ய இத்தயாதி. ஹந்தோக்யே. இதுதான் -இந்தஸ்ருதிதான். விர்த்தாந்தித்ததில்லையோ, ஆகையாலே எம்பெருமானார்த்வயஸூக்திடோவிரோதியாதோவென்னிலென்றபடி. இது-ஸரீராவஸா நத்திலே மோக்ஷமென்கிறவிது ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாக்யம் அர்த்தப்ரத்யாயகமாவதென்றது- தர்க்கத்தோடே கூடினாலிறே வாக்யம் அர்த்தநிர்ஸாயகமாவதென்றபடி. அந்தந்யாயத்தை யுபபாதிக்கிறார். உபாஸகனுக்கு இத்தயாதிவாச்யத்வத்தாலே. முற்றி - பக்வமாய். அவ்வளவும் - கர்மாவஸாநத்தனை

பார்க்குங்கூடும் கடவாய்கியே ” என்றகோண்டி ஸர்வேஸ்வரப்பத்திரே லுஷ்டாஸம் பண்ணினவனிறே ; “ இவன் தான் சேய்க்குதலுண்டாய்த் தன் பக்ஷமாகப்பெற வேணும் ” என்னும் விளம்பழேதவாயிலே ! இவன் தான் லுஷ்டாஸம் பண்ணினவன் வரனுக்கு அபக்தியுண்டாய் அத் விளம்பழேதவாய்க்குதலாய்த் தன் பக்ஷமாகப்பெற கள் காட்டினவாறே இவனுக்கு ஸர்வேஸ்வரப்பத்திரே பேருரைக்குத் துட்டியிருந்தே. இனித்தான், “ ஹிவக்ஷயாவநாவாஹிவக்ஷயாவவா ” முகத்தாட்டிப் பந்நாஸாபகவந்தமவாபஸா ” என்று - மாதவி பட்டத்திபண்ணி அகத்தாய் பேருரைக்குச் சொல்லாநின்றதிறே. முக்கலோபாக்யாசுத்தலேவந்தவாறே “ தாகாஹலம்பந்நாஸாபக வர்கள் ஹிவக்ஷயாவநாவநத்தாலே அகத்தாய் முக்தாஸாபக ” என்றுதிறே ; “ அவ தாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமுதையவன் இஸ்ஸாராவஸாசுத்திலே பேசுக்கடவன் ” என்றே சொல்லாநின்றதிறே ; “ துக்ஷாபெஹாவாநஜபுத்தகெகதி ” (துத்தவாசேதமம் புந்நஜம்மைதி) “ ஸவபுவாவெஹ்வாவாஷயிஷ்வாமி ” (ஸர்வபாபேதமோ மோகசுயிஷ்யாமி) என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. “ ஆனால், பட்டத்திபண்ணினவர்க்குத் திலே ஹிவத் பராப்தியாக வேண்டாவோ ? தீவ்விதோபியைப்பேசுக்கி உன்திருநடி களைத் தரவேணும் ” என்றன்றே இவன் அபேசுக்கிக்கு. பின்னையும், அவன் மதமான ஸார்த்ததோடே யிருக்கிறவிறுப்புக் கம்போஷத்தாலேயாவதே, எல்லாவன்வைக்க விடுக்கிற னாவதோ என்னில் ? ஸர்வரன்வைக்கிறுநகில், அவனுக்குக் கிலதோவும் ப்ரஸங்கக் கும் ; அவன்தான் நம்விதோபியை நடுவேதூண்டித்த அபிவதகே கோன்யெய்க்கேன்

எவர். இவன்தான் ஸீராயலாஸம்பண்ணிலில் ஸீராலாஸாத்திலே. பேருப்பெயரென்ன தருவிச்செய்திருர் - இவன்தான் இத்தாதிவாக்கம்பவந்தாலே. இப்பாதுக்குப்பெயரே இத்தாதிவாக்கத்தொடங்கி, ஸீராலாஸாத்திலே பேருணைக்குத் தம்மில்லையே" என்னுமளக்கும் தாத்தம்மா - உபஸகனுக்கு விளம்ப ஹேதுவண்டாகையாலே பாரபக்காமலாஸாத்தனாம் உட்குடி; பாரபகனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, இந்த ஸீராலாஸாத்திலே மோசகமாய்க்கட்டி; ஆசகமாலே இந்த ஸ்ருதி இந்த ம்யாமாதுக்குவிதைமாய்க்கொண்டு அதோபேதேச சந்தேகம்பந்தமாம் உட்குடி கடவதாகையாலே எம்பெருமானார் திம்பலாத்திக்கு விரோதமில்லென்றாம். பாரபகனுக்கு ஸீராலாஸாத்திலேமோசகம் என்னுமதக்கு பரமானாகட்டி. அதுவட்டமாய் உட்கெட்டு - இங்குதான் ஹரவந்தம் இய்யாதி. "சயாசுரோயவிலாவிதவஸூலாஸாஸாஸூஸூ" வகவணுபு வனாலாஸாஸவணுவிவாஸலா" இதி காருடபாணே திரீங்கயாத்தமே த்ருமித்தமயா ஹரவந்தாமஸ்ரவனாத்தாலே என்றத-பாரபதிக்கு உபஸகணம். அவதபாறமயத்த்ருமாவது ஸ்ரவாஸுடையஜ்ஜம் காமதபந்தமன்று, அந்நாறமேந்தாமென்றவை. உட்கெடுவென்றதாய்த்லா இய்யாதி. "ஐதகஸூஉலேஷிஷ்யூ" இய்யாதி, கதாமம். "தேஹாலாஸாத்தமேகமகம்" உட்குதுக்கு, "தஸ்யுதாவஷேவ" இத்தாதிப்ரமாணம் தவிரப்ரமாணம்பம் - இவ்வாதேஹமென்றம், ஸ்வபாபேப்யஃ என்றம். "த்யுகூஷேஷ்யூ" என்றத - உபஸகவிஷயமானும், பாரபகனுக்கும் கிம்புரீயமாய்த்தாலே வித்திக்கையாலே, ஸீராலாஸாத்திலே மோசகமென்ற மாந்தத்துக்குப்ரமாணமாகக் குறைமில்ல. ஸங்கதவாதம் - ஆறுல் இய்யாதி. ஆறுல் என்றத - இவனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையெனாலென்றபடி. ஆதிலும் இவனுக்கு ருசியில்லாமையாலே மயக்கிருணென்கிற ஸந்தையை விவகரித்து, இவனுக்கு ருசியிலும் குறைத்தமில்லென்கிறார் - இவன்தாத்தம இய்யாதி. பரிஹாரம் - ஸர்வான் இய்யாதி. சில நோவுப் பரணங்கிக்கும் என்றத-ஸாஸுதனாபின்பும் இவன்துக்கதை யதுவிக்கிறான் என்ற இருந்தானில் கைக்கருண்டமுதோவாய் ருமென்றபடி. ஆகையாலே, ஸர்வான் வைக்கிருணென்னப்போகாதென்றபடி. ஸங்கத்தாசூலாகத்

என்று சொன்னத்தோடும் விரோயிக்கும்; ஆனபின்பு, கர்மவஸ்யரோபாதி ஸுவ துஃஸ்யநுலவம் இவனும் பண்ணியிருக்கையாலே கர்மத்தாலேயா மித்தனையன்றோ? இனி, கர்மம் நடையாடக்கடவதானால் அவ்வளவும் போகத்தட்டென்? என்னில்,— அதுவேண்டா: அயிகாரிவிசேஷத்தாலே. இவன் ப்ரபத்திபண்ணினவந்தரம் முக்தனா மாகில் இதுதன்னை நச்சுப்பொய்கையோபாதியாக நினைத்தஞ்சி ஆடப்பற்றது; இனிஇவனை இங்கே சிலநாளிருத்தவே, ஸ்ரீ ஸ்ரீஷ்மரையிட்டே நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, இவன் சிலர்க்கு உபதேசித்தும், இவனுடைய வருத்தங்கண்டு திருந்துவாருமாய், இங்ஙனே சிலநன்மைகளுக்கும் உடலாயிருக்கும்; இனித்தான் “இவன் தன்னைத்தந்த ஸாரமன்றோ” என்று இச்சரமஸாரத்தை ஈஸ்வரன் தானாகஉபேக்ஷிக் கவும்மாட்டான். இவன்தான் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்திலே “இப்போதே விரோயி போய் உன்திருவடிகளைப்பெறவேணும்” என்னும் த்வரையும் இவனுக்குண்டாக ஸம் லாவநையில்லை; முகம் பழகினதாகையாலே “இத்தைவிட” என்றால் ககே இசையான்; இனியொரு ஸாரபரிக்கரஹம்பண்ணுதல் ஸ்ரீஹவாஸம்பண்ணுதல் செய்யாதோழியவேணு மென்னுமளவாய்த்து, இவனுக்கு உண்டாகிலுள்ளது; ஆகையாலே தத்க்ரநுந்யாயத்தாலே அப்படியே பேறாயிருக்கும்; இவனுடைய நினைவையும்பற்ற, “இவன்தான் இதிலே சாப லம்பண்ணியிருந்தானாகில் நாலுநாளிருந்திவோனுக்கு” என்றிருக்கும் ஈஸ்வரன். “ஆனால், இங்கிருக்கிறநாலுநாளும் ஆதிவ்யாதிக்கு இடங்கொடாதபடி அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இவனை ஸுவோத்தரனாக வையாதோழிவானென்? நாட்டாரோபாதி ஒன்றை யிழந்தபோதாக ஸோகித்தும் ஒன்றினுடைய லாஹமுண்டானபோது ஹ்ருஷ்டனானாற் போலேயிருந்தும் போருமபடிக்கடாகவைக்கிறதென்?” என்னில்; இவன்தான் “இவ் விரோயியைப்போக்கி யுன்னைத்தரவேணும்” என்றே யபேக்ஷித்தது; இதுதான் தண்ணி

இனி, கர்மம் இத்தயாதி. அவ்வளவும் - ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தளவும், பரிஹாரம் - அதுவேண்டா இத்தயாதி. ஆர்த்தப்ரபந்தனென்றும் த்ருப்தப்ரபந்தனென்றும் இரண்டுவகையாக விவக்ஷித்து, ஆர்த்தனை வைக்கைக்கு மூன்றுஹேதுவும் த்ருப்தனைவைக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுமாய் நாலுஹேதுவருளிச்செய் கிருர் - இவன் ப்ரபத்திபண்ணின இத்தயாதி. நச்சுப்பொய்கை - விஷஹ்ரதம். ‘சரமஸாரத்தை ஈஸ்வரன் தானாக உபேக்ஷிக்கமாட்டான்’ என்கிறவிடத்திலே, † “ஸுயோஹ்யாந” ஸுடியெ னு ஹுடுனெஷ்ட: । ருசிததவலிநுதஜீனெபுஸ்யாமெ । மெநமஃஜஹாகுஹஸு வுடுவெபுஷா” என்கிற ஸ்ருத்தியை ப்ரமாணமாக ப்ரஸாதிப்பார். கீழ், ஆர்த்தவிஷயமாக ஹேதுத்ரயம் அருளிச்செய்து, த்ருப்த விஷயமாக ஒருஹேது - இவன்தான் ப்ரபத்தி இத்தயாதி, நாலுநாளிருந்திவோனுக்குஎன்றிருக்கும்ஈஸ்வரன் என்னுமளவும், ஸம்ஹாவநையில்லாமைமையக் காட்டு கிருர் - முகம்பழக்கன இத்தயாதி. ஆனவிவனெதுக்கிசையுமென்ன-இனியொரு இத்தயாதி. ஸ்ரீஹவாஸ மிந்நிக்கே ப்ருதுசகாவர்த்தி முதலானார்க்கு ஸாரபரிக்கரஹமுண்டாகையாலே இனியொரு ஸாரபரிக்க ரஹம்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் என்று விகல்பித்தருளிச்செய்கிருர். தத்க்ரநுந்யாய மாவது - இவன் யாதொருபடி ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே மலிக்கை. கீழுத்தமான ஹேதுத்ரயத் தையும் ஸமுச்சிந்தய வருளிச்செய்கிருர் - இவனுடைய இத்தயாதி. ‘நினைவையும்’ என்ற சகாரம்-கீழில் ஹேதுத்ரயத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதாவது - “இவனுடையநினைவையும்பற்ற” என்கை யாலே கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஹேதுக்களோடே நினைவுமொருஹேதுவென்றபடி. ஸங்காந்தரம் - ஆனால் இத்தயாதி. இவனை இஸ்ஸாரத்தோடே யிருக்கிறான் ஸுவோத்தரமாக்கி வையாமைக்கு இரண்டேஹேது அருளிச்செய்யாநின்றனாகொண்டு, இப்படி வைக்கிறது. இவனுடைய ஹிதார்த்தமென் கிருர் - இவன்தான் இவ்விரோத்யை இத்தயாதி, ‘இருந்தபடியிருக்கிரு’ என்னிருக்கும்’ என்னுமள

தேன்றியாநிற்கச்செய்தேயும் விடமாட்டாதிருக்கிறவன். இதிலே ஸுவேபோத்தாமாக்கி வைக்கும்பன்று, “இதுதானே ஈன்றுபிறந்ததாகில் தின்னக்கியாவான் இதுதானே அடவர்த்தித் தீகே” என்றிருக்கும்பிறே; இவனுடைய இச்சைக்கிடாக வைக்கும்பன்று தின்னமுட்டுரு ஸார்த்திலே யிவனுக்கு ருசிபண்டாகவட்கிடே; ஆகையாலே, இவனுடையபுத்தியாலாய் “இவனிருந்தபடியிருக்கிறான்” என்றிருக்கம். ஆகையாலே, முகம்படிசின் இவ் ஸாரீரம் தன்னடையேகழிந்து இனிமோருஸாரீரத்திலே இவனுக்கு ருசிபிறப்பதற்கழன்னே, ஈஸ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்த தலைக்கட்டலாமிருக்கும். முகம்படிசினத் தன்னடையே கழிந்துகொடுக்கிறதும்; மேல்வரப்புகிறதும் அந்நாமையாலே ஆகிய ருசியில்லை. “இதுதான் போல்லாது” என்று போலியாகஅறிந்தும் வைக்கும்பிறே. இவன்முதலிலே “இத்தரத்தவிரித் துத்தாவேணும்” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிவைக்கையாலே, அவனுக்குஅபருவார்த்தம் செய்தானாகவம் வேண்டாலிறே. இனி சாமுடையிலே “காட்டப்பாணான் ஸங்கிலனு யிருக்கும்பிறே. ஆகையாலே முதற்கொன்ன வார்த்தைகருமக்கொன்றே. இவன் விவக்கயாட் டாதவளவிலே ஈஸ்வரன்காரியஞ்செய்த தலைக்கட்டும். “அசித்தகல்பனுய்க்கிடக் கிறவன் தலையிலே ஒருதேவைபிடேன், நானே சின்னக்கக்கடவேன்” என்ற சொல்லிவைத்தா னிறே. “இஸ்ஸலோகத்வயமம் எப்பெருமானுடைய ஸ்வஸ்வம்” என்றசொல்லக் கடவதிறே. “ஹிதேவஜகலயி” (ஸ்த்திதேவாஸி) - சின்னவாசில்லாசெஞ்சம் ஸூரித்திலே நிற்பது. பட்டிதின்றதிரியும் பசுவடையவனுக்கு ஒன்றில் பாவர்த்திக்கொண்ணாதிறே; நெஞ்சைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணுமிதே - பருவார்த்தம்பெறப்போதும்; - தவஸூர

வம். ஸுவேபோத்தாமாகவைக்கில் இஸ்ஸார்த்தோடே சிவகாஸிருக்கவேண்டுமென்ற மந்தாவந்திக்கே ஸாரீராத்ரக்களையும் அபேகிக்கமென்கிறான் - இவனுடைய இச்சைக்கிடாக இத்தாதி. ஆகையாலே, தீழ்ச்சொன்ன தோஷத்தவந்தாலே ஸுவேபோத்தாமாக வைப்பானைக்கு டரிவார்த்தக் குருவிச்செய்த ஈஸ்வரனுக்கும் காரியம்செய்யவாயிருக்குமென்கிறான் - ஆகையாலே முகம்படிசின் இத்தாதி. ஆகையாலே - தீழ்ச்சொன்ன தோஷத்தவந்தாமாக ஸுவேபோத்தாமாக வைப்பானையாலே பெண்டாக கழித்த கொடு நிற்கும்படியையும் ருசிபிறப்பாமையையும் எய்க்கிறான் - முகம்படிசின் இத்தாதிவாட்டவந்தாலே. தோஷத்தவந்தம் - இதுதான் இப்பாசி. போலியாக அறிந்தும் வைக்கும்பிறே - இத்தரத்தவந்தாலும் ஈஸ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்த தலைக்கட்டாமென்ற குருக்க. இவன் அபேகியாசிருக்க ஸாரீராவளாதத்திலே காரியஞ் செய்ப்போத தயாருவார்த்தமாகதே? என்ன - இவன் மருவிலே இத்தாதி. ஸத்தவம் தலைமெடுக்கப்போத “இத்தரத்தவிரித்தக்காவேணும்” என்ற முதர்திலே சொன்னையெனையெனும், சாமுடையிலே “வேண்டாம்” என்ற மவக்கிளவி காரியம் செய்ப்போதென்ன. இனிசரம இத்தாதி. “இவன்முதலிலே” இத்தாதிவாட்டக்கதை கருமக்கிறான் - ஆகையாலே பதற் கொன்ன இத்தாதி. காட்டப்பாணான் ஸங்கிலனு உடையிலே காரியம்செய்யப்போதென்ன - அசித்தகல்பனுய் இத்தாதி. அபுலா, ஆனல் அக்கிரமங்குதி வேண்டாவே? என்ன - அசித்தகல்பனுய் இத்தாதி என்னவாயம். ஸ்லோகத்வயத்துக்கும் அத்தம் குருவிச்செய்யதாக. தீதன் சிவமையருவிச்செய்கிறான் - எப்பெருமானுடைய இத்தாதி. “மகலி - ஸ்த்திதீகே” என்றகவிச்சகம். நின்றவாநில்லா இத்தாதி. திருமொழி-நின்றவாநில்லா கொச்சியையுடையேன் - குருவிப்பத்திலும் அரைகண்ணம் கால்தாழாத நெஞ்சையடையெனென்றபடியும். “வென்றிமேலோறும்” இத்தாதி பாட்டடி. நிற்கவேணு மென்னும் தீர்ப்பத்தமெனென்ன - பட்டிசின்னு இத்தாதி. பட்டிசின்னு திரியும் பசுவடையவனுக்கு என்றது - ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு தீர்த்தபசும்போலே, ஸூரித்திலே அரைகண்ணம் நிலலாத நெஞ்சையடையவனுக்கென்றபடியும். கொஞ்சதான் வேறுமேலென்ன - நெஞ்சைக்கொண்டு இத்தாதி. நெஞ்சை நியமிக்கவருத்தலோ? என்ன - தூய்யாவறம் இத்தாதி.

மாய்த்து. ஆதிவாஸிகரை வரக்காட்டியாதல் பெரியதிருவடிமை வரக்காட்டியாதல் கோடு போகையன்றிக்கே, ஆதிவாஸிகரில் ப்ரயாணன தானே கொடுமாம்.

முதற் பாட்டு.

மாலைதண்ணித் தொழுதேழுமீனோவின்கேட

காலிமாலை கமலமலரிட்டுள்

வேலைமோதும் மதிள்துழ் திருக்கண்ணடாத்து

ஆலின்மேலால் அமர்த்தான் அடியிணைகளை.

ஆ.—ஸர்வ ஸம்பார்யணீயனுக்கொண்டு திருக்கண்ணடாத்திலே எழுந் திருளியிருந்த எம்பெருமானை அசுக்கனாகப்பற்றி அவன் திருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு நீர் வினைகெடத் தொழுதேழுமீன் ; இதுக்கொரு காலகமலமலரிணைகொண்டிருந்திருந்தால்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'உக்களைய ஸகலஹிதங்களுக்கும் போம்படி திருக்கண்ணடாத்திலே நீன்றருளின எம்பெருமானை ஆர்வமுடிகொள்' என்று இத்திருவாய் மொழியிற் சொல்லுகிற ஆர்வணத்தை ஸங்கரேண அருளிச்செய்கிறது.

[மாலை தண்ணி] - ஸ்ரேஷ்டயுக்தாய். [காலிமாலை கமலமலர்] - ஸர்வகாலக் கருக்கும் ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [ஆலின் மேலென்ற மேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை ஹர்வடங்களுக்கெனவும் வடிப்பிக்கவல்லவன் திருவடிகளை.

ப.—முதற்பாட்டில், வடாளஸாயியான மஹாபகாசன் திருவடிகளிலே ப்ரோமயுக்தாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலக்காரியும் கைக்கர்பம்பண்ணுங்கொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்தமான அர்த்தத்தை ஸங்கரேண அருளிச்செய்கிறது.

வேலை - திசைக்கிளப்பத்தையுடைய எழுந்தர்த்தாலே, மோதும் - மோதப் பட்ட, மதிள் குழ் - மதிள் குழந்த, திருக்கண்ணடாத்து - திருக்கண்ணடாத்திலே வர்த்திக்குமவனுய், ஆலின்மேலால்அமர்த்தான் அடியிணைகள்-வடாளஸாயியாக்கொண்டு ஜமந்ததாசுத்த அபேக்ஷையுடைய ஸமர்த்தனானவன் திருவடிகளை யுத்தேசித்து, மாலை - ப்ரோமபாவஸ்யத்தை, தண்ணி - பெற்றுக்கொண்டு, காலிமாலை - மஹாபகாசனியுடைய மற, (ஆதாராருபமாக), கமலமலர் - விலக்ஷணமான தாமரையுட்களை, இட்டு - பணிமாறி, நீர் - நீக்கள், வினை - உக்கள் அதுவாலான க்லைஸம், கேட - திருப்படி, தொழுது எழுமீனோ - "வ்யாஜ்ஜிவாடாஃ" என்கிறபடியே ஸேஷத்வாருபவ்ருத்தியைப்பண்ணி உஜ்ஜிவிபுக்கொள். மேலாலென்றது - ஆலின் மேலென்றபடி. ஆல் - அசையாய்க்கிடக்கிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆர்வணத்தை ஸங்கரேண அருளிச்செய்கிறது.

எதல்வ்யாவர்த்தம்-ஆதிவாஸிகரை இப்பாதி. ஆதிவாஸிகரில் ப்ரயாணனவென்றது - "ஹிதாபுர நாமுபவீதஃ" என்றத்தைக் கடைசித்து. ஹரித்தன் - ஸர்வேஸ்வரன்.

[மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோ] - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கீட்டி ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். “மால்” என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யா மோஹமாய், மாலையுற்றென்னவுமாம்; ஊக்தியுத்தராய் என்றபடி. “தொழுதெழு” என்கிற தம்முடைய வாஸநையாலே, “தொழுதெழுமினோ” என்கிறார். [வினேகேட] - ஹவத்ப்ராப்தி விரோபியான கர்மமென்னுதல்; மல்லிகை கமழ்தென்றலில் விரஹக்லேஸம் தீரும்படியாக என்னுதல். [காலைமலை] - ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலடியிதி இல்லையென்கிறது; “ஆகிரவெந்திவாய்” என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீங்கள் விரும்பின ப்ரா க்ருத த்ரவ்யமே அமையுமென்கை. [நீர்] - அபிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்கின யமையும். [வேலையித்யாடி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திகைகள்வந்து மோதா நின்றள்ள மதிளாலேசூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸ்ரமஹரமான டேஸ மென்கை. [ஆலின்மேலால் அமரந்தான்]-ஸகலலோகங்களையும் வாயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலத்தாளிலே கண்வளர்த்தருளினவன். உங்கள்விரோபி நிரஸநங்கள் உர் வயடங்களேயாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லன் என்கை. அவன் அடியினைகளை, இறைஞ்சுமின்.

நடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோ]-ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கீட்டி யாஸ்ர யித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். “மால்” என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றென்னவுமாம்; ஊக்தியுத்தராயென்றபடி. “தொழுதெழுமினோ” என்கிறார், “தொழு தெழு” என்கிற தம்முடைய வாஸநையாலே. “அருளினன்” என்று ப்ரபத்தியைப்பற்றி இழிந்தவராகையாலே, தம்வாஸநை தோற்றச்சொல்லுகிறார். [எழுமினோ] - ஸர்வேஸ் வரன் இவ்வாத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் சேஷியாய் அவனைக் குறித்து சேஷத்வாகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே பலர்க்குமாகச் சொல்லுகிறார். [வினேகேட] - ஹவத் ப்ராப்தி விரோதீவர்க்க மென்னுதல்; * மல்லிகைகமழ் தென்றலில் விரஹக்லேஸத் தீரும்

முதற்பாட்டு.—மலை இய்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணமாவது - உபாஸமுஷத்தாலும் ப்ரபத்திமுஷத்தாலும் அவனையடைகை.

“ஆலின்மேலால் அமரந்தான் - மாலினுடைய - அடியினைகளை - நண்ணித் தொழுதெழு மினோ” என்றவயித்து, ப்ரபத்திபரமாக அர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாதி. “மலை” என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். “மாலைநண்ணி” என்றதுக்கு ஊக்திபரமாக அர்த்தாந்தரம் - மாலென்று இத் யாதி. ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹத்தை ஊக்தியென்கிறது, காணே கார்யோபசாரம் பண்ணுகிற தென்றபடி. ஆயாஸ ஸாத்யஊக்தியை, “தொழுதெழுமினோ” என்று லகுவாகக் சொல்லுவானென்? என்ன - தொழுதெழுமினோ இய்யாதி. விவரணம் - அருளினன் இய்யாதி. அதாவது - “அருளி னன்” என்று கிர்ஹேதுக ஹவத்ஞ்ரூபை யொன்றறவே, யவலப்பித்து ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றின வாஸநை தோற்ற வென்றபடி. “எழுமினோ” என்கிற ஐஹுவசநார்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத் யாதி. ஊக்திபரமானபோது, “வினை” என்றதுக்கர்த்தம் - ஹவத்ப்ராப்தி இய்யாதி. ப்ரபத்திபர மானபோது அர்த்தாந்தரம் - மல்லிகை இய்யாதி. அட்வா, அர்த்தத்தவ்யமும்; ஊக்திபரயோஜனையிலே யாகவ்யமாம்; அப்போது, விரஹக்லேஸம் தீரும்படியென்றது ஊக்திமான்சுளுக்கு விரஹக்லேஸமில்லா திருக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய வாஸநையாலே யருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஊக்திமானுக்கு, “பூசுநிலிசியாலுநூபியூஹாடிஷு. வலஸூரநு । ஈராராயணவொவொதி ஸட்யுவாவக்ஷயாஹரஃ” என்று - காலையும் மாலையும் ஆஸ்ரயிக்கவேணும். ப்ரபத்திபரமான

படி யென்னுதல். [காலையிலே] - ஆராயணத்துக்குக் காலநிதி யில்லையென்க. "ஆதி
கவேந்திராய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலகுகாரம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வ
புஷ்பங்களுக்கும் உபலகுகுணம். சிங்கள விரும்பின பாகத் துத்தரவ்யமே உபலகமென்க.
[நீர்] - அதிகாரிகளும் முன்புத்தை ரிக்களை யாமையும் [வேலையித்தாதி] - ஸமுத்தரம்
அணித்தாகையாலே தீராகவந்து மோதாதினதின் மதினாலே குதப்பிட்டிருந்தான்
திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஸாமஹுமான தேசமென்க. [ஆலின்மேலால் அமர்த்தான்] -
ஸகல லோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலத்தாரின்மேலே கண்வளாக்
தவன். உங்கள் விரோபிதரஸங்கள் ஈர்வாடக்கோமாகிலும் வடிபட்டிகவல்லவ
னென்க. அவனடியின்களை, இறைஞ்சுமின். [ஆலின்மேலால் அமர்த்தான்] - ஆல்
நீரும், இடமும். நீரின்மேல் ஆலென்றுமாம்; ஆலின்மேலிடத்தென்றுமாம்; † ஆல் - செய்பு
ளின்பம்.

(க)

போது "காலையிலே" என்பதற்குக் கருத்தெதென்ன - ஆராயணத்துக்கு தீதமதி. அதென்பத
மென்ன - ஆதிநயி தீதமதி. முதலும் கருவும் முடிவான ஸர்வகாலகாலமே மென்பது. தான்
டாந்திருவந்தாதி எழுபத்தாறு மூன்றுபாதி. "ஆமர்த்தாரம்பன" தீதமதி. கமலமலரிட்டுமென்
கிற நிப்பந்தமென்னென்ன - ஸர்வபுஷ்ப தீதமதி; "கமலமலரிட்டும்" தீதமதி. துத்தரவ்யமே.
இத்தால் லாவம் - நீங்கள் தீதமதி. வேலே - ஸமுத்தரம். தீராகவந்து மோதாதினதின் - அத்தாதி
விர்த்தம். "வேலை மோதும்" என்று விசேஷத்ததற்கு லாவம் - ஸாமஹுமான தீதமதி.
இத்தால் - ஆராயணஸௌகரியம் ஸக்சிதம். பவனான-பவனான - உண்டாகக்கூடு, ஆலின்மேல்.
ஆலத்தாரின் மேலே, இது சொன்னதற்கு லாவம் - உங்கள் விரோபி தீதமதி. அத்தாத்தா
சதரத்தக்காக பாதிக்கோபாடிதம் - ஆலின்மேல் தீதமதி. ஆலின்மேல் - ஆலத்தின்மேலே, ஆல்
அமர்த்தான்-ஆலிலையிலே மமர்த்தானென்றுதல்; "ஆல்" என்று - தீதமாம், ஆலிலையின்மேலிடத்தே
மமர்த்தானென்னுதல் என்றத்தக்கமாம். தீவலத்தே பெரிமலும் வாய்க்காப்பண்ணுதிக்கச்செய்தே
"ஆலென்று" இலத்தைவசிக்கப்படியேதே? "என்று" வசாரமாதிக். கத்தாடைதமன் "ஆலக்
கட்டி என்னக்கடவதே" என்ன, ஆமருகத்தருளினாம். 'ஆல்' என்று இலத்தைக் கொல்லுமே
வென்ன அருளிக்கச்செய்திருர் - ஆல் செய்யுள்ளபம் என்ன, செய்யுள்ளபம் - ஸர்வதாத்தமான
பேச்சு; கிண்கி விர்த்தப்பேச்சு, திணக்கொல், வுதக்குக்கொல், செட்டிக்கொல் என்று மூன்றுவகை
யாயிருக்குமே; அதில், திணக்கொல்லாவது - தேசஸாணவ; வுதக்குக்கொல்லாவது - வ்யாஸ
ஹாரிக்ஷாவது; செய்யுட்கொல்லாவது - ஸாஸ்தாஹாவது. என்ற தமிக் கிண்கிணைக் கொல்லு
கிறது. "மால்" என்று ஸர்வேஸ்வரனென்றபகூத்தில், 'வேலைமோதும்' என்று தொடக்கி 'ஆலமத்
தானு - மாலின்-அடியின்களை-கண்ணி - காலையிலே கமலமலரிட்டு-கீர்-வினைகெட - தொழுதெழு
யினு' என்றவயம்; "மாலே" என்கிறவடத்தில் ஐகாரம் அட்டமாம். "மால்" என்று வந்திடமான
போது, 'நீர் - காலையிலே கமலமலரிட்டு - வினைகெட - மாலெண்ணித் தொழுதெழுயினு - வேலை
மோதும்' என்றுதொடங்கி; 'அடியின்களை - கண்ணியும் மலரிட்டு கீர்வாரஞ்சுமின்' என்றவயம். (க)

† ஆலின்மேல் என்பதே ஆலின்மேலிடத்த என்று பொருளைக் கட்டுமாதலால், ஆலின்
மேலால் என்று 'ஆல்' என்பதைச் சேர்த்துக்கொன்னது செய்யுளில்பத்திற்காக என்றமாம்;
ஆல் - அசை என்றவாறு. தீவலத்தில் அரும்பதத்திற்குப்பது அத்தமாகத் தோன்றவில்லை. பர
கூப்பிதமாயிருக்கலாம்.

இரண்டாம் பாட்டு,

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
நள்ளிசேரும்வயல்கூழ் கிடங்கின்புடை
வெள்ளியேயந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்
உள்ளி நாளுந்தோழுதேழுமினோ தோண்டரே !

ஆ.—(கள்ளவிழும்.) - அவன்திருவடிகளைக் கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமிடத்தில், அவற்றை நெஞ்சாலே நினைத்துக்கொண்டு நாளுந் இறைஞ்சுமின் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'சாபலமுடையார் அவன்திருவடிகளை ஸமாஹ்ர யிக்குமிடத்தில் அவனுக்குள்ளே புகுருகிறதோ ?' என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி சேமமுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை அதுஸந்யித்து நிர்ஹராய் நீங்கள் நாள்தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் ?' என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் மலர்] - செவ்விப் பூ. [நள்ளியென்று தொடங்கி] - ஜல ஸம்ருத்தியாலே நள்ளிசேரும் வயல்கூழ்ந்த அகழின் அருகே நகைத்தா படித்தளவும் உயர்ந்திருக்கிற மதிள்கூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை. வெள்ளியாலே செய்யப்பட்டுத் தகுதியான மதிளென் றுமாம்.

ப.—அந்தரம், அவன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை ஆராதித்து அதினுடைய க்ஷேமவத்தையை யதுஸந்யித்து ஸுஸிகளாய் வர்த்திக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

தோண்டர் - அதுஹவசாபலமுடைய, நீர் - நீங்கள், கள் - மயுவை, அவிழும் - மலருகிற, மலர்இட்டு - பூக்களைக்கொண்டு, இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள் ; (ஹோக்யஸம்ருத்தியா லே), நள்ளி - (கூழ்ந்தரமான) பெண்ணண்கள் அகப்பட, சேரும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, வயல் - வயல்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கிடங்கின் - அகழி னுடைய, புடை - பரிஸரத்திலே, வெள்ளி - வெள்ளியாலே, ஏய்ந்த - சமைந்த, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, (ரகைஷ புடையதேசமென்று), நாளுந்உள்ளி - நித்யாதுஸந்தாரம்பண்ணி, தொழுதுளழுமினோ - அதுஹவஜநிதப்ரீதியாலே தொழுது கிளர்த்தியோடே அர்த்தியுங்கோள். 'இறைஞ்சுமின்' என்கிறவிடம், கீழில் * அடியிணைகளோடே யர்விதமாய், தேசபரமாகவுமாம். வெள்ளியேயந்தவென்று - சுக்ரபதத்தோடே சேர்ந்தவென்றுமாம். அன்றியே, வெள்ளி போன்ற நிதமுடைய மதிளென்றுமாம். நள்ளி - பெண்ணண்டு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “இவ்விஷயத்துக்கு என்வருகிறதோ ?” என்று அஞ்சும்படி சாபலமுடையார் ஸுரக்ஷிதமான டேஸமென்று, நிர்ஹராய் நித்யமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் இத்யாதி] - செவ்விப்பூவைக் கொண்டுஆஸ்ரயியுங்கோள். இவன் ப்ரேமத்தாலே செவ்வியை புடைத்தாய் விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் தேடக்கடவன் ; “கள்ளார் துழாயும் கணவலரும்” என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே அமையுமிதே, அவன்படியைப் பார்த்தால். [நள்ளியித்யாதி] - நள்ளியென்று, பெண்ணண்டு. நீர்

மாறாத சிலங்களிலேயாய்த்து இவை வர்த்திப்பது. இவையிருத்தியை மனத்தான வயலாலேகுழப்பப்பட்ட அகழின்றுருக. [கிடங்கு] - அகழ். [வெள்ளியித்யாதி] - நகுக்தரபதத்தளவும் ஒங்கின மதினென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட மதினென்னுதல். வெள்ளியாலே செய்த மதினென்று நாம ப்ரத்யக்சிக்கிறீலோமாகிலும், ப்ரத்யக்சியாததாலே இவர்க்கு அது விலக்ஷணமாய்த் தோற்றம்கடவதிதே. [திருக்கண்ணபுரமுள்ளி] - செஷமத்தாலே நிர்ஹமான தேசமென்று அதுநஸ்பித்த, இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார் நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநிபதி இல்லை.

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “இவ்விஷயத்துக்குள்வருகிறதோர்” என்றுஅஞ்சம் சாபலமுடையார், ஸுராக்ஷிதமான தேசமென்று நிர்ஹமான நித்யமாக ஆர்வமியுங்கோளென்கிறார்.

[கள்ளவீழும்இத்யாதி]-செவ்விப் பூவைக்கொண்டு சூர்யபிபுங்கோள். ஸ்நேஹகராயிருப்பார், செவ்விப்பூத் தேவேர்களாதே; “கள்ளாந்துழாபுகணவலரும்” என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்திரமே யனமயமுதே, அவன்படியையப்பாத்தால்- சூக, த்ரவ்ய த்ரஷம்யப் பாரான், சூர்யகிசுமவன் ப்ரேமத்தையே பார்க்குமத்தனை. ப்ரேமநோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுதன் சாத்தின செண்பகப்பூ வார்த்தையை ஸ்மிர்ப்பது. [நள்ளிதித்யாதி]-நள்ளியென்று பெண்ணெண்டு. நிர்மாறதவிடங்களிலேயாய்த்து அவைவார்த்திப்பது. ஜல ஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே குழப்பட்ட அகழினருகே. [கிடங்கு] - அகழ். [வெள்ளியித்யாதி] - நகுக்தரபதத்தளவும் ஒங்கின மதினென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட (தகுதியான) மதினென்னுதல் ப்ரத்யக்சிக்கிறீலோமாகிலும் ப்ரத்யக்சியாததாலே அத்விலக்ஷணமாய்த் தோற்றம்தே. [திருக்கண்ணபுரமுள்ளி] - செஷமத்தாலே நிர்ஹமான தேசமென்று அதுநஸ்பித்த, இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார், நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநிபதியில்லை. (உ)

இரண்டாம்பாட்டு. —கள்ளவீழும் இத்யாதி. “தெண்டரே - வெள்ளியெங்கத்த” என்றுதொடக்க “எழுமினே” என்னுமாவும் கட்டாத்தததானக - சூவ்மயத்துக்குத் தீத்யாதி.

“கள்ளவீழும்” என்றதற்கு ஊர்வம் - செவய் இத்யாதி. கள்ளவீழும்மலர் - ததன்சொகிற மலர். கிழே “ப்ராக்ருததால்யமமயம்” என்றனவசது, திங்கே “செவ்விப்பு” என்ற விசேஷத்தென்னெனை - ஸ்நேஹகராய் இத்யாதி. அதாவது - பர்வணியமென்பதம். திவனுக்குத்திர்ப்பந்தமில்லையோவென்ன - கள்ளாது இத்யாதி. திருமொழி. கனாவலர் - காக்கணப்பூ. தீத்தால் வலித்தவர்த்தமேதென்ன - ஆக இத்யாதி. ப்ரேமத்தையே பார்க்குமென்றதற்கு ஊர்வம் - ஸ்ரீ புர நோத்தமம் இத்யாதி. *குழிவில்காவத்திலே துக்கையைப் பார்த்துக்கொள்வது. திவசொன்னதற்கு ஊர்வம் - நிர்மாறத இத்யாதி. “வெள்ளி” என்ற சுக்ரனும், அத்தாலே - நகுக்தரபதத்தைக் கொண்டு கிறது. ஏய்கை - அடைகையும், பண்ணுகையும். அப்படி கைக்குத் தோற்றவல்லமெனெனை - ப்ரத்யக்சிக்கிறீலோம் இத்யாதி. “வெள்ளியெங்கத்ததின்” என்றத்தைப்பற்ற - செஷமத்தாலே நிர்ஹமான என்றது. “தெண்டரே - நானுத்தேழுதெழுமிக்கு” என்றதக்கத்தம் - சூவ்மயத்திலே இத்யாதி. “நானும்” என்ற விசேஷத்ததற்கு ஊர்வம் - அபர்வணி இத்யாதி. “சுலாது வரிநுராஜனாகித்யுலெவெகமஹ்யுஸெக” : நேவாநெஹ்யுஸெகூலெபுலெவா வவபுணிஸ்யுஸெக” என்றத்தைப்பற்ற - அபர்வணி என்கிறது. “கள்ளவீழும்மலர்” நிர்ஹதையின் என்றதற்குக் கழிப்பாட்டொடே பங்கம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தொண்டர்! நுந்தம் துயர்போக நீர் ஏகமாய்
விண்வோடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வண்வோடும் பொழில் சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அண்டவாணன் அமரர்பெருமானேயே.

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் நுந்துவைத்து, ஸர்வஸமாப்ரயணீயனாகக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த அவனுக்கு அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், சரபலமுடைய நீங்கள் துஃவம்கெட உலயவிலுதி யுத்தனாய் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவனை அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆப்ராயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வண்டுபாடும் பொழில்] - நிரதிசயலோக்யமான திருச்சோலை. [அண்டவாணன்] - ஸீலாவிலுதியையுடையான். [அமரர்பெருமான்] - நித்ப விலுதியையுடையான்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணவிலுதியுத்தனாய்க்கொண்டு ஸுலலினுன் ஸர்வேஸ்வரனை ஏககண்டராயாராதியுங்கோள் என்கிறார்.

வண்டு - வண்டுகளானவை, பாடும் - கனித்துப்பாடும், பொழில் - சூழ் - சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அண்டவாணன் - பரமபதிலயனாய், அமரர்பெருமானே - ஸூரிஜோக்யனாய்க்கொண்டு நின்றவனை, தொண்டர் - ஸகலகைக்கர்யாவிதிவேசயுக்தரானவர்களை! நுந்தம் துயர் - உங்களது வாலாலிக்லேசம், போக - தீரும்படி, நீர் - நீங்கள், ஏகம் ஆய் - ஏக ஹ்ருதயராய்க்கொண்டு, விண்டு - விகாஸோந்முவுமாய், வாடா - செவ்வியழியாத, மலரிட்டு - பூக்களையிட்டு, நீர் இறைஞ்சுமின் - உங்கள் ஸேஷத்வாநுபமாக ஆராதியுங்கோள்.

இ - மூன்றம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உலயவிலுதியுத்தனாய்த் து; உங்கள் துஃவம்கெட அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆப்ராயியுங்கோள் என்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேசமுடைய நீங்களென்னுதல்; “சுஹிஸுலவஃகாரி ஷ்ரூதி” என்றிருக்கும் நீங்களென்னுதல். [நுந்தம் துயர்போக] - துயரும் வ்யாவ்ருத்தமாய்நே யிருப்பது. விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த ஃவமென்னுதல், இறைஞ்சப் பெறாத தன்னுடைய விரஹத்தால்வந்த ஃவமென்னுதல். [நீர் ஏகமாய்] - நீங்கள் அந்நயப்ரயோஜநராய் என்னுதல், நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாய் என்னுதல். ‘தொண்டர்’ என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறுகலாமிதே. [விண்டு வாடாமலர்] - அலரத் தொடக்கினவளவாய்க் சுழியவலர்ந்து வாடாத பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆப்ராயியுங்கோள் என்கை. [வண்டுபாடும் இதயாடி] - வண்டுகள் மஃபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றன சோலைசூழ்ந்த தேசம்; “வனதக்ஸாரிமாயஹாஸை” என்கிறபடியே நிரதிசயலோக்யமான தேசமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்து அண்டவாணன் அமரர்

பெருமானையே]-திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனுக்குத்திறவன் உலயவிலாதிதாமு
யுய்த்து. பாம்பதலையனுய் அயர்வறுமயமார்க்கன் அதிபகியுமானவன் என்னுதல், லீலா
யிவூதிக்கு கிர்வாறுணையப் கிம்பளூரிகளுக்கு சிர்வாறுணையன் என்னுதல்.
இங்கே ஆர்யயித்துவிடோபிமைப்போக்கி புன்னுடையம்பன்ன ஒரு தேவயிசேஷம்
தேடிப் போகவேண்டா. கிம்பளூரிகளுக்கும் இச்சேவந்த அரவசிர்தும் லீலாவிசேஷ
யிப்பமுண்டு-இங்கு; ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டவென்னுத குறையண்டி பாம்பதலத்தில்.

எதி.-மூன்றும்பாட்டு. திருக்கண்ணபுரத்திலே சிந்தருகிறவன் உலயவி
லாதிதாமுயுய்த்து; உங்கள் ஈழிவங்கேட அகம்பாயோஜனாய்க்கொண்டு ஆர்யயிபுங்
கோளென்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேஸ முடையாரான சிங்களென்னுதல், அறம்ஸர்வம்
கரிஷ்யாமிக்குஇட்டுப் பிறந்த சிங்களென்னுதல். [தந்தம் தயர்போகி]-தயரம் தந்தங்களுக்கு
வ்யாவ்ருத்தமாயிதேயிருப்பது; விஷயப்ராவணம்மத்தால் வந்த உழுவமின்னுதல், இறைஞ்
சப்பெறுதஈழிவமென்னுதல். [கீரோகமாய்]-சிங்கன் அகம்பாயோஜனா மேன்னுதல், சிங்க
ளெல்லாரும் ஒருபிட்டுறயென்னுதல். "தொண்டர்" என்னையாலே எல்லாரும் ஒருபிட்டு
றாகலாமிதே. [விண்வோடாஸர்] - அவர்தொடங்கினவனவர்ப்க் கதிட அவர்தவாடாத
பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆர்யயிங்கோ ளென்கை. [வென்போமேதித்தயாதி] -
வண்ணைகள் மஃபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றன கோலுத்தத்தேலாம். "வெந்
தூரமாயனாடெல" (குத்தலாமகாய்க்கால்தே) என்கிறபடியே. சிந்தியம லோகம்மான
தேலமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாணனமாப்பெருமானையே] - திருக்கண்ண
புரத்திலேவந்து எளியனுக்குத்திறவன் உலயவிலாதிதாமுயுய்த்து; பாம்பதலையனுய்,
* அயர்வறுமயமார்க் எதிபதியுமானவனென்னுதல். லீலாவிசேஷத்து கிர்வாறுணையம்,

மூன்றும்பாட்டு.-தொண்டர் இத்தாதி "திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணனமாப்பெரு
மானை - தந்தம் தயர்போகி சீரோகமாய் விண்ணொட-மலரிட்டு சிந்தருகும்" என்றத்ததக் கடைத்தி
தவதாரிகை - கிந்தக்கண்ணபுரத்திலே இத்தாதி.

"தொண்டர்" என்ற - கயர்த்தம், தேவம் தந்தம் அந்தமிக்குத்தயர்களுக்குத்
வாசகமாகையாலே, தந்தத்தவத்தகைமம் அருளிச்செய்தி - அருளினாய் இத்தாதி வந்தத்தவத்
தாலே. அறம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமிக்க-பகவதூலவயுக்கரிஷ்யு-தி"என்றதொருபெருமய்யாதி
தித்த கைக்கம்யங்களுக்கென்றபடி. "தயர்" என்றதே. "தந்தம்" என்ற விசேயிக்கதைத்த வாய் -
துயரும் இத்தாதி. இவர்களுக்கென்ற - ஆஸாலேஸமுடையாரான, கைக்கத்திகே அந்தத்தத்தி
டுப் பிறந்ததாயும் சொல்லுகிறது. அதேதென்ன - விஷய இத்தாதி. "தொண்டர்" என்றதன்
அந்தத்தவயாநகுணமாகி "தயர்" என்றதூக்கும் அந்தத்தவம் அருளிச்செய்தார். சிங்கர் அகம்பாயோ
ஜனா யென்னுதலென்றது - அவன் உகள்ளிடத்தில் அகம்பாயோஜனாருக்குப்போகே சிங்கன்கு
னோடு கெற்றருதயா யென்றபடி. "தொண்டர்" என்ற - தண்ணாவிலியம் கயரையுக்கிரை.
அண்ணாவிலி - ஸாயிப்பாற்றுவாகம். ஒருபிட்டுறாகைக்கம் மேதென்ன - தொண்டர்என்கையாலே
இத்தாதி. விண்ணு - சகலத்தவ்யிதமாம். ஹஸ்தம் - செவ்வி இத்தாதி. "வென்போமே" என்றதக்கு
த்ருஷ்டாந்தம்-குத்தலாம இத்தாதி. ஹஸ்தம்-சீரகியா இத்தாதி. "தண்டவாணன்" என்னையாலே-
லீலாவிபூகிதாததவமும், "அமாப்பெருமான்" என்னையாலே - சிவயிபூகிதாததமும் சொல்லுகிறது;
இத்தைக்காட்டுகிறார் - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்தாதி. "தண்டம்" என்ற - லீலாவிபூகியாக அரு
ளிச்செய்து, கிந்தயிலாதிதாமு அந்தத்தகார்பாம்பத இத்தாதி. தந்தவந்தத்தத்தத் தந்தரிவம
ப்ராதர்ஸமுடேக விவாணம் - லீலாவிபூகித்து இத்தாதி. "திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்தத்திறவன்

† அவர்களுக்கு என்று அடையவனைத்தானிப்பாடம்.

நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமானவனென்னுதல். இங்கே ஆஸ்ரயித்து விரோயியைப் போக்கிப் பூர்ணஹவம்பண்ண ஒருதேஸவிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டா: நித்யஸூரிகளும்இங்கேவந்துஅஹவலிக்கும்படியிலாதிருணதிக்யம்உண்டிறேஇங்கு. அந்நர்க்குவைத்த சாலையில் விழித்திருப்பார்க்கு உஜ்ஜீவநமில்லையே; அப்படியன்றிறே இங்குத்தை நிலை. “**புக்ஷிரோஷுபுஷுஷாஹாட்ய**” (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்) - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - “அம்மேட்டிலும் ஏறிப்பாயா நின்றால் தேசிகருக்குச் சொல்ல வேணுமோ?” என்று. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மாணோக்கி மடப்பின்னதன்கேள்வனை
தேனவாடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வானையுந்தும் மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
தான்நயந்தபெருமான் சரணாகமே.

ஆ. — (மாணோக்கி.) - எல்லார்க்கும் இனியனாய்க்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு இப்படி அநயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யவே, தன்திருவடிகளில் நித்ய ஸித்தமான கைக்காய்நுப ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத் தந்து ரக்ஷித்தருளுமென்கிறார்.

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே எம்பெருமானை நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மாணோக்கியென்று தொடங்கி] - மாண்கள் தோற்கும்படியான நோக்கையும் ஸ்திரீத்வத்தையுமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாடூனாய் நிரதிரயலோமு^௧யனான வனைச் செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் தொழுங்கோள். [வானையுந்தும் திளென்றுமேலுக்கு] - மிகவும் உயரிதான மதிள்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்தை ஆடிமப்பண்ணின ஸர்வேஸ்வரனானவன் தான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும்.

ப. — அநந்தரம், அதிரயிதலோமு^௧யனான க்ருஷ்ணனை, நப்பின்னைப்பிராட்டி சேர்த்தியிலே ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

மான் - மானுனது, நை - (தோற்று)நையும்படியான, நோக்கி - நோக்கையுடையளாய், மடம் - ஆத்மகுணபூர்ணையான, பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு,

உஹவிலு^௧திகாடூன்” என்றத்தால் ஹவம் - இங்கேயாஸ்ரயித்து இத்தயாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காக நிர்கிறநிலையிலே நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்ன - அந்நர்க்கு இத்தயாதி. இத்தால் - ஸர்வஸமாஸ்ரயணியென்றபடி. எர்வஸமாஸ்ரயணியானால் “**புக்ஷிரோஷுபுஷுஷாஹாட்ய**” என்றதது சேரும்படியென்? இந்தவசந்திலே நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்று தோற்றுகின்றதேயென்ன - ப்ரதிமாஸ்வ இத்தயாதி. அம்மேடென்றது - அப்ரபுத்தரை. அப்ரபுத்தநாமயி என்று ஆளவந்தாருக்குக்கருத்து. “**சுதூளாஹிஷாஹிபூணாஹிஷாஹிபூணாமிநா**” 1 புக்ஷிரோஷுபுஷுஷாஹாட்யம் ஸவபூசுஸாஹிபூணாமிநா.” ‘வண்டொடும்’ என்றுதொடங்கி, ‘பெருமானை - தொண்டொன்று இறைஞ்சுமின்’ இத்யந்வபடி. (௩)

கேள்வனை - வல்லஹும், தேனை - ("ரவெலாவெலவெ" என்கிறபடியே) தேன் போலே ஹோமீயபூதனுனவனை, வாடாமலரிட்டு ரீர்இறைஞ்சமின் - புழப்பங்களைக்கொண்டு, ரீர்-ரீங்கள், இறைஞ்சமின் - ஆராதியங்கோள்; வாளை - ஆகாசத்தை, உத்த - தர்ஹும்படி யோங்கன, மதின்குழ் - மதின்குழர்க, திருக்கண்ணபாம் - திருக்கண்ணபாத்தை, ("ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கவந்து போப்பஸ்த்தலம்" என்கிற), தான் ரயர்க - தானே விரும்பின, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சரணாகுரமே - அம்வாய்மாயிரியேவந்தன் னிலே யுக்களுடைய ஆராய்ந்திணைப்பியாட்டுக்கொண்டு வந்தவகுரமே. தேனை வாடாமலரின்று பூவோடே கூட்டவுமாம்.

இ - எலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிக்கு விடத்தில் எப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷ காரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும் என்கிறார்.

[மாணேதோக்கி] - மாணுனது ஹையம்படியான கோக்கையடைமவன். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து கோக்கிடுப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - வீத்தீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்கையுடைய எப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹுடள்வனை. [தேனை] - நீரதீரயலோக்யனுனவனை. இவ்வேப்பங்குரையன்றே என்உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு ரீர்இறைஞ்சமின்] - செவ்வியுலிட்டு ரீர்க்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்வியுலையும் கோக்கையோலே காணும் ஆஸ்ரயணமாவது. [வானையித்யாதி] - ஆகாசத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தன்னுமாயோலே இருக்கிறமதிளாலே குழப்பட்டவரை. துஷ்பர்க்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரகூபிதமான ஊர்என்கை. [தான்ரயர்க பெருமான்] - ஆஸ்ரிதஸம்ஸர்வேஷத்துக்குப்பாங்கான தேசம் என்று அத்தையிரும்பி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுனவன். [சரணாகுரமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும். அம்மதிர் அவனுக்கு அரணுமாயோலே, உங்களுக்கு அவன் மதிளாம்.

ஈதி. - எலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிக்கு விடத்தில் எப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷ காரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும் என்கிறார்.

[மாணேதோக்கி] - மாணுனது ஹையம்படியான கோக்கையடைமவன். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து கோக்கிடுப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - வீத்தீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்கையுடைய எப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹுடள்வனை. [தேனை] - நீரதீரயலோக்யனுனவனை. இவ்வேப்பங்குரையன்றே என்உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு ரீர்இறைஞ்சமின்] - செவ்வியுலிட்டு ரீர்க்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்வியுலையும் கோக்கையோலேகாணும் ஆஸ்ரயணமாவது. [வானையித்யாதி] - ஆகாசத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தன்னுமாயோலே இருக்கிற மதிளாலே குழப்பட்டவரை. துஷ்பர்க்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரகூபிதமான ஊர்என்கை. [தான்ரயர்க பெருமான்] - "ஆஸ்ரிதஸம்ஸர்வேஷத்துக்குப்

எலாம்பாட்டு. - மாண இத்தாதி. "பின்னைதன் கேள்வனை - இறைஞ்சமின்: பெருமான் சரணாகும" என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரயிக்கும் தீத்யாதி.

மான் கைடம்படியான கோக்கையதேதெனை - மான்தோற்று தீத்யாதி. "ஹை" என்ற - கடைக்குரைத்தலாம். கையுமென்றபடி. உயங்க்யோத்தி - இவ்வேப்பங்குடி தீத்யாதி. உதாதை - நிரவதிகலோக்யனென்றபடி. "தேனைவாடாமலரிட்டு" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹை - தேனையும் இத்தாதி. உந்துதல் - தன்னுதல். இத்தல்லாவம் - துஷ்பர்க்ருதிகளுக்கு இத்தாதி. நயங்க - கரு.

பாங்கான தேஸம்” என்று அதை விரும்பிவர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனாவன். [சரண குமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும், அம்மதிள் அவனுக்கு அரணுறப்போலே உங்களுக்கு அவன் மதிளாம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால்வகுந்தங்கோடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கு அன்பாதுமே.

ஆ.—(சரணமாகும்.) - இப்படி லக்தியோகத்தாலே அவனை ஆஸ்ரயிக்க கூடமன்றியே தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கு ஒருபடியாலன்றியே எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனாய், அப்போதே அவர்களை இப்பர்கருதியை விடுவித்துத் திருநாட்டிலேகொண்டுபோய்த் தவ்யப்ர்கருதிகளாக்கி அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது யுரிக்கமாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அவர்களுக்கு இப்பர்கருதிஸம்ஸ்யும் அநாதிவாஸநையாலே ஸஹ்யமாயிருக்கையாலே, க்லுப்தகாலத்திலே இப்பர்கருதிதானேவிட்டால் திருநாட்டைக்கொடுத்தருளி, பின்னையும் அவர்கள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தினாலே தான் ஒன்றும் செய்யாதான், இவர்களுக்கு எத்தைச்செய்வேன் என்றிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி லக்தியோகத்தால் அவனை ஆஸ்ரயிக்க கூடமன்றிக்கே தன்திருவடிகளே உபாயமாகப்பற்றிநிற்குத்திற் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார் ஜம்மவ்ருத்தாழிளால் குறையநின்றாரேயாகிலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனும். மேலும் “எல்லாம்” என்றவற்றுக்குப் பொருள் இப்படியே. [மரணமென்று தொடங்கி] - ப்ரபந்ரானபின்பு அவர்களைப்பொழியத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச்செய்தே அவர்கள் இசையக்கொண்டுபோய் ஸரீராவஸாதத்திலே மஹோபகாரத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரகன். பண்டவாலிதமான விஷயங்கள் இந்தஸரீரத்தோடேபோம்; இனி, ஒரு ஸரீரத்திலே ப்ரவேசரித்து விஷயங்களிலே நசைபண்ணுவதுக்கு முன்பில் டிஸையிலே மிகவும் லோக்யமான தன்னுழைக்காட்டி இவனை இசைவித்து அப்போதே விஷயிகரிக்கும் என்றுகருத்து. [அரணமைந்த மதிளென்று மேலுக்கு] - அரணமாகப்போரும் மதிள் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனாவன் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்க்கு மிகவுப்ஸ்நேஹிபாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதர்க்குப் பரமபடிப்படினாவன், ஸ்வவிஷயத்தில் கைக்கர்யாலி நிவிஷ்டரானார்க்கு, அலிதிவேஸந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயாம் என்கிறார்.

பின். நயக்கை - விருப்பம். “மதிள்” என்ற விசேஷணம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - அம்மதிள் இத்யாதி. (ச)

தனதானடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன்திருவடிகளிக்குறித்துப் பரபத்திபண்ணின ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும், சாணமாதும்-தானையுமாய் - நெய்யுக்கொன்றி, மரணமானால் - அவர்களுடைய மரியாதையினால், கையடுத்தம் - அடியாம்படுத்தலைக்கணமானதேசத்தை, கொடுக்கும்—, தான் - மஹோபகாராகவும், அரண்அமைத்த - சேஷமங்காமாய்ப்படிசலமீத, மதிக்குத் - மதிக்குத்த, திருக்கண்ணையம் - திருக்கண்ணாபரத்திலே, தானியானன் - ஆயிமைக்கிக்கக்காகமாய் - நெய்யின், தனதன்பர்க்கு - தன்திருவடிகளில் பராவண்பழையாக்கு, அன்புஆறும் - பராவண்பந்தான் ஒருவடிவகொண்டாற்போலையாம். சாணமாதும் தனதான் - என்று - வ்யாக்கியதருவடிகளென்றுமாம். தானியானனென்று-பூரீய் மெய்ப்பாட்டிக்கு வல்லவன் என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி லக்தியோமத்தால் ஆராயிக்க கூடியவன் நிக்கே தன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினுத்தித்தலில் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சாணமாதும் இய்யாதி - ஜம்மத்தாலும் ல்ருத்தத்தாலும் க்ருத்தாலும் குறையின்றிரோயாகிலும், தன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினுக்கெல்லாம் பசுக்களும், கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன லக்தியோமம் அபிக்குதாநீகாரம், இதில் சொன்ன பரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது. [மரணமானால் தித்தாதி] - தன்பக்கலிலே நபந்தவானானவன்று தொடக்கி, இவனியெத்தித்த தனக்குச் செல்லாதிருக்கச் செய்த இவனுடைய ருசியைவந்தித்த பராவணத்திலே பரமபடித்தைக் கொடுத்த மஹோபகாரகன். தன்னழகைக்காட்டி அததாலே இவற்குக்கு ருசியிந்தகுமாயும் அவஸாபரீதிசுறையிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [மரணமானாலென்று] - தனக்கு அரங்கியிலே; இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமிலே; இவன்ருசியைக் கடக்கத்திருக்கிறவீத்தனை. இப்பாட்டில் "மரணமானால்" என்றத்தக்கொண்டதே கீழ்ச்சொன்ன திருபணமெல்லாம். [அரணமமீத மதின] - நெய்யுடிகளின் பரியங்கிருக்கிறவன் இக்கே வர்ணுகின்றன்: என்வ ருகிறதேதர்" என்று அஞ்சுவெண்டாதட்டிருக்கை. [தானியானன்] - லுமிக்கு சிர்வாஹகன், ஸம்ஸாரிகளுக்கு பசுக்கென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாருமே]-தனக்கு ஸ்ரேஷ்டிகளானாற்பக்கல் அநிப்பாவனாலும், [அன்புதாயன்] - அன்புதாயன் என்று மிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவ கொண்டாற்போலையிருக்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி லக்தியோமத்தால் ஆராயிக்க கூடியவன் நிக்கே தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினுத்தித்த அவன் செய்தருளும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சாணமாதும் தனதானடைந்தார்க்கெல்லாம்] - ஜம்மத்தாலும் ல்ருத்தத்தாலும் குறையின்றிரோயாகிலும், தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினுக்கெல்லாம் பசுக்களும், கீழ்மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன லக்தியோமம் அபிக்குதாநீகாரம், இதில் சொல்லுகிற

அஞ்சாம்பாட்டு— சாணமாதும் இய்யாதி. " லக்தியோமத்தக்கொண்டபாண" என்றவன் ஆம் கடாக்கித்தவாரிகை- இப்படி இய்யாதி.

" எல்லாம்" என்றதக்கு லாகம் - ஜம்மவருத்த தித்தாதி. தித்தால்வந்தம் - கீழ்மூன்று பாட்டாலும் இய்யாதி. ருதற்பாட்டு தித்திருவாய்மொழிக்காக லக்தியோமமாய்மொழி, அக்கை விட்டு மற்றையுன்று பாட்டாலும்சொன்ன லக்தியோமமென்றபடி. இது லக்தியோமத்தைக்கு

ப்ரபத்தி ஸர்வாயிகாரமென்கிறது; “வடொரஹம்வவபுலகுதஷு” (ஸமோஹம்ஸர்வ பூதேஷு) என்னக்கடவதிறே. ஹவத்விஷயந்தான் ஸர்வவேயியாயிருக்கும்மே; கைசிகத்தில் ஹவத்ஸம்வந்தபூடையானோருசண்டாளனோட்டைஸம்ஹாஷணம் ப்ராஹ்மண னுடைய ஆசாரவைகல்யத்துக்குப் பரிஹாரமாய்த்து; அவ்விடத்திலெல்லாம் சொல்லுகிற அர்த்தம் இதுவேயாய்த்து. [மரணமானால் வைகுந்தம்கோடுக்கும்பிரான்] - இவன் தன்பக்கலிலே ஹர்யாஸம்பண்ணினவன்முதோடங்கி இவனையொழியத் தனக்குச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இவனுடைய ருசியை யநுவர்த்தித்து, ஸரீரவிஸ்வேஷத்தள வும் அவஸரப்ரதீக்ஷுரய்நின்று, பின்னையதுண்டானால் பரமபதத்தைக்கோடுக்கும் உபகார கன். தந்திருவடிகளைப்பற்றினவன்றே தானிருக்கிறவிடத்திலே இவனைக்கோடுபோய்ச் சேரவைத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கச்செய்தேயும், நடுவுஇவனிருக்கும் நாலுநாளும் அவ னுக்கு ஒருபகலாயிரமுழியாயிருக்கையாலே ‘மரணமானால்’ என்கிறது. “மரணமானால்” என்கிறது - தனக்குஅஸக்தியில்லை, இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை, இவன்ருசியைக்கடாக்கி த்து நிற்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் ‘மரணமானால்’ என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிருபணமெல்லாம். [அரணமைந்த] - ‘நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கேகின்றான்; என்வருகிறதோ?’ என்றுஅஞ்சவேண்டாதிருக்கை. அரணமாம்படிசமைந்த: [தரணியாளன்]. பூமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளாடர்பக்கல் அதிப்ரவணமும். [அன்பாகும்] - ‘அன்புடையவன்’ என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (௫)

உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் - ஸடொரஹம்வவபுலகுதஷு. “வடொரஹம் வவபுலகுதஷு” நடு

கெடுஷுரவியுபபதி: | யெவஜனிதாஸாஹக்ஷுராயிதெதெஷுவாவ்யஹு”

இது சிதாயாம் நவமே. இந்தப்ரபத்திக்கு விஷயஹுதனான ஸர்வான் தாதம்யம்பாராதே விஷய கரிக்குமென்கையாலே ப்ரபத்தியும் ஸர்வாதிகாரமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு ஹவம். அசுத்தரும் ஹவத்விஷயத்துக்கு அயிகாரிகளோவென்ன - ஹவத்விஷயந்தான் இத்தயாதி. அதாவது - அசுத்த னாரும் சுத்தராக்குமென்றபடி. அப்படி ஹவத்விஷயந்தான் ஸர்வவேயிபோலே அசுத்தாரும் சுத்தராக்கிவிடமுண்டோவென்ன; ஸாக்ஷாத் ஸ்வஸம்வையிசுளை யேயன்றிக்கே தத்ஸம்வந்பு ஸம்வையிசுளையும் ஸுத்தராக்குமென்கிறார் - கைசிகத்தில் இத்தயாதி. “ஆனால்” என்ற யஜிஸப் தார்த்தம் - இவன்தன்பக்கலிலே இத்தயாதி. அது - ஸரீரவிஸ்வேஷம். இதுதன்னை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகிறார் - தந்திருவடிகளை இத்தயாதி. இவனுடைய ருசியாலே நடுவிருக்கும் நாலுநாளும் என்று கூட்டுவது. ஒருபகல் ஆயிரமுழியாயிருக்கிறது. அஸக்தியாலே யானாலோ? என்ன - மரணமானால் என்கிறது இத்தயாதி. ப்ரவேஸத்திந்சொன்ன நிருபணத்துக்கெல்லாம் ஸ்பஷ்டநிர்வாஹம் இது வென்கிறார் - இப்பாட்டில் இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்ன - ப்ரவேஸத்திலேசொன்ன. பதப்ரயோமத் துக்கு ஹவம் - நித்யஸூரிகள் இத்தயாதி. அரணமாம்படிசமைந்த: ரக்ஷகமாம்படி சமைந்தவென்று ஸப்தார்த்தம். திருக்கண்ணபுரத்திலிருக்கிற தரணியானென்றபடி. “அன்பாகும்” என்றால் அதிப்ரவணென்றே தோற்றமோ? என்ன - அன்புடையவனென்று இத்தயாதி. ‘அரணமைந்த’ என்று தொடங்கி, ‘தரணியானான - பிரான் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும் - தனதன்பர்க்கன்பாகும் - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்’ என்றநவ்யம். (௫)

‘அரணமாம்படி சமைந்த’ என்பது ஸ்ரீகேஸங்களிற் காணாவிடினும், அரும்பதத்தை நோக்கி, இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது.

ஆறாம் பாட்டு.

அன்பனாதம் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொனாகத்தவனுடல்கண்டவன்
என்போனெய்தமநீள்துழ் திருக்கண்ணடாத்த
அன்பன்எனாம்தனமெய்துமெய்தனே.

ஆ.—(அன்பனாதம்.) - இப்படி தந்திருவடிகளை ஆர்வப்பாடியோடியான ஸ்ரேஷ்டத்தையுடையாரானவர்கள்பக்கல், தானும் என்றும் ஆர்வப்பாடியோடியான ஸ்ரேஷ்டத்தையுடையனும், ஸ்வாத்மாவைபோதிகளையும் தானே போக்குமென்கிறார்.

இ.—ஆறாம் பாட்டில், திருக்கண்ணடாத்தில் எய்தெருமான் ஆர்வப்பாடியோடியான பரதீபநாயகங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்ரேஷ்டியாய்மென்கிறார்.

[செம்பொனாகத்தவனன்]-ஹிசன்யன். [தன்பொன்னெய்தமநீள்துழ்]-ஆர்வப்பாடியோடியானவர்களுக்கு உறுப்பான ஸ்ரீராமன் என்று கல்ல பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதின்குழந்தை திருக்கண்ணடாத்தாக்கு ஸ்ரேஷ்டியானவன் தந்திரத்தது ஆர்வப்பாடியோடியானவருப்பார்க்குத் தானும் என்றும் ஆர்வப்பாடியோடியானிருக்கும்.

ப.—அந்தரம், பரதீபநாயகன் ஸ்வாத்மாவைபோதியான ஹிசன்யனைப்பிளந்தவன், தன்பக்கல் பரமார்த்திக பரமமுடையார்க்குப் பரமார்த்தமென்கிறார்.

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தந்திருவடிகளை ஆர்வப்பாடியோடியானவர்கள், அன்பனாதம் - சிவாயிகவாந்ஸல்யபுத்தனும், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்யோலையிருக்கிற, ஆகத்து - வடிவையுடையனான, அடினன் - ஹிசன்யானாயுடைய, உடல் - ஸரீரத்தை, கண்டவன் - அநாயாஸை கழித்தவனும், (அப்படி ஆற்றிதனபோதிகளைப்போக்கி அடிமையொன்றாகக்காக்கி), தன்பொன் - தன்முனையொன்னாலே, எய்தெரு-சமையப்பட்ட, மதின்குழந்தை - மதின்குழந்தை, திருக்கண்ணடாத்த - திருக்கண்ணடாத்திலே, அன்பன் - விரும்பிவந்திக்குமவன், தன்மெய்துக்கு - தன்பக்கல் பரமார்த்திகப்பாயோஜ்யபுத்தியுடையார்க்கு, நானும் - என்றமொக்க, மெய்தன் - தானும்அவர்களைப்பக்கலிலே) பரமார்த்திக பாயோஜ்யபுத்தியுடையனாயிருக்கும்.

இ.—ஆறாம் பாட்டில், தன்னை ஆர்வப்பாடியோடியான பரதீபநாயகங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்ரேஷ்டியாய்மென்கிறார்.

[அன்பனாதம் இப்பாடி]- தந்திருவடிகளை உபாயமென்று பற்றினார்க்கு, “ஸாநாமதவஹு” என்கிறபடியே அவர்கள் கோஷம் தோன்றாதபடி வ்யாக்யாத்தனாயிருக்கும். “கொஷொபபுலிதஸ்யஸ்யாசு”. இவர்களுடைய ஸ்ரீராய்செய்வது என்? என்னில்; ஸ்ரீராமஸ்ரீராமனுடைய ஸ்ரீராய் பட்டதுமே, ஹிசன்யனாகித அனாயாஸையுடைய ஸரீரத்தை அநாயாஸை கழித்தவன். [தன்பொன் எய்தமநீள்துழ்] - கல்லபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதின்குழந்தை: ஸ்ரீராமனுடைய மதினென்கை. [திருக்கண்ணடாத்தன்யன்பன்] - ஆர்வப்பாடியோடியானவர்களுக்கு உறுப்பான ஸ்ரீராமன் என்று அவன்விரும்பி வந்திடுக்கிறவன். [தன்மெய்துக்கு - நானும் மெய்யனே] - தன்பக்கல் ஆர்வப்பாடியோடியானவருப்பார்க்கு

பார்க்கு என்றுமொக்கத் தான் அந்நயப்ரயோஜனனாயிருக்கும். தன்பக்கல் மித்ரலாவ முடையார்க்கு ‘‘நத்யஜெயடி’’ என்றிருக்கும்அவன்.

௩௦.— ஆறும்பாட்டு. தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாமென்கிறார்.

[அன்பன் இத்தயாதி] - தன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, ‘‘ஸாஸ ணாமதவஹு:’’ (ஸாஸனாகதவத்ஸல:) என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோற்றாத படி வ்யாமுத்தையிருக்கும்; ‘‘ஹொஷொயடிஷி தவஹுஸாஸ’’ (தோஷோயத்யயி தஸ்யஸ்யாத்). இவர்களுடைய விரோயி செய்வதென்னென்னில்?—ப்ரஹ்மலாதனுடைய விரோயி பட்டது படும். ஹிரண்யகுகிற அஸுரனுடைய ஸாரீரத்தை அநாயாஸேந கிழித்த வன். [நன்போனேயந்தமதிள்] - நல்லபொன்னுலே செய்யப்பட்ட மதிள்; ஸ்ப்ருஹ ணீயமான மதிள்ளென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - ‘‘ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங் கானதேஸம்’’ என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஊர். [நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே] - தன் பக்கல் * அந்நயப்ரயோஜனராயிருப்பார்க்கு, தானும் அவர்கள் பக்கல் என்றுமொக்க அந்நய ப்ரயோஜனராயிருக்கும், தன்பக்கல் மித்ரலாவமுடையார்க்கு ‘‘நத்யஜெயடி’’ (நத்ய ஜெயம்) என்றிருக்கும் அவன்.

(௬)

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தோழுவார்க்கெல்லாம்
பொய்யனாகும் புறமேதோழுவார்க்கெல்லாம்
செய்யில்வாளையுடனும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன் ஆகத்தனைப்பார்க்கு அணியனே.

ப்ர.—ஸுஹாகாணெ உக. ராவணம் வு. சிவீதா. விஹிதீஸஹியரிஜ்ஜுஸாஸாமதவஹு: தெநநெடுதீ வவததெயபிஜீவிதாபிஹுஸி | ௨௦௭ - யாஹி காணெ கஅ. திசுஹாவெஹஸுபூவத நத்யஜெயம் கபஹநஹொஷொயடிஷி தவஹுஸாஸததாநெதடிஹிபுதடி.

ஆறும்பாட்டு—அன்பனாகும் இத்தயாதி. ‘‘செம்பொனாகத்தவண்ணுடல் கீண்டவன் தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே’’ என்றத்தைக் கடாசுரித்தவதாரிகை - தன்னை இத்தயாதி.

அப்படி வ்யாமுத்தனெவென்ன - தோஷோயத்யயி இத்தயாதி. ‘‘விஹிதஸஹியரிஜ்ஜுஸாஸாமதவஹு: | தெநநெடுதீ வவததெயபிஜீவிதாபிஹுஸி’’ இது ஸந்தா காண்டே ராவணம்ப்ராதி வீதா (௨௧-௨௦௭). ‘‘திசுஹாவெஹ’’ இத்தயாதி, ‘‘ஹொஷொயடிஷி தவஹுஸாஸததாநெதடிஹிபுதடி’’ இது புத்தகாண்டே ராமரி. (௪௮-௩) திருக்கண்ணபுரத்தன்பன் - திருக்கண்ணபுரத்திலே அன்பையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். தனமெய்யர்க்கு நாளும் மெய்யனென்றபடி. ‘‘மெய்ய’’ என்று - அந்நயப்ரயோஜனத்தையாக வருளிச்செய்து, மித்ரலாவமாக அர்த்தார்த்தம் - நன்பக்கல் இத்தயாதி. அதாவது - மித்ரலாவமொழிய மெய்கூடாமையாலே, மெய் என்று - மித்ரலாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ‘‘செம்பொனாகத்து’’ என்று தொடங்கி, ‘‘திருக்கண்ணபுரத்தன்பனானவன் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அன்பனாகும் - தனமெய்யர்க்கு - நாளும் : மெய்யனும்’’ என்றவ்யம்.

(௬)

ஆ.—(மெய்யனாதம்.) - இப்படி அரஃப்யோஜ்யமாகத் தொழுவார்க் கேல்லாம் தன்னை புள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும்; அரஃப்யோஜ்யமாகத் தொழாதார்க்கெல்லாம் தன்னை புள்ளபடி காட்டான். அரஃப்யோஜ்யமாக நாளங்காவாக் கத்தைப்பண்ண அவன் இப்படி ஸுலஹஞ்சேமாவென்னில்; தானே ப்ராப்யன் என் றிருப்பார்க்கு அவன் ஸுலஹஞ்சே, இவ்விடத்தில் ஒரு ஸந்தேஹ நிர்வாகன்குறர்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அரஃப்யோஜ்யர்க்குத் தான் ஸுலஹஞ்சேமாவோஜ்யாந்தரபார்க்கு அவர்களுடைய அபேகைக்களைப்பே கொடுத்தத் தன்னை அகற்றும் என்குறர்.

[செய்யில்வானியென்று மேலுக்கு] - அகிலம்ருக்கமான திருக்கண்ணபுரத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பரமஹ்யோவானவன் அரஃப்யோஜ்யானார்க்கு ஸுலஹ னும். இதில் ஒருஸந்தேஹமுமில்லை.

ப.—அந்தாம், அரஃப்யோஜ்யர்க்கு ஸுலஹஞ்சேமாவென்ற ப்ராஜ்யாந்தர பார்க்கு அவ்வோ ப்ராஜ்யாந்தரங்களைக்கொடுத்த அகலவீர்து என்குறர்.

விருமயித்தொழுவார்க்குளல்லாம் - தன்பக்கிலே ப்ராஜ்யாந்தரத்திபண்ணி விருமயி யாப்யாபிப்பார்க்கெல்லாம், மெய்யன் ஆதம் - (சுன்னுடைய) பரமார்த்தமான ப்ராப்யாகாரத்தை யுடையனாக்கொண்டு ப்ராப்யமாபிந்தும்; டமமேகொழுவார்க்கெல் லாம் - புறம்பே சிலப்ராஜ்யாந்தரங்களைக் கணிசித்த கதர்க்கமாக ஆப்யாபிப்பார்க்கு, பொய்யன் ஆதம் - அந்த ப்ராஜ்யாந்தரத்தைவைக் கொடுக்கத் தன்னை மகரமாபிந்தும்; செய்யில் - தன்னிலமானசெய்யிலே, வானி - வானியானது, உகலம் - உகலவீர்து, திருக்கண்ணபுரத்து-திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஐயன் - உபபலா, ராணமாக சிறுபாயிக ஷய்யோவாயிருக்கிறவன், ஆகத்தனைப்பார்க்கு-தக்களகவாயிலே தன்னை ப்ராப்யமாக ஸ்வீகரிப்பார்க்கு, அணியனே - (ஸூதரணஸய்யோவாயிருக்கச்செய்கே) அஸூதரண ஸுலஹனும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அரஃப்யோஜ்யர்க்கு ஸுலஹஞ்சேமாவோஜ்யாந்தர பார்க்கு அவற்றைக் கொடுத்துத் தான் அகலும் என்குறர்.

[மெய்யன் இய்யாடி] - அரஃப்யோஜ்யாய் ஆப்யாபிக்குமவர்களை ரேனுமாகிலும் அவர்கள் அபேகைத்தையைய உடக்கும்; ப்ராஜ்யாந்தரங்களைப் பற்ற ஆப்யாபிப்பார்க்கு ஷய்யோவான அக்கப் பூட்டிக்களை ஆகரித்துக்கொடுத் தானாய்த் தன்னைக்கொண்டகலும். “சுபுஷ்டாஸ்யாஃசுபுஷ்டஸவோ” என்றிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாபிந்தும்; படைத்துணை வேண்டுவத்க் உரஃப்யோஜ்ய னாக்கு நாராயணோபாலர்களை அடையக் கொடுத்தானும், தான் பாண்டவர்களுக்காய் நின்று அத்தலையை அழியச்செய்கையாலே பொய்யனாதம் செய்யில்துய்யாவி - செய் களிலே மதஸ்யமானது உகலித்துவர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரம ஷய்யோ. திரயக்குக்களும் களித்துவர்த்திக்கும்படி வேண்டலும் என்கை. [ஆகத்து இய்யாடி] - தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கைமானாயிருக்கும். அரஃப்ய ப்ராஜ்யாந்தரர்க்கு, “கிதூரணஸுபுவயூகிள” என்றிருக்கும்.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. அரஃப்யோஜ்யர்க்கு ஸுலஹஞ்சேமாவோஜ்யாந்தர பார்க்கு அத்தைக்கொடுத்துத் தான்அகலவீர்துமென்குறர்.

[மெய்யனாகும் இத்யாதி] - அந்நயப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு அவர்களாரேனுமாகிலும் அபேக்ஷிதத்தை முடிய நடத்தும்; புறம்பே ப்ரயோஜனங்களைப்பற்ற ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஷங்கமான அப்புருஷார்த்தங்களை யாதரித்துக் கொடுத்தானாய்த் தன்னைக் கொண்டகலும். “கூஷாஸ்ரயாஃகூஷவதூஃ” (கூஷண்ணாஸ்ரயாஃகூஷண்பலாஃ) என்றிருப்பார்க்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த தூயோதநனுக்கு நாராயணகோபாலர்களையடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காகநின்ற அத்தலையை யழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செய்யில் இத்யாதி] - செய்களிலே மதஸ்யமானது உகளித்துவர்த்தியானிற்றித் திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிப் பரமஸங்கம். தீர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படியான லோக்யதையையுடைய தேஹமென்கை. தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும்; அந்நய ப்ரயோஜநர்க்கு “கிஷோளஸைவஸிதள” (கிங்கரௌஸமுபஸ்த்திதௌ) என்றிருக்கும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அணியனாகும்தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
பிணயஞ்சாராபிறவிகேத்தாளும்
மணிபொனேய்ந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
பணிமின்னாளும் பரமேட்டிதன்பாதமே.

ஆ.—(அணியன்.) - இப்படி தன்திருவடிகளையே ப்ராப்பம் என்று பற்றின ரெல்லாருடைய துவங்களையும் துவேஹதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கி, அவர்களுக்கு ஸுலஹம்; ஆகலால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமா

ப்ர.—கூஷாஸ்ரயாதெ (கூஷா - கஅந.) கூஷாஸ்ரயாஃ உதூஷிக்கு உத்தரார்பம் - கூஷஃவராயணனெஷாஃ ௭ஜாதிஷாதிவதூஃ ௨௪

வழம்பாட்டு.—மெய்யனாகும் இத்தாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - அந்நய இத்யாதி.

“எல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - அவர்களாரேனுமாகிலும் என்றது. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - எத்தனையேனும் நிஹிநஜந்மாக்களையாகிலு மென்றபடி. முடியநடத்துகையாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடத்துகை. அதுஹவ கைங்கர்யங்களைக் கொடாமையெப்பற்ற - தன்னைக் கொண்டகலும் என்கிறார். இப்படி யெங்கே கண்டோமென்ன - க்ருஷ்ணாஸ்ரயாஃ இத்யாதி. “கூஷாஸ்ரயாஃகூஷவதூஃகூஷநாஸாஸுவாணவாஃ” இத்யாதி, மஹாஹாதே. த்ரோண - (கஅந-௨௪) இதுசொன்னதுக்கு ஹவம் - தீர்யக்குக்களும் இத்யாதி. “ஆகத்தனைப்பாருக்கு” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அந்நய இத்யாதி. “ஊஸைவஸிதள” (கிஷோளஸைவஸிதள) இத்யாதி. “கூஷாவயபயெஷுஃவெஸாஸநஃகரவாவகிழ்” இது பாலகாண்டே விஸ்வாமிதரம்ப்ரதி ராமஃ. (நக-௪) ‘செய்யில்’ என்று தொடங்கி, ‘ஐயன் - விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - மெய்யனாகும் - புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - பொய்யனாகும் - ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே’ இத்யவ்யஃ (எ)

போலே திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானைப் பெருமைக்கு அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றிக்கொள்; இதற்கொரு காலவியமில்லை; வேண்டினபோது ஆஸ்ரயிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கொள். உங்களுடைய ஓர்வத்தையும் ஓர்வலேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[மணிபொனெய்த என்று மெலுக்கு] - ஸர்வமான மதிக்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே திருஎட்டிப்படியே சீந்தருளினவன் திருவடிகளைப் பணிவுக்கொள்.

ப.—அந்தாம், தன் திருவடிகளையே ப்ராமெய்ந்தடைந்தார்த்து அத்மந்த ஸுலஹையக்கொண்டு ஸம்ஸாரோச்சேதத்தைப் பண்ணுமென்கிறார்.

தனதான் - சீரகியயலோக்யமான திருவடிகளை, அடைந்தார்த்து எல்லாம் - கிட்டினார்க்கு, அணியன் ஆகும் - (தான்) அத்மந்த ஆஸ்ரணப்பிக்கொண்டு ஓர்வியாதார்த்து; (அத்தாலே), பிணியும் - ப்ராயோஜனார்த்தாருபமான வ்யாதியானாவ, சாரா - கழிப்பாறும்; பிறவி - (அதுக்குலேறுதுவான) ஜம்மம்ஸர்க்கம், செறிந்த - பிறவாதபடி கழித்து, அளும் - அடிமைகொள்ளுகிறும்; (அகலால்), மணி - மணியும், பொன் - பொன்னும், ஏய்த்த - சேர்த்த, மதின்குழி - மதின்குழந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, பரமேட்டிதன்பாதம் - பரமபடித்திலே யிருக்குமாயேபோலே ஸர்வநிஷிதனாவன் திருவடிகளை, நாளும் - சீர்தாமாக, பணிநின் - வணக்கி அநுபூஷிக்கும்படி பாருங்கோள். கணபுடென்று - ஏழாம்பெய்தகை பெருக்கிடென்கிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனை ஆஸ்ரயிக்கொள். உங்களுடைய ஓர்வத்தையும் ஓர்வலேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் இத்தாதி] - தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்பக்கல் வரையாதே ஸுலஹம். இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு சிப்பக்கைக்குறித்து, “கிங்காயபுலீதயாஜி” என்றானிறே. [பிணியும் சாரா] - உங்களுடைய ஸகலஓர்வங்களும்தேயும். [பிறவிகெடுத்தாளும்] - அந்த ஓர்வ லேறுதுவான ஜம்மக்கைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொன் இத்தாதி] - மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதின்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்தில் என்று ஸப்தமியாவது. [பரமேட்டிதன் பாகமேநாளும் பணிநின்] - பரமபடித்திலிருக்கும்படியில் ஒன்றும் குறைபாடபடியாய்க்க இக்கொப்பது; அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாத்ருபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுகொள்; அதற்கு சேய ஸூரிகள் பணியவிருக்குமவன், இக்கெவந்தபின்பு சீக்களும் அவன் திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. அவனை மாஸ்ரயியக்கொள்; உங்களுடைய ஓர்வத்தையும் ஓர்வலேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் தானதாளடைந்தார்த்தெல்லாம்] - தன் திருவடிகளை மாஸ்ரயித்தாரை வரையாதே அவர்களுக்கு ஸுலஹம். இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு தீர்பக்கைக்

எட்டாம்பாட்டு.—அணியன் இத்தாதி. “பரமேட்டிதன்பாதம் - பணிநின் - பிணியும் சாரா; பிறவிகெடுத்தாளும்” என்றவற்றைக் கடக்கவிச்சவதாரிகை - அவனை இத்தாதி. “பிறவி” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்தையும் என்றது.

“அடைந்தார்த்தெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே என்றது. அப்படி ஸுலஹவேவென்ன-இன்றுரயித்தது இத்தாதி. “கயியினிஷிதயாவென்கிங்காயபுலீதயாஜி”

குறித்து “கிங்காரஹீ தயாஹீ” (கிங்கார்யம்ஸீ தயாமம்) என்றிரிறே. [பிணியும் சாரா]- உங்களுடைய ஸகலதுஷங்களும்போம். [பிறவிகேத்தாளும்] - அந்த துஷேஹதுவான ஜந்மத்தைப் போக்கி அடிமைகோள்ளும். [மணிபொனைய்ந்த மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்]- மணியாலும் பொன்றாலும் செய்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே யென்று ஸப்தமியாக்கிக்கொள்ளுவது. [பரமேட்டி தன்பாதமே - பணியின்நாளும்] - பரமபதத்தி லிருக்கும்படியி லோன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது. அவன் திருவடிகளில் ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப் பண்ணுங்கோள். அங்கு நீத்யஸ-லிரிகள் பணியிலிருக்கு மவன் இங்கே வந்தபின்பு, நீங்களும் அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பாதம்நாளும் பணியத்தணியும்பிணி

ஏதம்சாரா எனக்கேல்இனியேன்குறை?

வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்து

ஆதியான அடைந்தார்க்கு அல்லலில்லையே.

ஆ.—(பாதம்நாளும்.) - இப்படி அவன் திருவடிகளையாஸ்ரயிக்கவே, ஹவ உதுஹவி ரோயியான உத்தர பூர்வாஹங்களெல்லாம்போம், இதிலொரு ஸம்ஸயமில்லை யென்றுசொல்லி, ‘அவன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றப்பெற் றேன்; எனக்கினி என்னகுறையுண்டு?’ என்றுகொண்டு ஸ்வலாஹத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேஸாநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் எம்பெரு மாளை யாஸ்ரயித்து ஸுலியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதாநாநமென்றுதொடங்கி மேலுக்கு]-நாள்தோறும் அவனை ஆஸ்ரயித்து வரப் பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நசிக்கும். பண்ணினபாபம் போஷியாது. எனக்கென்ன ஒருகுறை இல்லை. [வேதநாவரென்று மேலுக்கு] - வேதாரஹித்துக்கள் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனை அடைந்தார்க்கு ஊஷங்க ளில்லையே; இது நிஸ்சிதம்.

ப.—அந்தரம், நான் அவனை ப்ராபித்து என் ஸகலதுஷங்களும் தீரப் பெற்றேன்; காரணஹுதனானவனைக் கிட்டினார்க்கு துஷமுண்டோ? என்கிறார்.

பாதம் - அவன்திருவடிகளை, நாளும் - நாடோறும், பணிய - அதுஹிக்க, பிணி - முன்புண்டான துஷங்களெல்லாம், தணியும் - போம்; ஏதம் - மேலுமொரு

ஹரதெநஹிஹாவாஹொஹக்ஷணெநயவீபவா³ இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவம் ப்ரதிராமஃ.

(சுக-4,5). ஏய்ந்த-செய்த. “திருக்கண்ணபுரத்தில்-பரமேட்டி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம்- பரமபதத்தில் இப்பாதி. அவன் திருவடிகளிலே பணியவேண்டுவானென்னென்ன - அங்கு நீத்ய ஸ-லிரிகள் இத்யாதி; அன்றிக்கே, ‘பரமபதத்தில்’ இத்யாதிவாக்யத்தில், “திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருக்கிறவன் பரமேட்டி” என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராய், பரமபதஸ்த்தன்கிடர் இங்கு வந்திருக் கிறான் என்றர்த்தாந்தரமாதல், ‘மணிபொனைய்ந்த’ என்று தொடங்கி, ‘திருக்கண்ணபுரத்தில்- பரமேட்டிதன்பாதம் - பணியின்; தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அணியானும்; நாளும் - பணி யும்சாரா: பிறவிகேத்தாளும்’ இத்யந்வயஃ. பரமே ஸ்த்தாநே ஸத்தித இதி பரமேஷ்ட்டி. (அ)

துவெங்களும், சாரா - வாயாதகன்; இனி - ஆகலால், எனக்கு என் குறை - எனக்கு என்ன குறையுண்டி? வேதநாவர் - வேதோச்சாரணத்தையாகத் துக்குத் திருவகமாகவுடையவர்கள், விரும்பும் - ("வேடிவேடி") என்று வந்திக்கையானே) விரும்பும்படியான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஆகியான - வேதநாவரின் பிறகு பரமகாரணமாதனை, அடைந்தார்க்கு - பாயித்தார்க்கு, அல்ல-துவம், இல்லையே - இல்லையாகாதே. "பினி, ஏதம்" என்று - பூர்வாகோத்தராய்க்களுமாகவாயம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேசரீதியாக நான் முன்னம் அவனை யாஸ்ரயித்து ஸாஸ்யாகப் பெற்றேனென்று பரிதாபித்தேன்.

[பாதம்தயாதி] - அவன்திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கவே அநாதிகாலாரித்தமான பூர்வாவயம் நலிக்கும். இனிபத்ததச்செய்யவே விரோதியான பாயம் போடுமென்கை, [ஏதம் சாரா] - உத்தராவயமானது போஷியாத. அவன்திருவடிகளிலே தலையாக்க என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போவதானபின்ப, எனக்கு ஒருதறமுண்டோ? வேதநாவரின் துக்கங்கள் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்தித்தான ஜமத்தகாரணமாதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது, திருவடிகையாழ்வாரிடாவாண. 'விரும்புக' யாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடிபெறெருவர்க்குரிதே" என்கை. பரமானம் வேடிமாய், பரிமயம் ஜமத்தகாரணமாய்மேயுட்பது. "காரணனா யெய்யு" என்று ஜமத்தகாரணவந்துவிதேய் பரிமயம் ஆகியான அடைந்தார்க்கல்ல வில்லையே' - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு கலையமிலையென்றுமடம் ஸாஸ்யிதம்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உபதேசரீதியாக நான் முன்னம் அவனை யாஸ்ரயித்து ஸாஸ்யாகப் பெற்றேனென்று பரிதாபித்தேன்.

[பாதநாளும்பணியத்தணியும்பினி] - அவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கவே அநாதிகாலாரித்தமான பூர்வாவயம் நலிக்கும். இனிபத்ததச்செய்யவே விரோதியான பாயம் போடுமென்கை. [ஏதம் சாரா] - உத்தராவயமானது போஷியாத [எனக்கேல் தினியென்குறை] - அவன்திருவடிகளிலே தலையாக்க என் ஸகல துரிதங்களும் போவதானபின்ப, எனக்கு ஒருதறமுண்டோ? வேதநாவர் துத்தாதி - வேதார்த்த வித்துக்கள் விரும்பும் வந்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்தித்தான ஜமத்தகாரணமாதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பாதம் துத்தாதி. "எனக்கேல் தினியென்குறை" என்றவகப்பற்ற அவதானிகை - உபதேச துத்தாதி.

"பாதம் - பணிய - காரணம் - பினி - தணியம்" என்றவகத்திரிதம். அவன்திருவடிகளை துத்தாதி. "காரணம் பினி" என்று - பூர்வாவயம் துத்தாதுமுன்னம் - அநாதிகாலாரித்தமான பணியென்றபடி. பூர்வாவயமுத்தக்கு யாஸ்ரணம் ஸாஸ்யாகென்கை-தொன்று துத்தாதி. இனியது - ஸாஸ்யமும். இனியதுமெய்ய - இனிபத்ததச்செய்யவேயென்றபடி. "என்கை - பினி - தணியம்-ஏதம்சாரா" என்றதுக்கு "கடியிமீஉத்தராவயபுரவயொருபுரவெல்லுதராவயகையு வடிவொகை" (ஸா-உ-சுயி-கந-ஸ-உ-ச-அ-உ.) என்கை உத்தராவயத்தென்றபடிச்செய் வர். எனக்கேல் - எனக்கென்றபடி. ஏல் - துத்தாயம். வேதத்தையாவிலேயென்கையென்ற பாய தார்த்தமாய், வேதார்த்தவித்துக்களை கெழிக்கிறது. வேதார்த்தவித்துக்களாவாரென்கை. வேதநாவ ரென்கிறது துத்தாதி. திருமொழி எட்டாய்ப்பத்த ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றாய்ப்பட்டு. "விடையெழுன்றபுர்த்து" துத்தாதி. 'கண்ணபுரமொன்றுடையான்' துத்தாதிக்கு - உபயோகத்திது "வேதநாவர், ஆகியான" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு வலிதம் - பரமானம் துத்தாதி. துத்தே

திருமங்கைமாந்நவார்போல்வாரை. விரும்புகையாவது - “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு
கடியே” னுநிலர்க்கு உரிமேயே” என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜமத்காரண
மாரிற்றே விழுப்பது. “காரணாததுபெய்யே” (காரணம்துத்யேயே) என்று ஜமத்காரண
வஸ்துவிறே ப்ரமேயம். [துதிமாரணமடைந்தார்க்கல்லல் இல்லையே] - தாய்மடியிலே
காய்ந்தார்க்கு க்வேலையில்லையென்றுரிடம் கிரிசிதம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லமல்லல் எனக்கேல்இனியேன்குறை?
அல்லிமாதாமரும் திருமார்பினன்
கல்லிலேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல வாரும்நயர் பாசாராவோ.

ஆ. - (இல்லமல்லல்) - அவன்திருவடிகளை யாப்பரித்த ‘கிரஸ்தாகிலதுவ
னுகை’; எனக்கு இனியென்ன குறையுண்டு? என்று, ப்ரித்யதிபாயத்தானே பின்னை
ப்ரித்யதிபாயத்தானே ப்ரித்யதிபாயத்தானே, “அவனேபாசாதிகன்” என்று விஸ்வஸிக்கமாட்ட
மா? திருக்கண்ணபுரமென்று சொல்லுவீர்களா? சொல்லவே, ஒருநாளும் துவைங்கள்
யாப்பாமென்கிறார்.

ஒ. — பத்தம்பாட்டில், ப்ரித்யதிபாயத்தானே மீளவும் ஸ்வலாலித்தைச்
சொல்லி மிக்க ப்ரித்யதிபாயத்தானே ஒருக்கு க்வேலையில்லையென்று சொல்லுவீர்களா? திருக்கண்ணபுரமென்று
யாப்பானேயென்கிறார்.

[அல்லிமாதாமரும் திருவென்மேயுக்கு] - ஆராயப்பாருடைய ஆராய
னத்தின் குறையுடையாதே அவர்களைத்தானே விஷகரிக்கும்படிபண்ணும் ஸ்வலாவை
யான பெரியகோட்டியார் க்வேலையானபண்ணும் திருமார்வை உடையவனுடைய
ய்ரித்யதிபாய திருக்கண்ணபுரத்தை.

ப. — அந்தாம். ப்ரித்யதிபாய ஸ்வலாவனுடைய திருக்கண்ணபுரத்
தைச் சொன்னவனானே த்வேலிகள் யாப்படியாயிருந்தது; எனக்கினி பென்னகுறை
பெண்டென்கிறார்.

அல்லி - காரணபுரமென்று திருப்பிடமாகவுடையாய், மாதர் - * நாரீனுமுத்
தனமயான ஸ்வலி, அடரும் - தீயவானபண்ணுகிற, திருமார்பினன் - திருமார்வை
யானபயனாய், கல்லிலெய்ந்த - கல்லிலெய்ந்த, மதிள் சூழ் - மதிள்கூழ்ந்த, திருக்
கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்னவனானிலே, நாளும் - ஸ்வ
லாவும், நயர் - நுக்கங்கள், பாச - அநுரு, சாரா - வாராதனவாயிருந்தன. (ஆன
பிச்சு), எனக்கு, அல்லல் - அருவியாவதுவெய், இல்ல - உண்டாகாதாயிருந்தது;
இனி - இப்படியானபிச்சு, என்னகுறை-என்ன குறையுண்டு? அருவியம்அவிச்சிந்தமன்றே
யென்மே குறுத்த.

காரணபுரம் சொல்லுகின்றவனானே காரணபுரம் இத்தாதி. “காரணபுரமென்று யடைந்தார்க்
கல்லிலெய்” என்ற பத்தம்பாட்டிற்கு க்வேலையில், “இல்லையே” என்றவவதாரணத்தினால்.
தாய்மடியிலே தீய்மதி. “மாதர் பாரி” காரணபுரம் - பினி - தனியும்; ஏதம் சாரா: இனி-
பினிக்கேல் - என்னகுறை? ஆகையாலே, “கேதவாக” தொடக்கி, “அல்லிலெய்” இத்தய்வயே. (க)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், பிரீத்யதிஸமத்தாலே ஸ்வலாஸத்தைச்சொல்லி லக்திப்பரபத்த்யநஷ்டாநங்களுக்கு சுதமால்லாதார்க்குத் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியாலே ஸமஸ்தத்துவங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலத்துவங்களும் போம். இயி எனக்கு என்னகுறை யுண்டு? லபவதநவமயிபோதி தரிதங்கன் போனபின்பு, எனக்குஅநவலிகைக்குஒரு தேஸாலிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டியிருத்ததோ? என்னால் லபவத பாயநாஸ பின்பு, அவனால் வருவதுக்குஒருகுறைபுண்டி? [அல்லியதித்யாதி] - பெரிய பிராட்டியார் நிதவாஸப்பண்ணுகிற திருமாவைமடைமவன். ஆர்யயணத்தில் குறைவுபார்த்து அவன் அநாதரிமாதபடி “சகஸ்ரீநாவராயுதி” என்பாரும்அருகே யுண்டு. தின்னிநாஸமதினையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல, லக்தியிலே யிழிகைக்கு பரிசுமின்றிக்கே பரபத்திக்கும் லபவஸாயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள், “திருக்கண்ணபுரம்” என்று வாயாலேசொல்லவே ஸமஸ்தத்துவங்களும் போம்.

நதி.—பத்தாம்பாட்டு, பிரீத்யதிஸமத்தாலே ஸ்வலாஸத்தைச்சொல்லி, லக்திப் பரபத்த்யநஷ்டாநங்களுக்கு சுதமால்லாதார் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியைச் சொல் லவே ஸமஸ்தத்துவங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலத்துவங்களும்போம். [எனக்கேல் இனியென்னகுறை]- இனியெனக்கென்ன குறையுண்டு? லபவதநவமயிபோதிமான தரிதங்கன்போனபின்பு, எனக்குஅநவலவத்துக்குஒருதேஸாலிசேஷம் தேடிப் போகவேண்டியிருத்ததோ? [அல்லியதி யாதி] - பெரியபிராட்டியார் நிதவாஸப்பண்ணுகிற திருமாவைமடைமவன். ஆர்ய யணத்திற்குறைபார்த்து அவன் அநாதரிமாதபடி “சகஸ்ரீநாவராயுதி” (சகஸ்ரீநா வராயுதி) என்பாரும்அருகேயுண்டு. தின்னிநாஸ மதியையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல, லக்தியிலிழிகைக்குப்பரிசுமின்றியே பரபத்திக்கு லபவஸாயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள், “திருக்கண்ணபுரம்” என்று வாயாலேசொல்லவே, ஸமஸ்தத்துவங்களும் போம். (க0)

பதினொாம் பாட்டு.

பாசாராவின் பற்றாலேண்கிவர் !
மாடநீ குருகூர்ச்சடகோடன் சொல்
பாடலானதமிழ் ஆயித்துள்ளிப்பத்தம்
பாடியாடிட்டணின் அவன்தாள்களே.

பத்தாம்பாட்டு.—இல்லையல்லல் இத்தாதி. “எனக்கேலினியென்னகுறை - திருக்கண் ணபுரஞ்சொல்ல எனமுதப்பாசாரா” என்றவந்தரக்கடாகத்தொடகாரிசைப்பிரீத்யதிஸமத்தாலே இத்தாதி.

“இன்” என்றதக்கு லபவம் லபவதநவமயி இத்தாதி. திப்பொதுதிசை சொன்னதக்கு லபவம் - ஆர்யயணத்தில் இத்தாதி. “சகஸ்ரீநாவராயுதி” என்பவையாலே - தின்னிநாஸமதன் என்ற தது. “சொல்ல” என்றதக்கு லபவம்-லக்தியில் இத்தாதி. நாளும்துயர் - சக்தொருமுண்டான தயர். பாசாரா - அருகில் கிட்டாது. அடைவே அஃவயம். (க0)

† ‘தாள்களையே’ என்றும் பாடம்.

ஆ.—(பாடுசாரா) - ஸுவருபமான உபாயத்தாலே விரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவ்யகராய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுவீர்! திருவாய்மொழியைப்பாடுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ — சீமத்தில், ப்ரதிவ்யகங்கனெல்லாம் பாடுசாராது பற்றறவேண்டி யிருக்கும் சிங்கன் இத்திருவாய்மொழியைப் பிரதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவனை ஆஸ்வயிக்கோள் என்கிறார்.

ப — அங்காய், இத்திருவாய்மொழிக்கு ழலமாக ழமவததுவவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வினை - ஸாய்னாரிக ஸலதுவெக்கறும், பாடுசாரா - உங்கள் பரிஸரத்திலே பன்றியை, பற்றறவேண்டுவீர்-ஸவாஸமமாகப் போகவேண்டியிருந்திகோளாகில், மாடம்-மாடங்கள், சீந் - உயர்த்த, குருடர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், பாடலான - ழநருபமான, தமிழ் - த்ராமிடமா பிரக்தி, ஆஸ்பத்தன் - ஆஸ்பத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இப்பத்தும் - இப்பத்தை யும், பாடி - பிரதிபூர்வகாய்க்கொண்டபடி, ஆடி - ழர்ஷித்தாலே ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணி, அவன்தான் - அத்தஸுலழன ஸர்வேஸ்வரந்திருவடிகளை, பணிமின் - வணங்கி அருளிக்கும்படி, பாடுங்கோள். இத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே, ழமவததுவம்பண்ணிய ழமஸ்த துரிதமும் ஸவாஸமமாகப் போமென்று கருத்து. இது-கலிவிருத்தம்.

இ.—சீமத்தில், ப்ரதிவ்யகங்கள் ஸவாஸமமாகப் போகவேண்டியிருக்கில், இத்திருவாய்மொழியைப் பிரதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை ஆஸ்வயிக்கோள் என்கிறார்.

[பாடுசாரா இத்தயாதி] - வினையானது உங்கள் பார்வத்தில் வந்து கிட்டாத படியானதையோடு போகவேண்டி யிருந்திகோளாகில் சித்யமான மாடங்கனையுடைத்தான திருநகரிடையைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, ஆபீதாபபீசுமாகையாலே திருவாய்மொழியில் பிரத்தவந்நில் அத்தவாதமில்லை. [பாடவிதயாதி] - அராதர்சொல்லி ழம் விடவொண்ணாத சீமாய் ழதையயுடைத்தான இப்பத்துபுஷ்பம் பரிமளத்தோடே அருமாதபாலே இகசையாடிகடப் பாடின தமிழ், பிரதிபூர்வகமாகப்பாடி, இருந்த விடத்திற்ருக்க வொட்டாத ஆடி பிரதிபூர்வகாய்க்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோள்; இதன்நேரான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிவீர்?

கதி.—சீமத்தில், ப்ரதிவ்யகங்கள் ஸவாஸமமாகப் போகவேண்டியிருக்கில், இத்திருவாய்மொழியைப் பிரதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை ஆஸ்வயிக்கோ ளென்கிறார்.

பொய் - பாடுசாரா இத்தயாதி. பாடுசாராவனை பற்றறவேண்டுவீர் - இப்பத்தும் பாடி, பாடி - ழவன்தான் - பணிமின்" என்றவற்றைக்கடாசித்தவதாரிகை - பிரதிவ்யகங்கள் இத்தயாதி.

சு - ஆம் பத்து-பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
14	20	நிரதவனுடைய	நிரதவனுடைய
"	37	வெவ்வுண	வெவ்வுண
48	7	குடிக்கிடத்தானே	குடிக்கிடத்தானே
49	4	மக்கையம்	மக்கையம்
71	8	வாலுண	வாலுண
"	9	கந்தரமாக	கந்தரமாக
72	6	படல்	படல்
74	31	காமாஸ்நிக்கே	காமாஸ்நிக்கே
80	12	காரொன்றே	காரொன்றே
83	15	யாய்ந்தும்	யாய்ந்தும்
91	30	விசாதி	விசாதி
117	9	பண்ணைக்காக	பண்ணைக்காக
120	24	வாப்பச்	வாப்பச்
121	29	தலைமகளை	தலைமகளை
125	15	தலிசால்யனும்	தலிசால்யனும்
130	15	திருவாய்மொழியும்	திருவாய்மொழியும்
135	21	தஞ்சேவரும்	தஞ்சேவரும்
"	22	மெய்யனல்லொரு	மெய்யனல்லொரு
143	29	செய்யப்படியான	செய்யப்படியான
157	15	வெண்ணச்செய்தே	வெண்ணச்செய்தே
159	30	குத்தி	குத்தி
163	11	வன்றிருத்தோ	வன்றிருத்தோ
167	31	வாழ்கநா	வாழ்கநா
"	32	வழிபுலி	வழிபுலி
171	38	தலிசால்யனாக	தலிசால்யனாக
175	15	மீறொத்தானே	மீறொத்தானே
213	7	கொன்றக்கொன்	கொன்றக்கொன்
"	24	வெய்ய	வெய்ய
217	30	வாப்பத்தத்தோடு	வாப்பத்தத்தோடு
218	20	வாழ்வாறுகள்	வாழ்வாறுகள்
219	21	கிருத்தாகாண்டத்திலே	கிருத்தாகாண்டத்திலே
"	24	சுயலாலாரா	சுயலாலாரா
232	19	கனக்கொன்	கனக்கொன்
233	26	சுருத்தென்	சுருத்தென்
238	10	கடாக்கத்தனா	கடாக்கத்தனா
239	25	வாப்ப	வாப்ப
239	4	செய்ய	செய்ய
"	35	வன்றாத	வன்றாத
242	13	மத்தனைமத்தே	மத்தனைமத்தே
273	19	பூப்போலே	பூப்போலே
274	31	வாய்ந்தனவ	வாய்ந்தனவ
275	15	வாழ்க	வாழ்க
281	20	வாழ்க	வாழ்க
280	5	தலிசால்	தலிசால்
"	21	வாழ்வாறுகள்	வாழ்வாறுகள்
283	4	தொந்தியத்தில்	தொந்தியத்தில்

ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

பத்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

சூருமிரப்படி, ஒன்பதிரூபிரப்படி, பன்னிராமிரப்படி,
இருபத்திரூபமிரப்படி, எட்டு முட்டத்தாருமிரப்படி வியக்கமாங்கனும்,
கீயர் அரும்பதவரை, ப்ரமானந்தரட்சி, தூவியோடிக்ஷிதலங்கு,
தூவியோடிக்ஷிதலங்கு, திருவாய்மொழி
ஈழத்தாந் திவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோடாலச் சூஷ்ணமாசாரியாலும்,
ஆ. வி. ஈஸ்வரமா சாரியாலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
தோபில் அச்சுக்கூடம்.

மூலம்: திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—தாளதாமரை - பாவேசங்கள்.

ஆரம்பப்படி.

(தாளதாமரை.) - திருக்கண்ணடிகளில் எம்பெருமானை அடைவித்து, தீய போது திருமோகரில் எம்பெருமானை மறப்பிக்கிறார்.

ஒன்பதினுமிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், ஸாராவணா ஸமரத்தத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான சிணயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அவிமாதென்று போந்த ஸாரீரத்தையும் முகம்பழகினை மனிசராயம் இழத்தி, முகமறிவார்ஒருத்தரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டாயாத வெமயிருக்கும்படியையும், போசக்கடவ வழியின் தெமையையும், போகக்கூறு விவீரமான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அதுஸர்யித்து, - “இவ்விவீரங்கள் தட்டாமே இரக்கெந்தாயம் துர்வலான நம்மால் போய்முடிக்கை அரிது; ஸர்ப்புவமாய், ஆப்தனாமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தை யுடையனாமாய், ப்ராஸல விசோயிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனாமா யிருப்பானொருதுணை, ஸாரீரவீரோப காலத்திலே அவர்பயம் வேணும்” என்று அத்யவஸித்து, - சொன்ன முணங்களைமெல்லாம் உடையனாய், ஸாமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸர்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் ஐக்கிதனாயிருக்கிற காளமேவந்தைத் திருமோகரிலே கண்டு, அவன்பக்கவிலே தம்மை சிசுபித்தி, அவனை இத்தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஸ்வரானுடைய லலரூபத்தவத்தை சீருமித்தருளி தடிதுலவருபமான லலத்தினுடைய அவாப்தி பாகாரத்தை இப்பத்திலே நினைத்தருளுவதாகக்கொண்டு, ஆப்தனான அவனுடைய மகிளாலாய்ப்பத்தையும், முன்புண்டான ஓராய்வ க்லேஸ ஸார்திபைப்பண்ணும் ஓர்மீரமாமாது யோபத்தையும், ஸம்ஸலிஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே விஸ்வேஷ ஸங்கைபண்ணி க்லேஸிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாதிஸயத்தையும், அநர்யஸாரோபாதி உபாஸகர்களுக்கும் ப்ராப்யனாம காரத்தையும், ஸப்ரகாரோபாஸபாரிக்கும் அரிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்குத் தானே சிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், தடியஸோஷத்வபர்மந்தமாகத் தன்னை ஆஸ்ரயித்தாருடைய சித்தாநுவிபாநம்பண்ணிக்கொண்டு லலப்ரகாரத்திலே உடியுத்தனும் படியையும், தன்பக்கல் பாவணானுருடைய ஸாரீரதிகளையும் தான் யிருப்பாரென்று கொண்டு அவர்கள் அபேகைக்காக அவற்றை விடுவிக்கும்படியையும், யாத்ருச்சிகமான

ஆதகல்யாணி பற்றுசாகயமாவத் ஹோமபாடினாகையையும், ஹோமஸீத்திக்கு உறுப்பான அர்ச்சோதிமார்க்கத்தில் ஆதிவாழிக ஸத்தா ப்ராபீஸரத்தையும், அதியஸிதைபான பரபக்திரபமான அலீகீஸைத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீபதிபான தன்னோடு உண்டான ஸத்திரஸாயுத்ய ப்ராசாரத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபரோக்ஷித்து அத்யந்த ஸ்ரூஷ்டாயம், அவாப்தரஸாயம் முடித்தருளுகிறார்.

முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே ப்ராஸ்துதமான கைகச்யப்ராதிஸம்ஸ்யித்வம் ஒழிதஸஸீசேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இந்தேசசுத்திலீன்றும் அங்கேமப்போகைக்கு வாய்கமான சம்முடைய விசோகியைக்கழித்து உகப்போடே வழி நடத்திக்கொண்டுபோவானொரு ஸஹாயஸூதன் வேணும் என்றறுதியிட்டு, திருமோகரீசில ஸர்ஜித்தான ஸர்வேஸ்வரஸுடைய கிர்வீஸ்யாக்ஷோமீயமான வஜ்ராரூப தையையும், சீத்யாநவாய்யவயுக்கமான காமஸ்ரீத்தியையும், கிலீலஜ்ஜத ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணூர்த்தமான ஆர்த்தஸாயித்வத்தையும், அஸோஜ்ஜஸம்ஸரீலஷத்தையும், அதுவவப்ரிசிகாமான ஆபத்தவத்தையும், அபிலலோக ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், அவதார ப்ராபுக்தரீல சீதலத்வத்தையும், அவயவவைலக்ஷணயத்தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷணத்தில் அலீஷ்டவிக்காஹ பரிக்காஹத்தையும் அதுஸாயித்து, எவம்விதான ஸர்வேஸ்வரனே மகக்கு வழித்துணையாவான் என்று காளமேவத்தின் திருவடிகளையே கஞ்சமாகப்பற்றி யருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே “கானோஸறியேன் எனக் குள்ளன்” என்றார்; “மானமாலல்” என்று சுர்வரன் கானிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் ஒன்றைக்கொன்னால் அது கைப்பட்டதென்று மேலே போகலாம்படியிறே இருப்பது; அதகமரீல, காலாவயி பெற்றாய்ப் போக்கிலே ஒருப்பட்டார்; போமிடத்து, முகப்பழகின் ஸரீரத்தகவிட்டு ரெநொன் வாஸநை பண்ணின ஸர்யூக்களை விட்டுத் தான் தனியனுய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதகிலமாய் ரெடுங்கை நீட்டு மாயிருக்கிறபடியையும், போகைக்கு விவீரமாய்த் தான்குழ்த்துக்கொண்ட அவிஷீயா க்ரவாஸா ருக்கொன ஸம்ஸா துரித்தத்தையும் அதுஸாயித்து; “இவ்விவீரங்கள் தட்டாதபடி ரெடுக்தாசத்தை தூர்ப்பலான சம்மால் போய்முடிக்கை யரிது; இனிப் போமிடத்து ஸர்ஜிதான ஸர்வேஸ்வரத்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண்டி யிருக்கது.” “பலுவயஜிஜ்ஜவயுலீச” “வராலுஸதீவிபுவிஸெவஸுரூபதெ”” என்று வழிசொடுப்பாக கிசகரீயமவனுமாய் சக்தனுமாய் “வகிவீஸாஸு” என்கிற மடியே ப்ராப்கனுமாய், “கோதாவிதாஸூதா” என்கிறபடியே ஸர்வவிதவ்யூவ மாய், “மயர்வகமகிலைருளினன்” என்கிறபடியே பரமடியாவானுமாய், ஸ்ராமஹாமான வடிவையுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் சீக்ஷிதனுமாயிருக்கிற காளமேவத்தைத் திருமோகரீசில கண்டு அவல்பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழித் துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் சொடுபோமிடத்தில் வடிவழகை அதுவநித்துக்கொண்டு குக்கினே போகலாம்படியிறே இருப்பது. “வரிஹரூபுஸாஸுரூபவஹாநு” என்றும் “உன்தயர்க்கென்றும் மன்தமர் கள்ளர்போல்” என்றும் அத்தகையில் விரோயி கள் மீதா யொளிக்கும்படியிறே இருப்பது.

நி .

“காளேவரியேனெனக்குள்ளன்” என்றார்; “அனாமாதுல்” என்றதரிப்பிட்டுக் கோத்தேதான் ஈசுவரன். அவன் “செய்கிறேன்” என்று தங்கியிருக்கும், அந்நேரத்தாய் மேல் நடக்கலாம்படியாய் வீசுக்குறிதே காணும். ஆகையாலே, “காலாவதிப்பெற்றாய்” போக்கிலேயோருப்பிட்டார்; போமிடத்தில், முகம்புகின் தேறத்தையும்விட்டு கோன் லாஸகையண்ணின் ஸ்கம்பாக்களையும் விட்டுத் தனிமையாய் போகிறவிடத்தான் கண்டறி யாத நிலமாய், கோங்கைரிட்டாய், வழியிலே பாதவாய்ச்சாக்கும் தவாலாய்-அவியா கர்மவாஸகாருக்கள் என்றப்போலே கோல்வகிறவர்க்கும் ஓர் அவதீயில்லையே; இவற்றையடைபயப்போக்கி வந்தித்தனையாய்க் கோண்போம்போத ஸர்வஸ்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதனென்? இவன்தானே தனக்குத் தனையானாலோ வென் றால்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸாரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்தப் போகிறவன்தே இவன்; இப்பார்த்ததோடே யிருக்கிறானிலே ஸ்மிதசிக்தை பண்ணினாலேயாவும் இவனுடைய பூர்வவருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் தனையாகப்பட்டானே. வந்த கோடோபாமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் - விசேஷிகளையறகைக்கு ஸர்வஜ்ஞருகவேணும். அந்நீதால் அவற்றைப் போக்கிக் கோடோபகைக்கு ஸர்வஸக்தியாகவேணும். “யஜ்ஞவல்கு யஜ்ஞவல்கு” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸஸ்ஸர்வவித்) தீத்பாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வஸ்வரன் “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தி” என்னுள்நேதே. ஸக்தி பண்டானாலும் ப்ரயோஜந மில்லையே, ப்ராப்தருகவேணும். “உதாவிதாலுதா” (பாதாபிதாபாதா) தீத்பாதி யாலே-அவனே ஸர்வவிதஸக்தி-ஹமாகக் கோல்லாந்நேதே: “எம்மானுமெம்மனைபம்” தீத்பாதி-ராதாந்நராய ப்ரணஜனயப்பெற்ற “யெனவகவிசோதி” என்ற போகட்டிப்போ

தாளதாமரை ப்ரவேசே; கிருத்தார்த்தத்தை யதவதித்துக்கொண்டு, தீத்திருவாய்மொழி யில் கானமேவத்தை வந்தித்தனையாய்க் பந்தனைக்கு உதய்பான உபபந்தியை யருளிச்செய்ததாக அதிபத்தியை - நாளேல் தீத்பாதிவக்யத்தையும், உத்தி பாதார்த்தாலே பெற்றதாய்கொண்ட - அவன்செய்கிறேன் தீத்பாதிபுட்டம் சிவசக்திதானம் தேவசக்திவக்யத்தையும் விசேஷிப்பாதுவாய் யத்தையும் பார்த்தால் ஸர்வஸக்தியையே தனையாகப் ப்ரவேசனுமென்கிறார் - ஆகையாலே தீத்பாதி. ஓரப்புகை - உத்தியாகப்பந்தனை. கோங்கைரிட்டாய் - அந்நீதாய். தவாலாய் - அதிகாய். குவாலானவை மெனவென்ன - அவதீய தீத்பாதி-அவதீயசிக்தைவக்ய - ஸாய்க்கிற் பந்திக்காரா சினைக்கிறது. பூர்வம் ஸம்ஸார்த்தனையாகிதும் தீத்போத நந்தசிக்தை பண்டான ருனே: அதுதனையானாலேவென்ன - சிவசக்தி தீத்பாதி; ஆகையாலே ஸர்வஸக்தியை தீத்பாதி யாகவேனுமென்றபடி. ஸ்மிதசிக்தைபண்ணினாலே யாகியும் என்றது - ப்ராப்தத் பண்ணினாலே யாகியுமென்றபடி. அவனே தீத்பாதிவக்யமென்கிற சிவசக்தியேதென்ன - வழிகளும் தீத்பாதி. “உலகுசெய்வான்” என்ற - ஜயக்காரணத்தையும் சொல்லுகையாலே. ஸர்வஜ்ஞசக்தியும் வித்தம். அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞசக்தியை ஞானமென்னுதாக்கு ப்ரமாணம்-யஸ்ஸர்வஜ்ஞதீத்பாதி. தீத்பம் முண்டகோபக்கடி. “வராலயுசக்திவிவிலியெவ” தீத்பாதி, “ஸர்வஸக்தி” என்று மதக்கும். ஸர்வஜ்ஞசக்திகள் அபேகிதமானவோபாதி ஸர்வஸக்தியும் வேனுமென்கிறார். ஸக்தியுண்டானாலும் தீத்பாதி. ப்ராப்திக்கு ப்ரமாணத்தையும் - மாதாபிதா தீத்பாதி, ஸம்மானம் இத்தபாதி, “உதாவிதாலுதா” உதாவிதாலுதா ப்ரணஜனயப்பெற்று “யெனவகவிசோதி” என்று விட்டுப்போனபின்பு, அந்த

வர்கள்; இவன்தான் வாஸகையண்ணின் முகத்தாலே “அம்மே!” என்றபோதாக, பேண்துரலாலே “ஏன்?” என்றும், “அப்பா!” என்றபோதாக, ஆண்துரலாலே “ஏன்?” என்றும், இப்படி முகங்கோடுத்துக்கொண்டு போகக்கூடவனு யிருக்கும்பிறை அவன். ஸ்ரீராமானது கட்டிக்குலைந்த ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புதுமளவும் செல்ல வேண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கோடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவ ளாகவேணும்; விரோதிகள் இவருண்டமாக விட்டுக் கோடுபோகவல்ல ஸக்தி மாளாகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கோடுக்கும்படி ஆப்தனாகவேணும். “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தி” என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன்; “தஞ்சமாகியதந்தை தாயோதோனு மாய்” என்று இவர்தாமே “தஞ்சம்” என்றாரே. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று - சிவானேன்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி ஸேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்கும்பிறை. ஆக, “நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கோண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்” என்றுஅத்யவஸித்து,—அருகிலங்களிலே வழிபோவார் “அகப்படை” என்று மிகேக்கராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்போருளை அவர்கள் கையிலே கோடுத்து அமர்ந்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, ஸ்ரீரவிஸலேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கவிலே ஆத்மநிகேஷத்தைப் பண்ணி, “ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்குஆக்கிக்கொள் ளக்கடவோம்” என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். இஸ்ஸ்வஹாவங்கள் ஒன்றுமில் லையெயாதினும், அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகாந்ன்றால் அவ்வடிவழிக்குதன்னை யநல்லித்துக்கொண்டு போமதலே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியாய்த்துஇருப்பது. “வன்

பிதாவம் மாதாவம் அபேனுக்காகித்தன் என்று ஸப்தார்த்தம். எம்மான் - என் பிதா. எம்மனை - என் மாதா. அம்மான் - தகப்பன். அம்மனை - தாய். இதுக்கித்தம் - ராமாந்ராய இத்தயாதி. அபே னுத்த குருத்தா ஸேர்த்தமாகக் கிழகத்ததை மிளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீராமானது இத்தயாதி. “அகராதத்தகித்தம்,” “அருகித்தமல்லரட்டன்” இத்தயாதியையுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் - விரோதி தன்னை இத்தயாதி. “திருமோகராத்தன்” என்னையாலே - “ஆப்தன்”. ஜ்ஞாநஸக்திகள் ப்ராண ப்ராபித்தக்கொன்றருளிச்செய்யா ந்துகொண்டு, இவனுடைய ஆப்ததைக்கும் ப்ரமா ணம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞன் இத்தயாதி வாய்வயத்தாலே. இக்குணங்கள் கார்யகரமாம் டேது கைமேண்டாச்சொன்ன - மயர்வற இத்தயாதி. கைகண்டார் என்றது - “அருளினன்” என்றதைப்பற்றி. கர்மோபாதிக்காய்க்கத் வாய்வயமேயன்றிக்கே, கிருபாயிகஸம்வந்யமும் இவனுக்குண்டென்கிறார் - இன் ஸேஷ்யாய் இத்தயாதி. இப்படி விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு அநுணாயான குணங்கள் ஸர்வபித்தகரத்தாம், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பித்த தருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்தயாதி. அநுநிலங்கள் - மயாதிக்யத்தாலே போகவரிதான ப்ர யோகங்கள். அகப்படை - அத்தாக்கபரிசாய். அமர்ந்தநிலத்திலே வாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே டேனரது - லெகிபதருஷ்டாத்தத்தனையல்லது, அவன் கையிலே வாங்கிக்கொள்ளவில்லையிறே; அந்நித்தக, “திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தம் பிடித்தார் பிடித்தார் - பெரியவானுள்ளிவாவார்” என்னையாலே - இது ஆஸ்யமணயத்தலமும் அத ஹேமஸ்த்தலமாமையாலே சொல்லுகிறு கொன்றல் கல்கது இங்கு ஆத்ம நிகேஷமும் ஆவது - துணையாகவேணுமென்கிற ப்ராபித்ததை, தேவாநிஸலேஷாநிஸயஜ்ஞம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணுமோவென்ன, - ஆர்த்த ப்ராபந் ராகையாலே பண்ணுகிறுசென்றருளிச்செய்வார். “தேவாநான்குடைச் சுரிசுழல்” இத்தயாதியைப் பத்த அருளிச்செய்கிறார் - இஸ்ஸ்வஹாவங்கள் இத்தயாதி. ஸக்தியுண்டானலும் போராது, மதிப் பும் வேணுமென்கிறார் - வள்ளலே இத்தயாதி. மதிப்புக்கு ப்ரமாணம் - பரிவற இத்தயாதி.

முதற்பாட்டு.

“ஹவா-ராஷாஸிவிஷ்ணுவாஸகிஸ்ஸா: ஷக்திபதிக்ஷயாசுண்டிபுருஷோவாஸிஸ்ஸா
 ஸிஸாஸாபிசுமபுரவாஸாஸு பூஜாஸகிஸ்துஸாஸா க்ஷெப்யவாஸாஸு” இது இ
 வந்தஸ்துபாஸே, (ப. ௪. ௪௨) “உன்னலே” என்கிறபடித்திலே அந்நுக்கு மதிப்பில் தெரிந்தபடி
 ஸையோசிலும், அந்நுசமங்குதுதுண்டாணையாலே அந்நுக்கு கிம்பாதிப்பாயித்தபடியெடுத்து
 கருத்து. ஸக்தியுண்டாணால் போராதோமதிப்பம் கெட்டுபோகென்ன நூதன் ஸக்தியானாயிருக்க
 செய்தேயும் மதிப்பில்லாமையாலே மார்க்கண்டேயன் சிங்கப்பாக வந்தபுண்டானியே” என்றா
 னிச்செய்கள், “பாபதனுமிருக்குமே” என்றவாந்தம் “உன்னலெய்தம்மங்கு” இத்தாநியையமுண்ட
 யித்து, அந்நதம் “இன்னவவாவக்கனொன்றும்” இத்தாநியையமுண்டயித்து, அந்நதம் “ஐகம்
 வரோயிகளைப்போக்கி” இத்தாநிகாக்யத்தையமுண்டயிப்பது “உன்னலே” இத்தாநிக்குல்பத்தோர்
 து. திருமொழிஎட்டாம்பத்துபத்தாந்திருமொழிஎட்டாய்பாதி, “கென்னகென்னதத்து” இத்தாநி

கிச்செய்யும்படி சுற்பகப்பனைபோலே இருக்கிற), நான்குதோளுடை - நாலுதிருத் தோளையுமுடையனும், கரிமுழல் - (உயர் வக்கிலைஸ்ஸமரமாய்த் துணைபாகைக்கு யோக்யமான) கரிந்து துன்றுகுழையுடையனும், (பின்னப்பெருகிற என்னைப்பூரிந்து சுடாசுநிகைக்குடான), கமலக்கண் - கமலம் போன்ற கண்ணையுடையனும், (இளைப்பாறும்படி ஸ்மிதலாஷணப்பண்ணும்), கனிவாய் - ஸ்கிதமான திருப்பவளத்தையுடையனும், காளமேகத்தையன்றி - காளமேகப்போலே உடாரகுபத்தையுடையவனையொழிப, மற்றொன்று மதி - வேறுமட்டுத்தனைபாக மர்க்கம்பமாரிருப்பதொருவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம். தாமரைமையத் தடம்அணிந்ததாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பாதிகூல சீரணஸ்வலாவனான காளமேகத்தை யொழிப வேறு கமலத்து ரக்ஷகரில்லை பென்கிறார். [தாளதாமரை] - தாளையுடைய தாமரை. மலையைச்சுமர்ந்தாற்போலே பூயின்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரை. தேற்றின் கண்மையாலே உரத்ததாளையுடைய தாமரை. “உரம்பெற்ற மலர்க்காமலம் உலகு துளர்த சேவடி போல் உயர்ந்துகாட்ட” என்னக்கடவதிறே. [தட மணிவயல்] - பூவாலே ஆலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்களையுடைய வயல். [திருமோகூர்]- வறில் போக்பதை பெயரின் கிலத்திலே காணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்தாத்தாத்தப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு “ஸுபூலாதாவ தேகிரா” என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்கமர்ந்து நின்று] - அநம்பப்ரயோஜன னும்ச் சேர்த்துநின்ற. அங்லூரில்வாஸம் ஒன்றுக்காகவன்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜகமாயிருந்தை. [அசாரை இப்பாதி] - அஸாரை அழியச்செய்யுமா போலே, என் விசுவாசனைத்தனிக்கவல்ல தோள்களையுடையவன். “மஜிவாஸ்க்யுலிம்ஹ்வாவ்யா ப்ரவ்வமஸூரி தாநாஹாரயகிலஸூலவ்வாஹூராவிலுலஸூரிதா” என்னக் கடவதிறே. கிரிகாதாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே கிரியாச் சாஸனலென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்னப் பவழியேபோயிடத்துத் திருக்குழலை ஒருகால் பேண, நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட கிலேஸமெல்லாம் திருப்படியாய்த் திருப்பது. “கெஸவஃகெஸநாஸநஃ” [காலக்கண்கனிவாய்] - வாய்மெல்லாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக் கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில பொய்பருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல் லாம் ஆதம்படிநே இருப்பது. “மஹூகாஃஹூராவ்யாமஹூராவியூதவெதஸாபூ வாயேயம் வுஸூரீகாஷநாஸூதீதநாபூதபூ” [காளமேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒருகாளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமாபோலே ஸாமஹாமாயிநே இருப்பது. “ஸவபூமஹூ” என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச நம்பத்தையதுவித்துக்கொண்டு போயித்தனை. [அன்றிமற்றொன்றிலம்கதியே]-அவனை யொழிப வேறுகதிடையோ மல்லோம்-வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்.

௩௩.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாலயத்துக்கு விரோபிரஸநசீலனான காளமேகமல்லது துணையில்லையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.—தாளதாமரை இத்யாதி, “அசாரைத்தகர்க்கும்” என்றுதொடங்கி “மற் றொன்றிலம்கதியே” என்னுமளவும் சுடாசுநித்தவதாரிகை - மரணமான இத்யாதி.

ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலில் குலைந்து நுழந்த; “கெஸவஃகெஸநாஸநஃ” (கேஸவஃகேஸநாஸநஃ) [கமலமித்யாதி] - கஷுத்தரவிஷயங்களினுடைய போய்யான நோக்கிலும் போய்யானமுதலவிலும் அகப்பட்ட கேஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யான நோக்கும் மெய்யானமுதலவிலிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] - ராஜாக் கன்போம்போது முன்னே மேகநீர் விமோபோலே, முன்னும் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம் நுதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுலவித்துப் போகலா யிருக்குமாய்த்து. [அன்றமற்றொன்றிலம் கதியே] - காளமேகத்தை யொழிய வேறு வடிவத்துமையுடையோ மல்லோம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலம்கதிமற்றொன்றுளம்மைக்கும்சன்தண்துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணி ஆயிரம்பேருடையம்மான்
நலங்கொள்ளான்மறைவாணர்கள்வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழலவனடிகீழல் தடமன்றியாமே.

ஆ - (இலம்கதி) - நமக்கெற்றைக்கும் ஸ்மஸ்த கல்யாண குணோபயான அவன் திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு பரப்பயமில்லையென்கிறார்.

ஒ - இரண்டாம்பாட்டில், ஆயிரத்திற்கு பரமஹமான ஹோக்யதையையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜ்வலிதவான திருநாமக்களைப் முடையனவனுடைய பரமஹமான திருவடிகளல்லது காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும். [சன்தண்துழாயின் என்று தொடங்கி] - செவ்வியையும் குளிர்ந்தியையும்முடைய திருத்துழாயினுடைய ஓளியையுடைத்தான அழகிய யாவையையும், குணசேஷத்தாலிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமக்களைமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யா ஓளியுடையராய் எம்பெருமானாக

நேரான் தீட்டாதி. அப்படி தாபநாமோவென்ன, பரமணம்-கேஸவஃஇத்யாதி. “நாகெவவலு கோதலு-யகெநவாரிவாஷிதஃ! கிணையாநாலிபுகொடுகெவஃகெஸநாஸநஃ” தி. தி. மஹாநாதே. “கெஸவஃ” என்றதற்கு - பரஸந்தகேஸத்வத்திலே நோக்கு. கரிசுழல் - சருண்டகுழல். “ஃமலக்கண்களிடாய்” என்றதற்கு பரக்குதாதுருணமாக லாவம்-கஷுத்தரவிஷயங்களினுடைய இத்யாதி. “வழித்தனை” என்றதக்கதுருணமாக “காளம்” என்று விசேஷித்த தந்த ஊவம் - ராஜாக்கன்போம்போது இத்யாதி. மேகநீ - மார்க்கசோதகநீர். நீர்விடுகிறவர்களுமாய். மேகஸப்தம். “நீஹவெஸவநே” என்றமொரு திவ்யந்நமாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டு வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகவென்றது. குளிர்வாசத்தை - குளிர்ந்தவாஸனையை. ‘தானதாமரை - அணி - தடம், தானதாமரை - அணியயல் திருமோகூர்’ இத்யாரப்பயாந்வயஃ. (க)

† ராஜாக்கள் போம்போது என்னுமிடத்தில் ‘போம்போது’ என்பதே அடையவிரிந்தா னரும்பதத்துப் பாடம்.

இய மாணியையும், குணசேஷத்தானாகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமக் களைபுமுடைய ஸர்வேஸ்வரானாமாய், ஆர்ஞ்சுலம்ஸ்யதிகளை யுடையாய் எம்பெருமானுக்கு உட “ஆர்ஞ்சுலம்ஸ்யதிகளை மே பரமயர்யம்” என்று ஒதுவிக்கும்படியாக வேதார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் சீர்தரமாக அநுகரிக்கிற திருமோகரிலே ஆர்ஞ்சுலருடைய குணசேஷத்தொடரணம் பண்ணுக திருவடிகளை யுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிய பொய்கையை பொழிய.

ப. — ஆர்த்தாய், சீர்தரமாகியோக்யவர்த்தனாய் சீர்தரமானவாய்ப்பாட்டாய்த் தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைபொழிய ஸர்வாவந்தமரீதும வேறொருத்திய முடையோமல்லோ மென்கிறார்.

சுன் - ஸூத்தராயின்கிற, தண் - குளிர்ந்த, தழாயின் - திருத்தழாயை யுடையதாய், அலங்கல் - அகையாற்றுகிற, அம் - அழகிய, கண்ணி - மாணியையுடைய னும், ஆர்யம்பேருடை - அநாவ்யமாய் அனங்க்யாதமான திருநாமக்களை யுடைய, அம்மான் - திருபாசிகலோடியாய், ஸங்கொன் - ஆர்ஞ்சுலம்ஸ்யதிக் கிணங்குணகுணங்களை யுடையாய், ரன்மறை - ராஜாவேதங்களுக்கு, வண்ணன் - சிவாநாதரானவர்கள், வாழ் - ரகக்ஷத்தாதி குணதமயத்தானேவாழுகிற, திருமோகர் - திருமோகரிலே வர்த்தி க்கிறவனும், ஸங்கழலவன் - ஆழித்தாரதர்யம்யாராதே சம்மைக்கிட்ட அழகிய வீரக்கழலையுடையவனுடைய, அம்கழல் - பாதச்சாயையாகிய, தடமன்ரி - தடாக மொழிய, யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாருக்கும், சதி - தந்தவ்யாக, மற் றொன்று - வேறொன்றை, இலம் - உடையோமல்லோம், சந்தழாய் - இளிய தழாய் என்றுமாம். அலங்கல் - மாணியாய், கண்ணி - தாராய், தொடையாகவாய். அலங்கல் - அலங்காரமாகவாய்.

இ. — இரண்டாம் பாட்டில், லோக்யமான ஒப்பினையையும் உத்தீவரத்தோடு வான திருநாமக்களைபுமுடையவனுடைய திருவடிகளில்லது வேறுகாலத்தத்தவமுள்ளதனை யும் புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜம்மத்துக் கன்றிக்கே, எல்லா ஜம்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப் பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [சந்தன்தழாய் இப்பாதி] - தாரா யும் குளிர்ந்தகையபுமுடைய திருத்தழாயின் ஒளியையுடையதான அழகிய மாணி. [அலங்கல்] - ஒளிபென்னுதல், அகையென்னுதல்; பின்னே போகாவின்றால் அடிமாத் திடும்போது வளையமாகசந்து வருகிறபடி என்னுதல், திருமோகரிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல், [ஆர்யம்பேருடை] - ஒப்பினக்குத்தோன்று ஏத்துகைக்கு அனங்க்யாதமான திருநாமக்களைபுமுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்றிக்கே பொழிந் தாலும் ஏத்துகைக்கு பரப்பமான விஷயம். [ஸங்கொன் இப்பாதி] - “ஆர்ஞ்சுலம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்” என்று வேததாற்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய் வேதசிவாநாத ரானவர்கள் சித்தாநுவலம்பண்ணுகிற தேஸம். அத்தேஸவானத்தாலே, “ஆர்ஞ்சுல தம்ஸ்யாநாமே பரமயர்யம்” என்று ஸர்வானுக்கும் அதிலே சிஷ்ட்டகளுகவேண்டி யிருக்கும் தேஸம். அவ்வுரிலே ஆர்யாயிக்கச்சென்றனா, “சுலாஸிஸுஞ்ஞாஸவதா” என்றுமவர்கள். [ஸங்கழல்] - ஆர்ஞ்சுலருடைய குணசேஷத்தொடரணம் பண் னாத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரோமர்யாய், “வய்யுதாஸ” என்றாலும் “கத்யு ஜெயபு” என்னுமவன். [அவனடிதழல் தடமன்ரியாமே] - அவனுடைய பாதச்சாயை

மேலாந்தாம், “வலுதாழ்” (வழிதாம்) என்றும், “ததூஜெயல்” (தட்டஜெயம்) என்னுவன். [அவனடித்தல்தடமன்றியோ] - அவனென்ற பதம் திரண்டததி லும் அங்கேய்க்குது அவன் பாதச்சாயையாகத் தோங்கையை யோதியாம் நெடுகு கதிமடையோ மல்லோம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அன்றியாமோடுபுகலிடம் இலம் என்றென்றவற்றி
என்றான் முகன் அருளே தேவர்களே
வேண்டி மூவுலகத் தழுவல்வான் திருமோகர்
என்றான் இன்னுதும் மமதடிகேடவே.

ஆ - (அன்றியாம்) - ஆகலாம், அத்தகில்கயாயிருந்தவனைத் திருமோ கரிலெசென்று நம்முடைய கிலையெல்லாம் பாய்ப்படி மூட்டிப்பாய் என்கிறார்.

ஒ - மூன்றாம் பாட்டில், எவ்வளவு அருளான எவ்வளவுவான் வர்த்திக் கிற திருமோகரை நம்முடைய ஸாந்த சூழ்ச்சிகளுக்கெத்கென்று பாய்ப்போய்; இத லிதம் என்கிறார்.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - சேவது எங்கள் ஒருபுகலிடம் உடைபொயல் லோம் என்று சார்தாமாகக் கூப்பிட்டுப் பாலும் குதா பாயுலான சேவர்கள் ஆர் யரிக்க, பாதிபகூத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் சாதித்து அதாவ தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகரை. [சென் - நனுகுதும்] - என் றாகக் கூடுவோம்.

ப - அந்தாம், அவ்வளவு சாத்தான எவ்வளவுவனுடைய திருமோ கரை, நமக்குத் தனை சேட்டமாய்ப்படியான துயிலம் கெட்டிப்பி கிட்டிலோமென்கிறார்.

அன்றி - உன்னியொழிய, யாம் - எங்கள், ஒருபுகலிடம் - சேவருபுக லிடம், இலம் - உடைபொயல்வோம், என்மென்மகலாம் - என்னு தனத்தித்தானமும் படி பலகாலும் கூப்பிட்டு, சென் - (பாபொஜானித்தாவும்) சென், என்முதன் அர றெடு - பாலும் குதார்கலோடுகட, தேவர்கள் - சேவஜாதிகள், எட - சேவயார் யரிக்க, வென்று - விரோதிகளென்று, திம்முலகு - தித்தகைத்தாய்தனதயம், அளித்து உழல்வான் - சாதிக்கையோத்தாயா யிருக்குவனுடைய, திருமோகர் - திருமோ கரை, நாம் - நமது - நம்முடைய, இடிகேட - (வழித்துணைசேட்டமாய் பாய்ப்போய்) திரும்படி, இனி - (சாதுகனவன் அக்கிறதனு) யின்பு, சென் - அரைய்யாயோஜா யாய்க்கொண்டு, நனுகுதும் - கிட்டக்கடவோம்.

அன்புதலோ, (அகத் திருமோகருக்குத் தான் மமையென ஆய்ந்தருளைய தித்தாத், “குணசோஷ திருடணம் பன்னுத” என்றத்தாலெலிதம் - அவர்கள் தாங்கள் தித்தாத் சென்ம என்ந்தாதல்; ‘ஆய்ந்தருடம்’ இத்தாதிவாகம் - ‘வம்’ என்றத்தத் சேலுக்கு வசேஷணமாகி அத்த மாய், “அவர்கள் எங்கள்” இத்தாதிவாகம் - அதுக்குவசேஷணமாகி அத்தாத்தாயாதல். ‘சன் - தனத்தாயின்’ என்றதொடங்கி, ‘வளக்கலவ னைத்திரட்டமன்றியாம் - என்னைக்கும் - மற்றென்று - கதி - இலம்’ இத்தாவாய், “அவன்” என்றத், கருமமேலும் அங்கேய்க்குது. (உ)

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகரை, நம் முடைய ஸகலஃவங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - “வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமறியாமல்லோம்” என்றும்புத்து ப்ரஹ்மாடிகள் வர்த்தை. அந்நயப்ரயோஜநர் சொல்லும் வர்த்தையைச் சொல்லுவர்களாய்த்து இவன்முகம் காட்டுகைக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு. [கின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜனம் பெற்றாலல்லது மீளமாட்டாதே கின்று, ப்ரஹ்மருதர்களோடே தேவர்கள் ஆஸ்வரீக்க, அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இத்தஸகலலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேவன். [இனி - நாம் - நன்று - நனுகுதம்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனுனபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்கோம். ஸ்ரீமதுரையை காலயவநஜாஸந் யாதிகள் கிட்டினாற்போலன்றியே, ப்ரஹ்மாடிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றியே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டிலோம். [நமதிடர் கெடவே] - வழித்துணை தேடி க்லேஸிக்கிற நம்முடைய ஃவங்க்கெட.

ரடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனுனவன் வர்த்திக்கிற திருமோகரை, நம்முடைய ஸகலதுக்கமும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போ மென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அந்நயப்ரயோஜநருடைய பாகரத்தைச் சொல்லுவர்களாய்த்து அவன்முகங்காட்டுகைக்காக. “தேவரையொழிய நாங்கள் ஒருபுகலிடையோ மல்லோம்” என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [கின்று] - அந்நயப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜனம் கைபுகருமளவும் கின்று. [நான்முகன்இத்யாதி] - சகர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியுடைய ஆஸ்வரீக்க. [வேன்றுஇத்யாதி] - அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு விஷமாய் இத்தஸகலலோகயத்தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவன் வந்த வர்த்திக்கிற தேவனாய்த்து. [நன்முகம்நனுகுதம்] [இனி - நாம் - நன்று - நனுகுதம்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனுனபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்கோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவநஜாஸந்தாதிகள் கிட்டினாற்போலையன்றிக்கே, “நீனை கர்நீரீவைத்ததுளாய்” என்று ப்ரஹ்மாடிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றிக்கே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டிலோம். [நமதுஇடர்கெடவே] - “ஆவாரார்துணை” என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேஸங்க்கெட. (க)

மூன்றும்பாட்டு.—அன்றி யாம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகனுனவன் இத்யாதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்கள் “அன்றியாம் ஒருபுகல்” என்பானென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேவரை இத்யாதி. ஈடுகை - தேகையாய், மநஸ் - மனோ-ஸாய்க்கை. “கென்று, இம்மூவலகு” என்று பதச்சேதம். “நன்று” என்றவிசேஷணத்தக்குவாய் - ஸ்ரீமதுரையிலே இத்யாதி. “நீனை” இத்யாதிக்கு - லங்கையை டிஹிப்பிக்க வேறுமென்ற்த்தம். திருவிருத்தம், “பேணலமில்லவாக்கள்” இத்யாதி. ‘அன்றியாம்’ இத்யாதி, ‘திருமோகரை’ - இனி - நாம் - நமதிடர்கெட - நன்று - நனுகுதம்’ இத்தவ்யம். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

இடர்கெட எம்மைட்டோந்தனியாய்என்றேந்தேத்திச்
கடர்கோள்சோத்தையத் தேவநும்முனிவருந்தோடாய்
படர்கோள்பாம்பணப் டள்ள்கோள்வான்தருமோகர்
இடர்கெட அடிபாடிநுந்தோண்டர்! வம்மினே.

ஆ.—(இடர்கெட.) - பாஹ்யாதிகள் ஸ்வரோபகதிதக்களைப்பார்த்திக்கைக்கு
எளியனாகக்காகத் திருப்பாத்கடனிலே புருந்தருளின அவன், அப்படியே எம்முதல
நம்முடைய அபேஷிதத்தை பார்த்திக்கைக்கு எளியனும்க்கொண்டு திருமோகரிலே
புருந்தருளினான்: அவன்திருவடிவிலே ஸ்ரீபதிப்போம்: வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய எம்ஸ்த ஸ்ரீபதிவக்களும்போக திருமோ
கரில் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்போம், வாருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை
அழைக்கிறார்.

[இடமென்று தொடங்கி] - விஷ்ணுவான அழகையுடையவனை, தேவர்
களும், முனிவர்களும், எக்களுடைய எம்ஸ்த ஸ்ரீபதிவக்களும் போய்ப்படிபோந்து, ரக்ஷித்
தருளாய் என்று பலகாலும் ஆஸ்ரயிக்கலாய்ப்படி, தனனுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வரைய
கின்றன திருவரத்தாழ்வான்களே பள்ளிகொள்ளுவன் அப்படியே எம்முதல
னாகக்காக நின்றருளின திருமோகரிலே.

ப.—அந்தரம், ஐந்தாஷ்டாந்தத்தமாக அந்தஸ்யமானவனுடைய திரு
வடிகளை யாஸ்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று, ருசியையுடையான ஸ்வயந்தர பவழத்
தருளுகிறார்.

'இடர்கெட - ஸ்ரீரோபிகளால் வந்த துக்கம் திரும்படி, போந்து - எழுந்தரு
ளிப்போந்து, எம்மை - எக்களை, அளியாய் - ரக்ஷிக்கவேணும்,' என்றென்று - என்று
பலகாலும் தனர்த்திதோன்ற, எத்தி - எத்துகித்து (அத்தாலே), கடர்கோள் - பேரோ
ளியையுடைத்தான, சோதிகை - தேஜோமயமாயுள்ள திருமேனியை, தேவநும் - ஸர்
வராலிமாடுகளான தேவர்களும், முனிவரும் - ஸ்ரீபதிப்பார்த்திக்களாய் தமஸ்ஸுபண்ணு
கிற) ருஷிகளும், தொடர் - அதுவாத்தித்த ஆஸ்ரயிக்கக்காக, படர்கோள் - ஸ்வஸ்பர்
ஸத்தாலே விரிவையுடைத்தாய், பாடிபடினை - ஜாதியைத்தயான மென்மை குளிர்ந்த
நாற்றத்தையுடைய திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்வான் - பள்ளிகொண்டருளுகிறவ
னுடைய, திருமோகர்-திருமோகரிலே, இடர்-(நம்முடைய) அஸம்ஹிதஹேமம், கெட -
போய்ப்படியாக, தொண்டர் - ஆஸ்ரயணருசியை யுடைக்கின்றன கீக்கர், அடி - அவன்
திருவடிகளை, பாடிதம் - ஸ்துதிப்போம்; வம்மின் - வாருங்கோள்!'

இ—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய எம்ஸ்த ஸ்ரீபதிவக்களும்போக, திருமோ
கரிலேவந்து ஸுலக்ஷணங்கிறவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்
ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடர்கெட இய்யாதி] - "எம்மை-இடர்கெட பேரத்தனியாய்" என்றும்த்த
ஸ்வராலிமாடுகளுக்கும் ஸாபாதகூஹ எமர்த்தத்திக்குப் வர்த்தகை, வேடிபஹாராதி

† அஸம்ஹிதஹேமம் - ஸ்ரீபதியைஹேமம் எனப்படும்.

கேட்டவாரே பழகாப்பாரைப் பிடிக்குமாயேனென்கார் நுபுளம்பா ரி கிடக்கிறதென் னென்பார். [என்றேன்றேந்தி - தொடரி - தங்கநுபுளம்பாலை இடையிட - செ - கந்த வடிவியிட்டு ஆராய்க்கைக்காக. "படர்கொள்கோதினயி" - "புறங்காலத்திலேயாகிலும் கம்பாடே வாப்பெற்றேமே!" என்ற வஞ்சகவாழ்த்துக்குமாயிற் பின்னுதல். விவ ருணமானகதையைமுதலாகையாலே ஸ்ரீமத் - பிமோனாவாழ்வாரியார் உதவு சிவர்த்தகருகரணத்தென்னுதல். தேவருக்குள் உருத்தொடர் - தேவர்களுக்கும். குருகேரும். "ஓரூசொஹி" - ஸ்வரோஹம் என்றும்பாது. ஸ்வரங்கீர்த்தமாக உதும்பான் னவாரும் [படர்கொள்காப்பாடும்புள்ளிசொல்வான்" - உருத்தொடரோடாக உதவாம னென்னுதிருவன்கிளர், பிமோனாந்தாபர்க்கு முகச்செக்கைக்காக கரியப்பியிலே கண்வார்த்தகுருகின் : [படர்கொள்காப்பாடி - ஸ்வரங்கீர்த்தாலே உருவாகின்றன திருவாச்சாழ்வான். [புள்ளிசொல்வான்" - தன்னேட்டை ஸ்வரங்கீர்த்தாலே ஸ்வரங்கு ளானவனை அஞ்சுபோதி சிந்தாந்து திடங்கொடுத்துட்ட பண்ணவல்லனுத்தித் திருவாச்சாழ்வான். [திருமோகர்" - தேவர்களுக்கு ஸாலலனுருப்போலே கடித்து ஸாலலனுணைக்காகத் திருமோகரிலே சிந்துமிருள். [திட்டெடகொள்காப்பாடி - அவனுடைய திருவடிகளை கம்முடைய காலவாய்க்கலும் செட்டெடகொள்காப்பாடி. [தொண்டர் வம்மினே" - கம்மோலே ஸோதிக்கா பிடுட்டாடர்க்கு திருக்கோள். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தொண்டர்! வம்மின் கம்சுடரோளியோடுதன் முதல்வன்
அண்டமுவுலகளத்தவன் அணிதிருமோகர்
எண்தகையம்சன்க கம்மோலி பேருஞ்செக்கோல்வினிடக்
கோண்டகோயிலவலஞ்செட்ட இந்து அநிகம்குத்தே.

கிடக்கிறது என்றது. தொடர்சொடருணைக்காக. படர்கொள்கோதினயார்க்க கொள்காப்பாடித் தாம் தேஜோமயமான உதவாமையையென்கார் ஸ்வரங்கீர்த்த. "படர்கொள்கோதினயி" என்றதற்கு உபாயப்பாராகவும் உதேயப்பாராகவும் குச்சுக்கடும். ஆயக்காலத்திலே துட்டிசொட்ட வாயம். "முனிவர்" என்றதற்கு - ஸாஸாங்காஸாங்ககொன்று சிவம் உருவிக்செய்து. இங்கே ஐயவம்பாரொன்று குச்சுக்கடும் குருவிக்செய்து. ஸ்வரங்கீர்த்தமாக காரியம் பண்ணுவாரும் என்ற. திருவாச்சாழ்வான் சேந்தி கொண்குத்து ஸ்வம் - ஆர்யாபிரமோ டனா இத்தாதி. "படர்கொள்" - படர்க்கிரம - விக்ரகாக்காக, உதவம். "படர்கொள்காப்பாடி - பள்ளிகொள்கான்" எண்கையாலே - துட்டெட்ட ஸ்வரங்கீர்த்தவக விரூகினைச் செல்வகிராத. 'கின்றனனினுள்' என்றது - சுட்டிக்கொண்டது. காலநாசங்க்குறும் - வடித்துள்ளியின்பென் கிற துக்கமென்றபடி. தொண்டர் - ஓவரத் விவரகடலோர்! [படர்கொள்கோதினயார்க்க கொள்கும் முனிவரும் - இட்டெட - எம்மையுட்கொள்க - மென்கொள்கோதி - தொடர். படர்கொள் - கம் பண்ணப்பள்ளி கொள்வானுணவன் திருமோகரிலே சிந்துள். உதவகமம் - இட்டெட - பாட கும்; தொண்டர் வம்மின்' இத்தவ்வடி. (ச)

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஐயத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானையாய், அப்ராக்ருதான அழகையுடையனாய், மஹாவஸியாலே யபஹ்ருதமான த்ராலோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கையாலே அகிஸ்காயமான திருமோகரை பாஸ்யரிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ - அஞ்சாம்பாட்டல், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகரை ஆஸ்யரிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

[நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஐயத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானையாய் அப்ராக்ருதான அழகையுடையனாய், மஹாவஸியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதாதத்திலே எழுந்தருளாகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய ஸ்லாக்யமான திருமோகர் எட்டுத்திக்கும் என்ற கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிசுபூரிக்க கோயில்.

ப.—அகந்தார், அலோஷரூப ஸம்ஸலேஷ ஸ்வலாவனா த்ரிவித்ரமன் வர்தித்திடு திருமோகரில் கோயில் ய நவநித்து ப்ரிதாவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

நம் - நமக்கு அநவஸ்யமாய், சுடர் - சிவாய்க்ருளஜ்ஜ்வல்பத்தை யுடைத்தான, ஒளி - தெஜோயப் பிம்பவிக்ரஹத்தையுடையனாய், ஒருதனிமுதல்வன் - ஐயத்துக்கு சித்திதோபாதா ஸுஹராகிரூபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானையாய், அண்டம் - ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்திக்கு அகவாயிலுண்டான, முவலகு-ஐயத்தாயத்தையும், அளந்தவன்-அளந்துகொண்டவன், அணி-அழகிய, திருமோகர்-திருமோகரிலே, எண்திசையும்-பார்த்ததிக்குக்கந்தோமும், கன் - இனிம, கரும்பொடு - கரும்பொடேகூட, பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெலானது, விளைய-விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிசுபூரித்த, கோயில்-, இங்கு - இங்குமிடிலே, வலஞ்செய்து - பாதககிரிப்பண்ணி, சுத்தாடுதும்-ப்ரிதிபாசர்ஷத்தாலே ஸம்ஸ்பாய்ந்தத்தம்பண்ணுவோம்: தொண்டர் - ஆசையுடைய ரிக்கன், வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டல், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகரை ஆஸ்யரித்த அநவஸ்யிக்க வாருங்கோள்! என்கிறார்.

[தொண்டர் வம்மின் - ஐயவந்விஷயத்தில் சபலரானார் வாருங்கோள். [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - சிவாய்க்ருதேஜா-ரூபியாய் த்ரவிதகாரணமும் தானையானவன். [நம்] - என்று பிரமாணப்பாவித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஐயகளுள் தன்நிஷ்டைப் பாய்ச்சியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்னுதல். [அண்டம் முவலகனந்தவன் - அணிதிருமோகர்] - அவன்கனக்கு ஆஸ்யரணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆஸ்யரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்தயாதி] - எட்டுத்தித்திலும் என்ற கரும்பொடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிசுபூரித்த கோயில். கரும்புக்கு சீழல் செய்தாற்போலே இருக்கும் செந்நெல்: “அவன் ஸந்திதியிலே ஊரும், “சுகாலமவிநோவ்யகூரீ” என்கிறபடியேயாய்த்துளன்கை. [வலஞ்செய்து] - பாதககிரிநிப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்சுத்தே]-ஸந்யம்இது, வடிவழகு அது: ஆனபின்பு, ஆடாகே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், “கஹிஷேகஹிஷே” என்று களிக்கும்த்தை இங்கே களிப்போம்.

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு அவன் துத்தமுரிசின் தீதுமோகனை மூட்டித்த
அதலலிக்கவாருக்கோலென்சிறு.

[தொண்டர்வம்மின்] - லுறவுதல்வயத்திற்சுடலாக்கப்பட்டார் வாங்கோன்.
[கம்சுடலோளிபேருதன்முதல்வன்] - சிவபரிசுதினோதுமிடம் நிமித்தகாரணமுத்
தானையாவன். அம் சாந்த - மாயாபாதித்தினைப் கொட்டும். தன்விசுத
கைமம் ஆகருள தன்விசுட்டம்மட்டிதம்மட்டிக்கொடுத்தவன்முதல் தன்மம்
முடிவகனத்தவன்] - அன்-ததுக்குப் பூட்டி-பெருக்கிறான். மறாவலம்பெய் மயங்கு
தமான அன்மோதாத்தில் முன்மவகப்பட்ட வே-கங்கனம் அளத்தொண்டவன்.
ஸ்துஷ்டத்தலையேகமன்பிக்கே, ஸ்துஷ்டமானதுதந்த மனவாய்ப்புறத்தால் எல்லா
பட்டகோண்டிபலிக்குவனென்கை. [அளித்திடுமோக] - அவன் தனக்குதுலாணமான
தேசமென்னுதல். ஸம்ஸாரத்தக்குதுலாணமான தேசமென்னுதல். [தன்சிகையம்
இப்பாதி] - சாந்தித்திக்கொண்ட சதும்மோடே பெருஞ்செய்தல் விளைபட்ட. [கொண்
கோட்டி] - திருவள்ளத்தாலே பித்தாத்த கோட்டி. சதும்பத்த தீயக்கெத்தாட்டே
யிருக்குக்கெட்டி. அவன்லரித்தியலே வரும் "சுகாதுலாவிதோவருசுகா?" (சுகால
பலகோட்டுசுகா) என்றபடிமேயட்டித்த. [வாருசெந்தி] - மதயளி னுதிகளப்பர்னர்.
[திக்குதிதங்கத்தே] - அக்குட்டோருல் "சுகாவைவைவைவைவைவை" (அறமன்
மறுமன்மறுமன்) என்று கவிக்குத்தந்த இடகே களிப்போம். (3)

ஆறாம் பாட்டு.

கூத்தன்கோவலன் துத்தரவல்லகார்களுக்கும்
வத்தும்சங்கட்டும் அமரர்க்கும் முன்வர்க்கும் இன்பன்
வாட்த்ததண்டின்னவளவடல் துத்திடுமோகர்
ஆத்தன்தாடரைமடியன் மற்றிலம்முரணே.

அஞ்சாம்பாட்டு — கொண்டி தீது-சி. [கொண்டிசயிலே மகஞ்செய்திக்கெத்
கத்த] என்றதற்க்கு-சமித்தக-சிகை - அவன் தீது-தி.

கொண்டென் தம்சாணவந்தென்குட்டிமாயாபாதித்தென்கை [தீதெயுற
யுலு] - "வெவலொகேயுறகுலு" தீது-தி. அன்-தக்கிப் புடவது கைம மிசை
வத்தத்தக்குலா-வம் அன்பத்துக்கு தீது-தி. "அனத்த" என்றக்கால் லு-வம்-ஸ்துஷ்டத்து தீத்
யாதி. வாருசெந்தி [வாரு] என்றதற்க்கு-சமித்தக-வம் - அவன் தனக்கு தீது-தி-கவத்தவம்.
பெருமைக்க லு-வம் - காய்த்து தீது-தி. தீது-தி. லு-வம்-அவன் ஸத்தியாலே தீது-தி.
"சுகாதுலாவிதோவருசுகாதுலாவிதோவருசுகா? : மவனுமோமெயுறமவனுமோ
யுராப்புகிமதுத" தீது-தி-தி-மயானே மத்த-தும்பாதி மயா. (சுகா-சு) "திக்கு" என்ற
தக்குலாவம்-அங்குப்போருல் தீது-தி. கூத்த - கார்ப்பின்சாய்மாயகமாலே, வானென்கார்பெய
சாரம். [கம்சுடலோளி] என்ற தெ-தக்கி [முடிவகனத்தவன் - என்மகையம்] என்ற தெ-தக்கி,
விளையும்படிக்கொண்ட கோய்ளன் - அளித்திருமோகனா - மகஞ்செய்து. திக்கு - கத்த - ஆடு
தும்; தொண்டர்வம்மின் இப்பக்கடி. (3)

ஆ.—(கூத்தன்) - கோபாலனாய், மனோஹாரி சேஷ்டிதங்கனையுடையனாய், மறுக்குச்செய்யும் வலியுடைய அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்றாய் ரயிச்சிறநமக்கும் ஒக்கனியினாய், மிகவுமழுகிதான் நீர்நிலங்கனையுடைய அளவிதான வயல் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே பரமாப்தனையுமுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திரு வடிகளல்லது வேறுநமக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமாப்ததமனவனு டைய திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரணில்லை என்கிறார்.

[கூத்தன் என்றுதொடங்கி] - கோபாலனாய், மனோஹாரியான சேஷ்டிதங் கனையுடையனாய், மறுக்குச்செய்யும் வலியுடைய அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித் தர்க்கும் இன்று ஆஸ்ரயிச்சிற நமக்கும் ஒக்க இனியனவன். [வாய்த்த தண்பனை வளவயல்கூழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான நீர்நிலங்கனையுடைய அளவிதான வயல்கூழ்ந்த திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஹோக்தாக்களுக்கு அதுவப்பீதனாய் ஆப்தனை அவன் திருவடிகளொழிய வேறென்றை ரக்ஷகமாகவுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

கூத்தன் - வல்லராடினும்போலே உர்ஸரீய சிவாய், கோவலன் - ரக்ஷயவர்க் கத்தைப் பின்சென்று ரக்ஷிக்குமவனாய், குதற்று - பீடகரான குதற்றுதையுடையராய், வல் - ப்ரஸவரான, அசுரர்கள்-கேஸரிதேநுகப்ப்ருதிசுள்ளான அஸுர ப்ரக்ருதிசுளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவாய், ஏத்தும் - அநந்ப்பரயோஜநராயேத்துகிற, நங்கட்கும் - (அநலிமாரான) நமக்கும், அமரர்க்கும் - நித்யாநுவவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனி வர்க்கும்-, இன்பன்-ஆநந்தகனாய், வாய்த்த - ஸம்ருத்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - உர்ஸரீயமானவயலாலும், சூழ்-சூழப்பட்ட, திருமோகூர்- திருமோகூரிலே, ஆத்தன் - (ஆஸ்ரயிதர்க்கு) விஸ்வஸித்துப்பற்றலாம்படி நிற்கிற ஆப்த தமனனுடைய, தாமரை அடிஅன்றி - நிரதிஸயலோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவடி களையொழிய, மற்று அரணில்லம் - வேறெருரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திரு வடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரணில்லை என்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லராடினும்போலே இருக்கை. “வாசு ஸாதாரிமலகி”-வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போமிடத்து நடை யழகுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. “ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே” என்னக் கடவதிறே: இவன் திருக்குழல்வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத்தவிர்த்தார்கள், இவன் நடைகண்டு ஆடல்தவிர்த்தார்கள். [கோவலன்]- ஆஸ்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழ்வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத் துக்கு மோக்ஷப்ரஹ்மாய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆஸ்ரயித் சிவமைபாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரஸவரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்தல். இன்று ஆஸ்ரயிச்சிற நமக்கும், “வைகுத்தத்தமாரும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாஸ்ரயிதர்க்கும் ஒக்க இனியனவன். [வாய்த்த இத்தயாதி] - அழகிதான நீர் நிலங்களும் அளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திரு மோகூரிலே நின்றருளின பரமஸம்பு. தான் தனக்கில்லாத மரணஸையத்திலே, “கஹம்

ஹராஜிஜேகூம்நயாஜி” என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹரணம்படியான ஆப்ததமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில் லோக்யதை. [மற்றிலம் அரணே] - வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம். லோக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனாகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

நடு. - ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரகக்ஷயில்லையென்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்படுக்கால் வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கை. “சுபுதஃ ப்ரயயளராஜஃ” (அக்ரதஃப்ரயயளராமஃ) என்கிறபடியே நடைச்சக்கரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது - கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. “ஆடல்பாடலவைமாறினர்தாமே” என்னக்கடவதிறே - அவன்திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அபஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்ந்தார்கள்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்] - தன்னைத் தாழவிட்டு ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோகூபரடினாய் வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறக்குக்களைப்பண்ணாநிற்பராய், பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு மருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமீத்யாதி] - இன்றுஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாஸ்ரிதர்க்கும்ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்தஇத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களையும் அளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமவந்பா. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் “சுஹம்ஹராஜிஜேகூம்நயாஜி” (அஹம்ஸ்மராமிதப்பக்தம்நயாமி) என்னும் பரமாப்ததமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹரணாய் நீர்ஹரணம்படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்துத் திருவடிகளில் லோக்யதை. [மற்றிலம்அரணே] - வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். லோக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி புறம்புபுகலில்லையென்கை. (சு)

ஆறும்பாட்டு. - கூத்தன் இத்யாதி. “திருமோகூராத்நன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

கூத்தாடுகிறவனையன்றோ கூத்தனென்பது? இவன் அப்படி கூத்தாடுகிறானோ? என்ன - நடக்க இத்யாதி. அப்படியிருக்குமோவென்ன - சுபுதஃஇத்யாதி. “புக்ஷெஷ்டணயயள” என்ற பதத்திலே நோக்கு. “சுபுதஃப்ரயயளராஜிஷீதாஜியெஸுஸ்யூரீ | வபுஷதஸுஸ்யநுஷாணிஷுக்ஷணாநுஷமாஜிஷி” இத்தாரண்யகண்டே (கக-க). நடைச்சக்கரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி - நடையழகுக்கு சக்ரவர்த்திவந்தானென்று விருதுபிடிக்கலாம்படியென்றபடி. இத்தால் மலிதம் - அவன் முன்னே இத்யாதி. “வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கும்” என்றதுக்குப் பரமாணந்தரம் - ஆடல் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் - அவன் இத்யாதி. “கோபாலன்” என்றதுக்கு ஹவம் - தன்னை இத்யாதி. வழித்துணையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே க்ருஷ்டணப்ரஸங்கமேதுக்கென்ன - பிசாசத்துக்கு இத்யாதி. பிசாசத்துக்கு - கண்டாகர்ணனுக்கு. குதற்றி - குதறுதலையுடையராய். குதற்றில் குதறுதலாய், நெறிதவிர்தல்: அதாவது - உன்மார்க்க வர்த்தித்வம். தன் - குளிர்த்த. வளவயல் - ஷ்ரீஸநீயமானவயல். இத்தால் ஹவம் - தான்தனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தன்னையஞ்சின இத்யாதி. “தாமரையடி” என்றதுக்கு ஹவம் - அநாப்தன் இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - லோக்யதை இத்யாதி. காரேணாவயி. (சு)

போதே போம் என்கிறார். [மற்றிலம் அரண்] - இவனையொழிய வேறுரகுகரில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழிந்தாலும் அழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹோமமோக்ஷங்களை விளைப்பதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக. [சுற்றுநீர் படைத்து] - “சுவவனவஸவஸஜ-ராஜென” என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல் முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாடிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநஸீலனான சதுர்முஷன் தொடக்கமாக. [முற்றும் தேவரோடு உலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலஞ் செய்ய] - நாம் சென்று விடாதே ப்ரதக்ஷிணிகளைப்பண்ண. [நம்துயர் கெடும்கடிதே] - “வழித்துணையில்லை” என்று நாம்படுகிற ஃஃவங்கள் சடக்கெனப்போம். “சுயவலா ஹபம்மதொஹவதி” என்னக்கடவதிறே. ஆனபின்பு, மற்றிலம் அரண்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடையரகுகணம் தனக்குஅவரஜநீயமான உத்பாத கன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாஸ்ரயிக்கவே, நம்முடையதுக்கங்கள் அப்போதேபோ மென்கிறார்.

[மற்றிலம்அரண்] - வேறோர்அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரகுக குகவல்லனோவென்னில்; இதுவன்றோ அவன்படியென்கிறது, மேல். [வான்இத்யாதி] - இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும்அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலேவலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹோமமோக்ஷங்களை விளைப்பதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொ டக்கமாக. [சுற்றுநீர்படைத்து] - “சுவவனவஸவஸஜ-ராஜென” (அபஏவஸஸர்ஜாதேன) என்கிறபடியே ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல்முனிமுதலா] - அவ் வழியாலே, தேவாடிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநஸீலனான சதுர்முஷன் தொடக்கமாக. [முற்றந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர், [சுற்றிநாம்வலம்செய்ய] - நாம்சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணிகளைப்பண்ண. [நம்துயர்கெடும்கடிதே] - “வழித் துணையில்லை” என்று நாம் பகேர்துகம் சடக்கெனப்போம் “சுயவலாஹபம்மதொ ஹவதி”(அதஸோபயம்கதோபவதி) என்னக்கடவதிறே; ஆனபின்பு, மற்றிலம்அரண்.(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றிலம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - நம்மு டைய

“வான்” என்று - வலிதாய், நித்யமாயென்றபடி. அபரிச்சிந்நமாய் என்றது - “சுநஞ் ஷுநதஸுநாஃ” என்றத்தைப்பற்ற. நித்யமான மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - தமோக்ஷராவயக்தரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். “சுவவனவஸவஸஜ-ரா ஜென தாஸுவீயபுஜிவாஸுஜிஸு | தடிணஸிவவெஹிஸிவஹஸு ராஸுவஸிபுஹஸு” இதி மநுஸ்மருதேன (க-அ). அதன்வழி - அவ்வழியாலே. “அதன்வழி” என்று - ஹுதஸ்ருஷ்டி, பஞ்சீகரணம், அண்டஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தோன்மை - பழமை. “முற் றும்” என்றது - * தேவர்க்கும் * உலகுக்கும் விசேஷணம். சுற்றி - விடாதே. அவனையாஸ்ர யித்தால் ஃஃவம் போமோவென்ன - அதஸோஹயம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. யாதொருபோது ப்ரஹ்மய யாநத்தை யடைகிறான், அநந்தரம் அஹங்கதனுவன் என்று ஸ்ருதிக்கர்த்தம். ப்ரதிஷ்ட டா - யீ யாநம். “வான்பெரும் பாழ்” என்றுதொடங்கி, ‘உலகுசெய்வானுடைய திருமோகூரை- நாம் - சுற்றி - வலஞ்செய்ய - கடிது - நம்துயர்கெடும்; ஆகையாலே, அரண் - மற்றிலம்’ இத் த்வயம்.

எட்டாம் பாட்டு.

துயர்கெடும்கடிதடைந்துவந்து அடியவர்! தொழுமின்
உயர்கொள்சோலை ஒண்தடமணியொளி திருமோகூர்
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கழுந்தத்
தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தினையே.

ஆ.—(துயர்கெடும்) - பாம்பராப்ய ஊதனை அவனுக்குங்கூட ஷோக்ய
மான திருமோகூரே நமக்கு ப்ராப்யம்; ஆதலால், ப்ரதிகூலமெல்லாரும் ஃஃவஸாமர
நிமஃ நரம்படி தயரதன்பெற்ற ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டமான மரதகமணித்தடத்
தினைத் திருமோகூரிலே ஈண்டச்சென்று ஊஜியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான
ஃஸரயாத்மஜனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய ஃஃவங்களுல்லாம்போம் என்கிறார்.
[அடைந்து] - கிட்டி. [உயர் என்றுதொடங்கி] - உயர்ந்த சோலையாலும் அழகிய
தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூரிலே, [பெயர்கள்
ஆயிரம் என்று மேலுக்கு] - ஸௌர்யவீர்யாதிசுளுக்கு வாசகமான பல பெயர்களை
யுடைய வலியராக்கூஸர்கள் புக்கழுந்தும்படி தயரதன்பெற்ற மரதகமணிபோலேயிருக்கிற
தடாகத்தினை.

ப.—அந்தரம், உங்களுடைய ஸகல க்லேஸமும் தீரும்படி ஸீலசீதள்மான
தசரதாத்மஜதடாகத்தைக் கிட்டி யதுஊவியுங்கோள் என்கிறார்.

உயர்கொள் - உயர்த்தியையுடைய, சோலை - சோலைகளையும், ஒண் - வில
க்ஷண்மான, தடம் - தடாகங்களையும், அணி - அலங்காரமாக வுடைத்தாய், ஒளி - அத்
யுஜ்ஜ்வலமான, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, (ஐமத் வ்யாகதவத்தால்வந்த), ஆயிரம் -
அஸங்க்யாதமான, பெயர்கள்உடைய - விருதுபேரையுடையராய், வல் - ப்ரவஸரான,
அரக்கர் - ராக்ஷஸர், (விஃஷணப்ரப்ருதிகளைப்போலே துறையறிந் திழியாமையாலே),
புக்கழுந்த - புக்கழுந்தும்படியாக, தயரதன்பெற்ற - தசரதன்பெற்ற, (விஷ்ணுமாமாய்
ஆஊரணமுமான), மரதகமணி - மரதகமணிபோலே ஸ்ய:மளமான நிறத்தையுடைய,
தடத்தினை - தடாகத்தை, அடியவர் - * ஸுணைஃஃஸ்யமுபாமதரான ரீங்கள், வந்து
அடைந்து - வந்துகிட்டி, தொழுமின் - தொழுங்கோள். துயர்-உங்கள் அஸஹாயத்தாலே
க்லேஸமானது, கடிது - சடக்கென, கெடும் - நசுக்கும், விஷ்ணுமாமாய் ஆஊரணமு
மான மரதக த்ருஷ்டாரந்தத்தாலே ப்ரதிகூல நிரஸநமும் அதுகூலர்க்கு ஆஸ்ரயமுமாம்
என்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான
ஃஸரயாத்மஜனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய ஃஃவமெல்லாம்போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்க ஃஃவமானது சடக்கெனத்
தானே போம். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர் தொழு
மின்] - "வழித்துணியில்லை" என்று க்லேஸப்படுகிற ரீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர்

கொள் இத்யாதி] - உயர்ந்த சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். ஒளி - ஸமுதாயஸோலை. சோலையைக் கண்டால் வடிவை ஸ்மார்க்கலாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் வடிவில் ஸ்ரமஹரதையை நினைக்கலாயிருக்கும். [பெயர்கள் ஆயிரமுடைய] - ஈஸ்வரனுக்கு ரக்ஷணத்தாலே ஆயிரம் திருநாமம் உண்டாயிருக்குமபோலே, இவர்களும் வாயகத்வத்தாலே அநேகம் பெயரையுடையராயிருப்பார்கள். “யஜ்ஞஸத்ரு, வஹஸோத்ரு” என்றிறே பெயர்கள். [வல்லரக்கர் புக்கமுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கமுந்தும்படி, சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுவின். “வயிதரஸூரஸுவாவீவாரிவக்ஷஸவஹொமூ” என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுக்ஷஸுவாதாஸூவெவதநுஸு” என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாஸகமாயிறேயிருப்பது. “ஸியாக்ஷஸூவாதாஸூவெவதநுஸு” என்று பக்ஷியைப் போகவிட்டாரிறே.

நாடு.—எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்தமனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்படிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடிய வர்தொழுவின்] - “வழித்துணையில்லை” என்று க்லேஸப்படுகிற நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] - உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். (ஒளி - ஸமுதாயஸோலை.) சோலையைக்கண்டால் அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ஸ்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். * வாசத்தம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய]-ஈஸ்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; “யஜ்ஞஸத்ரு, ப்ரஹ்மஸத்ரு” என்றிற்போலேயிறே இவர்கள் பெயர். [வல்லரக்கர் புக்கமுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கமுந்தும்படி. [தயரதன் இத்யாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுவின். “வயிதரஸூரஸுவாவீ வாரி வக்ஷஸவஹொமூ” (பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்) என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுக்ஷஸுவாதாஸூவெவதநுஸு” (காருத்ஸ்த்தபாதால

எட்டாம்பாட்டு.—துயர் இத்யாதி. “திருமோகூர் - தயரதன்பெற்ற மாதக முணித் தடத்தை - வந்தடியவர்தொழுவின்: துயர்கெடும் படிது” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

“படிது - துயர்கெடும்” என்றதுக்கர்த்தம் - நாம் இத்யாதி. உயர்த்தியையுடைய சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஒளியையுடைத்தான திருமோகூரென்று ஸப்தார்த்தம். ஒளி - ஸமுதாயஸோலை. “மாதகமுணித்தம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இதுசொன்னதுக்கு லாவம் - சோலையை இத்யாதிவாக்யத்தவயம். அப்படியிருக்குமோவென்ன - வாசத்தம் இத்யாதி. “ஹெவாநாஸிஸஹஸு வாநு” என்று - ஆயிரம்பேருள்ளது அவனுக்கன்றோவென்ன - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. அந்தப்பேர்களெதென்ன - யஜ்ஞஸத்ரு இத்யாதி. இவனைத் தடாகமாக ரூபித்ததுக்கு லாவம் த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - பதிதரு இத்யாதி. “ஸஹொரிணாராவவலாம

முகேப்தங்ஸ்) என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. “உயாக்வஹ்
உநுஜ்ஜோதொ மஹ்ஜோகா நநுதோநு” (மயாத்வம்ஸமநுஜ்ஜோதோ கச்சலோகா
நநுத்தமாந்) என்று பசுபியையும் வழிநடத்துமவனிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்
அணிக்கோள்நால்தடந்தோள்தேய்வம் அகரரையென்னும்
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபோழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம்அடைந்தனமே.

ஆ.—(மணித்தடத்தடி.) - கிரவயிக ஸௌர்த்யத்தையும் ப்ரதிகூலகிர
ஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வ
ஸூலஹமாய் பரமப்ராப்யமான திருமோகூரை நாமும் புஜிக்கப் பெற்றோமென்று, தம்
முடைய லாஹத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணை திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப்
பெற்றோமென்று ஸ்வலாஹத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்து என்றுதொடங்கி] - ப்ரமஹமான திருவடிகளையும், மலர்
போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வரையமுடையனாய்,
தனக்குத்தானே ஆஹஸனமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய ஹவமாய்,
ப்ரதிகூலரை என்றும் மாங்க்கும் ஸ்வலாவனாய், மிகவும் மிடுக்கனாவன் கிரந்தரவாஸம்
பண்ணுவதுஞ்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸநமாய்த்து.

ப.—அநந்தரம், விலகாணவயவ விசிஷ்டன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை
நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

மணித்தடத்து - தெளிந்த தடாகம்போலே (குளிர்த்த), அடி - திருவடிகளையும்,
மலர் - விகஸிதமான தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண்கள் - திருக்கண்களையும்,
பவளம்செவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவயிரத்தையு முடையனாய், அணிக்கோள் -
* ஸர்வஹ்ஷண ஹ்ஷாரஹமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் -
திருத்தோள்களையுடைய, தேய்வம் - ஹவ்விக்காஹத்தையுடையனாய், (இவ்வழகுக்குப்

நெண்பூவாடிநல்லாஸாஹவஹி: | யாக்ஸயந்தாரயிதௌஸதெதுகாகுஸஸுவா
தாஹுஹெவதநுஸ:” இதி ப்ரஹஸ்தாதீந்ப்ரதி விஷ்ணு: (ராம-யு-கச-உய) வழித்துணை
யாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகளைச் சொல்லுவானென்னென்ன-மயாத்வம்இத்யாதி.
“யாமகிரயஜுஸீலாநாஸோஹிதாஹெஸபாமகி: | கவராவகிபநாபாவ யாவஹ்ருதி
பூடியநாடி (சுஅ-உக) ப்யாக்வஹ்உநுஜ்ஜோதொ மஹ்ஜோகாநநுதோநு” இத்யா
ரண்யகாண்டே ராம: ‘உயர்கோள்சோலை’ என்ற தொடங்கி, ‘மணித்தடத்தினே - அடியவர் -
வந்து - அடைந்து - தொழுவின்: கடிது - துயர்கெடும்’ இத்யவ்யய: (அ)

புறம்பு ரகக்ஷதேடவேண்டாதபடி), அசுரரை - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை, என்றும் - ஸர்வ காலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல்லரட்டன் - பெருமிடுக்கணவன், (ஆஸ்ரி தர்க்கு அச்சமறும்படி அதுலாவ்யமாகக்காக), உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், பொழில் - (ஹோத்யமான) பொழிலையுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூராகிற, நம் முடை - நம்முடைய, நல் அரண் - விலக்ஷணரகக்ஷமான தேசமானது, நணித்து - அத்யா ஸர்வமாய்த்து: நாம்-(துணைதேடித் தனிமைப்படுகிற) நாம், அடைந்தனம் - அணுகப்பெற் றோம். அரட்டன் - மிடுக்கன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாலத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிக ளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம் போலே சிவந்த திருவடிகளையுடையது. [அணிக்கொள் இப்பாதி] - தனக்குத் தானே ஆலரணமாய்ப் பேரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தைவம். அவன் வழித் துணையாம்போது ஸ்ரமஹரமான வடிவும் தன் உகப்புத்தோற்றின் ஸ்மிதவீக்ஷணமு முடையதாய், ஒரு கல் மதிளுக்குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுப்போவது. [தெய்வம்] - விஜித ஸஷ்யோடேயாய்த்துக் கொடுப்போவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன தீங்குவருகிறது என்னும் அதிபங்கையினாலே, ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய்ப்போகை. [அசுரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவரீழ்த்தை என்றும் † துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். “ஸ்மிதவீக்ஷணத்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட் டிற்று. ப்ரத்யாஸநம். [நம்முடை நல்லரண்] - நமக்கு ரகக்ஷமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்] - ரகக்ஷகாபேகையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாலத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திரு வடிகளையுடையதாய், தனக்குத் தானே ஆலரணமாயிருக்கும் பேரிய நாலுதிருத்தோள் களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ஸ்ரமஹரமான வடி வும் தன்னுகப்புத்தோற்றின் † ஸ்மிதவீக்ஷணத்திகளையும் உடையதாய், ஒருகல் மதிளுக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மணித்தடத்து இப்பாதி. “நம்முடை நல்லரண் நாமடைந்தனமே” என்றத்தைக் கடாஷித் தவதாரிகை - நமக்கு இப்பாதி.

“மணி” என்கையாலே - ஹைமல்யம் சொல்லுகிறது. இத்தாலாவம் - ஸ்ரமஹரமான இப்பாதி. * தடத்துக்கந்தரம் “மலர்” என்றதுக்குலாவம் - அத்தடாகம் இப்பாதி. “அணிக் கொள் - தடம் - நால் - தோன் தெய்வம்” என்றவயிப்பது. வழித்துணைசொல்லுகிறவிடத்திலே திவ்யாவயவங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குலாவம் - அவன்வழித்துணையாக இப்பாதி. “அடி” என்று. - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். “தெய்வம்” என்றது - “ஹிவூக்ஷி வாலிஜிவீஷா” இத்

† துணித்தடுக்கும் என்று காணப்படுகிறது.

‡ ஸ்மிதவீக்ஷணங்கள் என்றிருக்கலாம்.

குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கேட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யோதுங்கினு
லிருக்கும்படி. விஜயீஷையோடேயாய்த்துப் போவது : “வழியிலே யெங்கே யென்ன
ப்ரதிவந்புகம்வருகிறதோ?” என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயாய்த்துப்போவது.
[அசுரரையென்றும் துணரிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும்
பெருமிக்கென். [உறைபொழில்திருமோகூர்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய
திருமோகூர். “ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்ட
டிற்று - ப்ரதயாஸநம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம்
அடைந்தனமே] - ரக்ஷகாபேகைபுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நாமடைந்தநல்லரண்நமக்கென்றுநல்லமரர்
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
காமநபங்கோண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
நாமமேநவின்னுண்ணுமின்னத்துமின்நமர்காள் !

ஆ.—(நாமடைந்த.) - திருமோகூரே நமக்கெற்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாம்
அடையப்பெறுவதே! என்று பின்னையும் ஸ்வலாஹத்தைச் சொல்லி யதுவதித்து, ஆஸ்
ரிதருடைய இச்சாதுகுணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை நிர
ஸித்து ரக்ஷித்தருளுமவன் எழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே
சொல்லி அவ்வுரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனையிருக்கிறவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திரு
மோகூரை ஆதரித்துநினைத்துவத்துங்கோள், நமக்குவந்புக்களாயுள்ளார் என்கிறார்.

[நாமடைந்த என்று தொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று
உபாயஜ்ஞரான அமரர், ஸ்ராக்ரான அஸுரரை அஞ்சிச்சென்று ஆஸ்ரயித்தால் அவர்
களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கும்வனுடைய
திருமோகூரினுடைய.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரதவிஷயத்தில் அஜீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்கரஹம்பண்ணி
ரக்ஷிக்கும்வனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடு அந்வயமுடையார்,
அதுஸந்யித்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

‘நமக்கு - நமக்கு அஸாயாரணமாக, நாம்அடைந்த - நாம்பற்றின, நல்லரண் -
விலக்ஷணமானவரண்’, என்று - என்கொண்டு, நல்லஅமரர் - நல்லதறியும் தேவர்களான
வர்கள், தீமைசெய்யும் - பொல்லாங்கை ப்ரவர்த்திக்கக்கடவ, வல் - ப்ரஸைலரான,
அசுரரை - அஸுரர்களைக்குறித்து, அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாஸ்யித்

யாதி யாதவித்தமான விஜிகேஷயைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் - விஜிகேஷையோடே இத்தயாதி.
விவரணம் - வழியிலே இத்தயாதி. ஆசிலே - ஆயுப்பிடியிலே. “வல்” என்று - பெருமையாய்,
“அரட்டு” என்று - மிடுக்காய், பெருமிடுக்கென்றபடி. “வல்லரட்டன்” இத்தயாதிக்கு லாவம் -
ஸிம்ஹம் இத்தயாதி. (க)

தால், காமரூபங்கொண்டு - அநுரூபமாய் அலீஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - களர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய, நாமமே - பேர்பட்டபுகழையே, நமர்கள் - நம்மோடு அநுவந்முடைய ரீங்கள், நவின்னு - பயின்று, எண்ணுமின் - நினைபுங்கோள் ; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே), ஏத்துமின் - ப்ரீதிப்ரேரிதரா யேத்துங்கோள். காமரூபம் என்று - அம்ருதப்ரஹ்மையில் பெண் ணாகி யமுதாட்டினபடியைச் சொல்லிற்றாகவாமம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகனைவன்வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வந்யுக்களானார் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்த இத்தயாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று. [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். இதிலே அஸுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. பா ஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து ஸரணம்புக்கால். [காம ரூபங்கொண்டு இத்தயாதி] - ரக்ஷணாநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கு மவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரினுடைய. [காமரூபம்] - “நாஸூயபுதநுஃ க்ஷயா லிஹிமஸூயபுதநுஃதயா” என்கிறபடியே, ஊரின்பேரை வாயாலே சொல்லி அதை அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வந்யுக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவியாதி] - “நமக்கு ரக்ஷையாக நம்கிட்டின நல்லரண்” என்று அவர்கள் பாசுரமிருக்கும்படி. [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே யுபாயமென் றற்கையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். அசுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமே [தீமைசெய்யும் இத்தயாதி] - பாஹிம்ஸையாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சி வந்து ஸரணம் புக்கால். [காமம் இத்தயாதி] - ரக்ஷணாநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்னு] - ஊரின்பேரை வாயாலேசொல்லி யநுஸந்தித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

பத்தாம்பாட்டு.—நாமடைந்த இத்தயாதி. “எழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமேநவின் றெண்ணுமின் ஏத்துமினமர்கான்” என்றவற்றைக் கடாஷித் தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகன் இத்தயாதி. “நமக்கு - நாமடைந்தநல்லரண்” என்றவயம், ரக்ஷையாகவென்றது - அத்தயாஹாரியம். அவர்கள்என்றது - வக்ஷ்யமானான நல்லமரரை. ஈஸ்வராஹிமாநிகளை “நல்லமரர்” என்பானென் னென்ன - தங்களாபத்து இத்தயாதி. மவீதம் - அசுரர்களில் இத்தயாதி. “தீமைசெய்யும்” என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே - பாஹிம்ஸையே யாத்ரையாய் என்றது. “அசுரரை” என்றது - அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்னு - வாயாலேசொல்லி, எண்ணுமின் - அநுஸந்தி அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்னு - வாயாலேசொல்லி, எண்ணுமின் - அநுஸந்தி யுங்கோள். ‘நல்லமரர் - நமக்கு ரக்ஷையாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று’ என்றுதொடங்கி, ‘ஏத்து யுங்கோள். ‘நல்லமரர் - நமக்கு ரக்ஷையாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று’ என்றுதொடங்கி, ‘ஏத்து யுங்கோள்’ இத்தயநவயி. திருமோகூரினுடைய நாமமேயென்றபடி. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

ஏத்துமின் நமர்களாள்! என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனை குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
வாய்த்த ஆயிரத்துள் இவை வண்திருமோகூர்க்கு
ஈத்தபத்திவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கேடேமே.

ஆ.—(ஏத்துமின்.) - என்னுடைய ஐவ்யமான சேஷ்டிதங்களை உகந்திருப்
பார் எல்லாரும் வந்தேத்தி வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகூத்தனைக் குருகூர்ச்சட
கோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகூரைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக்
கொண்டு அவ்வுரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை
விரும்புவார்க்கு ஸகல ஔவ்லங்களும் போமென்கிறார்.

[ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஐவ்யசேஷ்டிதங்களை உகந்
திருப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகையாகிற மனோஹாரி
சேஷ்டிதங்களை யுடையனானவனைக் குறித்து அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்
பட்ட ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, ஐவவத்ப்ராப்தி
விரோயிரிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நமர்களாள் - நம்முடையவர்களெல்லாரும், ஏத்துமினென்று - (உங்களுகப்புத்
தோற்றம்படி) ஏத்துங்கோளென்று, தான் குடமாடுகூத்தனை - தான்குடங்கொண்டாடின
கூத்தனைவனைப்பற்ற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வா
ருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், இவை - (ஈஸ்வரனுக்குத் தகுதி
யாம்படியாக), வாய்த்த - ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண்திருமோகூர்க்கு - வில
க்ஷணமான திருமோகூர்க்கு, ஈத்தபத்திவை - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட பத்து: (இவற்றை),
ஏத்தவல்லார்க்கு - டீரிதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுக்கு, இடர்கெடும் -
(ஸரீராவலாந்திலே வழித்துணை யில்லாத) துவம் தீரும்.

இ.—நிமமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை
அவ் யஸிக்கவல்லார்க்கு ஔவ்லரிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை உகப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாய்ப்படைத்த
ப்ரயோஜனம் பெறும்படி ஏத்துங்கோளென்று தானேசொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை.
[குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன்
குடக்கூத்தை அதுஸந்யித்து இவர் வாசியமான அடியையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த
ஆயிரத்துள் இவை] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நேர்ப்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை.
[வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த பத்து.
“ரதஹாஸீவவாயிபுலு” என்னுமாபோலே இப்பத்தின்நன்மையாலே இவை திரு

(কক)

(४४)

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயார் திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கேமீடர் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கேமீடர்.) - இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடத் திருமோகூரில் எப்பெருமையை நுழைவித்து, திருவந்தப்புரத்திலேயும் அவனை இவர்களோடே கூட அநுபூதிக்கக்காக,—

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, ஸாம்ஸாரிக ஸகலஃபவங்களுமின்றிக்கே நிரதிசய ஹோக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாயிருந்துள்ள திருவனந்தப்புரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்யவஸித்து, அங்கேபோய் ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணு மென்று அநுகூலஜநங்க ளோடே கூடப் போகையிலே உத்தேசிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழேவழித்துணையாகக் காளமேவத் தை ஆஸ்ரயித்த இவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக உத்தேசிக்கித் தை ஸர்வேஸ்வரன், “தேசத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யிதையையும் இந்தவிஷயத்திலே ப்ரகாஸிப்பித்து இவர் உகப்பை விளைப்பித் துக்கொண்டுபோவோம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, நிரதிசயஹோக்யமான திருவனந்த புரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஆஸ்ரீத ஸம்ஸ்லேஷஸ்வாவத்தையும், ஆஸ்ரீதயாவஹமான அந்வயத்தையும், அஸேஷஜம்த்ரக்ஷகத்வத்தையும், அந்வயிக வாத்ஸல்யத்தையும், அநுபஹீதஸேஷித்வத்தையும், ஸர்வதேவநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸகலஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாநியோமத்தையும், பரமப்ராப்யத்வத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யித்வத்தையும், ஆராயநவைலக்ஷண்பா பாடிகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ஹிதான ஸர்வேஸ்வரன் வர்திதிக்கி திருவனந்தப்புரத்தினையே ப்ராப்யமாக அநுதிபிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி அவனுடைய ஹோக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், ஸ்ரஹமுஷமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணியும், அநுகூலஜநங்களோடே அநுபூதிக்கப்பார்க்கிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்ய தேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, “திருவனந்தப்புரமேப்ராப்யம்” என்று அநுதிபிட்டாராய், ஸர்வேஸ்வரன் தான் வந்து விருப்பி வர்த்திக்குப்படியான ஹோக்யதையாலும், அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அத்திரளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வுருகே போக்குண்டானால் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் “ஹாடிபாநுமஹிதஃ” என்னும்படியாலே ஆதிவாஹிகரில் தலைவனாய்த் தன்பேறுகக் கொண்டுபோவான் திருவனுகையா

லும், அங்குப்போனால் பெறக்கடவ அடிமையை “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடு வினை களையலாம்” என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்ய மென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அதுகூலஜனங்களோடே கூடப் போகைக்கு உத்யோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்” என்று அடிமைசெய்யலா யிருக்கையாலும், “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்ற அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்” என்று நித்யஸூரிகளும் இங்கே வநகையாலும்: இவர் ஒன்றை ஆதரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனைபிறை.

எடு.—“ஒருநகற்றம்” என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அரு ளிச்சேய்த் இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “பிறந்தகத்தில்கின் றும் புக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் ஷங்குக்களிருந்தவிடமெங்கும் கண்டு வின வப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புகுகிறார்” என்ற ருளிச்சேய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுகுவது, திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமுழிக்களத்திலேபுகுவது, திருநாவாயிலேபுகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகு வது, திருமோகூரிலேபுகுவது, திருவனந்தபுரத்திலே புகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டே, நடுவுண்டான ப்ரதிஷ்ட, கங்கைப்போக்கி வழிகோடுபோய்விடு கைக்குக் காளமேவத்ததைத் துணையாகப்பற்றினாய் நின்றது - கீழ்; “அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?” என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், வாசமே கமமுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுர மாகையாலே, அவன்தனக்குவிரும்பி வர்த்திக்கவேண் டேம்படி நிரதிஸயலோக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதூரீதமும் தட் டாதவிடமுமாய், இஸ்ஸாரீஸம்ஷம், மற்ற அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் ‘அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப் பணிசெய்வர்விண்ணோர்’ என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேச மாகையாலே “அடியார்கள்துழாங்களை - உடன்கூலேதென்கொலோ?” என்று ஆசைப் பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவுமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றுகிலும் “பேரி யோரை யொருகாலும்பிரிகிலேன்” என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருக்குமிதே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைதான் - முதலிலே லாபவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக் கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் “யேயயாஜாஹ்வயக்யுணை” (யேயதாமாம்ப்ரபத் யந்தே) என்கிறபடியே ஸௌலப்பயத்துக்கு எல்லைநிலமுமாகையாலே உபாய லாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கோடுபோமிடத்தில், ஆதிவாஹிககணத்தில் ப்ரயாநுணை

கெடுமிடர் ப்ரவேஸே; * பண்டைநாள் தொடங்கிப் பலகாலும் திருப்பதிகளை யருளிச் செய்வானென்னென்ன - ஒருநகற்றம் இத்தாதி. கோடுஇத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி ப்ராப் யபூம் இத்தாதி. “சரும்பலற்றம்” இத்தாதியைப்பற்ற - ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க என்றது. ப்ராப்யமாக அத்யவஸிக்கைக்கடியேதென்ன, பலஹேதுக்களாலே அது ப்ராப்யமாம் ப்ரகாரத்தை டீர்ஸிப்பிக்கிறார் - அத்தேசமாகிற இத்தாதி. “நேசஞ்செய்து” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்நனக்கு விரும்பி இத்தாதி. “திருநோய்வினைகளெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரதூரீதம் இத் தாதி. “கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்” இத்தாதியைப்பற்ற - இஸ்ஸாரீஸம்ஷம் இத்தாதி. உத்தாரங்களெல்லாம் இங்குக்கூடுமோவென்ன - உகந்தருளின இத்தாதி. ‘உடலாயிருக்குமிதே’

தானே “ஹாடி-பாநு-முஹீதஃ” (ஹார்த்தாங்குஹீதஃ) என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிவந்ருகங்களைப்போக்கிக் கொடுபோகைக்கும் முற்பாடனாகைக்கும் உடலாய், ஸம் ஸாரவந்ருமற்ற அவ்வருகேபோனால் செய்யும்அடிமையை விரோயிகிடக்கச்செய்தே காதாசித்தமாகச்செய்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. ஆக, “ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கும் உடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கும் உடலாய், ஜ்ஞாநஹத்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோயியும் கிடக்கச்செய்தே யடிமைசெய்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்த புரமே பரமப்ராப்யம்” என்றறதியிட்டு, நம்மோடு ஸம்வந்ருமுடைய அஜகலஜங்க ளடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோளென்கிறார். இதுதான் அல்லாததிருப்பதிகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? “யாவரும் வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்வினாயதனை மேலிவலஞ் செய்து கைதொழக்கூடுங்கோலென்னு மென்சிந்தனையே” என்று இத்யாதிகளுமுண்டே யென்னில்? - எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாமுண்டாயிருந்தாலும் ஒரோவிடங்களிலே ஓரநுலந் யாநவிசேஷங்களோடினால் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனையிறே.

முதற் பாட்டு.

கேடும் இடராயவேல்லாம் கேசவாவேன்னநாளும்
கோவேனசெய்யுங்கூற்றின்தமர்களுங்குறுக்கில்லார்
விடமுடையரவில் பள்ளிவிரும்பினான்குடும்பலற்றும்
தடமுடையவல் அனந்தபுரங்கர்புதுதும்இன்றே.

ஆ — திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புகைக்குப் ப்ரதிவீர்ப்புக் கம்போகைக்கு கேசவாவென்று திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புகுவோம் ; வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்யமான திருவந்தபுரத்துக்குப் போகைக்குப் ப்ராதிவ்யக் கர்மங்களெல்லாம் போம்: நமக்கு இனிதாக “கேசவா” என்னும் இத்திரு

[illegible]

[கேசவன்] - கேசரிஹந்தா. [நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின்தமர்க
களும் குறுக்கில்லார்] - என்றும் கொடிய ப்ரவ்நத்திகளைப்பண்ணி நலியக்கடவ யம
ஹடரும் கிட்டமாட்டார். [விடமுடையரவு என்றுமேலுக்கு] - “படர்கொள் பாம்ப
ளைப்பள்ளிகொள்வான்” என்று ஆசைப்பட்டாற்போலே ப்ரதிகுலர்க்கு வந்து அணுக
வொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே ஆதரித்துக் கண்வளர்
தருளுகிறவனதாய், “ப்ராப்யதேசம்” என்று தெரியும்படி மயுபாநமத்தமான
வண்டுகளாலே அலற்றவும்பட்டுத் தாபத்ரயத்தைப் போக்கவல்ல பொய்கைகளோடு
கூடின வயலாலே அணைத்திருந்துள்ள திருவநந்தபுரத்திலே இச்சை பிறந்த இன்றே
போய்ப்புகுவோம்.

யஸ்திகேபுனா க்ருஷ்ணனுடைய, கேசவாஎன்ன - கேசவநாமத்தைச் சொல்லவே, (ஹோக்யமான பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமோபாதி), இடர்ஆயுளல் லாம் - ஸகலஉஃஷங்களுந், கெடும் - (புக்கவிடம் தெரியாதபடி) கெட்டுப்போம்; நாளும் - நிரந்தரமாக, (பாபாநுரூபமாக), கொடு வினை - க்ருரயாதனைகளை, செய்யும் - செய்பாதின்கிற, கூற்றின் தமர்களும் - யமஹரானவர்கள், ("உதீரயணி" என்று கமலநயநாமோச்சாரணத்தாலே, "த்யுஜிஹ்விருதரண" என்கிறபடியே*கோலாடி குறுகப்பெறுதே, "கள்ளர்போல்" என்னும்படியே), குறுககில்லார் - ஓடிப்போவார்கள்; (ஆன பின்பு), (விரோதிவர்க்கம் அணுகாதபடி), விடம்உடை - விடுஷஸ்வன்யத்தையுடைய, அரவில - திருவரவணையிலே, பள்ளிவிரும்பினுன் - ஆபுநிதஸம்ஸ்லேஷ ப்ரீதிதோன் றும்படி விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (குணாஹவப்ரீதரான முக்தர் ஸாமாநம்பண்ணுமாபோலே), சுருப்பு - மயுபாநமத்தமான வண்டிகள், அலற்றும் - அக்ரமமாக (அலற்றும்படியான), தடம் - பூந்தடங்களை, உடை - உடைத்தான, வயல் - வயல்களையுடைய, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரத்தை, இன்றே - (காலவிளம்பம் பிறவாதபடி) இன்றே, புகுதும் - கிட்டுங்கோள்.

[கெடும் இடராயவெல்லாம்] - இடர் என்று பேர்பெற்றவை யடங்கப்போம். “வாவெழுநாடுணிமுருணி” என்று பாபாநாருபமாகப் பாய்ந்ததும் ஷேலித் திருக்கும்; திருநாமத்துக்கு அங்கன் ஒருநியதி இல்லை. “செிராமிநாரசெருவி - டயாதி” என்கிறபடியே ஸகலபாபங்களும் போம். திருநாமங்கள் தான் பல வேணுமோ? என்னில், — [கேசவாவென்ன] - ஒருநிரோயியைப் போக்கின்படியைச்சொல்ல விசுவாயி

வர்க்கமாகப் போமென்னுதல், ப்ராஸ்தகேஸனென்றால், “கேஸவஃ கௌஸநாஸநஃ” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஊரீதங்களெல்லாம் போமென்னுதல். “வாபெநநாஸநஃ” என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தாநுஸந்திரம் வேண்டா: உக்திமாத்ரமே அமையும் பாபவிமோசனத்துக்கு, என்கிறது. [நாளும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் க்ரூரமான வருத்தியைப்பண்ணும் யமஹநம் கிட்டமாட்டார். “ஸுபுராஸநஃ” இத்யாதி, “தஸ்யபஜிவராஹஸ்ய” இத்யாதி. [கில்லார்] - ஸக்தரல்லர். எரிகிறநெருப் பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ? [விடமுடை இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல் லுகிறது. [விடமுடை] - விரோயிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. [பள்ளிவிரும்பினான்] - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண் வளருவது. “வாபெநநாஸநஃ” என்னலாம்படி யாய்த்திருப்பது. [சுரும் பலற்றம்] - “வஸததூரீமாயஸாஸெ” என்று முக்தர் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அவ்வூரில் திரியக்குக்களும் வர்த்திக்கிறபடி. [தடமுடை வயல்] - ஸாம்ஸா ரிகமான தாபத்தைப் போக்கும் விரஜாஹிகளைப்போலே ஸ்ராமஹரமாய்த்துத் தடா கங்களிருப்பது. [அனந்தபுராகர்] - கலங்காப் பெருகரம் போலன்றியே, இவ்வுடம் போடேகிட்டி அதுஹவிக்கலாம் தேஸம். [புகுதம் இன்றே] - “க்ராமத்தே புகுகிறோம்” என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புக வாருங்கோள்.

நடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக் குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநு கூலரையழைக்கிறார்.

[கேடுமிடராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கேடும். ப்ரஹ்மஹத்தையெக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக த்வாதஸவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொருப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிதே; இங்கு அதுவேண்டா; “வாபெநநாஸநஃ” (பாபேந்தநாக்ரி) என்கிறபடியே. ப்ராயஸ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென் னில்?—[கேசவாவென்ன] - அவன்ஒருவிரோயியைப்போக்கின்படியேசொல்ல, விரோயி யென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நலிக்கும்; ராவண்ணொருவனும் ப்ராதிஹ்யம்பண்ண ராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாற்போலே. [எல்லாம்] - அநுஹவிக்கக்கடவையும் முன்பே

முதற்பாட்டு.—கேடுமிடர் இத்யாதி. “கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கேடும் தடமுடையல் அனந்தபுராகர் புகுதம்” என்றவற்றைக் கடாஹித்தவதாரிகை - ப்ரீதியாலே இத்யாதி.

இத்தால் ஹலிதம் - ப்ரஹ்மஹத்தையெக்கு இத்யாதி. “திருநாமம்பாபிவர்த்தகம்” என்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - பாபேந்தநஃ இத்யாதி. “யஸாஸிலஹீதபுநதொலிஸுவுதெ ததெகஜநாஸிபுதவாவஸஹபெபெவாபெநநாஸநஃ” (யஸாஸிலஹீதபுநதொலிஸுவுதெ ததெகஜநாஸிபுதவாவஸஹபெபெவாபெநநாஸநஃ) இது ஸ்ரீவிஷ்ணுநாம மாங்கல்யஸ்தவே. “கேஸவா” என்கிறவிடத் தில்—“யஸாஸிலஹீதபெஹரி” (விபு-௫-கக-உக) என்றதுஅநுஸந்தேயம். ஒருவிரோதிநிரஸநவாசக மான திருநாமம்சொன்னால் ஸகலவிரோதிகளும் போகக்கூடுமோவென்ன, வ்யதிரோகத்ருஷ்டாந்தம் - ராவணன் இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்கர்த்தம் - அநுஹவிக்க இத்யாதி. அநுஹவிக்கக்கடவை யென்றது - உத்தராவயம், அநுஹவிக்கிறவை-பூர்வாவயம், அப்படி நசிக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம்-

தோடங்கி அநுலவிக்கிறவையும் நஸிக்கும்; “போயபிழையும் புத்தருவானின்றனவும்.” [என்ன] - உக்திமாந்ரமே இதுக்கு வேண்வேது: கார்யத்தில்வந்தால் அர்த்தக்ரியாகாநி யாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரசஸ்தகேஸுனாயிருக்கும் இருப்பைச்சொல்ல ஸம் ஸாரதிரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், “கேஸுவஃகேஸுநாஸநஃ” (கேஸுவ: க்லேஸுநாஸநஃ) என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனாவும் சொல்லிப்போருமது முதற்போருளே. [நாளும்இத்யாதி]-நாள்தோறும் கோடிய செயலைச் செய்யக்கடவ ம்ருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெருர்கள். யமனுக்குஅந்தரங்கரென்ன ஸர்வேஸ்வரனுடையார்பக்கலிலேவந்துகிட்டவோ? “ஹ்ருவா ருஷ்டி” (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; “தவஸ்யஜீதவராஹஸ்ய” (தஸ்யஜீதவரா ஹஸ்ய) இத்யாதி; “புணாஜெபெவிகுஷ்டி” (ப்ரணாமம்யேபிசுர்வக்தி) என்றிறே அவன்வார்த்தையும். “இஹைஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்”-அவர்களைக்கண் டால் “நாம் கடவோமல்லோம்” என்றுபோராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்சுடி கோள்! “ஹ்ருவாருஷ்டி” (ஸ்வபுருஷம்)-யமன், தன்பரிகரம்கையும்பாசமும்சூலமும் நாயு மாய்ப்போருகிறபடியைப்பார்த்து, ஹ்ருவதர்களும்அல்லாதாரும்கலந்திருப்பர்கள்; “ஹ்ரு வதர்கள்முன்னே இவன்கிட்டில்செய்வதென்?” என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். “ஹ்ருவாருஷ்டி” (ஸ்வபுருஷம்) - தனக்குஅந்தரங்கராயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறாய்த்துத் தவிரவோண்ணாமையாலே. “ஹ்ருவிக்ஷு” (அபிவீக்ஷ்ய) - இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறுக்கத் தரமுடையனா யிருக்குமாய்த்து; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகௌரவமெல்லாம் தோற்றும்படிபார்த்தானாய்த்து, “ஹ்ருவாருஷ்டி தவிரவாநா” (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்) - “இவர்களைநலிந்தால்அவனுக்கென்?” என்ன; இவர்கள் அவன் பக்கலிலே நயஸ்தஹ்ராயிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததொன்றுக்கு அவன்மார்வதட் டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறுசிலர்க்குஅஞ்சவேண்

போய இத்யாதி, போயபிழை-பூர்வாவம், புத்தருவானின்றன-உத்தராவங்கள், “என்ன-கெடும்” என்றதுக்குஹ்ருவம் - உக்திமாந்ரமே இத்யாதி. “ஹ்ருகேவஸ்யுரோமஸ்யுயகேநவாரிஹ்ரு தஃ | கிண்பாநாஹிபுதொதெவஃகேஸுவஃகேஸுநாஸநஃ” இதி மஹாஹாரதே. மூன்றா மர்த்தத்துக்கு “ஹ்ருதிபுஷ்டொனாநாஜி ஸ்ரெஸாஹ்மஸவபுதெஹிநாடி | சுவாந்தவா ஹ்ருவாஹ்ருதௌதவாஹ்ருவாஹ்ருவாஹ்ரு” என்கிற ஸ்லோகமநுஸந்தேயம். “கெடுமிடராய வெல்லாம்” என்றதுக்கு ஸ்வராஸ்யமுண்டாகையைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் - ஆனாவும் இத் யாதி, “தமர்களும்” என்ற ச ஸப்தத்துக்கர்த்தம் - யமனுக்கு இத்யாதி. கிட்டமாட்டாமைக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் - ஸ்வபுருஷம் இத்யாதி. * தாளதாமரையிலெழுதப்பட்டது. “தவஸ்யஜீதவரா ஹஸ்யவிஷ்ணுராயிதெஜஸஃ | புணாஜெபெவிகுஷ்டிதெஷாவிநரோமஜஃ” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே. அவன் வார்த்தையும்-யமன்வார்த்தையும். “இஹைஞ்சியும்” இத்யாதி பாச ரத்துக்கர்த்தம் - அவர்களை இத்யாதி, “ஹ்ருவாருஷ்டி” (விபு-ந-எகந). என்றெடுத்ததுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகப் பதோபாதாநம்-ஸ்வபுருஷம் என்று. “ஹ்ருவாஹ்ரு” என்றத்தைக் கடைக்கித்து ஸ்லோகாவதாரிகை - யமன் இத்யாதி. “அஹி, வி” என்ற உபஸர்க்கார்த்தம்-இவன்தான் இத்யாதி வாக்ய த்வயம். அவனுக்கு - ஸஸ்வரனுக்கு. அவன் மார்வதட்டிக்கொண்டு என்றது - “ஹ்ருவாஹ்ரு

மேம்படி இருந்ததாகில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துவெகிந்து? என்ன, — “புலுபுலு
ஹைகூறுணாடி” (புரபுரஹமந்யந்ருணம்) - எனக்கு அடைத்தவிஷயத்தில் சொற்செல்லா
தாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடவோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாநிற்
கவோ? இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே - “திறம்பேன்மின்”
இத்யாதி. “அவன்றமரெவ்வினையர்” இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்
தையிறேஇது. “மாறுசெய்த” இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை இவன் ஆராயவோ?
ஒருதிருவேட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, “ஸந்ய
யையானது” என்று சிலர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, “நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு
இன்றோருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழ்நின்றோமென்றால் இது குற்றமாக யமன்
கேட்கவோ? ஒருராஜா இருந்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்டுக்கொடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு
அந்தரங்கனாயிருப்பானோருவன்பேரை வாசித்தால், ‘ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல்

ஷ்யாதி” என்றத்தைப்பற்ற, “புலுபுலுஹைகூறுணாடி” இத்யாதிக்கவதாரிகை உன்னுடை
யோமாய் இத்யாதி. திறம்பேன்மின்தண்டீர் - தப்பாதேகிடிசோன். செவிக்ரு - செவியிலே.
“மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்றவிடத்திலே - “பெருமானொருநாள் கிழக்கே புறப்பட்டரு
ளின வளவிலே மழைவர, கீழையூரிலாலயத்திலே யெழுந்தருள், எம்பெருமானாரும் முதலிகளும்
புறம்பேமழையிலே நனைந்துகொண்டு நிற்கிறவளவிலே, ஒருவன்வந்து ‘பெருமானுள்ளேயெழுந்
தருளினாரே: தேவரீரும்உள்ளே யெழுந்தருள் வொண்ணாதே?’ என்ன, ‘கெடுவாய், மஹாராஜர்
வேஸ்யாகமநம் பண்ணினால் ததஸ்யாரண்மஹிஷியும் பரபுருஷக்யமிரியாகலாமோ?’ என்று எம்பெரு
மானாரருளிச்செய்தார்” என்கிற ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர். “யமஹடர்கிட்டமாட்டார்” என்னு
மதுக்கு ப்ரமாணந்தரமும் அதுக்கர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்றமீர் இத்தாதி நாலுவாக்யத்
தாலே. முதற்சிறுவந்தாதி ஐம்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. அவர்கள் தங்களிலே - யமஹடர் தஞ்சளிலே
யென்னுதல், ஆழ்வார்கள் தங்களிலேயென்னுதல்: இவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் ஸந்லித்தம். “ஆட்பட்
டார் பேர்” என்றது - ஆட்பட்டபேரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பரிசுரபூதரென்னுதல்,
ஆட்பட்டவர்களுடைய பேரை யாரித்தவர்களுன்னுதலென்று முன்றர்த்தம். அவன்றமீர் - அவ
னடியார், எவ்வினையாராகிலும் - எப்படிப்பட்ட பாபத்தையுடையரேயாகிலும், எம்கோனவன்ற
மரேயென்றோழிவதல்லால் - நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய அடியாரென்றோழியுமதல்லால்,
நமன்மராலாராயப்பட்டறியார்கண்டீர் - யமபடராலாராயப்பட்டறியார்கிடிசோன், அரவணைமேல்
பேராயற்காட்டப்பட்டார் பேர். ஆட்பட்டார்பேர் - ஆராயப்பட்டறியார்கண்டீர் இத்தயந்வயி. ப்ரமா
ணந்தரம் - மாறுசெய்த இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம். இதுக்கு ஹாவம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி.
மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்ட, வாளரக்கன் - ருத்ரரன்பக்கல் பெற்ற வரையுடைய ராவண
னுடைய, நான்உலப்ப - ஆயுஸ்ஸை முடிக்கக்காக, அன்று - பிராட்டியைப் பிரித்துப் ப்ராதிகுல்
யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடிபைக்கொண்டு லங்கையை பஸ்ம
மாக்கி, சென்று கொன்று - லங்கையளவும் சென்று அவனைக்கொன்று, வென்றிகொண்டவீரனார் -
அவனை ஜயித்த வீரபூரீயையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்; வேறுசெய்து தம்முள்ளேனைவைத்
திடாமையால் - “இவன் நம் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பானோருவன்” என்று தம்முடைய
திருவள்ளத்திலென்னை நினையாமையால், நமன்கூறுசெய்துகொண்டு - செய்தார் செய்தகுற்ற
மாராயக்கடவ யமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் அந்தரங்கனாக்கிவைத்த என்னைப் பிரித்துக்கொண்டு,
இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே - செய்துகழிந்த பாபத்தை நினைக்க ஸந்தனே? என்று பாட்டுக்கு
ஸந்தார்த்தம். “யமவஸ்யதைக்கஞ்சவேண்டா” என்னுமதுக்குஐதிஹ்யம் - ஒரு திருவேட்டையிலே
இத்யாதி. கேட்கவோ - கேளானே யென்றபடி. “ஸூகிஷ்யுகிஷ்டரெவாஜிதா” என்ற
ஸஸ்வராஜனுடைய மறுத்தால் தண்டியாதிருக்கலாமோவென்ன - ஒருராஜா இத்யாதி. ஆகில், ஆஜ்

என்றால் பின்னையொருகாலமும் அப்பேரேடுத்து வாசிக்கப்பெறுகாண்” என்றார். இந்தப் பரஸங்கத்திலே, “உனக்காகித் தொண்டுபட்டநல்லேனை வினைகள்நலியாமைநம்பு நம்பி” என்றருளிச்செய்தார். “வள்ளலே உன் தமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்” இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறுங்கள். “கோடுமைசெய்யும்” இத்யாதி - விழுக்காடறியாதே வந்துகிட்டில். செய்வதென்னென்னில், - “தடவரை” யித்யாதி - திருவாழியையிட்டுத் தோளாக்கழித்தல், ஓர் அம்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. “வேண்டாமை நமன்றமரென்றதமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகேழாண்டான்” - யமஹடர் நம்முடையாரை வினவப் பெறுங்கள், அதுக்கடியென்? “வேண்டாமை”. ஊர்க்கணக்கெனோ கோயிற்கட்டணத்திலே புக்குப் படுக்கைப்பற்று ஆராய்வான்? “செய்தாரேல் நன்றசெய்தார்” என்கிறவன் இவர்களுக்கையில் காட்டிக்கொடானே. “நின்னும் கற்றவாவலிப்புடைமை” - நமன்றமர்தலை கள்மீதே - நாவலிட்டுத் தருகின்றோம்.” “புலவ திவ்யமயமே” (ப்ரபவதிஸம்யமநே) - உங்களை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்கும்வன்; இவ்வேச லக்கத்திலே வந்தாலிறே † நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுள்ளிறே. [நாளும் கோலேனை செய்யுங்கூற்றின்தமர்களும் குறுக்கில்லார்] - பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸநைகொண்டு ஹவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுக்கில்லார்] - “நிஷேஷா

நூதிலங்கநம் பிறந்தாலும் அஞ்சவேண்டாவேயென்ன - இந்த இத்யாதி. இந்தப் பரஸங்கத்திலே என்றது - அந்தாங்கையிருப்பா னொருவனென்ற இந்தப் பரஸங்கத்திலேயென்றபடி. திருமொழி ஆரம்பத்து மூன்றந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, சொல்லாய் திருமாற்பா - பிராட்டியைத் திரு மார்விலேபுடையவனே! இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும்; உனக்காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை - உன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே யந்வயிக்கும்படியான வைலகூண்யத்தை யுடைய என்னை, வினைகள்நலியாமைநம்புநம்பி-கர்மங்கள் என்னை நெருக்கதபடி நீ யங்கிகரித்தருள வேணும் பூர்ணனானவனே! என்று ஸப்தார்த்தம். “யமவஸ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டா” என்னுமதிக்கு ப்ரமாணந்தாம் - வள்ளலே இத்யாதி. “கள்ளர்” என்றதிக்கு ஊவம்-இருவர் இத்யாதி. ப்ரமா ணந்தாமும் அதுக்கு ஊவமும் அருளிச்செய்கிறார் - கோடுமை செய்யும் இத்யாதி வாக்யதரயத் தாலே, உமரீருந்யங்களைச் செய்யும் யமனும், என்கொலாடி குறுகப்பெறு-என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புருரப்பெறுன் இத்யர்த்தம். விவரணம்-வாணன் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தாம் - வேண்டாமை இத்யாதி. திருமொழி பத்தாம்பத்து ஆரந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, “நீன் டான்” இத்யாதி. இதுக்கு ஊவம் - யமபடர் இத்யாதி. வேண்டாமை - ப்ராப்தியில்லாமை யா லென்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்கு லெனகிகத்ருஷ்டாந்தம் - ஊர் இத்யாதி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஃபுரம், படுக்கைப்பற்று - ஸ்தர்க்கிருக்கிறவிடம். அவன் தான் காட்டிக்கொடுத்தாலே - என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தாம் - நின்னும் கற்ற இத்யாதி. திருமொழி, முதற் பாட்டு. ஆவலிப்பு - அவலேபம்; கர்வமென்றபடி. யமனுக்கு எல்லாரும் அஞ்சவேண்டி யிருக்க, யமன் தான் ஸ்வரானுக்கு அஞ்சகைக்கடி யருளிச்செய்கிறார்-ப்ரபவதி இத்யாதி. “ஈஹாரி வாராவிபுதெந யா தூலாஸி உக்சிவொகஹிதாஹிதெநிபசுக்ஷு; ஹரிமாராவஸமொ லிநவஸுதனூ; புலவ திவ்யமயமே நெரிவாவிவிஷ்ணு:.” “விஷ்ணு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தர்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. இவனுக்குக் குறையேது, அவனுக்கு ஏற்றமேதென்ன-இவ்வோலக் கத்திலே இத்யாதி. என்றும் ஸாப்தித்துப்போந்தவனுக்கு இன்று கிட்டவொண்ணாதோவென்ன- பழையதாக இத்யாதி; இதுக்கு “நாளும்” என்றதிலே நோக்கு. “கேசவா” என்றது - உக்தி மாத்ரமாகையாலே, ‘முதலடியிட்ட’ என்கிறார். கிட்டாமைக்கடியேதென்ன - நித்தோஷம் இத்

ஷஹிவி” (நிர்த்தோஷம்வித்தி)-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனாவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களை யுடையனாவது: ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனாகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்கவேண்டாவோனென்னென்ன? “**புலாவாஸ** (ப்ரபாவாத்)-இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - ஹவத் ப்ரலாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [கில்லார்] - எரி கிறநெருப்பிலே கிட்வோருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கோண்டு கிட்டாமை யல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப் யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - செந்தேங்குக்கு முட்கட்டிலுற்போலே ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ளவொண்ணாதிருக்கை; “வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுகுசிமாண்டார்”-விரோதிகளாய்க்கிட்டினார் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினான்] - பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “**வாசுதேவா ஸுரோஹதி**” (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றம்] - “**வாசுதேவா ஸுரோஹதி**” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக தர்செய்யுமவற்றை வண்டுகள்செய்யாநிற்கும். [தடமுடையயல்] - விரைவு மற்றையவற் றுக்குப் போலியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப்பெரு நகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புகுதுயின்றே] - “**கரமத்திலேபுகுகிறோம்**” என்றஆழி யிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

யாதி. “**ஈராவாரொவிலவபுரீக்யதவொநாவிகுஃவாரா** ! **ஸரிஸுபெபாடி டெவம்** ஸு **ஐயாஸாரணயடி** ! **நிபெபுஷஹிவி** கம் **ஜனம்** **புலாவாஸுரி** தநஃ ” இதி ஹாரதே ஸாத்வதேச. “**ஜனம்**” என்றத்தையும் “**ஈராவாரொவில**” இத்தயாகினை யும் கடரகித்து, “**நிபெபுஷஹிவி**” என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - சாவது இத்தயாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. குறுகாதென்னதே, “**கில்லார்**” என்றதுக்கு ஹவம் - எரிகிற இத்தயாதி. இவ் விடத்திலே, “**ஹரிசிரவராலிபுதாவிவஹம்** **புண்கியுபாரபிபுதோரிநுஷு** !

தரிவமதஸிஸுவாவவஸம் **ஐவரிஹுத்யயபாஸுரிஜிவிகுழ**” என்றதுஅநுஸந்தே யம். விவரணம் - நியாமகனுடைய இத்தயாதி. செந்தேங்கு - செவ்வினீர். ஒருவர்க்கும் முகங் கொள்ள வொண்ணாதிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - வாய்ந்த இத்தயாதி. மூன்றாக்கிருவந்தாதி, அறுபத் தாரும்பாட்டு, “**காய்ந்து**” இத்தயாதி. இதுக்கு ஹவம் - விரோதி இத்தயாதி. பர்யங்கவித்யை - தேவிமாரிலே கண்டுகொள்வது. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ப்ரயோஜனம் - பாதேந இத்தயாதி. சுரும்பு - வண்டு. இதுக்கு ஹவம் - ஏதத் இத்தயாதி. மற்றவை யென்றது - ஆரம், ஐரம்மதீயம் என் கிற தடாகங்களை. “**நகர்**” என்றதுக்கு ஹவம் - கலங்கா இத்தயாதி. “**இன்றே**” என்கிற அவதார ணர்த்தம் - கரமத்திலே இத்தயாதி. “**விடமுடை**” என்று தொடங்கி, “**நகர்** - இன்றே புகுதம்: கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும்: நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார்” இத்தயவயி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையும் ஏதஞ்சாரா
குன்றநேர்மாடமாடே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை
மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றம் ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்கு உம்பருரே.

ஆ.—(இன்றுபோய்.) - ப்ரதிவஸ்யகம் போகைக்குக் கேசவாவென்னும் திருநாமம் சொல்லவேணுமென்று நியமமுண்டோவென்னில், - அதில்லை; அவனுடைய ஆயிரத்திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தை நினைக்க அமையும்; நினைக்கவே, கிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவஸ்யகராய் இன்றேபோய்த் திருவனந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப்புகுதிராகில் ஒருநாளும் ஒருதஃகமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவஸ்யகங்கள் போகைக்கு ஒரு திருநாமம் சொல்ல அமையும்; அது ஒன்றுமே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாம் என்கிறார்.

[இன்று என்றுதொடங்கி]-போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புகுவுதிகோளாகில் ஒருநாளும் ஒருதஃகமும் ஸ்பர்ஸியா. [குன்று என்றுதொடங்கி]- குன்றோடொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருடிக பரஸ்பரம் சேர்ந்த குருந்துமுதலான வருஷங்களையும் மன்றிலே அலராதின்னுள்ள பொழிலையுமுடைய திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆஸ்சர்யஹுதனை எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உள்ளுவார்க்கு உம்பர்ஊரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யஹுமி.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யஹுதனைவனுடைய திருநாமங்கள் ஸஹஸ்ர முஷமாக ஹோமீயமாம் என்கிறார்.

இன்று - காலனளம்பம் பிறவாதபடி ருகிபிறந்தவின்னே, போய் - சென்று, புகுதிர்ஆகில் - ப்ராபிப்புகுதிகோளாகில், ('நொவஜந்ஹ்ஸாரா' என்கிறபடியே), எழுமையும் - யாவஹாத்மஹாவி, ஏதம் - ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா - தட்டாது; (ப்ராபிக்கிற ப்ராப்யதேசந்தான்), குன்றுநேர் - மலைபோலேபிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களினுடைய, மாடே - பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர் - குருந்தோடு சேர்ந்த, செருந்தி - செருந்தியும், புன்னை - புன்னையும், மன்று - மன்றிலே, அலர் - அலரும்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாகைபாலே கிரதிஸ்யஜோக்யமான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்திலே, மாயன் - (ஆஸ்ரிதிர்க்கது ஹவ்யமான ஸௌரந்திர்ய ஸௌரஸீல்ய ஸௌஸ்ப்யாதி குணவிசிஷ்டனை) ஆஸ்சர்யஹுதனுடைய, நாமம் - தத்குணவாசகநாமம், ஒன்றம் - ஏதேனுமொன்றுகிலும், ஓர் - அத்விதீயமாய்க்கொண்டு, ஆயிரம்ஆ - ஸஹஸ்ர முஷமாக, உள்ளுவார்க்கு - கிருபிப்பார்க்கு, (அத்தேசத்தில் குணதுவவமே), உம்பருர்பரமபதம். பரமபதம் வர்ஜநீய மென்றுமாம். மன்றென்று - மன்றலாய், பரிமளத்தை விகலிக்கிற பொழிலென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவஸ்யகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமங்கள் தானே ஓரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமா மென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப் புகுகிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்த் திருவனந்தபுரத்தே சென்று புகுவீராகில். இதரவிஷய விரக்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே அமையுமோ? என்னில், - “படிஹரொவலிரஜெதடிஹரொவபூபு ஜெக” என்னவேண்டுவது, அபிக்ருதாயிகாரமானவற்றுக்கு; ஸர்வாயிகாரமுமாய், ப்ரார்ப்தமுமாய், முன்பே இவ்நியசித்த இவன்இச்சை பார்த்திருக்கும் விஷயத் துக்கு, இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது. அப்ரார்ப்தவிஷயத்துக்கிறே அபிகாரிஸம்பத்தி வேண்டுவது? [எழுமையும் ஏதம்சாரா] - காலத்தத்வமுள்ளதனையும் ஒருவ்யஸநம் வாராது. [சாரா] - அவன் திருமுகங்கொண்டு தவிர்க்கவேண்டா; இவ்வாப்ரயம் நமக்கு, இருப்பன்று என்று, ஸர்வடிஃவமும் கழலும். ஏதத்தைவினைத்தாலும் விட வொண்ணாதலோக்யதையைச்சொல்லுகிறது:—[குன்றுநேர் இத்யாதி]-குன்றோடொத்த மாடங்கள். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலையாய்த்து மாடங்கள் இருப்பது. அதி னருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழலாம்படியாய்த்துக் குருந்தமிருப்பது. அதனோடே சேர்ந்த செருந்தி புன்னை என்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். ஊர்ச் சுற்றிலே அலர்ந்துகிடக்கும்படியான பொழிலையுடைய ஊர். இத்தால் - உகந்தருளின நிலங்களில் ஸ்பூவரங்களும் ஜ்ஞாநாயிகரோபாதி உத்தேஸ்யமென்கை. [அனந்தபுர நகர்மாயன்] - நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்க மேன்மையோடேயிருக்கும் வைகுந்த நகர்மாயன்] - தன்மேன்மை பாராதே, ஸம்ஸாரிகள் சிறுமைபாராதே முகங்கொடுக்கும் ஆஸ்சர்யஹுதன். [நாமம் ஒன்றும் ஓராயிரமாம்] - ஒருநாமமே அநேகமாம்படி ரக்ஷக மாம்; “உலகேழனிக்கும் பேராயிரம் கொண்டதோர் பிநிடையன்” என்கிறபடியே. [உள்ளுவார்க்கு உம்பருநேர்]-இந்நீர்மையையும் ப்ரயோஜனத்தையும் அதுஸந்யிப்பார்க்கு இதுதானே பரமபடிமென்னுதல், அவர்களுக்கு அநந்தரம் ப்ராப்யம் பரமபடிமென்னு தல். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயிதே பரமபடி உத்தேஸ்யமென்கிறது.

நா.இ.—இரண்டாம்பாட்டு, ப்ரதிஷ்டு கங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திரு
நாமந்தானே ஆயிரம்ப்காரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புகுவதிகோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதோடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே யமைபுமோ? வென்னில் - “**யஜஹரெவவிரஜே துஹ ரெவபு வஜேஷ்**” (யதஹரேவவிரஜேத் ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்) என்கிறபடியே அவை

இரண்டாம்பாட்டு.—இன்றுபோய் இத்யாதி. “நாமமொன்றுமோராயிரமாம்” என்றத் தைக் கடாகூறித்து அவதாரிகை - பரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. சோன்னதிநாமந்தானே யென் றது : “கேசவா” என்றத்தைப்பற்ற.

“இதரவிஷய” இதுயாதிவாக்யம் - ஸங்கராதுவாதம். பரிஹாரம் - யதஹே இதுயாதி.
“ஸ்வஹ்ருஷாஸாரிபுஷ்ணவெசு ! ஸ்வஹாஅநீஹ்ருக்யாபுபுஜெசு ! பபிவெத
நயாஸ்வஹ்ருஷாபெவபுபுஜெசு ! ஸ்வஹாஅவநாஅபயபஹ்ருவவிரஜெதபஹ
ருவபுபுஜெசு” இதி ஜாஸாலிஃ. யதஹேவ - யஸ்மிந்நஹந்யேவேத்யர்த்தஃ. விரஜேத் -
விரக்தோபவதி. ததஹேவ - தஸ்மிந்நஹந்யேவ. ப்ரவ்ரஜேத் - ஸந்நயஸ்தோபவேதித்யர்த்தஃ.

அலவ - அதிகாரிஸம்பத்யாதிகள் அதிக்குதாநிகரமான விஷயங்களுக்கு - ப்ர்வார்ஜ்யாதிகம் களுக்கு. ‘ஸ்ர்வாதிகாரமுமாய்’ என்றவிடத்திலே-“ ஸ்வஹுக்ருத்விசுஸ்டிரோஃ வியபராணாஜீகதப் : லவபுவாவபூவபெடியான லவபுயாகாரஜிமாது”என்றதுஅதுஸந்தேயம். இச்சாமாத்ரமேயமையும் என்னுமதுக்கு ஹைத்வந்தர கபூந்பூர்வகமாக, இச்சைபார்த்திருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ர்மாணங் காட்டுகிறார் - வீஷ்யாநுநப்பமாக இத்யாதி. ஆட்பார்த்துடி நந மவன் என்றது - “நமக்கடிமையாவாருண்டோ” என்றதுவே யாத்நாயாய்த் திரியும்வனென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி அறுபதாம் பாட்டு, “ஆட்பார்த்துமிதருவாய்” இத்யாதி. அப்படி இவன் ஆவி முக்யம் பார்த்திருக்குமோவென்ன - யதீவா இத்யாதி. “சுகடுபெநம்ஊரிஸொழி உதூ ஷ்யாஹபம்ரியா | வில்ஷனெளவாலுயீயபடிவாராவண்ணுஸ்யபு ” இதி புத்தகாண்டு ராம8. (18-34) “யதிவா” என்றதுக்கர்த்தம் : வில்ஷண்ன் என்று இத்யாதி. பேராய் என்றது பெரிட்டுக்கொண்டுவந்தாளுயென்றபடி. “ஸ்வயம்” என்றதுக்கு ஶ்வம் - அதுவேன் இத்யாதி. அதாவது - “ஸ்வயம்” என்று இவனுக்கதியாயஞ் சொல்லுகிறதென்? அங்குநின்றும் வந்தவரைஒன்று மாறிலும் அவனைக் கைக்கொண்டாரென்னுமது அமையாதோ என்னவேண்டாமென்றபடி. அது குறை. வில்ஷண்ன் குறைவாளனால்லவோவென்ன - வில்ஷண்ஸ்தீவ்யாதி. “வில்ஷ ண்ஸுயசிபூதாமதாராக்ஷஸௌவஸிதி : பூஷாதவீரூளவ ரணெளராதரள் வாடிவிஷணன்” இத்யாரண்யகாண்டே சூற்பண்கா (க௭-உச). ராவணனையே கைக்கொள்ள வேணுமென்றதுக்கு ஹைத்வந்தரம்-இனித்தான் இத்யாதி. துறுப்புக்கூடு-தூற்றப்படொவி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. ஏதத்தைப் போக்குமென்னுதே, “ஏதம்ச்ரா” என்றதுக்கு ஶ்வம்-அதுக்குஅவர் இத்யாதி. விவாணம்-கும்மெனுதே இத்யாதி. கும்மெனுதே-மூர்க்சவிடாதே போகைக்கு ஹேது - ராஜகுல இத்யாதி. அப்படி போமோவென்ன, ப்ர்மாணம் - வாணே இத் யாதி. பெரியதிருவந்தாதி ஜம்பத்துநாலாம் பாட்டு. ஆகாசம், கடல், காற்றுத் தீ கடுகளிலே எங்கே பொருங்கிற்கு? வந்துயரை மருங்கு கண்டிலம் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். “ஏதஞ்சாரா” என்ற

மறிகடலோ” இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சேன்று புகவேண்டுமென்படி காணும் ஊரின்ஐஸ்வர்யமும் ஹோக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தோளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதிநருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்சேய்ந்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த சேருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந் யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] - ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்கு மாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய், மன்றலென்று - பரிமள மாய், அலருகையாவது - பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றள்ள பொழிலென்று மாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] - “பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரேல்லாம் விரைந்து சடக்கேன வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளி கைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணிலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, ‘அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல்ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்!’ என்றிருந்தேன்” என்றருளிச்செய்வார். [சேர் இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்!] என்றிருந்தேன்” என்றருளிச்செய்வார். [சேர் சேருந்தி] - “நாவவொஹ - திவெவெஹ” போலேயாய்த்து. மேல் நித்யஸூரி களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தரு ளின நிலங்களில் விலகுகுணரோடு ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத் தேஸ்ய பத்தியாலே: நித்யஸூரிகளுக்கானால் அவ்வருகேபோக. நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினைவார்கள் இத்தனை: சைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே; வேறேரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற் றுக்க. பிள்ளை ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்கறையிலே மரம்வேட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாதோஸர் நல்லன சில

வந்தரம் “குன்றுநேர்” இத்யாதிகளைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - ஏதம் இத்யாதி. “குன்றுநேர் மாடம்” என்றத்தைப்பற்ற - ஐஸ்வர்யமும் என்றது: “சேருந்துசேர்” இத்யாதிபைப்பற்ற - ஹோக்யதையும் என்றது. ஸப்தார்த்தம் - மலைகளை இத்யாதி. நேர் - ஒப்பு. மாடு - சமீபம். புடைபட - இடமுண்டாம்படி. “மாடேசுருந்து” என்றதுக்கு ஹவம் - அம்மாடங்களுக்கு இத்யாதி. “சேர்” என்றதுக்கு - மாடங்களினருகேசேர்ந்தசுருந்துசேர்புன்னை என்று முந்தினவர்த்தம். அத்தோடே - அந்தமாடங்களோடேயென்றபடி. ‘மன்று’ என்று-நாற்சந்தியாய், சுற்றமென்றபடி. † புன்னைகளை யுடைத்தாய் க்ராமபர்யந்தங்களிலே விகவியாநின்றள்ள பொழிலென்னுதல், குருந்து முத லான வ்ருக்ஷங்களை யுடைத்தாய் பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றள்ள பெற்றிலென்னுதல். “மன்று” என்று - பரிமளத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - மன்றலை இத்யாதி. “குன்றுநேர்” இத்யா தியாலே வர்ணிக்கைக்கு இவை ஹோக்யமாயிருக்குமோவென்ன, ஐசிற்பம் - பிள்ளை இத்யாதி. வினைந்து - த்வரித்து. ‘அருளிச்செய்வார்’ நஞ்சீயரென்றபடி. “சேர்” என்றதுக்கு - வ்ருக்ஷங்கள் அந்யோந்யம் ஸத்ருஸமாயிருக்குமென்று மூன்றாமர்த்தமாதல், த்வியோர்த்த வ்வரணமாதல், ராகவோர்ஹித் இத்யாதி. கீழ் பொழிலை வர்ணித்தவப்பிரேதத்தை யருவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-மேல்நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. “விண்ணோர்” என்றத்தைப்பற்ற - நித்யஸூரிகள் என்றது. ஆஹ லும் விலக்ஷணரான ஸூரிகளோபாதி இவையும் உத்தேஸ்யுமாமோவென்ன-நித்யஸூரிகளுக்கு இத் யாதிநாலுவாக்யம். சைதந்யத்திலுறைப்பு - ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரேமாதியஸம். திவ்யதேசங்களிலுள் ளவை ஹவத்தகடாஹ்விஷயமாகையாலே யுத்தேஸ்யமென்னுமதுக்கு ஐதிற்பம் - பிள்ளைஜநநாத இத்த்யாதி. எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை * மானேய்நோக்கிலே கண்டுகொள்வது. இவை அவன் கடாஹ்விஷயமென்றதுக்கைதிற்பம் - ஆச்சான் இத்த்யாதி. க்ராவரீபாக்கு - ஸ்லாக்யமான

† ‘சுருந்துமுதலான வ்ருக்ஷங்களை’ என்றிருக்கலாம்.

சரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கோவேங்குகோத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு “இவையிருந்தபடியென்? * திருவருங்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?” என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாசுத்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்தபுரநகர்மாயன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு “தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கோடுக்கலாம்” என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற ஸீலகுணதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] - ஒருதிருநாமந்தானே விரோயிகளைப்போக்கிரகிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே ஆயிரம்படி ரகசுமமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேச்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸுவரிகளோலக்கங்கோடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன், “தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கோடுக்கலாம்” என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பருரே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே யும்பருரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பருரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேச்யமாகிறதும் அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி யர்மையுமுடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியானினுல் பின்னே இவ்விடமேஉத்தேச்யமாகத் தட்டில்லையிறே.

(உ)

முன்றும் பாட்டு.

ஊரும்புட்கோடியும்அஃதே உலகெல்லாம்உண்டுமிழ்ந்தான்
சேரும் தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம் அறியச்சோன்னோம்
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றநீர்பேசுமினே.

ஆ—(ஊரும்புள்.) - ஹோமோபகரணங்களினாலும் ஸீலோபகரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்யமான திருவனந்தபுரத்திலே

பாக்கு. “திருவருட்கமுகு” என்றதுக்கர்த்தம் - நீராலே இத்தயாதி. அனந்தபுரநகரில் ஆஸ்சர்யமே தென்ன - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை இத்தயாதி. ‘சொல்லிற்றிறே’ - முதற்பாட்டிலேயென்றபடி. திருநாமங்களாயிரத்தை யுமுடையவன் என்னது - ப்ராஸங்கிகம். “உள்ளுவார்க்கு” என்றதுக்கு அவதாரிகை - உத்தேச்யதை இத்தயாதி. “ஒன்றுமோராயிரமாம்” என்றது - ஒருநாமமே ஆயிரம் ப்ரகாரம் ரகசுமாமென்னுதல், குணசேஷத்திகளையொழிய நாமமொன்றுமே ஆயிரமுண்டாயிருக்குமென்னுதல்; “என்னுதல்” என்கையாலே - இவ்வர்த்தத்தவயமும் தோற்றுகிறது. “ஓராயிரமாம்” என்றத்தோடே “உள்ளுவார்க்கு” என்றத்தைச் சேர்த்து ஹவம்-திருநாமங்களை இத்தயாதி. கீழே, நாமத்தை உள்ளுவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, “மாயன்” என்றதிற்சொன்ன ஸீலகுணத்தை யுள்ளுவார்க்கு என்று அர்த்தாந்தரம் - ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே இத்தயாதி. இது சதர்வம்ஸத்தஸுஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம். அவ்விடந்தானே - திருவனந்தபுரந்தானே. நித்யவிபூதியன்றே வத்தேச்யமென்ன - அவ்விடந்தானும் இத்தயாதி. அவ்விடந்தானும் - பரமபதம் தானும். இவ்விடமே - திருவனந்தபுரமே. உம்பருர் - * ஷேவாநாம்ஊரித்தயர்த்தம். பரமபதம். “உம்பருர்” என்றதுக்கு - திருவனந்தபுரமே யும்பருரென்னுதல், திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பாரிருந்தவிடமே யும்பருரென்னுதல், உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பர்ஊரென்னுதல் என்றர்த்தத்தயமாதல்; அர்த்தத்தவயமாதல்.

(உ)

அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு புகுதிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்தஃஷங்களும்கூடும் போம்: இது நிஸ்சிதம்; இப்ப்ராய்யத்தைப்பெறுகைக்கும் ப்ரதிவந்யகம்போகைக்கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நியமமில்லை; அவனுடைய அஸங்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு இன்னதிருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவையு மென்கிறார்.

[ஊரும்புள்ளன்மேலுக்கு] - ஸர்வவிபஸேஷவ்ருத்தியும் பெரிய திருவடியைக் கொள்ளுவதுஞ்செய்து ஜமத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷணமானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதீஸயலோக்யமான திருவனந்தபுரத்தைப் பரமப்ராய்யமென்று அங்கேபுகுவதி கோளாகில், ஃஷங்களும்கூடும் ஃஷேஹேதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாம்படி நாங்கள் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், அத்தேசத்தைப் ப்ராபித்தவளவிலே ஸமஸ்தவிஃராயிகளும் கழலும்: ஸர்வரக்ஷகனுன் அத்தேசிகனுடைய திருநாமங்களாயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றையும்சொல்லி அதுவிவியுங்கோ ளென்கிறார்.

(ரக்ஷணர்த்தமாக), புள் - பெரியதிருவடியை, ஊரும் - நடத்தாநிற்கும், கொடியும் - ரக்ஷணத்துக்குக்கட்டினகொடியும், அஃதே - அதுவே: (சென்று ரக்ஷிக்கவொண்ணாதப்ரளயத்தளவில்); உலகெல்லாம் - லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுது செய்து(வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி), உமிழ்ந்தான்-ப்ரளயாநந்தரமுமிழ்ந்தவன், சேரும் - பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற, தண் - ப்ரமஹரமான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜநவ வ்யவஸாயத்தை யுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுதிராகில் - ப்ராபிப்புதி கோளாகில், நோய் - (ப்ரயோஜநாந்தரருசியான) நோயும், வினைகளெல்லாந்திரும் - (அதுக்கடியான) கர்மங்களும் நிரயஸேஷமாக நஸிக்கும்; நாம் - இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், (உங்களுக்கு), அறிய- அறியும்படி, திண்ணம் - த்ருடமாக, சொன்னோம் -; (அங்குச்சென்றால்), பேருமோராயிரத்துள் - அவனுடைய அதுவிய்யமான நாமமாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று - ஏதேனுமொன்றை, நீர் - , பேசுமின் - சொல்லுங்கோள், லோக்யமாமிடத்தில் ப்ரயாநாப்ரயாந விஃராயிமில்லையென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு தேசப்ரப்தியே அமையும், ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நாராரணாதுவத்தை இன்றுசெல்லு மவனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதுக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேமுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி வெளிநாடுகளை உமிழ்ந்தான். [சேரும்] - இப்படி உயவவிஃசுதியையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் தன்செல்லாமையாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதீஸயலோக்யமான திருவனந்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - “நவ

வாநரா வதகதே” என்கிறபடியே மீட்சிபில்லாத ருசியோடேபோய்ப் புகுவுதிகோ ளாகில், ஁வங்களும் ஁வஹேதுக்களான பாபங்களும் போம். [திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்] - அதுஹித்துக் கைவந்த நாங்கள், ஒருத்தர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாக அறியும்படி சொன்னோம். இதுண்டாய்ச் சுழிந்தார் வார்த்தை யாகையாலே ஆப்தமென்கை. ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை. ஁வநிவ்ருத் திக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும்; குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் ஆயிரத்திலும் ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லி அதுஹியுங்கோள்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரதிவந்யகங்கள்போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமை யும்: ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லி யநுஹியுங்கோ ளென்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தும். [கொடியு மஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார அஸ்யர்க்கு “சேன்றற்குடையாம்” என்கிறபடியே உண்டாகச் சொல்லுகிற நாநாஹாவம், இன்று போய்க்கிட்டினவனுக்கும் வாசியறக் கொடுக்கு மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இவன் “கூஹம்ஸவடூகாரிஷ்யாதி” (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்றிருந்தாலும் ஹலமில்லை யிறே, “குருஷ்வ” என்று அவன்அப்படி கொள்ளாதவன்று. இவனுக்கு கிஞ்சித்தகரியாத வன்று ஸ்வரூபலாஹமில்லை. நிரபேக்ஷனுனதான் குறையநின்று இவனுடைய குறையைத்தீர்க்குமாய்த்து. தான் ஸாபேக்ஷனுய் நின்று இவனை நிரபேக்ஷனுக்கும். இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டு நிரபேக்ஷனாகவேணுமிறே அவனுக்கு. இவனுடைய ஸ்வரூபஸித்தியார்த்தமாக அவன் தன்னைத் தாழவிட்டானென்றால், அதுதானே நைரபேக்ஷயத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே அவனுக்கு. “இன்றோதூதனென நின்றான்” என்றபின்பிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாய்த்து. [உலகு இத்தயாதி]-ஸம்

மூன்றும்பாட்டு.—ஊரும் இத்தயாதி. “அனந்தபுரம் சிக்கென்பபுகுதிராகில் தீரும் நோய் வினைகனெல்லாம், பேருமோராயிரத்துள் ஒன்று நீர்பேசுமின்” என்றவற்றைக் கடைகித்தவதாரிகை - ப்ரதிவந்யகங்கள் இத்தயாதி.

“புள்ளை - ஊரும்” என்றநவயிப்பது. இது உபலக்ஷணமென்கிறார் - நித்ய இத்தயாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றது - பெரியதிருவடி யொருவனையும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் கொள்ளுமென்ற இது, நித்யஸூரிகனெல்லாரையும் ஒவ்வொருத்தரையே அநேக சேஷவ்ருத்திகள் கொள்ளுமென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. இப்பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம்- அஸ்ப்ருஷ்ட இத்தயாதி. அவன் கொடுக்கிறதென், தானேசெய்யவொண்ணாதேவென்ன - இவன் இத்தயாதி. “கூஹம்ஸவடூகாரிஷ்யாதிஜா மகஃஸூவதஸூகெதிஹவாஹூ” இத்தயாதி “கூராவூரூநாமாவாஹவயபூஹவாவிஷ்யதே | க்ருதாவயூஹம்ஸவடூகாரி

தவவாடூகூபூகெ” இத்தயோத்யாகாண்டே லக்ஷணை. (நக-உக, உஉ) பூர்ணானுவன் இவனைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறதென்னென்ன - இவனுக்கு இத்தயாதி. ஆகையாலே நிரபேக்ஷனுள் என்று கூட்டுவது. விவரணம் - தான் ஸாபேக்ஷன் இத்தயாதி. ஆனாலும் நைரபேக்ஷய ஹாரிவாராதேவென்ன-இவனுக்குஇத்தயாதி என்னுதல்; கீழே-பாரார்த்தமாக ஸாபேக்ஷனாகையாலே நைரபேக்ஷயஹாரியில்லை யென்றருளிச்செய்து, இங்கே - ஸ்வநைரபேக்ஷய வரித்தியும் இவனையும் நிரபேக்ஷனாக்கிறவென்கிறார் - இவனுக்கு இத்தயாதி என்னுதல். விவரணம் - இவனுடைய இத்தயாதி. தாழவிட்டது நைரபேக்ஷயத்துக்கு உடலாகக்கண்ட விடமுண்டோவென்ன - இன்னா தூதன் இத்தயாதி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, “முன்றோதூது” இத்தயாதி. நின்றான் - ஸத்தை

பெற்றான். “உலகெல்லாமுண்டமிழந்தான் சேரும்” என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - ப்ரளயாபத்தில ஜகத்துக்கு இத்த்யாதி, உக்தத்தை யறுவதியாரின் மகொண்டு, பத்ச்சேர்த்திக்கு ஊவாவந்தாம் - ப்ரளயாபத்தினின்றும், இத்த்யாதிவாக்யத்தவயம், “சேரும்” என்றது - ரக்ஷயாபேணை யோடேவந்து நிற்கிறவென்னுதல், சர்யந்தருளுகிறவென்னுதலென் றர்த்தத்தவயம், “தன்” என்ற துக்கு ஊவம் - ப்ராந்தியாலே இத்த்யாதி, ஈடுபாடு - உகந்தருளின் இத்த்யாதி, இப்படியிருக்கவேண் டாவோ வென்றது - ஈஸ்வரன விரும்பும்படி ஹேரக்யமாயிருக்க வேண்டாவோவென்றபடி, ‘அவன் விரும்பினதே உகந்தருளினநிலம்’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - தானுகந்த இத்த்யாதி, “அலம்புரிந்த” இத்த்யாதி, திருநெடுஞ்சாண்டகம். இதுக்கர்த்தம் - தானும் இத்த்யாதி, “தன்னுக் ப்பேயிறே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவர்கள் இத்த்யாதி, சாதம் - நிஸ்சிதம், “நவபூநரா வத்குதெநவபூநராவத்குதெ” இதி சாந்தோக்யே. (அ-கரு-சாமனது) “ஸத்யுஸத்யு வாநஸத்யுஸத்யுஜ்யத்யுஜ்யத்யுஜ்யதெ ! வெஷஸாஸா த்ராந்நாலிநகெஷெஷெஸவா த்ராஸு” இதிகஹாஹாதே. “அரிய” என்றதுக்கு ஊவம்-இதில்லாசி இத்த்யாதி. அப்படி கைகண் டாரேரவென்ன-நேநோள் இத்த்யாதி. “சொன்னோம்” என்ற உதவிர்ந்தேசத்தால் ஹலிதம்-இனி கம்வஸ்யராய் இத்த்யாதி. செயலுக்கு - காயிகவ்யாபாரத்துக்கு, சொன்னோம்றே முன்பேயென் றது-“ஒராயிரமாய்” என்கிறபாட்டிலேயென்றபடி, “பேசுகின்” என்றதுக்கு ஊவம்-மநஸ்ஸவர் காமம் இத்த்யாதி. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருமாத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன் னைச் சொல்லுங்கோனென்று ஸப்தார்த்தம்.

(ங)

நான்காம் பாட்டு.

பேசுமின்குசமின்றிப்பெரியநீர் வேலைகுழ்ந்து
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றோனேநெறிமையால்மலர்கள் தூவிப்
பூசனேசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாறே.

ஆ.—(பேசுமின்.) - நாம் அந்நிறைந்து கூசாதே அவந்திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோனென்றுசொல்லி, அடிமைசெய்கைபிலே அவர்களுக்கு ஸ்ப்ருகஹபெறு கைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அந்நியாயோஜராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்னபுண்யஞ்செய்தாரோவென்று, அவர்களுடைய ப்ராபம்ஸா முவத்தாலே ப்ராப்யமான அடிமையினுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, 'திருவனந்த புரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அந்நியாயோஜராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்யம் செய்தார்களோ?' என்கிறார்; அவர்கள் ஹம்யம்பண்ணிபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் குசமின்றி] - அயோக்யரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரியநீரையுடைய கடல்சூழ்ந்து நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடினவலாலே அணியப்பட்ட திருவனந்த புரத்தை விரும்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

ப.—அந்நிரம், ஆஸ்ரயித ரக்ஷணர்த்தமான நிரவயிக வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வந்திக்கிறவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய ஹம்யம்யத்தையுடைய ஸ்லாகிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பெரிய - ஸம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடையதான, வேலை - கடலாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, வாசமே கமமும் - பரிமளத்தைப்பரப்பாநிற்கிற, சோலை - சோலைகளையும், வயல் - வயல்களையும், அணி - அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து - (ஆஸ்ரயி முவப்ரஹ்மாரூபமாக) நிரதிசய வாத்ஸல்யத்தைப்பண்ணி, உறைகின்றோன்-நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால் - அவன் ஸேஷித்வாதுரூபமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்தபுகரணங்களை, தூவி - (ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு) விநியோகித்து, பூசனேசெய்கின்றார்கள் - ஆராதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம் - ஹக்யத்தை, செய்தவாறு - பண்ணினப்ரகாரத்தை, குசமின்றி - (உங்களுடைய) அயோக்யத்தைப்பாராதே (வத்ஸலனாவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய வாத்ஸல்யாதிசயத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, பேசுமின் - ஸ்லாகிக்கப்பாருங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, 'திருவனந்த புரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்ன ஹம்யவான்கள்!', என்கிறார்; அவர்கள் ஹம்யம் பண்ணிபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் குசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யத்தைப்பார்த்துக் கூசாதே, அத் தலையில் நீர்மையையும் ப்ராப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். ஊவேமுலகில்

தமக்குப்பிறந்த விறும்பு இவர்களுக்கும் ஒக்குமென்றிருப்பரிதே. [பெரியநீர் இத்
யாதி] - பெரியநீரையுடைத்தான கடல்குழந்திருப்பதாய் நிரந்தரமான பரிமளத்தை
யுடைய சோலையோடுகூடிய வயலாலே அலங்கிருந்தமான திருவனந்தபுரம். சோலையின்
பரிமளம் புறப்படாதபடி மதிளித்தாற்போலேயாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நாம்
றம் மேலிடாதபடியாய்த் தப் பரிமளம் விஞ்சியிருப்பது. [நேசஞ்செய்து உறைகின்
றான] - பரமபதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; “கூயிகுஹ்வாவாலாஹு” என்கிற
படியே. ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு உடலான தேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம் பண்ணு
கிறவனே. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டே. “ஆர்த்தரில்லாதவிட
மும் ஒருவாஸஸ்யாநமோ?” என்று அத்தேசத்தை வசைபாடியாய்த்திருப்பது. “நேசஞ்
செய்து உறைகின்றானே-பேசுமின் கூசுமின்றி” என்னுதல்; “புண்ணிபஞ்செய்தவாற்றை-
பேசுமின் கூசுமின்றி” என்னுதல். [நெறிநாயால் இத்தாதி] - அந்நயப்போஜராய்,
சூட்டுநன்மலைப்படியே டிஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாக பாயோறுத்து
அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் ஹ்மீயாதிகர்: ஸம்ஸாரத்திலே நித்ய
ஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவர்கள் ஹ்மீயாயிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணியஞ்
செய்தவாறே! என்று ஆஸ்சர்யம். இவர்கள்படியைப் பேசும்போது ஸர்வேஸ்வரனைப்
பேசுமதிர்காட்டில் கூச்சமறப் பேசலாமிதே.

எடு.—நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, ‘திருவனந்த
புரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன லாக்யவான்கள்!’ என்கிறார்; அவர்கள்
லாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின்கூசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்
கோள். தாம் * மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்
போந்த வாஸநையாலே “அருவினையேன்” என்று பேசுகைக்குக் கூசினவிது, இவர்
களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். ஹ்மீவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்
டாவிறே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே
பேசலாமிதே. [பெரியநீர் இத்தாதி] - மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேகுழப்பட்டு,
வாசமேகமழாநிக்குமாய்த்துச்சோலை. குழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாத
படி மதிளித்தாற்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நாம்
மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையை
யுடைத்தான வயலாலே யலங்கிருந்தமான திருவனந்தபுரத்தை. “நேசஞ்செய்துறகின்

நாலாம்பாட்டு.—பேசுமின் இத்தாதி. “பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்த
வாறே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இத்
யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே..

இவர்களுக்குக்கூச ப்ரஸத்தியேதென்ன - தாம் இத்தாதி. அவனைப்பேசும்போது கூச
வேண்டாவென்னுமத்தையும், இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம் கூசியகன்றதுக்கு ஹேதுவையும்,
அவனைக் கூசாதேபேசுகைக்கு ஹேதுவையும் அடைவையருளிச்செய்கிறார் - ஹ்மீவத்விஷயத்தை
இத்தாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே. “வேலைகுழந்து வாசமேகமழும்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹ்வம்-
குழப்போந்த இத்தாதி. “வாசமே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - கடலில் இத்தாதி. “கடலில் நாம்
றம் மேலிடாதபடி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ஸம்ஸாரமுறும் தட்டாதபடியென்று. சோலை
யையுடைத்தான வென்றது-சோலையையு முடைத்தாயென்றபடி. பாட்டின் முந்தினவவதாரிகைக்
குச்சோர் அந்வயம்-நேசஞ்செய்து இத்தாதி வாக்யத்தவ்யம். த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சோர் அந்வயம்-

ருனை - பேசுமின் கூசுமின்றி' என்று கீழோடே கூட்டவுமாம்; அப்போது, “நேசஞ்செய்துறைகின்றருனை - பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?” என்றது - ஆஸ்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியநீர் தொடங்கி - ‘பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னவுமாம்; அப்போது, கூசுமின்றிப் பேசுகையாவதென்றென்னில், — ஹவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹவத் விஷயம். [நேசஞ்செய்துறைகின்றருனை] - பரமபடித்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்கும்த்தனை. அவ்விடத்தை வசைசொல்லியாய்த்து இங்குவர்த்திப்பது; “ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமுள் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!” என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேசமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; “சுயிக்ஷுபாஸாஸாஸா” (அதிகம்புரவாஸாச்ச). [நெறிமையால் மலர்கள் தூவி]; - “ஸர்வேஸ்வரன் ஸேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குஸேஷம்” என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாடி யுபகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன் தான் இத்தேசத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறுப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருபுரையோஜநத்தைக் கணிசியாதே யாஸ்ரமித்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] - * சூட்டுநன்மலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களும் ஓரடிமையாயற்றதோ! பூர்வரதாழ்வானைப்போலே யாய்த்து அவர்கள்; இளையபெருமானைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்தர்யத்தானே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனையிறே. (ச)

அன்றிக்கே இத்தயாதி. ஹவத்விஷயம்போது கூச்சத்துக்குப் ப்ரஸத்தியேதென்கிற முறையை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அப்போது கூசுமின்றி இத்தயாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. ‘அப்போது’ என்றவந்தரம், “ஹவத்விஷயத்தை” என்றுகூட்டுவது. ‘வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹவத்விஷயம்’ என்றது - அவர்கள் அவனிலும் பூஜ்யராகையாலே பேசப்போகாதென்றபடி. ஆனால் பேசும்படியென்னென்ன; பூஜ்யரேயாகிலும் ஸூலஹராகையாலே பேசத்தடிகலையென்று கருத்து. “அனந்தபுரம்நேசஞ்செய்து” என்றத்தால் ஹவம் - பரமபடித்தில் இத்தயாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவ்விடத்தை இத்தயாதி. வசை-தோஷம். இங்கே யவனுக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்தயாதி. இவ்வாக்யாந்தரம் அவ்விடத்தை வசை இத்தயாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - அதிகம் இத்தயாதி. “ஹவத்விஷயம்” கூட்டுவது கீழ்க்கண்டவாறு. (அயோ-கரு-க2) சித்ரகூடஸ்ய-ஹ்நம்-புரவாஸாத்-அதிகம்ச, மந்தாகிந்யா:-ஹ்நம்-தவ - ஹ்நாத்-அதிகம்ச-மந்யே இத்தயவ்யடி. நெறிமையால் - ஸேஷஸேஷி ஹவமுறையாலேயென்னுதல், ஸ்நேஹமார்க்கத்தாலேயென்னுதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நெறிமையாலென்று-அவன் ஸ்நேஹித்தமார்க்கத்தாலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல், த்ருதீயார்த்தமாதல் - இவர்கள் வீர்த்திக்கிற இத்தயாதி. த்ருதீயார்த்தமானபோது, “நெறிமையால்” என்றது - அந்நய்யரேயோஜநதையாலே யென்றபடி. “செய்தவாறே” என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹவம், சூட்டுநன்மலைகள் இத்தயாதி. திருவிருத்தம். இருவருடையவும் ஆகியந்யூநதைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பூர்வரதாழ்வானே இத்தயாதி வாக்யத்தவயம். அவர்கள் - நித்யஸூரிகள். இவர்கள் - திருவனந்தபுரத்தி ஸடிமைசெய்கிறவர்கள். நித்யஸூரிகள் பூர்வரதாழ்வானைப்போலே யானபடியை இசைவிக்கிறார் - அவன்விட்டுப்போர இத்தயாதி. ‘பெரியநீர்’ என்று தொடங்கி, ‘நேசம்செய்துறைகின்றருனை - கூசுமின்றி - பேசுமின்’ என்று வியஸ்தராகிறுரென்னுதல்; பெரியநீர் என்று தொடங்கி, ‘புண்ணியம்செய்தவாற்றை - கூசுமின்றி - பேசுமின்’ என்றவ்யமாதல். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புண்ணியஞ்செய்துநல்லபுனலோடுமலர்கள்தூவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம் இப்பிறப்பறக்கும் அப்பால்
திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னோம்செறிபோழில் அனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமரராவார்.

ஆ.—(புண்ணியஞ்செய்து.) - நீங்களும் அங்கனே புண்யரூபமான திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரஸ்தஸஸ்தப்ரதிவ்யூகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலேபோய்ப் புக்கு ஸாஹ்யாந்தஸ் ஸர்வகரணங்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுங்கோள்! அவன் உங்களுடைய இந்தஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும்; இப்போது தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கிற உங்களைப் பிண்ணை யமரராக்கும்; இது நிச்சிதம். உமக்குத் தெரியச் சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் அயர்வறுமமர்களோடு ஒப்பர் என்றுகொண்டாடி, அப்படியே நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் என்றுதொடங்கி] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவஸாயக்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோடியான இஸ்ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கும். [அப்பால் என்றுமேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்த்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரதிரய லோக்யமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள்; இப்பொருள் நிச்சிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தாம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற நிருபாயிகஸேஷியான வந்திருவடியைக் கிட்டினவர்கள் ஸூரிகளானை அறுகி; ஆகலால், ப்ரேமயுக்தராய்க் கொண்டு ஆராதித்து அவன் திருநாமங்களை யநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

புண்ணியம்செய்து-லோமுயநுபையான ஹத்தியைப்பண்ணி, நல்ல-ஊத்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே அவனுக்கு ஆதரணியமான, புனலோடு மலர்கள்-ஜலபுஷ்பாதிகளை, தூவி - (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு) ப்ரயோகித்து, எந்தை - உத்பாதகளுவனுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - நிரந்தராநுஸந்தாரம்பண்ணி யநுஸந்தியுங்கோள்; (இவ்வதுவந்தானே), இப்பிறப்பு - த்ருஷ்டதோஷமான இஜ்ஜந்மத்தை, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும்; அப்பால் - மேலும், செறிபொழில் - செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம். நிருபாயிகஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை, அணுகுவார் - (உத்தப்ரகாரத்திலே) ஸ்நேஹமாகக்கிட்மினர்கள், அமரராவார் - * அயர்வறுமமர்களிலே அந்யதமராவர்கள்; (இவ்வர்த்தத்தை), நாம் - (அலிஜ்ஞரான) நாங்கள், திண்ணம் - த்ருடமாக, அறிய-, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிநுக்குமவர்கள் நித்ய ஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி: வர்ணஸ்ரமயர்மஇதிகர் தவ்யதாகமான ஊத்திரூபாபந் ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. “**ஜெகதா - ஜெந்நாஹவ**” என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுன் ல் இத்யாதி] - நல்லபுனலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி: அர்ச்சனாதிகளைச் சொல்லுகிறது. “**ஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ**” என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள். இடறினவன் “**அம்மே?**” என்னுமாபோலே வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்: “**ஸுததக்ஷித்யுன:**” என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்] - பிறவியினுடைய தோஷப்ராசாரம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிதே. [அப்பால் - அமரராவார் - செறிபொழிலனந்தபுரத்து அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார்] - செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரானுடைய பிரதிஸ்ய லோமீயமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள், “**இப்பிறப்பறுக்கவேணும்**” என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவார்கள். இத்தால் - விரோபியைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேஸ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஸ்ரயணியஸ்யல மென்கிறது. [திண்ணநாம் அறிபச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மயர்வறமதிருவருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாலிமானிகளான நீங்கள் அறியும்படி. உங்கள் அநாயத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

௫௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரி களாவர்கள்; ஆகையாலே, அங்கே நீங்கரும் ஆஸ்ரயிங்கோளென்கிறார்.

[புண்ணியஞ்செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. ய்யாநம் வர்ணஸ்ரம யர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிதே; ஆக, ஸத்கர்மமவலமான ஊத்திரூபாபந் ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. “**ஜெகதா - ஜெந்நாஹவ**” (மத்பக்தோ மந்மநாபவ) என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலோடு மலர்கள் தூவி] - நல்ல புனலோடே கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சனாதிகளைச் சொல்லுகிறது. “**ஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ**” (மத்யாஜ்ஜிமாநமஸ்துரு) என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின்] - “**ஸுததக்ஷித்யுன:**” (ஸுததம்கீர்த்தயந்த:) என்னுநின்றதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இத்யாதி. “அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுக வார் - அப்பால் - அமரராவார்: எண்ணுமின்எந்தைநாமம்” என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்தில் இத்யாதி.

புண்யஸப்தம் கர்மவாசக மொழிய, ஊத்திவாசகமாம்படியென்? என்ன - ய்யாநம் இத்யாதி; வர்ணஸ்ரமயர்மங்களை யென்றபடி. இதுகீர்த்தவ்யதையாக - அங்கமாக. ஸ்நேஹமும் ஊத்தியும் பர்யாயம். இத்தால்-காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஊத்தியை லக்ஷிக்கிறதென் கிறார் - ஆக ஸத்கர்ம இத்யாதி. காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஊத்தியை லக்ஷிக்கிற தென்? கர்மந்தன்னையே சொன்னாலோ? என்ன - ஜெகதா இத்யாதி. அதாவது - “**ஜெகதா - ஜெந்நாஹவ, ஜெகதாஜெஜாஜீஹவ, ஜெகதாஜோநஜேஸுரூ**” என்று எல்லாம் ஊத்திபுரஸ்ஸர மாகச் செய்யச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் “நல்லபுனலோடு” இத்யாத்தியுத்த அர்ச்சனாத்யங்கத்தவேற ஊத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்றபடி. “அர்ச்சனாதிகளைப்பண்ணி” என்ற ஊக்கு ப்ரமாணம் - “**ஜெஜாஜீ**” இத்யாதி. ஊமவந்நாமோச்சாரணமும் ஊத்திக்குஉபயுக்தமென்று லிவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - “**ஸுததக்ஷி**” இத்யாதி. “**ஜெந்நாஹவஜெகதா ஜெஜாஜீரோந ஜேஸுரூ**” | **ஜோநஜேஸுரூ** லிப்யுமென்கவ ஜோநாநஜேஸுரூயண: | (௫௫) ஸுததக்

[எந்தைநாமம்] - இடறினவன் “அம்மே” என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; சீயர் பட்டரை “திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனயுக்கோண்டுசொல்லவேணுமோ?” என்று கேட்க, “கங்கையிலேமுழுகப்போம வனுக்கு வேறொரு டுவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?” என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்வேது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதீனுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதீனுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸநையின் கனம். ஒருசேட்டியை “இவன் தமிழுக்குத்தேசிகளுயிருக்கும்” என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், “உனக்குஏதேனும் அபேகைபுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?” என்ன. “சிலர் ‘காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈஸ்வரனுமில்லை’ என்றிராநின்றார்கள்: சிலர் ‘இத்தேஹத்தான் அஸ்த்திரம்’ என்று இதீன்தோஷத்தை ஈர்ஸித்து ‘அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதோன்றைப் பற்றவேணும்’ என்றிராநின்றார்கள்: விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு டரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியேங்ஙனே?” என்ன; “**உபாயாபுரத்யாயா**” (மமமாயாதூரத்யாயா) என்றும் **‘உபாயாபுரத்யாயா’** (மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே லாக்யவான்களுக்கு இதீனுடைய தோஷஈர்ஸநத்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், லாக்யஹீநர்க்கு இதீலே லாக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாமபடி கர்மாங்குணமாக் இத்தை இடையேடுத்துக்காணும் ஈஸ்வரன்பண்ணிற்று” என்றருளிச்செய்தார். “இதுகண்டாய்” என்னும்படியாய் யிருக்கு மிறே:நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈஸ்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க “இது அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்றுஅறிந்தஇதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வலாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹ ஸம்வந்யத்தை யறுக்கும். [சேற்பெழில்இத்யாதி] - சேர்ந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கண்வளாந்தருகிற ஸ்வஸ்வாமியுடைய நிரதிசயலோக்

கீத்யுபனொரோயகனாபுஷ்யதா: | நலேஸுநஸாரிணக்ஷா நித்யுபனாஉவா லுதெ” (கசு) இது லுபவத்தீதாஸு நவமே. “எந்தைநாமம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - இடறினவன் இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - சீயர் இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - திருநாமம் இத்யாதி. “இ” என்றதுக்கு லாவம் - கண்டதிறே இத்யாதி. இதீனுடைய - தேஹத்தினுடைய. இழையீடு - நூலாலே தைக்கை. அதாவது - இழையிட்டாற்போலே யிருக்கிற அவயவங்களுடைய சேர்த்தி. விவரணம் - கவிழ்ந்து இத்யாதி. அகவாயை - அந்தஸ்த்தங்களான மூத்புரீஷாதி தோஷங்களை. அகவாயில் தோஷத்தை ஈர்ஸிக்கவும் நமக்கு விரக்தி பிறவரமைக் கடியேதென்ன - இப்படி இத்யாதி. “காஸநையின்கனம்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு சேட்டியை இத்யாதி. காட்டினவிடத்து, பட்டர் “நாமநியாததொன்று இவனைக் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ” என்று, அவன் தன்னையே “நம்பக்கலிலே வேண்வேது கேட்கலாகாதோ” என்றாரென்றபடி. இடையேடுத்து - கிறுத்து; கிர்ஸயித்தென்றபடி. இது ஹேயம் என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - இதுகண்டாய் இத்யாதி. இரண்டாந்நிருவந்தாதி, அறுபத்தாரும்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம்-நாம் இத்யாதி. உகத்ததைய நுபவதித்துக்கொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. “அப்பால் - அமரரானவர்களும் - அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார்” என்று தாத்தர்யாந்தரம் - இப்பிறப்பறுக்கும் இத்

† ‘உவட் குழியில்’ என்று காணப்படுகிறது.

யமான திருவடிகளைக் கிட்மேவர்கள். [அப்பால் - அமரராவார்] - “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்த புரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோபியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேஸ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்த புரமே ஆஸ்ரயணியஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிர்ஃசிதம். [நாம்அறியச்சொன்னோம்] - அவனாலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாவிமாநிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள் அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு ஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோன் அர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்னாமும் போய்நணுகவேண்டும்
குமரனாந்ததைதனபந்துடைத்தகோவிந்தனோ.

ஆ.—(அமரராய்.) - திருநாட்டிலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையன்றோ ப்ராப்யமென்னில்?—அங்குள்ளாரும் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தனன்றோ அடிமைசெய்கிறது; ஆதலால் இங்கே யடிமைசெய்யும் இதுவே ப்ராப்யம்; ஆனபின்பு, நாம் இங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திருவனந்தபுரத்திலேயாதலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

யாதி. முந்தினயோஜனையில் “ இப்பிறப்பறுக்கும், அப்பால் - அமரராவார் ” என்கிற பதவ்யத் தாலும் உலிதம் - ஆக இத்யாதி. ‘புண்ணியம்செய்து’ என்று தொடங்கி, ‘எந்தைநாமம்-எண்ணுமின், இப்பிறப்பறுக்கும்; ‘செறிபொழில்’ என்று தொடங்கி, ‘அணுகுவார்’ - அப்பால் - அமரராவார்; திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்’ இத்யவ்யகி. ‘இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே’ இத்யாதி. நன்னெஞ்சே - ஸம்ஸாரம் பெரல்லாதென்றால் அதுக்கிசைந்து என்னோடு ஒருமிடருணநல்ல நெஞ்சே! இப்பிறவியாவது, த்ருஷ்டதோஷதுஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது - இதுகண்டாய் - “இது நிலநிற்கும், போக்யமாயிருக்கும்” என்று நாட்டார் ப்ரமிக்கிறவாகாரமின்றிக்கே அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதுஷ்டமான இவ்வாகாரத்தோடேகூடின இதுவே கிடாய்; எல்லாநாமுற்றது இதுகண்டாய் - முன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் நன்றய்த்தோற்றுகிற ஆகாரத்தாலே நாம் மறுபாடுருவ துக்காநலவம் பண்ணிப் போந்தது இதுகிடாய்; நாரணன்பேரோதி - வகுத்தஸோஷியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை நிரந்தரமாகச்சொல்லி, நரகத்தருகணையர்க்காரணமும் இதுகண்டாய் - ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேஸிபாரமெக்குக் காரணமும் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னும் ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கிற இஜ்ஜநம் ஸம்ஸ்பந்திக்கிடாய்; வல்லையேல்காண் - ‘மேலெழுத்தோற்றுகிற நன்மையில் பசையிலே, தேஷமேயிதுக்கு வேஷம்’ என்னுமத்தைத் தப்பாதபடி காணவல்லையாகில் நான்சொன்னதுஒக்குமென்னும் இடத்தைக் கண்டுக்கொள் என்று பாட்டுக்கீர்த்தம். (ரு)

[அம்மரென்று தொடங்கி] - தேவர்களாய்த்திரிகிற ப்ரஹ்மாடிகளுக்கும் காரணஊதனுனவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்க ளுக்கு ப்ரயாநனுன் ஸ்ரீஸைனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கை நீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு] - வையுக்களாயுள்ள நீங் கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; தேவஸைனாபதியாய்ப் பெருமிடுக்கன ஸுப்ரஹ்மண்ய னுக்குங்குட ஐநகனுனவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த ஈஃபைத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வதேவதீர்வாஹகன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே ஸூரிகள் ஆராதியாநிம்பர்கள்; நாமும்போய்க் கிட்டவேணும் என்கிறார்.

குமரனார்தாதை - ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு உத்பாதகனுன நுத்ராஹுடைய, துன் பம் துடைத்த - டாதகதுக்கைத்தைப்போக்கின, கோவிந்தனார் - க்ருஷ்ணனாய், அமரர் ஆய் - மற்றும் தேவர்களாய், திரிகின்றார்கட்கு - திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி - உத்பாதக னுனவன், சேர் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர் கோன் - ஸைநாபதியார், அர்ச்சிக்கின்ற - ஆரதிக்கிற இதுக்கு, அங்கு - அத்தே சத்திலேவந்து, அகப்பணிசெய்வார் - அந்தரங்கவருத்திபண்ணி எடுத்துக்கைநீட்டுவார், விண்ணோர் - பரமபதவாலிகளாயிருக்கும்; நமர்களோ - நம்முடையவர்களானவர்களை! சொல்லக்கேண்மின் - சொல்லக்கேளுங்கோள்; நாமும் போய் - நாமும்(அவர்களோடே) போய், நனுகவேண்டும் - கிட்டவேணும்.

இ.—ஆரூர்பாட்டில், நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திரு வனந்தபுரமே ப்ராப்யம்; அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

[அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு] - மதுஷ்யாடிகளிற்காட்டில் சிலநாளாவதெவருக் கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யமென்று அலிமாநித்திருக்கிறவர்களுக்கு. [தரி கின்றார்கட்கு] - மதுஷ்யாடிகளிற்காட்டில் வையகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப் பயராய்த் திரியாநிம்பர்கள். மதுஷ்யார்களுடைய விரகத்திக்கு அவர்கள் பரிக்காஹித்த வளவிதே த்யஜிக்கவேண்டுவது? ப்ரஹ்மாவுக்கு சதுர்த்தஸ ஸுவநமும் த்யஜிக்கவே ணும்.[ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து] - காரணஊதன் வர்த்திக்கிற தேஸத்திலே. [அமரர் கோனர்ச்சிக்கின்ற இத்பாடி] - ஸ்ரீஸைனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்] - நம்மோடு குடற் றுடக்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; “வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்” என்கிற நம்நினைவே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோள், [நாமும்போய் நனுகவேண்டும்] - அந்த நித்யஸூரிகள் திராளிலே அடிமையிலே ருசியையுடைய நாமும் சென்று கிட்ட வேணும். இங்கேயிருந்து மனோரயிக்குமளவு போராது; அத்திராளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள்நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவேண்ணுமோ? என் னில்,—[குமரனார் இத்யாதி] - தேவஸைனாபதியாய் ப்ரஹ்மனுன ஸுப்ரஹ்மண்யனுக் குங்குட ஐநகனுனவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த ஈஃபைத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை; வாணனுக்குத் துணைபாயிருக்கிற நுத்ராடிகள் ஈஃபைநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற வன் நம்ஈஃபைத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? நுத்ராடிகளுக்கு ஈஃபைநிவர்த்தக னாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் எளியனாயிருக்குமென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கே யாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரம்பராய்ம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு]-மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்வந்யூயில்லாத தொன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கரையராய் அவ்வருதுள்ளா ரிற்காட்டில் நாலுநாளொழ லீவித்திருந்து சாகிற இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவலாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே துர்மநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்] - 'வந்யகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிறே யவர்களுக்கு. விமேம்போது ஒரு தேஹமாத்திரமாதல், ஒரு ஸ்த்ரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்த னையும் விடவேண்டி வருமிறே. [ஆதிசே ரனந்தபுரத்து] - இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்தவத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிரவஹித் துக்கோடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் கூடிணந்தோறும் நசிக்கு உண்டாக்கி நடத்திக்கோடுக்கும். ஜ மத்காரணலுத்தனானவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] - பூநீஸேநா பதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூரிக ளேடுத்துக் கைநீட்டுவார். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] - “வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டோம்” என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னோடே நிருபாயிகஸம்வந்யமுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். வந்யுக்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேணுமிறே. [நாமும்] - அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்மே] - இங்கேயிருந்து மனோர, டுக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்

ஆறும்பாட்டு.—அமரராய் இத்யாதி. “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றற்கு அகப்பணி செய் வர்விண்ணோர், நாமும்போய் நணுகவேண்மே” என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாசிகை - நித்ய ஸூரிகளும் இத்யாதி.

“ஆய்” என்றதுக்கு லாவம் - மாம்பழத்தோடு இத்யாதி. அதாவது - நித்யஸூரிக ளுடைய அமரத்வம் தங்களுக்கின்றிக்கேயிருக்க, அதுஉண்டானதாக அலிமரித்துக்கொண்டு திரி வர்களென்றபடி. எழ - விளம்பித்து. “திரிகிறார்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - வந்யகம் இத்யாதி. அப்படி வந்யகமதிகமோ? என்ன - இவனளவல்ல இத்யாதி. இவன் - மறுஷ்யன். அதெங் னையென்ன அருளிச்செய்கிறார் - விமேம்போது இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கு அமரத்வமில்லையாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன்உத்தபாதகனமா காரம் ஸமாநமென்கிறார் - இவர்களுக்கும் இத்யாதி. ஸாம்யம் காரணத்தவத்திலே என்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நித்யஸூரிகளோடு அமரத்வஸாம்யமில்லையென்று கருத்து. இருவர்க்கும் ஆதி யாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அதுஹவ லாவத்தில் ஸத்தாஹாநி பிரக்கை யாலே அநுஶுவிப்பித்து ஸத்தையை நோக்குமென்றபடி. “அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி” என்றத்தால் மஹிதம் - ஜ மத்காரண இத்யாதி. “அர்ச்சிக்கின்ற” என்றது - மலையாளபாவஷ; அர்ச்சிக்கிறவிடத்திலென்னுதல், அர்ச்சிக்கிறுனென்னுதல். அங்கு - அத்தசையிலே. அகப்பணி செய்வார் - அந்தாங்கவருத்திபண்ணுவார்; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரென்றபடி. நமர்களானால் சொல்ல வேணுமோவென்ன - வந்யுக்களாய் இத்யாதி. “நணுகவேண்மே” என்றதுக்கர்த்தம் - நித்ய ஸூரிகளோடு இத்யாதி. “போய்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. குமரானு:

ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவோண்ணுமோவேன்னில் - [குமரனார் இத்யாதி] - (தேவ ஸௌநாபதியாய் ப்ரவஸலுன ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகலுனவனுக்குப் பாதகத் தால்வந்தஃ உவ் ததைப் போக்கினக்ருஷ்ணனை) தேவர்களும் அஸுரர்களும் கூட்டுப்படையாய் எதிரிட்வேருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்நரானால் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கு மவனுய்த்து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஓரருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் துஃபந்விருத்தியைப் பண்ணிக்கோக்குமவன், அஹிமாந சூந்ரமான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டேகையில் அருமைப்படுத்துமோ? நுத்ராதிக்குக்கு ஃ உவ் நிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் கையாளாயிருக்கும். 'கோவிந்த னுரை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.' (க)

ஏழாம் பாட்டு.

துடைத்தகோவிந்தனரே உலகுயிர்தேவும்மற்றும்
படைத்தாம்பரமமூர்த்தி பாம்பிணைப்பள்ளிகோண்டான்
மடைத்தலைவாபோபாயும் வயலணியனந்தபுரம்
கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்கவேளைகளையலாமே.

ஆ.—(துடைத்த) - ஆறுதஃ உவ் பாபநாதந ஸ்வஹவனய், ஸர்வகாரண மாகையாலே ஸர்வேஸ்வரானுன எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், நம்முடைய ஃ உவ் மெல்லாம்போம், அடிமைசெய்யப் போங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலே சென்று அடிமைசெய்ய இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலே மென்னும் ஃ உவ் இப்போதே போமென்கிறார்.

[உலகுயிர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்தையும் தேவர்களையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின ஆஸ்ரிதர்க்கு ஹவ்யனுன ஸர்வேஸ்வரானு மாய், திருவனந்தபுரவான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஜலஸம்ருத் தியாலே களித்து மடைத்தலையிலே வானோபாயாநின்றான் வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்த புரத்தில் திருவாசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்யப்பெற்றால்.

நாதை துன்பம்துடைத்தது - வாணனைத் தலையருதே ரக்ஷிக்கையென்கிறார் - தேவர்களும் இத்யாதி. அதாவது - "கோவிந்தனார்" என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகையாலே, பாணயுத்தத்தில் துன்பம் துடைத்தானென்றபடி. ஆனபின்பு என்றது - உர்மாநிகளுக்கும் ரக்ஷகனுபின் பென்ற படி. "அருமைப்படவேணுமோ" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - உர்மாநிகளுக்கும் இத்யாதி. சீழிற்பதத்தோடே "கோவிந்தனார்" என்றத்தைக்கூட்டி ஹாவம் - நுத்ராதிக்குக்கு இத்யாதி. க்ரியையேதென்ன - கோவிந்தனுரை இத்யாதி. 'அமரராய்' என்று தொடங்கி, 'விண்ணோர்: ஆகையாலே, நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்; குமரனார்' என்று தொடங்கி, 'கோவிந்தனாரை - நாமும்போய் நணுகவேண்டும்' இத்யவ்யடி. (க)

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுக்தனா ஸர்வேஸ்வரன் வர்த் திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்யாலாஹ நிவர்த்துமான் க்லேஸத்தைப் போக்கலா மென்கிறார்.

உலகு - லோகங்களையும், உயிர்-(மதுஷ்யாதிகளான) ப்ராணிகளையும், தேவும்- தேவதைகளையும், மற்றும் - மற்றும் மஹாகாசிபதார்த்தங்களையும், துடைத்த - ஒன் றொழியாமல் படைத்து ஸம்ஹரித்தவனாய், கோவிந்தனாரே - (“கஜேவரெவெவணகீவ வசி” என்கிறபடியே அவ்வவஸ்த்தையில் த்யோதமான விக்ரஹபுத்தனாகையாலே) கோவிந்தஸப்தவாச்யனானவன்தானே, (ஸம்ஹருதமான அந்த ஸகலபடார்ப்யங்களையும்), படைத்த - உத்பாதித்தவனாய், எம் - இக்காரணத்வத்தை நமக்குப் பாகாசிப்பித்த, பரம மூர்த்தி - ஸர்வாயுகஸேஷியாய், (ஸ்ருஷ்ட ஜமத்ரகூணர்த்தமாக), பரம்புஅணை - திருவா வணையிலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (ஜலஸம்ருத்தி யாலே), மடைத்தலை-மடைத்தலைகளிலே, வாளை பாயும் - வாளை களித்துப்பாயும், வயல் அணி - வயல் அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத் தலை - திருவாசலிலே, சீய்க்கப்பெற்றால் - ஸம்மார்ஜனப்ரமுவஸேஷவ்ருத்திகளைப் பண் ணப்பெற்றால், கடு வினை-(கைங்கர்யாலாஹ நிவர்த்துமான்) அதிசயிதஃஷ்வந்தை, களைய லாம் - போக்கலாம். கோவிந்தனென்றது - “கஜேவணவணிகொகாநாஜேவதகிரவிவா வ்யுய” என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்த புரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றில், ஒருதேஸவிசேஷத்திலே சென்று அடிமை செய்ப்ப பெற்றிலோமென்னும் ஷ்ஷ்வம் போமென்கிறார்.

[துடைத்த கோவிந்தனார் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்பய பூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. “கஜேவணவணிகொகாநாஜே”. [உலகுயிர் இத் யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றும்முண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக் கினவன். இவை, அதிபர்வருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்பு, புருஷார்யோப யோபுபான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆஸ்ரிதலவ்யனான ஸர்வேஸ்வரன். [பரம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்திலே ரகூ ணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளை பாயாநின்றள்ள வயலாலே யலங்கருதமான தேஸத்திலே. ஸாமுநாதத்தாலே முக்தர் களித்துவர்த் திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் திரயக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற் றால். [கடுவினை களையலாமே] - அடிமைசெய்யப்பெறுமையா லுண்டான க்லேஸமெல் லாம் போம். ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுபமானவ்ருத்தி பெறுமை யால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றில், ஒருதேஸவிசேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற் றிலோமென்னும் ஷ்ஷ்வம் போ மென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—துடைத்தகோவிந்தனார் இத்யாதி. “அனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப் பெற்றால் கடுவினை களையலாமே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.

[துடைத்தகோலிந்தனரே இத்யாதி]-துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. “கூஷணவவஹிஹொகாநாடி” (க்ருஷ்ணவவஹி லோகாநாம்,) “வையமேழம்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே.” [உலகுயிரித்யாதி] - லோகத் தையும் தேவஜாதியையும் மற்றமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின. இவை அதி பாவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோதியான கரணங்களைக் கோடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆபுரிதலவ்யனான ஸர்வேஸ்வரன். [பாட்ப ணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந் தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலைஇத்யாதி] - ஜலஸம்ருத் தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வானைகள் பாயாநின்றள்ள வயலாலே அலங்க்ருத் தமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திரயக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது [கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] - அடிமை செய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேஸமெல்லாம் போம். சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபநுபமான ஸ்ருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்கு மதன்றே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கடுவினைகளையலாகுங் காமனைப்பயந்தகாளை
இடவகைகொண்டதேன்பர்எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவிற்பள்ளிபயின்றவன்பாதங்காண
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சோன்றோம்.

ஆ.—(கடுவினை.) - ஸௌந்தர்ய லாவண்ய யௌவநாடி கல்யாணகுணநிதி யான எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஆத்மபூநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநகரி, திருவனந்தபுரம் என்றுசொல்லாநின்றார்கள்; நாமும் அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அப்யய இத் யாதி. க்ருஷ்ணனே ஜமத்ஸம்ஹாரம் பண்ணினான் - க்ருஷ்ணவவஹி இத்யாதி. ‘கூஷண வவஹிஹொகாநாடி’ - துதிர்வியாவயு’ இத்யாதி மஹாவாரதே ராஜஸூயே.(ந.அ.உ.ந.) இதுக்குப் ப்ரமாணந்தாமாதல், அன்றிக்கே, துடைக்கை-நிஸ்யேஷமாக விழுங்குகையென்று அவாந் தாப்ரளயமாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதுக்குப் ப்ரமாணமாதல் வையமேழம் இத்யாதி. படைத்த தொழியத் துடைத்ததும் உபகாரமோவென்ன - இவை அநிப்ரவ்ருத்தம் இத்யாதி. மடைத்தலை - மடைகளிலேயென்றபடி. இதுக்குவாவம் - முக்தர் இத்யாதி. கடைத்தலை - தலைக்கடை; வாச லென்றபடி. சீய்க்கை - திருவலகுகை. கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுமையாலுள்ள க்லேஸத்தை “கடுவினை” என்னலாமோவென்ன - சேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி. அதாவது - சேஷத்வஜ்ஞாநா ந்தரம் கடைத்தலை - சீய்க்கப்பெற்றால் களையலான கடுவினை, அதுபெறுமையால்வந்த க்லேஸமே யாகவேணும். துஷ்கர்மமாகில் ப்ராயஸ்சித்தவிநாயகமென்கை. ‘உலகுயிர்தேவும்மற்றும்-துடைத் தகோலிந்தனரே, உலகுயிர்தேவும்மற்றும் படைத்த எம் பரமமூர்த்தி’ என்றுதொடங்கி, ‘களைய லாமே’ இத்யவ்யயு. (எ)

அவன் திருவடிகளைக் காணப்போரிகோள்: இஸ்ஸம்ருத்தியை நீங்கள் அறியாமை யாலே இழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கு அறிவித்தோமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர் வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள்!' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை] - மிக்க வினை. [காமனை என்றுதொடங்கி] - விலகஷணமான திரு வனந்தபுரத்தை லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கடவனுன காமனுக்கு ஜநகனாய், அவனிலும் முக்தனான க்ருஷ்ணன், ஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்பர். தன் னுடைய ஸ்பர்ஸஸூயத்தாலே விரித்தமணங்கனையுடைய திருவந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு ஸ்ரீயுக்களாயுள்ள நீங்கள் இஸ்ஸம்ருத்தியை யறியாதே இழக்கலாகா தென்று சொன்னோம்.

ப.—அந்தரம், நிரதியயலோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந் தருளுகிற பரமப்ராப்யஹதன் திருவடிகளை யதுவிக்மைக்கு நம்முடையராயுள்ளார் எல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோளென்கிறார்.

கடு வினை-(ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள)க்ருரமான பாபங்களை, களையல் ஆகும் - போக்கலாம், காமனை - (அழகுக்கு ப்ராஸித்தனை) காமனை, பயந்த - உத் பாதித்தவனாய், காளை - (அவ்வளவிலும்) யௌவநம்குலையாத க்ருஷ்ணனானவன், இட வகை - இடமாக, கொண்டது—, எழில்-அழகை, அணி- அணிந்த, அனந்தபுரம் - திரு வனந்தபுரம், என்பர் - என்றுசொல்லாநிற்பர்; (அங்கே), படமுடை-(ஸ்வஸ்பர்ஸத் தாலே விரிகிற)மணங்கனையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந் தருளுகையிலே, பயின்றவன் - மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டதுவிக்மைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையராயுள்ளீர், நடமினே - நடவுங்கோள்; (அறிவிப்பார் குறையாயிராதே), நாம் - (விஷயவலக்ஷணம் அறிந்த) நாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர் வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக் கிறார்.

[கடுவினை களையலாகும்] - அதுவவகிரோயியாய்ப் போக்கவரிதான பாபம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான்உபதேசிக்கவேண்டுவது அவனை ப்ரத் யக்ஷிக்குந்தனையுமிதே. நாட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக் கும் உத்பாதகனானவன். [காளை]-யௌவநம் ப்ராஸவாந்தமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனி லும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இத்யாதி] - அழகாலே அலங்க்ருதமான திரு வனந்தபுரத்தை வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்று விஸேஷஜ்ஞர் வாய்புலற்றூகிற்பர்; 'வஜ்நாஹ்விஷுஸ்யுயா:'. [படமுடைஇத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலேவிஸ்த்ருத மணனான திருவந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திரு வடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - வீசி வில்விட்டெழுப்பிலும் எழுப்பவொண்ணாதபடி யிதே படுக்கை வாய்ப்பிருப்பது. [நடமினேநமர்கள் உள்ளீர்] - என்னோடு குடற்றுடக் குடையாரடைய நடவுங்கோள்.[நாம் உமக்குஅறியச் சொன்னோம்]-'வரிவாளரவினைண்ப்

பள்ளிகொள்கின்றகரியான்கழல் காணக்கருதும்கருத்தே' என்று சபலரான நாம், “வனகூ ஁வ்வலுவலுந்” என்னும்படியிருக்கிற உங்களுக்குநெஞ்சிலேபடச்சொன்னோம்.

நாடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக்காணப் போருங்கோளென்று, அங்குலரை யழைக்கிறார்.

[கடுவினைகளையலாகும்]-நம்மால்போக்கவிரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம். [காமனைப்பயந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவேருட்டித் திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் “முறைகேடச்சொன்னார்களே” என்றிருக்கும். “பூவவாணஹியளவநட” (ப்ரஸவாந்தஞ்சயேளவநம்) என்கிறதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகைகொண்டதென்பர்] - இவ்விடத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங்கச் செவிசீப் பாய்ந்துகிடப்பார்கள்; “வடிகாஹவி஁வா஁யா” (பத்மநாபம்விதர்ப்புதா). [எழிலணியனந்தபுரம்] - பரமபதத்தில் ஒருபுதுமை செய்யவொண்ணாதே; அங்குத்தையிற் காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸர்வேஸ்வரன் சாய்ந்தருளினால் அவனுக்குப்பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையரவேன்று. [பள்ளியின்றவன்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்தியறும்படியாய்த்துப் படுக்கைவாய்ப்பு. [பாதம்இத்யாதி] - திருவடிகளைக்காணும்படியாக, ‘விரிவாளரவின ணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியான்கழல்காணக்கருதும்கருத்தே’ என்றிருக்கும் என்றோடு ஒருகுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் போகப் பாருங்கோள். திருவத்யயநம் பாடாந்ரக, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் “நமக்குஆழ்வாரோடே ஒருஸம்வந்தமுண்டாக வேணும்” என்று, அப்போதே பூர்பாதத்தையுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டேழுந்தருளி னார். [நாம்] - கண்வளர்ந்தருளுகிறவழிகில் சுவடறிந்து, “யவரேஹமவர் - எம்மையாரும் பரமர்” என்னக்கடவ நாம். [உமக்குஅறியச்சொன்னோம்] - அவவடிவைக் காணவேணு மென்கிற அபேகையுடைய உங்களுக்கு அறியும்படிசொன்னோம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—கடுவினை இத்யாதி. “பள்ளியின்றவன்” என்றுதொடங்கி, “நம்கருள்ளீர்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

“கடுவினை” என்றதுக்கு ஹவம் - நம்மால் இத்யாதி. இப்போது அவன் அழகைச் சொல்லுகிறதற்கு ஹவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நாட்டை இத்யாதி. வேருட்டி - மருட்டி. “காமனைப்பயந்த” என்றவநந்தம் “காளை” என்றதுக்கு ஹவம் - இருவரையும் இத் யாதி. “காளை” என்றதுக்கு ஹவம் - ப்ரஸவாந்தஞ்ச இத்யாதி. “பேணாஹாமிவெராணி பூவவாணஹியளவநட! கூவிதம்பூணகாஹி பாவிதாஹமளவநட”. காளை - யுவா. “என்பர்” என்றதுக்கு ஹவம்-அறிவுடையார் இத்யாதி. செவிசீப்பாய்ந்துகிடப்பார்கள் - வித்தராயிப்பார்கள். வித்தராயிருக்கிறதற்கு ப்ரமாணம் - பத்மநாஹம் இத்யாதி. இது ப்ரமாணத் திரட்டில் காணவில்லை. “எழில்” என்று - உபகநாதிகாந்தியாய், அத்தாலே அலங்கருதமான அனந்தபுரமென்றபடி. இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவனுக்கு - திருவனந் தாழ்வானுக்கு. “நமர்கள் - நடமின்” என்றதுக்கு ஹவம் - விரிவாள் இத்யாதி. போருங்கோள் - வாருங்கோள். ப்ரஸங்கிகம் - திருவத்யயநம் இத்யாதி. “நாம்” என்றதுக்கு ஹவம்-கண்வளர்ந்து இத்யாதி. “பாற்கடல்சேர்த்த” என்றத்தைப்பற்ற-கண்வளர்ந்தருளுகிற என்றது. “காமனைப்பயந்த காளை - எழிலணியனந்தபுரம் - இடவகைகொண்டதென்பர்; கடுவினைகளையலாகும்; படமுடைய ரவில்பள்ளி” என்றுதொடங்கி, “பாதம்காண - நம்கருள்ளீர் - நடமினோ; நாம் உமக்கறியச்சொன் னோம்” இத்யந்வயம்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாம் உமக்கறியச்சோன்னநாள்களும் நணியவான
சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்
தூமநல்விரைமலர்கள்துவளறவாய்ந்துகோண்டு
வாமனனடிக்கேன்றேத்தமாய்ந்தறும்வினைகள் தாமே.

ஆ.—(நாம் உமக்கு.) - சேமம் நன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்ய உங்களுடைய உவ்வங்களெல்லாம் தாமே போம்; ஆனபின்பு, அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான இப்பரக்குதிமுடிவதற்கு முன்னே இப்போதேசென்று அடிமைசெய்யுங்கோள்; நாம் உமக்கு அறியச்சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ. -- ஒன்பதாம்பாட்டில், “நாளேலறியேன்” என்றும், “மாணமானால்” என்றும் சொன்னகாலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு விரோதியான கர்மங்களெல்லாம் நஸிக்குமென்கிறார்.

[நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்விரைமலர் என்றுமேலுக்கு] - வாமநனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமாராயநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்து அவனை ஆஸ்ரயிக்க அடிமைக்கு ப்ரதிவந்யகங்களெல்லாம் தானே நஸிக்கும்.

ப. — அநந்தரம், ப்ராப்தனானவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ண கைங்கர்யப்ரதிவந்யகங்கள் தானே போமென்கிறார்.

(“வைத்தநாள்வரை” என்று), நாம்-நாம், (முன்பு), உமக்கு-உங்களுக்கு, அறியச்சொன்ன நாள்களும் - சொன்னஸரீராவஸாந திவஸங்களும், நணிய ஆன-நண்ணிய வாய்த்தின, செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம்- திருவனந்த புரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரகசுதையை, உடைத்துக்கண்டிர் - உடைத்துக் கிழகோள்! (ஆனபின்பு அங்கே), தூமம் - ஆராதநோபகரணமான தூபத்தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - புஷ்பங்களையும், துவள் அற - குற்றமற, ஆய்ந்துகொண்டு-, வாமனன் அடிக்குளன்று - ஆறுதிஸம்ஸ்லேஷஸ்வ ஜாவனை ஸ்ரீவாமனன் திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏத்த - (ததங்கீகாரார்த்த தமாக) அவனுடைய ஸீலாதிசுணங்களை ஸ்துதிக்க, வினைகள் - கைங்கர்ய ப்ரதிவந்ய கர்மங்கள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசித்துப்போம். தூபமென்றும் பாட்டு சொல்லுவார்கள்.

இ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, ஈஸ்வரவிரோதியான கர்மம் போமென்கிறார்.

[நாம் உமக்கு இத்யாதி] - “நாளேலறியேன்” என்றும், “மாணமானால்” என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம் அணித்தாய்த்து. “தவ்வீணவூழிதெவ்வீண” என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரஐயத்துக்கு மிகவும் ரகசுதையாக ஷோக்யமான தேசம்; ஷோக்யமான தேசந்தானே ஐயஸாந்திக்கு ஹேதுவாகப்

பெற்றது. [நன்குடைத்து] - மிகவுழுடைத்து. [தூம நல்விசைமலர் இத்யாதி] - புஷ்பாடி¹ யுபகரணங்களை விலக்கணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுமவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ரயிக்க, அடிமைக்குப் ப்ரதிஸந்யசங்கள் தானே நலிக்கும்.

பாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டேனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோயிகர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - “நாளேலறியேன்” என்றும் “மரணமானால்” என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாய்த்தின. பிறர்க்கு அப்படித்தாம் சொன்னாரோ வேன்னில்,—²மாலேநண்ணியிலே “மரணமானால்” என்ற ஈஸ்வராலிப்ராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அதைப்பிறர்க்கு உபதேசித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேசமிறே. “தவ்வின ஸுலிகெ” (தஸ்மிந்நஸ்தமிதே) இத்யாதி-லீஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம்³ கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்கிறார். “⁴சுலுலிகெ” (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித்யர்களிருவராய்த்து; “ஞானமாகி நாயிருகி.” “ஜகநாநுயீஸவிஷ்ணுனி” (ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிறே யர்மஹுதஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப்ரஸர த்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிறே. அவன்போனால்

ஒன்பதாம்பாட்டு.... நாம் உமக்கு இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடக்கித்தவதாரிகை - ஸரீராவஸாநம் இத்யாதி. தமக்கு ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்தென்றபடி.

“நாளேலறியேன்” என்று ப்ரார்த்தித்த தமக்கு “மரணமானால்” என்று ஈஸ்வரன் அவதிகாசச் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டினவாய்த்தின என்றபடி. ஆனால் அவன் தமக்கு அவதிகாசவிட்டுக்கொடுத்த நாளன்றே; அது பிறர்க்குத் தாம் சொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு, “உமக்கறியச்சொன்ன” என்னும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஸங்கையை யருவதித்து பரிஹரிக்கிறார். பிறர்க்கப்படி இத்யாதி. பரோபதேசமிறே-பரோபதேசமாகையாலே பிறர்க்கு உபதேசித்தாரென்றபடி. “மரணமானால்” என்று முன்பு நாம்உங்களுக்குச் சொன்ன ஸரீராவஸாநதினங்களும்கிட்டின வாய்த்தினவென்று ஸப்தார்த்தம். “தமக்கு ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்து” என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்கிறதற்குப் ப்ரயோஜநத்தை ஸரிஷ்ரஸநமாக அருளிச்செய்கிறார். தஸ்மிந் இத்யாதி. “தவ்வின ஸுலிகெ”⁵ உலீஷ்மனாவாணாய்⁶ ராநுரோ⁷ | ஜகநாநுயீஸவிஷ்ணுனி⁸ தவ்வினா⁹ உலீஷ்மனா¹⁰ ஷு¹¹ இதி மஹாஹாரதே யர்மஸுதமும்ப்ரதி க்ருஷ்ணஃ. இதுக்கர்த்தம்-லீஷ்மன் இத்யாதி. “¹²ஸுலிகெ” என்றதே “¹³சுலுலிகெ”; என்றதற்கு ஹாவம்-கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநியை ஆதித்யனாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஞானமாகி இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம் தூற்றுப்பதினாலாம்பாட்டு, “¹⁴ஈனமாய” இத்யாதி. “¹⁵நாயிருகி” என்று - ஆதித்யஸஹபாடத்தாலே ஜ்ஞாநமுமாதித்யனென்றபடியாய், அதுதான் ஜ்ஞாநாவுக்கும் உபலக்ஷணம், “¹⁶தவோவாஹு¹⁷ விநஸ்யு¹⁸ துவா¹⁹ வாகா²⁰ டி²¹ து²² ஸு²³ ஹி²⁴ ய²⁵ | ஸவா²⁶ ஹ²⁷ ஹ²⁸ ஹ²⁹ ஹ³⁰ ஹ³¹ ஹ³² ஹ³³ ஹ³⁴ ஹ³⁵ ஹ³⁶ ஹ³⁷ ஹ³⁸ ஹ³⁹ ஹ⁴⁰ ஹ⁴¹ ஹ⁴² ஹ⁴³ ஹ⁴⁴ ஹ⁴⁵ ஹ⁴⁶ ஹ⁴⁷ ஹ⁴⁸ ஹ⁴⁹ ஹ⁵⁰ ஹ⁵¹ ஹ⁵² ஹ⁵³ ஹ⁵⁴ ஹ⁵⁵ ஹ⁵⁶ ஹ⁵⁷ ஹ⁵⁸ ஹ⁵⁹ ஹ⁶⁰ ஹ⁶¹ ஹ⁶² ஹ⁶³ ஹ⁶⁴ ஹ⁶⁵ ஹ⁶⁶ ஹ⁶⁷ ஹ⁶⁸ ஹ⁶⁹ ஹ⁷⁰ ஹ⁷¹ ஹ⁷² ஹ⁷³ ஹ⁷⁴ ஹ⁷⁵ ஹ⁷⁶ ஹ⁷⁷ ஹ⁷⁸ ஹ⁷⁹ ஹ⁸⁰ ஹ⁸¹ ஹ⁸² ஹ⁸³ ஹ⁸⁴ ஹ⁸⁵ ஹ⁸⁶ ஹ⁸⁷ ஹ⁸⁸ ஹ⁸⁹ ஹ⁹⁰ ஹ⁹¹ ஹ⁹² ஹ⁹³ ஹ⁹⁴ ஹ⁹⁵ ஹ⁹⁶ ஹ⁹⁷ ஹ⁹⁸ ஹ⁹⁹ ஹ¹⁰⁰ ஹ¹⁰¹ ஹ¹⁰² ஹ¹⁰³ ஹ¹⁰⁴ ஹ¹⁰⁵ ஹ¹⁰⁶ ஹ¹⁰⁷ ஹ¹⁰⁸ ஹ¹⁰⁹ ஹ¹¹⁰ ஹ¹¹¹ ஹ¹¹² ஹ¹¹³ ஹ¹¹⁴ ஹ¹¹⁵ ஹ¹¹⁶ ஹ¹¹⁷ ஹ¹¹⁸ ஹ¹¹⁹ ஹ¹²⁰ ஹ¹²¹ ஹ¹²² ஹ¹²³ ஹ¹²⁴ ஹ¹²⁵ ஹ¹²⁶ ஹ¹²⁷ ஹ¹²⁸ ஹ¹²⁹ ஹ¹³⁰ ஹ¹³¹ ஹ¹³² ஹ¹³³ ஹ¹³⁴ ஹ¹³⁵ ஹ¹³⁶ ஹ¹³⁷ ஹ¹³⁸ ஹ¹³⁹ ஹ¹⁴⁰ ஹ¹⁴¹ ஹ¹⁴² ஹ¹⁴³ ஹ¹⁴⁴ ஹ¹⁴⁵ ஹ¹⁴⁶ ஹ¹⁴⁷ ஹ¹⁴⁸ ஹ¹⁴⁹ ஹ¹⁵⁰ ஹ¹⁵¹ ஹ¹⁵² ஹ¹⁵³ ஹ¹⁵⁴ ஹ¹⁵⁵ ஹ¹⁵⁶ ஹ¹⁵⁷ ஹ¹⁵⁸ ஹ¹⁵⁹ ஹ¹⁶⁰ ஹ¹⁶¹ ஹ¹⁶² ஹ¹⁶³ ஹ¹⁶⁴ ஹ¹⁶⁵ ஹ¹⁶⁶ ஹ¹⁶⁷ ஹ¹⁶⁸ ஹ¹⁶⁹ ஹ¹⁷⁰ ஹ¹⁷¹ ஹ¹⁷² ஹ¹⁷³ ஹ¹⁷⁴ ஹ¹⁷⁵ ஹ¹⁷⁶ ஹ¹⁷⁷ ஹ¹⁷⁸ ஹ¹⁷⁹ ஹ¹⁸⁰ ஹ¹⁸¹ ஹ¹⁸² ஹ¹⁸³ ஹ¹⁸⁴ ஹ¹⁸⁵ ஹ¹⁸⁶ ஹ¹⁸⁷ ஹ¹⁸⁸ ஹ¹⁸⁹ ஹ¹⁹⁰ ஹ¹⁹¹ ஹ¹⁹² ஹ¹⁹³ ஹ¹⁹⁴ ஹ¹⁹⁵ ஹ¹⁹⁶ ஹ¹⁹⁷ ஹ¹⁹⁸ ஹ¹⁹⁹ ஹ²⁰⁰ ஹ²⁰¹ ஹ²⁰² ஹ²⁰³ ஹ²⁰⁴ ஹ²⁰⁵ ஹ²⁰⁶ ஹ²⁰⁷ ஹ²⁰⁸ ஹ²⁰⁹ ஹ²¹⁰ ஹ²¹¹ ஹ²¹² ஹ²¹³ ஹ²¹⁴ ஹ²¹⁵ ஹ²¹⁶ ஹ²¹⁷ ஹ²¹⁸ ஹ²¹⁹ ஹ²²⁰ ஹ²²¹ ஹ²²² ஹ²²³ ஹ²²⁴ ஹ²²⁵ ஹ²²⁶ ஹ²²⁷ ஹ²²⁸ ஹ²²⁹ ஹ²³⁰ ஹ²³¹ ஹ²³² ஹ²³³ ஹ²³⁴ ஹ²³⁵ ஹ²³⁶ ஹ²³⁷ ஹ²³⁸ ஹ²³⁹ ஹ²⁴⁰ ஹ²⁴¹ ஹ²⁴² ஹ²⁴³ ஹ²⁴⁴ ஹ²⁴⁵ ஹ²⁴⁶ ஹ²⁴⁷ ஹ²⁴⁸ ஹ²⁴⁹ ஹ²⁵⁰ ஹ²⁵¹ ஹ²⁵² ஹ²⁵³ ஹ²⁵⁴ ஹ²⁵⁵ ஹ²⁵⁶ ஹ²⁵⁷ ஹ²⁵⁸ ஹ²⁵⁹ ஹ²⁶⁰ ஹ²⁶¹ ஹ²⁶² ஹ²⁶³ ஹ²⁶⁴ ஹ²⁶⁵ ஹ²⁶⁶ ஹ²⁶⁷ ஹ²⁶⁸ ஹ²⁶⁹ ஹ²⁷⁰ ஹ²⁷¹ ஹ²⁷² ஹ²⁷³ ஹ²⁷⁴ ஹ²⁷⁵ ஹ²⁷⁶ ஹ²⁷⁷ ஹ²⁷⁸ ஹ²⁷⁹ ஹ²⁸⁰ ஹ²⁸¹ ஹ²⁸² ஹ²⁸³ ஹ²⁸⁴ ஹ²⁸⁵ ஹ²⁸⁶ ஹ²⁸⁷ ஹ²⁸⁸ ஹ²⁸⁹ ஹ²⁹⁰ ஹ²⁹¹ ஹ²⁹² ஹ²⁹³ ஹ²⁹⁴ ஹ²⁹⁵ ஹ²⁹⁶ ஹ²⁹⁷ ஹ²⁹⁸ ஹ²⁹⁹ ஹ³⁰⁰ ஹ³⁰¹ ஹ³⁰² ஹ³⁰³ ஹ³⁰⁴ ஹ³⁰⁵ ஹ³⁰⁶ ஹ³⁰⁷ ஹ³⁰⁸ ஹ³⁰⁹ ஹ³¹⁰ ஹ³¹¹ ஹ³¹² ஹ³¹³ ஹ³¹⁴ ஹ³¹⁵ ஹ³¹⁶ ஹ³¹⁷ ஹ³¹⁸ ஹ³¹⁹ ஹ³²⁰ ஹ³²¹ ஹ³²² ஹ³²³ ஹ³²⁴ ஹ³²⁵ ஹ³²⁶ ஹ³²⁷ ஹ³²⁸ ஹ³²⁹ ஹ³³⁰ ஹ³³¹ ஹ³³² ஹ³³³ ஹ³³⁴ ஹ³³⁵ ஹ³³⁶ ஹ³³⁷ ஹ³³⁸ ஹ³³⁹ ஹ³⁴⁰ ஹ³⁴¹ ஹ³⁴² ஹ³⁴³ ஹ³⁴⁴ ஹ³⁴⁵ ஹ³⁴⁶ ஹ³⁴⁷ ஹ³⁴⁸ ஹ³⁴⁹ ஹ³⁵⁰ ஹ³⁵¹ ஹ³⁵² ஹ³⁵³ ஹ³⁵⁴ ஹ³⁵⁵ ஹ³⁵⁶ ஹ³⁵⁷ ஹ³⁵⁸ ஹ³⁵⁹ ஹ³⁶⁰ ஹ³⁶¹ ஹ³⁶² ஹ³⁶³ ஹ³⁶⁴ ஹ³⁶⁵ ஹ³⁶⁶ ஹ³⁶⁷ ஹ³⁶⁸ ஹ³⁶⁹ ஹ³⁷⁰ ஹ³⁷¹ ஹ³⁷² ஹ³⁷³ ஹ³⁷⁴ ஹ³⁷⁵ ஹ³⁷⁶ ஹ³⁷⁷ ஹ³⁷⁸ ஹ³⁷⁹ ஹ³⁸⁰ ஹ³⁸¹ ஹ³⁸² ஹ³⁸³ ஹ³⁸⁴ ஹ³⁸⁵ ஹ³⁸⁶ ஹ³⁸⁷ ஹ³⁸⁸ ஹ³⁸⁹ ஹ³⁹⁰ ஹ³⁹¹ ஹ³⁹² ஹ³⁹³ ஹ³⁹⁴ ஹ³⁹⁵ ஹ³⁹⁶ ஹ³⁹⁷ ஹ³⁹⁸ ஹ³⁹⁹ ஹ⁴⁰⁰ ஹ⁴⁰¹ ஹ⁴⁰² ஹ⁴⁰³ ஹ⁴⁰⁴ ஹ⁴⁰⁵ ஹ⁴⁰⁶ ஹ⁴⁰⁷ ஹ⁴⁰⁸ ஹ⁴⁰⁹ ஹ⁴¹⁰ ஹ⁴¹¹ ஹ⁴¹² ஹ⁴¹³ ஹ⁴¹⁴ ஹ⁴¹⁵ ஹ⁴¹⁶ ஹ⁴¹⁷ ஹ⁴¹⁸ ஹ⁴¹⁹ ஹ⁴²⁰ ஹ⁴²¹ ஹ⁴²² ஹ⁴²³ ஹ⁴²⁴ ஹ⁴²⁵ ஹ⁴²⁶ ஹ⁴²⁷ ஹ⁴²⁸ ஹ⁴²⁹ ஹ⁴³⁰ ஹ⁴³¹ ஹ⁴³² ஹ⁴³³ ஹ⁴³⁴ ஹ⁴³⁵ ஹ⁴³⁶ ஹ⁴³⁷ ஹ⁴³⁸ ஹ⁴³⁹ ஹ⁴⁴⁰ ஹ⁴⁴¹ ஹ⁴⁴² ஹ⁴⁴³ ஹ⁴⁴⁴ ஹ⁴⁴⁵ ஹ⁴⁴⁶ ஹ⁴⁴⁷ ஹ⁴⁴⁸ ஹ⁴⁴⁹ ஹ⁴⁵⁰ ஹ⁴⁵¹ ஹ⁴⁵² ஹ⁴⁵³ ஹ⁴⁵⁴ ஹ⁴⁵⁵ ஹ⁴⁵⁶ ஹ⁴⁵⁷ ஹ⁴⁵⁸ ஹ⁴⁵⁹ ஹ⁴⁶⁰ ஹ⁴⁶¹ ஹ⁴⁶² ஹ⁴⁶³ ஹ⁴⁶⁴ ஹ⁴⁶⁵ ஹ⁴⁶⁶ ஹ⁴⁶⁷ ஹ⁴⁶⁸ ஹ⁴⁶⁹ ஹ⁴⁷⁰ ஹ⁴⁷¹ ஹ⁴⁷² ஹ⁴⁷³ ஹ⁴⁷⁴ ஹ⁴⁷⁵ ஹ⁴⁷⁶ ஹ⁴⁷⁷ ஹ⁴⁷⁸ ஹ⁴⁷⁹ ஹ⁴⁸⁰ ஹ⁴⁸¹ ஹ⁴⁸² ஹ⁴⁸³ ஹ⁴⁸⁴ ஹ⁴⁸⁵ ஹ⁴⁸⁶ ஹ⁴⁸⁷ ஹ⁴⁸⁸ ஹ⁴⁸⁹ ஹ⁴⁹⁰ ஹ⁴⁹¹ ஹ⁴⁹² ஹ⁴⁹³ ஹ⁴⁹⁴ ஹ⁴⁹⁵ ஹ⁴⁹⁶ ஹ⁴⁹⁷ ஹ⁴⁹⁸ ஹ⁴⁹⁹ ஹ⁵⁰⁰ ஹ⁵⁰¹ ஹ⁵⁰² ஹ⁵⁰³ ஹ⁵⁰⁴ ஹ⁵⁰⁵ ஹ⁵⁰⁶ ஹ⁵⁰⁷ ஹ⁵⁰⁸ ஹ⁵⁰⁹ ஹ⁵¹⁰ ஹ⁵¹¹ ஹ⁵¹² ஹ⁵¹³ ஹ⁵¹⁴ ஹ⁵¹⁵ ஹ⁵¹⁶ ஹ⁵¹⁷ ஹ⁵¹⁸ ஹ⁵¹⁹ ஹ⁵²⁰ ஹ⁵²¹ ஹ⁵²² ஹ⁵²³ ஹ⁵²⁴ ஹ⁵²⁵ ஹ⁵²⁶ ஹ⁵²⁷ ஹ⁵²⁸ ஹ⁵²⁹ ஹ⁵³⁰ ஹ⁵³¹ ஹ⁵³² ஹ⁵³³ ஹ⁵³⁴ ஹ⁵³⁵ ஹ⁵³⁶ ஹ⁵³⁷ ஹ⁵³⁸ ஹ⁵³⁹ ஹ⁵⁴⁰ ஹ⁵⁴¹ ஹ⁵⁴² ஹ⁵⁴³ ஹ⁵⁴⁴ ஹ⁵⁴⁵ ஹ⁵⁴⁶ ஹ⁵⁴⁷ ஹ⁵⁴⁸ ஹ⁵⁴⁹ ஹ⁵⁵⁰ ஹ⁵⁵¹ ஹ⁵⁵² ஹ⁵⁵³ ஹ⁵⁵⁴ ஹ⁵⁵⁵ ஹ⁵⁵⁶ ஹ⁵⁵⁷ ஹ⁵⁵⁸ ஹ⁵⁵⁹ ஹ⁵⁶⁰ ஹ⁵⁶¹ ஹ⁵⁶² ஹ⁵⁶³ ஹ⁵⁶⁴ ஹ⁵⁶⁵ ஹ⁵⁶⁶ ஹ⁵⁶⁷ ஹ⁵⁶⁸ ஹ⁵⁶⁹ ஹ⁵⁷⁰ ஹ⁵⁷¹ ஹ⁵⁷² ஹ⁵⁷³ ஹ⁵⁷⁴ ஹ⁵⁷⁵ ஹ⁵⁷⁶ ஹ⁵⁷⁷ ஹ⁵⁷⁸ ஹ⁵⁷⁹ ஹ⁵⁸⁰ ஹ⁵⁸¹ ஹ⁵⁸² ஹ⁵⁸³ ஹ⁵⁸⁴ ஹ⁵⁸⁵ ஹ⁵⁸⁶ ஹ⁵⁸⁷ ஹ⁵⁸⁸ ஹ⁵⁸⁹ ஹ⁵⁹⁰ ஹ⁵⁹¹ ஹ⁵⁹² ஹ⁵⁹³ ஹ⁵⁹⁴ ஹ⁵⁹⁵ ஹ⁵⁹⁶ ஹ⁵⁹⁷ ஹ⁵⁹⁸ ஹ⁵⁹⁹ ஹ⁶⁰⁰ ஹ⁶⁰¹ ஹ⁶⁰² ஹ⁶⁰³ ஹ⁶⁰⁴ ஹ⁶⁰⁵ ஹ⁶⁰⁶ ஹ⁶⁰⁷ ஹ⁶⁰⁸ ஹ⁶⁰⁹ ஹ⁶¹⁰ ஹ⁶¹¹ ஹ⁶¹² ஹ⁶¹³ ஹ⁶¹⁴ ஹ⁶¹⁵ ஹ⁶¹⁶ ஹ⁶¹⁷ ஹ⁶¹⁸ ஹ⁶¹⁹ ஹ⁶²⁰ ஹ⁶²¹ ஹ⁶²² ஹ⁶²³ ஹ⁶²⁴ ஹ⁶²⁵ ஹ⁶²⁶ ஹ⁶²⁷ ஹ⁶²⁸ ஹ⁶²⁹ ஹ⁶³⁰ ஹ⁶³¹ ஹ⁶³² ஹ⁶³³ ஹ⁶³⁴ ஹ⁶³⁵ ஹ⁶³⁶ ஹ⁶³⁷ ஹ⁶³⁸ ஹ⁶³⁹ ஹ⁶⁴⁰ ஹ⁶⁴¹ ஹ⁶⁴² ஹ⁶⁴³ ஹ⁶⁴⁴ ஹ⁶⁴⁵ ஹ⁶⁴⁶ ஹ⁶⁴⁷ ஹ⁶⁴⁸ ஹ⁶⁴⁹ ஹ⁶⁵⁰ ஹ⁶⁵¹ ஹ⁶⁵² ஹ⁶⁵³ ஹ⁶⁵⁴ ஹ⁶⁵⁵ ஹ⁶⁵⁶ ஹ⁶⁵⁷ ஹ⁶⁵⁸ ஹ⁶⁵⁹ ஹ⁶⁶⁰ ஹ⁶⁶¹ ஹ⁶⁶² ஹ⁶⁶³ ஹ⁶⁶⁴ ஹ⁶⁶⁵ ஹ⁶⁶⁶ ஹ⁶⁶⁷ ஹ⁶⁶⁸ ஹ⁶⁶⁹ ஹ⁶⁷⁰ ஹ⁶⁷¹ ஹ⁶⁷² ஹ⁶⁷³ ஹ⁶⁷⁴ ஹ⁶⁷⁵ ஹ⁶⁷⁶ ஹ⁶⁷⁷ ஹ⁶⁷⁸ ஹ⁶⁷⁹ ஹ⁶⁸⁰ ஹ⁶⁸¹ ஹ⁶⁸² ஹ⁶⁸³ ஹ⁶⁸⁴ ஹ⁶⁸⁵ ஹ⁶⁸⁶ ஹ⁶⁸⁷ ஹ⁶⁸⁸ ஹ⁶⁸⁹ ஹ⁶⁹⁰ ஹ⁶⁹¹ ஹ⁶⁹² ஹ⁶⁹³ ஹ⁶⁹⁴ ஹ⁶⁹⁵ ஹ⁶⁹⁶ ஹ⁶⁹⁷ ஹ⁶⁹⁸ ஹ⁶⁹⁹ ஹ⁷⁰⁰ ஹ⁷⁰¹ ஹ⁷⁰² ஹ⁷⁰³ ஹ⁷⁰⁴ ஹ⁷⁰⁵ ஹ⁷⁰⁶ ஹ⁷⁰⁷ ஹ⁷⁰⁸ ஹ⁷⁰⁹ ஹ⁷¹⁰ ஹ⁷¹¹ ஹ⁷¹² ஹ⁷¹³ ஹ⁷¹⁴ ஹ⁷¹⁵ ஹ⁷¹⁶ ஹ⁷¹⁷ ஹ⁷¹⁸ ஹ⁷¹⁹ ஹ⁷²⁰ ஹ⁷²¹ ஹ⁷²² ஹ⁷²³ ஹ⁷²⁴ ஹ⁷²⁵ ஹ⁷²⁶ ஹ⁷²⁷ ஹ⁷²⁸ ஹ⁷²⁹ ஹ⁷³⁰ ஹ⁷³¹ ஹ⁷³² ஹ⁷³³ ஹ⁷³⁴ ஹ⁷³⁵ ஹ⁷³⁶ ஹ⁷³⁷ ஹ⁷³⁸ ஹ⁷³⁹ ஹ⁷⁴⁰ ஹ⁷⁴¹ ஹ⁷⁴² ஹ⁷⁴³ ஹ⁷⁴⁴ ஹ⁷⁴⁵ ஹ⁷⁴⁶ ஹ⁷⁴⁷ ஹ⁷⁴⁸ ஹ⁷⁴⁹ ஹ⁷⁵⁰ ஹ⁷⁵¹ ஹ⁷⁵² ஹ⁷⁵³ ஹ⁷⁵⁴ ஹ⁷⁵⁵ ஹ⁷⁵⁶ ஹ⁷⁵⁷ ஹ⁷⁵⁸ ஹ⁷⁵⁹ ஹ⁷⁶⁰ ஹ⁷⁶¹ ஹ⁷⁶² ஹ⁷⁶³ ஹ⁷⁶⁴ ஹ⁷⁶⁵ ஹ⁷⁶⁶ ஹ⁷⁶⁷ ஹ⁷⁶⁸ ஹ⁷⁶⁹ ஹ⁷⁷⁰ ஹ⁷⁷¹ ஹ⁷⁷² ஹ⁷⁷³ ஹ⁷⁷⁴ ஹ⁷⁷⁵ ஹ⁷⁷⁶ ஹ⁷⁷⁷ ஹ⁷⁷⁸ ஹ⁷⁷⁹ ஹ⁷⁸⁰ ஹ⁷⁸¹ ஹ⁷⁸² ஹ⁷⁸³ ஹ⁷⁸⁴ ஹ⁷⁸⁵ ஹ⁷⁸⁶ ஹ⁷⁸⁷ ஹ⁷⁸⁸ ஹ⁷⁸⁹ ஹ⁷⁹⁰ ஹ⁷⁹¹ ஹ⁷⁹² ஹ⁷⁹³ ஹ⁷⁹⁴ ஹ⁷⁹⁵ ஹ⁷⁹⁶ ஹ⁷⁹⁷ ஹ⁷⁹⁸ ஹ⁷⁹⁹ ஹ⁸⁰⁰ ஹ⁸⁰¹ ஹ⁸⁰² ஹ⁸⁰³ ஹ⁸⁰⁴ ஹ⁸⁰⁵ ஹ⁸⁰⁶ ஹ⁸⁰⁷ ஹ⁸⁰⁸ ஹ⁸⁰⁹ ஹ⁸¹⁰ ஹ⁸¹¹ ஹ⁸¹² ஹ⁸¹³ ஹ⁸¹⁴ ஹ⁸¹⁵ ஹ⁸¹⁶ ஹ⁸¹⁷ ஹ⁸¹⁸ ஹ⁸¹⁹ ஹ⁸²⁰ ஹ⁸²¹ ஹ⁸²² ஹ⁸²³ ஹ⁸²⁴ ஹ⁸²⁵ ஹ⁸²⁶ ஹ⁸²⁷ ஹ⁸²⁸ ஹ⁸²⁹ ஹ⁸³⁰ ஹ⁸³¹ ஹ⁸³² ஹ⁸³³ ஹ⁸³⁴ ஹ⁸³⁵ ஹ⁸³⁶ ஹ⁸³⁷ ஹ⁸³⁸ ஹ⁸³⁹ ஹ⁸⁴⁰ ஹ⁸⁴¹ ஹ⁸⁴² ஹ⁸⁴³ ஹ⁸⁴⁴ ஹ⁸⁴⁵ ஹ⁸⁴⁶ ஹ⁸⁴⁷ ஹ⁸⁴⁸ ஹ⁸⁴⁹ ஹ⁸⁵⁰ ஹ⁸⁵¹ ஹ⁸⁵² ஹ⁸⁵³ ஹ⁸⁵⁴ ஹ⁸⁵⁵ ஹ⁸⁵⁶ ஹ⁸⁵⁷ ஹ⁸⁵⁸ ஹ⁸⁵⁹ ஹ⁸⁶⁰ ஹ⁸⁶¹ ஹ⁸⁶² ஹ⁸⁶³ ஹ⁸⁶⁴ ஹ⁸⁶⁵ ஹ⁸⁶⁶ ஹ⁸⁶⁷ ஹ⁸⁶⁸ ஹ⁸⁶⁹ ஹ⁸⁷⁰ ஹ⁸⁷¹ ஹ⁸⁷² ஹ⁸⁷³ ஹ⁸⁷⁴ ஹ⁸⁷⁵ ஹ⁸⁷⁶ ஹ⁸⁷⁷ ஹ⁸⁷⁸ ஹ⁸⁷⁹ ஹ⁸⁸⁰ ஹ⁸⁸¹ ஹ⁸⁸² ஹ⁸⁸³ ஹ⁸⁸⁴ ஹ⁸⁸⁵ ஹ⁸⁸⁶ ஹ⁸⁸⁷ ஹ⁸⁸⁸ ஹ⁸⁸⁹ ஹ⁸⁹⁰ ஹ⁸⁹¹ ஹ⁸⁹² ஹ⁸⁹³ ஹ⁸⁹⁴ ஹ⁸⁹⁵ ஹ⁸⁹⁶ ஹ⁸⁹⁷ ஹ⁸⁹⁸ ஹ⁸⁹⁹ ஹ⁹⁰⁰ ஹ⁹⁰¹ ஹ⁹⁰² ஹ⁹⁰³ ஹ⁹⁰⁴ ஹ⁹⁰⁵ ஹ⁹⁰⁶ ஹ⁹⁰⁷ ஹ⁹⁰⁸ ஹ⁹⁰⁹ ஹ⁹¹⁰ ஹ⁹¹¹ ஹ⁹¹² ஹ⁹¹³ ஹ⁹¹⁴ ஹ⁹¹⁵ ஹ⁹¹⁶ ஹ⁹¹⁷ ஹ⁹¹⁸ ஹ⁹¹⁹ ஹ⁹²⁰ ஹ⁹²¹ ஹ⁹²² ஹ⁹²³ ஹ⁹²⁴ ஹ⁹²⁵ ஹ⁹²⁶ ஹ⁹²⁷ ஹ⁹²⁸ ஹ⁹²⁹ ஹ⁹³⁰ ஹ⁹³¹ ஹ⁹³² ஹ⁹³³ ஹ⁹³⁴ ஹ⁹³⁵ ஹ⁹³⁶ ஹ⁹³⁷ ஹ⁹³⁸ ஹ⁹³⁹ ஹ⁹⁴⁰ ஹ⁹⁴¹ ஹ⁹⁴² ஹ⁹⁴³ ஹ⁹⁴⁴ ஹ⁹⁴⁵ ஹ⁹⁴⁶ ஹ⁹⁴⁷ ஹ⁹⁴⁸ ஹ⁹⁴⁹ ஹ⁹⁵⁰ ஹ⁹⁵¹ ஹ⁹⁵² ஹ⁹⁵³ ஹ⁹⁵⁴ ஹ⁹⁵⁵ ஹ⁹⁵⁶ ஹ⁹⁵⁷ ஹ⁹⁵⁸ ஹ⁹⁵⁹ ஹ⁹⁶⁰ ஹ⁹⁶¹ ஹ⁹⁶² ஹ⁹⁶³ ஹ⁹⁶⁴ ஹ⁹⁶⁵ ஹ⁹⁶⁶ ஹ⁹⁶⁷ ஹ⁹⁶⁸ ஹ⁹⁶⁹ ஹ⁹⁷⁰ ஹ⁹⁷¹ ஹ⁹⁷² ஹ⁹⁷³ ஹ⁹⁷⁴ ஹ⁹⁷⁵ ஹ⁹⁷⁶ ஹ⁹⁷⁷ ஹ⁹⁷⁸ ஹ⁹⁷⁹ ஹ⁹⁸⁰ ஹ⁹⁸¹ ஹ⁹⁸² ஹ⁹⁸³ ஹ⁹⁸⁴ ஹ⁹⁸⁵ ஹ⁹⁸⁶ ஹ⁹⁸⁷ ஹ⁹⁸⁸ ஹ⁹⁸⁹ ஹ⁹⁹⁰ ஹ⁹⁹¹ ஹ⁹⁹² ஹ⁹⁹³

பின்னைக் கொள்வாரும் கொடுப்பாரும்பிறித்கே பரிமாற்ற மறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச் செய்ததாக, பரிசுரூபப் பர் - “ஒருமதிப்பன் தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கொடுப்பா ரின்றியே எளிவிலையனுய்ப் போம்.” “தூய் தூய் வொடியாழி ஹு” (தஸ்மாத் த்வாம் சோதயாம்யஹம்) - ஆகையாலேகாண் உன்னைத் தவிர்ப்பித்து “அவன்பக்கலிலேபோய்க் கேள்” என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழிலனந்தபுரம்] - நிரதிசயலோக்யமான தேசந்தானே மரணஹைக்கு ரக்ஷகமாம். [தூமநல்லிரைமலர்கள்] - நன்றானதுபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்லபுஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளற இத் யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருஸாமாம்படி விலக்ஷணமாக்கீக்கோண்டு. [வாமனன் இய்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுயிருக்குமவன் திருவடிக ளுக்குஎன்றேத்த. [மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூப மான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமேமாதவா! என்னநாளும்
ஏய்ந்தபொன்மதிள் அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கேன்று
சாந்தோவேளக்கந்துபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகொண்டேத்தவல்லார்அந்தமில்புகழினுரே.

ஆ.—(மாய்ந்தறும்.) - அவன்கிருநாமங்களிலே ஏதேனும் ஒருகிருநாமத் தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்குப் பரதீவரூபங்களெல்லாம் தானே போமென்று சொல்லிமுடித்து, திருவனந்தபுரத்திலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்கள் ஆரோதான்? என்றுகொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய் யுமவர்களுடைய மஹாத்மயம் பேசலென்று என்கிறார்.

[ஏய்ந்தபொன் மதிள்] - சேர்ந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே ஆராதநரூப கைக்கரியப்பண்ணுவர்கள், அவ்வதிகமஹாத்மய யுக்தராவாரென்கிறார்.

மாதவா! என்ன - ஸ்ரீபதிபதியென்று சொன்னபோதே, வினைகள் - விரோதி கள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசிக்கும்; நாளும் - நிரந்தரமாக, ஏய்ந்த - செறிந்த, பொன்மதிள் - பொன்மதியையுடைத்தாயிருக்கிற, அனந்தபுரநகர் - திருவ னந்தபுரமாகிற நகரத்தில், எந்தைக்கு - ஸ்வாமிபானவனுக்கு, என்று - என்று ஸங்

மதிப்பன் தலையில்கிடவாமையாலே பரிமாற்றமறுமென்றபடி இதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - இதுக்கு பட்டர் இத்யாதி. இதுக்கு - இய்யலாகத்துக்குத் தாப்பர்யமாகவென்றபடி. பரிசுரூ என்று ஊர். செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரமானது நன்றான ரக்ஷையையுடைத்துக் கிடிகோ ளென்று ஸப்தார்த்தம். ‘நல்லதாம், நல்லமலர்கள்’ என்று கூட்டுவது. துவளற - குற்றமற. “ஏத்த- மாய்ந்தறும்வினைகள்” என்று ஸாதநமாகவோ ஏத்துகிறதென்ன - இவன்தான் இத்யாதி. அடிக் கேன்று - திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து. “தூபநல்லிரை” என்றும் “தூமநல்லிரைமலர்” என்றும் பாடத்தவயமுண்டு. (க)

கல்பித்து, நல்ல - நன்றான, சாந்தொடு - அங்கராகத்தோடே, விளக்கம் - தீபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும், தாமரைமலர்கள் - தாமரைப்பூக்களையும், ஆய்ந்துகொண்டு - (பலஸங்ககர்த்துத்வங்களாகி தூரானும் மயிரும் புழுவும்படாதபடி) ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கீகாரஸந்துஷ்டராய் ஏத்தவல்லவர்கள், அந்தம்மில் - நிரவயிகமான, புகழினார் - சேஷத்வப்ராயசை யுடையராவர்.

இ - பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள் பெருமை பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் இய்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் சேர்த்தியைச்சொல்ல அநாதி காலார்ஜிதமான ஁ஃபங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இய்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதிபான மதினையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பா஁யபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில் புகழினாரே] - “அம ராவார்” என்கிறவளவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர்.

ஈடு. - பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன் றென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன] - மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்ல அநாதிகாலார்ஜிதமான ஁ஃபங்கள் தானே போம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந் தறும்வினைகள்) - அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇய்யாதி] - அங்குத் தைக்கு ஈடான போன்மதினையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என் ஸ்வாமிக் கென்று புஷ்பா஁யபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினாரே] - “அமராவார்” என்கிறவளவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர். (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

அந்தமில்புகழ்அனந்தபுரநகராதிதன்னை
கோந்தலர்பொழிற்சூர்மாறன்சோல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்துமவல்லார்அணைவர்போய்அமருலகில்
பைந்தோடிமடந்தையர்தம்வேய்மருதோளிணையே.

ஆ. - (அந்தமில்) - ப்ரியதமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் ஹோக்யமாமாபோலே, திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஹோக்யமாவ ரென்கிறார்.

ஓ. - நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக் யராவரென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு. - மாய்ந்தறும் இய்யாதி. “அனந்தபுரநகரெந்தைக்கென்று - ஏத்தவல் லார் அந்தமில்புகழினார்” என்றவற்றைக் கடைகித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இய்யாதி.

“மாதவாவென்ன நாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்” என்றநவயித்தர்த்தம் - மாதாபிதாக்கள் இய்யாதி. “மாதவாவென்ன - வினைகள் - மாய்ந்தறும்” என்றதிலே ரஸோக்தி - அப்பா இய்யாதி. அப்பாவென்ன உச்சிகுளிருமோ? என்ன, லோகத்தில் வ்யங்க்ய வ்யவஹாரம்இங்கே மெய்யாய்த்து என்றபடி. ஏய்ந்த - தகுதியான. ஆய்ந்துகொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு. “மாதவா வென்னநாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்; ஏய்ந்த” என்றுதொடங்கி அந்வயம். (க௦)

[அந்தமில் என்றதொடங்கி]-முடிவில்லாத புகழையுடையனாய்த் திருவனந்த புரத்திலே ஸந்திவிதனை ஜமத்காரணஹுத புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தமும், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பரமபதத்தில் * மதி முகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தமில்புகழ் - நிரவயிக குணனாய்க்கொண்டு, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்த புரத்திலே வர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணஹுதனை, கொந்து - பூங்கொத்துக்கள், அலர் - அலருகிற, பொழில் - பொழில்சூழ்நக, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஐந்தினோடு - (கேவலம் பரோபதேஸமான) ஐந்தினோடேகூட, ஐந்தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ஐந்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், போய் - (அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே) போய், அமருலகில் - * அயர்வறும் அமரர்களினுடைய லோகமான பரமபதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாஹபரணங்களையுடையரான, மடந்தையர்தம் - திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களினுடைய, வேய்மரு - வேய் போலே விலகண்ணமான, தோளினை - தோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தை, அணைவர் - அணையப்பெறுவர். தொடி - வளை. இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யராவார் என்கிறார்.

[அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதி தன்னை]-திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய் ஜமத்காரணஹுதனைவனை. பரமபதத்தில் குணம் ஸாவயிபாலேகாணும், நித்யவஸந்தமான திருநுரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, [ஐந்தினோடும் வல்லார்] - ரத்தங்களை முகமறிந்து சேர்த்துச்சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அதுஹவிக்கிறது. [அணைவர் இத்யாதி] - பரமபதத்திலே, “ஸதம் பிரஹ்மஸூத்ரம்” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயஹுதராவார். “முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள” என்றத்தோடு “வேய்மருதோளிணையை - அணைவர்” என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை, “மதிமுகமடந்தைய ரேந்தினர்வந்தே” என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யராவ ரென்கிறார்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய், ஜமத்காரணஹுதனைவனை; ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினார்: ஆஸ்ரயணியனும் அந்தமில்புகழினுண்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆஸ்ரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழ்க்குலுமுடிவிலையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளிநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழ்க்குஅந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுகையாலே புகழ்க்கெல்லையிலையாய்த்து அவனுக்கு;

நிமமம்.—அந்தமில் இத்யாதி. “ஐந்தினோடும்வல்லார்” என்றுதொடங்கி “தோளிணையே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“அனந்தபுரநகர் - அந்தமில்புகழ் - ஆதிதன்னை” என்றநவயித்தர்த்தம் - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி. கீழே ஆஸ்ரயிக்குமவர்களை “அந்தமில்புகழினார்” என்று, இங்கே ஆஸ்ரயணியனை “அந்தமில்புகழாதி” என்றதுக்கு ஹவம் - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யத்தவயம். கீழ்வாக்யத்தவயவிவரணம் - இவனையடிமை

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேஸ்கங்கள்.

ஆ.—(வேய்மருதோள்.) - இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்து பரிமாறிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, இப்பாக்குதியிலே தாமிருந்த இருப்பைக்கண்டு, “இப்பாக்குதி ஸ்வையம் காரணமாக எம்பெருமான் விடிலோ?” என்றுள்ள அதிசங்கையாலே அவஸந்நராகிநூர். வண்துவரைப்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க் கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாறே “இவன் இனிப்பசுமேய்க்கப்போகிலோ?” என்றுள்ள அதிசங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்நைகளானுற்போலே அவஸந்நராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அலம்றுகிநூர். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வண்துவரைப்பெருமானோடே கூட எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, அவன்பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமளவில் அவன்போனாகக்கொண்டு, பிரிந்தார்படும் வ்யஸந்நெல்லாம் பட்டு, வ்யஸநத்தையும் பிரிந்த அவன்கொடுமையையும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமா போலே அவன்தன்னைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒ.—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் லோக்யதையையும், அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அதுஸந்யித்து ப்ரீதாய், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெறுமையாலும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வரஸந்நராய்லும் ப்ரக்ரு தியிலே யிருக்கிறமையை அதுஸந்யித்தும், தான் நினைத்ததே செய்யக்கடவதான ஈஸ்வர னுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தை யதுஸந்யித்தும், அவனுக்குத் தம்மை விஷயிகரித்தல் லது நிற்கவொண்ணாத பரமஸக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், “இப்பாக்குதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென்?” என்னும் ஈயத்தாலே மிகவும் அவ ஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய ஈஸையை அந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். இர வெல்லாம் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவ னுக்கு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, சுகலஸத்தவங்களும் உணர்ந்து கிளம்புவதுஞ் செப்து, சூயில்கள் கூவுவது, மயில்களாவிப்பது, இளங்காற்று வந்துநடையாடாநிற் பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் பரவாநிப்பதுமாய்க்கொண்டு போதுவிடிந்த வாறே பண்டென்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேய்க்கப்போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, அவன்எதிரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறுளொரு பிராட்டி, அவனைப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல் லிகை கமழ்தென்றலிலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றனாகொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நோவுபடும் ப்ரக்ருதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவையுடையாளான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, “பசுநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் ஈஸமையாகிறிலேன்; நான் நினைத்தன சொல்லவல்லேனும்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என் தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்” என்றும், “ஸப்ரமாடிமான காட்டில் பசுமேய்க்கப்போகா பதாழியவேணும்” என்றும் சொல்லி மிகவும்ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறாள். எம்மா லீட்டில், தம்முடைய தாடித்தயத்தை ஆஸைப்பட்டார்; இத்திருவாய்மொழியில் நான்

தழீர்த்தமாகவுமாம், தவிரவுமாம்: எம்பெருமானுக்கு ஸப்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டுவ தென்குறர்.

ப.—மூன்றந்திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே அடிமை செய்யப் பாரித்தவர், அனிலம்பேரே கிட்டப்பெருமையாலே, அவனுடைய லோக்யதையும் ப்ராப்யலாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித்திருக்கிறபடியும் புத்திஸ்த்தமாம்படி ஹ்ருதயஸந்திஹிதனா யிருக்கச்செய்தேயும், சீக்ரப்ராப்தியில் இச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான ஸௌலாக்யா தீராயத்தை யுடைய னுகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆப்திதஃவ்யத்வத்தையும், அலிநுபத்வத்தையும், ஆப்திதரக்ஷத்வத்தையும், அர்யரீய ஸமஸ்லேஷத்வத்தையும், அரீயஸ்வலாவத்தையும், ரமணீய ஸௌலப்யத்வத்தையும், ஆகர்ஷகாவயத்வத்தையும், அஸாயாரணநாயகத்வத்தையும், ஆப்தித ஜந்லோக்யத்வத்தையும் அநுவித்து, விலம்பம் பொருமையாலே விஸ்லேஷத்தை அதிசங்கித்து, ஏவமஹுதனான நீ எனனை அகலாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தமக்குட்பிறந்த ஆர்த்தியை அவன் ஸந்தியியிலே விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை; க்ருஷ்ணனோடே ஸமஸ்லேஷித்து ப்ரஹ்மஸமயத்திலே அவனுடைய பிரிவை ஸங்கித்து அஞ்சுனொருகோபிகை, “ஸந்தியியில் வாயகங்கள் நவிவுசெய்யாநிற்கும்: என்னை நீ ஆஸ்வஸிப்பித்துக்கொண்டிருக்கவுமேனும்; போனவிடத்திலே ஆஸாரப்ரக்ருதிகளவரில் என்னுமோ என்றஞ்சாநின்றேன்” என்று, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்க ளெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய போக்கை விலக்கின பாசரத்தாலே அருளிச் செய்குறர்.

இ.—மூன்றந்திருவாய்மொழியில், திருவனந்தபுரத்தில் லோக்யதையையும் அங்குப்போலுல் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகவேணு மென்று பராத்தித்தார்; அப்போதே செல்லப்பெருமையாலே அஸ்யாரே லயஸங்கையாய விழுந்தது. பராப்யபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெருமையாலும், பராத்தித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெருமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்தவாஸ ஸையாலும், அநாஃகாலம் வாஸிதமான அசிதஸம்ஸர்மத்தாலும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும், - அதாக்ஷிதது - ஸரிஸாபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீஹிதாழ்வான வளைப்புக்கிடக்க மறுத்து மீண்டுபோரும்படியுமிஹ ஸ்வாதந்தர்யமிருப்பது; அததாலும், - அவன்தான் வந்து மேல்விழும்படியான பரமஹத்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், “இன்னம் ப்ரக்ருதியில் தம்மைவைக்கில் செய்வதென்?” என்னும் லயத்தாலே அவஸந்நானவர், தமஃஸைய அந்யாபதேஸுத்தாலே பேசுகுறர். இவை தான் லயந்ருததிக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே லயப்படுகுறர். அத்தேஸத்தில் புகப்பெற்றமோம் என்னவேண்டா: “காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” என்று உபக்ரமத்திலே ஸரியிலராய்படியான ப்ரேமபாலஸ்யத்தாலே இப்போது போக மாட்டாதொழுகுராகையாலே. அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்ன வேண்டா; புகழும் நல்லொருவனிற்படியே இவர்கொல்முதலாக த்ரிவிடகரணவ்யாபாரங்களையும் அவன் தனக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே. அசித்வாஸ ஸைக்கு அஞ்சவேண்டா; விலக்ஷணவாஸஸையாலே தூர்வாஸஸையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவல்லாமையாலே, ஸர்வஸக்தியைக்கொண்டு பரிஹரிக்குமவரிமே; இன்னம் முடியாதேயிற்கரணங்கையுடையவர்க்கு லயமில்லையிமே. அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அஞ்ச

வேண்டா; விரோயியை இடையிலே துணித்துக்கொண்டு போகைக்கு உடலாகையாலே; “சுஹந்தா ஸவபு வாபெஷா ரோக்யிஷாதி” என்றாணிதே. ஊத்தியில்லை யென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இங்ஙனையிருக்க, ப்ரேமத்தாலேவந்த இருட்சியாலே அஸ்யானேவீதராய் தம்உபாயை அந்யாபேடிசத்தாலே சொல்லுகிறார். ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ப்லேஷித்து, ப்ரஜாதஸமயத்திலே ஸகல ஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து, குயில்கவுவது, மயில்களாவிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடுக்கும் பரம்புவதாகிறவற்றைக்கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கப் பண்டுஎன்றும் இக்காலந்தன்னிலே பிரிந்து போந்த வாஸநையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, போனானாக அத்வயனித்து, “நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நவியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நவியா நின்றன; பசுமேய்க்கப்போமது எனக்கு அநலிமதம். நீபேகவேண்டா என்றுசொல்ல வொண்ணாதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராநின்றது. நான் நினைத்தது சொல்ல வல்லேனாப்படி. உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை எந்தலையிலே வைத்தருளி உன்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸுரராக்ஷஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ர மாஹமானகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்.”—“கோதாவிதாஹாதா” என்று இவ்வாத்தமாவுக்கு ஸர்வஸியவையுவுமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழுவிற்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிதே யிருப்பது; ஆனபின்பு, - “நீபேகில் நானுள ளாகமாட்டேன்” என்று இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்றலிலும் அவனைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸந்தை அவன்ஸந்தியிலேபட, அத்தைப்பார்த்து, “நாம் போகக் கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்திலோம்” என்று தான் போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்த, அத்தாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம் உபாயை யருளிச்செய்கிறார். எம்மாலீட்டில், தம்முடைய தாஹத்தயத்தை ஆசைப்பட்டார்; இதில் அவன்ஸம்ருத்தியை ஆஸாஸிக்கும்இதுவே புருஷாரஹமென்கிறார்.

௪௫.—திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெருமையாலே, அதிசங்கைபண்ணவேண்டுமபடியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேண்டுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர். அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெருமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெருமையாலும், நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் - அநாடியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவச்சத்தாலும், ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சின படியாலும், - அதாவது - ஸிஸாபாலனுக்குத் தன்னைக்கோடுத்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு

வேய்மருதோனினே ப்ரவேஸு; கீழே திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாகவய்வலித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யப்பாரித்தவர், இதிலே உஃஸப்படுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே ஸங்கரஹேணஸங்கதி - திருவனந்தபுரத்திலே இத்தயாதி.

விஸ்தரஸங்கதி - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இத்தயாதி. “காலாமும்நெஞ்சழியும்” என்னு மவராகையாலே - அடிமைசெய்யப்பெற்றிலர் என்றபடி. நேநோள் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாவது - * யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த வாஸநை, ஏதத்விவரணம் - அநாடியாய் இத்தயாதி. “ஸ்வாதந்தர்யத்தை யருஸந்தித்தஞ்சினபடியாலும்” என்று ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அஞ்சப் ப்ரஸுத்தியே தென்ன - அதாவது இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ஐயநிலங்குத்திக்கு ஹேதுவன்றோ?

மறுத்துப்போன ஸ்வாதந்தர்யமிறே.—இனி ஸர்வேஸ்வரன் தானேவந்து வீஷயீகரிக்கைக் கீடான ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், † (“இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதென்? என்னும் ஹயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த ஈஸா விஸேஷத்தை ஒருபிராட்டி பாசரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு ஹயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனை அநுஸந்தித்தால் “காலாமும் நெஞ்சழியும்” என்று ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிற ராகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; * புகழுநல்லோருவ னிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்னவற்றையே தனக்கு அடிமை யாகக்கொள்ளும் ஸ்வஹாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல் லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகை யாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்மலாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தேளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தை விஸ்வஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்வந் யத்தைநினைத்து “தேறேல்என்னை” என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடியானேயிற் கரணங்களையுடையவராகையாலே; அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்தஞ்ச வேண்டா; “ஹவயுவாபெஹோரொக்ஷயிஷுநாதி” (ஸ்ரவபாபேயோமோக்ஷ யிஷ்யாமி) என்று விரோதியைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கை யாலே. ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றின வராகையாலே. இனி, “நெநாபஜநம்ஸம்ரந” (நோபஜநம்ஸம்ரந்) என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்தகாரமில்லாமல் † படுத்துகிறபாடிறே இது, ப்ரத்

என்ன - பயநிவ்ருத்திக்கு இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்ன அஞ்சும் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார்-இப்போதே இத்தயாதி. அவன் அப்படியொன்றும் ஸ்வஹாவதேவென்ன-இன்றுநினைத் தவற்றையும் இத்தயாதி. இவ்விடத்திலே, “நாராயணெகநிஷு ஸ்யுபாயாவெஷ்டாதடிவயு மபு | யொயொஜவஸஸஜவஸுஜாந்யஹிநீக்ஷணபு” என்றது அநுஸந்தேயம். அசித்ஸம் ஸர்க்கத்தை நினைத்தால் ஹயப்ராஸக்தி யேதென்ன - இனித்தமப்பன் இத்தயாதி. ஆனால் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுவதாய்த்தென்ன - ஆக ப்ராந்தனுக்கு இத்தயாதி. இந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கம் ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலானபடியென்? என்ன - அங்ஙனஞ்சவேண்டா இத்தயாதி. இத்தால் - ப்ரஹ்மலாதாழ்வானைப் போலே கரணங்கள் ப்ரக்ருதஜோமங்களிலே மண்டியிருக்கையன் றிக்கே, தமக்கு ஹவவத்விஷயத் தில் மண்டினகரணங்களாகையாலே அஞ்சவேண்டாவென்றபடி. “நெநொள் பிரிந்துபோந்த வாஸ னையாலும்” என்றது - ப்ரத்தேயகஹேதுவாய், ஹயஹேதுவாகிந் தென்னவுமாம்; அப்போது இந்த த்ருதியேஹேதுவுக்கு ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுத்வம் சொல்லாவிட்டாலும், * முடியானேயிற் கரணங்களை யுடையவராகையாலே ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டா வென்று சொன்னது, ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தால்வந்த பிரிவையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா வென்னுமதக்கும் உபலக்ஷண மென்றுகண்டுகொள்வது. ஸ்வாதந்தர்யம் ஹயநிவ்ருத்திஹேதுவாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை இத்தயாதி. ஹக்தியில்லையென்னுமது ஹயஹேதுவன்றே? என்ன. ஹக்தி தமக்கு இத்தயாதி. ஆனால் எத்தாலே அதிஸங்கைபண்ணுகிறாரென்ன - இனி நோபஜநம் இத் தயாதி. ஹயஹேதுக்களானபக்ஷத்திலே பரிஹாரம் அஞ்சக்குச்சொல்லி, “நெநொள் பிரிந்து போந்த வாஸனையாலும்” என்றதுக்கு பரிஹாரம் சொல்லாமையாலே, ஸாக்ஷாத்தகாரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடியேயிது என்றது - ‘ஸாக்ஷாத்தகாரமில்லாமல் நெநொள் பிரிந்துபோந்தவாஸனை

† படுத்துகிறபடியே என்றும் பாடமுண்டு.

யசுஷமும் அகிஞ்சித்தகரமாய், கூடவிருக்கச்செய்தே “பிரிந்தான்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸுதந மேற்கொள்ளுகிறதிதே. யோக்யதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடிதே. “மயர்வறமதிநலமருளின்” என்று - ஹவத்ப்ரஸாஹப்தமாய், பரஹத்திருபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற இருட்சியிருக்கிறபடியிதே இது. இனி, ஈஸ்வரனுக்குக் கால்நடையாடாததோரு தேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. கலந்து நெருள்பிரிந்து போந்தான் ஒருபிராட்டியாய், அவ்வாஸநயாலே, க்ருஷ்ணன் கூடவிருக்கச்செய்தேயும், இவன்பண்ணிபிரிந்துபோந்த ப்ரஹாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுகள் அடிக்கையாலும், சூயில்கள்கூவுகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடெங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், “இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரசுஷணம் ஒருதலையானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பான் ஒருவனல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்” என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிச்சயித்து, ஒரு * இன்னுயிர்ச்சேவல் * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸநிபியிற் பட்ட க்லேஸத்தையடைய அவன்கண்முகப்பேபட்டு. ஸர்வஸக்தியான அவன்தனக்கும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து இவ்வாபத்து அதாவது-போனான் வருகிறுனல்லன், போகரினத்தானய்த் தவிருகிறுனல்லனே. இப்படிநோவுபட்டு; “நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்: உன்ஃபாக்க எனக்க அநயிமதம்; ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினையாகின்றேன்; இதுக்க நானீர் வருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை எந்தலயிலேவைக்கவேணும்; நீ பசுமேய்க்கப்போகாதோழியவேணும்; ஸப்ரமாமானகாட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால்

படுத்துகிறபாடிதேயிது” என்று கூட்டிக்கொள்வது என்றும் சொல்லுவார்கள். அதாவது, இப்போது * முடியானேயிற் கரணங்களையுடையாய் ஸாக்ஷாத்காரமண்டாபிரகக்கையாலே அஞ்சவேண்டாவென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்காரமில்லையென்கிறதென்? * கெடுமிடரிலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்திராந்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்தயாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, இவ்வாக்பம் அந்பாபதேசத்திலேயாய். ஒருகோபிகை, க்ருஷ்ணன் ப்ராத்நகாலத்திலே கூடவிருக்கச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போனானை அதிஸங்கைபண்ணுகிறாளென்று விவகரித்து, கூடவிருக்கச்செய்தே போனானை அதிஸங்கைபண்ணக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்தயாதி என்னவுமாம். “மேற்கொள்ளுகிறதிதே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - யோக்யதை இத்தயாதி. யோக்யதைபாவது - விஸ்வலேஷதேஹதுவான ஸாரீரபரிஃகரஹம். அதிஸங்கைபண்ணுகிறது ப்ராத்நிகார்யமன்றோ? அது த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - மயர்வறு இத்தயாதி. இவ்வதிஸங்கை இவர்க்கு நிவ்ருத்தமாவதுஎப்போது? என்ன-இனிஸர்வவான் இத்தயாதி. “ஒருபிராட்டி பாசாரத்தாலே பேசுகிறார்” என்றத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - கலந்து இத்தயாதி. “நீகண்ண” என்றத்தைப்பற்ற - கூடவிருக்கச்செய்தேயும் என்றது. “அவைமேய்க்கப்போதி” “பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்” இத்தயாதியாலே ‘ப்ரஹாதகாலம்’ என்றது ஸ்புடம் “வாடைதூவ” என்றத்தைப்பற்ற-அக்காலத்துக்கு இத்தயாதி. “இந்நிரைமேய்க்க” என்றத்தைப்பற்ற-காடெங்குமொக்க இத்தயாதி. “அவைமேய்க்கப்போதி” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்போகைதவிரான் என்றது. தவிரானென்று நிச்சயிக்கைக்கு நியாமகமேசென்ன - பசுக்களினுடைய இத்தயாதி. ஒருதலையானால் - தனக்கே ஹமாநுலென்றபடி. அதெப்படியென்ன-அதாவது போனான் இத்தயாதி. “வெவ்வுயிர்க்கொண்டெனதாவிவேய்” என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஅநஹிமதம் என்றது. “அணி மிகுதாமரைக்கையை” இத்தயாதியையும், “வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு” என்றத்தையும், “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்யவங்கொல்” என்றத்தையும்பற்ற - உன்கையையென்று தொடங்கி, அஞ்சாநின்றேன் என்னுமளவும். “அஞ்சனவண்ணனை” என்கிற திருமொழிப்படியே “என்

அங்குள்ள அஸுரராகுஷஸாதிகளாலே என்புருகிறதோ? என்று அஞ்சாரின்றேன்” இனி, “**மாதாவிதாலுதாநிவாஸஸுரணம்ஸுஹுதிகிசுபாராயணம்**” (மாதாபிதாப்ரதாநிவாஸஸுரணம் ஸுஹுருத்தகதிர்நாராயணம்) என்று அவன் ஸர்வவிபுஷப்ரபுஷமாயிருக்குமாபோலே. இத்தலைக்கும் ஸம்வந்யஜ்ஞாநம்பிறந்தால் எல்லாப்பிரிவுகளும் உண்டாயிருக்குமிறே; **“யதாயதாஹி”** (யதாயதாஹி) என்கிறபடியே. ஆனபின்பு, நீ போகில் நான் உள்ளாகமாட்டேனென்று இப்படி நோவுபட, அவனும் இத்தையடைய அநுஸந்தித்து, “நான் போகிறேனல்லேன்” என்று, தன்போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்தித்தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய்த்தலைக்கட்கேறது. இத்திருவாய்மொழியில். இத்தால்-தாஹர்த்தயத்தினுடைய எல்லையிருக்கிறபடியிறே * எம்மாவீட்டிலே “தனக்கேயாகவேனைக்கோள்ளுமீதே” என்று நிஷ்கர்ஷித்ததோன்று உண்டிறே; அத்தை அழிக்கிறதாய்த்துஇங்கு. என்னைக்கோள்ளவேணுமென்றிறே அங்குச்சொல்லிற்று; என்னோடு கலக்கவுமாம், வேறே சிலரோடே கலக்கவுமாம்: அங்குத்தைக் குறை தீருமத்தனை வேண்வேதென்கிறது இங்கு. அதுதன்னில் எனக்கு என்றவிடம், புருஷார்யுமாகைக்காகச் சொன்னவித்தனையிறே. அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு உடலாமித்தனை. இவன்தான் எனக்கு என்னதவன்று புருஷார்யுமாகாது, அவன்தான் விரும்பி ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்யான்.

செயப்பின்னையைப் போக்கினெனல்லே பாவம்” என்று தாயாரன்றோ பரியக்கடவன்? தாய்க்குண்டான பரிவு இவர்க்குஉண்டாகக்கூடுமோ? என்று ஸ்வாபதேஸத்திலும், மஹிஷிபானவளுக்கு மாதாவுக்குள்ள பரிவண்டாகக்கூடுமோ? என்று அந்யாபதேஸத்திலும், வருகிற இரண்டு ஸங்கைக்கும் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்-இனி, மாதாபிதா இத்தயாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. அதாவது - அவனுடைய ஸர்வவித ஸார்பவத்துக்குள்ளே புத்ரத்வமும் ஒரு ஸார்பவமாகையாலே புத்ரனிடத்தில் தாய்க்குள்ள பரிவு ஸர்வவரனிடத்திலே இவர்க்கு நடக்குமென்று - ‘மாதாபிதா’ இத்தயாதி வாக்யவ்யயத்துக்கு லாவம். மஹிஷிபான ஸூகௌஸையார்க்கு சக்ரவர்த்தியிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரபுத்தமான பரிவு நடந்தாற்போலே, இவனுக்கும் க்ருஷ்ணனிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரபுத்தமான பரிவு நடக்குமென்று - ‘யதாயதாஹி’ இத்தயாதிவாக்யத்துக்கு லாவம் - மாதாபிதா இத்தயாதி. ஸுஹாலோபிஷதி. **“யதாயதாஹிகளஸுஹுதிகிசுபாராயணம்ஸுஹுதிகிசுபாராயணம் | ஸுஹுதிகிசுபாராயணம்ஸுஹுதிகிசுபாராயணம்”** இத்தயோத்யாகாண்டே கைகேயீம் ப்ரதிஹுஸாஸு. “செங்கனிவாய்” என்றத்தைப்பற்ற - தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய் இத்தயாதி. இத்திருவாய்மொழியால் ஆழ்வாருடைய அத்தந்த பாரதந்தர்யம் ப்ரகாஸிக்கிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்தயாதி. இத்தாலென்றது - இத்திருவாய்மொழியாலென்றபடி. தாஹர்த்தயத்தினுடைய வெல்லையாவது - அத்தலைக்கேடறுப்பாக விரியோமப்படுகை, “உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும்” இத்தயாதியைப்பற்ற - தாதர்த்தயத்தினுடைய வெல்லையிருக்கிறபடி என்றது. இதுதான் * எம்மாவீட்டிலும் சொல்லிற்றிலையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - எம்மாவீட்டிலே இத்தயாதி வாக்யவ்யயம். அதாவது - அங்கு விரியோமப்பட்டது தமக்கு உறுப்பாக விரியோமப்பட்டாரென்னும்படி; அதிலும் இது ஸாராம்ஸமாயிருக்கும் என்றபடி. அதெப்படியென்ன - என்னைக்கோள்ளவேணும் இத்தயாதி. கீழே * எம்மாவீட்டிலும்இதுக்கு ஆகியமுண்டென்று அருளிச்செய்து, இரண்டுக்கும் ஸாம்யம் விவக்ஷித்தது, ஆனால் அங்கே எனக்கு என்று சொல்லுவானென்னென்ன - அதுதன்னில் இத்தயாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காக வென்றது - ஸ்வஹோக்த்ருத்வ மந்தாஹிதமாக அவன்கொடுக்கிறபேறு ஸமாகைக்காகவென்றபடி. அவ்வளவுமுன்றிக்கே, சேதநனை வாசியைப்பற்ற எனக்கு என்கிறதென்று ஹேத்வந்தாம் - அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு இத்தயாதி. இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் முஷேஷேந விவரிக்கிறார் - இவன்தான் இத்தயாதி வாக்யவ்யயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

வேய்மருதோளினமெலியுமாலோ!மெலிவும்என்தனிமையும்யாதும்நோக்
காமருகுயில்களுங்கூவுமாலோ!கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ! [காக்
ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்குஒருபகலாயிரமுழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள்கொண்டுநீதியாலோ! தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா!

ஆ.—உன்னைப் பிரிகையாலே என்னுடைய தோள்கள் மெலியா நின்றன ;
இவற்றின்மெலிவும் என்தனிமையும் ஒன்றும்பாராதே இக்குயில்களானவை உன்கிரு
நாமங்களைக் கூவாநின்றன ; அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலாநின்றன ; ஒருபகல்
பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ ? என்னில்,—நீ பசுமேய்க்கப் போனவாறே
அவ்வொருபகல்தான் ஆயிரம்ஊழிபாகாநிற்கும் ; அதின்மேலே நீயும் உன்னுடைய
கண்களாலே என்னை ஈராநின்றாய் ; உன்னைப் பிரிந்து நான் இங்ஙனே படாநிற்கச்
செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீயிருக்கவல்லையாவதே! நீயிருந்த லோகத்திலும் இல்லை
யாகாதே க்ருபை! லோகத்திலே சிறிது க்ருபையுண்டாகிலும் உன்பக்கல் ஒருக்ருபை
யில்லை என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பிரிகிறானென்று வ்யஸரப்படாநிற்கச்
செய்தே அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களுடைய புவிகளாலும்
அவனுடைய நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாஹத்தை வாயாலே தோழிமார்க்குச்
சொல்லுமாபோலே அவனுக்கு அறிவிக்கிறாள்.

[வேய்மரு தோள்] - உனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான தோள். [மெலிவும் என்று
தொடங்கி] - உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற என்னுடைய அவஸாஹமும் இவ்வவஸாஹத்திலே
எனக்கு ஒருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறமையையும் ஒன்றும்பாராதே பரஸ்பரம் விருப்ப
முடைய குயில்களும் கூவாநின்றன ; அதுக்குமேலே, மயில்கள் திரண்டு கலந்து
ஆலாநின்றன. கண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே முகத்தைத் திரியவைத்து ‘அவை’
என்கிறாள். [ஆமருவென்று தொடங்கி] - உன்னோடும் மருவித் தன்னிலொத்த பசு
நிரைகளை மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழியாகாநின்றது என்று இவள்
சொல்ல ; “இதொரு ஸ்வஹாவமிருக்கும்படியே?” என்று ப்ரீதனாய் அவன் நோக்க ;
நீ பசுமேய்க்கப் போமதினுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவு
படுத்தா நின்றாய் ; க்ருஷ்ணனே! நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்தவமில்லை, அங்
குண்டாகிலும் உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறாயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்க
மானவற்றாலே ஈடுபடுகிறஎன்னை, உன்கண்ணழகைக்கொண்டு நவியாநின்றாயென்கிறாள்.
(விரஹம் பொறுமையாலே), வேய்மரு - வேய்போலேகுழலோடின, தோள்
இணை - தோள்கள் இரண்டும், மெலியும் - (புறவாயும் காணலாம்படி) மெலியாநின்றன ;
(அவ்வளவன்றியே), என்மெலிவும் - (ஆஸ்ரயமான) என்ஸாரீரத்தின் மெலிவும், என்
தனிமையும்-(பிரிவாற்றாத) என்தனிமையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா -பாராதே,
காமரு - ஈர்ஸரீயமான, குயில்களும் - குயில்களானவை, (“தனிமைப்பட்டாரை

நலியக்கடவோமல்லோம்” என்றிராதே), கூவும் - (தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக்) கூவா நின்றன ; கணமயிலவை - திரளானமயில்களானவை, கலந்து - (தம்மில்தாம்) கலந்து, ஆலும் - நடியாதின்றன ; ஆ - பசுக்களானவை, மருவு இனம் - செறிந்து இன மொத்திருக்கிற, நிரை - திரள்களை, மேய்க்க - மேய்க்கைக்காக, நீ -, போக்கு - லீலாபர னாய்க்கொண்டு போகிற, ஒருபகல் - ஆயிரம்ஊழி - (“சூழியுமாயதெ” என்கிற படியே) ஸஹஸ்ரயுகமாகாநின்றது ; (அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன் போக்குக் தாம் நன்றும்படி), தாமரை - தாமரைபோலே உர்ஸநீபமான, கண்கள்கொண்டு - கண் களைக்கொண்டு, ஈர்தி-ஈராதின்றாய் ; கண்ணு-(பெண்பிறந்தாரை * நெஞ்சு துக்கஞ்செய் யப்போந்த) க்ருஷ்ணனே ! நீ தகவிலை - நீ (ஸ்தரீகளை) நலியத்தகாதென்கிற ஸாமான்ய க்ருபையுமுடையயல்லை ; தகவிலை - (நோவுபட்டாரை நலியலாகாதென்கிற) விசேஷ க்ருபையும் உடையயல்லை. இந்த நைர்க்க்ருண்யம் ஸ்வலாவமாயே விட்டதிறே என்றுகருத்து. வேய்மருதோளினை என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்சொல் லவுமாம். காமருகுயிலென்று அழகியகுயில் ; காவிலேமருவினவென்னவுமாம். “ஆலோ!” என்னுமசைகள் - விஷாடஸூசகங்கள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்பிரிகிறு நென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் யீவதிகளாலும் அவன்னோக் காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாஹத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேய்மருதோளினை] - பசுமைக்கும் சுற்றடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயைப்போலியாகச் சொல்லலாம் தோள்களிரண்டும். [இணைமெலியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! தன்தோளழகைத் தான்சொல்லுவவளல்லள் ; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறான். ராஜபுத்ரனுக்கு “பூந்தோட்டமழியாநின்றது” என்பாரைப்போலே, உன்ஹோழோபகரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறான். கிண்ணகத்திலே அடிச் சுடுமாபோலே, அவன் கூடியிருக்கச்செய்தே ப்ரார்திஜ்ஞாநத்தை யநுவர்த்தித்துத் தோளினை மெலியாநின்றன. இவன் ஸந்தியியிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அதின்கார்யம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெலியுமாலோ] - இனி நீகந்தாலும் அஸத்ஸமமென்கை. [ஆலோ] - விஷாடாதிஸயஸூசகமாய்க்கிடக்கிறது. [மெலிவும் எந்தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலிவும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலிவும் தனிமையும். உன் தனிமையும் உன்மெலிவும்போலல்ல. “மிகமேனிமெலிவெய்தி” என்றும் “தமியமாலோ” என்றும் பிரிவிறசொன்னவையுமன்று ; அவன்கூட விருக் கச்செய்தே வந்த மெலிவும் தனிமையுமிதே இது. இங்ஙன்குடுமோவென்னில் ; “தாம் தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று” என்னுமவள் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானாகச் சொல்லவும் தட்டில்லையிதே ; இவன்தன்னாலும் ஸமாதேயமன்று ; போனானாயிட்டு வருகிறுனல்லன் ; போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறுனல்லன். அவனும் இவன்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம் பிரிந்தோமோ” என்று ப்ரமிக்குமத்தனை ; அதுதான் இவன்தன்னுடைய ஸௌஹாக்ய மலமிதே. முன்பு பிரிந்தால் இவளுடைய ஆற்றாமை தோழிமார் சொல்லக்கேட்டுப் போருமித்தனை ; இப்போது, தானேயிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோடே பண்ணும் வருத்தகீர்த்தனத்தை இவன்தன்

௭௫.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிறுன்ன்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்கு மேலே, குயில்தோடக்கமான வாயகபசார்யங்களின் த்வரியாலும் அவன் னோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த அவஸாடித்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேயித்யாதி] - சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவேன்கிறுள் ; சேருக் கனயிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு “உன்பூந்தோட்டம்அழிகிறது” என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்றாமை கேட்டார்வாய்கேட்கை யன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதகாணும் இவள்மெலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யறுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலே யடிச்சுவாரைப்போலே அவன் கூடலிருக்கச் செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத் தோள்கள். கூடலிருந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானால்; அதின் கார்யமான மெலிவு பிறந்தன்றில்லாதிதே. தன்தோள்கள் மெலிகிறஇத்தை “உன்னுடையதோள்கள்மெலியாநின்றன” என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறுள் காணும்! தேவ தத்தனென்றத்தோடு வாஸுடேயஸப்தத்தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே? * மெல்லியல் தோள்தோய்ந்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வேருவும் தோள்கள் புகேற்பாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாமெவளல்லளே: அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறுளிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்தஸமன்

முதற்பாட்டு.— வேய்மரு இத்யாதி. “ஆமருவினநிராமேய்க்க நீ போக்கொருபகலாயிர மூழியாலோ, காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ, கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ, தாமரைக்கண் கள் கொண்டிந்தியாலோ” என்றவற்றைக் கடாஹித்தவதாரிகை - அவன் பிரிகிறுள் இத்யாதி. வ்யஸநம்செல்லாநிற்க என்றது - “மெலிவும் என் தனிமையும்” என்றத்தைப்பற்ற.

வேயோடே பொருந்தியிருக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன - சுற்றுடைமையாலும் இத்யாதி. மருவுகை - லாத்ருஸ்யாகாரேண பொருந்துகை. தோள்களை வர்ணித்து, இது மெலியாநின்றது என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறதற்கு ஊவம் - சேருக்கனய் இத்யாதி. சாடு - தன் பிரிவில் இத்யாதி. கைம்மேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடுவக்கர்த்தம். விஸ்வலெஷத்திலொழிய கூடலிருக்கச்செய்தே மெலியக்கூடுமோவென்ன - இவளுடைய இத்யாதி. விவரணமாதல், ப்ராந்தியாலன்றிக்கே அகவாயில் விஸ்வலெஷாநுஸந்த்யாநத்தாலும் மெலிவுண்டாகிறதென்று பரிஹாராந்தரமாதல் - கூடலிருந்தாலும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு-தன்தோள்கள் இத்யாதி. ஆற்றாமை யிருந்தபடி யென்னென்றபடி. இத்தால் - இவள்தோள் மெலிந்தால் தன்னுடைய அலிமதம் போகிறதென்று வ்யஸநப்படுகை யன்றிக்கே, இவளுக்குவந்த மெலிவு தனக்குவந்ததாயிருக்கை யாலும், அவனுக்கு வ்யஸநம் இரட்டித்திருக்குமென்று கருத்து. இவள் தோள்மெலிந்தால் வ்யஸநம் அவனதாயிருக்குமென்கிற இதுக்கு ஸ்வாபதேயம் - தேவதந்தன் இத்யாதி. “வேய்மருதோளினே மெலியும்” என்றத்தால் மெலிதமாதல், “மெலியும்” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவமாதல் - நீகலக்க இத்யாதி. அப்படி இவள்தோள் விடாயாறு மிடமோவென்ன - மெல்லியல் இத்யாதி. ம்ருது ஸ்வஹாவமான தோளோடேயணைந்தென்றபடி. திருநெடுந்தாண்டகம், “கல்வெடுத்த” இத்யாதி. “இணை” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - நீசேர்த்தியழகு இத்யாதி. அவன்வாய்வேருவும் தோளென்பானென்? தன்தோளழகைத் தானே சொல்லுகிறுளானாலோ, என்ன - தன்னழகை இத்யாதி. செவியேற்றலே - செவியாலே கேட்கையாலே. மெலியும் - ஸிஷிலமாகாநின்றன. † “மெலியும்” என்ற ஹார்த்தத்தத்துக்கு ஹாவம்-இனீநீவந்தாலும் இத்யாதி. மெலிவும் தனிமையும்

† மெலியுமென்றது - காலத்தைக்காட்டாது தன்மையைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு ஹார்த்தமாகக் கூறுகிறு ரென்க.

கிடாய். [ஆலோ!] - விஷாடாதிஸய ஸஞ்சகமிருக்கிறபடி. [மேலிவும் எந்தனிமையும்] - நாட்டார் மேலிவும் தனிமையும் போலல்லவிறே என்மேலிவும் எந்தனிமையும். உன் மேலிவும் உந்தனிமையும் போலல்ல; கூடலிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியா திருக்கச்செய்தே வருகிற மேலிவுமிறே இது. “பொன்செய்ப்பூண்மென்முலைக்கென்றுமேலி யுமே” என்றும், “மிகமேனிமேலிவெய்தி” என்றும், “தமியமாலோ” என்றும் சொன்ன வற்றி னளவல்லவிறே. அவன் அஸந்நியியில் பட்டவையிறே அவை; கூடலிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. “தாந்தம்மைக்கோண்டகறல் தகவன்று” என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றே போகக்கூடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடலிருக்கச்செய்தே போ னானென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வலாவத்தாலே. அவன் தான் போனான் வருகிற னல்லன், போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறுனல்லன்; அவனாலும் அப்ராதிக்ரியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மேலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம்பிரிந்தோமோ?” என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானால் தெளியவிர கில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌலாக்யமல மிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள் பிரி வாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்கோல் லக் கேட்டார்வாய் கேட்குமித்தனையிறே; “வாஹிவாத” (வாஹிவாத) இத்தயாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சொல்லு மத்தை இப்போது அவன் தன்னோடே சொல்லுகிறாளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின்மேலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருதயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் லயமில்லை இவற்றுக்கு. [சூயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் வ்யாப்தமாகாநின்றன. நீ வ்யாபிக்க வரவிட்ட பரிகரத்திற்காட்டில் இன்னமும்

தன்னதாயிருக்க, “என்மேலிவும், எந்தனிமையும்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் - நாட்டார் இத்தயாதி. அதாவது - லோகத்தில் விராஹிணிகளுடைய மெலிவையும் அஸஹாயதையையும் வ்யா வர்த்திக்கிறது. அவ்வளவன்றிக்கே, ஈஸ்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி - உன்மேலிவும் இத்தயாதி. நாட்டா ருடையவும் ஈஸ்வரனுடையவும் மேலிவும் தனிமையும் போலல்லாதபடியெப்படியென்ன - கூட லிருக்க இத்தயாதி. “என்மேலிவு மெந்தனிமையும்” என்றதுக்கு - நாட்டாரிலும் ஈஸ்வரனிலும் வ்யாவ்ருத்தியாக அருளிச்செய்து, தான் கீழ்ப்பட்ட மேலிவு தனிமைகளாவல்லவென்று மூன்றும் வ்யாவ்ருத்தி - பொன்செய்ப்பூண் இத்தயாதி. அதெப்படியென்ன - அவன் அஸந்நியியில் இத்தயாதி. கூடலிருக்கச்செய்தே போனானென்று நினைக்கலாமோ? என்ன, - தாந்தம்மை இத்தயாதி. அதாவது - அங்கு அஸம்ஸிவத்ததைச் சொன்றாற்போலே இங்கு இதுவும் கூடுமென்றபடி. இப்படி நினைக் கிறவளுக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணவொண்ணாதோ? என்ன - அவள்தான் இத்தயாதி. ‘அப்ராதிக்ரியம்’ என்றதின் சாராவதி - அவள்தானும் இத்தயாதி. இத்தால்மலிதம் - இருவரும் இத்தயாதி. இவ்வாற்றாமையான் அவனுக்குப் பெறுப்பேறாயிருக்குமென்கிறாராதல், மேலுக்கு உபோத்தாத மாதல் - இதுதான் இத்தயாதி. இதுதான் என்றது - இந்த வ்யஸந்ஹேதுவான ப்ராவண்யந்தா னென்றபடி. அதெப்படியென்ன - முன்பு இவள் இத்தயாதி வாக்ய சதுஷ்டயம். அவ்வளவன் றிக்கே, இவனுக்கின்னமுமொரு அலப்பலாஹமென்கிறார் - இவள்தான் இத்தயாதி. அதாவது - காணப்பெற்றமாத்ரமன்றிக்கே வாயாலே சொல்லக்கேட்கவும் பெற்றானென்று இதுவும் ஒரு ஸௌலாக்யமென்றபடி. விவரணம் - தோளின் மேலிவும் இத்தயாதி. “காமரு” என்றவர்த்தமாந் நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - இவற்றினுடைய இத்தயாதி. விவரணம் - கலவி இத்தயாதி. அதுக்த ஸமுச்சயமாக சஸுப்தார்த்தம் - நீயேயன்றிக்கே இத்தயாதி. ப்ராயாந்யே ஸமுச்சயமாக அர்த்தாந்தரம் :

நீதானே நல்லே. [கூவுமாலோ] - என்஁ஸையைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்பிதைக்க வேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் “நஞ்சுபோலே நம்முடைய ய”வரி இவளுக்கு வாயகமாம்” என்று தவிரவேண்டாவோ? “கூவுநாராயுதே விது” (கல்யநாராத்யதேசித்தம்) - உருவின வான் உறையிலே யிடவேண்மப்படி காணும் இவளுடைய ஁ஸை. [கண்மயில்] - எதிர்த்திலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்து இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து ‘அவை’ என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே. ஒருதிரளாக வாயகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - “இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்தீர்வயம்” என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, ‘அவை’ என்னும்போது முகத்தை மாற்ச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. “உய உரவ” (மயூ ரஸ்ய) - இருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானேன்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டோய்த்திலனோ? “வடெ” (வநே)-திருவயோத்தைய யிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! ஹோ அத்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயிறே. “ரக்ஷஸா ந ஹுதாவி யா” (ரக்ஷஸாநஹ்ருதாப்ரியா) - நீர்மைகேடனான அப்படுகோலைக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதோன்றமேயாகாதே! [ஆமருவஇத்யாதி] - இவ்வளவில் “கூவுதே வாலவிஷுதி” (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே

நீவாயிக்க இத்தாதி. “கடவுள்” என்றதற்குறார்த்தலாவம் - என்ஈஸையை இத்தாதி. உன் ஈஸையைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேணுமோவென்ன - பிரிந்து இத்தாதி. விவரண மாதல், இவளுக்கு வாய்கமாலால் தவிரவேணும் என்னுமத்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கஸ்ய இத்தாதி. “சுநயாதி குயாவாதி ஸாநஸ்யா” கஸ்யநாஸ்யுதெதிதஈஷுதா ஸொரொஸ்ய” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமத்வசந மாதாரீம் + ஸ்லாவதோராமஸ்யவசநம். (௩௩). “உஷுதாஸௌ” என்றத்கு லாவம் - உருவின் இத்தாதி. இத்தால் - திருவடிவார்த்தை மாதூய்த்தாலே சத்ருவையுப் ஈடுபடுத்துமாபோலே, இவளுடைய ஈஸையைக்கண்டால் சத்ருக்களு மிரங்கவேண்டும்படி யிருக்குமென்றபடி. “கணமயில்” என்றத்கு - மிதுநமான மயிலென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் - எதிர்த்தலையையும் இத்தாதி. ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஆலுகிற மயிலே “அவை” என்கிறதென்னென்ன - த்ருஷ்டிவிஷம் இத்தாதி. “த்ருஷ்டிவிஷம்போலே” என்றதின்விவரணம் - கண்கொண்டு இத்தாதி. “கணமயில்” என்றத்குத் தந்தாம் - ஒருநீர ளாக இத்தாதி. அதுக்குத் தன் ஸ்திரீயோடே கலக்கவேண்டாவோ? நீ ஁஁வப்படுவானென்? என்ன - இவ்வளவில் இத்தாதி. முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறுனென்கிறதென்கொண் டென்ன-கலந்தகலவிபால் இத்தாதி. விஸ்வெஷத்தின் மயூரஈர்ஸம் வாய்கமானவிடமுண்டோ வென்ன - ஈயாபிரஸ்ய இத்தாதி. “ஈயாபிரஸ்யவநெநநிநாநகஸாநஹுதாபி யா தஸ்யாஹுதஈநரெஷுஷவநெஷுஷவஹகாஹுயா” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௧-௪௩). இதுக்கு லாவம்-இருவராய் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம்-மயில் இத்தாதி. “வநே” என்கிறத்கு லாவம்-நீரு வயோத்யையிலே இத்தாதி. “ரக்ஷஸா” என்றத்கு வாஸநை - நீர்மை இத்தாதி. படுகொலைக் காரன் - வாதகன். “ஆமருவினம்” இத்தாதிக்கவதாரிகை - இவ்வளவில் இத்தாதி. “மருவு இனம்- ஆ - நிரை” என்றவயித்தர்த்தம் - உன்னோடே இத்தாதி. மருவு - மருவியிருக்குமென்ற

† “ஸ்ரீவாயு” என்ற இடத்தில் ஸத்ருப்ரத்யம் சிந்தயம்; ஸ்ரீவாயு: அஸ்ய என்று இருக்கலாம்.

மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆநிரையுண்டு - பசுநிரை; அத்தைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரலிறே நிற்பது; வேறென்றின்றிக்கே இவ்வேருட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றிக்கு யாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷயகோடியிலே யங்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கநினையான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடைய போக்கான ஒரு பகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். “இதெல்லாம் ஒருபகலளவேயன்றோ?” என்னான்! [ஆயிரம்இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயென்று இராதேகோள்ளாய் எங்கனாயும். இரவோன்றும் பகலொன்றும் உத்தேசம் யமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்த்து. “யயாஷகொபிபுதிஃ க்ஷணஜெஸநவி நாலவச” (யதாப்தகோடிப்ரதிமஃ க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்.) ‘போனோமல்லோம்: போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடலிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் பதாரங்களுமடைய வாயகமாயிருப்பதே! இதோரு ப்ரேமஸ்வலாவம் இருக்கும்படியென்?” என்று கண்ணிலே குளிரநோக்கினான்:—[தாமரைக்கண்கள்கொண்டிர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப்போகையே நன்று. “முன்புத்தைநோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்ச் சோல்லுகிறான்” என்பாருமுண்டு; “நர்தி” - என்கையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சோல்ல அமையுயிறே. இப்படி சோல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஐயத்தில் க்ருபையில்லைகிடர் என்கிறான்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லையாகாதே. நம்மோடு விரோயித்தாரை இன்னதாகிறதென், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அந்நோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடு விரோயுக்கை ப்ராப்தமன்றோ? மயில், ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஷநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; குயில், ப்ரபலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புலிக்கை

படி. மருவுகை - பொருந்துகை. இவ்வேருட்டே மருவியிருக்குமோவென்ன - மேய்ந்த இத்யாதி. கடைவாய்வழியே நழுவுவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஆரந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, “திரண்டெழுததை” இத்யாதி. புல்லு கடைவாயிலேவழிந்தால் அவற்றுக்கு யாரகமெதென்ன - வேறென்றின்றிக்கே இத்யாதி. “இனம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ‘மேய்க்கைக்காக - பசுக்களை - நீ போகவிடுகிறபகல்’ என்றங்வயிப்பது. “போக்கொருபகல்” என்றதுக்கு - போகிறவொருபகலென்னுதல்; போக்குகிற - கழிக்கிற, ஒருபகலென்னுதல்; பசுக்களைப்போகவிடுகிற வொருபகலென்னுதல் என்றந்தத்யம். விவரணம் - இரவோன்றும் இத்யாதி. ஆவாந்தரமாதல். ஒருபகலாயிரமுழியாமோவென்ன - யயாஷ: இத்யாதி.

வஸதயாலஹமொவீஹாராஸாயஸாதிஃ. யயாஷகொபிபுதிஃ க்ஷணஜெஸநவிநாலவச” இது பஞ்சமேம்ஸேத்தருதியே(ருக). மேலுக்கவதாரிகை-போனோமல்லோம் இத்யாதி. “தகவிலை” என்றதுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. க்ருபையில்லாமைக்கு கியாமகமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. கண்கள்கொண்டிராதபடி விலக்குகிறாரில்லை, க்ருபையுண்டானாலாரேனும் விலக்குவார்களிறே; ஆகையாலே, தகவிலையென்றபடி. முந்தின “தகவிலை” என்றதுக்கு - லோகத்தில் தகவிலையென்ற அர்த்தமொழிய, குயில்மயில் தொடக்கமானவற்றுக்குத் தகவிலையென்றந்ததார்தம் விவகரித்து, “நீகண்ணு - தகவிலை” என்றதுக்கவதாரிகை - நம்மோடு இத்யாதி. அவற்றுக்குத் தன்னோடுவிரோதிக்க ப்ராப்தியேதென்ன - ஒன்றுக்கு இத்யாதி வாக்யத்யம். தோஷத்வயத்தையும் உபபாதிக்கிறார் - மயில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவீர்போடு -

† பவிபுக்கு-காக்கை. குயில் காக்கையாலே வளர்க்கப்படுதலால், அதின் அன்னத்தைப்புலித்ததாம்.

தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அலிநிவேஸம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே யிராநின்றது; பலகாலும் உன்னைப்பிரிகையுண்டாம்படி நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போம் போக்கெல்லாம் வீவனவாகவேணும்.

ப.—அநந்தம், ஆமுநிதலவ்யனுன நீ ஒருக்ருபையின்றி யிராநின்றாய்; உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷரஸந்தானே பரிதாபேஹதுவாகா நின்றது, விஸ்லேஷேஹதுவான பசுமேய்க்கப்போக்குத் தவிரவேணுமென்கிறான்.

கண்ணா-(பெண்பிறந்தார்க்கு உவ்யனென்று ப்ரஸித்தான) கண்ணா! நீ -, தகவிலைதகவிலையே - (அந்தலவ்யதைக்கீடான) க்ருபையை ஒருபடியாலுமுடையை யல்லையா யிராநின்றாய்; (நீ ஸந்திஹிதனாயிருந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவளவிலும்), தட - (நீ ஸ்ராகிக்கும்படி) பெரிதான, முலை - முலைகளை, புணர்தோறும் - பரிஷ்வங்கம்பண்ணும் கூணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு-அந்தஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு, ஆரா - உள்ளடங்காதே அதிஸாயிதமான, சுகவெள்ளம்-ஸுபஸாநாமானது விசம்புஇறந்து-(அபர்யந்தமான) ஆகாசத்துக்கும் அவ்வருகேபோய், அறிவை - அறிவும், மூழ்க்க-அமுந்தும்படியாக, சூழ்ந்து-, (அப்போதே), அது கனவென - அதுஸ்வப்நகல்பமாக, நீங்கி-கழிந்து, ஆங்கே - அவ்வவஸ்த்தையிலே, அகவுபிர் - அந்தர்க்கதமான ப்ராணன்நின்ற, அகமகந்தோறும் - புடைகள் தோறும், உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேசித்து, ஆவியின் - (ஆஸ்ரயமான) ஆத்மாவுக்கு, பரம்அல்ல-பொறுக்கவொண்ணாதபடி, வேட்கை - அலிநிவேஸம்(போந்து வாராநின்றது); அந்தோ! - ஐயோ! [கூடிருக்கிற உனக்கு இத்தஸை சொல்லிக் காட்டவேண்டுமென்தே!] இனி -, (இவ்வளவில் நீ செய்யவேண்டுவது), மிகமிக - மேன்மேலும், உன்னை-, பிரிவையாம்ஆல்-பிரிவானத்தை நாக்குருடையோமாம்படியாக, நின் - உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குக்களானவை, வீவ-தவிர்வனவாகவேணும். வீதல் - ஒழிதல்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவன் யரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷமெல்லாம் நீ போகக்கடவை என்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தார்போலே பொய்யாய், நோவுபடாநின்றேனென்கிறான். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிறகவுமாம்.

[தகவிலைதகவிலை இத்தயாதி] - [நீகண்ணா - தகவிலையே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்ஹயனே யாகாநின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிதே. “நாம் பிரிய நினையாநிருக்க, நிர்ஹயன் என்கிறது தன்ஆற்றமையாலேயிதே” என்று அதுக்குப்பரிஹாரமாகஅணைத்தான். [தடமுலைபுணர்தோறும்]- “அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே” என்று கைநெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்; அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணைக்கும்; ஆக, இப்படி அதிஸங்கையும் பரிஹாரமுமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - ஹோக்தாவாலுண்டாறுக்கவொண்ணாத ஹோக்யதாப்ரகர்ஷம்; “மலரான் தனத்துள்ளான்” இத்தயாதி. [புணர்ச்சிக் காராச்சுகவெள்ளம்]-கலவிபினைவல்லாத ஸுபஸாநாம்: கலக்குமிடத்தில் இருவர்க்கும் அநுருபமாயிதே ஸுபமிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: அதனிற்பெரிய அவாவிதே இவளது. [விசம்பிறந்து இத்தயாதி] - அந்த ஸுபம் அபரிச்சிந்நமான ஆகாஸத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிருலமருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகிறென்னுதல்; விசம்பென்று - பரம

படிம். அறிவாகிறது உலயவிலுதியையும் விளர்க்கொல்கொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இந்த்ரஜாலங்க ளென்றும் கனவென்றும் அஸ்யிரங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கலந்தபோது ஸுவம் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாறே பெருக்காறு அடிசடுமாபோலே ஁ஃவமும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தலையிலே. [அகவுயிர்]-ப்ராண ஸ்த்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளளுண்டான அவகாஸந் தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிதே யிருப்பது; அவ்வவகாஸங்கரினுள்ளே சென்றுபுக்கு, ஆஸ்ரயத்தினளவன்றிக்கே அவிநி வேஸம் பெருகிவாராதின்றது. ஸம்ஸ்லேஷஸுவம் புக்கவிடமெங்கும் ஆற்றுமை யாய்த்து. அஹுப்ரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குமளவன்று. ஆஸை. ஸுவமும், ஁ஃவமும், ஸ்வரூபேணாஸ்யிதியும் என்றுமுன்று; ஸ்வரூபேணாவஸ்யிதியில் நிற்குந் தில்லை. [அந்நோ]-இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டிவந்தே! கலவியில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவாலாற்றாமை உனக்கு உபதேசம்யமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஒருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன?—[பசு விரைமேய்க்கப் போக்கு - வீவ] - போக்கு - போக்குக்களானவை, “பசுவந்தன” என்னுமாபோலே, [வீவ] - தவிர்வனவாகவேணும். அதுவேண்டுகிற தென்னென்ன? [மிகமிகஇனி உன் னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம். பிரிவையென்று - செய் யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உன்னைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி]-முன்புத்தைப் பிரிவு களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

எரு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் ஸ்ரீக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷ ஸுவமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னும் இதினாலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஸ் லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுயாம்.

[தகவிலை இத்யாதி] - (நீ - கண்ணை - தகவிலையே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பேண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே. பேண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்த்தயனே யாகாநின்றாய். “நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநினைத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்” என்று இவள் ஸ்ரீக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலைஇத் யாதி] - நூறுயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் “அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே” என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வேளுக்கப்படுக்கவாறே, அத்தைக் கண்டு இதினுடைய ஸமாபாநாரூமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிபாங்கையும் ஸமாபாநரு மாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுயாம். இப் போதை ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையறியப்படுக்கார்

இரண்டாம்பாட்டு.—தகவிலை இத்யாதி. “தடமுலைபுணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா” என்றதொடங்கி “வேட்கை” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

“நீகண்ணை - தகவிலை” என்று - அநுவாதம். “பேண்களுக்கு ஸ்வம்மான” இத்யாதிவாக் யாநந்தரம் - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி வாக்யம் அநுவாதேயம். மேலுக்கவதாரிகை - நம்மை இத் யாதி. “புணர்தொறும்” என்றதாக்குவாவம் - நூறுயிரந்தரம் இத்யாதி. இப்போதை ஸம்ஸ்லேஷந் தன்னையே சொல்லுகிறதென்றது - இப்போதையில் ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லுகிறதே முக்யமென்ற படி. “தடம்” என்றதாக்குவாவம் - தன்னை இத்யாதி, “நேதிநேதி” என்றுபவெத்தையென்றபடி.

பவேத்தையாய்த்து இவற்றை அநுலவிக்கப்புக நானும்பவேது; துலைய அநுலவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; ஹோக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணாத ஹோக்யதாதிசயத் தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சகவேள்எம்] - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுஹஸாமரம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுஹிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: * அதனிற்பெரிய என் அவாவிறே இவளது. அன்றியே, [புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காராச்சகவேள்எம்]- அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷம் காதாசித்தகமாய், ஸுஹம் நிரதிசயமாயிருக்கை. † “நிலத்தினும் பெரிதேவானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனோடுநட்பே” என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுஹந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்? [வ்'சம்பு இத்யாதி] - ஸர்வபுராயங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்கும்திறே ஆகாஸு மாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கோலேகொள்ளாநின்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, விசும்பென்று-பரமபடிமாய், - “தாமரைக் கண்ணனுலகு” என்னக்கடவதிறே ஸுஹாதிசயத்துக்கு. ஆக, - தீர்பாத்விவாதிதியையும் விஞ்சி, உலயவிலுதிதியையும் தன்னுள்ளேயாடபடியிருக்கிற அறிவையும் மேலிமே

ஏதத்விவரணம் - துலைய இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - ஹோக்தாவால் இத்யாதி. உண்டறுக்க - அநுலவித்துத்தலைக்கட்ட. புணர்தோறும் - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குத் தோறும். அதுக்கடினது? என்ன - கலக்கிற இத்தாதி. இருவர்படியும் எப்படியிருக்குமென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்ய த்வயம். அவன் ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும் என்றபடி. “புணர்ச்சி” என்று - அல்பஸம்ஸ்லேஷமாய், ஆராச்சகவேள்எம் - அதுக்கடங்காத நிரதிசயஸுஹம் என்றருளிச்செய்து, “புணர்ச்சி” என்று - காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமாய், “ஆராச்சகவேள்எம்” என்று - அதுக்கடங்காத நிரவயிகஸுஹமென்று யோஜநாந்தரம் - அன்றியே புணர்தோறும் இத்யாதி. அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவயிக ஸுஹமென்னுதல், காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவயிகஸுஹமென்னுதலென்று அர்த்தத்த்வயம். ஸம்ஸ்லேஷம் அல்பமாய் ஸுஹம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும், ஸம்ஸ்லேஷம் அல்ப காலமாய் அத்தாலே ஸுகம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும் இரண்டுக்கும்வேதம். “அல்பஸம்ஸ்லே ஷத்தாலே அநவயிகஸுஹமுண்டு” என்கைக்கு ஸவ்வாதம் - நிலத்தினும் இத்யாதி. இச்செய்யு ளிலே அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அதிகஸுஹமுண்டாமென்று எங்கேசொல்லிற்றென்ன - குறிஞ் சிப்பூ இத்யாதி. தாழ்வரையில் கறுத்தகோலையுடைய குறிஞ்சிப்பூவின் ரஸத்தைக்கொண்டு மிக்க தேனை ஸம்பாதிக்கிற நாட்டையுடையவனோட்டை ஸ்லேஷம், பூமியைப்பற்றவும் பெரிதாய் ஆகாஸத் தைப்பற்றவுமுயர்ந்து நீரைப்பற்றவும்நிறைந்திருக்குமன்றே? என்றபடி. உயர்ந்தன்று என்றது - உயர்ந் ததென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றையிரண்டு ஹிதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சஹிதங்களைப்பற் றவும் பெரியதென்றபடி. இத்தால் - அல்பரஸத்தைக்கொண்டு அதிகமானதேனை ஸம்பாதிக்கிறதேசு மாகையாலே அத்தேசத்தையுடையவனுடைய அல்பஸம்ஸ்லேஷம் அதிகஸுஹாவஹமென்றுகருத்து. “விசும்பிறந்து” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. மோக்ஷஸுகத்தைப்பற்றவும் ஸம்ஸ் லேஷஸுகம் விஞ்சியிருக்குமோவென்ன - தாமரை இத்யாதி. அதாவது - அத்தந்த விஷயாஸத்தனு யிருப்பானொருவனை மீட்கைக்காக “காமபுருஷார்த்தம் அல்பாஸத்திரத்வாதிதோஷதுஷ்டம், மோக்ஷ ஸுகமேகாண் அநந்தஸத்திரமலம்” என்ன, விஷயாஸத்தன் சொல்லுகிறான் - “தாம்வீழ்வார்மென் றோட்டியிலினிதுகொல், தாமரைக்கண்ணனுலகு” என்று: தாமரைக்கண்ணனுலகுண்டு - மோக்ஷ ஸுஹம்; அது, தாங்களேவிழுந்துஆசைப்படும் ஸ்திரீகளுடைய மருதுவானதோளிலே யுறங்குகிறதற்காட் டில் இனிதுகொல்? அன்றேயென்றபடி. “தாமரைக்கண்ணனுலகு - இனிதுகொல்” என்றவ்வயம். த்வீ டியார்த்தத்தை விவக்ஷித்து, “விசும்பிறந்துஅறிவைமூழ்க்க” என்றதின் அர்த்தத்தைநிமயிக்கிறார் - ஆகஇத் த்யாதி. முழிக்கச்சூழ்ந்தது - மூடும்படியிஞ்சியிருக்கிற அந்தச்சகவேள்எமென்றபடி. “அதனிறபெரிய

படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்த தாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர் அவதியில்லை யென்னுமபடியாய்த்திருந்தது; அதுவும் வற்றினபடியைக் கண்டவாறே, இது பேருக்காறுவற்றி அடிசுட்டாற்போலேயாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிதே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இந்த்ரஜாலமென்றும் - அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாத படியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்யாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிநேயிருப்பது. ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷம் அவகாசத்தையுண்டாக்கும்; அந்த அவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றுமை புருந்தது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அவிநிவேசம்; “என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” என்றாரே அவரும்; ஆர்யத்தின் அளவல்லவாய்த்து அவிநிவேசம். ஸுபேஷுஷங்கடும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேண வஸ்யிதியும் என்று முன்றுண்டிதே; அதில் ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்வேதே! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவில்வந்த ஆற்றுமைக்கு நான் சொல்லவேண்மப்படியாவதே!. கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றுமை யொருதலையிலேயாவதே!. ஆனால் செய்யவேண்வேதென்னென்னில்?—[நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்கிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவினியுன்னிப் பிரிவையாமால்] - மேன்மேலெனஉன்னிப்பிரிவாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிரை

வென்னவா” என்னக்கடவதிறே. ஆராச்சகவெள்ளமானது கனவென நீங்கினபடியென்னென்ன - அதின்பரப்பை இத்தயிவாக்யத்தயம். அதின்பரப்பை-ஸுபத்தின் கையுல்யத்தை. அதுக்குஹேது வேதென்ன - அப்படியகலந்தவன் இத்தயாதி. அதாவது - அவ்வஸ்துவின் வைலக்ஷணயம் பிரிவிலும் அப்படிபண்ணவற்றென்றபடி. அப்படியென்றது - ஆராச்சகவெள்ளம் உண்டாம்படியென்றபடி. “கனவு” என்று - ஸ்வப்நம்; அன்றிக்கே, அபர்யாப்தமான கலவியாகவுமாமென்கிறார் - கனவென்றும் இத்தயாதி. “கனவு” என்று - அபர்யாப்தமான கலவியைச்சொல்லுமோவென்ன - இதுவும் இத்தயாதி. இதுவும் - கலவியுமென்றபடி. உயிரினுடையஅகம் - ப்ராணஸ்தாநமான மநஸ்ஸு. அகமகந்தோறும் - மநஸ்வினுடைய அவகாசந்தோறமென்றபடி. அணுவானமநஸ்ஸுக்கு அவகாசமுண்டோவென்ன-முன்புள்ள இத்தயாதி. உத்தத்தை யறுவதியாநின்றகொண்டு, “உன்புக்குஆவியின் பரமல்லவேட்கை” என்றதுக்கு அந்தமருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸ்லேஷம் இத்தயாதி வாக்யத்தயத்தாலே. “ஆத்மவஸ்துவின்ளவல்ல அவிநிவேசம்” என்றதுக்கு ப்ரயாணம் - என்றனளவன்றால் இத்தயாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, “மாலெனடியோனே” இத்தயாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆர்யத்தின் இத்தயாதி. “அந்தோ” என்ற பதோபாதாநாந்தரம், ஸுகதுகங்குகளும் இத்தயாதிவாக்யம் அதுஸந்திப்பது. “அந்தோ!” என்றதுக்குஊவம் - ஸுகதுகங்குகளும் இத்தயாதி. ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியாவது-ஸுகதுகங்களிரண்டுமின்றிக்கே யிருக்கிற அவஸ்தை. “அந்தோ!” என்றதுக்குஊவாந்தரம் - இதுதனக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - கலக்கிறபோது இத்தயாதி. எதத்விவரணம் - கலவிக்கு இத்தயாதி. மிகமிக - மேன்மேல். “உன்னிப்பிரிவையாம்” - உன்னுடைய விஸ்லேஷமுண்டாம். உத்தரோத்தாமுன்னுடைய விஸ்லேஷவ்யஸந்வருமென்றபடி. “பிரிவையாம்” என்றிருக்க, பிரிவாம் என்பாடுன்னென்ன - பிரிவையென்கிற இத்தயாதி. செய்யுட்பாடு - அவ்யயம். “பாட்டுடென்னவும் செய்யுளுடன்படும்” என்றிருக்கையாலே, செய்யுளுன்று - பாட்டாய், பாட்டுன்று - சேருகையாய், சந்தஸ்ஸுசேரும்படி யென்றபடி. ஆக, செய்யுட்பாடாயென்றது - சந்தஃபூரணர்த்தமாயென்றபடி. ஆல் - அஸை. “போக்கு” என்று ஏகவசநாய், “வீவ” என்று பைஹுவசநாவானென்

மேய்க்கப்போக்கு வீவ. “பசுவந்தன்” என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்பவேன வாச. [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வீவன்நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டுஎன தாவிவேமால், யாவருந்துணையில்லையானிருந்துஉன்னஞ்சனமேனியையாட் டங்காணேன், போவதன்றுஒருபகல்நீயகன்றால்போருகயற்கண்ணிணீரும் நில்லா, சாவதுஇவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்தஇத்தோழுத்தை யோம்தனிமைதானே.

ஆ.—(வீவனின்.) - உன் பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடிவன்; விராஹா^௧ நியாலே என்னுத்தமா தஹ்யமாநமாகாநின்றது: பின்னையொரு துணையுமில்லை; உன்வாவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனியேயிருப்பன்; என் துணையானவுன்னை வரவுங்காணேன்; நீ யகன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது; இக்கண்ணீரும் நில்லாது; இந்த ஒருதலைமாத்திரமான ஸ்நேஹமானது சாலப்பொல்லாதாகாதே! என்கிறான்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீஉபேக்ஷித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களே ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஸிக்கவேணு மென்கிறான்.

[வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமுச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் டி^௨யமாகாநின்றது; நீ போனவாறே ஸர்வமும் ப்ரதிகுலமாம்; இவ்வவஸாஉத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்த ஸ்ரமஹாமான வடிவையுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்துகாட்டாது; வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அலபந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுகிறனவில்லை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கின மேலுக்கு] - எங்களுடைய விஸ்வீஷம் உபரிப்பதென்றுமாம். முடிந்து பிழைக்க வேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விராஸுமாவது தனிமை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், உர்ஸநீயமான வடிவழகையுடைய உன்னைக்காணாதே க்லேஸிக்கிற எங்களுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறான்.

நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு—(நீ ஸ்வதர்மாநுஷ்ட்டாநமாக நினைத்துப்போருகிற) உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் - நான்முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர்கொண்டு - (விராஹவ்யஸ்யாலே) வெவ்விதாகமுச்சுவிட்டு, எனதுஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் - அத்தாலேபரிதபியாநின்றது; (அவ்வவஸ்யையில்), துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை - ஒருவருமில்லை: (அவ்வவஸ்யைத் தாலே), யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சநம்போலே

னென்ன - பசுவந்தன் இத்தாதி. அதாவது - பசுக்களென்று அர்த்தாத்வித்திக்குமாபோலே, போக்குக்கள் என்றும் வித்திக்குமென்றபடி. “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்தாதி. (உ)

ஶ்ரீயமான உன்வடிவ, ஆட்டம் - நடையாட்டம், காணேன்-; நீ அகன்றால் - நீ போனால், ஒருபகல் - அந்தவொருபகல்தான், போவது அன்று-போகாதேநில்லாநிற்கும்: (ஆற்றமையாலே அலமந்து), பொரு - (தன்னில்தான்) பொருகிற, கயல்-கயல்போன்ற, கண்ணினை - நீ கொண்டாடும்கண்ணிரண்டும், நீரும் நில்லா-நீர்தணித்தாலும் நிற்கிறன வில்லை; இவ்வாய்க்குலத்து - (நீ பிறந்த) இடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த-இடையராய்ப்பிறவாதே இடைச்சிகளாய்ப்பிறந்த, தொழுத்தையோம் - தண்ணியோமான எங்களுடைய, இத்தனிமைதானே - இத்தனியிருப்புச்செய்தது, சாவது - போவதாகவேணும். தனிமை - ஸ்வலாவமாகையாலே, அதன்முடிவு தங்கள்முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே எங்களுக்குச் சாவாவதென்றுமாம்.

இ.—முன்றாப்பாட்டில், நீ உபேகித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஸிக்கவேண்டுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - “பசுமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக்கைத் தவிரலாமோ?” என்ன; உன்போக்கிலே நான்முடிவன்; ஸ்த்ரீவயம் மலிக்கவரும் ஶர்மம் ஶர்மமல்ல காண்! இது உனக்கு முடிவாகிறபடி எங்கனே? என்ன, — [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்து வெவ்விதாக நெடுமுச்செறிந்து, அத்தாலே ஹ்ருடியம் உலர்ந்து, விரஹாநீதியாலே வேவாநின்றது. நான் போனால் வ்ருத்தகீர்த்தத்தாலே ஶரித்தாலேவென்ன? — [யாவரும் துணையில்லை] - நீபோனால் உதவக்கடவதோழியரும் துணையல்லர்: குயில்முதலான பதார்த்தங்களும் ப்ரதிகுலமாம். துணையான உன்ஸந்தியியில் எல்லாரும் துணையாம், நீபோனாலொரு துணையில்லை. [யான் இருந்து] - ஷுவ்வவஸாடித்திலும் துறே பிராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடியவுமொட்டாது, ஶரிக்கவுமொட்டாது. நசையாலே முடியவுமொண்ணாது, ஆற்றமை தரிக்கவுமொட்டாது. [உன் அஞ்சனமேனியை யாட்டம்காணேன்] - இருந்தால் ஜீவிக்கும் ஜீவநமும் பெறேன். ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணேன். உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரிந்தார் பிழையா ரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் மூணத்திலும் இழியாளிறே: வடிவையிறே ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - நடையாட்டம். இதெல்லாம் ஒரு பகலளவுக்கேயென்ன - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்] - நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முப்பது நாழிகை சென்றால் ஒருக்ஷணமும் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. உனக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக்கும்? காலத்தினுடைய குறையும் நிறையும் விஷயாநமாயிறே யிருப்பது. கலவியில் கல்பம்க்ஷணமாய், வ்யதிரோகத்தில் ஒருக்ஷணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸநத்தாலே அலமந்து பொருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர்மாறுகிறதில்லை. கண்ணீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பின்னைச் செய்யவடுப்பதென்? என்ன, — [சாவது இத்யாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நஸிப்பது. அதாவது - முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமென்கை. [தனிமைதானே - சாவது] - எங்களுக்குத் தனிமைதானே யிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விராஸமென்றுமிரண்டில்லை யென்றுமாம். நாங்கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிரவுமாம்: இந்த ஒருதலைக்காமம் நஸிக்கவேணும்.

நாடு. — மூன்றும்பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேண்டுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன் - நான்முடிவன். “அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?” என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பவிக் கக்கிடாய்ப் புதுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வேவ்ஷயிர் இத்யாதி] - என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெழ்ச் செறிந்து அதுவேஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது; வீரஹாம¹ நிகொளுந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச்சோரியவல்லையே யென்கிறாள். [எதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும் [யாவருந்துணையில்லை] - துணையான நீதானேபோலாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார்தானேயில்லை: குயில் மயில் தோடக்க மாநவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. [யானிருந்து] - நீபோனால் படுவற்றைத்தான் படப் பெற்றேறே? எல்லாம் பட்டும் னுறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் காணலா மென்னும் நசைமுடியவோட்டாதிதே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமாட்டாது, தரித் திருக்கவுமாட்டாது; அர்ஜுநன் பின்பிருந்து எளிவரவுபட்டாற்போலே. [உன்னஞ்சன மேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவந்ததைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேறே? * ஏழையராவி தேட்டமாயிருக்கிறதகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்] - உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே. கண்டாயாகில் “நம்மைப்பிரிந்த வர்கள்பிறையார்கள்” என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] - ஸ்வரூபத்திலாதல்

மூன்றும்பாட்டு. — வீவன் இத்யாதி. “இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த இத் தொழுத்தையோம் தனிமைதானே - சாவது” என்றவற்றைக் கடைக்ஷித்தவதாரிகை - நீ உபேக்ஷித் திருக்க இத்யாதி.

“முடிவன்” என்றால் ஜாத்யுகிதபூர்மத்தை விடப்போமோவென்ன - அதுஎனக்கு இத்யாதி. வேவ்ஷயிர்கொண்டு - நெழ்ச்செறிந்துகொண்டு. வேவ்ஷயிர் - பெருமூச்சு. தாற்பர்யம் - என் னைப்பார்க்க இத்யாதி. “ஆவி வேம்” என்றதுக்கு ஹா²ர்ச்சலாவமாதல், “ஆல்” என்றதுக்கு ஹ³வ மாதல் - இதிலே இத்யாதி. “எனது” என்றதுக்கு ஹவம் - உன்னைப்போலே இத்யாதி. நான் போனால் வருத்தகீர்த்தந்தாலே யுரித்தாலாவென்ன - யாவரும்துணையில்லை இத்யாதி. இதுக் கர்த்தம் - துணையான இத்யாதி. ஊர்ப்பகை - ஊரிலுள்ளபேரெல்லாம் பகை. “யானிருந்து” என்றதுக்கு ஹவம் - நீபோனால் இத்யாதிவாக்யவ்யயம். படுவற்றைத்தான் படுகையாவது - உத்தர க்ஷணத்திலே முடிக்கை. ஆனால் முடியவொண்ணாதோவென்ன - இன்னமொருகால் இத்யாதி. ஆனால் யரித்திருக்கிறதகென்னென்ன-பிரிந்த இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநன் இத் யாதி. அவன்போலான நிர்ப்பயித்துச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, “அஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்” என்றதுக்கு - உருவவெளிப்பாடாக்கி, அந்தவருவுவெளிப்பாடுதான் தேட்டமா யிருக்கிறதென்கிறார் - இருந்தார் இத்யாதி. விஸ்வேஷத்தில் உருவவெளிப்பாடு காமிகளுக்கு உஜ் ஜீவகமாயன்றோ விருப்பது? அதுவுமில்லையென்றபடி. ஆனால் * ஏழையராவியிலே உருவவெளிப் பாடும் யாகமாய்த்தில்லையே? என்ன - ஏழையராவி இத்யாதி. அய்வா, “அஞ்சனமேனி” என்ற துக்கு ஹவம் - இருந்தார் இத்யாதி. இருந்தார் - னுறேபிராயமாக விருந்தார். ஜீவிக்கும்ஜீவநம் - அநுஹவிக்கும்அநுஹவம், “ஆட்டங்காணேன்” என்றதுக்கு ஹவம் - ஏழையராவி இத்யாதி என்றிங் கனே யோஜிக்கவுமாம். நம் வடிவு உனக்கு அநுஹவிக்கவேணுமாகில், மெள்ளச்செய்கிறுனென்றாநி யிருக்க வொண்ணாதோவென்ன-உன்னைஇத்யாதி. கண்டால் நாம் செய்யுமதேதென்ன-கண்டாயாகில் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிக்கிடக்கத் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸ்வரூபத்திலாதல்

குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமிரி உடம்பை ஆசைப்படுவளிறே! [ஆட்டங் காணேன்]-அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறிலேன். “இதேல் லாம் ஒருபகலைக்கே” என்றான் - [போவதன்று இத்யாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ பேரநின்றால், நாழிகைமுப்பது சென்றாலும் மலையாளர் வளைப் புப்போலே ஓரடிபேராதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வலாவமல்ல:—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வலாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வலாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதொழியவேணு மிறே. கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதற்போலே யாய்த்து, நீயகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன்கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; * நாரணனைக்கண்டேன். பகற்கண்டேனிறே. “போவதன்றொருபகல்” என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது; “கலவி செல்லாநிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?” என்றிறே அவனிருப்பது; “பிரியேன்” என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [பொருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணநீர் என்றால் தகையப்போகிற தில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப் போகிறதில்லை. பொரு கிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தமோறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்வே தென்? என்ன — [சாவது இத்யாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறாய், இருக்கிலும் இருக்கிறாய்: இத்தனிமை நசிப்பது. “இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்” என்ற ஸாவிதிரியைப்போலே சொல்லுகிறான். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்க ளுக்குத் தனிமையென்றும் விநாஸமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாஸ மென்னவுமாம். “நின்னலாலிலேன்” என்னுமவிறே; “இறப்பதற்கேயெண்ணுது” என்

இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தி - காமிரி இத்யாதி. “இருந்தார் ஜீவிக்கும்” இத்தய்யாய்யமற் றின் அர்த்தாறுகுணமாக “ஆட்டங்காணேன்” என்றதுக்கார்த்தம் - அவ்வடிவோடே இத்யாதி. ஆட் டம் - ஈடையாட்டம்; ஸஞ்சாரம். “நீயகன்றால் - ஒருபகல் - போவதன்று” என்றதுக்கு லாவம் - உனக்குப்போலே இத்யாதி. விவரணம் - நீ பேர இத்யாதி. மலையாளர்வளைப்பாவது - மலையாளி கள் ஒருவன்கையிலே யொன்றைவாங்க நினைத்தால் வாங்கியல்லது போகார்கள்: வளைப்புக்கிடப்பார் கன்; அதுபோலே என்றபடி. “நீயகன்றால்” என்றதுக்கவதாரிகை-அது இத்யாதி. பகலின் ஸ்வலா வந்தானாலேவென்ன - பகலின் இத்யாதி. அதாவது - பகலின் ஸ்வலாவமேயானால், அவ னோடே கூடியிருந்தபோது ஒருகூணமாய்ப்போகிறதிறே, அப்போதும் போகாதொழிய வேணுமென்ற படி. அவன் ஸ்வலாவத்தாலே போமோவென்ன; வயதிரேக த்ருஷ்டாந்தமுபேந உபபாதம்-கூட விருந்தால் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. இவளைப்போலே அவனும் “நீயகன்றால் - போவதன்றொருபகல்” என்னவேண்டாவோவென்ன - போவதன்று இத்யாதி. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன - கலவி இத்யாதி. ஹேதவந்தாம்-பிரியேன் இத்யாதி. அதாவது - சொன்னாலும் விஸ்வலியாளென்றபடி. “பேதை நின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்றான்” என்று திருமொழி. “நீரும்” என்ற சுஸந்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. “பொரு” என்றதுக்கு லாவம். பொருகிற இத்யாதி. பொருகிற - யுத்தம்| பண்ணுகிற. விவரணம் - நீபோகிலும்|இத்யாதி. தொழக் தையோம் இத்தனிமை, என்றவயிப்பது. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இவனுக்கு இத்யாதி. அதா வது - நீ போகாதே கூடவிருக்கவேணுமென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறுளென்றபடி. “சாவது”, என் கிற இது, மாணவாசியாக அர்த்தார்த்தம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. “தனிமை-விநாசம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணதவயம் - நின்னலால் இத்யாதிவாக்யதவயம். இறப்பதற்கேயெண்ணுது - கைவல்யத்தில் மறஸ்ஸைவையாதேயென்று ஸந்தார்த்தம். கைவல்யத்தையென்னுதே, “இறப்பதற்கே” என்கை யாலே - ஊவவதில்லிலேஷம் மாண மென்றபடி. இத்தால் - கைவலனுக்கு ஊவதப்பாப்தி யில்லை மென்றுகருத்து. திருநெடுந்தாண்டகம், “மின்னுருவாய்” இத்யாதி. தொழ்த்தையோம். தண்ணி

றூரே யவரும். அன்றிகே, [தனிமை- சாவது] - இத்தனிமை சாலப்போல்லாதேன்னவு
மாம். இவ்வொருதலைக்காமம் பேராவது. ஏகக்கிளைத்தலைவி பொறையழிந்தால்எல்லாம்
சொல்லப்பெறுமிதே. (16)

(172)

நான்காம் பர்ட்டி.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார் துயரமும்நினைகில
கோவிந்தாரின், தொழுத்தனிற்பகக்களையேவிநும்பித் துறந்தேம்மையிட்டு
அவைமேய்க்கப்போதி, பழுத்தநல்லமுதின்இன் சாற்றுவேள்ளம்பாவி
யேன்மனமகந்தோறும்உள்புக்கு, அழுத்தநின்செங்கனிவாயின்கள்வப்
பணிமொழிநினைதோறும்அவிவேமால்.

ஆ — (தொழுத்தையோம்.) - அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள்படுகிற வ் பஸநத்தையும் ஒன்றும்பாராதே, உன்னுடைய பசுக்களையே யுகந்து எங்களைத்துறந்து பொகட்டு அவை மேய்க்கப்போதி என்ன; “உன்னுடைய கடாஷ்டமே யூரகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப்பிரிந்துபோகையாவதென்” என்றாற் போலே ஸாந்த்வரூபமாய் ப்ரேமகர்ப்பமாய் அகிம்சுரமாயிருப்பனசில பணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள; இவையிறே நினைக்கநினைக்க என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், இவன் போகிறாருன்னு இப்பிராட்டி. நோவுபடப் பூக்கவாதே, “உன்னைப்பிரிய ஸம்ஹாவகையுண்டோ?” என்று மற்றும் ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளை யநுளிச்செய்ய, இவையிறே என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் என்றுதொடங்கி] - கோவந்தா! அலிமதரைப்பிரிந்தார் படும் விஸ்வேஷமும், உன்னைப்பிரிந்து நாங்கன்படும் வ்யஸறமும் கினைக்கிறிலை; உன் தொழுவில்நிற்கும் பசுக்களையே ஆதரித்து அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமோபோலே எங்களைப்பொகட்டு அவை மேய்க்கப் போகக்கடவை, [பழுத்த நல்லமுது என்று தொடங்கி] - பக்வமாய் விலகக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனியசாற்று வெள்ளம் போலே ஹோமீயமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழிகளை ஹ்ருதயாவகாஸந்தோறும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்திரீரமாக்க, உன்னுடைய சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரகூடமான பணிமொழிகளை கினைதோறும் ஆவி வேவாரின்று.

யோம். மூன்றாமாத்தத்துக்கு, "தனிமை - சாவது" என்று - தனிமை மரணஸமமென்று ஸப்தாந்தம். அதாவது - "ஆடுதொடரிடும் வாருவொடும் தாவிடும் ஓராஜகூடும் | ஆகதெஸா

திரிபுராஜ்யத்தின் தாயகத்திலிருந்து” என்றதோடு சாவதுக்குக் குடிமென்றும், பொல்லாதென்றபடி. “தனிமை - சாவது” என்றவ்யம். அவன்செய்தபடி கண்டிருக்குமொழியி, கற்புடைய தலைவி “நீபோனால் முடிவன்” என்னலாமோவென்ன - கைக்கீளை இத்யாதி. கைக்கீளை யென்று - ஒருதலைக்காமமாய், தலைவியென்று - நாயகியாய், ஒருதலைக்காமமுடையநாயகி யென்றபடி. பொறை - கடிமை. (க)

(五)

ப.—அநந்தரம், ஆப்ரிதரக்ஷணஸ்வஹானஸீ ரக்ஷயைகதேசமான எங்க னைப்பொகட்டுப்போகாசின்றாய்; நாங்கள் உன்னுடைய க்ருத்ரிமோக்திகளை நினைத்துக் லேஸியாசின்றோம் என்கிறார்.

கோவிர்தா - (கோபீஜநரக்ஷணத்தாலே) கோவிர்தா விலேஷகம்பண்ணினவனே! தொழுத்தையோம்-(உனக்கு ரக்ஷபவர்மமாய்) அடிமைப்பட்ட எங்களுடைய, தனிமையும் - தனிமையையும், துணை - துணையானஉன்னை, பிரிர்தார் - பிரிர்தவர்கள், துயரமும்-ஆற்றாமையையும், நினைகிலே - நினைக்கிறிலே; (பிரிர்து தனிமைக்குஆற்றாமைப்பட்ட ஆர்த்திபாராதே), உன் - உன்னலிமாநமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில், பசுக்களையே - பசுக்களையே, விரும்பி-ஆதரித்து, எம்மை - (ரக்ஷயைகதேசமான) எங்களை, துறந்து - அநாதரித்து, இட்டு - பொகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்காகவே, போதி - போகாதிற்புதி: (அதுக்குமேலே), பழுத்த - பரிபக்வமாய், நல்அமுதின் - தெளிந்த அம்ருதத்தினுடைய, இன்-இனிப, சாற்றுவெள்ளம்-ரஸத்தினுடைய வெள்ளமானது, பாஷியேன் - பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடைய என், மனமகந்தோறும் - நெஞ்சுபுடைதோறும், உள்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படியாக, நின் - உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, கனிவாயின் - கனிபாலே ஷோக்யமாயிருக்கிற திருப்பவளத்தில், கள்வம் - க்ருத்ரிமமான, பணி - தாழ்ந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை, நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறும், ஆவி - என் ப்ராணன், வேம் - பரிதபியாசின்றது. பணிமொழி - தாழ்வையுடைத்தானமொழி; சொன்னமொழியென்னவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாரே, “உன்னைப்பிரிய ஸம்ஹவநையுண்டோ?” என்று இப்புடைகளிலே ஸவிநயமாகச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லப்புக, இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறார்.

[தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட திரளிலே படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தங்கள் தோல்வியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிர்தார் துயரமும்] - துணைபிரிர்தாரென்று - உன்னைப்பிரிர்தாரென்றபடி. “துணைபென்றால் த்னிஷ்டமாயன்று காணிருப்பது” என்னும் ஆச்சான். அவனே துணை; அல்லாதாரெல்லாம் கழுத்துக்கட்டி. தொழுத்தையோம் தனிமையும் அறிகிறிலே, துணைபிரிர்தார் துயரமும் அறிகிறிலே. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் அறிகிறிலே; பிரிகிறது உன்னை யென்றும் அறிகிறிலே. [கோவிர்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிர்தாவிலேஷகம் பண்ணிற்று. [உன்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷயமிரண்டானால் ஒருதலையை விரும்பவேண்டுமென்தென்? உன்தொழுவிலே வளைத்துவைத்தபசுக்களையோ விரும்பலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிர்தால்வரும் ஆற்றாமையறிபாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களை யனைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஈஸையிலும் நினைவுஅங்கேயாய், கண்ணியென்பது, பசுவென்பதாகாநிற்கும்: மித்யாபிரம்ஹணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதரை “பசுவின் காவிலே முட்பாய்ந்தால் இடையன்தலைகாண் சீக்கொள்ளுமது” என்பர். உடம்பில் முட்பாய்ந்தால் ஁ஷ்டாதுவம் ஆத்மாவதிறே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித் தங்களை ஸந்த்யஸித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மையிட்டு]-அசேதநபதார்த்தங்களைப்

பொருட்போலே எங்களைப்பொகட்டு. [அனை மேய்க்கப்போகி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மிருக்கும். அவற்றின்பின்பு போனால் நம்மை நினைப்பதும் செய்யான். அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸந்தியேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - “நாம் போகையாவதென்? போன்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னுற்றமை உங்களுக்குண்டோ, மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறோம் இத்தனையன்றோ?” என்று சிலரீசஜாஷணத்தைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பக்வமாய் விலக்ஷணமான அந்ருத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே ஹோக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலவிபிலே ஒருவகையான வாழ்நுதத்தைச் சொல்லுதல். [பாவியேன்] - அந்ருதம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, “பிரியேன்” என்னுமது விஷஸமயிற். ஹ்ருதயாவகாஸந்தோறும் பிரிக்கவொண்ணாத படியழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலிருக்கிற வாயில். [கள்வப்பணிமொழி] - எழுதிக்கொள்ளுகிற தமிழ்த்பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையாலே நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிற்றிருப்பது. [கள்வம்] - நினைவொன்றும் செயலொன்றாமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - “தரிக்கலாமோ?” என்று நினைக்கப்புகும்; அதுகான் வாய்கமாய்! பின்னையும் விடமாட்டான்; இப்படி யுருவச்செல்லாதிற்கை. [ஆவி வேமால்] - தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணானது வேவாசின்னது. க்ஷணிக படிர்யம்போலே உத்பத்தியும் விகாஸமுமாய்ச் செல்லாதிற்கை. அம்நி ஆஸ்ரயாஸிபாயிற்றிருப்பது?

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபட்டபுக்கவாறே “உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்வாவநையுண்டோ?” என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவையிறே யென்னை யழிக்கிற தென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பேண்களும் கூடிப் படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்றதோல்லி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார்துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. “துணைபென்றால் த்விஷ்ட்டமாயன்றுகா ணிருப்பது” என்னுமாச்சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொரு

நாலாம்பாட்டு.—தொழுத்தையோம் இத்யாதி. “நின்செங்கனிவாயின் கள்வப்பணி மொழி நினைதொறுமாலிவேமால்” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார், இதுக்குக் கீழோடே ஸங்கதி - இவன்போக்கை இத்யாதி.

“தொழுத்தையோம்” என்ற ஹைஸுசநார்த்தம் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹிவம் - தொழுத்தையோம் என்றும் இத்யாதி. “துணை” என்றால் உன்னையென்று காட்டுமோவென்ன - துணையென்றால் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களும் இத்த்யாதிவாக்யத்வம். அவனையொழிந்தார் துணையாகவொண்ணாதோ, அவனே துணையாகவேனுமோவென்ன; “அவனொருவனுமேதுணை, அல்லாதாரெல்லாம்பாதார்” என்று ஷ்ரிபிப்பியாசின்னுகொண்டு, அதுக்குப் ப்ராணமும்காட்டுகிறார் - துணையாவான் இத்த்யாதிவாக்யத்வத்தாலே, கழுத்துக்கட்டி - கழுத்திற்தட்டிபோலே பாதகமென்று ஸ்வஹிவார்த்தம்; கழுத்திலேகட்டப்பட்ட லிங்கமென்று யு.வ.வி.

வனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது; * வன்துணையிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலே, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலே. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறதுன்னையென்றும் பார்க்கிறிலே. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றே கோவிந்தாவிஷேகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பின்தோடருமிறே. அதாவது - தன்ஸ்தீர் ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களை விரும்பி அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேமீத்தனையிறே. [நின்இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷயகோடி இரண்டானால் ஒருதலையே விரும்பவேண்டுகிறதென்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும்பினாலாகாதோ? [நின்தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வளைத்து வைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையணைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்களையே] - நீ போனால் பிரிவுக்கு ஆற்றாமையுடைய அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக் கட்டிக்கொடுகின்றதாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கொடுப்போகாநின்றதென்பதாய் வாய்வேருவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சுஅங்கேயாய்த்து. இங்குள்ளது மித்யாபிரம்மணமே. பிள்ளையமுதனார், “ஒருபசுவின் காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கோள் ளுவது” என்பாராம். ஸரீரத்திலேயானது வந்தால் ஸுவாசுரஜங்கள் அறுவலிப்பான் ஆத்மாவிறே. [துறந்துஎம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்யஸித்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதநபரிமாணங்களைப் போகமோபோலே எங்களைப் போகட்டே. இவர்களுடனுக்கும்போதும் அவற்றை ஸமரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே போனால் இவர்களை நினைவான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்யஸியேயமையும்; “இடறவேன்பிள்ளையைப் போக்கினேன்” “எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்” என்று வயிறுபிடிக்கவேண்

வன்துணை - வலியதுணை, திருமொழி, மூன்றும்பத்து, எழாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு, “என்துணையென்று” இத்யாதி. தாத்தாயார்த்தமாகத், “தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபிரிந்தார்” என்கிற புநருத்திக்குப் பரிஹாரமாதல் - பிரிகிறோம் இத்யாதி. அதாவது - எங்கள் மார்த்தவமும் உன் வைலக்ஷணமும் நினைக்கிறிலையென்றபடி. “கோவிந்தா” என்றத்தை “தொழுத்தையோம்” இத்யாதியோடே கூட்டிஹாவம் - பசுக்களையும் இத்யாதி. அதாவது - எங்களையும் ரக்ஷியாதேவிடலாமோவென்றபடி. “கோவிந்தா - பசுக்களையேவிரும்பி” என்று மேலேகூட்டிஹாவம் - பிறவிப்பாடு இத்யாதிவாக்யவ்யம். “பசுக்களையே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷய இத்யாதி. “தொழுத்தனில்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஓரிடத்தே இத்யாதிவாக்யவ்யம். தொழுத்தனில் - தொழுத்தில். இவர்கள் கைக்குள்ளே மகப்பட்டார்களோவென்ன - இவர்களை இத்யாதி. “பசுக்கள்” என்ற அல்ப சைதந்யவத்தைக்கு ஹாவம் - நீபோனால் இத்யாதி. விருப்பத்தின் சரமாவதி - இவர்களையணைத்து இத்யாதி. மலிதம் - இங்கிருக்கும்போதும் இத்யாதி. பசுக்களிடத்தில் விருப்பத்தின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. பசுக்களின் நோவு இவனதானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸரீரத்திலே இத்யாதி. “விரும்பி - எம்மை - துறந்து” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அஹற்றை இத்யாதி. “இட்டு” என்றதுக்கு ஹாவம் - அசேதந இத்யாதி. “விரும்பி - இட்டு” என்ற பதவ்யமலிதம் - இவர்களுடன் இத்யாதிவாக்யவ்யம். “போதி” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் என்று தொடங்கி நாலாவக்யம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, “மிடறு” இத்யாதி, “பற்று மஞ்சள்” இப்பாதி-என்றுக்கு - என்னப்ரயோஜனத்துக்கு. அவர்கள் சொன்னதுக்கு ஸமாதானம் பண்

† ரஸாயநமிவாதுரஃ என்று பாடம்.

வேமால்]- தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணனானது வேவாரின்றது. அகநி ஆஸ்ரயாஸியாய்நே யிருப்பது. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப் பணிமொழி - பாலியேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கழுத்த - நீ மறக்கவொண்ணாதபடி பழுந்தப்பண்ண அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவி வேவாரின்றது.' (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பணிமொழிநீனதோறும் ஆவிவேமால்பகனீரைமேய்க்கியபோயகண்ணை! பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப்பெருமதமாலையும்†வந்தன்றாலோ [தந்து மணிமிகுமார்வினின்முல்லைப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துள்வாயமுதந் அணிமிகுதாமரைக்கையைஅந்தோஅடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!

ஆ.—(பணிமொழி.) - “பசுமேய்க்கப்போகாதிருக்கச்செய்தே இப்படிப் படுகிறதென்?” என்ன; பசுமேய்க்கப் போனாயே மல்லையோ? பசுமேய்க்கப்போய்ப் பசுலு மெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப் பெருமதமாலையும்வந்ததுகிடாய்! ஈண்டபகலெல்லாம் உண்ணப்பிரிந்தாலுள்ள வ்யஸநமெல்லாந் தீரும்படி என்னை ஒருகால் புல்கி, ம்ருதஸஞ்சீவநமாய் அம்ருதகல்பமான் திருவார்த்தைகளாலே என்னை யுஜ்ஜீவிப் பித்து, என்னுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை என் தலையிலே ஒருகால் வைத்தருளா பென்குறள்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் உன்னுடைய ஸந்தியியிலே வர்த்தியாநிற்க, நீ இப்படிப்படுகிறதென்?” என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய; இப்பிராட்டியும், “நீ பசுமேய்க்கப்போகக் கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்; நீபோனால் நலியக்கடவஸந்ய”யை தொடக்கமான படிார்ப்புங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆலிங்க நாடிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்” என்குறள்.

[மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்பெருமதமாலையும் வந்தன்றாலோ] - அலராகின்றள்ள மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாதையானது தூவ; பெருங்கிளர்த்தியானஸந்ய”யையும்வந்தது. [பணிமிகுமார்வினில்என்றுமேலுக்கு] - கௌஸ்தலாடிகள் நிரமபெறும்படியான உன்னுடைய திருமார்பில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாயமுதத்தைத்தந்து அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள் தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

ணன் என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆஸ்ரயம் வேவானென்? என்ன - அகநி இத்யாதி. அதாவது-அகநி தனக்காஸ்ரயமான காஷ்டத்ததை ஐஹிக்குமாபோலே,நினைவும் தனக்காஸ்ரயமான ஆத்மாவை ஐஹிக்கிறதென்றபடி. அபுவா, நினைவுக்குஆஸ்ரயம் மனஸ்ஸாகையாலே,ப்ராணனென்று மனஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். முந்தினவர்த்தத்திலே, அந்வயம் - பழுத்த இத்யாதி. ‘நீமறக்கவொண்ணாதபடி’ என்றதுக்குச் சேர, ‘பணிமொழியைக்கொண்டு’ என்று கூட்டிக்கொள் வது. “வாழ்மருதம்” என்ற பசுபத்தில், ‘நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்று வெள்ளம்’ என்றுதொடங்கி, ‘அழுத்த - அழுந்தப்பண்ண, அதுக்குமேலே, கள்வப்பணிமொழி நினைதோறும் ஆவிவேமால்’ என்றுஅந்வயம். பணி-தாழ்ச்சி,மொழி-உக்தி;நீசலாஷணமென்றபடி.

† ‘வந்தின்றாலோ’ என்று ஓதுவர்.

ப.—அந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலக்ஷத்தாலே என்னை வாடைதொடக்கமானவை நலியாநின்றன, என் ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஸ்வலக்ஷித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்கவேணுமென்கிறான்.

பணி மொழி - (நீ) ஆஸ்வாஸகரமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள்தானே, (பிரிவுக்குஉறுப்பாகையாலே), நினைதொடும் - நினைக்குநீகாடுமல்லாம், ஆசி - நெஞ்சு, வேம் - வேவாநின்றது; பகல் - பகலெல்லாம், நிரைமேயக்கிப - நிரைமேயக்கைக்காக, போய - போய்விட்ட, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! பிணி - கட்டிலேபகப்பட்டு, அவிழ் - விகஸிதமான, மல்லிகை - (மதுவையுடைத்தான) மல்லிகைபை, வாடை - வாதையானது, தூவ-தூவாநிற்க, பெரு - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே, (மத்தகஜம்போலே), மாலையும் - மலை, வந்தன்று - வந்தகித்தனை; (இசின்கையிலே யகப்படாதபடி), மணி-கௌஸ்துஹ ரத்நமானது, மிகும் - பேரொளிவிஞ்சிவருகிற, மார்வினில் - திருமார்பில், முல்லைப்போது-முல்லைப்பூவானது, என் வனமுலை-என் அழகிபமுலையிலே, கமழ்வித்து-கமழும்படியாகப் பரிஷ்வய்வித்து. உன்வாயமுதம்தந்து-நிரதிசுயாஸமான உன்னுடைய வாழ்நுதத்தைத் தந்து, அணி மிகு - அலங்காரோத்தரமாய் டர்ஸயீயமான, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கையை -, அடிச்சியோந்தலைமிசை - அடிச்சியோமான எங்கள் தலையிலே, நீ, — அணியாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக ஸம்ஸ்வலக்ஷபகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. அந்தோ - ! என்னுற்றுமையை உனக்கறிவிக்கவேண்டுமே ! என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் ஸந்திவி கனாபிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது என்?” என்ன; “நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு, நீயும்போனாயே; நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாஹபூர்த்துங்களாலே நலியுபடுகிற என்னை ஆஸ்வஸிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறான்.

[பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே, உன்னைப் பிரியாமைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தைபல்ல. உன்னது கன்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அறுவதுக்குப் பாசாமிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய். நான் போனேனாவென்ன? [பகல்நிரை இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்ஸ்பாதித்து, அவன் தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறானிறே. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்யாதி] - நீபோனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நலிகையாலே, போனமை சிப்கிதம் என்கிறான். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாரந்தரத்தாலே நலியாநின்றது. சட்டவிழுகிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாதையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்த்யாஸிவேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினாற்போலே, வாதையானது குளிர்காற்றாய் வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்ககின்று விசாநின்றது. “வஜ்ஜேஸுரஸுஸுஷ்டி” - மத்தமஜமானது முன்னே தலைப்பறை கொட்ட வருமாபோலே, வாதையை முன்னேவிட்டுக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தியோடே ஸந்த்யையும் வந்தது. இவனை முடிக்கவேணுமென்று ஸந்த்யையானது கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வராரின்றது. [வந்தன்றுலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்கவொண்ணாது. அர்ஜுனனைக்குறித்து ஹத்யத்தன் விட்ட ஸக்திக்கு மார்வையேற்றற்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய். ஸந்திவிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லு

அவந்தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறுளிறே! [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்
யாதி] - நீபோனால் வ்யாக்யமகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தோடக்கமானவை
மறுவலிகையாலே நீபோன்மை நிபந்தித மேன்கிறுள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினு
டைய மணத்தை வாதையானது தூவாரின்றது. ராவணன் ஸந்யாஸி வேஷத்தைக்
கொண்டு வந்து தோற்றினற்போலே, வாதையானது குளிர்காற்றுவந்து நலியாரின்றது.
[தூவ] - வேக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாரின்றது: “**வடிசெவரலம்வடி
ஷ்ட:**” (பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட)-மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வரு
மாபோலே, வாதையை முன் நடக்கவிடக்கொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவளை
மதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராரின்றதாய்த்து [வந்தனருலோ] - வந்தது
கிடாய்; உடம்பிலே பட்டொழிந்ததுகிடாய். லமதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுந
னைப் பின்னையிட்டு உன்மார்வையேற்றற்போலே, நடுவேபுருந்து கட்டிக்கொள்கிடாய்.
பெரிய கிளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும் என்றன்குகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால்
செய்யவருப்பதென்னென்ன - [மணிமிகுமார்விலி] - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் நிறம்பெறும்படி
யான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துலத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்கு
மென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துலமிருப்பது; “நிரதி
ஸயஸுகஸ்பர்ஸ” என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலே
யாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துலம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷண
மிறே. அம்மார்விலி முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி.

ளிறே’ என்றவநந்தரம், “கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிவை யதிரங்கைபண்ணுகிறதிறுற்றம்” என
கிற இவ்வளவும் அந்யாஹரித்துக்கொள்வது. ஸந்நிஹிதனை “போனாய்” என்கிறதென்கொண்
டென்ன-நீபோனால் இய்யாதி. இது மேலுக்கவசாரிகை. கட்டவிழ்கிற - விசலிதமாகிற: பிணி -
கட்டு, முகுளம். மல்லிகைகமணத்தைத் தென்றலொழியப் ப்ராதுகாலவாயுவான வாடைவீசக் கூடுமோ
வென்ன - ராவணன் இய்யாதி. குளிர்காற்றும் - தென்றலாய், வாடை தென்றலினாகாரத்தை
எறிட்டுக்கொண்டு வந்ததென்றபடி. வேக்காயம் - ஒளஷண்யம். கடக்கநின்று வீசுகிறதற்கு
ப்ரமாணம்-**வடிசெவரல** இய்யாதி. “**வடிசெவரலம்வடிஷ்டவடிசுலாவிலிஷ்ட:**”
நிரூபலவலிதாயாவதிவாயுபுருஷோ”இதி கஷ்கந்தாகாண்டே,ப்ரதமே.வாடை

தூவ மாலையருகிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்-மத்தகஜம் இய்யாதி.இது“பெருமதம்” என்றத்தைப்பற்ற.
தலைப்பறை - முன்னேகொட்டுகிற வாத்யம். மாலை - ஸந்யு யை. மாலை வாதையைக் கூட்டிக்
கொண்டு வருவானென்னென்ன - இவளை இய்யாதி. வந்தன்று - வந்தது. விவரணம் - உடம்
பிலே இய்யாதி. ஆனால் செய்யவருப்பதென்னென்ன - லமதத்தன் இய்யாதி. “பெருமதமலை”
என்றதற்கு ஸப்தார்த்தம் - பெரியகிளர்த்தியை இய்யாதி. ‘ஆனால் செய்யவருப்பதென்’என்ன,
என்றவநந்தரம், ‘லமதத்தன்’ இய்யாதிவாக்யம் துஸந்தேயம்; இது “மணிமிகுமார்வு” இய்யாதிக்கு
அவதாரிகை யென்றகொள்ளவுமாம். மணி தான் மிகும்படியான மார்வென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து,
இத்தால் ஹலிதம் - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் இய்யாதி. மணியே மிகும்படியான மார்வென்றர்த்தாந்தரம்
விவக்ஷித்து, அத்தால் ஹலிதம் - திருமார்வடங்க இய்யாதி. “வனமுலைகமழ்வித்து” என்று ஸம்ஸ்
லேஷம் சொல்லாநிற்க, தத்விருத்தமன்றோ கௌஸ்துலமென்ன-கலவியிலும் இய்யாதி. அதுக்
கடியேதென்ன - நிரதிஸய இய்யாதி. நிரூபகமாகையாலும் கழற்றவொண்ணதென்று பரிஹாராந்
தரம் - இவளுடைய இய்யாதி என்னுதல், “மணிமிகுமார்வு, வனமுலை” என்ற பதத்வயத்துக்கும்
ஹாவமாதல். ஸப்தார்த்தம் - அம்மார்விலி இய்யாதி. முல்லைப்போது-முல்லைப்போதாலே யென்ற
படி. போது என்று - புஷ்பமாய், முல்லைப்பூமாலையைச் சொல்லுகிறது. “மணிமிகுமார்வு - முல்

ஸ்ரீகௌஸ்துலத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே ஹோமோபகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என்கையாலே, அம்ராம்யமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூசுதல் விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும், கோது அங்குமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையொழியக்கூடாதினே; “கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய” (கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய)

என்றற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்ஸ்லேஷஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே யாரணர்த்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிதே பேசுவது, அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாழும்ருதத்தைச் சொல்லவமாம். பேச்சு என்று நிரவ்ஹித்துப்போருவது [அணிஇத்யாதி] - உன் போக்கைநீனெத்து நானீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நானீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமிகுதாமரைக் கை] - ஆவரணப்ரகரமாய். அதுதான் மிகையாம்படி “ஸவபுலவிஷணவவிஷாஹபு” (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ) என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆவரணமென்கிற கையை. “பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு யாரகமாக உன்கையில் ஆவரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆவரணத்தைத்தா” என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிடவேவக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான்ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாளாகவுமாம். அத்தைச்சேய்து அவன் போகப்புக்கவாறே ஸ்ரீமலையாகிருளினே. [தாமரைக்கையை] - ஆவரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்ல

லைப்போது” என்ற பதச்சேர்த்துக்கு ஸாவம் - ஸ்ரீகௌஸ்துலத்தோடு இத்தாதி. முலையைப் பரிமளித்தாக்கினு லமையுமோவென்ன - தோளில் இத்தாதி. அம்ராம்யமாக - கோப்யமாகவென்றபடி. முலை என்னுதே “வனம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவம் - குளித்து இத்தாதி. “என்” என்றதுக்கு ஸாவமர்தல். “வனம்” என்று - அழகு. “கமழ்வித்து” என்றதுக்கு ஸாவம் - இவை இத்தாதி. விவரணம்-அம்மலை இத்தாதி. “வனமுலைகமழ்வித்து” என்று அம்ராம்யமாகக் கலவியைச் சொல்லும்படியென்னென்ன - அம்மாலையில் இத்தாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கிம்முகம் இத்தாதி. வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய, கிம் முகம் - கிம் த்வாரம்: வழியேதென்றபடி. இந்த ப்ரமாணம் வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்வது. வாயமுதம் - அம்ருதம்போன்ற வர்த்தகையென்று முந்தினவர்த்தம். “அணி” இத்தாதிக்கவதாரிகையாதல், தாத்தப்யமாதல் - உன்போக்கை இத்தாதி. ரஸோக்தி-நானீர் இத்தாதி. முந்திரிகைப்பழம் - தாமரைக்கைப்பழம். “தாமரைக்கை” என்றதுக்கு ஸாவம் - அது தானுமீகை இத்தாதி. ஸர்வபூஷணவவிஷாஹபு என்று விவக்ஷிதம். ஆவரணப்ரகரமாய் ததுக் கடியேதென்ன; த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - பசுமேய்க்க இத்தாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அற்றுக்காட்டி - அத்தந்தபாதந்த்ரண யென்றபடி. தானே அலங்கரித்தால் உஃஹிப்பானென்னென்ன - அத்தைச்சேய்து இத்தாதி. “அதுதான் மிகையாம்படி” என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை பதோபாதாந பூர்வகமாக ஸப்தத்தி லேறிட்டருளிச்செய்கிறார் - தாமரைக் கையை இத்தாதி “சூயதாஸஸுவதுதாஸ வாக்ஷவஃவரிவொவபா: | ஸவபுலவிஷணவவிஷாஹபு: கிஷயபுலவிஷணவவிஷாஹபு:” ராமலக்ஷ்மணென த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாத். “தாமரைக் கையை - நீ அணியாய்” என்றத்தைக் க்டாக்ஷித்து, “அந்தோ!” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - சேர்ந்து இத்தாதி. “தாமரைக்கை” என்று - கையில் குளிர்ந்தியைச் சொல்லிற்றினே, “அணி

(F)

_____

(5)

றது. ஆதலால், நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போகிறது, எங்களுக்கு ஒன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது; எங்கள் உயிரானது விராஹம்¹ நியாலே வேவக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், போனபோன விடங்கெள்ளலாம் உனக்கு அலிமதைகளான பெண்கள் அநேகர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை; நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது, எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறார்.

[அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே யிருக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி என் தலைமேலே கையை வைத்தருளவேணும். [உன்கோலப்பாதம் பிடித்ததுநடு வுனக்கு அரிவையரும்பலர்] - 'நான் போகிறேனாகக்கொண்டே இங்ஙனப்புகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து யரிப்பனோ?' என்ன, — நீபோனவிடத்திலே நடுவே உன் திருவடிகளைப்பிடிப்பார் உனக்கு அலிமதைகளும் பலர். [அதுநிற்க எம்பெண்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் நிற்க, நாங்கள் எங்கள் பெண்மைகொண்டு செலுத்தமாட்டோம். ஜீவிக்கமாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கண் என்றமேலுக்கு] - கூர்த்தப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை, மநஸ்ஸு ஸியிலமாகாநின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னுடைய பசுநிரைமேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம். நீபோகிறுமென்று எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஸியிலமாய் வேவா நின்றது.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலேஷம் எங்களுக்குக் கலேசமாயிருக்கும்; எங்கள் ஆர்த்தி தீரும்படி அமாயஸ்வலாவன உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஆழி - கடல்போலே (அளவிடவொண்ணாதஸ்வலாவத்தையுடையாய்), அம் - ஈர்ஸரீயனை, கண்ணு - க்ருஷ்ணனே! உன் - உன்னுடைய, கோலப்பாதம் - அலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோம் தலைமிசை - அநந்தரம் அஹைகளான எம் தலைமேலே, நீ அணியாய் - நீ வைத்தருளவேணும்; (வந்தால் செய்கிறோமென்னவொண்ணாது); நடுவு - (நீபோகிறகார்யத்துக்கு) நடுவே, (காற்கட்டாம்படி), அது பிடித்து - அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும் - தங்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப்பாரும், உனக்கு-உனக்கு, (பஞ்சலக்ஷ்மீகுடியும் சேஷமாகையாலே), பலர் - பலருமுண்டாயிருக்கும்; (உன்பரப்பைச் சுருக்கப்புகுகிறோமா?) அது நிற்க:- எம்பெண்மை - எங்கள் ஸ்திரீத்வத்தை, ஆற்றோம் - ஆற்றி அடக்கமாட்டுகிறிலோம்; (உன்னைப்போலே வன்மையின்றியே அஸலைகளான எங்களுக்கு ஆற்றாமையாலே), வடி - மாவடுவிற்பிளவுபோலே ஈர்ஸரீயமாய், தட - பெருத்து, கண்ணினை - (நீ ஸ்ராவாவிக்கும்) கண்களிரண்டில், நீரும் நில்லா - நீரும் தகைவுட்டுநிற்குதில்லை; மனமும் - நெஞ்சும், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்குதில்லை; அதுதன்னாலே - ஆகையாலே, (எமக்கு), நின் - உன்னுடைய, பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெடிப்பு - உத்வேகரமாயிராநின்றது; எமதுஉயிர்-எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேய் - வேவா நின்றது. அபரிச்சேத்யமான கடல் போன்ற கண்ணையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அலிமதைகள் பலர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறார்.

[ஆழியங்கண்ணு - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய்] - கண்ணிலே குளிரநோக்கவும்வேணும், தலையிலே கையை வைக்கவும் வேண்டுமென்கிறான். உனக்குத் தோற்றரை “ஐயோ!” என்று குளிரநோக்கி ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ஸ்ரமஹரமாய், ஓர்ஸநீயமான கண். [தலைமிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதினருகேயாகையாலே, ‘ஆழியங்கண்ணு’ - என்கிற ஸம் வேயநத்துக்கு - குளிரநோக்கியருள வேண்டுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக் கொண்டோ நீங்கள் படுகிறது? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தை யன்றோ? எனக்குப்போக்குண்டோ? போனால் விஷயாந்தரமுண்டோ? என்ன, — [உன் கோலம் இத்யாதி] - அதாகில் உன் திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரில் லையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிற கார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “வெஷாஸஸவஸஸாணி” அன்றோ. [அது சிற்க] - அதுகிடக்கிடாய். ஆணைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்] - எங்களுடைய ஸ்திரீத்வம்கொண்டு ஆற்றமாட்டோமென்கை. ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோமென்கை. ஸ்திரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண் டாவோ? என்ன, - [வடித்தடங்கண்ணினை நீரும் நில்லா] - எங்களைப் பார்க்கமாட் டாயோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாயிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ‘ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேரம்படி இதொரு கூர்மையே! ஷோமீயதையித்பரப்பு ஷோக்தாக்களாவன்றிக்கே யிருப்பதே!’ என்று நீ வாய்மெரு வும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமும்நில்லா] - “நெஞ்சில் தைர்யத்தாலே கண்ணீரைத் தகைவோம்” என்னவொண்ணாதபடி மஸஸ்ஸில் தைர்யமும் பேரய்த்து. [எமக்கு] - பிரிவினும் நெஞ்சு நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதன்னாலே] - மஸஸ்ஸு ஸியிலமாயாகையாலே. [வெடிப்புநின்பசுநிறைமேய்க்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிறை மேய்க்கப்போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுயர் அழல்மெழுகிலுக்கே] - எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிவிட்ட மெழுகுபோலே ஸியில மாய் உறியாநின்றது.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அவிமதைகள் பல ருளர்; உனக்குஒருகுறையில்கூட, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து யரிக்கமாட்கேறிலோம்; உன் போக்கானது எங்களுக்கு அலுவ்யமென்கிறான்.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - தோற்றரை ஈரக் கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ஸ்ரமஹரமாய் ஓர்ஸநீயமான கண். ‘நீயணியாய்’ - என்கிறவதினருகே ‘ஆழியங்கண்ணு’ என்கையாலே -

ஆறும்பாட்டு.— அடிச்சியோம் இத்யாதி. “உன்கோலப்பாதம்பிடித்து” என்று தொடங்கி “வெடிப்புநின்பசுநிறைமேய்க்கப்போக்கு” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.

‘அடிச்சியோந் தலைமிசை நீயணியாய்’ என்றது - அநுவாதம். தாத்பர்யம் - தோற்றரை இத்யாதி. தோற்றரையென்றது - “அடிச்சியோம்” என்றத்தையப்பற்ற. இங்கே கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு ஊவம் - நீயணியாய் இத்யாதி. திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸித்தமாத்ரமன்றிக்கே

‘திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கவேணும். உங்கன்கையாலே ஸ்பர்ஸிக்கவேணும்’ என்றனரே நானிருப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்கனையொழியப் புறம்பு விஷயந்தான் எனக்குண்டோ வென்ன? - ஓங்காண்! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்தயாதி]-உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “ஷோபஸவீஸஹஸாணி,” (ஷோடஸஸ்தீர்ஸஹஸராணி), “பதினாறுமாஸீரவர்தேவிமாள்.” [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புகுகிறேமோ? [எம்பெண்மையாற்றேறும்] - எங்கள் ஸ்தீர்த்வங்கோண்டாற்ற மாட்கேறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்தீர்த்வம் ஸ்வருபமானால் வருமளவும் வருந்தி ஃபரிக்கவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங்கண்ணினை நீரும்நில்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்ந்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள். நீர்மாறுகிற தில்லை. ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேரம்படி இதோருகூர்மையே! “ஹோக்யதையில் பரப்பு ஹோக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே!” என்று நீ வாய்வேருவும் கண்கள் புகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - நீ நீற்கிலும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. ‘நில்லாவாவதென்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ’ என்ன, — ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்கும்போது? என்கிறாள். ஆனால், ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றோ வென்ன? - [மனமும்நில்லா]-தையபங்கம் பிறந்து நாங்கள் புகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து ஃபரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, — [நமக்கு] - நீயாகவேணுமே யதுக்கு : பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சினாயாமைக்கும்; * யாமுடையாயன்றன்மனம்கல்லிறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸு சரியிலமாதையாலே. [வெடிப்பு நின்பசுநிறைமேய்க்கப் போக்கு] - நீபசுமேய்க்கப் போகிற

திருக்கண்களாலே நோக்கவும்வேணுமென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - உங்கள் இத்தயாதி. தாப் பர்யம் - உன்திருவடிகளை இத்தயாதி. விவரணம் - உனக்கு இத்தயாதி. போகிறகார்யமொழிய - பசுமேய்க்கப்போகிற கார்யமொழிய. “உனக்கு-நடுவு - உன்கோலப்பாதம்பிடித்தது - அரிவையரும் பலர்” என்றநவ்யிப்பது. “பிடித்தது” என்றது - பிடிக்கிறதாக்கென்றபடி. அரிவையர் - புவதிகள், “பலர்” என்றதாக்கு ப்ரமாணங்கள்-ஷோபஸ இத்தயாதி. “ஷோபஸவீஸஹஸாணிஸததெகம்

ததொயிக்ய | தாவணிக்ரோராவாணிஹவாநுஷெவகீஸுதஃ” இதிபஞ்சமேம்ஸோ ஏதர்ரிம்ஸோ (௧௮). பெரியாழ்வார்திருமொழி (௪.௧.௪). “அதுநிற்க” என்றதாக்குஹார்த்தஹாவம்-ஆனைக்கூட்டத்துக்கு இத்தயாதி. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக்கதவிட-ஹோமப்ரதிவந்யகம்பண்ண. விவரணம் - நீபோனால் இத்தயாதி. “எம்பெண்மையாற்றேறும்” என்றவநந்தம் “கண்ணினைநீரும்” இத்தயாதிமேலுக்கெல்லாம் ப்ரஸுநோத்தரார்பேண ஹாவம் - ஸ்தீர்த்வம் இத்தயாதி, எங்களை இத்தயாதி வாக்யத்தவயம். ஸப்தார்த்தம் - கூர்ந்து இத்தயாதி. கூர்ந்து-கூர்மைப்பட்டு - வடி - கூர்மை. “வடித் தடங்கண்ணினை” என்று கண்ணழகை வர்ணிக்கிறதாக்கு ஹாவம் - ஓராளும் இத்தயாதி. ஒருநோக்குக்கு ஓரான் தப்பாதபடியகப்படுகை. “நீரும்” என்ற சஸப்தார்த்தம் - நீநீற்கிலும் இத்தயாதி. விவரணம் - உன்னை இத்தயாதி. “மனமும்நில்லா” என்றதாக்கு ஹாவம் - ஊற்றை இத்தயாதி. “மனமும்” என்ற சஸப்தார்த்தம் - தைரியபங்கம் இத்தயாதி. “எமக்கு” என்றதாக்கு வ்யாவர்த்தயகதநூர் வகமாக ஹாவம் - நீயாகவேணுமேயதுக்கு என்ற. “அதுக்கு” என்றத்தைக் காட்டுகிறார்-பிரிகைக்கும் இத்தயாதி. இளையாமைக்கும் - கடிநமாணைக்கும், அப்படி கடினமேரவென்ன - யாமுடை இத்

இது - வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்னென்ன? - [வேமித்யாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனானது அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுகிலுங்காட்டில் உருகிவெந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விநாசம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வேமெமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்குவேள்வளைமேகலைகழன்றுவீழ, துமலர்க்கண்ணினை முத்தஞ்சோரத்துணைமுலைபயந்தெனதோள்கள்வாட, மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ணமேன்மலரடிநோவரீபோய், ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில் யவன் கோல்ஆங்கே?

ஆ.—(வேம்எமதுயிர்.) - விரஹாக்கிரியாலே எங்களுயிரிலேவ, ஆஸ்ரயம் முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவீழ. உன்னைக்காண்கையாலே புதுக்கணித்த என் கண்கள் அருவிசார்த்து துணைமுலைபயந்து என் தோள்கள்வாட, அதின்மேலே, உன் திருமேனியும் அதிகோமளமான உன் திருவடிகளும் நோவ, ரீபோய், ஆமகிழ்ந்து உகந்தவைமேய்க்கின்ற, உன்னோடு அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்னாய் விளையக்கடவதென்கிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்னுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகள்நோவ ரீபசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன ப்ரமாதம் புகுரக்கடவதென்கிறான். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகார்ஸ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும் படியாகவும், முலைகளும் விவர்ணமாய்த் தோள்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடையவனே:

ப—அந்தரம், உர்ஸரீபமான நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படி ஸுல ஹன ரீ, பசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்கள் வரில் என்னும்? என்று எங்கள் ஆத்மா பரிதபியாநின்றதென்கிறான்.

வேள் வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - அரைபின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருந்தாமல் கழன்றுவிழும்படியாகவும், தூ - அழுக்கற்ற, மலர் - செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணினை - நீவிரும்பின கண்களிரண்டும், முத்தம் - ஸோகாஸ்ருவிந்துக்களானவை, சோர - அவஸமாகப் ப்ரவஹிக்கவும், துணைமுலை - ரீசேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து - விவர்ணமாய், எனதோள்கள் -

யாதி. வெடிப்பாவதென்னென்ன என்றது - விநாசமான ப்ரகாரமேதென்னவென்றபடி. “வெடிப்பு” என்றதின்விவரணம் - “எமதுயிர்அழல்மெழுகிலுக்கு-வேம்” என்றது. அழல்-அக்கி. மெழுகில் - மெழுகிலுங்காட்டில், உகீது - உருகிப்போய். ‘ஆழியக்கண்ணா - அடிச்சியோந்தலை மிசை நீயணியாய்; நடுவு - உன்கோலம் - பிடித்தது - அரிவையரும் - உனக்கு - பலர்: அதநிற்க என்றதொடங்கி, ‘அதுதன்னாலே - நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வெடிப்பு; எமதுயிராழல் மெழுகிலுக்கு - வேம்’ இத்யந்வயி. “வெடிப்பு” என்று - அஸஹ்யமாய், விரிசமென்றபடி. (சு)

என்தோள்கள், வாட - உபவயந்மொழிந்தகொடிபோலேவாடும்படியாகவும், மாமணி - ஸ்லாக்யமான நீலாத்நம்போலே (முடிந்தாளலாம்படி ஹவ்யமான), வண்ண - வடிவையுடையவனே! செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்போலே வண்ணம் - ஓர்ஸரீயமாய், மென்மலர் - புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, உன் அடிநோவ - உன்திருவடிகள் நோவுப்படி, நீ போய்-(பிரிபில்தரிப்பகாண)நீ போய், (எங்களைப்போலன்றியிலே), ஆ-பசுக்களளவிலே, மகிழ்ந்து உகந்து - அத்பந்தம்ஹ் நஷ்டனாபாஹரித்து, அவை மேய்க்கின்ற - அவற்றைமேயாநிந்திறவிடத்திலே, உன்னோடு - கலஹமிடும் உன்னோடே, அசுரர்கள் - (அரிஷ்டதேதுகாதிகளாகிற) அஸுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படி, யவன்கொல் - என்வருகிறதோ? (என்று), எமதுயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருசி, வேம் - வேவாசின்றது.

இ.—ஏழாப்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள்கிடில் என்னாய் விளையுமென்கிறார்.

[வேம்எமதுயிர் இத்யாதி] - உனக்குவாவஸந்யமில்லையாகில் எங்கள் உபதேஸங்கொண்டாகிலும் அறியாய் [எமதுயிர்]-உனக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டோமிதே. [வெள்வளைஇத்யாதி] - ஸக்வவளை. விரஹகார்ஸ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிறரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதானாலும் அவை நிராஸ்யமாக நில்லாவிதே. அழகிப தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்கள் ஸோகாஸ்ரு விழும்படியாகவும். ஆந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களை ஸோகாஸ்ருவுக்குஇலக்காக்கப் புகுகிறயே.ஸம்ஸ்லேஷஸையில் ஆந்தாஸ்ருவைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே “இதொரு கண்ணழகே!” என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாயியாலே தன்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறாள். [துணைமுலைபயந்து] - நீசேர்த்திஅழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், என்தோள்கள் ஆஸ்ரயமிழந்ததளிர்போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ண] - முன்பு அவனிழவைச்சொன்னாள்; இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறாள். பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! இவ்வடிவைக்கொண்டே போகப்புகுகிறதா? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலரடி நோவ] - விகாஸம்செவ்வி குளிர்ந்தி நாம்றத்துக்கு தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லலாவதில்லை. [நீ போய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளைக்கும் நீ போகக்கடவையோ? குணயிகனை சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் வழிகொடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானல் “சுப-தவெஸுமலிஷாதி” என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணினாலன்றோபோவது. [ஆமகிழ்ந்து இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிரும்பி. [உகந்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே. நீ அந்யபரணை விடீர்த்திலே. [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்பாந்ருதிகள் கிட்கில், கரு முகைமாலையை நெருப்புக்கிட்டினாற்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என்ஆய் விளையுமென்றபடி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ன; “ஊதொவாபூஷுலெஸுமபடி” என்று சொல்லுகிறபடியே யுத்தத்தில் ஜயபஜயங்கள் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும் ப்ரமாடித்தைத் தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே, என்னாய் விளையுமென்கிறார்.

எடு.—ஏழாம்பாட்டு. ‘நாங்கள்நோவுபட,உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னுய்வியும்’ என்கிறார். [வேம் இத்யாதி] - உனக்கு ஹாவஷ்யமில்லாமையாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேசுங்கொண்டு அறிந்தாலாகாதோ? ‘எமதுயிர்வேம்’ என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதாமிறே. [வேள்வளைஇத்யாதி] - சங்குவளை. விரஹகாற்சயத்தாலே வேள்வளைகளும் உகலைகளும் கழன்றுவிடும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திவேது பேணுவதானாலும், அவை நிராச்ரயமாக நில்லாவிடே; ஆகாசத்தில் தோங்காதே. அப்படி காணும் உடம்பு க்ருசுமானபடி.[தூமலர்இத்யாதி]-நாயகஸமாயியாலே சொன்னபடி. என்? தன்கண்ணைத்தானே நாயகன் இப்படி சொன்னானேவேன்னில், *‘கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவேன்றிருக்கும்’ என்றானிறே. [தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோர] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகாதேகிடாயென்கிறார். தாமரைப்பூவிலே முத்துப்பட்டது; நேத்ரஹுதமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசோல்லச் செவியேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறார். *‘ஞாலமெய்தற்குரியனவொன்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின’ என்று(கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவைவைவரண்யத்தை ஹஜியாநின்றன; ‘அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது’ என்கிறார். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோனால் தோளிணை பின்னைவாடேத்தனையிறே. அப்பா

ஏழாம்பாட்டு.—வேம்எமது இத்யாதி.பாட்டையெல்லாம் கடாகழித்தவதாரிகைநாங்கள் இத்யாதி. “வேம் எமதுயிர்அழல் மெழுகிலுக்கு” என்றஅறுவாதத்துக்கு ஹாவம்-உனக்கு இத்யாதி. ஹாவஷ்யமில்லாமையுக்கு ஸூசகமேதென்ன - எமதுயிர்இத்யாதி. புத்திபூர்வசமாகுரித்த வளையும் மேகலையும் கழன்று விழுவானென்னென்ன - பிறாறியாதபடி இத்யாதி. இது “வீழ” என்ற வர்த்தமானார்த்தம். ஸரீரமிருக்க ஆகாசமென்பானென்னென்ன - அப்படி காணும் இத்யாதி. தன்கண்ணைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? என்ன - நாயக இத்யாதி. நாயகஸமாயியாலே - நாயகன் சொல்லுகிறஆகாரத்தாலே. ‘என்? தன்கண்ணைத்தானே’ என்று - வ்யாக்யாதாவிரோபாடு. திருவிருத்தம் அறுபத்தேழாம்பாட்டு, “காவியும் நீலமும்” இத்யாதி. கண்களாகிற பரஸ்பரஸத்ருசமான இரண்டபூக்கள், சிவப்பாலே செங்கழுநீரையும், கருமையாலே நெய்தலையும். ஓராளுமொரு நோக்கும் நேராயிருக்கும்படியாலே வேலையும், மெளத்தயத்தாலே கயலையும், மற்றுமொப்பாகச் சொல்லும் பலவற்றையும் ஐயித்திருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். கண்களாயதுணைமலர் என்று - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. “தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம் சோர” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - உனக்கு இத்யாதி. அந்தஅபூர்வமேதென்ன-தாமரைப்பூவிலே இத்யாதி. ரஸோக்தி-நேத்ரஹுத இத்யாதி. நேத்ரத்திலேபுண்டானவென்றும், ஸரோஷ்ட்டமானவென்றும் அர்த்தவ்யயம். “முத்தம்சோர” என்னைக்கு தன்கண்ணைமுது தனக்குத் தெரியுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. செவியேறுகேட்டு - செவியேற்றாலே கேட்டு. காதாலே கேட்டென்றபடி. அம்மாத்தரமன்றிக்கே அவன்சொல்லவம் கேட்டிருக்குமென்கிறார்-ஞாலமெய்தற்கு இத்யாதி. பூமியை ப்ராபிக்கைக்குத் தக்கவையாய் வெளுத்தமுத்தையும் பசும்பொன்னையும் ஏந்திற்றின வென்றபடி. திருவிருத்தம், “அரியனயாமின்று” இத்யாதி. “துணைமுலை” என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னபாகாரமே யென்கிறார் - நீ சேர்த்தியழகு இத்யாதி. தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம்சோர - அமுக்கற்ற செவ்வியமலர் போன்ற கண்களிரண்டும் ஸோகாஸ்ருபிந்துக்கள் ப்ரவஹிக்கவென்று ஸப்தார்த்தம். துணைமுலை பயந்து - சேர்த்தியழகையுடைய முலை வைவரண்யத்தையடைந்து இதிஸப்தார்த்தம். இத்தான் ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. “மலரான்தனத்துள்ளான்” என்கையாலே ‘கோயிற்கட்டணம்’ என்கிறார். கோயிற்கட்டணம்-அந்தஸ்பரம்.வாடுகைக்கடியேதென்ன - அவயவி இத்யாதி. அவயவி போனாலென்றது - “மேகலைகழன்றுவீழ” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “முலைபயந்து” என்றதுஸரீரத்

யோஜந்திலேநின்று பரக்கிறதென் ? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சோன்னாள்;மேல், தன்
னிழவு சொல்லுகிறாள்.[மாமணிவண்ணா] - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே !
மா என்ற - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது ? வேய்யில் கானல்போறுக்
குமோ இவ்வடிவு ? உன்னைப் பிரிந்தறியாயே ! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாம
ரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும், மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] -
தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறாள் காணும். “சுபு தவெ மலிஷுரலி

புடூநீகூசுகாணாகாது” (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமிம்ருத்நந்தீதுஸகண்டகாந்) என்னு
மவளிறே. போகத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கடவார் +வழிதிருத்தினால் போக
வேண்டாவோ ? [நீபோய்] - குணதிகுணை சக்ரவர்த்தித்திருமுகனே வழிபோய்வழிவரு
கைக்கு; போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்வினைக்குமவளிறே. [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப்
போலே உபேகஷித்திருக்கிறாயல்லையே பசுக்களை. [உகந்தவ மேய்க்கின்று] - அவற்றின்
பக்கலுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையுசந்து மேயாநிற்புதி. [மேய்க்கின்று] - மேயா
நின்றவிடத்தில் அந்யபரணை அந்த உயிர்த்திலே. [உன்னோடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்]-
கருமுகைமாலையும் காலாக்கியும் கூடினற்போலேயிறே. [யவன்கோலாங்கே] - ஆங்கு-
யவன்கோல்? எவன்கோலென்றபடி. அங்கென்றையினையுமோ? நாம்எங்கேனும்போகி
லும் ஆரேனும்கிட்டிலும் வெற்றிநம்மதன்றேஎன்னுமே அவன். “சுபுவஸூளஹிபுர
ஸூதெயுடெஜயவராஜயள” (அவ்யவஸுத்தௌஹித்ருஸ்யேதேயுத்தேஜயபராஜ
யௌ) என்கிறபடியே - யுத்தத்திலே ஐயாபஜயங்கள் அவ்யவஸுத்திதமன்றோ ? ‘அது மற்
றைப்படியாகில்செய்வதென்?’ என்றுஅஞ்சாநின்றேன். அவர்கள்கிட்டில்அங்கென்றையினையு
யுமோ ? அதுதன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. என்னாய் வினையுமென்கிறாள். (எ)

அக்கும் உபலக்ஷணமென்று நினைத்தாதல். “மாமணிவண்ணா” என்றதுக்கவதாரிகை-அப்பயோஜந்தி
லே இத்யாதிவாக்யதரயமும். முதல்வாக்யவிவரணம்- இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. இத்தால் மலிதம்-
இவ்வடிவை இத்யாதி: விவரணம் - வேய்யில் இத்யாதி. அவதாரிகையாதல், “உன்” என்றதுக்கு
ஹாவமாதல்-உன்னை நீ இத்யாதி. “செங்கமலமலர் - வண்ணம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - விகாஸாதி
இத்யாதி. மென்மைக்குஹாவம் - மார்த்தவத்துக்கு இத்யாதி. சிவந்த கமலமலர்போலேயிருப்பதாய்
ம்ருதுவான அருநோவனென்று ஸப்தார்த்தம். வண்ணம் - ஒப்பு. [நீபோய்] என்றதுக்கு ஹாவம் -
தன்காலாலே இத்யாதி. அப்படி பரிவுடையனோவென்ன - அக்ரதஸ்தே இத்யாதி. அயோத்யா
காண்டேவீதா, (உ-எ-சு) “யதி த்வஹிதொஹுமபுவநீரெஷுபராவய” இதிலுள்வார்த்
தம். இதுக்கு ஹாவம்-போக்கு இத்யாதி. ‘பின்னை-போகவேண்டாவோ?’ என்றநவயிப்பது. [நீபோய்].
என்றதுக்கு - என்காலாலே போகவேணுமென்றருளிச்செய்து, தீம்பருணை நீபோய் என்றர்த்தந்
தரம் - குணதிகுணை இத்யாதி. “மகிழ்ந்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - எங்களைப்போலே இத்யாதி.
“மகிழ்ந்துகந்து” என்கிற புருத்திக்குமேலும் - அருளிச்செய்கிறார் - அவற்றின்பக்கல் இத்யாதி.
பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - கருமுகை இத்யாதி. ஸாகுமாரணை வுன்னோடேயென்றபடி, விவர
ணம் - அங்கென்றாய் இத்யாதி. “யவன்?கொல்” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவத்தை இரண்டுவகை
யாக அருளிச்செய்கிறார் - நாம் எங்கேனும் என்று தொடங்கி மேல் அஞ்சவாக்யத்தாலே. “யவன்
கொல்” என்கிறதென், இன்னதீங்கென்னவொண்ணாதோ? என்ன - அதுதன்வாயால் இத்யாதி.
இது “யவன்?கொல்” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம். “வென்வளைமேகலைகழன்று விழும்படியும்,
முத்தம்சோரும்படியும், தோள்கள்வாடும்படியும், மென்மலரடிநோவலும் - நீபோய்” என்று
தொடங்கி, “ஆங்கு - யவன்? கொல்” இத்யந்வய: ‘அவ்யவஸுத்தாதிதி’ “ஐவாஹரெயுஸூ
உஸாஜிஸஸெயுரயாவிவா | சுபுவஸூளஹிபுரஸூதெயுடெஜயவராஜயள”
இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநாமந்தம்ப்ரதி வீதா (ந-எ-ருட). (எ)

† ‘வழிதிருத்திப்போகவேண்டாவோ?’ என்று பாடமிருப்பின் நலமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் எவன்கோல்? ஆங்கு என்று ஆழமென் னொருயிர் ஆன்பின்போகேல், கசிகையும் வேட்கையும் உள்கலந்து கலவியும் நலியும் என்கை கழியேல், வசிசெயுன் தாமரைக்கண் ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையும் காட்டி, ஓசிசெய் நுண்ணிடை யிளவாய்ச்சியர் நீயுக்கும் நல்லவரோடும் உழிதராயே.

ஆ.-(அசுரர்கள்.) - 'அங்கே அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்விளைகிற தென்று நடுங்காதின்றேன், பிரானே! ஆன்பின்போகேல்: நீ போனால், உன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமும், அந்தஸ்நேஹவிபாகரூபமாய் உன்னைக்கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத அலிநிவேஸமும், இப்போது கலக்கிற கலவியும் நலியும்; என்கை கழியேல்' என்ன, பேசா திருந்தவாறே பின்னையும், 'உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உனக்கு அலி மதைகளாயிருப்பார் யாவர்சிலர் அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க வமையும்' என்கிறாள்.

ஒ. - எட்டாம்பாட்டில், நீபசுமேய்க்கப் போனால் என்னப் பரமாத்மபுகுகிறதோ? என்று அஞ்சாதின்றேன்: உன்னை விஸ்வலேஷிக்கவும் க்ஷமையாகிறிலேன்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே உனக்கு அலிமதைகளாயிருப்பாரை வசிகரித்து அவர் களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணுமென்கிறாள்.

[ஆழம்] - அழுந்தும். [கசிகையும் என்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸம்மமும் உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்க வேணுமென்னும் அலிநிவேஸமும் இப்போதே உன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷமும் நீபோனால் ஸம்ருதமாய் வாயிக்கும்; ஆனபின்பு, என்னைக் கழியப்போகாதொழியவேணும். [வசி] - வாயும். ஓசிகை - துவளுகை.

ப - அந்தரம், ஆகர்ஷகமான உன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி நீயும் உன்னலிமதைகளாக என் ஸந்தியியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்; பரமாத்மஸ்யஸத்தில் போகாதேதொள்! என்கிறாள்.

அசுரர்கள் - ஆஸுரப் பரக்குதிகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்பெய்வர்களாகில், எவன்கோல் ஆங்கு - என்னப் பரமாத்மகளுண்டாகிறனவோ, என்று-, என்னொருயிர்-என் னாத்மாவானது, ஆழம்-(கடலிலேபுக்காற்போலே) ஆழங்காற்பட்டு க்லேஸியாதிற்கும்; (ஆகையாலே), ஆன்பின்போகேல் - பசுக்களின் பின்பு போகாதேதொள்: (அதுக்கு மேலே), கசிகையும்-(ப்ராவண்யத்தால்வந்த) ஈடுபாடும், வேட்கையும்-(அதுக்குமேலான) அலிநிவேஸமும், கலவியும்-(அதுக்கு அதுரூபமாகக்கலந்த) கலவியும், உள்கலந்து - என் னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து, நலியும் - நலியாதிற்கும்; என்-என்னுடைய, கைகழியேல்-கை கழியாதேதொள்; (நான்உன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன்); வசிசெய்-வசிகரங்களா யிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக் கண்களையும், வாயும் - திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கையையும், பீதகவுடை

யும் - திருப்பிதாம்பரத்தினுடையவழகையும் காட்டி, ஓசிரெய் - (ஸ்வலாவத்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷத்தாலும்) தளர்த்தியவனைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானஇடையையுடையராய், இளம் - முத்தமான பருவத்தையுடையராய், ஆய்ச்சியர் - (ஸத்ருஸ்மான குலத்திலேபிறந்த) இடைச்சியராய், (இதெல்லாமுண்டானாலும் எங்களைப்போலன்றியே), நீயுக்கும் - நீயுக்கும்படி, நல்லவரோடும் - விலகுகணர்களானவர்களோடுங் கூட, உழிதராய் - ஸஞ்சரிக்கவமையும்.

இ - எட்டாம்பாட்டில், நீபானால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன்; பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அலிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண்வட்டத்திலே உனக்கு அலிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரர்கள் இதயாதி] - யயாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடேமீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தறைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ! என்கிறாள். [ஆமும்] - அழுத்தும். அதுக்குநம்மால் செய்யலாவதென்னென்ன?—[ஆன்பின் போகேல்] - பசுக்கள்பின்பு போகாதேகொள். 'ஜாத்யுகிதமான யர்மத்தை விடப்போமோ? அவ்வளவும் யரித்திருக்குமத்தனை யன்றோ?' என்ன, —பிரிவில் யரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் றரிமாறிற்றென்கிறாள்: அலிமதவிஷயத்தோடே யிருக்கச்செய்தே ஸந்தயா வந்திரும்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ ஸ்வயர்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன்ஈனாட்டைக் கலவியி லுண்டான அலிநிவேஸமும்: அருகேயிருக்க, பிரிந்தால் பிறக்கும் அலமாப்புஉண்டாம் படியிறே அலிநிவேஸம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் றரிமாறும் பரிமாற்றமும். [உள்கலந்து நலியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்மருதமாய் வாயிக்கும். அதுக்கு நம்மால் பரிஹாரமென்னென்ன?—[என்கைகழியேல்] - நான் அனைத்த கைக்குள்ளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள்சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவ்ர த்னோநான்?' என்ன, —'உனக்கு அலிமதைகளானோடு கலக்கவேண்டா வென்கிறேனல் லேன்: அவர்களோடே என்முன்னே ஸஞ்சரியாய்' என்ன, —அவர்களை அழைத்துத் தருவா: வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறாள்:—[வசிரெய் உன் தாமரைக்கண்ணும்] - இனிப் பொருந்தோமென்று பெண் கள்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் தீரும்படி வசிகரிக்கவல்ல கண்ணும், [வாயும்] - கண் ணாலே நினைத்தத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [கைகளும்] - அந்நோக்குக்கும் ஸ்மிதத் துக்கும் தோற்றவளவில் அதுவர்த்தித்தண்ணுக்கும் கைகளும். [பீதகவுடையும்] - அவற் றுக்குத் தோற்றுவிழும்போது நடுவே தகையும் திருப்பிதாம்பவரமும். "வீதாபீதய ருஸூஹீ." [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அழைக்கைக்குப் பணியுண்டோ? வடிவைக் காட்ட அமையாதோ? [ஓசிரெய்துண்ணிடை] - பண்டீட தொட்டாரோடே தோஷ மாய்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்டஇடையை யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்ஈனாடாத்த டருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத் தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது? [நீயுக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையையுடையவர்கள்; அவர்களோடே கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க அமையும்.

௪௫.—எட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாரின்றேன்; உன்னைப் பிரியவும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அலிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிற யாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்கு அலிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேண்டுமென்கிறான்.

[அசுரரித்யாதி] - நீவேற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தறைப் பவேன்; நான் உனக்கு வேண்டாவோ? என்கிறான். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்கு நம் மால் செய்யலாவதென்? என்ன, — [ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களின் பின்பு போகாதே கொள்; என்வழியே போகப்பார்ப்பது. காமிரியருகேயிருந்து. ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப் போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ? 'ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ? வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன, — பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாற்றிறென்கிறான்: — [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேல் உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அலிநிவேஸமும். [கலவியும்] - ஸம்ஸ்லேஷமும். [கசிகைஇத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச் செய்தே யகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலான பண்ணும் அலிநிவேஸமும், தலைதமோராகக் கலப்பதான இவையும், நீபேரநின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புதுநது நலியும். ஆனால் செய்ய வேண்வேதென்? என்ன, - [என்கைகழியேல்] - நான் அணைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலா தொழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மமநுஷ்டிப்பது என்னைமுடித்தோ? "போகாதொழியப்போ மோ? புறம்பேயும் நமக்கு அலிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?" என்றான் மேல் இவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதொழியுமத்தனையன்றோ வேண்வேது? நீ விரும் பியிருக்குமவர்களோடே என் கண்வட்டத்தே பரிமாறப்பாரென, — ஆனால், அவர்களை யழைத்துத் தருவாரா? என்ன, [வசிசேயுன்தாமரைக்கண்ணும்] - உனக்கு * தூதுசேய்கண் களுண்டாயிருக்கப்பறம்பேபரிசுரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பாருந்தோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில்† 'மறத்தைமாற்றி அவர்களை வஸீகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்

எட்டாம்பாட்டு.—அசுரர்கள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்கித்தவதாரிகை - நீ போனால் இத்யாதி.

"ஆழும்" என்றதுக்கு ஹவம் - நீ வேற்றியோடே இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - நான் உனக்கு இத்யாதி. ஆழும் - அழுந்தும்; தறைப்படுமென்றபடி. "ஆன்பின்போகேல்" என்ற துக்கு வ்யதிரோகத்தாலே ஹவம் - என்வழியே இத்யாதி. ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு உன்வழியேபோகப் போமோவென்ன - காமிநி இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிக்கைப் ப்ரணயித்வத்துக் குக் கொத்தையென்றபடி. "ஹஜநஸ்யுராக்ஷிதா" என்கிறபடியே இதுவும் ப்ரம்மன்றோ? என்கிறான் - ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரணயித்வஹாநிமாத்த்ரமன்றிக்கே ஸ்வ ஜநவயமாகி ப்ரம்ஹாநியும் விரித்திக்குமென்று கருத்து. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கவதாரிகை. ஜாத்யுசித இத்யாதி. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கு - தனக்கு அவனிடத்தில் ஸ்நேஹாடிகளாகக் கீழே யருளிச்செய்து, அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஸ்நேஹாடிகளாக அர்த்தாந்தரம் - நீ பண்ணும் இத் யாதி. ஹ்ருதயத்திலேபுதுநது என்றது - ஸ்ருதிவிஷயமாயென்றபடி. ஸ்வஜாதிதர்மத்தைவிட் லாமோ? என்ன-ஜாத்யுசித இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - போகாதொழிய இத்யாதி. உங்களையொழிய வேறு அலிமதைகளுண்டோவென்ன வேண்டியிருக்க இப்படிச் சொல்லுவா னென்னென்ன - மேல் இவள் சொல்லுமது இத்யாதி. "உகக்குநல்லவரோடும் உபிதராய்" என்றத் தைக் கடாக்கித்து அவன்சொன்ன ப்ரஸ்நத்துக்கு உத்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். "வசிசேய்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. வசி - வஸீகரணம். பீதாம்ஹதாஸ்

நோக்கில் கருத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வர்ஜையாலே கவிழ்ந்தவர்களை எடுத்துக்கொள்ளும் கைகளும், ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தேற்றவர்களைக் கீழ்போகாத படியாகத் தன்செல்லாமையாலே மேலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பீதாம்வரமும். “வீதாஃவாபாஃஸூஹீ” (பீதாம்பரதரஸ்ஸரக்வீ) என்னைக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்பறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பீடாத்தைவிழவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்இத்யாதி] - பண்டே தோட்டாரோடே தோஷமான இடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத்துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகு உண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்க வொண்ணாதே, நீயுக்கும்வர்களாகவும் வேணும். நீயுக்கும்படி விலகுகளைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். (அ)

வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாதிற்பர்; அவர்கள் கையிலே யகப்படிஸ் அவர்களோடு உன்னை அவித்தத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள்ளாய்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “உங்கள் ஸந்தியியிலே நான் வேறே சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு ப்ரியமாகக்கூடுமோ?” என்றருளிச்செய்ய; “எங்களுடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதிற்காட்டிலும் நீ வேறே சிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுகை எங்களுக்கு மிகவும் இனிது; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திலே பசு விரைமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்” என்கிறாள்.

[உகக்கும் என்றுதொடங்கி] - உனக்கு அலிமதைகளாய் விலக்கணைகளாயுள்ள அவர்களோடே திரிந்து, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுந்தோறும் நங்கள் எங்களுடே ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனிப்போமாவுதோம்; நீ வேறே சிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க யிரியாதிருக்கும்பெண்மை வேண்டோம். [மிக என்று தொடங்கி] - பல அஸுரர் கம்ஸன் ஏவ வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாதிற்பர்; அவர்கள் கையிலே அகப்படிஸ் அவர்களோடு உன்னை அவித்தத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும்; ஐயோ! என்சொல்கொள்ளாய்.

ப.—அநந்தரம், எங்களுக்குநாயுனை நீ, உன் அலிமதைகளோடே எங்கள் ஸந்தியிகளிலே வர்த்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவும் உகப்பு; போவதுபாகில் கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர்களுக்கும் உனக்கும் பொல்லாங்கு விளையுமென்கிறாள்.

உகக்கும் - நீயுக்கும்படியான, நல்லவரொடும் - நன்மையுடையவர்களோடே கூட, உழித்து - (எங்கள் ஸந்தியியிலே) ஸ்வாவாஹாரம்பண்ணி, (அவர்களைப்பெறுமல்), உன் தனிதிருவுள்ளம் - உன் திருவுள்ளத்திற்பட்ட, இடர் - உழுவங்கள், கெடுந்தோறும் - தீர்ந்து நீ ப்ரிதனம்போதெல்லாம், (உன்னிலும் அவர்களிலும்), நங்கள் - நங்களும்தான், வியக்க - மிகவும், இன்புறுதும் - உகப்புடையோமாவோம்; (அதுக்கடி - நீபிரிந்தால்), எம்பெண்மை - எங்கள்பெண்மையை, ஆற்றோம் - ஆற்றமாட்டோம்; (அதுக்காக), எம்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியானவனை! பசுமேய்க்க, போகல் - போகாதேகொள்; (அதுக்குமேலே), கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸன் ஏவவிப்ப, பலவசுரர்கள் - பல அஸுரர்களும், (காமஸுபிசளாகையாலே), வேண்டு-நீ விரும்பும், உருவம்-ரூபங்களை, கொண்டு, மிக-மிகவும், நின்றுஉழிதருவர்-ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள்; அகப்படிஸ் (கையிலே) யகப்படிஸ், அவரொடு - அவர்களோடும், நின்னெடு - உன்னெடும், ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொல்லாங்குகளான யுத்தங்கள், விளையும்-விளையாதற்கும்; (உன்செருக்காலே அநாதிரியாதே), என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள்-கைக்கொள்ள வேணும், அந்தோ - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையும் கைக்கொள்ளவொண்ணாத பராக் கிருந்தபடிஎன்தான்!. வியத்தல் - ஆஸ்ரயப்படுதல். உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. அவத்தம் - அநர்த்தம்; யுத்தமென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘உங்கள் ஸந்தியியிலே சிலரோடே கூடப் பரிமாறுகை இஷ்டமாகக்கூடுமோ?’ என்ன; எங்களுடே ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் உன் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான டேஸுத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கு நல்லவர் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலகுகளைகளோடே கூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில் உண்டான விடாயால் வந்த ஊழலும் கெடுந்தோறும். [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன் உகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிர்காட்டில் என்னில்; - எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டிலென்னுதல், உன்னிற்காட்டில் உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம் பெண்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்திரீத்வம் எங்களுக்கு அஸ ஹ்யம்: அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பசுமேய்க்கப்போகேல்] - உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்: நீ பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே! நீங்கள் இங்ஙனே நிர்வங் யிக்க நான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வபூர்மத்தைச் செய்யப்போனால்தான் வருவதென்? என்ன, - [மிகப்பல அசுரர் இத்யாதி] - பல அஸுரர்களவேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிக களாகையாலே நவிகைக்கீடான வடிவென்னுதல். கன்றாய் வருவாரும் விளாவாய் வரு வாருமாவர்கள். ஸூரீருந்தாவரத்தில் எழும் பூண்டுகளும் அஸுராவிஷ்டமாயிரேயிருப் பது. [கஞ்சன்வவ] - “தோற்றாலும் அவன்பக்கல் கொலைப்பாது” என்று போகார், மேல்விழுவார்கள். மேல்விழுந்தாலும் வெற்றியோடல்லது மீளுவதோமோ என்ன? [அகப்படி] - யுத்தத்திலே ஜயபாஜய வ்யவஸ்து, யுண்டோ? அவர்கள்கையிலே அகப் படி அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தேயும் தன்விரத்தை நினைத்து, ஜனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே பேசாதிருக்க. [என்சொற்கொள்] - அநாடிரியாதே நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை வுத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

நாடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. “உகக்கு நல்லவரோடும் உழிதராய்” என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையோழிய, உங்கள் ஸநீயியிலே நான் சில ரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோவேன்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுபம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாத மான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கும் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுக்கும் வைலகுகண் யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன் இத்யாதி] - நாம் இன்னாளோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வரும் இடர்கேடு தோறும். [நாங்கள் இத்யாதி] - விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிக வும் உகப்புதோம். எதிர்காட்டிலென்னில்; - எங்களுடன் கலக்குமதிற் காட்டில் என்னு

ஒன்பதாம்பாட்டு. - உகக்கும் இத்யாதி. “உன்தன்திருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங் கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்சொற்கொள்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உகக்கும் இத்யாதி.

திருவுள்ளத்துக்கு இடரேதென்ன - நாம் இன்னாளோடு இத்யாதி. “மிகவும்” என்றத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - எதிர்காட்டில் இத்யாதி. வாக்யதர்யத்தாலே. ஆக, மிகுதி யான பக்ஷத்தில், எங்களுடன் கலக்கு மதிர்காட்டிலென்னுதல், அவர்களுடன் நீ கலக்குமதிர்காட்டி லென்னுதல் என்றத்தவ்யம்; விஸ்மயமென்ற பக்ஷத்திலே, “ஸாபத்யமில்லாதே இவர்களுகப்

தல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆந்தத்திற்காட்டில் என்னுதல். நான் இப்படிச் செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச் சொன்ன இது கூடமோ? என்ன, — [எம்பெண்ணையாற்றோம்] - உன்னுக்குக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்திரீத்வம் நாங்கள் வேண்டாம். நீயுகந்தாரையோழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்து உகப்பாள் முக்கறைச்சியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கேழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபசமேய்க்கப் போகாதோழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வயம்மாநுஷ்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்? என்ன, — வருவது சொல்லுகிறாள். [மிக இத்யாதி] - மிகவும் பலவகார்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள். பூரீப்ருந்தாவநத்தில் எழும்புண்டுகளடங்க அஸுரமயமாயன்றோலிருப்பது. [வேண்டுருவங்கொண்டு] - நீயுக்கும் வடிவைக் கொண்டென்னுதல், (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல். [கஞ்சன்வ] - கம்ஸப்ரேரீதராய் வருகையாலே “தோற்றப்போகிலும் அங்குக்கொலைதப்பாது” என்று மேல்விழுவர்கள் ஆர் வலில் என்? ஆர் மேல்விழில் என்? நாம் புக்கபோரிலே வெற்றி கொண்டன்றோ மீளுவது என்ன, - [அகப்படிஸ்] - அது மற்றைப்படியாகிற செய்வதென்? யுத்தத்தில் ஜயபாஜயங்கள் அவ்வவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனால்தான் வருவதென்னென்ன, - [அவர் இத்யாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே போல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆவாரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்கனாயறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதோழியவேணுமோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அவத்தங்கள் விளையும் என்சொற்கொள் அந்தோ! அசுரர்கள் வன்கையர்கஞ்சனேவ, தவத்தவர் மறுகநின்ற உழிதருவர் தனிமையும் பெரிது உனக்கு இராமனையும், உவர்த்தலையுடன்திரிகிலையும் என்றென்று ஊறேற என்னுடையாவிவேமால், திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி சேங்கனிவாய் எங்களாயர்தேவே.

பதே!” என்று எல்லாரும் விஸ்மிதாரம்படியென்றபடி, கீழே-அவனுக்குப் புருஷார்த்த மென்ற குளிச்செய்து, இங்கே-அவனும் ததீயருமான சேர்த்தியே தனக்கு புருஷார்த்த மென்கிறுநென்றத் தாந்தரம்-நீயுகந்தாரை இத்யாதி. உகந்தாரும் நாமுமானசேர்த்தியைவிட்டு நம்மையே யுகந்தாலோ வென்ன-உன்னை இத்யாதி. முக்கறைச்சி-சூர்ப்பனவி. எழுத்துவாங்குகிறோம்-அடிமைப்படுகிறோம். மேலுக்கவதாரிகை - நான்தான் இத்யாதி. “மிகவும்பல” என்னைக்கு இங்கே அநேகம் அஸுரர்களுண்டோவென்ன - பூரீப்ருந்தாவநத்தில் இத்யாதி. கன்று, விளா, குருந்து முதலான நீயுக்கும் வடிவைக்கொண்டென்றபடி; மருது, வாகம், மலைப்பாம்பு முதலான உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்றபடி. “கஞ்சனேவ” என்றதுக்குவாவம் - கம்ஸப்ரேரீதராய் இத்யாதி. விவரணம் - யுத்தத்தில் இத்யாதி. ஆனால்தான் என்றது - மற்றைப்படியானால்தானென்றபடி. ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். “அந்தோ!” என்றதுக்குவாவம் - எங்களை இத்யாதி. உன்னைப்பிரிகையாலே ஆர்த்தைகளான எங்களையென்றபடி. உன்னையும் - ஸுகுமாரானவன் னையுமென்றபடி. எங்களார்த்தியறியாவிட்டால் உன்னை ஸுகுமாராயமும் அறியாதோழியவேணுமோவென்றபடி. (க)

† ‘உவத்தலை’ யென்றும், ‘உவர்த்தலை’ யென்றும் சீயர் அரும்பதப்பாடம்.

ஆ.—(அவத்தங்கள்).—வலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்வவ “உனக்கு என்வருகிறதோ!” என்று ருஷிகளும்கூடக் கலங்குவார்கள்; அவன்ஸந்தியியிலே தீமை செய்யவொண்ணாதென்று இராமனோடுகூடத்திரிகிறதும் செய்கிறிலையென்று மிகவும் என்னுத்தமா வேவாநின்றது. “நாம் போகிலன்றோ பயப்படவேண்டுவது? இதென்ன ஸ்நேஹந்தான்” என்று முறுவல்செய்ய; “திருநாட்டிலும், பசுநிரைமேய்ப்புபுத்தி; ஆயர்தேவே! ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?” என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநின்றியென்று மிகவும்நோவுபடா நின்றேன் என்கிறாள்.

[அசுரர்கள் என்றுதொடங்கி] - வலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்வவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் ருஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்; “உனக்கென் வருகிறதோ?” என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறுக என்றுமாம். [தனிமை என்றுதொடங்கி] - “அவன் ஸந்தியியில் தீமைசெய்ய வொண்ணாது” என்று ராமனோடும் ஹ்ருதயம் சேர்க்கிறிலை: ஹ்ருதயம் சேராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்மா வேவாநின்றது. [திவத்திலும் என்றுமேலுக்கு] - “இதொரு ஸ்நேஹப்ரக்ரியையிருக்கும்படியே! நான் போகிலன்றோ நீங்கள் ஓயப்படவேண்டுவது?” என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ய, “செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே! திருநாட்டிற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?” என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரான மோபர்க்கு நிரதிஸயலோக்யனான நீ தனியே அஸுரர்கள்வர்த்திக்கிற காட்டிலே வர்த்திபாநின்றாய்; என்னெஞ்சு வேவாநின்ற தென்கிறாள்.

செம்-சிவந்த, கனி - கனி போலேபிருக்கிற, வாய் - அதரஸோலையையுடையையாய், எங்கள் - எங்கள்குலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்க்கெல்லாம், தேவே - லோக்யமான ஸ்வாமியானவனே! வன்கைபர் - ப்ரஸவரான, அசுரர்கள் - அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சன்வவ - கம்ஸனேவ, தவத்தவர் - தபஃபரானருஷிகள், மறுக நின்ற- (“உனக்கென்வருகிறதோ!” என்று)நெஞ்சுகலங்கும்படி, உழிதருவர் - ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்: உனக்கு-, தனிமையும் - அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும் - ப்ரஸவரானநம்பிமூத்தபிரானையும், உவர்த்தலை-உன் ஸ்வைவாவிஹாரார்த் தமாக இனிமையற்று அவனோடுஉடன்பாடனல்லையாய், உடன்திரிகிலையும் - கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை; (இவ்வளவில்), அவத்தங்கள் - பொல்லாங்கு, விளையும்-விளையும், என்மென்று - என்று பலகாலும்நினைத்து, என்னுடையாவி - என்னெஞ்சு, ஊடுற - உள் ளுற, வேம் - வேவாநின்றது; அந்தோ - ஐயோ! என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள் - கேட்கவேணுங்காண்; திவத்திலும் - பரமபடித்திவிருப்பிலுங்காட்டில், பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுமேய்ப்பை, உவத்தி - உவப்புதியாகாதே. “மாயையினால்” என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புதியென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “கம்ஸப்ரேரிதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே நம்பிமூத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநின்றி என்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்” என்கிறாள்.

[அவத்தங்கள் இத்யாதி] - அதிஸங்கைபோக்கி அர்த்தக்கிரியாகாரியன்று என்றிருக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையைப் ப்ரதிபத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - ஹிதமேயாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தையாக அமைபுமே நீ கேளாதொழிகைக்கு. [அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ] - ஜம்மமே தண்ணியர்: அநேகர்: முன்கையுரவியர்: மூர்க்கணை கம்ஸன் ப்ரேரிக்கிறான்: இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற காடன்றோ? [தவத்தவர் மறுகநின்று உழிதருவர்] - என்னையிற விடலாவது நீ? நல்லவர்கள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; தபோசிஷ்ட்டரானருஷிகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கை பார்த்திருக்கும்வர்கள், தபோவிவீரந்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள்; “மஹுஹுதா” என்றும் “வனஹிவஸ்யஸரீரணி” என்று மிருப்பார்கள். “அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ” என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - “வனஹுதாவிநாராஃ க்ஷுஷோவ்யுநாவநம்பயள” என்று நம்பிமுத்தபிரானையொழிய ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலை] - “அவன் ஸந்தியியிலே தீம்புசெய்ய வெண்ணாது” என்று அவனோடும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலே. [உவர்த்தலை] - உவர்த்தலையுடைய. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்றுஊடுற என்னுடை ஆவி வேமால்] - உன்போக்கன்றே என்னை நலிகிறது; அவனையொழியத் திரிகிற இதுவே என் நெஞ்சை மறுபாடுருவச் சுடாநின்றது. [ஊடுற] - உள்ளுற. உங்கனோடிருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்கக்கொண்டுபோவனோவென்ன — [திவத்திலும் பசு நிராமேய்ப்பு உவத்தி] - பரமபுத்தி இருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுமேய்க்கப்போந்தது? அவ்விருப்புக்குலைந்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார்கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானாகில் இப்போது வயிறெரிய வேண்டாவிறே. நம்பேறிமுடிக்கொண்டு கார்யமில்லை. வந்து ஸுரக்ஷிதமாயிருக்குமென்றிறே இவர்களிருப்பது. பரமபுத்தி இருப்பைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப்போகக்கடவ உன்னை, “எங்களை உபேக்ஷித்தாய்” என்று இன்னதாகப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பசுமேய்க்க என்றாலுக்குப் பி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - “இதொரு ப்ரேமஸ்வஹவம்!” என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். “அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு; உங்களைவிட்டுப் போவனோ?” என்று ஸ்மிதம்பண்ண; ஓர் இருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபிப்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனாலல்லையோ? என்கிறான்.

ஈடு. — பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிக்கேகரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிறகாட்டிலே, நம்பிமுத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநின்றியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேனென்கிறான்.

[அவத்தங்களித்யாதி] - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையைப் ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்

பத்தாம்பாட்டு. — அவத்தங்கள் இத்யாதி. “அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ” என்று தொடங்கி “ஆவி வேமால்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - முன்கை இத்யாதி. “ஊடுற” என்றத்தைப்பற்ற - மிகவும் என்றது.

புநஸ்ச “அவத்தங்கள்” இத்யாத்யநுவாதத்துக்கு ஹவம் - அநுஷ்ட்டாநபர்யந்தம் இத்யாதி. அதாவது - இவள்வார்த்தையைக்கேட்டால் சொன்னபடி செய்யவேணுமென்று நீ அநாதரிக்கவேண்டா, கடலோசைக்குச் செவிபுதைத்துக் கேட்கிறவோபாதி கேட்கவமையுமென்றபடி. இத்தால் - “கேட்கவே, சேதநனுகையாலே தன்னோவை நினைத்துத்திரும்பும்” என்று இவளுக்குக் கருத்தென்றபடி. “அந்தோ” என்றதுக்குஹவம் - அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இத்யாதி,

தால் இழியாதோழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாக அமைவதே கொள்ளாமைக்கு ! [அசுரர்இத்யாதி] - ஜந்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பார்கள் ; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்தவர் மறுகின்ற உழிதருவர்] - என்கையிறே யுனக்குவிடலாவது ; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும் படி ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் ; தபோநிஷ்டரான ருஷிகள் : ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள் ; தபோவிக்கந்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் ; “மஹாபலா தாஸவொயநாஃ” (கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநாஃ) என்றும் “வனஹிவஸ்யஸரீரானி” (ஏஹிபஸ்யஸரீரானி) என்றும் இருக்கும்வர்கள் ; “அவர்களால் உனக்குஎன்வருகிறதோ?” என்று கலங்கவேன்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதமஹாந, ஸ்ரீஸுக்ரீமஹாராஜர், பேரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தோடக்கமாளுரைச் சொல்லிற்றதல். ஆனால் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோபியைப் பினைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனிமையும்பேரிதுனக்கு] - உன்கால் நெகநெகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு ! “வனக்ஷாதுவிநாராஜஃ” (வனக்ஷாதுவிநாராஜஃ) (ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்ணோப்ருந்தாவநம்யயேள) என்று நம்பிமுத்தபிரானையோழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பேரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்தலை] - “நம்பிமுத்தபிரான் ஸந்நியஸில் தீம்புசெய்யவொண்ணாது” என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறீர். [உவர்த்தலை] -

‘அதுஷ்டாநகௌரவத்தால் இழியாதோழிகையன்றிக்கே’ என்றது - நாம் காட்டிலே போனால் அசுரர்களாலே வொய்யவருகையாலே கோபாலநாத்யறுஷ்டாநத்தில் ஆயாஸமுண்டென்னுமத்தாலேபோகாதொழிகையன்றிக்கேயென்றபடி. ‘என்வார்த்தையாக அமைவதே கொள்ளாமைக்கு’ என்றது - “ஒருஸ்தீயினுடையவார்த்தையன்றே” என்று என்வார்த்தைஉனக்கு அங்கீகரியாமைக்குப் பரப்பாதமாய் விட்டதேயென்றபடி. அஸுரஸப்தத்துக்கும், பைஹுவசநத்துக்கும், “வன்கையர்” என்றதற்கும் க்ரமேணர்த்தம் - ஜந்மத்தால் இத்யாதி. “கஞ்சனேவ” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. தவத்தவர் - தபஸ்ஸையுடையவர்களென்று ஸப்தார்த்தம். “தவத்தவர்” என்றதற்கு - “பஸ்யஜிஜ்ஞாநமபிஹிதவஃ” என்றும், “தவசுருவொவநெ” என்றும், தபஸ்ஸப்தம் - ஜ்ஞாநவாசியாய், ஹத்திஸ்சஜ்ஞாநவச்சேஷஃ ஆகையாலே, ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஹத்திமான்களென்று விவக்ஷித்துஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-என்கையிறே இத்யாதி. நீநல்லவர்கள் என்றது - உனக்கு நல்லவர்களென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், மறுகுதலாவது-மங்கலாஸாரஸநபரதையாலே “அந்நைக்கென வருகிறதோ?” என்று கலங்குகை. அர்த்தாந்தரம் - தபோநிஷ்டரான இத்யாதி. “தவஸா சிக்ரிக்ரஹுஃ” என்கையாலே, தவமென்று - ப்ரபத்தியாய், ப்ரபந்நொன்று மூன்றாமர்த்தம்-ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்தில் “மறுக” என்றதுக்கர்த்தம் - தபோவிக்கந்தாலே இத்யாதி. த்விதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்காதல் மூன்றாமர்த்தத்துக்காதல் ப்ரமாணத்தவயம் - மஹாபலாதா இத்யாதி. “நயஸுஷணாவயாராஜநஜிதகொயாஜதெந்நுயாஃ” (நயஸுஷணாவயாராஜநஜிதகொயாஜதெந்நுயாஃ) (உக) வனஹிவஸ்யஸரீரானிஸுநீநாஹாவிதாஸமாஸு | மஹாநாரதக்ஷெவெஷுரெஸவஹுநாஃவஹுயாவநெ” (சக) இத்யாமண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாவிரோஹபூஷ்யஃ மூன்றாமர்த்தத்தில், “மறுக” என்றதுக்கர்த்தம்-அவர்களால் இத்யாதி. அவர்களால்-அஸுரர்களால், உனக்கு-ரக்ஷகளுனவுனக்கு, முந்தனவர்த்தவமணம் - அன்றிக்கேநாரத இத்யாதி. “பேரிது” என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்கால் இத்யாதி. அப்படி தனிமையுண்டோவென்ன - வனக்ஷா இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஸேஸப்தமே-“விவஹாரவதொமொவெவஹுபாஸுஸுமஹுஸு” இதுபுத்தார்த்தம். உவத்தலை உசக்கிரயில்லெ யென்னுதல். இராமனையும் - இராமனுடனும். உவர்த்தலை - உவர்த்தலை

உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத் திலேகண்ட எதிரிகளுக்கு “இவர்களுவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்” என்று அஞ்சும் படி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிறீலை. [என்றுஇத்யாதி] - நீபோகிறாயென்றல்ல, நம்பிமுத்தபிரா னுடன் கூடத்திரிகிறீலையென்றாய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது. [ஊறே] - உள்ஹ்ருதவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாநின்றேனோவேன்ன—[திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி] - ஆமாம்; நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியா யிறே. பரமபதத்தி லிருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக் கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது போல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறீர். அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கு என்வயிறுஎரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்; இவ்வஸ்துதானழியாதோழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேசுதிக்கச்சொல்லவேணுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவொண் னாதே அவனால். “இதோரு ப்ரேமஸ்வலாவமிருந்தபடியேன்!” என்று ஸ்மிதம்பண் ணினான். [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே] - அதிலே யிபேசுகிறீர்கள். “அவ்விருப்புக் குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டுப்போவேனோ?” என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர் களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறீர்கள். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடி திருவடிமேல்பொரு நல், சங்கணி துறைவன்வண்டேன்குருகூர்வண் சடகோபன் சொல்லாயிரத் துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலே அவனோடும் பிரிவதற்கிரங்கித்தையல், அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் உரைத்தன இவையும்பத்தவற்றின் சார்வே.

ஆ.—(செங்கனிவாய்) - செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவுஅத்திருவடி திருவடி மேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனாயிருந்த வண்டேன்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலே அவனோடும் பிரிவாற்றாமையாலே தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன இப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர் விக்குமென்கிறார்.

யுடையை; வெறுப்பையுடையையென்னுதல்; உவர்த்தல் - வெறுப்பு. நெஞ்சில் பொருத்தமில்லா தாருடன் கூடத்திரிந்தால் ப்ராயோஜகமேதென்ன - தூரத்திலே இத்யாதி. “என்மென்று” என் கிற வீப்சைக்கும் “ஊறே” என்றவிதாக்கும் ஊவம் - நீ போகிறாய் இத்யாதி. என்றென்று என்று பலகாலும் நினைத்து. இதுக்கு ஊவம் - ஆமாம் இத்யாதி. விவரணம் - பரமபதத்தில் இத் த்யாதி. ஹார்த்த ஊவம் - அங்கேயிருக்கவும் இத்யாதி. அங்குநின்றும் போந்தது நல்லதன்றோ வென்ன-அங்கேயிருந்தானாகில் இத்யாதி. அங்கேயிருந்தால் உன் அலிமதம் வித்தியாதேயென்ன - நாம் பெறுவோம் இத்யாதி. “ஆமாம்நீ” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - அவ்விருப்புக்குலைந்து இத் த்யாதி. திவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும் உவந்தி - உகப்புதி. வாய்க்கரை - அயரம். (க0)

ஒ.—நிமமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், எம்பெருமானை “பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா” என்று பிராட்டி நிஷேயித்த பாசுரமான இதுவும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - தான் பசுநிரைமேய்க்கப் போகாமை தோற்றம்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தையுடையனாய் ஆஸ்ரிதலம்பனாய் ஆயர்தேவான ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே, சங்குகளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலாகிற ஆற்றையுடையராய் ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடையரான பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும். [மங்கையர் என்றதொடங்கி] - இடைப்பெண்கள் அவனோடு பிரிகிறோமென்று நோவுபட்டுச் சொன்ன பாசுரத்தை அவர்களிலே ஒருத்தி பசுநிரைமேய்க்கப் போக வேண்டாவென்று சொன்ன.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பல்மாத ஐயவல்லாஜத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய், - திருவாயரத்தையுடையனாய், எங்கள் - எங்களுக்கு ஹேக்கயஹேதனாய், ஆயர்தேவு - அப்படியே ஆயர்க்கு ஹேக்கயஹேதனாய், அத்திருவடி திருவடிமேல் - (அவர்களுக்கு ஸ்வாமியுமான) அவன்திருவடிகளின்மேலே, பொருநல் - திருப்பொருநலில், சங்கணி - சங்குகள்சேரும், துறைவன் - துறையையுடையராய், வண் - ஸம்பத்தையும், தென்குருகர் - அழகையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண்சடகோபன்சொல் - உதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, மங்கையர் - யௌவநஸ்வலாவைகளான, ஆய்ச்சியர் - இடைச்சிகள், ஆடந்தமாலே - அதுஸந்தித்ததொடையாய், அவனோடும் - அவனோடு, பிரிவதற்கு - பிரிகிறதற்கு, இரங்கி - க்லேஸரித்து, அங்கு - அத்திராளிலே, ஐதயல் - (ப்ரபலையாயிருப்பாளொரு) இடைப்பெண்களினே, அவன் - பசுநிரையேய்ப்பு - பசுநிரையேய்க்கையை, ஒழிப்பான் - ஒழிக்கைக்காக, உரைத்தன - உரைக்கப்பட்டனவாயிருக்கிற, இவையுமபத்து - இவைபத்தும், அவற்றின் - அவர்களாய்ந்த மாலைகளின் பலமான அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷமேபலமாய்ப்படி, சார்வு-செறிந்தன; அல்லாத திருவாய்மொழிகளின் பலமே இவற்றுக்கும் பலமாய்த்தினவென்றுமாம்; இவையும அல்லாத திருவாய்மொழிகளில் சார்வதே! என்று இதினுடைய வைலகண்டையஜ்ஞாநமே பலமாச்சுதாவுமாம். இது - என்சீராசிரியவ்ருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், அவனை, “பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா” என்று நிஷேயித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - தன்முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. “வூம்வூம்ஹேஷிவிதூவஹாரிணீ” என்னக்கடவதிறே. [பொருநல் இத்யாதி] - இவர் இருந்தவிடத்தே ஸத்துக்கள் சேருமாபோலே, சங்குகளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலையுடையராய், ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடையராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [மங்கையராய்ச்

சியர் இத்யாதி] - அவனோட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்கள் அதுஸந்தித்த தொடையாய், அவர்களிலே ஒருத்தி “பசுநிரைமேய்க்கவேண்டா” என்றுரைக்காள் : “எல்லாரும் திரளச்சொன்னால் அவன் செவிப்படாது” என்றமத்தாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத தரமுடையாளொருத்தியை வார்த்தை சொல்லவிட்டார்கள் ; இப்படியாகலிறே, “அடிச்சியோம்” என்றும், “தொழுத்தையோம்” என்றும் “ஆழுமென்னுநயிர்” என்றும், “என்சொற்கொள்” என்றும் சொன்ன பன்மைகளும் ஒருமைகளும் சேரக்கிடப்பது. [இவையுமப்பத்து அவற்றின்சார்வே] - கீழ்ச்சொன்ன திருவாய்மொழிகளருகே இதுவும் ஒருதிருவாய்மொழியே ! என்றப்க்க நிர்வஹித்துப் போருவது. அங்ஙனன்றிக்கே, கீழில் திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன மலமே இதுக்கும் மலமென்னுதல் ; மங்கையராய்ச்சியர் ஆய்ந்த மாலைபாற் பலித்த பலமே இதுக்கும் பலமென்னுதல். அவர்களுக்கு அவன் போகாமல் மீண்டாணுகல் இவர்களுக்கும் அதுவே பலமாய், அவனோடே நித்பஸஸ்ப்ஸலேஷம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

நடு.—நிழமத்திலு; அவனை “பசுநிரைமேய்க்கப்போகவேண்டா” என்று நிஷேதித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடோக்க ஒருதிருவாய்மொழியே ! என்று விஸ்மிதமாகிறார்.

[செங்கனிவாய்இத்யாதி] - அவ்வயிரவுநக்கான முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. ‘செங்கனிவாய்’ என்கையாலே தங்களைத்தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று ; ‘ஆயர்தேவு’ என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று ; “வாஹாஹாஹாஹி தாவஹாரிணஸு” (பும்ஸாம்தருஷ்டசித்தாபஹாரிணம்). [அத்திருவடிதிருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே. அவன் சேஷித்வத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான் ; திருவடிமேலென்கையாலே இவரும் சேஷித்வத்திலே நின்றார். [பொருநற்சங்கனிதுறைவன்] - தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்துக்களடங்கலும் வந்துசேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கையர்இத்யாதி] - அவனோட்டைப்பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்தி லிடைப்பெண்கள்அதுஸந்தித்த தொடையாய். [தையல்இத்யாதி] - “ஸைவபோலேயெல்லாரும் திரண்வோர்த்தைசொன்னால் செவிப்படாது” என்றுபார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்

நிழமம் - செங்னிவாய் இத்யாதி. “அவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பா னுரைத்தன இவையுமப்பத்தவற்றின் சார்வே !” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி ‘ஒரு திருவாய்மொழியேயென்று விஸ்மிதமாகிறார்’ என்றது - “சார்வே !” என்கிற ஸ்வர்த்தைப்பற்ற.

செங்கனிவாயாலே ஆயர்களுக்கும் தோற்பித்தானென்றபடி. இருவரையும் தோற்பித்தபடியைக் காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. ‘செங்கனிவாய் எங்கள் என்கையாலே’ என்று கூட்டுவது ; ‘செங்கனிவாய் ஆயர்தேவுஎன்கையாலே’ என்றுகூட்டுவது. தோற்பித்தபடி யென்றதுக்கு-“ஹிவாஹிவாஹிவாஹி” என்றதிலேநோக்கு. தன்பருவத்திலுள்ளாரைத்தோற்பிக்குமோ

வென்ன-வாஹாஹா இத்யாதி. “வருகாணாநநாராஜ உதீவஹி யபுஸ்யநயு | ராவிவள ஶாராயுமாமெனெஃவாஹாஹிவாஹிவாஹி”இத்யயோத்யாகாண்டே. (ந-உ-௭) இத்தால் மலிதம் - அவன் சேஷித்வத்தை இத்யாதிவாக்யதவ்யம், “அவனொழும்பிரிவதற்கிரங்கி.

ஞைதபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தரமுடையாளோருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக்காகச்சொன்னவை யாய்த்து. “அடிச்சியோம்” என்றும் “தொழத்தையோம்” என்றும் “ஆழுமென்றோயிர்” என்றும் “என்சொற் கொள்” என்றும்சொன்ன பண்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல்லாம் சேருமிறே. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - ‘அவை’ என்கிறது கீழ்நிறுவாய்மொழிகளையாய், “அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய்மொழியே ! ” என்று ஆய்சர்யத்தலையாக்கியாய்த்து சீயர் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவையும்பத்துஅவற்றின்சார்வே] - கீழ்நிறுவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன மலம் இதுக்கும் மலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது - “மங்கைய ராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலே” என்கிறவற்றையாய், இவையும்அவற்றோடொக்கும். அதிநுடைய மலமே பீதுக்கும் மலம். அது நிவர்த்தகமாகில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்க ள் “நீபோகாதேகொள்” என்ன அவன் தவிர்ந்து அவர்களுடனே கலந்தாற்போலே, இது கற்றாரும் அவனோடே நித்யஸம்ஸ்வேஷம் பண்ணப்பெறுவர். “சேங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு - அவனோடும் பிரிவதற்சிரங்கி - மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலே - தையல் அங்க வன்பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பாணுரைத்தன - அத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருநல் சங்கனி குறைவன்-வன்தேன்குருகூர் வண்சடகோபன்-சொல்லாயிரத்துள் - இவையும் பத்துஅவற் றின்சார்வே’ என்றவ்யம்.

(கக)

மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலே” என்றவயிப்பது. ஆய்ந்தமாலே - நெஞ்சிலே யாராய்ந்தமாலே. “ஆய்ச்சியராய்ந்தமாலே - தையல் - உரைத்தன்” என்ற பண்மையுமொருமையும் சேரும்படி யென்னென்ன - ஸவைஹபோலே இய்யாதிவாக்யதரயம். ‘அடிச்சியோமென்றும்’ இய்யாதி வாக்யா தியிலே, “இப்படியாகில்” என்று அய்யாஹார்யம். வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்றும் என்றது - ஒன்பதி றாயிரம் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றுமென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்தில், “சார்வே!” என்றது - ஸ்வரத் திலே : த்விதீயார்த்தத்துக்கு- சார்வு - ஒப்பு. அவற்றோடொத்தது - அவற்றோடொத்த ஹலத்தை யுடையதென்றபடி ; “சார்வே” என்கிற ஏகாரம் இப்போது அவ்யயம். விவரணம்-அதினுடைய இய்யாதி. அதினுடைய - ஆய்ந்தமாலையினுடைய வென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அதுநிவர்த்த கம் இய்யாதி. “நிவர்த்தகமாகில்” என்றவாக்யவிவரணம் - அவரீகள் இய்யாதி. இப்பாட்டுக்கு அங்வயங்காட்டுகிறார் - சேங்கனிவாய் இய்யாதி. உரைத்தன் - உரைத்தவார்த்தைகளை. “சட கோபன்சொன்ன” என்றவயிப்பது. “சொல்” என்றது -சொன்னவென்றபடி. “ஆய்ந்த” என் றது - நெஞ்சாலே யாராய்ந்தவென்றாய், அநுஸந்தித்த மாலையென்றபடி. பொருநல்-திருத்தார் பர்ணி. திருப்பொருநலில் சங்குகள்சேரும் துறையைபுடையராய் ஸம்பத்தையுடைய அழகிய திரு நகரிக்கு நிர்வாஹகராய் உஹாரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த என்று ஸப்தார்த்தம். மங்கையராய்ச்சி யர்-யௌவநஸ்வலாவைகளான இடைப்பெண்களென்றபடி. “ஆய்ந்தமாலே” என்றது - “உரைத் தன்” என்றதுக்கு விசேஷணம். “அநுஸந்தித்தமாலையான - உரைத்தவார்த்தைகளை - சடகோ பன்சொல்” என்றுயோஜிப்பது. மேய்ப்பொழிப்பான் - மேய்க்கையை யொழிக்கைக்காக. அவ னோடும் பிரிவதற்சிரங்கி - அவனோட்பிரிவுக்கு க்வேசித்து. அங்கு - அத்திரளிலே. இவை யும்பத்து - இவைபத்தும் என்றவயிப்பது.

(கக)

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி. -- மொவ்வியுக்ஷேவிமொஹவலம்வி
யுகூண்டாஸ்யஜைவ்யுமிரகெவஹரி^௧நிஜெஷ்ட^௨ । ஸ்னாவெக்ஷகந்தகிரிகூ^௩ஜோ^௪நி
ஸ்தெதநவிஸ்^௫ஓ^௬நிதொவிவஸுததுஷ்^௭தயாத்யு^௮தீயெ^௯ :

தரவிடோபநிஷத்தா தப்ரியத் நாவலி.— சுமொஜாக்ஷகீத-
பஹுக்ஷயா வாஹஸ்யா^௪ ஸ்வா^௫ ஷோ^௬ வி^௭ யோ^௮ அ^௯ வ^{௧௦} ந^{௧௧} ப^{௧௨} ர^{௧௩} த^{௧௪} பா^{௧௫} வ^{௧௬}
சு^{௧௭} ரா^{௧௮} ஜா^{௧௯} ய^{௨௦} ய^{௨௧} க்ஷ^{௨௨} | ஸ்ரீ^{௨௩} மீ^{௨௪} தா^{௨௫} ஸ்^{௨௬} ஹ^{௨௭} க்ஷ^{௨௮} டி^{௨௯} சி^{௩௦} ஸ^{௩௧} ம^{௩௨} த^{௩௩} பா^{௩௪} ஹ^{௩௫} வ^{௩௬} நி^{௩௭} வ^{௩௮} டி^{௩௯} ஹ^{௪௦} க்ஷ^{௪௧}
டி^{௪௨} லா^{௪௩} ந^{௪௪} ஸ்^{௪௫} ஹ^{௪௬} ஸ^{௪௭} ஹ^{௪௮} ஸ^{௪௯} டி^{௫௦} த^{௫௧} ஸ்ரீ^{௫௨} வ^{௫௩} க்ஷ^{௫௪} கா^{௫௫} ரி^{௫௬} ஜெ^{௫௭} ந ||

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. { வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தைத் தான்மருவாத்தன்மையினுல்தன்னைப்பின்னம் - பூமியிலே வைக்குமெனச்ச்சுத்தித்துமாஸ் தெளிவிக்கத்தெளிந்த தக்கபுகழ்மாறன்னங்கர்சார்வு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்,

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ—(சா.வே.) - இப்படிப் பராஸங்கிகத்தை முடித்து * பத்துடையடியவ
நிலைப் பாரப்தமான ஊக்தியோடு ஸுலக்ஷ்வத்தை நிறுமிக்கிறார்.

ஓ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், “உம்மை ஒருநாளும்பிரியேன்” என்று இவரை ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்பீர்தரான ஆழ்வார், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான ஊத்தியோமமாகிற உபாயம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து அத்திருவாய்மொழிகளில் ஊத்திவரயுகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஸியாபின்றுகொண்டு, ஊத்தியோமத்தை நிமமிக்கிறார். எம்பெருமானை, “பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் அப்படியே தவிருகையாலே பீர்தரான ஆழ்வார், அவன் லக்ஷில்ஈய நென்னுமிடம் நிர்ஸீதமென்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கூடவிருக்கச்செய்தே ஈஸ்வரனுடைய பிரிவை யதிகாங்கைபண்ணும் தமக்குப் பிறந்தப் பேரோமாதியைத்தாலே அவனும் விஸ்வலேஷப் பராங்கமில்லாதபடி ஸம்ஸ்லேஷப்பாக்காரத்தைத் தெளிவிக்க, அத்தாலே ஸந்துஷ்டராய், “தன்பக்கல் ஊக்தியுத்தராயிருப்பார்க்கு ஸுலஹூயிருக்கும்” என்றறுதியிட்டு, அந்த ஊக்திலப்பயத்வோபபாதகமாக; அவனுடைய பரத்வஹோக்யத்வ விஸிஷ்ட ஊவ்யத்வத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீயுப்பதிச்வத்தையும், அநுபாவகத்வபூர்த்தியையும், ஆஸ்

ரிதரக்ஷணஸ்யையத்தையும், அநந்யதூ ஸுலஹ்வத்தையும், அதிஸாயிதஸௌஸீல்யத்தையும், ஹோக்யவிக்ரஹ்வத்தையும், நித்யாநுஹ்வயமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்த்வயாயாத்மய ப்ரகாஸகத்வத்தையும், அஸாபாரண ஜந ப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்யித்து, ஏவம்ஹுதஞ்ஞன ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த ஹக்தியானது ஹோமோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க்கதமானப்ரகாரத்தையநுஸந்யித்து ப்ரீதராகிறார்.

இ.—நாலார் திருவாய்மொழியில், பிரியநினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிசங்கையாலேபிரிந்தார் படும்வ்யஸநத்தைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்நரான இவரை, “உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்” என்று ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே ஸ்ரீத்து மிகவும்ப்ரீதரானவர், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ராஸ்துதமான ஹக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அத்திருவாய்மொழிகளில் ஹக்திவாடகமாகச்சொன்ன முணங்களைப் பராமர்ஸிபாநின்றகொண்டு, தமக்குப் பேற்றுக்குடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ராபத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ராபத்தியைச் சொல்லிற்றே. இவருடைய ஹக்திதான், “உஹயவாரிகாநிதவூகதஸௌகாணிகாத்விஹக்திபொமெகஹுஃ” என்று ஜ்ஞாநகர்மாது ம்ருஹீத வேஹந்த விஹிதஹக்தியன்று. அதுவாகில் அபஸுஹீராயிகரணந்யாயம் ப்ராஸந்நிக்கும் அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்ரூநத்திலே ஹவத்ப்ராஸாஹத்தாலே ப்ராஹக்திதொடக்கமான ப்ராப்யாந்தர்மதமான அவஸஸூகளிதே இவரது; அப்படி வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேஸித்த ஹக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிமயிக்கிறார்: ஸாய்யத்தோடே பொருந்துகையாவது-ஸாய்யத்தை ஸலிக்கை. அதாகிறது:—ஸாக்ஷாத்காரம். கீழ், இவர்க்கு அநுஸந்நாநமில்லையோ வென்னில்; அவையெல்லாம் ஒருநாஸஸேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் வியித்த ஹக்தியை நிமயிக்கிறார். “பசுமேய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, ‘அவனும் தனிந்தோம்’ என்று சொல்லுகையாலே ப்ரீதராய், அவன் ஹக்திஹயனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்” என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

ஈ.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிசங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸந்நரானவரை, “உம்மையோருநாளும் பிரியேன்” என்று அவன்ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார்-கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லியற்றது;

சார்வேதவநெறிப்ரவேஸே; இத்திருவாய்மொழிக்கு * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவரோடே ஸங்கதியாதல்; * வேய்மருதோளினையோடே ஸங்கதியாதல், இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். வ்ருத்தாநுவாதம்-தம்மை இத்தாதி. ஆஸ்வஸிப்பிக்கவென்றது “செங்கனிவாய்” என்றததைப்பற்ற. * வீடுமின்முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும்சொன்ன ஹக்தியையும், முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸூசிதமான ப்ராபத்தியையும், * சார்வேதவநெறியிலே நிமயிக்கிறாராகையாலே, தத்த்வபரமான முதல்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை * கெடுமிடரிலே நிமயிக்கிறாரென்கிறார். முதல்திருவாய்மொழியிலே இத்தாதி. “தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி” என்றது - “அருளினன்” என்று ப்ராபத்தியைச் சொல்லுகையாலே உபாயமும் உக்

இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், “படமுடையரவிற் பள்ளியின்றவன்” என்றும் “கடைத் தலைச்சீய்க்கப்பெற்றால்” என்றும் அநுஸந்தித்தார் - * கெமீடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப் போதே கைபுதுரப்பெறுமையாலும் நெருள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் வேருவி இவர் அவஸந்நாச, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாடித்தை அநு ஸந்தித்து அவனும் ஆஸ்வஸிப்பிக்க ஆஸ்வஸ்தராய் நின்றார் - * வேய்மருதோளினே யிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்வேதெல் லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறு கைக்கு உபாயமான ஹத்தியோடித்தை * வீமீன் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த ஹத்தி மான்களுக்கு அவன் ஸுலஹையிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்பயத்தை * பத்துடை யடியவராலே சொல்லி, ஆக, வீமீன்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன ஹத்தியானது ஸ்வஸா^யயத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழி களில் ஹத்திவர்^யகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஸியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் - இதில்.

தமேயாகிலும், தத்த்வ பாத்வ ப்ராயாஸ்யத்தைப்பற்ற. * கெமீடரிலே ப்ரதிபாதிக்கிறது கைங் கர்ய ப்ரதிஸம்வா^யபியையன்றோ? இது பாத்வ ப்ரதிபாதிக்கமான முதல்திருவாய்மொழியின் நிமி மநமாகிறபடி. யெங்கனே? என்ன - இனி அந்த தத்த்வந்தானே இத்தயாதி; அந்த பாவஸ்துவே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வா^யபியாகையாலே நிமநமாகலாம் என்றபடி. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்திமலமான கைங்கர்யத்தையுமென்றது - “ஆமர்கனதிபதி, தொழுதெழு” என்ற பதங்க ளைக் கடைக்கித்து. * வேய்மருதோளினே எதினுடைய நிமமமென்ன-அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே இத்தயாதி. * வேய்மருதோளினே ப்ராஸங்கிகமென்றபடி. இனிமேல், முதல் திருவாய்மொழி யோடே * வீமீன் முற்றத்துக்கு ஸங்கதிகய^ய பூர்வகமாக, * வீமீன் முற்றத்தினுடையவும் * பத்துடையடியவருடையவும் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, அவற்றிற்சொன்ன ஹத்தி யையும் முதல்திருவாய்மொழியில் ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும் இதிலே நிமமிக்கிறாரென்கிறார் - ஆக முதல்திருவாய்மொழியிலே என்றுதொடங்கி, தலைக்கட்டுகிறார் என்னுமனவாலே. * வீமீ னின் முற்றத்திற்சொன்ன ஹத்தி ஸாத்த்யஹத்தியாயிருக்க, ‘ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமான ஹத்தியோடித்தை’ என்றதுக்குக் கருத்து - தாம் உப^ய ஸாத்த்யஹத்தி ப்ரபத்தியிலே மூட்ட ப்ரபத்தியுபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று. இங்ஙனன் நிக்கே, இந்த ஸாத்த்யஹத்திதன்னையே ப்ரபத்தியென்றால் ‘தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத் தியோடே தலைக்கட்டுகிறாதிதில்’ என்றத்தோடே சேராது. “*வீமீன் முற்றத்திலும் *பத்துடை யடியவரிலும் சொன்ன ஹத்தி ஸாத்த்யஹத்தி” என்றே யருளிச்செய்வார். ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லியென்றது - “தவநெறிக்கு - சார்வே” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வ ஸாத்த்யத்தோடே பொருந்துகையாவது - ஹத்த்யுபாயம் மலவ்யாப்தமாகை, குணங்களைப் பராமர் ஸியா நின்றுகொண்டு என்றது - “உரலிஞ்ஞடிணந்திருந்து” என்றத்தை “தாமோதரன்” என் றும், “புயற்கருநிறத்தனன்” என்றத்தை “கார்மேகவண்ணன்” என்றும், “அடியவர்க்கெளிய வன்” “எளிவருமியல்லினன்” என்றத்தை “சார்வே” என்றும், “அமைவுடைமுதல்கெடல்” இத் யாதியை “பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்” என்றும், “பிறர்களுக்கரியவித்தகன்” என் றத்தை “காண்டந்கருமையனே” என்றும், “மலர்மகள்விரும்பும்” என்றத்தை “திருமெய்யுறை கின்ற” என்றும், இப்புடைகளிலே பராமர்ஸித்துக்கொண்டென்றபடி. முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன என்றது - “அருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என் றது - “பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்” என்றத்தைப்பற்ற.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கக்கேடையும்தேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்களைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸப்சகமான ஸப்தமுண்டோ வேன்னில், —“அருளினன்” என்றாரிறே. இனித்தான் இவருடைய ஹக்தி வேதாந்தவிஹிதையான ஹக்தியல்ல; அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபஸூத்ராயிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரஸாவத்தாலே கூடாதோவேன்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோயிக்கும். “அருளினன்” என்கிற இப்புடைகளிலேயே இவருடைய உக்திகள். “உஹயவரி கூபு ஸவாநு டெவஸகாணிகா துணிகஹக்தியொடுமகஹஸு” (உபயபரிகர் மிதஸ்வாந்தஸ்யகாந்திகாந்நிகபக்தியோகைகலப்ய) என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்தகரணனுக்குப் பிறக்கும்திறே ஹக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தானே ஹவத்ப்ரஸாஹமாய், அதுக்கு அந்தரமான ப்ரஹக்தி தோடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேருகநினைத்திருந்த ஹஷ்யகாரமும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னே ஹக்திதோடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே. அவன்உபாயமானாலும் இவனுக்கு ருசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாகவேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே இருப்பது. ஆக, * வீமீன்

இவர்க்கு ஹக்தியுண்டாயிருக்க ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உடலாவானென்னென்ன - இவ்விரண்டு இத்தயாதி. “அருளினன்” என்றால் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்னில்: “அதுவுமவனதின்னருளே” என்று ப்ரபத்திக்கும் அடி க்ருபையாகையாலே ப்ரபத்தியென்று விரித்தம். இவர்க்கு ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உபாயமென்பானென்? ஹக்திதானாலோ என்னில், அப்படியாமன்று அபஸூத்ராயிகரணத்தோடும் இவருடைய உக்திகளோடும் விரோதிக்குமென்கிறார் - இனித்தான் என்றுதோடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே. வேதாந்த விஹிதஹக்தியாலுமோவென்ன - அதுதான் இத்தயாதி. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாயவிரோயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றபடி. அதுதான் - வேதாந்த விஹிதஹக்திதானென்றபடி. விவரணம் - அருளினனென்கிற இத்தயாதி. ஆனால் இவர்க்கு ஹக்திதான் வந்தவழியேதென்ன - உஹய இத்தயாதி. யாமுநாசார்ய வசநம்: உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்தகரணஸ்ய. ஐகாந்திகமாயகையாவது - பலதலைத்திருக்கை யன்றிக்கே ஹவானுகிற ஒருதலையேபற்றியிருக்கை. ஆத்யந்திகமாயகையாவது - அந்தமத்திய வர்த்தமாநமென்றய், யாவதாத்மஹவியாயிருக்கை. ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்திவேணுமென்கைக்கு ஸம்வாதமாதல், ஹவத்ப்ரஸாதம் ஹக்திவேணுதுவென்னுதுக்கு ஸம்வாதமாதல் - இனித்தான் இவர்வழியே இத்தயாதி. ப்ரபந்நனுக்கும் அதுஹவ கைங்கர்யங்கள் அபுருஷார்த்தமாகாமைக்காக ஹக்திவேணுமென்கிறார் - அவன்உபாயம் இத்தயாதி. ப்ரபத்தேஜ்ஞாநஹவத்கேவலம் ஹக்திவேணுமென்று உபபத்திமுஷேஹ டர்ஸிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யமின்னதென்று இத்தயாதி. ஆகையாலே என்றது - ப்ரபத்தியேயன்றிக்கே ஸாத்யஹக்தியுண்டாகையாலே யென்றபடி. ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது என்றது - “அவனுடைய க்ருபையேயுபாயம்” என்றதுயிட்டுருக்கிற இவருடைய வித்தாந்தத்தைப்பார்த்தால் “ப்ரபத்தியே இவர்க்குள்ளது, ஹக்தியில்லை” என்றும், ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணும்இவருடைய அறுஷ்டாநத்தைப்பார்த்தால் “ஹக்தியே இவர்க்குள்ளது, வேறென்றதில்லை” என்றும் விபஜித்துச் சொல்லலாம்படியாயிருக்குமிறே என்றபடி. இத்தால் - “ஹக்தியாதல் ப்ரபத்தியாதலொழிய இரண்டுமுண்டாகக்கூடுமோ?” என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதம். கீழே, “ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும்” இத்தயாத்யுத்தத்தை நிமயிக்கிறார் - ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும் இத்தயாதி. பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்மு

முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்முடையபேற்றிக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிமிமிக்கிறார் இதில். இது ஸாய^யயத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானாலன்றோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்த்யாநமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது; குணம் அநுஹ்வயமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியா நின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனால் பின்னைக் கீழ்மேல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்த்யாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிறே அவ்விடங்களில்; உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்னு மொன்று உண்டே; அத்தைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருருவிலே “‘நீபசுக்கேய்க்கப்போகவேண்டா’ என்றான்; ‘ஆகில் தவிர்ந்தேன்’ என்றான்; இவன் தனை ஸுஸஹனில்லைகிடர், இவன் ஹக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்”

டைய பேற்றுக்கு உடலாகக்கூடுமோவென்னில்; விபீஷணதிகள் ராவணதிகளுக்கு உபதேசிக்க தத்த்வாரா தங்களுக்கு ஹமவத்ப்ராவண்யாதிஸய ஹேதுவானுற்போலே, இவர்க்கும் பிறரைக்குறித்து உபதேசித்த ஹக்தி ஹமவத்ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்க அத்தாலே ப்ராப்தியைப் பண்ண, அது தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிமிமிக்கிறார்; ஆகையாலே, இவர்க்குக் கூடுமென்றபடி. “தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய்” இத்தயாதியின் விவரணம் - இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே இத்தயாதி. ஸாத்யத்தோடே சேருகையாவது - ஸாய^யயய்யாப்தமாகையாய், ஸாக்ஷாத்காரமாகையென்றபடி. இதுவென்றது - பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தியென்றபடி. தமக்குஇன்னம் ஹமவத்ப்ராப்தி வித்தியாதிருக்க, தத்வமலம்பெற்றேனென்னும்படி ஏங்கினையென்கிற ஸங்கையையநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது ஸாத்யத்தோடே இத்தயாதி. ப்ராப்தி யாவது - ப்ராத்யக்ஷாநுஹ்வமென்றபடி. ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்த்யாநமாவது - ப்ராத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்று தோற்றாதே ப்ராத்யக்ஷமென்றே தோற்றுகிற மாநஸாநுஹ்வவிசேஷம். இப்போது என்றது-இங்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஆனால், ப்ராப்திடிஸையில அநுஹ்வம்போலே அப்ராப்திடிஸையிலும் அநுஹ்வம் ஹோமரூபமாயிருக்குமோவென்ன - குணமநுஹ்வயம் இத்தயாதி. அதாவது - “வொஸூ^யவெவபூ^யகா^யபோ^ய” என்கிறபடியே ப்ராப்திடிஸையிலே குணம் அநுஹ்வயமாயிருக்கச் செய்தேயும், இங்கேயும் அக்குண விசிஷ்டமாக வுபாவிக்கிறானிறே குணநுஹ்வத்தின் ஹோமரூபதையைப் பற்றவென்றபடி. அதிநுக்கும்படியை - குணநுஹ்வத்தின் ஹோமரூபதையிருக்கும்படியை யென்றபடி. கீழ்மேல்லாம் என்றது - “கண்ணனை நான்கண்டேனே,” “கண்டுகொண்டய்ந்தொழிந்தேன்,” “கண்டசுதிர் கண்டொழிந்தேன்,” “கண்டுகொண்டென் கண்ணணையாரக்களித்து” இத்தயாதியைக்கடாக்கித்து. ப்ராப்யாநுஸந்த்யாநம் என்றது - ப்ராத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்த்யாநமென்றபடி. அவற்றைப்பற்றி என்றது - ஓரோகுணங்களைப் பற்றியென்றபடி. அவ்விடங்களில் - அந்தத்திருவாய் மொழிகளில். இத்தால் - அவ்விடங்களைப் பற்ற இத்திருவாய்மொழிக்கு * முனியே நான்முன் அணித்தாகையாலே மாநஸாநுஹ்வத்துக்கொரு வஸுத்யவ்ஸேஷமுண்டென்றபடி. கீழங்கும் ப்ராப்யாநுஸந்த்யாநமுண்டானாலும் வீஸ்வேஷவ்யஸநம் அதிஸயித்திருக்கையாலே ப்ராப்யாநுஹ்வம் மட்டமாயிருக்கும்: இங்கு பலவேளையாகையாலே ப்ராப்யாநுபவம் பூர்ணமாயிருக்குமென்று கருத்து. * விடுமின் முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன வர்த்தத்தை நிமிமிக்கக் கடியேதென்ன - உபக்ரமித்த இத்தயாதி. ஸங்கத்யந்தரம் - இங்ஙனன்றிக்கே இத்தயாதி. கீழ் எம் பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்கித்தருளிச்செய்து, மேல் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடா

என்று பணித்தான். இன்னமும் முதல்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை அருளிச்சேய்தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக, வேதாந்தங்களில் ஹக்தியென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது; அவை யிரண்டிலும், ஹக்தி, த்ரைவர்ணிகாயி காரம்; ப்ரபத்தி, ஸர்வாயிகாரம். அதில் ஸர்வாயிகாரமுமாய் தாம் திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை, * வீமீன்முற்றத்திலே அருளிச்சேய்தார்; த்ரைவர்ணிகாயிகாரமான ஹக்தியை, * பத்துடையடியவரிலே அருளிச்சேய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்சேய்த ஹக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வாஸாய்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச் செய்கிறார் * சார்வே தவநெறி, * கண்ணன்கழலிணை, இரண்டாலும். அதில், *சார்வே தவநெறியாலே-ப்ரபத்தி ஸ்வாஸாய்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்சேய்கிறார். “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்” என்று - தபஸ்சப்சித்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. “தவஸாஸூராவஜேஷாந்தவஸா உகிரிகூராமு” (தஸ்மாந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு) என்று தபஸ்ஸுக்களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே ப்ரபத்தியை. “பண்டேபரமன்பணித்தபணி வகையே - கண்டேன் - கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” என்றும் “இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றான்” என்றும், “கோகேசம் ஸாரணம்வஜ்ஜ ஸஹம்சுவாஸவடிவாவெஷோ கோகூயிஷுநாதி” (மாமேகம் ஸாரணம்வ்ரஜ்ஜ அஹம்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற அர்த்தத்தை அருளிச்சேய்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்சேய்ததாகத் திருமாலையாண்டான்பணிப்பது; - “ப்ரபத்திவிஷயமாகவாய்த்து * வீமீன்முற்றம்:” உடையவரும் அப்படியே ப்ரபத்தி விஷயமாக அருளிச்சேய்து கோடுபோந்து, ஹாஷ்யம் அருளிச்சேய்தபின்பு, ‘ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று வீமீன்முற்றத்தையும் ஹக்திவிஷயமாக்கி அருளிச்சேய்தார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திமலமான கைங்கர்யத்தையும், கெடுமிடரிலே ‘படமுடையரவிற்பள்ளிப்பின்றவன்’ என்றும் ‘கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்’ என்றும் அருளிச்சேய்து, அக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து, ‘உன்தன்திருவுள்ளம் இடர்கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறதும்’ என்று உத்தரவுண்டத்தில் நமஸ்சப்சார்த்தத்தை அருளிச்சேய்து, கெடுமிடராலும் வேய் மருதோளிணையாலும் - முதல்திருவாய்மொழியை நிறுமித்து, சார்வே தவநெறியாலும் கண்ணன்கழலிணையாலும் - வீமீன்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன

கூறித்தருளிச்சேய்கிறார் இன்னமும் இத்தயாதி. தபஸ்சப்தம் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன - தஸ்மாந்யாஸம் இத்தயாதி. தைத்திரியகே. பின்னையும் ப்ரபத்திக்கு ஸைசகஸப்தமுண்டென்கிறார் - பண்டேபரமன் இத்தயாதி. “ஸாதஹக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடி” என்ற அக்கு ஸப்தம் - “பாடர வன்னமம் வீடேபெறலாமே” என்றது. * வீமீன்முற்றம் ஹக்திபரமென்று முன்புசொன்னதற்கும், ப்ரபத்திபரமென்று இப்போது சொன்னதற்கும் ஆப்தஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இத்தயாதி. ஹக்திவிஷயமாக்கி என்றது - ஸாத்யஹக்திவிஷயமாக்கியென்றபடி. * வேய்மருதோளிணை முதல்திருவாய்மொழியின் நிறுமமென்கைக்காக மீளவும் ஆளவந்தார் கிர்வாஹத்தை யறுவதிக்கிறார் - ஆகமுதல்திருவாய்மொழியில் இத்தயாதி. இத்தால் - *வேய்மருதோளிணைக்கு இரண்டாவாம் - ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை யறுஸந்தித்து அவனும் ஆஸ்வவிப்பிக்க ஆஸ்வஸ்தராய் நின்றாரென்றும், கைங்கர்யத்தில் கனையறுக்கிறதென்றும். ஆக, “முதற் திருவாய்மொழியின் நிறுமம் - * கெடுமிடர்: * வீமீன்முற்றம் * பத்துடையடியவர் இரண்டும் ஸாத்யஹக்திபரம்: ஏதந்நிறுமம்; - * சார்வேதவநெறி; * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகம்”

ஹக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாதத்தயத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற் பாட்டு.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே.

ஆ.—(சார்வே.)—னெளந்தர்யத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் கிவ்யவிலாதி யாலும் பரிபூர்ணையிருந்துவைத்து ஆபூதிதஸுலஹ்வார்டுமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ண னான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோமுத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதில் ஒரு ஸம்ஸயமு மில்லையென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், உபயவிலாதிபுத்தன யிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலஹ னான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோமுலஹ்வ மென்கிறார்.

[சார்வே என்றதொடங்கி] - ஆஸ்ரிதஹ்வயனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஹக்தியோமுத்துக்கு ப்ராப்ய மென்னுமிடம் நிர்ஸிதம். “வணக்குடைத் தவநெறி” என்றுசொல்லுகிற அத்தை, இங்கு ‘தவநெறி’ என்கிறது. “தாமோதரன்தாள்” என்று உரலிஹைணந்திருந்த ஸௌஸ்யத்தை ப்ரத்யஹிஜ்ஞை பண்ணுகிறது. [கார்மேக வண்ணன் என்றமேலுக்கு] - கறுத்தமேவம்போலே ஸ்ராமஹரமான திருநிறத்தை யும் அழகியதிருக்கண்களையு முடையனாய் ஸர்வத்துக்கும் ஈஸ்வரனாய், ஜமதரகூணத் துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையனாய், அயர்வறுமமர்கள் தோற்றுப்பேசும் பெருமையை யுடையனான தாமோதரன் என்றந்வயம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்த்ரனாய் ஹோக்யஹதனானவன் ஹக்திலப்ய னென்கிறார்.

கார்மேகம் - காளமேவம்போலே ஸ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அதுக்குப்பரபாகமாய்படி), கமலம் - கமலம்போலேயிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், (அவ்வடிவழிகேயன்றியே), நீர்வானம் - மண்ணெரிகாலாய்நின்ற - பஞ்சஹதப்ரமுஷமான ஸமஸ்தஜுத்தும் ப்ரகாரமாய்படி அந்தராத்மாவாய், நேமியான் - ரகூணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய், பேர் - இவ்வழகுக்கும் ப்ராப்திக்கும் ரகூணத்தத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் -

என்று எம்பெருமானார் நீர்வாஹம்; முதல்திருவாய்மொழியின் நிமநம் - * கெடுமிடர் * வேய்மரு தோளிணை இரண்டும்; * வீடுமின்றற்றம் ப்ரபத்திபரம்; * பத்துடையடியவர் ஸாதகஹக்திபரம்; ஏதந்நிமநம்- * சார்வேதவநெறி * கண்ணன் கழலிணை” என்றாலவந்தார் கீர்வாஹமென்று கண்டு கொள்வது. * வேய்மருதோளிணையோடே நேரே ஸங்கதி” என்று பிள்ளான் கீர்வாஹம்,

பெருமையை யுடையனாய், இப்படி (உலயவிலு-உதிநாதனுவைத்து), தாமோதரன்-("மத் துறுகடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடை பாப்புண்டெத்திறம்" என்கிறபடியே வெண்ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அத்தாலே) தாமோதரனென்று பேராய்ப்படி ஆழிதலவ்யனானவனுடைய, தாள்கள் - திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு - "வணக்குடைத் தவநெறி" என்று ப்ரஸித்தமான ஊக்திமார்க்கத்துக்கு, சார்வே - ப்ராப்யமாயே யிருக்கும்.

இ.—முதற்பட்டில், உலயவிலு-உதிபுத்தனுவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலஹன வனுடைய திருவடிகள் ஊக்தியோமலஹீய மென்கிறார்.

[தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - ஊக்திமார்க்கத்துக்கு. "வணக்குடைத் தவநெறி" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "ஔம் ஸீஸுரூ" என்றவணக்கத்தைக் கரணஸ்ரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிதே ஊக்தி. அன்றிக்கே, "பலஸுரூ ஸீஸுரூ" என்று ஜ்ஞாநவிஸேஷமான ஊக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலைவணங்க, பெருவருத்தமான காயக்லேஸாமாக நினைத்திருக்கும் ஈஸ்வராஹிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம். [தாமோதரன்] - "உரவினோ டிணைந்திருந்து" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாயிகனுவைத்து, ஓரிடைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தன்னைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அது தானே தனக்குத் திருநாமாய்ப்படி யிருக்கிறவன். [தாள்கள்] - தன்னை உகப்பார்க்கு அவன் இப்படி எளியனானால் அவனை உகப்பார் அஸ்ஸௌஸஹீயத்துக்குத் தோற்று அவன்திருவடிகளைப் பெறு மித்தனையிதே. சார்வு - ப்ராப்யம். "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளியவருமியல்வினன்" என்றும் "அவன் சார்வு" என்றார்; இங்கு, சார்வேயென்று அவுரிக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலஹனாகிற நென்னில், - விலக்ஷணவிஹீரஹத்தை யுடையனாய் உலயவிலு-உதிபுத்தனுவன் என்கிறார்:— [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேவம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து ஊக்திபாய்ந்தமாக வளர்த்து அதுபகவமானால் பின்னைத்தானே ப்ராப்யமாய்ப்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேவமென்னுதல்; கார்காலத்து மேவமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பரஹ்மாய் அகவாயில் தண்ணளிக்குப் ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [நீர்வானம் இத்தயாதி] - விஹீரஹவைலக்ஷணயமே யன்றியிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சஹீதங்கள், தத்கார்யமான டேவாஹீ-ஹீதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேமியான்] - ஐயுத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். நித்யவிலு-உதியிலும் கையுந் திருவாழியுமாயிதே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான வீரஹ்மாஹிகளை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்று மென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமையனே] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். "யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உலயவிலு-உதிநாதனுவைத்து, தன் விலு-உதியிலே ஒரு பஹீரூத்துக்கு ஸேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாய்ப்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு - சார்வே.

10-17

விலகாணலிக்ரஹயுக்தஸ்ய உபயவிபூதியுக்தஸ்யவன்கிடீர் ! என்கிறார். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கோண்டேழுந்த காளமேவும்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். லக்திதனக்கு இவன்தான் க்ருஷிபண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அதை வளர்த்து அது பக்வமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன்.* காதல் கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேவம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். “புயற்க்ருநிறத்தனன்” என்றத்தைச்சோல்வுகிறார். [கமலநயனத்தன்] - அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அநுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்ஸல்யப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்மேலெனய்த்து. [நீர்வானம்இத்யாதி] - விக்ரஹவைலகாணயமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலகாணயத்தைச் சோல்வுகிறது. “யாவையும் யாவரும் தானுமைவுடைநாரணன்” என்றத்தை நிக்ரிக் கிறார். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால் - அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது; இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சோல்வுகிறது. [நேமியான்] - கையுந்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சோல்வுகிறது. [பேர்வான வர்கள்] - இவ்வருகில் ஆக்கனான தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, “வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையன்” என்றமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுரித்தனை: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்வருகு பட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை. கார்மேகவண்ணனாய், கமலநயனத்தனாய், நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நேமியானாய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றுப் பெருமையுறையிருந்துவைத்து - தாமோதரனவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிஸ்சிதம்.

(க)

கள் அருளிச்செய்கிறார் - லக்திதனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விக்ரஹம் லக்திவர்த்தகமோ வென்ன - காதல் இத்யாதி. காரென்று - கறுப்பாதல், கார்காலமாதல். “கார்மேகவண்ணன்” என்றது* பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - புயற்க்ரு இத்யாதி. அப்படி ப்ரகாஸகமோ வென்ன - அநுக்ரஹம் இத்யாதி. ஸப்ஜார்த்தம் - வாத்ஸல்ய இத்யாதி. கமலநயனத்வம் பாத்வ ஹேதுவென்று லாவாந்தரமாதல், “நீர்வானம்” இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல் - வடிவழகு இத்யாதி. அவதாரிகாபக்ஷத்திலே, “வடிவழகு” இத்யாதிவாக்யவீவரணம் - விக்ரஹவைலகாணயமே இத்யாதி. “வடிவழகு” இத்யாதிவாக்யம் லாவாந்தரமானபோது, “நீர்வானம்” இத்யாதிக்கு லாவம் - விக்ரஹவைலகாணயமே இத்யாதி என்றுகண்டுகொள்வது. “நீர்வானம்” இத்யாதி* பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - யாவையும் இத்யாதி. பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னால் எல்லாம் சொன்னதாமோவென்ன - ப்ருதிவ்யாதி இத்யாதி. “தலைவாரொடியாதர்” இத்யாதியைப்பற்ற - கையுந்திருவாழியுமாய் இத்யாதி. பேர்வானவர்கள் - பெரியவானவர்கள். “பேர்வானவர்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - இவ்வருகில் இத்யாதி. பேர் - பெருமை. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “பேர்” என்று - திருநாமம். அஜ்ஞரான இவ்வருகுள்ளவர்களன்றே பிதற்றுமவர்க ளென்ன - இங்கு ருசி இத்யாதிவாக்யத்வம். அந்வயத்துக்காட்டுகிறார் - கார்மேகம் இத்யாதி. “சார்வே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - நிஸ்சிதம் என்றது.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பெருமையனேவானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கேன்றும்
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கேன்னையாள் கின்றனே.

ஆ.—(பெருமையனே.) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரனாய், அநாபூதிதர்க்கு தூர்த்தர்ஸனாய், பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஸ்விஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமான், நாளும் இருமைவினைகடிந்திக்கென்னையாள் கின்ற நென்றுகொண்டு, தம்முடைய லாஹித்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், பூதியிப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிஸ்த்யைகங்களைப் போக்கி நாள்தோறும் என்னை இஹிலோகத்திலே அடிமை கொள்ளாதின்று நென்று, தம்முடைய லாஹித்தைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கு] - “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்கிறது. [என்றும் திருமெய் என்று மேலுக்கு] - என்றும் பெரியபிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து, அத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்ததிருக்கண்களை யுடையன ஸர்வேஸ்வரன். இத்தால் - “மலர்மகள் விரும்புநமரும் பெறலடிகள்” என்கிற விடத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது.

ப.—அநந்தரம், பாத்வாதிகேஹேதுவான பூதியிப்பதிவத்தை யுடையவன், தன்ஸீலாதிஸயத்தாலே என்னை அடிமைகொள்ளாதின்று நென்கிறார்.

வானத்து - ஊர்த்வலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன் - (அவ்வருகான) பெருமையை யுடையனாய், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணையாதார்க்கு - அதுஸந்யியாதார்க்கு, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அருமையன் - அரியனாயிருக்குமவனாய், என்றும் - ஸர்வகாலமும், திரு - லக்ஷ்மியானவன், (“அகல கில்லேனிதையும்” என்று), மெய் - திருமேனியிலே, உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே, செங்கண் - நிரதிஸய ஐஸ்வர்ய ஸௌசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய, மால் - பெரியவன், இருமைவினை கடிந்து - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப்போக்கி, இங்கு - இந்தவிஷயத்தின்னிலே, நாளும் - நாள்தோறும், என்னை - ஆள்கின்றான் - அடிமைகொள்ளுகிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய் பூதியிப்பதியைவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாதின்று நென்று. தாமோதரத்வம் தமக்கு ஹித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே இத்யாதி] - ஊர்ய வலோகஸ்யராய் “ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத் தங்களுக்குமேலில்” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன், “அமை யுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் அமைவுடை அமரர்” என்றத்தை நினைக்கிறது. ஊர்மரம் கனத்திருக்கையும் விடுமிடத்துக் காற்கட்டு குவாலாயிருக்கையுமிதே.

நம்மிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [காண்டற்கு இத்யாதி] - தானே மேல்விழாநின்றால் இசைவின்றியே யிருப்பார்க்குக் கிட்டவாண்மைதபடியா யிருக்கும். “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டிதிருமேனியிலே உறை கிற. [என்றும்] - “அகலகில்லேனிறையும்” என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “மலர்மகள் விரும்பும்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவளோட்டை ஸஹ வாஸத்தாலே, மடிமுடிதரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] - அவளோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். “சுபுரெயம் ஹிததெஜஃ” “அரும்பெறலடிகள்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமையினைகடிந்து - நாளும்-இங்கு என்னையாள் கின்றனே] - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒரு தேசவிஸேஷத்தி லன்றிக்கே இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றான்; அங்கு- மூணாறுவயம்; இங்கு-மூணாறுநூற்றாலே யரிக்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரியுபதியாயிருந்துவைத்து என் லிரோயியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றனென்று, கீழ்ச்சோன்ன ஸௌலப்யம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - “அமைவுடை முதல்கேடலொடி லிடை யறநிலமதுவா மமைவுடையமர்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலகாணமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிக ளுக்கும் தாங்களே கடவுள்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ் மாதிகளுக்கும் தன்னையாஸ்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டுமபடியான பெருமையையுடை யவன். [வானத்து]-அவ்வாசியே அவர்களுக்குஉள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர் களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பார்கள். நமக்குப் பற்றின வளவேயிறே விடவேண்வேது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணும். [காண் டற்குஇத்யாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்ஸாரம்இன்று தேடவேண்டா; பெறவேண்டுமென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிதே யுள்ளது. “பிறர்களுக்கரியவித்தகன்” என்றத்தைச் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு.—பெருமையனே இத்யாதி. “வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமை யனே” என்றுதெர்டங்கி, “என்னையாள் கின்றான்” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஸர் வேஸ்வரனாய் இத்யாதி.

“பெருமையனே” இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே சொல்லிற்றென்ன - அமைவுடை இத்யாதி. “வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே” என்றநவயித்தர்த்தம் - அல் லாதார் இத்யாதி. “இமையோர்க்கும்” என்ற சமஸ்தார்த்தம் - தங்களைக்குவாலாக இத்யாதி. “வானத்து” என்று “விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - அவ்வாசியே இத்யாதிவாக்யவ்யயம். நம்மைப் பற்ற வரசியில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஆதிக்யமுண்டென்ற படி. கனவியர் - கனத்தவர்; அதிகரென்றபடி. அதெப்படியென்ன - நமக்கு இத்யாதி. “ஆகத் த்நையாதார்க்கு - காண்டற்குமையனே” என்றதுக்கர்த்தம் - தானேவந்து இத்யாதி. ஆகத் த்நையர்மை - மநஸ்வலி வையாமையாய், விலக்காமையிலாதார்க்கென்றபடி. விலக்காமையின் றிக்கே யிருப்பார்க்கு - விலக்குகிறவர்களுக் கென்றபடி. காண்கைக்கு விலக்காமையின் போருமோவென்ன - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. “வேண்டாவென்கையுமிதே யுள்ளது” என்றவந் தாம், “பெறுகைக்கு மிழக்கைக்கும்” என்றுஅத்யாஹார்யம். இது * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே

கிறது. [என்றும் திருமெய்யுறைகின்ற] - ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. “மலர்மகள் விரும்புநமரும் பேறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றமொக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியையுடையவன். [செங்கண்] - அவளோட்டை நித்யஸம்ஸ்லேஷத்தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்விப் பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - “யஸ்யஸராஜ மகா ஆஜா” (யஸ்யஸராஜ காத்மஜா) என்றவளையுடையனாகையால் வந்த பேருமையைச் சொல்லுகிறது: “அரும்பேறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாளும் இத்தயாதி] - (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றானே) - புண்பாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி, இத்தைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள் தோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணநிலைவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞாநத்தாலே யரிப்பியாநிற்கும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்துறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையோண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டு என் தலைமேற்புனைந்தேனே.

ஆ.—(ஆள்கின்றான் ஆழியான்.)-ஆள்கின்ற ஹழியான் ஆரால்துறைவுடையம்; இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங்கனெனெயென்னில் - இந்த ஸம்ஸார ஸுபத்தைக் கடிந்தோம்: வாள்கெண்டையோண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என் தலைமேல் புனைந்தேன் என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றம்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயுணைவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என் தலைமேலே புனையப்பெற்றேனென்கிறார்.

சொல்லிற்றென்ன-பிறர்களுக்கு இத்தயாதி. மெய் - விக்ரஹம். ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகமாவது - த்வயத்தில் மதுப்பைச்சொல்லுகிறது. “உறைகின்ற” என்கிற வர்த்தமானத்தாலே - பிரியாதே வர்த்திக்கிறுனென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குப் பரமானம் - அகலகில்லேனிறே என்று; “உறை மார்பா” என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இது * பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன - மலர்மகள் இத்தயாதி. “என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய்” என்றதுக்கு ஸந்தார்த்தம் - என்று மொக்க இத்தயாதி. “திரு - உறைகின்ற செங்கண்மால்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - அவளோட்டை இத்தயாதி. “திரு - உறைகின்ற - மால்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - யஸ்யஸரா இத்தயாதி. “சுபுரெயம் ஹிதகெஜோயஸ்யஸராஜ மகா ஆஜா | நகம்வலியேபுலாஹமதபுராராஜிவாவாஸ்யாவநெ” இது மரீச்சி (ரா-ஆ-ந-எ-கஅ). மால்-பெரியவன்: ஸ்வாமியென்றபடி. இது* பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன-அரும்பேறல்துத்தயாதி. தேசவிசேஷத்தில் கொள்ளும் அடிமையை இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்ன - அங்குப்போனால் இத்தயாதி. ‘வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே, ஆகத்தனையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே, என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய் - செங்கண்மால், இங்கு - இருமைவினைகடிந்து - நாளும் - என்னையாள்கின்றானே’ இத்தயவ்யதி. (உ)

[ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்] - ஸர்வேஸ்வரன் என்னை அடிமை கொள்ளாநின்றான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள் கெண்டை பொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டைபோலேயிருக்கிற அழகிய கண்.

ப.—அநந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதி ஸயாதுஊர்ப்பனான் க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யறுவறிக்கப்பெற்றேன்; அவன் ரக்ஷைகளுக விரோயி மறுவலிடாது; என்னகுறையுண்டு? என்கிறார்.

(“கைகழலானேயியான் நம்மேல்வினைகடிவான்” என்கிறபடியே), ஆழியான் - கையுத்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு, ஆள்கின்றான் - விரோயியைப்போக்கிரக்ஷித்தருளா நின்றான்; (அத்தாலே), பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த ஸகலஃஃவங்களுடும், கடிந் தோம் - போக்கிலோம்; மீள்கின்றதுஇல்லை - (இனி அது)மீளுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), ஆரால்குறைவுடையம் - நம்மோடு பிறரோடு வாசிபற ஒருவராலும் ஒருகுறையை யுடையோமல்லோம்; வாள் - (கூர்மைநெடுமையாலே) வாளும், கெண்டை - (குளிர்த்தி மிளிர்த்தியாலே) கெண்டையும் (போலியாம்படி, ஒண் - விலக்ஷணமான, கண் - கண்ணை யுடையளாய், மடம் - மடப்பம் முதலான ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் - அலிமதநாயகனுனவனுடைய, தான் - திரு வடிகளை, கண்டுகொண்டு - அபரோக்ஷித்து, எந்தலைமேல் - எந்தலைமேலே, புனைந் தேன் - யுரிக்கப்பெற்றேன்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு வல்லினுனவனுடைய திருவடிகளை ஸிரோஃஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேஸ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்ற னென்னுதல்; ஆகிலைவைத்த கையுத்தானுமாய் விரோயியைப்போக்கி அடிமைகொள் ளாநின்றான் என்னுதல். அசுத்தனானதன்னாலே ஸாதத்தயமான அசேதநக்ரியாகலாபங் கள் கொண்டு விரோயியைப் போக்குமவரன்றே இவர்? ஸர்வஸுத்தி கையில் திருவாழி யின் கூர்மையாலே போக்குமவரிதே. [ஆரால் குறைவுடையம்] - என்னால் வரும் தொரு குறையுமில்லை; யமாடிகளால் வரும்வையுமில்லை. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - ஃஃஃவஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸப் ஸர் மத்தையும் ஒட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப்போகாத வைகிபுத்ரர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிதே. “மயர்வறமதிநலமுருளின்” என்று ருசி ஜநகனும்அவனேயாய்ப் பேறும்அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புனராவ்ருத்தி ப்ரஸங்ம மில்லை யென்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டைபோலே முய்யமாய் ஃஃஃஃயமான திருக்கண்களையுடை யவளாய், ஆத்மஃஃஃஃபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லினுனவனுடைய. அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவஸ்யதையாலேயாதல், அவன் ஸ்வாதந்தர் யத்தாலேயாதல் இழக்கவேணுமோ? அவன் என்னைக் கடாஷியாவிட்டால், அவன் கடாஷித்துக்கு இலக்கன்றிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்தர்யங்கொண்டாடினால் அவன் நோக்கு இழக்குமிதே. என்ஜீவநத்தைப் பறித்தானாகில் தன்ஜீவநத்தை யிழக்கிறான். [தாள்கண்டுகொண்டு] - தாளாலே அவனைக் கண்டுகொண்டென்னுதல், தானைக்கண்டு கொண்டென்னுதல். “நின்செம்மா பாத்பற்புத் தலைசேர்த்து” என்றும், “கோலமா

மென்சென்னிக்கு” என்றும் ஆசைப்பட்டபடியே, எந்தலைமேலே சூடப்பெற்றேன் என்கிறார்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லலுணவனுடைய திருவடிகள் ஸிரோஹ்ஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - ஆசிலேவைத்த கையுள் தானுமாய் விரோயியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளா நின்றான் என்னுதல்; வகுத்த ஸர்வேஸ்வரன் அடிமை கொள்ளாநின்றான் என்னுதல் பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதநக்ரியா கலாலங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பார்கள் சிலர்; “கூரம்பனல்லால்” என்று அம்பின் கூர்மையையும் “சுடர்வட்டவாய்நுதி நேமியீர்” என்று திருவாழியில் கூர்மையையுங் கொண்டு பெறவிருப்பார்கள் சிலர். அசுத்தனான தன்னாலே ஸாய்மமான க்ரியாஜாதத் தைப்பற்றிப் பெறவிருப்பார்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வசுத்தியைப்பற்றிப் பெற விருப்பார்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெகிழ்ச்சோல்லி, “கேடுவாய், என்னையன்றோ பற்றுகிறது” என்றானிறே. [ஆரால்குறைவுடையம்] - என்னாலே இழக்கவேண் டதேல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்மேற்படியாய் இருப்பதோன்றையோ நான்பற்றிற்று? “ஆரால்” - என்கிறார்காணும்: என்றும் ஒருசேதநாலே பேறென்றிருக்கு மவராகையாலே. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிகேறதில்லை [பிறவித்துயர்கடிந் தோம்] - ஸம்ஸார ஸரிதத்தை யோட்டினோம். † பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன் னாகப் பேறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிக

மூன்றும்பாட்டு.—ஆள்கின்றான் இய்யாதி. “மீள்கின்றதில்லை” என்றுதொடங்கி “தலைமேல்புனைந்தேனே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மறுவலிடாதபடி இய்யாதி.

“ஆழியான் - ஆள்கின்றான்” என்றதுக்குத் தவேதா ஹவம் - ஆசிலே இய்யாதி வாக் யத்வயம். ஆசு - ஆயுட்ப்பிடி. ஆழியைக்கொண்டாங்கின்றனென்று முந்தினவர்த்தம். திருவாழி பரத்வஸூசகமாகையாலே - “வகுத்தஸ்ரீஸேஸ்வரன்” என்கிறது. தம்மை “ஆழியான் - ஆள்கின் றான்” என்கையாலே ப்ரதிகோடியையும் கூட்டி ஹவம்-பின்னையும்அவன்கைபார்த்து இய்யாதி வாக்யத்வயம். பின்னையும் என்றது - ஸாடூநாந்தரங்களை யநுஷ்டித்தபின்பு மென்றபடி. “கூரம் பனல்லால்” - நாலாந்திருவந்தாதி எட்டாம்பாட்டு, “இலைதுணை” இய்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவா ணம் - அசுத்தனான இய்யாதிவாக்யத்வயம். ‘பின்னையுமவன்கைபார்த்து’ இய்யாதிவாக்யத்தாலே - கார்யவரித்தியில் ஈஸ்வராபேகையும, ‘அசுத்தனான’ இய்யாதிவாக்யத்தாலே - ஸ்வரூபவரித்தியில் சேதநாபேகையும சொல்லப்படுகிறது. ஸாஸ்தரவிஹிதமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனைப் பற்றக் கூடுமோவென்ன - க்ரியாஜாதத்தை இய்யாதி. ‘என்றானிறே’ - ஓரமஸ்ரீலோகத்தாலே யென்றபடி. ஆரால் குறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோ மென்றபடி. இதுக்கு ஹவம் - என்னாலே இய்யாதி. * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்லீடு செய்கையாலே என்னுலிழக்கவேண்டுதலென்றபடி. ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல் என்றது - ஸம்ஸாரியான நிலையில் நில்லாமையைப்பற்ற. பின்னையுமோன்றைப் பார்த்திருத்தல் என்றது - அவன் விஷயமான ஹத்தயாதிகளைப்பற்றியும் அவன் க்ருபையைப் பார்த்திருத்தலென்றபடி. ஆனால், எத்தால் என்னுமல், “ஆரால்” என்கிறதென்னென்ன - ஆராலென்கிறார்காணும் இய் யாதி. மறுவலிகேறதில்லை என்றது - ஸம்ஸாரம் மறுவலிடுகிறதில்லை யென்றபடி. பிறவித் துயர்கடிந்தால் மீளாமை வித்தமாயிருக்க, “மீள்கின்றதில்லை” என்கைக்குப் ப்ரஸக்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இய்யாதி. திருமெனியோடேயிருக்க“கடிந்தோம்”என்று ஹதமகச் சொல்லுவா

† பரமபதத்தே என்று பாடாந்தரம்.

நான்காம் பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆலின்
இலைமேல்துயின்றான் இமையோர்வணங்க
மலைமேல் தான்நின்றான் மனத்துளிநுந்தானே
நிலைபேர்க்கலாகாமையிச்சித்திருந்தேனே.

ஆ—(தலைமேல்.) - இனி இவனை எந்தலையில்நின்றும் ஒருவராலும்
பேர்க்கவொண்ணா தென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்
வரனை ஒருவராலும் விஸ்வலேஷிக்கப்பண்ண வொண்ணாமையை நிர்ஸயித்து, அத்தாலே
க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆவினிலைமேல் என்றுதொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆவினிலைமேலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளி அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே நின்றருளி
என்னையிசைவித்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுத்திருந்தவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரகூணத்தில் ஸத்திரஸ்வாவனவனை நெஞ்சி
லிருந்திருப்புக் குலைக்கவொண்ணாதென்று அறுதியிட்டிருந்தேனென்கிறார்.

சரணங்கள் - அவன்திருவடிகளை, தலைமேல் - எந்தலைமேலே, புனைந்தேன் -
வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் ; (அவடிதவடநாஸமர்த்தனயக்கொண்டு,) ஆவினிலைமேல் -
ஆலையில், துயின்றான் - கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரகூணாய், இமையோர் - நித்ய
ஸூரிகள், வணங்க - தொடர்ந்துவந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் -
ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்படியாக, நின்றான் - எழுந்தருளினின்று, என்மனத்துள் - என்
நெஞ்சுக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானே - ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்தவனை, நிலை - இவ்விருப்
பில் ஸ்த்தைர்யம், பேர்க்கல் ஆகாமை - குலைக்கவொண்ணாமையை, நிச்சித்து - நிர்ஸ
யித்து, இருந்தேன் - (அத்தாலே) க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என் மனஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவர
ாலும் விஸ்வலேஷிக்கவொண்ணாதென்று நிர்ஸயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன்
என்கிறார்.

[தலைமேல் இத்யாதி] - அமர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்
றேன். ப்ரார்த்தித்துப் போகையன்றிக்கே கிடப்பெற்றேன். [ஆவினிலைமேல்
துயின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ர
ளயாபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு
ஆவின் தளிரிலே கண்வளர்ந்தான் ; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்
யத் திருமலையிலே வந்துநின்றான். தன்னுடைய ஆபத்ஸவத்வத்தையும், ஸர்வஸக்
தித்வத்தையும், மேன்மையோடேகூட; ஸௌலப்யத்தையுங்காட்டி என்னையிசை
வித்து என்மனஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸத்தாவரப்ரதிஷ்டையா யிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்க
லாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பை என்னால் போக்கவொண்ணாமையை நிர்ஸயித்து.
அவன் போகைக்குடறுப்பாக என்னால் செய்யலாவது ப்ராதிகல்யமிதே; நெஞ்சைக்

கொண்டிருக்கையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதிறே. [இருந்தேனை] - இனி ஒருவய மில்லையென்று நிர்ஹயனாயிருந்தேன். “சூரநாடிவஹணாவிலாநு நலிவெகி” என்று அவனுடைய ரக்ஷகத்தவத்தையறிந்தாலும், ஹோக்பதையைறிந்தாலும், ஒன்றும் சனியானிறே.

எடு.—நாலாம்பாட்டு. என்மநல்லிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவராலும் விஸ்வலேஷிப்பிக்கவொண்ணாதேன்று நிர்ஹயித்து. அத்தாலே கருதக்குறையாயிருந்தேனென்கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] - * அமரர்சேன்னிப்பூச்சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை எந்தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன்* இப்பேறு இவர்பெறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலினிலேமேல்துயின்றான்] - தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிவரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்பட்டுப்படியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டா வென்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்தித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திருமலையிலேயின்றான்; அதுவும் ஸாத்தித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்கவாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்தான். * பொருப்பிடையேயின்றும் புனல்தளித்துங்காணும்இவர்கெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புகான்: இப்படியிருந்தவனை. [நிலேபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னுலாவதெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - “நலிவெகி” (நபிபேதி) என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ப்பயனாயிருக்க

நாலாம்பாட்டு.—தலைமேல் இத்தாதி. “என்மனத்துளிருந்தானே நிலேபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்” என்றத்தைக் கடைகித்தவதாரிகை - என்மநல்லிலே இத்தாதி.

“தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்” என்றது - அநுவாதம். “புனைந்தேன்” என்றதுக்கு லாவம் - அமரர்சேன்னி இத்தாதி. “புனைந்தேன்” என்றதுக்கு - சூழனெனென்றத்தம் விவகித்து, சூடுவது புஷ்பமாகையாலே, திருவடிகளை ‘அமரர்சேன்னிப்பூ’ என்கிறார். “புனைந்தேன்” என்ற பூதார்த்தத்துக்கு லாவம் - ப்ரார்த்தித்து இத்தாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை-இப்பேறுஇவர் இத்தாதி. “ஆலினிலேமேல்துயின்றான்” என்றமாத்ரத்துக்கவதாரிகை - அவன் வண்டடத்தின் இத்தாதி. வண்டடம் - அழகிய தடாகம். ஏகாண்வமென்றபடி. பெரியதிருமடல். இதெல்லாம் செய்யவேணுமோ இவரை விஷயிகரிக்கைக்கு என்கிறுமங்கையிலே, “ஆலினிலேமேல் துயின்றான்” என்றதுக்கு லாவம் - தன்னைக்கொண்டு இத்தாதிவாக்யதரயம். ஆராய்ச்சிப்பட்டுப்படியான - ப்ரவித்தமாம்படியான. அதாவது: “ஆபத்வந்யு”வும் அவடித்வந்யுஸமர்த்தனும்இவனே” என்று ப்ரவித்தமாம்படியான செயலென்றபடி. “இமையோர்” என்றுதொடங்கி “மனத்துளிருந்தானே” என்னுமளவுக்கும் லாவம் - அதுஸாத்தித்தவாறே இத்தாதி. “இருந்தான்” என்றதுக்கு லாவம் - இங்குவிலக்கிவார் இத்தாதி. கீழெல்லாவற்றுக்கும் ரலோகத்தி - பொருப்பிடையே இத்தாதி. பனிக்காலத்திலே மலைகளின்மேலே நின்று, குளிக்காலத்திலே பொய்கைகளிலேபுகு முழுக்கிடந்துமென்றபடி. மூன்றாத்திருவந்தாதி எழுபத்தாரும்பாட்டு. அப்படி கடலில்நின்றும் இவர்கெஞ்சிலே புகுந்தானெனென - பனிக்கடலில் இத்தாதி. ரீதன்ஸவ லாவமான கடலில் கண்வளர்த்தருளினபடியை நோக மந்த்ருவிட்டோடிவந்து என்னுடைய மனக்கடலிலே வாழவல்லனென்றபடி. “பேர்க்கலாகாமை” என்றதுக்கு லாவம் - இவன்போகைக்கு இத்தாதி. “நலிவெகி” என்றதுக்கு லாவம் - அவன்படியை இத்தாதி. “அவன்படியை”

$$(\mathcal{F})$$

(2)

மெய்போலும்-ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யே செய்யுமாபோலே, பொய்வல்லன் - அநாஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லனாய், நாகத்தணையான் - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸவலாவனான அநந்தஸாயிபானவன், நமக்கு - , நச்சப்படும் - பரமப்ராப்யஹதனாக ஆசைப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என் திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[நிச்சித்திருந்தேன் இத்யாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறுகவந்து என்னெஞ்சிலே யிருக்கையிலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிர்ஸயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி.கைப்பற்றினாரை ஒரு காலமும் விடாநென்கை. [கள்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையே யன்றிக்கே இங்கேயிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதே தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றான். அர்ச்சிராஜிமதியே கொடுபோக நினைப்பது, அமாநவகரத்தாலே ஸ்பர்ஸிப்பிக்கத் தேடுவது, அபஸ்ஸஸுக்களையிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றான். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்஁ணங்களைச் சொல்லி ஏத்தினார் போலே, அநாஸ்ரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேறாயிதேயிருப்பது.[மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்குமா போலே துர்யோதனதிகளுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலே யிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டும்படி செய்யவல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] - தன்னை பொழியச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கும். [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அறியனாயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷகஜோமனாயிருக்கையாலே. அவனுக்கு அலிமதனுமாய் நமக்குக் கட்டுகைக்கு அடியுமாயிதே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என் திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிறார்.

[நிச்சித்து இத்யாதி] - நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாகரத்திலே நின்றும் தன் பேறுகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகா நென்று நிர்ஸயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதவன்; 'எப்போதும் கைகழலாநேமியான்' என்னக்கடவதிதே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்படுவது, அமாநவனை இவேித்து ஸ்பர்ஸிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தைடரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றான்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நிச்சித்து இத்யாதி. "கள்வம் பெரிதுடையன்" என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - அவன். இத்யாதி.

அதுவாதத்துக்கு லாவம் - நீரிலே இத்யாதி. கழியாமை - விட்டுப்போகாமை. இத்தால் வலிதம் - ஆஸ்ரிதரை இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி, "இப்போது மின்னம்" இத்யாதி. குவாலை - அதிகத்தை. குவாலேதென்ன - பரமபதத்தேற இத்

“இதுதான் ஸர்வஸாயாரணமாகிற் செய்வதென்” என்று அஞ்சவேண்டா: [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்கிறுப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம்படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனாயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுநாதிகள் பக்கல் இருக்குமாபோலேயிறே துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். “இதுதான் நம்மளவிலும் ஏற்ற்செய்வதென்?” என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்பமும்நமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்வற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விஸ்வாஸமென்னென்னில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகொண்டு கார்யமென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானாரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றோ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

நாகத்தணையானே நாஸ்தோறுஞ்ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்கு அருள்செய்யுமம்மானே
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானேப்
பாகத்துவைத்தான் தன் பாதம்பணிந்தேனே.

ஆ.—(நாகத்தணையானே.) - ஆபுரிதருடைய நிகர்ஷம்பாராதே திருவநந்தாழ்வானுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே அவர்களுக்கு நாடோறும் அருள்செய்யுமம்மான் தன் பாதம் பணியப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ — ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஸ்ரயிப்பாரையும் முணதோஷம் பாராதே நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயிகரிக்கும் ஸ்வஜாவன ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றே நென்கிறார்.

[நாகம்] - ஊக்தி. நாஸ்தோறும் அருள்செய்யும் என்றந்வயம். [மாகத்திளமதியம் என்றதொடங்கி மேலுக்கு] - ஐஸ்வர்யத்துக்கு ஸூசகமான பிறையைச் சூடி ப்ரயோஜநாந்தரபாரதைக்கு உறுப்பான ஸாயுத்யம் தோற்றும்படியான ஜடையை யுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபாஸ்வத்திலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யாபுரிதரோடு முமுக்ஷுக்களோடு ப்ரயோஜநாந்தரபாரோடு வாசிபற உபகரிக்கும் ஸௌஸீல்யாதியுயத்தை யுடையவன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

நாகம் - நித்யகைங்கர்யநிரதரான திருவநந்தாழ்வானே, அணையானே - படுக்கையாகவுடையனாய், நாஸ்தோறும் - ஸர்வகாலமும், ஞானத்தால் - ஊக்திருபஜ்ஞானத்தாதி. “மெய்ச்சப்படான்” என்றதுக்கவதாரிகை - இதுதான் இய்யாதி. மெய்ச்சப்படான் - கொண்டாடப்படான். நச்சப்பமும் - ஆசைப்படுமவன். நம்மோடு ஸஜாதீயர் - அநந்யப்ரயோஜநத்வேற ஸஜாதீயர். படிமா - த்ருஷ்டாந்தம். “நம்மோடு ஸஜாதீயர்” இய்யாதிவாக்ய விவரணம் - நம்முடையபேற்றுக்கு இய்யாதி.

தாலே, ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணைப்பார்க்கு - வைத்ததுவாவிக்கும் முழுக்கூங்களுக்கு, அருள்செய்யும் - நிரதிசயலோக்யனாய்க்கொண்டு உபகரிக்கும், அம்மாணை - ஸ்வாமியானவனாய், மாகத்து - ஆகாசவர்த்தியான, இளமதிபம் - இளம்பிறையானது, சேரும் - சேரும்படியான, சடையாணை - ஜடையையுடையனாகையாலே, (ஹேகத்ருத்வோபாஸகத்வங்கள் இரண்டையுமுடையருந்நாளை), பாகத்து - (தன்திருமேனியில்) ஒருபக்கத்திலே, வைத்தான்தன் - வைத்த நிரதிசய ஸௌஸீல்யவானுடைய, பாதம்பணிந்தேன் - திருவடிகளை வணங்கப்பெற்றேன். “அணையாணை, அம்மாணை” என்கிற வேற்றுமைப்போலி இரண்டும் ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, ‘பாகத்துவைத்தாணைப் பாதம்பணிந்தேனே’ என்று பாடம்சொல்லுவாருமுள்ளர்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஸ்ரயித்தாரையும் நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேனென்கிறார். திருவந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கும் வாசிவையாதே உடம்புகொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார் என்றுமாம்.

[நாகத்தணையாணை] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [நாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு - நாந்தோறும் அருள்செய்யும்] - நூநம் - ஊக்தி. ஊக்தியாலே நெஞ்சிலேயணைக்க நினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருடியத்தை ஒருநாளும் விடான். [அம்மாணை] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்பேறாக விடாமைக்குப் பராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுஷப்ரயாநன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ராணைச்சூடி ஸாயகத்வ ஸூசகமான ஜடையையுடையனுமான ருக்ஷானுக்குத் திருமேனியில் ஒருபாற்சுவத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரையும் நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். † (திருவந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கும் வாசிவையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறாரென்றுமாம்.)

[நாகத்தணையாணை] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனாய்த்து. [நாடோறும் இத்யாதி] - ஜ்ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாந்தோறும் அருள்செய்யுமவனாய்த்து. ‡ (இப்போது, ஞானமென்று - ஜ்ஞாநவ்ஸேஷமான ஊக்தியைச் சொல்லுகிறது. ஊக்தியாலே ஹ்ருடியத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாந்தோறும் அருள்செய்யுமவனாய்த்து.) இவனால் எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனான தான் நாந்தோறும் அருள்செய்யுமாய்த்து. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுஷப்ரயாநனென்று தோற்றும்

ஆறும்பாட்டு.—நாகத்தணையாணை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - இன்று இத்யாதி. இன்றுஸ்ரயிப்பாரையும் என்றது - “நாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்” என்றத்தைப் பற்றி.

“நாகத்தணையாணை” என்றத்தால் ஹலிதம் - உகந்தாரை இத்யாதி. “நாடோறும்” என்றத்தை “அருள்செய்யும்” என்றத்தோடே கூட்டுகிறதென்? அடைவே நிர்வஹித்தாலோவென்ன - இவனால் இத்யாதி. அக்குறைதீர - அவன் நினைக்கமாட்டாத குறைதீரவென்றபடி. மதியையும் ஜடையையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஊவம் - ஸுஷப்ரயாநன் இத்யாதி. “நாகத்தணையாணை, அம்

படி சந்த்ரணைச்சூடி ஸாகதவஸூசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்கொருதுறையுண்டோ? (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

பணிநெஞ்சே! நானும் பரம்பரம்பரணை
பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகேத்தாரும்
மணிநின்றசோதிமதுகுதன்என்னம்மான்
அணிநின்றசேம்போன் அடலாழியானே.

ஆ.—(பணி.) - அபூரிதஸூலஹம், தத்விரோயி நிரஸநஸ்வஹவனம், ததிநுண ஐவ்யாயுபோபேதனம், ஸர்வேஸ்வரணாபிரந்த எம்பெருமானே, நெஞ்சே! வணங்கு; வணங்கில் பின்னையொருநாளும் ஒரு உஷ்ணம் வராது. உஷ்ணஹதுவான ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்மையடிமைகொண்டருளு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரணே, நெஞ்சே! நான்தோறும் அநுஹவி; அவன்தானே ப்ரதிபர்பகங்களைரியல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார்.

[பிணிஎன்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிசுண ஸர்வரணே, நெஞ்சே! நான்தோறும் பணி; ஒரு உஷ்ணங்களும் ஸ்பர்ஸியா. உஷ்ணஹதுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [பணிநின்றசோதி என்றமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியையுடையனாய், ப்ரதிசூலநிரஸநஸ்வஹவனம், எனக்கு ஹவ்யனுமாய், தனக்கு ஆஹரணமாய் நிற்பதுஞ்செய்து செம்பொன்போலே யிருக்கும்நிறத்தை யுடைத்தாய் ப்ரதிசூலரை யடர்க்கும் ஸ்வஹவமான திருவாழியையுடையவன்.

ப.—அநந்தம், நிரதிஸ்யலோக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் நம்மை விரோயியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனுக்கையாலே ஸர்வாதிசுணவனை அநுஹவியென்று, நெஞ்சைக்கூறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மணிநின்றசோதி - நீலரத்தினத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனாய், மதுருகன் - மதுவைநிரஸித்தாற்போலே அநுஹவிரோதியைப்போக்கி, என்னம்மான் - அவ்வழகையநுஷிப்பித்த என்ஸ்வாடியாய், அணிநின்ற-தனக்குத்தான் ஆஹரணமாய் நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்தபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநாப்யமான யுத்தோத்யோமத்தையுடைய, ஆழியான் - திருவாழியையுடையவன், பிறவி - நம்ஜந்மத்தை, கெடுத்து - போக்கி, ஆளும் - அடிமைகொண்டருளும்; பிணி - ஸம்ஸாரக்லேசங்கள், ஒன்றும் சாரா - ஒன்றும் தட்டாது; (ஆதலால்), பரம்பரம்பரணை - தனக்கு

மானே” என்கிறவிடத்தில், ஐகாரம் அவ்யயமாய், நாகத்தனையானாய் அம்மானாய் பாகத்திலே வைத்தானாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. மாகத்தீளமதியம் - மஹத்தாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற வொலசந்த்ரன். (கூ)

மேலில்லாதவனுய்க்கொண்டு வீரஹ்மாதிகளுக்கும் பரானுவனை, நெஞ்சே! நானும் - நித்யமாக, பணி - வணங்கியது ஹவிக்கப்பார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிவ்ஹ்மாதிகளையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாஸ்தோறும் அநுஹவி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[பணிநெஞ்சே இய்யாதி] - நெஞ்சே! நாஸ்தோறும் அநுஹவிக்கப்பார். [பரம பரம்பரனை] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான வீரஹ்மாதிகளுக்கும் பரமான நித்யஸூரிகளுக்கும் கீர்வாஹகளுனவனை. [பிணியொன்றும் சாரா] - ஸகலஹ்மாதிகளும் நம்மை ஸ்பர்ஸியா. அந்தஹ்மாதிகளுக்கடியான ஜந்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிகின்றசோகி] - நீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிற்குறிப்படி. [மதுசூதன்] - அவ்வடிவ அநுஹவிப்பார்க்கு விரோதியானவற்றை. மதுவைப் போக்கிறாற்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்] - அப்படியே என்விரோதியைப்போக்கி முகந் தந்தவன். [அணிகின்ற செம்பொன் அடலாழியானே] - தன்கைக்குத் தானே ஆஹாணமாய் அநுஹவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணியமான வடிவையுடைய யுக்தோர்மூலமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுஹவத்துக்குத் தானே விஷபமாய், விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆஹாணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

நா.—ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிவ்ஹ்மாதிகளையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாஸ்தோறும் அநுஹவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[பணிஇய்யாதி] - நெஞ்சே! நாஸ்தோறும் அநுஹவிக்கப்பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பரம்பரம்பரனை] - இந்த்ராதிகளுக்கப்பரமான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரமான நித்யஸூரிகளுக்கும் கீர்வாஹகளுனவனை [பிணியொன்றும்சாரா] - ஹ்மாதிகளோன்றும் நம்மை ஸ்பர்ஸியாது. அந்த ஹ்மாதிகளுக்கடியான ஜந்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிகின்றசோகி] - ஜந்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறபடி. நீலமணியினோளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுசூதன்] - அவ்வடிவழகை யநுஹவிப்பார்க்கு வரும் விரோதிகளை, மதுவைப்போக்கிறாற்போலே தள்ளிக்கொடுக்கும்வன். [என்னம்மான்] - இப்படி என்விரோதியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇய்யாதி] - அநுஹ

ஏழாம்பாட்டு.—பணிநெஞ்சே இய்யாதி. "பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தானும்; அடலாழியான-பணி: நெஞ்சே நானும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம் ப்ரதிவ்ஹ்மாதிகளை இய்யாதி.

அந்வயமுதேக ஹவம் - நெஞ்சே நாஸ்தோறும் இய்யாதி. "பரமபரம்பரனை" என்று அவன் பெருமைசொன்னதற்கு ஹவம் - நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது என்று. அதாவது - பரமபரம்பரனாகையாலே எல்லாராலும் 'மேல்விழும்படி யுக்கருஷ்டையிருக்கிறவன் தானேவந்து மேல்விழுகையாலே நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. "பிறவி" இய்யாதிக்கர்த்தம் - அந்தஹ்மாதிகளுக்கு இய்யாதி. "கெடுத்து" என்றத்தைப்பற்ற - அடிவேரோடே என்றது. கீழில் பதத்தோடேகூட்டி ஹவம் - ஜந்மத்தை இய்யாதி. மணிதான் தோஜோஹ்மாதம் நிற்கிறாற்போலே யிருக்கிறவடிவென்று விவக்ஷித்

விப்பார்க்குவிரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத்தானே ஆஹரணமாய் அநுஹவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முஷமான திருவாழியைக்கையிலேயுடைய வன். அநுஹவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தை யுடையவன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆழியான் ஆழியமர்க்கும் அப்பாலான்
ஊழியான் ஊழிபடைத் தான் நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால் வரையேடுத்தான் பாதங்கள்
வாழிஎன்னெஞ்சே! மறவாது வாழ்கண்டாய்.

ஆ.—(ஆழியான்.) - * அபர்வறுமமர்களை திபதியாய், அவர்களிற்காட்டி. லும் விஸஜாதீயமான ஸ்வரூபகுணவிஹிதிகளையுடையனாய், நித்யஸித்தனாய், கால தத்த்வப் பர்ப்ருதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித ஸுலஹார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதிர்ணனாய், தத்ஸமானசேஷ்டிதனாய், எல்லாருக்கும் புகலிடமாயிருந்த திருத்தோளாலே வரையையெடுத்து ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணி யரு ளினவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கிடாய் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், “அவணையநுஹவி” என்றவாறே ப்ரீதமான நெஞ் சைக்கொண்டாடி, ‘நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அநுஹவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான் என்றுதொடங்கி] - திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஸ்ரிதரையுடையனாய், அவர்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விஸஜாதீயனாய், காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலோபலக்ஷித ஸகலபூர்யங்களையும் படைப்பதும் செய்து, தன்னுலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகுத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி பசுமேய்ப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜகுத்துக்கெல்லாம் ஒதுங்கவிடம் போரும்படியான அழகியதோள்களாலே ஞோவரூபோத்தரணம்பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாபிகளாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானவன் திருவடிகளை, நெஞ்சே, விஸ்மரியாமல் அநுஹவித்து வாழும்படி பார் என்கிறார்.

ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி - கம்ஹாஸ்வ ஹாவரான, அமர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் - அவ்வருகான மேன்மையை யுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் தான் ஒருவனுமேயாய், ஊழிபடைத்தான் - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், நிரைமேய்த்தான் -

தருளிச்செய்கிறார் - நீலமணி இத்தயாதி. அணிநின்ற - ஆஹரணமாய்நின்ற வென்றபடி. “அணிநின்ற, செம்பொன், அடல்” என்றவிசேஷணதரயத்தால் மலித்தலாவம் - அநுஹவத்துக்கும் இத்தயாதி. ‘பிணியொன்றுமச்சாரா’ இத்தயாப்ய, ‘ஆழியானை, பாம்பரம்பரணை - நெஞ்சே! - நானும்-பணி’ இத்தயவ்யம்.

(எ)

ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பின்சென்று ரக்ஷிப்பானாய் வைத்து, (அவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தால்), பாழி - மிடுக்கையுடைத்தாய், அம் - லோக்யமான, தோளால் - திருத்தோளாலே, வரை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து நோக்குமவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, என் -, நெஞ்சே—, மறவாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுஷ்வம் பண்ணி வாழப் பார்; வாழி - இவ்வாழ்வு நித்யமாகச்செல்லுக. ஆழியான் - அபரிசிந்த ஸ்வஹாவனென்றுமாம். வாழியென்று - வாழ்த்துதலாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “அவனை அநுஹவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, ‘அவனை இடைவிடாதே அநுஹவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழியமாரீக்கும் அப்பாலான்] - மஹீரஸ்வஹாவரான நித்யஸ்வூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுவன். [ஊழியான்] - காலஸேஷமான ப்ரளயகாலத்தில் தான் ஒருவனுமேயுளறாய். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களையும் “ஹைமஸ்யாடி” என்றுசொன்ன ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிரரபீய்த் தான்] - தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபதார்த்தத்துக்கு ஸேஷமாய் அவதரித்து, ரக்ஷகாபேகைபுடைத்தான பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் இந்த்ரனால்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்குமவன். பாழி என்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல். தோளின்நிழலிலே ஒருங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே பூயங்கெடுத்தோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒருங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும் தோளென்னுதல்; “ஹைமஸ்யாடிவஷ்டஸ்யா” [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு” என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்ஸவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - மேற்சொல்லப்படுகிற கார்யத்தை நினைத்து, “சூயமஷ்டு” என்னுமாபோலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறார். [என்னெஞ்சே]-புறம்புள்ளாரைச் சமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுப்பாகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே கின்ற நெஞ்சே! நாட்டார்க்கு ஹ்ருதமாகாநிற்க எனக்கு மோகஷேஹதுவான் நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற்போ லன்றியே, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபநாஸ மென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். “ஹைமஸ்யாடி” என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்பேற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. “அவனையநுஹவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, ‘அவனை இடைவிடாதே யநுஹவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானோபாதி, மஹீரஸ்வஹாவரான நித்யஸ்வூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாயீகமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்ய

எட்டாம்பாட்டு.—ஆழியான் இத்யாதி. “வாழியென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி.

“ஆழி” என்ற - ஸமுத்ரமாய், அத்தாலே - காமஹீரயத்தைலக்ஷித்து, கம்ஹீரஸ்வஹாவரானவென்றபடி. அப்பாலான் - அவ்வருகானவன். “அமாரீக்கும்அப்பாலான்” என்றவகந்தரம், “ஊழியான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நித்யஸ்வூரிகளும் இத்யாதி, மேலே “படைத்தான்” என்றிருக்க

ஸூரிகளும் தானுமாய்ப் பரம்படித்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்து காலசேஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்று மவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபடிார்யங்கனையும் “வஹு ஷாடி” (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேயத்தான்] - இப்படி ஸகல படிார்யங்கனையும் தான் படைத்து, “தன்னை வேறே சிலர்படைத்தார்கள்” என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந் தோளால்] - இவன் இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்தரன் பசிசுராவத்தாலே இவை நோவுபடும்படியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அதை மலையையேடுத்து நோக்குமவன். பாழியென்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பெங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாநிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிருக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே ஹயங்கேட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினாலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன்னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷகதவத்துடிப்பு இருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுதல்; “வாஹு ஹாயாஷவஷ ஷொயஸு ஷொகொஹாது” (பாஹுஃசாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மந்) என்கிறபடியே - ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். “திண்டோள்மணிவண்ண உன்சேவடிச்செவ்விதிருக்காப்பு” என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணும்படியாய்த்துத் தோளழகிருப்பது; * சுந்தரத்தோளிறே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தநகிரியை யெடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - நடுவே மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. “யாஹோஷயிவிராயுஷு” (யாமோஷதீயிவாயுஷ்மந்) என்னுமாபோலே, உனக்கு

கையாலே, அதுஞ்ச்சேர ‘காலசேஷமானகாலத்திலே’ என்கிறார். காலமே சேஷத்தின் ஸமயத்திலே யென்றபடி. ஊழியான் - ஸம்ஹருதிஸமயத்தி லுளாயிருக்குமவன் என்று ஸப்தார்த்தம். ஊழிபடைத்தான் - காலவர்த்தி படிார்யங்களைப் படைத்தானென்றபடி. “ஊழிபடைத்தான்” என்றத் தோடே கூட்டி, “நிரைமேயத்தான்” என்றதுக்கு ஹவம் - இப்படி இத்தாதி. இத்தால் ஹவம் - ஸ்வரக்ஷணத்தில் இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இவனிப்படி இத்தாதி. அர்த்ததவயத்தையு மடைவே விவரிக்கிறார் - புறம்பெங்கும் இத்தாதி வாக்யதவயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஷாஹுஃசாயாம் இத்தாதி. “வாஹு ஹாயாஷவஷ ஷொயஸு ஷொகொஹாது” 1. சுபகூஷ்யாஸூபகாநுமுராவெணராவஸு” இதி ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ் திரிம்ஸே லீதாம்ப்ரதிஹதாமந் (நக, ௩௨). “சுஷவஷுஷு” என்கையாலே - ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி என்றது. அவஷ்டம் - ஏகதேசத்திலே பிடிக்கையென்று கருத்து. அப்படியழகியதோவென்ன - திண்டோள் இத்தாதி. “அழகியதோள்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - சுந்தரத்தோளிறே என்று. நாய்ச்சியார்திருமொழி, “சிந்தூரச்செம்பொடி” இத்தாதி. “பாதங்கள் - மறவாது” என்னவென்றிருக்க, நடுவே “வாழி என்கிறதென்?” என்ன - நடுவே இத்தாதி. இப்படி மங்களாஸாஸநம்பண்ணின பேருண்டோவென்ன - யாமோஷதீயம் இத்தாதி. ஆரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜடாயு: - “லாஸீதாஸிவபூணா ராவணெநொஹயஃஹுதீ” இதுத்தார்த்தம். அதாவது - “லாஸீதாஸிவபூணா ராவணெநொஹயஃஹுதீ” என்று - மேலே சொல்லுகிறது யரித்துக் கேட்கைக்காக, முதலிலே “யாஹோஷயிவிராயுஷு” என்று பெரியவுடையார்

இஸ்ஸம்ருத்திமாருதே சென்றிகேவென்கிறார். [என்னெஞ்சே] - புறம்பெங்கும் ஆத்மாவுக்கு ஸேஷமான மநஸ்ஸுத் தான் சுமையெடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யங்வயித்த நெஞ்சுதானே வங்ய ஹேதுவாக நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுகுந்ததென்னு இதரவிஷயங்களிலே செய்வற்றைச் செய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்கேறதென்? பால்புடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விஸேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமூக்கவொண்ணுதே! ரக்ஷகளுகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; நிரோபக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தயாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகளுனவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; ஒருக்காலுளளவது இலனாவதாகாநிற்கிறவனுக்கு என்றமுளனவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; இவையில்லாதவன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகளுகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையநின்றவற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; இருந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்!

(2)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே
வீண்டேயொழிந்த வினையாவினவேல்லாம்
தோண்டேசேயுதுஎன்றுந் தோழுதுவழியோமுகப்
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே.

ஆ.—(கண்டேன்.)—“என்னை ஸரணாகதராளுருடைய அபேக்ஷிதமெல்லாம் நானேசெய்யவேன்” என்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச்செய்தருளினபடியே, அவனுடைய ப்ரஸாதித்தாலே, நிரவயிகஹத்திகாரிதமான ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியையும் ஸர்வகாலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடிமலர்களைக் கண்டேன்; கண்டவாறே என்னுடைய ஸமஸ்தஹ்வங்களுந் போயினவென்கிறார்.

மங்களாஸாஸநம் பண்ணினுற்போலே, மேலே “மறவாது” என்றத்தைக் கேட்கைக்காக வாழியென்கிறாரென்றபடி. “வாழி” என்றதுக்கர்த்தம் - உனக்கு இத்தாதி. “என்” என்ற விசேஷணத்துக்கு ஹாவம் - புறம்பெங்கும் இத்தாதி. விவரணம் - ஆத்மாவுக்கு இத்தாதி வாக்யத்வயம். மறக்கப் பரஸத்தியேதென்ன - கைபுகுந்து இத்தாதி. “வாழ்” என்னுதே, “வாழ்கண்டாய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னுடைய இத்தாதி. மறவாதுவாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளதென்றது - “மறவாது வாழ்கண்டாய்” என்கையே வதேயமாயுள்ளதாகி லென்றபடி. விசேஷங்களாவன - “ஆழியான்” இத்தாதி. “பற்றவேணுமே” அதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “ரக்ஷகளுகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே” என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்தாதி. இவ்வாக்யந்தொடங்கி மேலடைய, * ஆழியான்தொடங்கி “நிரமேயத்தான்” என்னுமளவும் பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஹாவமாகக் கூண்டுகொள்வது. இது - ரக்ஷணோபயோகி குணஜாதமென்றபடி. இருந்தபடியாமாகில் - இருந்தபடியாலே. மறந்துகாண் - மறந்துபார். உன்னாலே மறக்கப்போகாதென்று கருத்து. “ஆழியான்” என்று தொடங்கி, ‘பாதங்கள் - மறவாதுவாழ்கண்டாய் - என்னெஞ்சே - வாழி’ இத்தய்வயம்.

(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டேன் இத்யாதி. “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்” என்றதால் வலிதத்தை யுள்ளிச்செய்கிறார் - ஜந்மாந்தர இத்யாதி. “ஐமா ஐரா ஸகி

கிறார். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியோழுக] - ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் “ஜாக்ஷெகம்ஸாரணவ்ஜ” (மாமேகம்ஸாரணம்வ்ஜ) என்கிறபடியாலே நான் அவன்திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனைநாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்
திசைதோறுஅமரர்கள் சேன்றிறைஞ்சுகின்ற
தகையான்சரணம் தமர்கட்குஓர்பற்றே.

ஆ—(வகையால்.) - ஐத்தியோமத்தைச் சொல்லவுபக்ரமித்து நிர்ஹேதகமாக நான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்றுகொண்டு நடுவே தம்முடைய ஸம்ருத்தியைப்பேசு; பின்னையும் அந்தக்கரணத்தை நியமித்து, ஹவதேகவிஷயமாக்கி, தத்ஸமாராஹேநாசிதமான த்ரவ்விஸேஷங்களைக்கொண்டு அந்யார்த்தமாக இந்த்ராதிகள் அவனையாஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளுகிற அவன்திருவடிகளைப் ப்ராப்யமென்றிருப்பாருடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளுமே, அதிலொரு ஸம்ஸ்யமில்லையென்றுகொண்டு, அந்த ஐத்தியோமத்தினாலே ஸுப்ராபனுமென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்குக்கூட ஸமாஸ்ரயணீயனாய் அவர்களுடைய அலிஷிதப்ராஹுண ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகள், அந்யப்ரயோஜநரான ஐத்திமான்களுக்கும் ப்ரபநர்க்கும் நல்ல அபாஸ்ரயமென்னுமிடம் நிச்சிதமென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான ஐத்தியோமத்தை நியமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற வழியாலேவகையாசித்தராய். [மாதவனை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீபூபதியாகையாலே ஸ்வராயனான தன்னை புஷ்பாஹு ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜநாத்ரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாஸ்ரயிக்கலாப்படி கின்ற ஸ்வலாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்.

ணாசு” இத்தாதிப்படியே - ப்ரதிவந்ருகம்போனால், “ஜெஹ்ஜகெஹ்ஜலியப்ய” என்று கைங்கர்யம் ஸஹஜமாயிருக்குமென்றபடி. தொண்டேசெய்து - பாலத்தயாதிகளையுடையராய். என்றும் தொழுது - நித்யமாக அஞ்சலியைப் பண்ணி; வழியோழுக - கைங்கர்யமே யாத்ரையாக. என்றும் தொழுது - நித்யமாக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு; வழியோழுக-அதுவே யாத்ரையாகவென்றமாம். “ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறார்” என்றத்தை இங்கே விசஜீகரிக்கிறார் - அவன் இத்தாதி. பணிவகையே - ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தாலே, சரமஸிலோகத்தின்படியே யென்றபடி. ‘தொண்டே செய்தென்றும்’ என்றுதொடங்கி, ‘கமலமலர்ப்பாதம் கண்டேன்: காண்டலுமே - வினையாயினவெல்லாம் - விண்டேயொழிந்த’ இத்த்யவ்யய. (க)

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஆஸ்ரயணீயனுவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ராப்யஹுதனமென்கிறார்.

வகையால் - ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களலிமதஸித்திக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரீயோபத்யான தன்னை, [நாளும் - காலந்தோறும், புது - விலக்ஷணமான, புகையால் விளக்கால் மலரால், நீரால் - தூபதீபபூஜலங்களாலே, திசைதோறு - நின்றநின்றதிக்குக்கள் தோறும், அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சென்று-, இறைஞ்ச - ஆஸ்ரயிக்கும்படி, நின்ற -, தகையான் - ஸ்வஹவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு- அநந்யப்ரயோஜகரான அஸாபாரண ஜநங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க் கொண்டு, பற்று - அபாஸ்ரயமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாபநாந்தர நிஷ்ட்டரோடு ப்ரபந்ரோடு வாசியற அவனே அபாஸ்ரயமென்று உக்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

[வகையால் இத்யாதி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ர சித்தராய், ஸ்ரீயோபத்யானகையாலே ஸ்வாராதனாவனை. இவன் செய்ததுகொண்டு த்ருப்தனும்படி பண்ணுவாருண்டென்னுதல்; இவன் செய்ததுகொண்டு குறை நிரம்பவேண்டும் அபூர்ணனல்லன் என்னுதல். [நாளும்]- ஆஸ்ரயணத்துக்கு காலசியுதியில்லை யென்கிறது. ஆராதனோபகரணங்களுக்கும் நியதியில்லை, ஸம்வதித்தபடியே அமையுமென்கை. [திசை இத்யாதி] - ஸர்வதோஷக்கமாக ஸ்ரஹ்மாதிகள் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற ஸ்வஹவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஓர்பற்றே] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அத்விதீயமான அபாஸ்ரயம். லக்ஷிமாணங்களுக்கு ஹஸ்பரதனாய் உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்வவஹிதோபாயமாம்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாபநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்ரோடு வாசியற அவனே உபாயமென்று உக்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்சு ஒருமைப்பட்டு. [மாதவனை] - லிஃயதிக்க்ரமத்துக்கும் அநவபாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்

பத்தாம்பாட்டு.—வகையால் இத்யாதி. “புகையால் விளக்கால்” என்றுதொடங்கி “தமர்கட்கோர்பற்று” என்னுமளவும் கடைகிழ்த்தவதானிகை - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. “அமரர்கள்” என்று - ப்ரயோஜநாந்தரபாரும், “தமர்கள்” என்று - ஸாபநாந்தரநிஷ்ட்டாரும், ப்ரபந்ரமும் சொல்லுகிறது. “நாளும்புகையால்” என்றுதொடங்கி, “தகையானை - மாதவன் - சரணம் - வகையால் மனமொன்றியிருக்கிற - தமர்கட்குஓர்பற்று” என்றநவ்யம்.

“வகையால்மனமொன்றி” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸாஸ்த்ரங்களில் இத்யாதி. ஸாஸ்த்ரங்கள் என்கிறது - உபாஸஸாஸ்த்ரங்களும், ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரங்களும். ஒருமைப்படுகையாவது - ஐகாக்யம். உபாஸகரைச் சொன்னபோது, வகையால் - ஸாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே வந்து, மநஸஸை, வேறொரு பரப்பர்வருத்தியிலே போகாதபடி ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற - உபாவித்துக்கொண்டிருக்கிற, தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்ரானபோது, வகையால் - சாமஸ்யோகோக்த ப்ரகாரத்திலே வந்து, மநஸஸை ஸாபநாந்தர விஷயாந்தரங்களிற் போகாதே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்ரன்-உபாயாந்தரங்களையும் விஷயாந்தரங்களையும் விட்டிருந்தானேயாகிலும், லோகோபவாத பரிஹாரார்டுமாகப்பண்ணும் கர்மாறுஷ்ட்டாநமும் ப்ராமாதிக்கமாகவரும் விஷயப்ராப்யவ்யாதிகளு முண்டாயிருக்குமேயென்ன; “மாதவன்”

பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அந்நயப்பரையோஜந
ரான ஹத்திமான்களுக்கும், ஹஸ்ப்ரஹி ஊபாயமாயிருக்கும் ; தன்னையே பற்றினார்க்கு
அவ்யவஹிதோபாயமாம், (க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரம்பரம்பரணை
மல்திண்தோள்மாலேவழுதிவளநாடன்
சோல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
கற்றார்க்குஓர்பற்றுகுங் கண்ணன்கழலிணையே

ஆ.—(பற்றென்று.) - இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திரு
வடிகள் ஸுலஹமாமென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய
திருவடிகள் ஸுலஹமாமென்கிறார்.

[பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனாய் வலத்தையுடைத்தாய்த் திண்
ணிதான தோள்களையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாழுத்தனவனைப் பரம்பராய்
மென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய்
அழகிய தொடையை யுடைத்தாய் அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திரு
வாய்மொழி கற்றார்க்கு.

ப — அநந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஹவச்சாரணாவிர்தம்
ப்ராய்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

பரம்பரம்பரணை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத்தபரனாய், மல் - மல்ல
யுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள் - தோளையுடையனாய், மாலே - ஆஸ்ரித
வ்யாழுத்தனவனாலே ப்ராய்யப்ராய்யவ்யுத்தனான ஸர்வேஸ்வரனை, பற்றென்று - தமக்கு
அபாய்யமாக அறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு
நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சோல் - அருளிச்செய்த, தொடை - ஸப்தஸந்தர்ப்பருபமான,
அந்தாதி ஓராயிரத்துள்-, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யஸித்தவர்க
ளுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனான க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்
டும், ஓர் - அக்ஷிதீயமான, பற்றாகும் - ப்ராய்யமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திரு
வடிகள் ஸுலஹமாமென்கிறார்.

[பரம்பரம்பரணை மல்திண் தோள் மாலே - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாயிக
னாய், விரோயி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்பக்கல்
வ்யாழுத்தனவனை, பரம்பராய்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இத்யாதி] - ஆழ்
வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடையையுடைத்தாய், அந்தாதியான ஆயிரந்திரு
வாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றார்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திரு
வடிகள் ப்ராய்யமாம். “தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு” என்று ஆழ்வார் அறுதியிட்ட
பேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஸத்வித்யையிலே ஸ்வரூபமாதாரத்தையே உபாய்யமாகச்சொல்லிக் குணங்களைச் சொல்லாவிட்டா
லும் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தை விட்டிராமையாலே ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதே ஸ்வரூபாநு
பந்திருணங்கள் தன்னடையே வருமாபோலே, சரஸ்வலோகத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்ஸ்யையும் தன்ன
டையே வரு மென்றபடி.

[பற்றென்றுபற்றிப்ப்ரமபரம்பரனை] - ஸர்வேஸ்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்டோள்மாலை] - இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிகேக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது. [வழுதி இத்தயாதி] - “வாடுமெயெவெயாஹாஹாஹெனெவ்விவாநிதழ்” (பாட்டே சேயேசமதுரம்ப்ரமாணைஸ்தீர்பிரவீதம்) என்கிறபடியே, அழகியசோற்களாலே தொடுக் கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றார்க்கு. [கண்ணன்சுழலினை - ஓர்பற்றுகும்] - “தாமோதரன்தாள்சுழல் - தவநெறிக்கு - சார்வே” என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றுகும். (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயார் திருவடிகளேஸரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி - கண்ணன்கழலினை - ப்ரவேஸ்ங்கள்.

ஆ.—(கண்ணன்கழலினை.) - ஊக்தியோமத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஊக்தியோமத்தை நியமித்தபின்பு, ஊக்தியோமப்ரகாரம் எங்ஙனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தை யுபதேசரித்து, “இத்தை அது ஸந்யித்து அதிற்சொல்லுகிறபடியே மனோவாக்காயங்களை ஸ்ரியுபதிபக்கவிலே ப்ரவணமாக்கி ப்ரீதிபூர்வகமாக புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு நிரந்தர ஸமராயுதம் பண்ண அதுக்குஉண்டான விவ்நங்களுள்லாம் தானேபாக்கியருளி இவ்வேனியிட்டு ஆராயிப்பித்துக்கொள்ளும்” என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான ஊக்தியோம ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்து, எம்பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக முடுகுசிறமையை அதுஸந்யித்து, “பின்னை அவஸரமில்லை” என்று இத்தோடே ப்ரோப தேஸத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஹோமோபகரணவாதையான ஊக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாடித்து, அதினுடைய ப்ரகார ப்ரதிபாதநார்த்தமாக, ஊஜீயனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய மந்த்ரலிங்கமான அஸாயாரண நாமத்வத்தையும், நாமார்த்தஊதகுணதீயோமத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்வத்தையும், ஆப்ரய ணூர்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணூர்த்தஸௌ லப்யத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஸாயித புருஷஃ ஹாக்யத்வத்தையும், அநயப்ரயோஜந ஸுலஹத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அதிஸாயிதமஹத்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, “ஏவம்ஊதனான ஸர்வேஸ்வரனை, உக்தர்த்தப்ரதிபாதகமான மந்த்ரானுஸந்த்யாநபூர்வகமாகப் புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு கரணத்ரயங்களாலும் அதுஊவிக்க, ஸமஸ்தவிரோயிகளும் தானேபோம்: நிரதிஸயபுருஷார்த்தமும் கைப் ப்டும்” என்று ஹலவ்யாப்தமான ஊக்தியோமப்ரகாரத்தை ஸாக்ரஹமாம்படி ஸங்க்ர ஹேண வுபதேசரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஊக்தியானது ஸ்வஸாய் யத்தோடே போருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்- கீழ்; ஊக்தியோமப்ரகாரம் எங்ஙனேயிருக்கும் படி என்று அறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதே என்று பார்த்தருளி ஊக்திக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத்தை உபதேசரித்து, இதினுடைய அர்த்தானுஸந் யானமே மோக்ஷஹேதுவென்று, “அதடியாக மனோவாக்காயங்களை ப்ரவணமாக்கி புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராயியுங்கோள்! ஸ்ரியுபதியாகையாலே ஸ்வாராயன், நீங்கள்இதிலே இழிய விரோயிவர்மம் தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறு வார்க்கு ஸுலஹனும், அதில் இழியுமிடத்து அயிகாரம் ஸம்பாடிக்கவேண்டா, ருசியே அமையும்” என்று உபதேசரிக்கையிலே ஒருப்பட்டு, ஸஸ்வரன் தம்மைப் பரமபடித் திலே கொடுபோகையிலே முடுகுகிறபடியாலும் உபதேசரிக்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாகவும் பாசரம் சுருக்கக்கொண்டு உபதேசரித்து, இத்தோடே ப்ரோபதேஸத் தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

நடு.—ஊத்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொன்னார்-
கீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஸ்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வ
ரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது - “மரணமானால்” என்றது அவனுக்கு நெடுநாளாய்,
அவ்வளவும்பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்
யித்து; “நமக்குப்போக்குத்தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு ஊத்திமான்களு
டைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறியவேண்வேதோன்றுகையாலே அத்தையுபதேசிப்
போம்” என்றுபார்த்தார். இவர்தாம் எம்பெருமானாரோபாதியும் க்ருபையுடையவர்
காணும்.“இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதேன்?” என்று அது இருக்
கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்துப் பரோபதேஸத்திலே ஒருப்பட்டே, அவன் தம்
மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும் “கேட்கிற இவர்களுக்கு
ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்” என்னுமத்தாலும் பாசரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக்
கொண்டு; அந்தஊத்திக்கு ஆலம்ஷநமான திருநாமத்தைச்சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு
அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும், அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஸாதந
மென்றும், அவ்வழியாலே ஊத்தியைப்பண்ணுங்கொள்ளென்றும், கரணத்ரயத்தாலும்
அவனை ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்றும், இப்படி ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலஹனென்
றும், ஸ்ரியஃபதியாகையாலே ஸ்வாராயனென்றும், இவனையிலேத்து ஆஸ்ரயிப்பித்து
இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அருகேயுண்டென்
றும், ‘ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரேல்லாரும் இதுக்
கதிகாரிகள்’என்றும், புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்றும்,இதி
லேயழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடைகளிலேசொல்லி, நாம்
இன்னமும் சிலநாள்இங்கேயிருக்கிறோமன்றிக்கேபோக்குஅணித்தானபின்புஎல்லாரும்இத்
தைக் கொள்ளுங்கொள்ளென்று உபதேஸித்து, அத்தோடே, தொடங்கின பரோபதேஸத்
தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

கண்ணன்கழலினை ப்ரவேஸே, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர இத்திருவாய்
மொழி ஊத்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஊத்தி இத்தயாதி. ஊத்தியானது
என்றது - ஸாத்யஊத்தியானதென்றபடி. அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாமையாவதெதென்ன -
அதாகிறது இத்தயாதி. ஊத்தியுபதேஸம்மாந்த்ரம் போராதே, ஊத்திமான்கள் பரிமாற்றமும் உபதேசிக்க
வேணுமோவென்ன-இவர்தாம் இத்தயாதி. “உபதேசிப்போமென்று பார்த்தார்” என்றத்தையும் கூட்
டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் - இதுதான் இத்தயாதி. பரோபதேஸத்திலே ஒருப்பட்டால் சிறுப்
பாட்டாகவருளிச் செய்வானென்னென்ன - அவன் தம்மை இத்தயாதி. “எண்ணம் திருநாமம்”
என்றத்தைப்பற்ற - அந்தஊத்திக்கு இத்தயாதி. “நாணம்” என்றத்தைப்பற்ற - மந்த்ரம் என்றது.
இரண்டாம்பாட்டையும் மூன்றாம்பாட்டையும் பற்ற - அதிலீந்தாநுஸந்தாநம் இத்தயாதி. அவ்வழி
யாலே ஊத்தியைப்பண்ணுங்கொள் என்றது - அர்த்தாநுஸந்தாதல், “தான்வாய்மலரிட்டு நாள்
வாய்நாடர்” என்றத்தைப்பற்றவாதல். “நாடர்நாடோறும்” என்றத்தைப்பற்ற - காணத்ரயத்தா
லும் இத்தயாதி. “மேயானவேங்கடம்” என்றத்தைப்பற்ற - இப்படி இத்தயாதி. “மாதவன்”
என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ரியஃபதி இத்தயாதி. இருகால் “மாதவனென்றென்று” என்றத்தைப்
பற்ற - இவனை இத்தயாதி. இவ்வாக்யம் - “ஸ்ரியஃபதியாகையாலே” இத்தயாதியின் விவரணம்.
“பேராரோதுவாராரர்” “மனமுடையீர்” என்றத்தைப்பற்ற - ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் இத்தயாதி.
“சுனைநன்மலரிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற - புஷ்பாத்யபகரணங்களை இத்தயாதி. “அமராவினை
கள்” “வினைவல்லிருள்” என்றத்தைப்பற்ற - இதிலே இத்தயாதி.

முதற் பாட்டு.

கண்ணன்கழலினை, நண்ணுமமனமுடையீர் !

எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணநாரணமே.

ஆ—எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேணும் என்றிருப்பார் திருமந்தரத்தையே சொல்லுங்கோள் ; அவன் திருவடிகளைப்பெறுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், கண்ணன்கழலினை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சேருகைக்கு இச்சையுடைய நீங்கள் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னுமிதுவே ; இதுநிச்சிதம். மந்த்ரமென்னுதே, நாமமென்றது - நியமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸூசித்திறது. நாரணன் என்கிறபதத்தில் சதுர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும் தவிர்ந்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே, புறம்பில் மந்த்ரங்களில் தப்பானவை இம்மந்தரத்தின் ப்ரவாவத்தாலே தப்பாகாது என்றுகருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், உபாஸநத்துக்கு ஆலம்பநமான மூலமந்த்ரப்ரதாநமான மந்த்ரத்தை யநுஸந்திக்க, அவன் திருவடிகளைப் ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

கண்ணன் - ஸர்வஸுலஹை க்ருஷ்ணனுடைய, கழலினை - ஆஸ்ரிதார்த்தமான திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ராபிக்கைக்கிடான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையநீங்கள், எண்ணும் - அநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான-, திருநாமம்-, திண்ணம்-நிச்சிதமாக, நாரணமே - (விஷ்ணுகாயத்திரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே) மந்த்ரப்ரதாநஹிதமான நாராயணஸப்திமே. ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களும் சதுர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாமமான நாராயணஸப்தித்தை எண்ணுங்கோளென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஐக்கியுத்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரம் இன்னதென்கிறது.

[கண்ணன்கழலினை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபடித்திலே யிருக்கையன்றியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வலிஷ்ட்டாடிகளும் வாசல்காப்பாருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸர்வஸுலஹை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலினை] - தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை. நண்ணுகைக்கிடெகை, பிரிந்துபோந்து கிட்டிஞரைப்போலே யோமீயவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - “நிதியுடையவர்கள்” என்னுமாபோலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர் அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விலக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாத்ரமே அமையுமாகிறது ; இதுக்கு ஸத்ருஸமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாராபேக்ஷையில்லாமையாலும். ‘கழலினை’ என்று ‘தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வே’ என்றத்தை அநுஹிஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்த்ரமென்னுதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கநியதியாதல் வேண்டாவென்கைக்காக. மாத்ருநாமமீரஹணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸாஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்னில்?—[நாரணமே] - அவநாரணநாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதுர்த்

தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. “அங்மம் தப்பிற்று: ஸ்வரம்தப்பிற்று: நீ வரஹ்ம ராக்ஷஸனுய் பிற” என்னும்தில் வ்யாவ்ருத் தி சொல்லிற்று. [திண்ணம்] - பெறுகிற பேற்றின் கணத்துக்குப்போருமோ என்னவேண்டா; கிப்சிதம்; “வாக்யம்வாக்யம்.”

௩௩.—முதற்பாட்டு. லக்தியுத்தராய்க்கோண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்வநமான திருமந்திர மின்னதென்கிறார்.

[கண்ணன்கழலிணை நண்ணும்மனமுடையீர்] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுலாபிக்கிறார், இவர்களுக்குக்கேட்கவேண்வேத்தைச் சொல்லு கைக்குஉறுப்பாக. “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்” என்றாரே: அதுதன்னை யிங்கே ‘கண்ணன்கழலிணை’ என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேலுமென் றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலிணை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டும்படியிருக்கை யன்றிக்கே, ஸர்வஸுலஹனாவன் திருவடிகளை ஆந்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத் யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகூடினாரப் போலே யிருக்கி றதுகாணும்; *“(சூஜமாஜ)” (ஆஜகாம)போலே. [மனமுடையீர்] - “நிதியுடையீர்” என்னு மாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகநினைத்திருக்கிறார். இதுக்குஅதிகாரிஸம்பத்திதேட வேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரியித யும் ப்ராயஸ்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுநராவ்ருத்திலகக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அது வேண்டாதோழிகிறது: ப்ராயஸ்த்துக்கநுபுமமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியா மையாலே. [எண்ணும்திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், லக்தி மான்களைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் “அது, அது” என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும்திருமந்திரமென்றோதே, நாமமென்கிறது - இதுக்குஓரதிகாரியித, அங்கநியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.—கண்ணன் இத்தாதி. “எண்ணும்திருநாமம்” இத்தாதினைக் கடாக்கித் தவதாரிகை - லக்தியுத்தராய் இத்தாதி.

“கண்ணன்கழலிணை” என்றது அநுலாபமென்கிறார் - கீழ்ச்சொன்னது இத்தாதி. எதுக்காக அநுலாபிக்கிறாரென்ன - இவர்களுக்கு இத்தாதி. கீழேஊத்திக்கு ஹலமாகச் சொன் னதுவே பரிமாற்றத்துக்கும் விஷயமென்கிறார் - சார்வே இத்தாதி. “கழலிணை” என்றோதே, “கண்ணன்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பரமபதத்திலே இத்தாதி. அதாவது - கண் ணுக்கு விஷயமானவனென்று அர்த்தாந்தரமென்றபடி. “ஸுலபன்” என்றத்தை ஸத்திரீகரிக் கிறார் - ஆஸ்ரீதர்க்காக இத்தாதி. பெறுமென்றோதே, “நண்ணும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - பிரிந்து இத்தாதி. ஜமாஜ என்றோதே, “சூஜமாஜ” என்றற்போலே யென்றபடி. அதாவது - ஸ்ரீவிபீஷ ணாழ்வான் ராவணனைவிட்டுப் பெருமாள்பக்கவிலே போனானென்னவமைந்திருக்க, வந்தானென் கிறதிறே, பிரிந்தவன் வந்து கூடினார்போலே யிருக்கையாலேயென்றபடி. “உடையீர்” என்கிற மதுபஹுமாவிலேயென்கிறார் - நீதி இத்தாதி. அதாவது - ஆஸாலேஸமாதாரத்தை ஆழ்வார் ஸ்வாஹி ப்ராயஸ்த்தாலே குவாலாக நினைக்கிறாரென்றபடி. “மனமுடையீர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - இதுக் கதிகாரி இத்தாதி. “வேண்டாதோழிகிறது” “என்” என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ராய் யத்துக்கு இத்தாதி. அதிகாரியிதயாவது - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியாதிகள் வேணுமென்கிற நியதி. எண் ணுகை - அநுஸந்திக்கையும், மநமும். “எண்ணும்திருநாமம்” என்றதுக்கு முந்தினையோஜநை - லௌஸப்பயத்திலே; இரண்டாமயோஜநை - ரஸ்யதையிலே. அதுவதுவேன்னும்படி யென்றது - “தேனும்பாலும்” இத்தாதிப்படியே ரஸ்யதையாலே வாய்புலற்றும்படி யிருக்கையாலே எப்போ தும் அநுஸந்திக்கப்படுமென்றபடி. “தாய்” என்கிறதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - அதுதான் இத்

அதுதான்எது?என்னில்,-[நாரணம்]-இதுதான் ஸ்வாமிவாசகமாயிருக்கையாலே,'அம்மே!'
என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்னமெதுவும் வேண்டுமென்றால்
[நாரணமே]-இவ்வளவேயுமையும். கனத்தபெற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில்,-
[திண்ணம்]- நிரூபித்த "ஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸுஹத்ஸு"
(ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்தந்த்யபுஜமுச்ச்யதே) என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கி
றது. அவதாரணத்தாலே - ப்ரணவத்தையொழியவும் நமஸ்ஸையொழியவும் சதூர்த்தி
யையொழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று - இல்லாதமகாரத்தையும்
கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச்சோல்லுகையாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப
பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேச்யமென்றும், குறைந்தாலும் "அங்
கம்தப்பிற்று, ஸ்வரம்தப்பிற்று" என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாயப் போகவேண்டமெவற்றிற்காட்
டில் இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாய்த்து. (க)

ஸம், வாரணம்தொலைத்த - (ப்ராதிபந்தக) குவலயாபிடகிராஸகனுன, நாரணன் தானே - ஜகத்காரண ஹுதனயுள்ள க்ருஷ்ணன் தானே.

இ - இரண்டாம்பாட்டிலும், முன்றும்பாட்டிலும் இதனுடைய அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவ தாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிதே இவர்க்கு.

[நாரணன்] - ஸப்தோபாநாமம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - ஹுமிக்கு அலிமாரிநியான ஸ்ரீஹுமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுன வன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவிநோயிரிஸநஸ்வஹுயை, ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறான் க்ருஷ்ணன் தான். 'எம்மான்' என்கிறது - லீலாவிஹுதியோ த்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிஹுதியோ த்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்திக்கு உபலக்ஷணம்.

நா. - இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் முன்றும்பாட்டிலும் இதின்னுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாச்சகஸப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச்சொல்லிப் பின்னை அர்த்தத்தைச்சொல்லுதல் செய்யக்கடவதா யிருப்பதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "என்பெருக்கந்நலத்தோன்பொருளீரில் - வண் புகழ்நாரணன்" என்னுதல், "யாவையும்யாவருந்தானுமைவுடைநாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன்முழுவேழலுக்குக்கும்நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரா னவனே" என்ற "அவனையகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வார்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண நினைத்து, ஸப்தோபாதாநம் பண்ணுகிறார். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பாரணங்குஉண்டு - ஸ்ரீஹுமிப்பிராட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். ஹுமிக்க அலிமாரிநியிதே. 'பாரணங்காளன்' - என்கையாலே - நித்யவிஹுதியோமம் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்றது - லீலாவிஹுதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிஹுதியுத்த னென்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கொரு விஹுதியும், பொறுப்பிக்கைக் கொருவிஹுதியு மாய்த்து. "க்ருதாமஸு" (க்ருதாகஸு)-குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை

இரண்டாம்பாட்டு. - நாரணன் இத்யாதி. "ஸப்தம்சொன்னுலமையாதோ, அர்த்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஏதேனுமாக இத்யாதி. அப்படி இவராளிச்செய்ததுண்டோ? முன்னே அர்த்தத்தைச்சொல்லி பின்னை மந்த்ரத்தைச் சொன்னதெங்கேயென்ன - என்பெருக்கு இத்யாதி வாக்யபவ்யம். முன்னே மந்த்ரத்தைச்சொல்லிப் பின்னை யர்த்தத்தைச்சொன்னதெங்கே யென்ன - நாரணன் இத்யாதி வாக்யபவ்யம். "சுஷுவஹுமிஸுத தவஹுமிநாராயணஃ ஸ்ரீதஃ," "நாராயணவரொஜோதிநாதநாராயணஃவரஃ" என்னக் கடவ திதே. அதுவதிக்கிறதற்குஹாவம் - மேலர்த்தோபந்யாஸம் இத்யாதி. பாரணங்கு - பாரணவணங்கு. அணங்கு - தெய்வப்பெண். பார்தாறே இவனென்ன - ஹுமிக்கு இத்யாதி. "எம்மான் பாரணங் காளன்" என்கிறவிது நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமானபடி யெங்ஙனையென்ன - பாரணங் காளன் இத்யாதி. ஸ்ரீஹுமிப்பிராட்டியைச்சொன்னது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யவிஹுதியைச் சொல்லுகிறது. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம் - குற்றஞ்செய்தது இத்யாதி. பொறுக்கைக் கொருவிஹுதியும் என்றது - பொறுக்கைக்கு விஷயம் ஒருவிஹுதியுமென்றபடி. பொறுப்பிக்கைக்கடியான இவன்ஹுயை ஈஸ்வரனிலும் பிராட்டியிலும் அதிகமென்கிறார் - க்ருதாமஸு இத்யாதி. "க்ருதாமஸு" இத்யாதிப்படியே" என்றுகூட்டுவது.

ரக்ஷிக்கும் ஈஸ்வரன் ; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் - பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; “தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச் சொல்லுகிறதென்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமுலம் நிக்ரஹம்வலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அனுகூலத்தைப் பண்ணவேணுமோ?” என்றிருக்கும் பூரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப் பெறவேணு மென்றிருப்பாருடைய ஆஸ்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டது படும். விரோதநிரஸம்இதுக்கு உறுப்போவென்னில், - முதலிலே தொடங்கி அதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது. ரக்ஷணமிறே ; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. ‘அவரக்ஷணை’ (அவரக்ஷணை) என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தயாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. (உ.)

மூன்றாம் பாட்டு.

தானேயுலகெல்லாந், தானேபடைத்திட்டு
தானேயுண்டுமீழ்ந்து, தானேயாள்வானே.

ஆ.—(தானே.) - நிவிலஜ்ஞநியமந ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணைதிகளைப் பண்ணுவானும், அந்தவாரணம் தொலைத்தருளின அவன்தானேயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், [தானே உலகெல்லாம்] - எல்லா லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாஹுகளும் தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறுன் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றம்பாட்டிலும் திருமந்தார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

ப.—அந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்வரூபமான அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

தானே - (நாராயணஸ்ப்த வாச்யனான) தானே, உலகெல்லாம்-“ஸவபூவஹி ஹவஹி” என்கிறபடியே ஸாமாநாயகரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், (ஸாமாநாதிகரணய நிஷயநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால்), தானே - (ஸஹ காரிநிரபேக்ஷமாகத்)தானே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலேயிடந்தெடுத்து, (ப்ரளயத்துக்குமுற்கோவி), தானே - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, உண்டு -

‘தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்’ என்றவிறு - காகவிஷயத்தில் பிராட்டியருளிச் செய்தத்தைப்பற்ற. “வாரணம்தொலைத்த” என்றதுக்கு ஹவம் - தன்னைப்பெற வேணும் இத்யாதி. இதுக்கு உறுப்போ என்றது - இந்தத் திருமந்தர்த்துக்கர்த்தமோவென்றபடி. முதலிலே - * அகாரத்திலே, அதில் - திருமந்தர்த்தில், அதுக்கு - ரக்ஷணத்துக்கு. ‘நோக்க வேணுமே’ ஆகையாலே இதுவும் திருமந்தர்த்த மென்றபடி. ரக்ஷணமானால் விரோதநிரதிஸநம் சொல்லவேணுமோவென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அகாரத்தால் ரக்ஷணம் சொல்லும்படியென்னென்ன - அவரக்ஷணை இத்யாதி. ஸஹுஸ்ரீஹயர்த்தமான அந்தர்யாமிதயா ஸ்வரூபஸ்த்தித்தயாதி காரணத்வத்தை “காரணன்தானே” என்று சொல்லுகிறது. அதுக்கு - அம்மந்தர்த்துக்கு, இப்பாட்டுக்கும் மேலிப்பாட்டுக்கும், “நான்வாய்நாடர்” என்று கரியை. (உ.)

உக்தார்த்தத்துக்குப் பரமாணம் - ஸ்வீவம் கலு இத்யாதி. ஸ்வீவம் என்று ஜமத்துக்கும் உப
லக்ஷணம். “தானேயுலகெல்லாம்” என்றதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - தானேபடைத்து இத்
யாதி. “தானேபடைத்து” இத்யாதிக்குப் பரமாணம் ‘தஜ்ஜலாநிதிவத்’ என்று. “அநப்ராணநே”
என்று ரக்ஷகத்வம் சொல்லுகிறது. “படைத்து” என்றால் - ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே,
தல்லத்வம் வரித்தம். தஜ்ஜத்வதல்லத்வ தநத்வங்களாலே “உஹ - ஸாவஹ - ஸுஹவஹ”
என்றந்வபயம். “தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களில், தச்சப்தம் - ஸூக்ஷ்ம சித்சித்விசித்த ப்ராஹ்மபரம்,
தநத்வத்தில், தச்சப்தம் - கேவல ஸ்வரூபமாத்ரபரம்; ஸ்வேநரூபேணநின்று ஸ்த்திதிப்பிக்க
வேண்டுமெனாலே” என்றிறே ஸ்ருதப்ராசிகையிலே யருளிச்செய்தது. “தஜ்ஜைகதஜ்ஜைதஹ
கெஸ்வரிஹ - ஸாவஹ - ஸுஹவஹ” என்றும்போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. “தானேயுல
கெல்லாம்” என்று ஸ்வரூபபக்யம் சொல்லுகிறதோவென்ன - இங்குச்சோல்லுகிற இத்யாதி.
ஸ்ரீராத்மஹாவத்தாலே சொல்லுகிறதென்? “படைத்தான்” என்கையாலே - இஸ்ஸாமாநாதிக
ரண்யம் கார்யகாரண ஹாவநிஸிந்தாமாநாலோவென்ன - காரண்த்வம் இத்யாதி. அதாவது - கார்யகத
விகாராதிதோஷங்கள் காரணபூதனிடத்திலும் ப்ராஸங்கிக்குமென்று ஸங்கித்தென்றபடி. ஸ்ரீராத்ம
ஹாவேசைநக்யம் சொன்னால் விகாராதிதோஷங்கள் வாராதோவென்ன - ஸ்ரீரகதமான இத்யாதி.

குத்தட்டா தாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும்விகாராதிகள் அவனுக்குவாராதென்றதோஷா
ஸ்பர்ஸம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. [தானேபடைத்து] - “தஜி...வனகீவவதி”
(தஜி... ஏகீவதி) என்கிறபடியே ஸுலக்ஷ்ம சித்சிச்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையு
முண்டாக்கி. * அசிசிவிசேஷிதமான ஈஸையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே
தயமாநமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான
பூமி “என்னையெடுக்கவேணும்” என்றுஅபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்
ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புதாரின்றதென் றறிவாரிலீலயே. [உமிழ்ந்து] -
உள்ளேகிடந்து நோவுபமீத்தனையல்லது, “எங்களை வெளிநாகோணப்பிறப்பிடவிடவே
ணும்” என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணு
கையாலே [தானேயுலகெல்லாம்] - “ஸவ ஸ்வவிஹம்” (ஸர்வமகல்விதம்ப்ரஹ்ம).

நான்காம் பாட்டு.

ஆள்வானுழிநீர்க், கோள்வாயரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டு, நாள்வாய்நாமரே.

ஆ.—(ஆள்வான்.)—ஐமதரக்ஷணூர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்
வளர்த்தருளுகிற எம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்தரத்தைக்கொண்டு நாடோ
றும் மலரிட்டு அவன்திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—நாலம்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்] - “சூவொநாரா” என்கிற
வழியாலே திருமந்தரார்த்தத்தை நிர்வசியாநின்றகொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக
ளிலே இத்திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நல்ல செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்
தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்] - ப்ரகிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவா
யிருந்துள்ள வாய்.

ப.—அந்தரம், “சூவொநாரா” (ஆபோநாரா) என்கிற நிர்வசநமர்யாதை
யாலே அர்ணவஸாயியான நராயணன் திருவடிகளிலே புஷ்பாதிகளை ஸமாப்பித்து நித்ய
மாக ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆழிநீர் - ஏகாரணவமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கை
யும் ஸ்துதிபூவமான பூவத்தையுமுடையனான, அரவணையான் - திருவரவணையை
யுடையனாய்க்கொண்டு, ஆள்வான் - ஐமநிர்வாஹுகளுன ஸோஷியினுடைய, தாள்வாய் -

‘விகாராதிகளவனுக்குவாராது’ என்றவிடத்திலே, “பயொண்புநாஅவிஸுஜதெயுஹ
தெயு” இத்தாதி ஸ்ருதியும், “ஊண்புநாஅரூயாஸுஷ்டாஸுயுததெயுஹநஃ”

தயாஸுஷ்டாஸுஷ்டிவிஸுயுததெயுஹநஃ” என்கிற ஸ்ம்ருதியும் அநுஸந்தேயம். ஸ்ரு
தியிலே, “ஸதெவாரூஷாஸி” என்றது - ஆத்மநஃ என்றபடி. ஸுலக்ஷ்ம சித்சிச்சரீரானுயிருந்

தமைக்குப் ப்ரமாணம் - தஜி இத்தாதி. “தானே” என்கிற பதங்களிலவயாரண சதுஷ்டயத்துக்
கும் அடைவேயர்த்தம் - அசிசிவிசேஷிதமான இத்தாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. (ந)

திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து, நான்வாய்நாடர் - நான்தோறும் ஸாபேகூராய் ஆஸ்ரயியுங்கோள். 'கோள்வாய்' என்று - "வெவெகயாதி" என்கிறபடியே மிகுக்குக்கிடமான வாய்என்றுமாம்; அன்றியே, 'கோள்' என்கிறது - ஒளியாய், * ஸ்ராமணிவ்ராதமபூகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "சூவொநாராஜ" என்கிற வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[ஆழிநீர் - ஆள்வான்] - காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யந்முபநாய்க் கண்வளர்த்தருளி, அத்தஸையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிகுக்குடையவாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாய் என்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்] - ஆஸ்ரீதஸூலஹைகையாலே ஸ்வாராபனுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நான்தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபாத்ருபமான பேறு நிப்சிதம் என்கிறார்.

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. "சூவொநாராஜதிபொதாதி" (ஆபோநாரா இதீப்ராக்தா) என்றும் ஒரு நிர்வசநப்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்-ஆள்வான்] - அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யந்முபநாய்க்கண்வளர்த்தருளி, அத்தஸையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிகுக்கையுடையவாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்மலரிட்டு] - ஸ்வாராபனெற்றதாய்த்து. அந்தஸாயி திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி. [நான்வாய் நாடரே] - நான்தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அத்திருவந்தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பேறலாம்.

(சு)

நாலாம்பாட்டு.—ஆள்வான் இத்யாதி. இதுவும் திருமந்தார்த்தமென். நருளிச்செய்யாநின்றனகொண்டு, "தான்வாய்மலரிட்டு நான்வாய்நாடர்" என்றத்தைக் கடாரக்ஷித்தவதாரிகை - ஆபதி இத்யாதி. ப்ரதமேம்ஸே சதார்த்தே, "சூவொநாராஜதிபொதாதி சூவொவெநாஸூபிநவஃ | ஸ்யமந்தஸூதாஃவூபிவஃ | தெநநாராயணஸூதாஃ" என்கிற நிர்வசநார்த்தம்பாட்டு.

"ஆழிநீரிலே கோள்வாய்ரவணையானாய்க்கொண்டு - ஆள்வான்" என்றபடி. அப்ப்ரகாரமென்ன - காரணஜலத்திலே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "கோள்" என்று-க்ரவிக்ஷையாய், 'ம்ருத்யுவான' என்றபடி. "சூவொநாராஜ" என்கிற ப்ரக்ரீயையாலே திருமந்தார்த்தம் சொல்லுகிறாராகில், "ஆழிநீர் - ஆள்வான்" என்னவமைந்திருக்க "அரவணையான்" என்றதுக்கு ஹவமென்ன - ஸ்வாராதன் இத்யாதி. "அரவணையான்" என்றதுக்கு - கீழே "ஸ்வாராதன்" என்றருளிச்செய்து, இங்கே ஹவந்தரம்-அத்திருவந்தாழ்வானுடைய இத்யாதி.

ஐந்தாம் பாட்டு.

நாடர்நாள்தோறும், வாடாமலர்நோண்டு

பாடர்அவன்நாமம், வீடேபெறலாமே.

ஆ.—(நாடர்.)—திருமந்தரத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடிமலர்களிலே வாடாமலர்கொண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன் திருவடிமலர்களைப் பெறலாம்; இது நிச்சிதமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடர் நாள்தோறும்] - நாள்தோறும் செவ்வியப் பூவைக்கொண்டு அவனை ஆஸ்ரயித்து அவன் திருநாமத்தைப் ப்ரீதிபூர்வமாகச் சொல்ல அவன் திருவடிகளைப் பெறுகை நிச்சிதம் என்கிறார்.

ப—அநந்தரம், மோக்ஷப்ராப்தி நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங்கோள், பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாள்தோறும்-, வாடாமலர்கொண்டு - செவ்வியப்பூக்களைக்கொண்டு, நாடர் - (உங்களர்த்தித்வம் தோன்றும்படி) ஆஸ்ரயியுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்வவளியாகே ப்ரீதிப்பெரிதராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடர் - பாடுங்கோள்; (அந்த ஆராய்நமும் ஸாமமாதமுமே), வீடே - பிரதிஸுபபுருஷார்பலக்ஷணமோக்ஷமாக, பெறலாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச் செய்யவே ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப்பெறலாம் என்கிறார்.

[நாடர் என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வமான வருத்திக்குக் காலநிபதியில்லை. உங்கள் அவிநிவேசத்துக்கு அநுரூபமான விலக்ஷண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிச் செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப்பெறலாம். அங்கு, சூட்டுநன்மாவைகள் கொண்டு ஆராயிக்கையும், “கஹிணிஹிணி” என்று பாட்டுமாயிடுமறிப்பது.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச் செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

[நாடர் நாள்தோறும்]-பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாபோலே. [வாடாமலர்கொண்டு]-உங்களுடைய அவிநிவேசாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடர்அவன்நாமம்] - “வனததூரமாயனாவெ” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர் ஸாம

அஞ்சாம்பாட்டு.—நாடர் இத்யாதி: * வாடாமலர்தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்தவநாரிகை - இப்படி இத்யாதி. ‘வருத்தியைப்பெறலாம்’ என்கைபாலே - “வீடு” என்றதும் “வெநராவிவெண” என்றதும் வருத்தியாயந்தம் விலக்ஷிதம்.

“நாடோறும் - நாடர்” என்றது - துர்லபிதையாலேயன்று; காலநையத்யாவதத்தாலேயென்கிறார் - பசித்தபோதெல்லாம் இத்யாதி. காலநிபதியில்லையென்கிறவர் “வாடாமலர்” என்றபானென்? என்ன - உங்களுடைய இத்யாதி. சொல்லீரென்னாதே, “பாடர்” என்றதுக்குகாவம்.

மாநம்பண்ணுமபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களைப் பரீதீபூர்வமாகப் பாடுங்கோள். நாமரேன்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கோண்டென்கையாலே - கராயிகத்தைச் சொல்லிற்று. பாடரேன்கையாலே - வாசிகத்தைச் சொல்லிற்று. [வீடேபேறலாமே] - ஸ்வரூபநுபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, “வெஹுநாஹுவெணரவிநிஷ்டஹுதே” (ஸ்வேநருபேணுபிநிஷ்டயதே) என்கிறத்தைப் பேறலாம். இனியத்தைச் செய்யப் பேரியத்தைப் பேறலாம். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

ஆ.—(மேயான்.) - * அதஸீஸுநஸமாமலச்சமவியாய் ஸ்ரியிபதியாயிருந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சகலாராதிசுரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிறே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யலாவதென்னில்; அவனன்றோ ஸகலமதுஜ நயநவிஷயதாஹுததயம் ஸர்வஸுலஹாய்க்கொண்டு திருமலையிலே புகுந்துகின்றருளுகிறுனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] - ஆஸ்ரயணியனாகச் சொல்லுகிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றோ ஆஸ்ரயிக்கலாவதென்னில்; ஆஸ்ரிதர்க்காகக் க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளிப் பரதிகூலசிரஸந்ஸ்வலாவனாய் ஸ்ரமஹமான திருநிறத்தையுமுடையனான ஸ்ரியிபதிபானவன், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளிதாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்: அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகவும் அதுவார்த்தமாகவும் திருமலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்திவிதினானென்கிறார்.

(ஆஸ்ரிதர்க்கதுலாவ்யமாய்), காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஸ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையதாய், (அதுவவப்ரதிவ்யூகமான ப்ரக்ருதியை), பேயார் - பூதநையினுடைய, முலை - (வ்ஷபூர்ணமான) முலையை, உண்ட - பசையறச்சுவைத் தாற்போலே பசையறக்கும், வாயான் - வாங்மாதூர்யத்தையுடையனாவன், மாதவன் - “வூரூபிவாஹுநிணீ தீரோருபிபாஸஹமொஹிதே”) என்கிறபடியே, * அலர்மேல் மங்கையோடே, வேங்கடம்மேயான் - திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஆஸ்ரயணியனைக்கண்டு ஆஸ்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஏதஸ்ஸாமகாயந் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே “காணத்ரயத்தாலும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்றது இப்பாட்டைக் கடாஷித்தென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நாமரேன்கையாலே இது யாதி. ஆனால் வீடுபெறுகைக்கு காணத்ரய ஸமாஸ்ரயணம் ஸாயநமோவென்ன - ஸ்வரூபநுபமான இத்யாதி. காணத்ரயத்தினுடைய ஹவதைகார்த்தம் - ஸேஷஹுதனான இவனுக்கு ஸ்வரூபநுபமான வ்ருத்தியிறே. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இனியத்தை இத்யாதி. பேரியத்தை - பரமபுருஷார்த்தமான வீட்டை.

[மேயான் இய்யாதி] - உங்களை ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன், ஆஸ்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவை யுடையவன். 'விரோயிவர்தும் செய்யுமது என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே ரக்ஷிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

௭௫.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆஸ்ரயணியனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவோவேன்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாஸ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்கலாயிருக்குமோவேன்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்பும்எழந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன், விரோயிவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] - பூதனை பட்டதுபடுமத்தனை. [மாதவனே]-நம் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

மாதவனென்றென்று, ஓதவல்லீரேல்
தீதோன்றும்அடையா, ஏதஞ்சாராவே.

ஆ.—(மாதவன்).—இந்த ஹத்தியோமுத்தில் அநதிகாரிகள் மாதவனென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள்: சொல்லுமிடத்தில் பரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவமையும்; சொல்ல, ஹவத்தைக்கர்யவிரோதியாய் ப்ராப்தாப்ராப்தமான ஸர்வபாபங்களும் நஸிக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - ஹத்தியோமும் பூர்ணமாக அறுஷ்டிக்கவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அதுகாஹம்பண்ணும் ஸ்வஹாவையான பெரியிராட்டியாருக்கு வல்லஹனாவனுடைய மாதவனென்னும் திருநாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லிகோளாகில், பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நஸிக்கும்; மேல் செய்யும் பாபங்கள் உங்களோடு ஸம்ஷய்யியாவென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—மேயான் இய்யாதி. "மேயான் வேங்கடம்" என்றத்தைக் கடாக்கித்தவ தாரிகை - நீர்சொன்னபடி இய்யாதி.

திருமலையிலே வர்த்திக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களை இய்யாதி. ஆனாலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்து "க்ஷிபாமி" என்றாலோவென்ன- நம்பூர்வவ்ருத்தம் இய்யாதி. 'காயாமலர்' என்று தொடங்கி, 'வாயானுனமாதவன் - வேங்கடம் - மேயான்' ஆகையாலே, 'நாடர்' என்று கீழிற்பட்டோடே யந்வயம்.

ப.—அந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதாருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி உபாயோபேயமான அந்தஃபுரத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

மாதவன் - (புருஷகாரயோமுமென்ன, கைங்கர்யவர்புகத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தையமுடைய லக்ஷ்மீவிரிஷ்டனவனுடைய) மாதவனென்கிறதிருநாமத்தை, என்றென்ற - (பூர்வவண்டமர்யாதையாலே உபாயத்வேந ஆஸ்ரயணீயனென்றும், உத்தரவண்டமர்யாதையாலே உபேயத்வேந புருஷார்புஷிதனென்றும்) அநுஸந்தித்து, (“ஸாரணாமகிஸவஹாஜி”) என்கிறபடியே, ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, (“மஹாபுருஷகாரீவாஸுராதாகாரோபுபாவாநு”) என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது, வல்லீரேல் - வல்லீகோளாகில், தீதொன்றும் - முன்பு ஆர்ஜித்த க்ரூபாபங்கள், அடையா-மலப்ரதாரீநாந்முகமாகக்கொண்டுவிட்டது; “உயிரோவாபெநித்யு” என்கிறமர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா-மேலுண்டான் பரப்பர்வருத்திகள் கூடாது. “வாஸுதேவமஹா - ஸுவாஸு” என்கிறபடியே அநுஹவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் மலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார்.

[மாதவன் இத்யாதி] - “ஸ்ரீவல்லீரேல்” என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையெயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்ல வல்லீகோளாகில், பூர்வாவங்கள் நஸிக்கும்; உத்தராவங்கள் ஸ்லேஷியா. முன்புள்ள வற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்தரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்புமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

ரஹி.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் மலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றேதவல்லீரேல்] - நாராயணஸப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். “நாரணமே” என்றரே-கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையெயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லீகோளாகில். [தீதொன்றும்அடையா] - பூர்வாவம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே]-உத்தராவத்துக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. “மாதவனென்றென்றேதவல்லீரேல்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதி இத்யாதி. “என்னும்திருநாமம்” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதிப்ரேரிதராய் இத்யாதி. “பாடாவன்நாமம்” என்றத்தைப்பற்ற - இனிமையோடே இத்யாதி. அந்தஃபுரபரிகரமானார் வார்த்தையாவது - “மாதவன்” என்று சொல்லுகை.

“நாரணமே” என்றுசொல்லிவைத்து, பின்னையுமொன்றை விதிக்கிறாரோவென்ன - நாராயண இத்யாதி. நாராயணஸப்தத்தைச் சொன்னாரோவென்ன - நாரணம் இத்யாதி. “என்றென்று” என்கிறதவிருத்தியாலே - ஸ்ரீமச்சப்தத்தை நாராயணஸப்தத்தோடே தவிதாகட்டித்வயமாக்கி யநுஸந்திக்க வல்லீகோளாகிலென்றபடி. “ஓத” என்கிறதுக்கர்த்தம்அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “என்றென்று” என்கிற வீபஸைக்கும் அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒதுகையாவது - ஒருவன் உச்சரிக்க ததனுச்சாரணமாகையாலே - பரப்ரேரிதராய் என்றது. அதுநசிக்கும்படியும் இது சாராதபடியும் எப்படியென்ன - பூர்வாவத்தை இத்யாதி.

அவிஸ்லேஷமேயாம். பூர்வாவததை விஸ்மரிக்கும், உத்தராவதத்தில் நெஞ்சசெல்லாது கீழ்ச் சொன்ன திருமந்தரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன பூரிமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சொன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண்டாவிடே.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சாராவதங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன்
பேரார்ஓதுவார், ஆரார்அமரரே.

ஆ.—(சாரா) - அபக்ருஷ்டரான நாங்கள் அதிகாரிகளோடுவெண்ணில் ;—
யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரிகளான உத்திருஷ்டராகிறு ரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிஷ்பகராய் என்றும் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யப் பெறுவர்களுள்ளுமாம்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், [சாரா ஏதங்கள்] - நீராலேபூர்ணமான மேவும் போலேயிருந்த திருநிறத்தைபுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்களேதேனும் தண்ணிய ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரே யாகிலும் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர்களுன்று ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசுபுத்தபாதநார்த்தமாக அவர்களுடைய ஸ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், உத்கர்ஷாபகர்ஷம் இல்லாதபடி ஸர்வபுருஷ லோக்யவூதனாவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்கள் ஸூரிஸ்தானரென்கிறார்.

ஏதங்கள் - ஓவங்கள் தாமே, சாரா-(ஸ்வயமேவ) கிட்டமாட்டாதுகள் ; (ஜலஸ்த்தலவிஹாமற உபகரிக்கையாலே ஸர்வஜந் லோக்யமாய்) நீர்ஆர்-நீர்நிறைந்த, முகில் வண்ணன் - காளமேவும்போலே யிருக்கிற நிறத்தைபுடையவனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஆரார் - த்ருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, (வர்ணாஸ்ரமநியத்யின்றியில ஹத்திமாத்ராதிகாரத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு) ஆர் - யாவர்சிலர், ஓதுவார் - சொல்லுவார், (அவர்கள்), அமரரே - ஸூரிகளிறே. ஆரார் - த்ருப்தராகாரென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அயிகாரிசியதியில்லை; ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடொப்பர் என்கிறார்.

[சாராவதங்கள்] - ஓவங்கள் நம்மைவந்து கிட்டப்பெறு. [நீரார் முகில் வண்ணன்] - நீராலேபூர்ணமான மேவும்போலேயிருக்கிற நிறத்தைபுடையவன். அவ்வடிவைக் காணுந்தனையுமிறே உபதேசரிக்கவேண்டுவது. [பேர்ஆர் ஓதுவார்] - அவன்

“ஷோஷாயயூவி” என்று - பூர்வாவதிஸ்மரணமும், “கலிஜ்ஜாதாஹிஹகூநாநாராம ஸுக்ஷிபெக்ஷணஃ” இத்தயாதியாலே-உத்தராவதத்தில் நெஞ்சசெல்லாமையும் உத்தமிடே. “மாதவன்” என்றத்தை நாராயண ஸப்பத்தோடேகூட்டி யநுஸந்தியுங்கோள் என்றத்தால் மலிதம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்தயாதி.

(ஏ)

திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் யாவர்சிலர், [ஆரார் அமரரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஜம்மவ்ருத்தங்களை யுடையராகிலும், அவர்களிருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அயிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] - ஒரு பொல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேவம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன்.†(அவ்வடிவு காணுந்தனையுமேறே உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராமரரே] - அவர்களேதேனும் ஜம்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜம்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். † (ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.)

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்க்கு அரியாளை, தமர்க்கு எளியாளை

அமரத்தொழுவார்க்கு அமரவின்களே.

ஆ —(அமரர்க்கு) † ஆபுதிதான தேவாதிகளுக்குக்கூட அரியனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கெளியனாயிருந்தவனை, அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஓர் அஞ்சலிமாதாம் பண்ணவுமமையும்; கைங்கர்யவிநோயிகளெல்லாம் போமென்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியாளை] - ப்ரயோஜநந்தரபார்க்கு தூர்லஹிதாய், அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலஹிதாயிருக்கிறவனை, அந்நயப்ரயோஜநராய்த் தொழ ப்ரயோஜநந்தர ப்ராவண்யம் தானேபோம் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அந்நயப்ரயோஜந ஸுலஹிதானவனை அந்நயராய் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிவந்யகங்கள் கிட்டாது என்கிறார்.

அமரர்க்கு - ப்ரயோஜநந்தரபரமான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியாளை - தூர்லஹிதாய், தமர்க்கு - ஸம்ஸந்யஜ்ஞாநமுடைய அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு, எளியாளை - ஸுலஹிதானவனை, (ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்ட கலப்போகாதே அந்நயராய்க்கொண்டு), அமர - பொருத்த, தொழுவார்க்கு - தொழுவார்க்கு, வினைகள் - ப்ராப்திப்ரதிவந்யகபாபங்கள், அமர - ஸ்பர்ஸியாதுகள்.

எட்டாம்பாட்டு.—சாரா இத்யாதி. “பேராரோதுவாராமரரே” என்றத்தைக் கட்டாக்கித்தவதாரிகை - அதிகாரி இத்யாதி. அதிகாரி நியதியில்லையென்றது - “ஆரார்” என்றத்தைப்பற்ற.

“ஒதுவார்” என்றவர்த்தமானார்த்தம் - ‘நிரந்தரமாக’ என்று. பேரை ஆரோதுவார்? ஆர்யாவரென்றபடி. ஆரார் - அவர்களாரேனுமாகிலுமென்றபடி. “இருந்தபடியே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவ்வோ இத்யாதி. ‘ஏதங்கள் - சாரா, நீரார்முகில்வண்ணன்பேர் - ஒதுவார் ஆர். ஆராமரரே’ இத்யந்தவய.

(அ)

† குண்டலிதம் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலிருந்து ப்ரகசிப்தம்.

† ப்ரயோஜநந்தரபரமான என்று இருப்பின் நலம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜம்மாதிக்கள் அப்ரயோஜகமானாலும் அந்நயப்ரயோஜகனாகவேனுமே என்னில்; ஆப்தோபதேஸத்தைப்பற்றி இழியவே ப்ரயோஜநாந்தர பரதாஹேதுவான பாபங்கள் தானே அகலும் என்கிறார்.

[அமரர்க்கு இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லலனானவனை; “யஹாயம்வஹாநுபுஷாஜாநாதி” - அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலலனானவனை; “ஸௌஷுமலுக்” “ஸுமீ வம்ஸாணம்மதஃ” “ஊஸிஸுமீநிஸாடிபுமுகிஃ” - ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மாதிக்களையாகிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லலன்; ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ஒரு குரங்காகவுமாம், ருஷியாகவுமாம், அவர்களுக்குக் கையாளாயிருக்கும். [அமரத்தொழுமவர்க்கு] - அந்நயப்ரயோஜநாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்க இழியவே, ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜம்மாதிக்கள் அப்ரயோஜகமானாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதாஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னென்னில்; ப்ரயோஜநாந்நயராய்க்கொண்டாஸ்ரயிக்கவே அவைதானே போமென்கிறார்.

[அமரர்க்கு அரியானை] - எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநான ப்ரஹ்மாதிக்களுக்கும் ஸ்வயந்தந்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை; “யஹாயம்வஹாநுபுஷாஜாநாதி” (யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி) [தமர்கட்கேளியானை] - அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலலனானவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ருஷிகளாகவுமாம், அவர்களுக்கேளியனாயிருக்கும்; “ஸுமீ வம்ஸாணம்மதஃ” (ஸுமீவம்ஸாணம்மதஃ), “ஸௌஷுமலுநஹாதெஜாஃ” (ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜாஃ) “ஊஸிஸுமீநிஸாடிபுமுகி” (இமேளஸ்மமூநிஸார்த்தால) என்று சொல்லுகிறபடியே. [அமரத்தொழுமவர்க்கு] - ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தொழுமவர்க்கு. [அமராவனைகளே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு அடியான விரோபிகள் வந்துகிட்டா.

(௬)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அமரர்க்கு இத்யாதி. “அமரத்தொழுமவர்க்கு அமராவனைகள்” என்றதைக் கடாஷித்தவதாரிகை - ஜம்மாதிக்கள் இத்யாதி.

ப்ரஹ்மாதிக்களுக்கும் அரியப்போகாதோவென்ன - யந்நாயம் இத்யாதி. “யஹாயம்வஹாநுபுஷாஜாநாதிபுரூபௌ” அதெங்கே கண்டோமென்ன - ஒருகுரங்கு இத்யாதி. உத்தரயங்களுக்கும் அடைவே ப்ரமாணதரயங்கள் - ஸுமீவம் இத்யாதி. “விதாயஸுபுரூபாஹுமீபுரணுபுமீபுமுகி” ! தஸுபுரூபுரணுபுமீபுமுகி வம்ஸாணம்மதஃ” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௩ - ௨௦) “ஸௌஷுமலுநஹாதெஜாஃ” இத்யாதி, ஸங்கேசுபே. “ஊஸிஸுமீநிஸாடிபுமுகி” கிஞ்ஞாநஸுமீபுமுகி ! குஜ்ஞாநவயயமெஷ்டம் வெவஸாஸந்நகரவாகிஷ” இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம் ப்ரதிஹம். (௩ - ௪)

(௭)

பத்தாம் பாட்டு.

வினைவல்லிருளென்னும், முனைகள்வெருவிப்போம்,
சுனைநன்மலரிட்டு, நினைமின்னெடியானே.

ஆ.—(வினை.) - திருமந்தரத்தைச்சொல்லி அழகிய மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹயுக்தமாக நினையுங்கொள்ளென்கொண்டு, ப்ரஸ்துதமான ஷக்தியோமத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், [வினைவல்லிருளென்னும்] - ஐயவத்தைக்காய் ப்ரதிவந்யகங்களாய் மிக்கிருந்துள்ள அஜ்ஞாநவாஸநாடிகள் லீதமாய், தானேபோம்; ஆஸ்ரித விஷயத்தில் எல்லா உபகாரங்களையும் பண்ணினாலும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்கும் ஸ்வஹவனைவனை அழகிய செவ்விப்பூக்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நினையுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அளவிறந்த பாரிப்பையுடையனான வனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்: அவித்யாகர்மாடிஸமஸ்ததோஷங்களும் நிவ்ருத்தமாமென்கிறார்.

வினை-பூர்வாவோத்ராவாதிரூப கர்மங்களும், (அதுக்கடியான), வல்லிருள் - அந்யபாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபலதமோவிகாரங்களும், என்னும் - என்மென்று பரிசுணிக்கப்பட்ட, முனைகள் - விரோதிவர்க்கத்தினுடைய தேஹஸம்வந்யம் ருசிவாஸநைகளாகிற உத்யோமங்கள், வெருவிப்போம் - (தாமே) அஞ்சி விட்டுப்போம்: சுனை - (தன்னிலமான) சுனையிலுண்டான, நன்மலர் - செவ்விப்பூக்களை, இட்டு - ஸமர்ப்பித்து. நெடியானே - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபர்யந்தோபகாரதையை யுடையவனை, நினைமின் - அநுஸந்திக்கப் டாருங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கர்யப்ரதிவந்யகங்களும்போம்; ஆனபின்பு, அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள்] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான ஸ்நேஹஸம்வந்யம், இவற்றைப் பற்றிவரும் ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [வெருவிப்போம்] - “நமக்கு இதுநிலமன்று” என்று லீதமாய்ப்போம். அழகிய செவ்விப்பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாற நினையுங்கோள். [நெடியானே] - எல்லாம் செய்தாலும், “ஃண்வவஹுஸிவகே” என்றிருக்குமவன். “ஸூக்தா” என்கிறபடியே இவன் ஒருகாலநினைக்க, “சுஹம்ஸுராஜி” என்று என்று மொக்க நினைக்குமவன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. †அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிவந்யகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—வினை இத்தாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்கித்து கீழிற்பாட்டிற்காட்டில் இப்பாட்டிற்கு சொன்ன விரோதிரஸநத்துக்கு அவாந்தரஹேமருளிச்செய்கிறார் - அவ்வளவே இத்தாதி. அவ்வளவேயன்றியே யென்றது - ப்ரயோஜநாத்ரபரதாஹேதுபாபம் போமளவேயன்றியே யென்றபடி.

† அன்றிக்கே என்று பாடாந்தரம்.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரஸலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்வந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ரூசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [முனை]-திரள். [வேருவிப்போம்] - “நமக்கிதுநிலமன்று” என்று லீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று - முகமாய், முகங்கெட்டுப்போமென்றுமாம். [சுனைநன்மலரிட்டு] - அப்ராக்குத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - “சிந்திப்பே யமையுமீ.” உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; “ஹ்ருதா” (ஸ்மர்த்தா) என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்தானே “ஹ்ருதா” (அஹம்ஸ்மராயி) என்று உங்களை நினைத்தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவ்வினைப்போல் கலங்கவேண்டவேதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவஸ்யனுமாகையாலே உருவநினைத்தபடியே யிருக்குமிறே அவன். (க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

நெடியானருள்குடும், படியான்சடகோபன்
நொடியாயிரத்துஇப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே.

ஆ.—(நெடியான்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே நெடியானருள் குடும்படியாவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், [நெடியானருள் குடும்.] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருளுக்கெல்லாம் பாத்ரஹதராகையே ஸ்வஹாவமான ஆழ்வாருடைய உக்தியான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அஃயஸித்தவர்களை ஹவத் விஷயிகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஹவத்ப்ரஸாடித்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நெடியான் - ஸர்வாயிகுண ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அருள் - ஸர்வப்ரகாரத் தாஹமுண்டான ப்ரஸாடித்தை (அதிகரித்து), குடும் - அநுபவிக்கும், படியான் - ஸ்வ

அஜ்ஞாநம் - அவித்யை. “என்னும் முனைகள்” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கடியான இத்யாதி. என்னும் - என்றசொல்லப்படுகிறது. “என்னும் முனைகள் - என்று சொல்லப்படுகிற முனைகள்” என்கையாலே, அவித்யாகர்மங்களைச் சொன்னது வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. “முனைகள்” என்று - முகமானபோது, வேருவிப்போகை - கெட்டுப்போகையாய், முகம்கெட்டுப்போமென்றபடி. இப்போது, வினைவல்லிருளென்னும் - “வல்லிருளென்னும் - வினை” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “சுனை” என்றதுக்கு ஹ்வம் - அப்ராக்குத இத்யாதி. ஆஸ்ரயணத்திலும் ஆயாஸமில்லையென்கிறார் - சிந்திப்பேயமையுமீ என்று. சிந்திக்கிறதின் சாமாவதி - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒருகால் நினைக்கை போருமோ வென்ன - ஸ்மர்த்தா இத்யாதி. “நினைமின்” என்றதுக்கருணமாக “நெடியான்” என்றதுக்கர்த்தம் - நீங்கள் இத்யாதி. “ஸ்மராயி” என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - நினைத்தபடியேயிருக்கும் என்று. அதுக்கடியேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கலங்கவேண்டாமென்கையேதென்ன - ஸர்வகுண இத்யாதி. “ஹ்ருதா” (அஹம்ஸ்மராயி) என்றதைப்பற்ற - ஸர்வகுணஸம்பந்நன் என்றது. “அஜம்” என்றதைப்பற்ற - அகர்மவஸ்யன் என்கிறது. வாராஹே; “ஸத்திதேமநவலி” இத்யாதி. “நன்மலர்” என்றது - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆதரத்தைப்பற்ற. “நினைமின்” என்றவந் தரம் “நெடியான்” என்கையாலே, நினைவில் நெடியவனென்று கருத்து. (௪௦)

கண்ணனடிபிணையில்காத லுற வார்செயலைத்
திண்ணமுறவேசுருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேதிக்கைதலைக்கட்டினுன் மாறன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னநுள்.

ஆறந் திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ — (அருள்பெறுவார்.) - இனித் தன்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளு கிறபடியைத் தன் திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், ஊக்திஸ்வரூபத்தை உபதேஸித்தருளி அந்ந யபாதைகெட்டுத் தன்னையொழியச் செல்லாததன்மைபரான ஆழ்வாருடைய படியை அநு ஸந்யித்து, அவரையொழிய ஒருகூணமாத்ரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆத்மாவியபாக நிரந்தரஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதறாநின்றவைத்து, “இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்” என்று அதுக்கு அவரை ப்ரதீகூறியத் தன்பக்கல் பாதந்த்ராயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்யித்து விஸ்மித ராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “நாம் பெற்றபேறுகண்டாயே!” என்றுசொல்லி மிக வும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய ஊக்திவைலக்ஷணயத் தையும் அது தம்மளவில் கில்லாமல் பிறர்க்கும் உபதேசித்து ப்ரீதரம்படியையுங்கண்ட ஸஸ்வரன், “இப்படி ப்ரவணரான இவரை யாவதாத்மலாஸியாம்படியமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணும்” என்று பாரிக்கிற அவனுடைய; உபகாரோத் யோகத்தையும், அஸாயாரண ஸம்வந்புத்தையும், மலப்ர லாநத்வரையையும், ஆபுநித ரகூதகத்வத்தையும், அதிஸயிதாங்கீகாரத்தையும், ஸத்திராஸக்தியோகுத்யையும், ஆஸக்தி ஸூசகலக்ஷணகாத்வத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷஜநிதஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அத்யாதா விசிஷ்டத்வத்தையும், அநவதிகோபகாரத்தையும் அநுஸந்யித்து ஏவம்ஊதனான ஸர் வேஸ்வரன் தமக்குப் பாதந்த்ராய் நின்றபண்ணுகிற ஆராதிஸயத்தைத் தம்மு டைய திருவுள்ளத்தோடேகூட உசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ - ஆறந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஊக்திஸ்வரூபத்தை உபதேஸித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிருக்க விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸந்சிஹிதனாய், “நஜீவெயங்குணவே” என்கிற படியே - இவரையொழிய ஒருகூணமாத்ரமும் செல்லாதபடியை யுடையனாய், “இவ ரோடே ஆத்மாத்மக நிரந்தராநுபவம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து விச்சேஷ ஸங்கையில்தபடி பரம்பலத்திலே கொடுபோவோம்” என்று பதறாநிற்கச்செய்தே, “இவர் பாதந்த்ரார், நம்மை நியமிக்கமாட்டார்” என்று அறியாதே “இவர்க்குத்தான் பாதந்த்ராய் இவர் நியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்” என்று அவரைப் ப்ரதீகூறியிருக் கிறவனுடைய வ்யாமோஹாதிஸயத்தைக்கண்டு, “ஸ்வாயிகனுவன் நம்மைக்குறித் துப் பாதந்த்ராவதே!” என்று விஸ்மிதராய், இதுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் ஸப்ஜாஹிஷய ப்ரவணராகையாலும், நியஸூரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சம் தாமுமானவாரே, அதைக்குறித்து, “நம்பெற்றபேறு கண்டாயே!” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகி

றார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்று போந்தார்; இப்போது, ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறார். இருத்தும் விபந்திற்காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்;—“அடியார் தம்அடியனை” என்று ஹேதுவோடே அறுவாக்கிறார்.

ஈடு.—* பொய்நீன்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈஸ்வரனை ஆழ்வார்பின்தோடாந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதோடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேஸ்வரன் பின்தோடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி லக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவந்தாம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிதே அவனுடையவிடாய்; “**நஜீவெயங்குணைவிய**” (நஜீவேயங்குணைமபி) என்னும் ஏற்றமுண்டிதே. “ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுலவிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து, “அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுலவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதோரு தேசவிசேஷத்திலே கோடே போய்வைத்து அநுலவிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து. “அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்” என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேஸ்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்த்ரயத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அவிநிவேஸாதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஸப்பாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள்: அவன் தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அவிநிவேஸாதிசயத்

அருள்பெறுவார் ப்ரவேஸே; பேடிசாஸங்கதி - பொய்நீன்ற இய்யாதி. “இதுதோடங்கி “* முனியேநான்முகனாவும்” என்று கூட்டுவது.

கீழில் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி - இப்படி லக்தி இய்யாதி. “விரைகின்றான்” என்றத்தைப்பற்ற - த்வரைமிக்கது என்றது. தங்குவேட்டை - பரஸந்தாநம், த்வரை அநிசயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவரளவு இய்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஜீவேயம் இய்யாதி. “**விராஜீவகிவெவெடிவியபிசோஸ்யரிஷ்யதி**” | **நஜீவெயங்குணைவியவிநாநாஸிவிதெக்ஷணாடி**” இதி ஸுந்தரகாண்டே ராமடி. (கக-௨) “என்னில் முன்னம்பாரித்து” என்னக்கடவதிறே. த்வரைமிக்கால் கொடுபோகவொண்ணாதோ? விளம்பிக்கிறதென்னென்ன - ஆழ்வாரும் இய்யாதி. “**நமது விதிவகையே**” என்றத்தைப்பற்ற - இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் என்றது. அவன் அப்படியிருந்தால் இவர் அநுமதிபண்ணவொண்ணாதோவென்ன-ஸர்வேஸ்வரனைஇய்யாதி. இப்படி அவன் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியைத் தாமேயநுஹியாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்? என்ன - இப்படி தம்பக்கலிலே இய்யாதி. அவிநிவேஸாதிசயத்தைப்பண்ணுகிற என்றது - “குடிகொண்டான் - மெய்கின்று கமழும்” “**நிலபேரான்**” இய்யாதியைப்பற்ற. மேன்மையையும் என்றது - “ஆழியான்,” “கைகின்றசக்கரத்தன்,” “புள்ளூர்கி” இய்யாதியைப்பற்ற. “அநுமதுவிதிவகையே” என்றத்தைப்பற்ற - பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையும் என்றது. பாட்டுக்கள்தோறும் திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறதற்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இது தனக்கு இய்யாதி. இது தனக்கு-இவ்வநுஸந்தாநம் தனக்கு, “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரிகளை இய்யாதி. பணிபோந்திருந்தார்கள் - அதுவே யாத்ரையா

தையுடையனாய் முன்னடிதோற்றுதேயிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன்; இனி இவ்விஷயிகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சமேயாயிருந்தது; அந்நெஞ்சைக்குறித்து; “அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாமுநின்ற நிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கன மிருந்தபடியுமெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!” என்று, இத் தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர் வேஸ்வரனாகிறான், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானோருவ னென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன் பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்தர்யத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்தர்யத்தை இழக்கிறார். அதுதான்* இருத்தும் வியந்திலே சோல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,— அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு - “அடியார்தம் அடியனேன்” என்று ஹேதுவோடே அநு ஸந்திக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேந்து ஆழியான்
அருள் தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே
இருள் தருமானாலத்துள் இனிப்பிறவியான் வேண்டேன்
மருளொழிநீமட நெஞ்சே! வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

ஆ — எம்பெருமான் தன்னருள் சூரிமடியான அடியார்க்கடியேனாயிருக்கு மிதுவே படியாயிருந்த எனக்கு, ஆழியான் நிரவயிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமைந்திராநின்றான்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவ னாயிராநின்றான்; ஆனபின்பு, இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன்: நீயும் இந்த ஸம்ஸாரத் தைவிட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தந்திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக் கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யறுவன என்று, தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயிகரிக்கையிலே ஒருப்பட்டா நின்றனுகொண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

யிருந்தார்கள். உடன்கேடான் ஸுவலுஃவங்களுக்கு உடன்வந்தியான். “நாராயணனை—நண்ணி னம்,” “பெருதபயன்பெறுமாறு,” “காட்டித்தன்களை கழல்கள்” இத்தயாதிபைப்பற்ற-பெற்றபேற்றின் கண்டிருந்தபடியும் என்று. கீழ்வாக்யவிவரணம்-நம்கார்யம் இத்தயாதி. கூட்டி பென்றது-அநுஸந்தித்தென்றபடி. “பொய்நின்றனானம்” என்கிற பேடிகளாங்ககதியாக்யவிவரணம் - இதுஃது முன்பெல்லாம் இத்தயாதி. * பொய்நின்றனானம் ஞானந்தொடங்கி இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. ப்ரஸங்காத் ரஸோத்தி - முன்பெல்லாம் இத்தயாதி. * மயர்வமதிநலமருளுகைக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. அதுதான் - அந்தபாரதந்தர்யந்தானென்றபடி. வாசியேதென்ன - அடியார் இத்தயாதி. ஹமவதஸேஷத்வமாகிற ஹேதுவோடே யறுஸந்திக்கிறாரென்றபடி. அதாவது-தாம் தஜீயபர்யந்தமான ரேஷத்வத்திலே கிறகையாலே அவன் பாரதந்த்ரனானென்று அந்த ஹேதுவோடே யறுஸந்திக்கிறாரென்றபடி.

[ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயீகரித்தாற்போலே. இனி, [இருள் என்றுதொடங்கி] - அஜ்ஞாநாவஹமான் ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன்; ஸாயுவான நெஞ்சே! நீஉகந்தருளின கோயில்களில் நசையாலே, “ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுத் திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லென் நான்” என்றுபண்ணின ஈரமத்தைத் தவிர; அவன் தந்தருளுகிறபடியே திருவடிகளை அறுவன்.

ப - முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் ஸேஷத்வகாஷ்ட்டையையுடைய நமக்கு நிரவயிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக வுத்தியாகியாநின்றான்; அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றனென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

அருள் - தன்னுடைய நிரவயிக ப்ராஸாதித்தை, பெறுவார் - பெறுகையை தீருபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுக்கடியான ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையார்க்கு, அடியனேற்கு - அஸாயாரண ஸேஷஜ்ஞாதனையிருக்கிற எனக்கு, ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாப்போலே, அருள் - ஸ்வவிஷயமான பூர்வாஹுவரூப மஹோபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உதயுத்தனையிராநின்றான்; அது, (ஸ்வதந்த்ரானுதான் நினைத்தபடி செய்கையன்றியே), நமது விதிவகையே - (புருஷர்ய உபகையாலே) நாம் விதித்த ப்ரகாரத்திலே ஆகாநின்றது; (ஆனபின்பு), இருள் தரு - அஜ்ஞாநபாதகமாயிருக்கிற, மா - பெரிய, ஞாலத்தான் - ஜமத்தில், இனி - (அவனுடைய விஷயீகாரம்) பெற்றபின்பு, பிறவி - (“இழிபட்டோடு முடவினிற்றிபிறந்து தன்சீர் யான்கற்று” என்கிறபடியே ஹவத்தஹாவதாஹுவ ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் பிறக்கையை), யான் வேண்டேன் - அவன்நினைவறிந்த நான் இச்சிக்கிறிலேன்; மடம் - பற்றிற்று விடமாட்டாத சபலமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே! மருள் - (“அவன்நினைவொழிய நாம் நினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராத்யநுஹவம் பண்ணவேணும்” என்கிற ஸ்வதந்த்ராஹிஸ்த்திருபமான) அறிவுகேட்ட, நீ ஒழி - நீதவிரப்பார்; (தவிரந்தமைதோன்ற), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலப்ரதனாபக்கொண்டுவந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - உன் ஐகமத்யத்தாலே வணங்கப்பார்!

இ. - முதற்பாட்டில், ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவார் அடியார்] - ஸர்வேஸ்வரன் அளவிறந்த ப்ராஸாதித்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷஜ்ஞாதராயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹிஷிகளுக்கு விஷஜ்ஞாதராயும் தங்களையும் அவர்கள் அபீனமாக்கி வைப்பாரைப்போலே ஈஸ்வரன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்து அதுவிஷிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியனேற்கு] - “நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியாரடியாரெங்கோக்கள்” என்றிறே தம்ஸ்வரூபத்தை நினைத்திருப்பது. [ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரிக்க நினையாநின்றான். விடவில் சக்கரமிதே. ஆஸ்மிதரை திருபகமாகவுடையவன் என்றமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆஸ்மிதரெல்லார்பக்கவிலும் பண்ணும் அருளை என்பக்கவிலே பண்ணுமவனாகச் சமைந்துநின்றான். “சுலோஹிஸு ஷொஹிஸு” என்னுமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்த்ரானுகில் தருகிறான், இனிக்குறையென்? என்னில் - [அதுநமது விதிவகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானாக நினைத்திராநின்றான். “அது நம்முடைய ஹம் யாஹிமாணமிதே” என்றாய்த்து பூர்வ

என்றதையும் கூட்டி பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி.. இதுக்கு ஸப்ஷிர்வாவும் காட்டாரின் றுகொண்டு விவரிக்கிறார் - இவர் இத்தபாதிவாக்யத்யத்தாலே, உம்மை அடியார்தம் மடியராக அவனறிந்தபடி எவ்வனையென்ன - வீமோறு இத்யாதி. இவர்தாம் தம்மை அடியார்தம் மடியராக நினைத்திருப்பரோவென்ன - அடிகளாயே இத்யாதி. திருக்கடல்மல்லையிலே கண்ணார் தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையே யநுஸந்திக்கும் சேஷஹிதர்க்கு சேஷஹிதரானவர் இத்தய்த்தஃ. திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஆறந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு, “கடிகமழும்” இத்யாதி. தழீயரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியிருக்கும் என்றத்தால் ஹலித்ததை யருளிச்செய்யா நின்றகொண்டு, “அருந்தருவானமைகின்றான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வீஸ்வரன் இத்யாதி. “ஆழியான்” என்றதுக்கு இரண்டாம் ஊவம் - திருவாழியை இத்யாதி. ஏதவ்விரணம் - விடலில் இத்யாதி. இருவர்க்கும் நிரூபகமென்ற முந்தினஹவ்விரணம் - அவர்களையிட்டு இத்யாதி. “அடியார், அடியனேந்ரு” என்ற ஹஹுவசனைகவசநங்களுக்கு ஊவம் - ஸவூஹி: இத்யாதி. அதாவது - எங்கெல்லாரிடத்திலு முண்டான தேவர்க்குரைக்கு விவ்ஷண றொருவனுமே விஷயமாகக்கடவனென்று - “ ஸவூஹிஸூஹெவூஹவதூ ” என்ற துக்குக் கருத்து. “தவூஹிஸூஹிஸூஹிஸூஹெவூஹவதூராவவ விவ்ஷணெவூஹிஸூஹிஸூஹெவூஹவதூ” இதி யுத்தகண்டேஸூஹிஸூஹெவூஹவதூ” (கக-ந.அ-௨), அடியாருடையவும் அவனுடையவும் அந்யோந்யமாநுரூப்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்யாதி. “ அமைகின்றான் ” என்றவந்தாம் “ அதுமதுவிதிவகையே ” என்றத்தால் ஹலிதம் - பாதி இத்யாதி. பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது என்றது - அவனுடைய பாரிப்புமாத்ரமேயாய் இவருடைய அதுமதியில்லாமை யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸம்மதி. “ அமைகின்றான் ” என்றதுக்குவாஸநை - அநுரீ இத்யாதி. கண்ணாதி

பாரியாரின்ருனாகில் அவன்தான் ஸர்வேஸ்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில், - [அநுநமது விதிவகையே] - அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தாளுகவேண்டி யிராரின்ருன். [அநு நமது விதிவகையே] - “அநு நம்முடைய ஹாக்யாநு குணமாகவிநே” என்று இதுக்குப்பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்” என்றருளிச்செய்வார். “**ஹம்ஸவக்ரஸிஷ்டா**” (அஹம்ஸர்வம்சுரீஷ்யாமி) என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே “**சுயதாவிதிவாக்யே**” (கிரிபதாமிதிமாம்வது) என்னப் பார்த்திருந்தாற்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானாயிராரின்ருன். “நமது சொல்வகையே” என்னாதே, ‘விதிவகையே’ என்பானென்னென்னில்; வித்யதிக்கிரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சாரின்ருன். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத்தன்பக்கல் குறைவற்றாலும் இத்தலையில் இச்சையொழியக்கோடு போகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபும்ஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதிவகையே] - “**தயாஹுஜாநகோடாரவக்ஷணெ**” (ததாநுஜாநந்தமுதாரவக்ஷணெ); “இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்றருளிச்செய்தார். சேனை முதலியார் சட்டையுமீ மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புகுரப்புக்கவாநே, நாய்ச்சிமாருந்தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவதுதவிர்ந்து நாய்ச்சிமாருமீ ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஒருமுலைகளிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸவிநயமாகவிருக்குமாய்த்து, வருத்தஸாமந்தரைக்

வென்னென்னில் என்றது - அவனுக்குக் கண்ணழி வென்னென்னிலென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். “அநுநமது” இத்தயாதிக் கர்த்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்தயாதி. நமது விதிவகையே - நம்முடைய கியமந்ரகாரத்திலேயென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “விதிவகையே” என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்திலே; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஸ்வரத்திலே. ஸ்வெர்க்கார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - அநுநம்முடைய இத்தயாதி வாக்யத்வம். கீழ்வாக்யத்தை ஸந்தருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அஹம்ஸர்வம் இத்தயாதி. “விதி” என்றதுக்கு ஹவம் - நமது சொல் இத்தயாதி. நான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு - தான் ஸ்வதந்தராய் நினைத்தபடி செய்கைக்கென்றபடி. கீழ் ப்ரணயித்தவதாலே இவர் கியமித்தபடி செய்வானாயிருந்தானென்றருளிச்செய்து, தத்தவஸத்திநியிலும் இத்தலையில் இசைவும் வேணுமென்கிறார் - தன்பக்கல் இத்தயாதி. புருஷாரஹமாகக்காக வென்றபடி. இசைந்தே கொடுபோகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - புருஷோத்தமன் இத்தயாதி; யத்வா, இதுவுமொருவேறுவாதல். அதாவது - அர்த்தியாதே கொடுத்தாலவன்வைலக்ஷணயத்துக்குக் கொத்தையாமென்று கருத்து. அப்படி ஆஸ்ரிதர்க்கு பரதந்தராயிருக்குமோ? என்ன - தயாநுஜாநந்தம் இத்தயாதி. ஸ்தோத்ரே; “**ஹம்ஸவக்ரஸிஷ்டா**” (ததாநுஜாநந்தமுதாரவக்ஷணெ)

ஹவாமிஸுஷ்டாஹரொணபஹுயா | விபெணஸெநாவகிநாந்யுவேஷிததயாநா
ஜாநகோடாரவக்ஷணெ” இய்ஸ்லோகார்த்தத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே டர்ஸிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு பட்டர்தாமே இத்தயாதி. “அருளிச்செய்தார்” நஞ்சியரென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஜமத்ஸ்ருஷ்டயாதி வ்யாபாரங்களை யெல்லாம் இவர்பக்கலிலே வைத்து, தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவனவிலே இவர் அறிவித்தத்தைத் திருக்கண்களாலே அநுமதிபண்ணுவென்றிறே இய்ஸ்லோகத்துக்குக் கருத்து. இவர் அங்கே போகைக்கு வேறுதுவையும், இவர் அங்குப்போனால் இவரைக்காண்கை யுகப்பாகையாலே ஹோமவீவீநமாகா தென்னுமத்தையும், “**பஹுயா**” என்று ஏகவசநமாக அருளிச்செய்கைக்கு வேறுதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - சேனை முதலியார் இத்தயாதி. சட்டை - சொக்காய். “வருத்தஸாமந்தர்” என்கிற இது - போகைக்கு

கண்டராஜாக்களைப்போலே, இவர்தாமும் “இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவோண் ணை” என்று ஜமநீர்வாஹத்துக்கு வேண்மேவற்றைப் பாசரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ் செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம் மைக்காண; “ஹி யெண” (ப்ரியேண)இறே. “இன்னுனைப்பரஹ்மாவாக்கவேணும், இன் னுனைமாற்றவேணும்” என்று வேண்மேவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; “ஐயர் யாதோன்று சொல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே” என்று கண்களாலே மேலேழுத் திட்டேக்கோக்கும் இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது. கிடாம்பியாச்சானோடு அல்லாதா ரோடு வாசியறக் குமிழிநுண்டது; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை “பட்டர்தம்மை யாஸ்ரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ அநு வர்த்திப்பானென்?” என்று கேட்க, “நீ அன்று கண்டிலைகாண், எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்” என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேஸ்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிருந்தானாகில் இனிக்குண்ணழிவன்? என்ன - [இருள் இத்யாதி]-இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்வேது; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேணுகிறதென்? என்ன; - இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கவிருக்க அஜ்ஞாந்தைத் தருவதொன்றாய்த்து; ப்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானையுமிறே எதிரீடப்பண்ணிற்று. [இனி] - “வானுயரீன்பமெய்திலென் மற்றைநரகமே யெய்தி லென்” என்று நினைத்திருந்ததோரு ப்ரமமுண்மேன்பு; இப்போது அது தவிரந்தேன்.

ஹேது. ‘யாநி’ என்னுதே, “யத்” என்று ஏகவசநமாகையாலே - பாசரப்பரப்பற என்றது. பாசரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்கைக்குஹேது - இவர்தாமும் இத்த்யாதிவாக்யம். ‘வ்ருத்தஸாமந் தரைக்கண்ட ராஜாக்களைப்போலே’ என்கிறவிடத்திலே. “வானிளவரசு” “விண்ணாட்டவர்மூது வர்” என்றத்தை நினைப்பது. இவர் நைசபத்தாலே தண்ணீர்த்துரும்பாகாமல் பாசரப்பரப்பறச் சொன்னாலும் அவன் இவனைக்கண்டா லிருக்கும்படி பென்னென்ன - பிராட்டிமாரோடு இத்த்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ப்ரியேணயிறே என்று, “பாசரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்வர்” என்றதின் விவரணம் - இன்னுனை இத்த்யாதி. ‘உஜாரவீக்ஷகெணெ-தயாநாஜாநஹு’

என்றதுக்கு, “வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட” இத்த்யாதிக்கருணமாக ஹவம் - ஐயர் இத்த்யாதி. கிடாம்பியாச்சானோடு இவர்க்கு உத்தேஸ்யரான கிடாம்பியாச்சானோடென்றபடி. அல்லாதாரோடு பட்டர் சிஷ்யர்களான அல்லாதாரோடென்றபடி. குமிழிநீநுண்டது - ஆழங்காற்பட்டார்களென்ற படி. ப்ராஸங்கிகம் - ஆச்சான்தான் இத்த்யாதி. ‘போர - ஸ்நேஹித்திருக்கும்’ என்றந்வியப்பது. பட்டர்தம்மை - பட்டரை பென்றபடி. ‘இளையாழ்வான் - ஆச்சானைக்கேட்க’ என்றந்வியப்பது. இளையாழ்வானுகிறவர் - ஆச்சானுடைய சிஷ்யர். அதுக்காச்சான்வார்த்தை - நீயன்று இத்த்யாதி. ‘அருளிச்செய்தார் - எம்பெருமானார்’ என்றந்வியப்பது. “ஆகையாலே ஸ்நேஹித்திருப்பேன்” என்று கூட்டுவது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அருளுகிறான் இத்த்யாதி. இதுக்கு ஹவம் - இனீநீயும் இத்த்யாதி; இந்த ஹவம் “மருளொழிநீ மடநெஞ்சே” என்னுமளவும் கடாகூறித்து. விவரணம் - நான்அவன் இத்த்யாதி. “பிறவியான்வேண்டேன்” என்னுதே “இருள்தருமா ஞாலம்” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹவம் - உமக்குத்தான் இத்த்யாதி. அஜ்ஞார்க்கொழிய ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் இருள்தருமோவென்ன - ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானையும் இத்த்யாதி. “இனி” என்றதுக்கு

அது தவிரவேண்வோனென்னென்னில் ; - புரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆபராதியயத்தாலுமாக, “அங்கேயிருக்கிலேன், இங்கேயிருக்கிலேன்” என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனையன்றோ வேண்வேதென்றிருந்தோம் ; அதுவேயாகப்பெறுதே, மற்றைப்படிக்கு உடலாயிருந்தது. ப்ரக்ருதிவாய்நாக்கி ஸப்ராதிவிஷயங்களிலே கோடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸாரஸ்வலாவத்தை யநுஸந்தித்தபின்பு விவேதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன் ; அவனிருத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்வேதென்னென்ன - [மருளொழிநீ] - உன்னதொருநினைவுண்டு, அதைத்தவிரப்பார். “தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசம்பேறலுற்றால் - திருவாறன்வினையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கோலென்னுமென்சிந்தனை” என்றுவிரோதிகழிந்து போம்வழியெல்லாம்போய், “இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்வினைக்குப் போம்வழி” என்றால் “ப்ராப்யவஸ்துதான் இங்கே வந்துகிட்டிற்றாகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வமையாதோ?” என்று ப்ரமித்திருப்பதொன்றுண்டு, அதைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - “உத்தேஸ்யவஸ்து ஸந்திஹிதமாய்த்தது” என்று இத்தையே பார்க்கிறுபித்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] - நமக்கு ஹிதகாமஞ்ஞவந்திருக்கிறவவன்வழியே போய் அவனை யநுஸவிக்கப் பாராய் ; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வருகே கோடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நினைவிலே போகப்பாராய் [அடிவணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - ஈரசுதவிருகை யிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி மாஞ்ஞாலப்பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயே மடநெஞ்சே கேசவனெம்பெருமானே
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே.

ஹவம்-வானுயர் இத்யாதி வாச்யத்வம். அதுதவிரவேண்வோனென்னென்னில் என்றது-அப்போதப்படி நினைத்திருந்து இப்போதத்தைத் தவிரவேண்வோனென்னென்னில் லென்றபடி. அதுவே வைஷ்ணவஸஹவாஸாதியே. மற்றைப்படிக்கு - விஷயப் ப்ராவணயத்துக்கு. “மற்றைப்படிக்கு” என்றத்தை விவரிக்கிறாநாதல், * இனி ஸப்தத்துக்கர்த்தமாநாதல் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி. “யான்” என்றதுக்கு ஹவம் - என்புத்தியால் இத்யாதி. அதேதென்ன - தீவினை இத்யாதி. மருளொழி - உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவணயத்தைவிடு. மடப்பம் பற்றிற்றுவிடாமையாக ஹவம் - உத்தேஸ்யவஸ்து இத்யாதி. நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ-அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ வென்றபடி. “மருளொழிநீ” என்றுவைத்து, “வாட்டாற்றான் அடிவணங்கு” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - நமக்கு இத்யாதி. அதாவது - நம்மைக் கோடுபோகவந்தவனைப் பின்செல்லப் பாராயென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - உகந்தருளின இத்யாதி. “அடிவணங்கு” என்றால் அவன்நினைவிலே போகையைச் சொல்லுமோவென்ன - அடிவணங்குகை இத்யாதி.

ஆ.—(வாட்டாற்றான்.)—வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை யதுவவித்துக் கொண்டு, ப்ரதிவந்யகத்தைப்போக்குகைக்காக அவனையபேஷித்தும், அபேஷித்த படியே ப்ரதிவந்யகத்தைப்போக்கி, அந்பாநாதிபாரகராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ராஸ்யாதத்தையாழிந்து ஊவதேகபாரணராய், அவனை வந்து ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே! நெஞ்சே! நமக்குவிளைந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே என்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே ஊவ்யமானநெஞ்சே! தன்னை அது ஹவிக்ைக்கு விரோயியான மாஞாலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேஸிறந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ராஸாடித்தாலே திருவாய் மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராபதிக்கு ப்ரதிவந்யகமான அவிடி யாலிக ளெல்லாம்போக்கி, இதாவிஷய ப்ரவணராய் நம்மோடு ஒருபற்றின் றிக்கேபிருக்கிற நாட் டாரோட்டைச் சேர்த்தியையும் தவிர்த்து, நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றோமென்கிறார்.

ப.—அநந்தாம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் நிருபாயிசுஷ்யுவானவனை நாம்கிட்டப்பெற்றபடிகண்டாயே! என்று பூர்வோபகார பரம்பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மாஞாலம் - மஹாப்ருயிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு - ஜம்மஸம்வர்ப்பத்தை, அறுப்பான் - அறுக்கக்கூகாக, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஆமுதிஸுலஹன ஸனுடைய, அடிவணங்கி - திருவடிகளை ஆஸ்யித்து, கேசவன் - ஹோமுப்ரதிவந்யக மான கேசியைநிரஸித்தவனாய், எம்பெருமானை - அப்படி நம்முடையவிரோதியையும் போக்கி படிமைகொண்டவனை, பல பாட்டு ஆப - வஹுவிதமான கீதங்களானவற்றை, பாடி - பாடுகையாகிற கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாழிகளான அவிடி யா கர்மா திகளை, பற்று அறுத்து - ஸவாஸநமாக அறுத்து, நாட்டாரோடு - அஹங்காராதிநாஷித ரான லௌகிகரோடு, இயல்வு - ஸஹவாஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிர்த்து, நாரணனை - (நிருபாயிசுஷ்யுவாய்க்கொண்டு இன்று பலப்ரதானோத்யுத்தன) நாராயணனை, நண் ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மடம் - என்னைடுஉடன்பட்டு ஊவ்யமான, நெஞ்சே! - கேட்டாயே - (இவ்வுபகாரபரம்பரைகளிருந்தபடி) கேட்டாயே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “விசிவகையே” என்று நம் இசைவு பார்த்திருக் கிறான் என்கிறதென்? “இந்தின்றநீர்மை இனியாமுறாமை” என்று அடியிலே அபே ஷித்திலோமோ? என்ன;—“அபேஷித்தவளவோ நாம் பெற்றது!” என்கிறார்.

[மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - “தன்னை அது ஹவிக்ைக்கு விரோயியான மஹாப்ருயிவியில் ஜம்மத்தைப் போக்கவேணும்” என் றன்றோ நாம் அர்த்தித்தது. [கேசவன் எம்பெருமானை] - கேசியை நிரஸித்தாற் போலே நம் ஸேஷத்தவவிரோயியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்தினபடியைக் கண் டாயே? அவ்வளவேயோ! [பாட்டாயபலபாடி]-விரோயியைப் போக்கினபடி கிடக்கச் செய்தே, வாசிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ராஸஸ்தகேஸானுயிருக்கிற அழகைக்காட்டித் தோற்பித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றுமாம். [பாடிப்பழ வினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகமாய் அநாழிகாலார் ஜிதமான அவிடி யாலிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாழிகாலங் கூட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வஸக்தி அல்பகாலத்திலே போக்கினபடிகண்டாயே,

[நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வஸ்யரோடு தொற்றற்றபடி கண்டாயே. “இவை என்ன உலகிபற்றை” “கொடுஉலகங் காட்டேலே” என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - நிருபாயிக ஸர்வரகுகனைக் கிட்டப்பெற்றோம். நிருபாயிக ஸர்வவிபவந்யாவைக் கிட்டப்பெற்றோம். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - ஊவ்யமானநெஞ்சே, கேட்டாயே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “விதிவகையே” என்று - கேவலஹவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே. “இங்கின்றநீர்மையினியாமுருமை என்றிலோமோ நாம்?” என்ன, —நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது? என்கிறார்.

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றினடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதேல்லாம் அவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ? நாம் இரந்துபெற்றதாயிருந்ததோ? விரோயிபோகவேண்டுமென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம் அபேக்ஷித்தது; கேவாய், நாம் அபேக்ஷித்தவளவறிதியே. [மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றினடிவணங்கி] - “ஸம்ஸாரஸம்வந்யதத்தை யறுத்துத்தரவேணும்” என்றன்றோ நாம் ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளையாஸ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] - கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஸ்வரனை; கேசியைப்போக்கினோர்போலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாயியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரஸஸ்தகேசுன் தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமை கொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - * பாலேய்தமிழிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ நம்மையிலேவித்துக் கலிபாலேவித்துக்கொண்டபடி. “விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்” என்று நாம் அபேக்ஷிக்க, அதுவங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதீவந்யகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம்

இரண்டாம்பாட்டு.—வாட்டாற்றின் இத்யாதி. “விதிவகை” என்றதின் பூர்வர்கள் நிரவாஹத்திலே அவதாரிகை - விதிவகையேயென்று இத்யாதி. விதி - ஹவத்க்ருபையே சொல்லுகிறது. “அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியர்” என்று இவர்க்கு ஹவ்யமாவது அவனாகையாலே என்று கருத்து.

“அபேக்ஷித்தவளவோபெற்றது” என்றதுக்கிடாக அந்வயமருளிச்செய்கிறார் - மாஞாலம் இத்யாதி. அந்வயாறுகுணமாக ஹவம் - இதேல்லாம் இத்யாதி. நாயிருந்ததுதானே தென்ன - விரோதி இத்யாதி வாக்யத்வம். இவ்வளவேயோ நாமபேக்ஷித்ததென்ன - மாஞாலம் இத்யாதி. இந்தபதத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. “பாட்டாயபலபாடி” என்றதுக்கவதாரிகை - அதுக்குமேலே இத்யாதி. கொண்டவடிமைதானே தென்ன - வஸீகமான இத்யாதி. “மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேசியை இத்யாதி. நம்விரோதியை - சேஷத்வவிரோடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை. இத்தால் ஹலிதம் - தன்னடிமை இத்யாதி. அவ்வளவேயோ என்றது - சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவளவேயோவென்றபடி. பலபாட்டான வற்றைப் பாடியென்று ஸப்தார்த்தம். திருவாய்மொழி பாடுவித்தது அதிசயமோவென்ன - பாலேய்தமிழ் இத்யாதி. “பாட்டாயபலபாடி” என்றவந்தாம் “பழவினைகள் பற்றறுத்து” என்றதுக்கு ஹவம் - விரோதியை இத்யாதி. அதுவும் கிடக்கச்செய்தே - விரோதியும் கிடக்கச் செய்தேயென்றபடி. பாகை பழவினைகள் பற்றறுக்கைக்கு ஸாயநமோவென்ன - நாமடிமை

போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவர்வினையறுக்கக் குடித்த வேப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். “கேசவம் வெவடி” (கேசவம்வைத்யம்) - இவன் நெடுநாள் கூட ஈட்டின இது ஸர்வ சுக்திபோக்கப்பக்கால் ஒருகாலே போகலாயிருக்குமிறே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து] - * உண்டியேயுடையேயுக்கதோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தோற்றப் பெற்றபடி கண்டாயே. “யானேயென்தனதே” என்று அஹங்கார மமகார வஸ்யராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்வந்தம் பெற்றேயும். “ஒ ஒ வுலகினதியல்வே” “இவையென்ன வுலகியற்கை” “கோவேலகங்காட்டேலே” என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே; “உங்களோடு எங்களி டையில்லை” என்றகழிந்தவ ரிறே. [நாரணனைநண்ணினம்] - ஸோபாயிகவந்தும்புக்களை விட்டவளவோ? நிருபாயிகவந்தும்புவைப்பற்றவும் பெற்றேயும். விட்டவர்கள் தன்னை ஆகா ராந்தரத்தாலே பற்றுகிறார்களாம். முத்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுலாவ்யமாகிற திறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகந்தவிர்ந்து பிதாவோடே யொன்றாக ஜீவிப்பாரைப்போலே காணும் படுக்கைக்கீழே மஹாநிதிகிடக்கப் புறங்கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனாயிருக்கச்செய்தேயும் நண்ணுதிருந்தபடி [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பெற்ற பேற்றின்கனத்தை யநுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிறாயோ? இத்தை அநுலவியாரின்றியோ; “ஸுளாதிசுருஷு” (ஸௌமீதரேபுங்குஷு) “வெவெடி ஹிரபெவெகூலிசு” (வைதேஹிரமஸேகச்சித்) போலே. “மாநூலப்பிறப்பறுப்பான் - கேசவ

செய்ய இத்தாதி. வ்யங்க்யோக்தி - இவர்வினே இத்தாதி. வினையைப்போக்குகைக்கு அவன்வைத் யனேவென்ன - கேசவம் இத்தாதி. “செருசுருஷுசுருஷுவிருஷு: வாவஸ்யகூபு ண: | கேசவம்வெவடிசுருஷுசுருஷுசுருஷுயிரிவநஸ்யுதி”

“வினேகன்” என்கிற வஹுவசநத்தைக்கடாக்ஷத்து, வினேகனெல்லாம் ஸங்கையிலே “கேசவம் வெவடி” என்கிறதற்குத்தம் - இவன் நெடுநாள் இத்தாதி. ஈட்டின - ஈட்டின. “இயல்வ” என்றும், தொற்றுஎன்றும் ஸம்வந்தம். ‘உண்டியே’ இத்தாதிக்கு - அஸநாச்சாதங்கனையே ப்ரயோஜனமாகத்திரியும் இம்மண்டலத்தாரென்று ஸப்தார்த்தம். பெரு மான்திருமொழி. விவரணம் - யானேயென்தனதே இத்தாதி. ஆனால் ஸம்வந்தம் பெற்ற ரோவென்ன - ஒவ்வெலகினது இத்தாதி. “இதொரு லோகத்தினுடைய ஸ்வஹாவமே!” என்று அவர்கள் இழவு பொறுக்கமாட்டாமை “ஓ!” என்று கூப்பிடுகிறாரென்றபடி. திருவாசிரியம். ப்ர மாணந்தாம் - உங்களோடு இத்தாதி. ஸப்தார்த்தத்தால் சொல்லாதே, “நாராயணன்” என்று விசேஷிக்கையாலே - ததீயத்வாகாரேனாதேதஸ்யரென்று தோற்றுவித்தென்று விவக்ஷித்தரு ளிச்செய்கிறார் - விட்டவர்கள் இத்தாதி. அதாவது - ஸரீரஸம்வந்தித்தேவ த்யஜித்தவர்களை ததீயத்வோ பற்றுகிறாரென்றபடி. அப்படி ததீயத்வாகாரேனாதேதஸ்யமாமோவென்ன - முத்த னுக்கு இத்தாதி. * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்வயம்பாகம் இத்தாதி. அதாவது - க்ருஷ்கேத்ராதிகளெல்லாம் தன்னதென்று தனியே ஹுஜித்தவன், பிதாவுக்கு அநுகூலனாய் எல்லாம் அவனதென்றறிந்து அவனோடேகூட ஹுஜிக்கு மாபோலே, தன்னதென்றிருக்கும்து தவிர்ந்து ததீயத்வோநுஹிவிக்கையென்றபடி. நாராயண ஸப்தத்துக்கு - ஸர்வாரந்தர்யாயித்வத்தை விவக்ஷித்து, இப்படி ஸுலஹனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டா திருக்கிறது இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே என்னுமத்தை ஸநிஷ்டாநமாக அருளிச்செய்கிறார். படுக்கைக்கீழே இத்தாதி. அருகேயிருக்கிற நெஞ்சை “கேட்டாயே” என்பானென்னென்ன - பெற்றபேற்றின் இத்தாதி. வகாதது வகுத்தது என்று - அப்ராப்தமானது ப்ராப்தமாய்த்ததென்று. உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌமீதேஇத்தாதி. “ஸுளாதிசுருஷுசுருஷுசுருஷுமாமா ஸுதி ஷுருஷுஜிஷுஷுமி | ஜீவிதஹிஷுஷுமி ஷுஷுஷுஷுஷுஷு” இத்தயோத்யா

னெம்பெருமானை - வாட்டாற்றாண்டிவணங்கி - பாட்டாயபலபாடிப்பழவினைகள் பற்றறத்த
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே' என்றநவயம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

நண்ணினம் நாராயணனை நாமங்கள் பல சொல்லி
மண்ணுலகில் வளம் மிக்க வாட்டாற்றான் வந்து இன்று
விண்ணுலகந்தருவானுய் விரைகின்றான் விதிவகையே
எண்ணினவாருகா இக்கருமங்கள் என்னெஞ்சே!

ஆ—(நண்ணினம்.) - நாமங்கள் பல சொல்லிக்கொண்டபேஷித்து நாராயணனைப் பராபிக்கப்பெற்றேன்; அதின்மேலே, அவன்தானே வந்து திரிஹதுக்கமாக நமக்குத் திருநாட்டைத் தருகையிலே விரையாநின்றான்; நாம் “இத்தைச்செய்” என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக்கிருந்ததை; ஆனபின்பு, இனி அவனை நண்ணினோமேயல்லோமோ? நெஞ்சே! இங்கனையிருப்பதொரு ஸம்ருத்தி நமக்கு வினையக் கடவதாக ஸ்வப்ருத்திலேதான் நினைவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயிகரிக்கவல்லனையென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே, அப்பலிநிவிஷ்டனாய் நாம்விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றான். நெஞ்சே! எண்ணினவளவன்றிக்கே கருமங்கள் விழுப்படி என்? என்கிறார்.

[நண்ணினம் என்றுதொடங்கி] - பல திருநாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமானை அதுவிதிக்கப்பெற்றேன். வளம் - ஸம்பத்து. [என்னெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ஆதகல்பத்தாலே வந்ததென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாம் தவறிக்கவேண்டும் காரியத்திலே தான் மிகவும் தவறியாநின்றான்; இது நாம் நினைத்தவளவன்றியே யிராநின்றதி! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

என் நெஞ்சே-எனக்கு அதுவிவோபகரணமான நெஞ்சே! (மென்பைக்கும் நீர்மைக்கும் லோக்பதைக்கும் பரகாசமான), பலநாமங்கள் - பல திருநாமங்களையும், சொல்லி-, நாராயணனை-(அத் திருநாமங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமான) நாராயணனென்கிற நாமத்தையுடைய திருபாயிகவையாவை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றேன்; மண்ணுலகில் - ஊலோகத்திலே, வளம்-சீலஸௌஸ்யாதி குணஸம்பத்தினுடைய, மிக்க - மிகுதியையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நிற்கிறவன், வந்து - (நான் சொல்லவேண்டாதபடி தானே உத்புக்த்தாய்க்கொண்டு) வந்து, இன்று -

காண்டே ராமே. தஸ்மிந்நேவ, “வெவெஷெஹிராஜெஸகஷி ஹி குகாபெஷபாஸகை! வஸ்யுஹிவியாநுஹாவாநு ஜெநாவாக்ஷாயஸ்யதாநு.” “கேசவன்” என்றதுக்கு - பாஸத்தகேசனென்ற அர்த்தத்துக்குச்சோ அந்வயங்காட்டி, விரோதிநிரஸநஸீலன் என்ற அர்த்தாநு குணமாக அந்வயம் காட்டுகிறார் - மாநூலப்பிறப்பறுப்பான் இத்யாதி. ஏகாந்வயமேயாய், “எம்பெருமானே” என்கிற ஐகாரம் அவ்யயமாக்கி அந்வயங்காட்டுகிறதே விசேஷமென்னவுமாம் பிறப்பறுப்பான் - பிறப்பறுக்கைக்காக என்றபடி.

(நம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க) இன்று, விண்ணுலகம் - பரமபடித் தை, விதிவகையே - நம்மநாமதிகொண்டு, தருவான் ஆய் - தருவானாக, விரைகின்றான் - விரையாதின்றான்; இக்கருமங்கள் - இக்காரியங்கள், எண்ணினவாறு ஆகா - (நாம் அவன் பாடே செல்லவும் நாம் அர்த்திக்கவும் நாம் அதிலே த்வரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவும்) எண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் த்வரிக்கையும் நினைவுதான் பார்க்கையுமாக ஆய்விட்டன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே மலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - கிட்டி அநுலவிக்கப் பெற்றோம். “விண்ணுலகம்” என்கிறபேற்றுக்குச் சொல்லில், மோக்ஷத்தில் விதியோம் மான திருமந்தாமே அமையும்; “வவபூயபூலாயகூ” என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாத் தாங்களுக்கும் அதுவே அமையும்; ப்ரீதிப்ரீரிக்க அநுலவத்துக்காகச் சொல்லுக்கையாலே எல்லாத்திருநாமங்களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்தயாதி] - பரமபடித்திற் காட்டில் ஸம்ருத்திமிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை திருபகமாக வுடைபவன். [வளம்]- ஸம்பத்து. ரக்ஷயம் குறைவற்ற ஷேஸமாகையாலே, ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேடிமில்லாமையாலே ஸேஷஹதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாயிருப்பதொன்று நென்னேற்றில்லை; இன்று இங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பரமபடித்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாடி விஹதீயையும் நமக்கே தருவானாயிராதின்றான். [விரைகின்றான்] - ஸாபேக்ஷரான நாம் ஆறியிருக்க, திரபேக்ஷனானவன் பதறுகின்றான். முன்பு இவர் விரைந்த போது ஒருகாரியார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாறே, விஸடி ரூபமான விஹதி இவர்க்குத்தரமன்று என்று பதறுகின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக் கட்டவல்ல ஸர்வசுத்திக்குப் பதறவேண்டுகிறதென் எனினில்? [விதிவகையே] - நாம் விதிக்கத்தருவானாக வேண்டியிராதின்றான். [எண்ணினவாறுகா] - நாம் “இவன் விரையவேணும்” என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஹவத்விஷயத்தில் மலிக்கும்படி. புறப்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றளவும் இவன்தானே அர்த்திக்கவேணும்; இவ்விஷயத்தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்துவிட்டால் பின்பு தன் பேறாகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என்னெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் நீ என்வழியே போருகையாலேயிடுற ஸித்தித்தது.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே மலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தனான ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - “நமோநாராயணாயெதி

மூன்றும்பாட்டு.—நண்ணினம் இத்தயாதி. “எண்ணினவாறுகா” என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - நெஞ்சே இத்தயாதி.

தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்து, “நாராயணன்” என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ராப்தனான இத்தயாதி. ஒன்றமையாதோ, பல்வேணுமோவென்ன - நமோநாராயணாய இத்தயாதி. “கிந்தகு

கோப்பதாக இராகின்றான். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்க்குழல்புக்கு விரைந்துதிரிந்தான்; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தோடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரை தல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்குமளவுமிறே அவன் ஆரீயிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னே பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான் அவ னாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] - “இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை “விரைய வேணும்” என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஹவத்விஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் மலிக்கும்படி. லௌகிகரிலே “சிலரை என்கார் யத்துக்கு நீ கடவை” என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமே; அப்படியேநினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என் னெஞ்சே] - அவன் முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? ஷந்யஹேதுவாகை தவிர்த்து மோக்ஷஹேதுவாகையன்றோ? உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தி யன்றோ இதெல்லாம்? (ந.)

தான்காம் பாட்டு.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதோட்டான்
நல்நெஞ்சே! நம்பெருமான்நமக்கருள் தான்செய்வானே.

ஆ.—(என்னெஞ்சத்துள்.) - ஸ்காதி பரமயோ குவாங்கநஸ அபரிச்சேத்ய மான திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே நமக்குத்தந்தருளுமோவென்னில்;— என்னுடைய நிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சுள் புகுந்திருந்து என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஆழ்ந்தவிசேஷிகளான ஹிரண்ய தூர்யோதநாதி நிரஸநத்தையும் எனக்கு ஹோக்யமாகச் செய்தருளின நிரவயிக லௌகிக காரணிய ஓளார்பாதி குணங்கனையுடையனாயிருந்தவன், இனித் திருநாட்டை

மக்கு ஹவம் - இவர்க்குருசி இத்தாதி. அவனறியிருக்க இவரன்றோ த்வரிக்க ப்ராப்தமென்ன - இவனுக்கு இத்தாதி. அதுக்கடியேதென்ன - உடையவன் இத்தாதி. எண்ணினவாறாகா - என் ணினப்கார மன்றிக்கே யிருந்தன. நாம் எண்ணியிருந்த வளவல்லவென்றபடி. எண்ணுக்கு மேலே மலிக்குமென்றாகுத்து. “எண்ணினவாறாகா” என்றத்தால் மலிதமான ஹார்த்த ஹவம் - இந்நின்ற இத்தாதி. “கருமங்கள்” என்ற ஷஹுவசநத்துக்கு ஹவம் - ஹவத்விஷயத்தில் இத்தாதி. இக் கருமங்கள் - இவ்விஷயத்தில் மலிக்கும் கார்யங்களென்றபடி. “இ” என்றதற்கு ஹவம் - லௌகிகரிலே இத்தாதி. நெஞ்சென்றதே “என்னெஞ்சு” என்றதற்கு ஹவம் - அவன் முறையிலே இத்தாதி. உத்தார்த்த விவரணம் - ஷந்யஹேதுவாகை இத்தாதி. இதுக்கு “நிதவனவநிநாஷ்யாணாடி” என்றதிலே நோக்கு. “நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி. நண்ணினம், மண்ணுலகில்” என்றுதொடங்கி, ‘இன்று - விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான், என்னெஞ்சே! இக்கருமங்கள் - எண்ணினவாறாகா’ இத்தய்வயதி. (ந.)

நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ? என்னைக்கொண்டு திருவாய் மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த ஸம்ருத்திபிற்காட்டிலும் சீரியதோ திருநா டென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனைவ்வயனாக ஸம்வநிக்குமோ என்னில்; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானுனபின்பு நாம் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் செய்யுமென்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹ்ருதயத்திலேபிருந்து, என்னைஉப கரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத்தாலே இப்படி விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதனுை ஸ்ரீப்ரஹ்மலாபாழ்வானுக்காக வலியநெஞ்சை யுடையனா ஹிரண்யனுடைய மார்க்கைப்பிளந்த திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான். [மன்னஞ்சு என்றுமேலுக்கு] - லீஷ்மாஹ ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி ஹாரதஸமரத்திலே ஆயுதம் தோடேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து ஆஸ்ரிதரான பாண்டவர்களுக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞையுை ஆயுதத்தை எடுத்தான் எம்பெருமான் என்றால் உகக்கும்நெஞ்சே! நமக்கு நாயுனாதான் நம்அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யும்.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதராக்ஷணத்தில் பக்ஷபாதியானவன் நமக்கு நிரவயி கோபகாரகனா யிராநின்றா னென்கிறார்.

நல்நெஞ்சே - ஸமவத்விஷயமென்றால் ப்ரவணமானநெஞ்சே! வன்னெஞ்சுத்து-(ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத்வேஷஹூபிஷ்ட்டமாம்படி)வலியநெஞ்சை யுடைய, இரணியனை - ஹிரண்யனை, (நோய்கின்றவிடம் குட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே), மார்விடந்த - அவன் நெஞ்சிருக்கிறமார்பை இடந்து, (ஆஸ்ரிதராக்ஷணர்த்தமாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திஹிதனாய், மன் - ராஜாக்களெல் லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்து - ஹாரதஸமரத்திலே, பாண்டவர்க்கு ஆ - பாண்டவர்களுக்காக,படைதொட்டான்-(ஆயுதமெதேனென்று) ஆயுதமெடுத்தபக்ஷபாதி யாய், நம்பெருமான்-(இவ்வபதாநங்களாலே) நமக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னெஞ்சத்து-(அந்நம்பரமான) என் ஹ்ருதயத்தைவஸீகரித்து, உள்ளிருந்து - உள்ளே பொருந்தி யிருந்து, இங்கு - இவ்விருப்பிலே, இரும் - (அத்யந்தவிலக்ஷணமாம்படி) பெரிய, தமிழ்- த்ரமிடமயமான, தூல் - ஸாஸ்க்ரஸுபமாய், இவை - அபரோக்ஷணித்தமான லோக யதையை யுடைத்தான இகதி நவாய்மொழிதன்னை, மொழிந்து - தானே ப்ரவாக்த்தகனா யருளிச்செய்து, (அவ்வளவில்லாதே) நமக்கு, அருள் - அதியுயிதோபகாரங்ளை, தான் செய்வானே - பண்ணுவானாகத் தானேபாரிபாநின்றான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வ தாகச்சொன்ன இது ஸம்வநிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அதுஸந்ருத்தால் கூடாததில்லை என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷபாந்தாப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இறையாநின்றார்; இவர் “என்னது” என்றஇதுவே ஹேதுவாக அவன்மேல்விழா நின்றான். இவர் அயோமீயமென்று அகல, அதுவே ஹேதுவாக அவன்புகுர நில்லா நின்றான். [உள்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கையன்றிக்கே தன்விடாய்தோற்ற உள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஒருவிஷயத்தியுண்டென்று நினையாதே ஸ்ராவாப்ர

திஷ்ட்டையா யிராநின்றான். [இங்கு] - பரமபடித்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத் திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலக்ஷணமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு லக்ஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு செய்யவேண்டும்படியிருக்கை. இவர் ஆற்றாமையாலே சொன்ன இத்தை அவன் லக்ஷணேபேதமாக்கினு னாய்த்து. [இவை] - தமக்கும் கொண்டாட வேண்டியிருக்குமவை. [மொழிந்து] - பாடினவனுய்த் தாம் சுற்றுச் சொன்னுரோபாதிபாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - ஊவத்விஷய மென்றால் அஸஹயமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - தூர்மானங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்ட மிட்டழிக்கை. முன்பு தம்பப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன் நமக்கு உத வானோ என்றிருந்தது. [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகக்காகத் திருவாட்டாற் றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சுஇத்யாதி] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே வீஷ்மாஹ ராஜலோகங்கள் அஞ்சு, ஹாரதஸுமரத்திலே “கூஷ்மாஸ்யா:கூஷ்வலா:” என்கிற வர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்] - படைபெடுத்தான். படைவிட்டானென் னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைந்தவித்தனை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றிலன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆஸ்ரிதரை பொழிந்தவிடத்திலேயிதே. விடாவிட்டதென் னென்னில்; அர்ஜுனன்தான் “நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவத்யம்” என்கையாலே. [நல்நெஞ்சே] - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதத்தைக் கேட்டால் உகக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெரு மான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன். [நமக்கு அருள்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ் வருளைப்பண்ணியேவிடும். “விண்ணுலகந்தருவானுப் விரைகின்றான்” என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிர்ஸிதம். இசைவுக்கு நீயுண்டு, இசைவைக்கொண்டு கார்யஞ் செய்கைக்கு அவனோடு ஸம்வர்ப்யமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ?

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்வலிக்குமோவென்னில்; - அவனுடைய ஆபிரிதபாரதந்தர்யத்தை யறு ஸந்யித்தால் கூடாததில்லைசாண் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த ஸப்ஹித விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் ‘என்னெஞ்ச’ என்றுஇறையக்கிறது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் “என்னது” என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சேன்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] - விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழுகிக்கிட்டுமபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புருந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருகு ஒருவிவாதிதியுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறிலன். ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்

நாலாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சத்துள் இத்யாதி. “வன்னெஞ்சத்து” என்று தொடங்கி “படைதொட்டான்” என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வேஸ் வரன் என்றது - நிர்வாகுஸ் ஸ்வதந்த்ரானென்றபடி.

“என்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அநாதி இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட இதிலே யவனை மேல் விழுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, வ்யாமோஹமென்கிறார் - இதின் துணதோஷங்கள் இத்யாதி. “உள்ளிருந்து” என்றதைப்பற்ற - மேல்விழாநின்றான் என்றது. விவரணம் - இவர்என்னெஞ் சேன்று இத்யாதி. நெஞ்சத்தென்னுதே, “உள்” என்றதுக்கு ஹாவம் - விடாயர் இத்யாதி. “இருந்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - தனக்கு இத்யாதி. “இங்கு” என்று - நித்யவிவாதிதியை வ்யா

டாக்கிலான். [இருந்தமிழ்] - அவ்விவாதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை. “கேட்டாரார்” என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டே லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவையிருப்பது. இவர் ஆற்றாமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணேபேதமாம்படி சொல்லுவித்தானாய்த்து. [இவை] - “இன்னதுசெய்தான்” என்னப்புக்கு நடுவே ‘இவை’ என்று அநுலவிக்கிறாய்த்து. [மொழிந்து] - ஒரு வன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அவிமானித்திருக்கும் ; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். “என் முன் சொல்லும்” என்றவற்றையும் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறவர். [வன்னெஞ்சத்து இத்யாதி] - ல-உ வத்விஷயமென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படி திண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய முருட்டுநெஞ்சை அநாயாலே இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தம்ப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானே என்று கருத்து. துர்மானம் சிதந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறைதீர்த்தாற்போலே நம்நெஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்ச] - அதிரதமஹாரதரேன்று பேர்பெற்றவர்களடங்கலும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையுப்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - “இன்னுர்தாதன்” என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதோட்டான்] - படையேத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தனையே; கார்யங்கோள்ளப் பெற்றதில்லை. ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது, -ஆபுரிதரை யொழிந்தவிடத்திலிறே; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் “நீ ஆயுடும்விறைக எனக்கு அவதூயம்” என்கையாலே. ஆகில் தவிரலா

வார் - ஸ்ரீ - அங்கில்லாத இத்யாதி. ஸம்பத்து என்றது - * இருந்தமிழ்தூலை. “சு” என்றதுக்கு லாவம் - அவ்விவாதிக்கும் இத்யாதி. இருமை - பெருமை. அதாவது - லைலக்ஷணயாயுக்கியமென்றபடி. அப்படி யிருக்குமோவென்ன - கேட்டாரார் இத்யாதி. “நூல்” என்றதுக்கு லாவம் - பின்புள்ளார்க்கும் இத்யாதி. நூல் - ஸாஸ்த்ரம். ஆற்றமைக்குப் பாசரமிட்டுச் சொன்னவை, லக்ஷணவந்தாமோவென்ன - இவராற்றமை இத்யாதி. “தமிழ் நூல் மொழிந்து” என்னுதே, நடுவே “இவை” என்றதுக்கு லாவம் - இன்னது இத்யாதி. மொழிவித்து என்னுதே “மொழிந்து” என்றதுக்கு லாவம் - ஒருவன் இத்யாதி, குவாலாக - அதிகமாக. கீழே “என்முன்சொல்லும்” என்று ப்ரயோஜனகர்த்தாவாகச் சொல்லியோவென்ன - என்முன்சொல்லும் இத்யாதி. இதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - முன்பு இத்யாதி. “மார்விடந்த” என்றதுக்கு லாவம் - துர்மானம் இத்யாதி. குட்டமிட்டு - பள்ளமெடுத்து. “மார்விடந்தவாட்டாற்றான்” என்று கூட்டி லாவம் - அவன்நெஞ்சில் இத்யாதி. அவன்நெஞ்சிற் குறை - ஹிரண்யன் நெஞ்சில் காடலுஷய மென்னுதல், ப்ரஹ்மாதன்நெஞ்சில் குறையென்னுதல், நம்நெஞ்சில்துறை யென்றது - பரம பஜத்திலே நம்மைக் கொடுபோகாமையாலே “எகமென்னும்” என்னும் குறையென்றபடி. “மன்” என்று - ஜாதிவாசி. ராஜலோகமடங்கலுமென்றபடி. “மன்னஞ்ச” என்றதுக்கு லாவம் - அதிரத இத்யாதி. “ஆய்” என்றதுக்கு லாவம் - இன்னுர்தாதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம் பத்து இரண்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, “முன்னேர்தாத” இத்யாதி. இதுக்கு லாவம் - படைவிட்டான் இத்யாதி. படை - திருவாழி. விவரணம் - ஸங்கல்பத்தை இத்யாதி. ஆனால் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் குலையாதோவென்ன - ஸத்யஸங்கல்பன் இத்யாதி. எடுத்தால் விடாதொழிவா நென்னென்ன-விடாவிட்டது இத்யாதி. அப்படி ஆய்ந்த பாதந்தரேனென்ன - மன்னர்மறுக இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு லாவம் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. “நன்னெஞ்சே, நம்

காதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னர்மறுகஇத்யாதி) - அர்ஜுனன்குதிரைகளினைத்தவளவிலே, கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர் நரம்புஅறியுமவனாகையாலேவாருணஸ்தரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக் கொண்டேவந்து முன்னேகிறத்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, “இவனுடைய பசுபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?” என்று குடல் மறுகிற்றாய்த்து. (முன்அங்குநின்று மோழையெழுவித்த) - எல்லாருங்காணக் குமிழி நீரெழுப்படி பண்ணினான். அவனுடைய ஆயுதிதபாரதந்தர்யத்தை யறுஸந்யித்தவாறே நெஞ்சஅங்குலித்தது. [நன்னெஞ்சேஇத்யாதி] - அல்லே நென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோ மென்னகக்கு அவனுண்டு, அவனைப் ப்ரேரிக் கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸ்வாமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிடும். “விண்ணுலகந்தருவானுய்விரைகின்றான்” என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிர்ஹிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்வந்யமுண்டு; இனி நம்பேற்றங்குக் குறையுண்டோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேறவழி தந்தவாட்டாற்றுன்பண்வகையே

நான் ஏறப்பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகுநெஞ்சே!

தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்சேழும்பறவை

தானேறித் திரிவான தாளினை என் தலைமேலே.

ஆ - (வானேற.) - திருநாடுபெறவேனுமென்று அபேகைகூடியுடையார் எல்லார்க்கும் வானேறுகைக்கிடான உபாயத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அவனுடைய பாஸாடித்தாலே, தேனேறுமலர்த்துளவத்தினாலே யலங்க்ருதமாயிருந்த அவனுடைய தாளினை பெரியதிருவடிமேல் ஏறுமாபோலே என் தலைமேலே நான் ஏறப்பெறுகின்றேன்; இனி, அவனைப்பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

ஒ. -- அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பாஸாடித்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்குவைத்த அர்ச்சிராடித்தியாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரியதிருவடிமேலே யிருக்குமாபோலே அவன் திருவடிகள் என் தலைமேலேயிருக்கவும் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார். வழியென்று - உபாயமாகவுமாம்.

[நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே! அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - தேன்மிகாதின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளையுடையவன்.

பெருமான், நமக்கருள்தான்” என்ற பதத்யயத்துக்கு ஊவம் - அல்லேனென்னுமைக்கு இத்யாதி வாக்யத்யயமும். விவரணம் - விண்ணுலகம் இத்யாதி. “செய்வானே” என்றவவதாரணர்த்தம் - இதுநிர்ஹிதம் என்று. “அல்லேனென்னுமைக்கு” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இசைகைக்கு இத்யாதி. “நம்பெருமான்” என்ற இத்தைப்பற்ற - ஸம்வந்யமுண்டு என்றது. “பெருமான்” என்றத்தைப்பற்ற - இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு என்றது.

(ச)

† ‘திரிவானத்தாளினை’ என்பது உரையின் பாடம்,

ப.—அநந்தரம், அவனருளிச்செய்த ப்ரகாரத்திலே நான் பரமபதித்தைப் பெறுகின்றேன்; அதுக்கடியான விஷயீகாரத்தாலே லோக்யமான திருவடிகள் என் தலையிலே யாய்த்தின வென்கிறார்.

வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்கு உறுப்பாக, வழிதந்த - (“போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே) அர்ச்சிராஜிமார்க்கத்தை யுண்டாக்கித்தந்து, (அத்தாலே கொண்டு போவதாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திஹிதனானவன், பணிவகையே - “பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே” என்கிறபடியே, நான் - (அவன் நினைவே நினைவாம்படியான) நான், ஏற - மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன் - பெறுகின்றேன்; (அதுக்கடியாக), தேன் - மதுவானது, ஏறு - மிகாநின்றாள், மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், திகழ்பாதன் - செவ்விபெற்று விளங்கும்படியான திருவடிகளையுடையதாய், செழும்பறவை - டிராஸ்டியாகாரண பெரிய திருவடியை, தான் ஏறித்திரிவான் - தான் விரும்பியேறி ஆழிநாதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய, அத்தாளினை - அந்த லோக்யமான திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே - என் தலைமேலாய்த்தின; நெஞ்சே! நரகத்தை - ஸம்ஸாரத்தை, நகு - (ஸாவஜ்ஞமாகச்) சிரித்துப் போம்படியார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

[வானேற] - அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராஜிமதியைத்தந்த. பரமபதலாஹத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாஹமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராஜிமதி ஸித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பெற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணின தேசம். [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. “போகேஹாரணம் வஜ” என்றபடியே; “பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகை” என்றாரிதே; “மரணமானால்” என்று சொன்னபடியே யென்னவுமாம். [நானேற இத்யாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்து, “உன்னை வென்றேன்” என்று சிரித்துப்போகப்பார். உன்னை நெடுநாள் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விஸ்வேஷமாகிற நரகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராநின்றாள் மலரையுடைய திருத்துழாய் விளங்காநின்றாள் திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளென்றுமாம். [செழும்பறவை] - இவனோட்டை ஸம்ஸ்வேஷத்தாலே டிராஸ்டியமான வடிவையுடையவன். [நானேறித் திரிவானதாளினை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனோட்டை ஸுஷஸ்பர்ஸத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன் தோளிவிருக்கை தவிர்ந்து என் தலைமேலே யிராநின்றான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன்: நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேனென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானேற இத்யாதி. “வானேற” என்று தொடங்கி “என் தலைமேலே” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

[வானேறஇத்யாதி] - பரமபதத்திலேபோய்ப் புதுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத் தைத் தந்த. பரமபதலாலுத்திலும் அவ்வருகே யோருலாலமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதி மதிஸித்தி. “போம்வழியைத்தரும்” என்று ஈடுபேம்படியிறே அதினுடைய வைலகுகுண் யம். [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷ்பண்ணினலிடம். [பணிவகையே]-அவன் திருவுள்ளமானபடியே: அதாவது - “உரோகேகம்ஸரணம்வ்யஜ” (மாமேகம்ஸரணம் வ்ரஜ) என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே” என்று ரிறே; “மரணமானால்” என்றத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] - “கண்ணன்வைகுந்தளே என்னெஞ்சினுரைக்கண்டால்” என்ற தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக் கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டுமபடியாவதே! [நான்இத்யாதி]- நான் பரமபதத் திலே ஏறப்பெறுகின்றேன். ஆனால் நான் செய்யவேண்டுமதென்னென்ன? - [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - ப்ராப்யபூமி கிட்டிறேன்றோ கடுகக் கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய்! நெநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். ‘உன்னைவேன்றோமிறே’ என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளை யழகியமனவாளப்பெருமானரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவார்த் தையை நினைப்பது. “தெநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாமஹர்ஸ்வரோ”-மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ, “பூர்வகுகுணத்திலே பரிஹவப் பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல; போதல்லாப் போதிலே நீ புறப்படக்கடனவயல்ல” என்று தாரை காற்கட்டச் செய்தேயும், கூத்திரிய னாகையாலே பரிஹவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, “மிடற்றேசை யிருந்தபடியென்? பழைய கோழைத்தனமற்றத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோரடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்குஇரைபோருகிறது” என்றுநிறே. “ஹர்ஸ்வரோ” (ஹர்ஸ்வரோ)- இதுக்குமுன்பு பிறரைக்கூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட வலத்தாலே, ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து ‘உன்னைவேன்றோமிறே’ என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது. அறிவுகேடர்க்கு, நரகமென்று-யமாதிகள் குடியிருப்பைச் சொல் லிற்றுகவுமாம். “மற்றைநரகம்” என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; * வானுயிரின்பத்

வானிலே யேறுகைக்கு என்றபடி. வானைத்தந்தவென்றோதே, ‘வழியைத்தந்த’ என்பா னென்? என்ன-பரமபத இத்யாதி. அப்படி விலகுகுணமாயிருக்குமோவென்ன-போம்வழியை இத் த்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவன் இத்யாதி. பண்தல் - சொல்லுதல். “பணிவகை” என்றால் - சரம ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. அர்த்தார்த்தம் - மரணமானால் இத்யாதி. “நான்” என்றதுக்கு ஹவம் - கண்ணன் இத்யாதி. திருவிருத்தம், “அன்னம் செல் வீரும்” இத்யாதி. ஸப்தகேடார்த்தம். ஸப்தார்த்தம் - நான்பரமபதத்திலே இத்யாதி. குடிமக்கள் - குடியாள்கள். எளிவரவுபடுத்தின - லயுதாமாக்கின. நகுதல்-சிரித்தல். சிரிக்கும்படியேதென்ன - உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற ஸமயத்திலே, “உன்னைவேன்றேன்” என்று க்ரந்தியைப்பார்த்தருளிச்செய்தா னென்றபடி. ஸம் ஸாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்கு ஹேது அவனை யண்டைகொண்ட வலமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அத்தை ஸரிஜர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தேநநாதேந இத்யாதி ஸங்கேசுபே, “தெநா மஜஹ்நிரிவாஸஸ்தீவொஹிவிஷிஸ்தம் | தெநநாதேந” இத்யாதி. அறைகூவ - ஜய த்ஸகிபண்ண. இத்தால் இங்கே ஏது சொல்லப்பட்டதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. “நர கம்” என்றவிது - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - அறிவுகேடர்க்கு, இத்யாதி. ‘மற்றை நரகம்’ என்கிறவாக்யத்தடியிலே, “இங்கே” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “மற்றைநரகம்” என்றால்

துக்குளதீர்த்தட்டிதே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத் தேய்வவஸ்துதான் கைபுகுந்ததோவென்ன - [தேனேறுஇத்யாதி] - கிண்ணகப்பெருக்குப் போலே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழாயானது விளங்காநின்றள்ள திருவடிகளையுடையவன். [சேழும்பறவை] - அவனோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தாலே குளிர்ந்து ஈர்ஸநீயமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸர்வேஸ்வரனோட்டை ஸ்பர்ஸம் இவனுக்கிருக்கும்படி சொல்லிற்று. [தானேறித்திரிவான] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவன்தோளில் இருப்பு ஸுஷஸ்பர்ஸமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. [தானேறித்திரிவானதாளிணையென்தலைமேலே] - திருவடி திருத்தோளிலும் எந்தலையிலுமான இது தவிர்ந்து எந்தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழவுக்கு வெறுக்கவேண்டாவிறே ; அவன்தானே. கோவேந்து கோடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிறே ஒருபுழுவறப்பெற்றது.

(ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

தலைமேலதாளிணைகள் தாமரைக்கண் என்னம்மான்
நிலைபேரானேன்னெஞ்சத்துவப்பொழுதும்எம்பெருமான்
மலைமாடத்தரவணைமேல்வாட்டாற்றான்மதமிக்க
கோலையானமருப்போசித்தான் குரைகழல்கள்குறுகினமே.

ஆ.—(தலைமேல.) - திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளினான் ; அழகிய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளாநின்றான் ; ஒருகாலும், என் நெஞ்சில் நின்றும் நிலைபேரான் ; இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நின்று ஒருகாலும் போகிறிலன். அவன் திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்று பரீதராசிறார்.

[கோலையான மருப்போசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிவந்யகத்தைப் போக்கிப்படி. [குரைகழல்கள்] - சிறு சதங்கைகளாலே த்வரிக்கிற திருவடிகள்.

ப.—அநந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தவளவன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸத்திரமாகப் புகுந்துநிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - வானுயர் இத்யாதி. “ஏறு” என்ற வர்த்தமானார்த்தம். கிண்ணகப்பெருக்கு இத்யாதி. கிண்ணகப்பெருக்கு - ஆற்றப்பெருக்கு. மலர் - ஓ. சேழமை - அழகு. ஏறி என்னுதே “தானேறி” என்றதுக்கு ஊவம் - அவனுக்காகவும் இத்யாதி. “தலைமேலே” என்றவவதாரணார்த்தம் - திருவடி இத்யாதி. ஆனால் பெரியதிருவடி ஈர்ஸப்பபடாரோ, பாஸம்ருத்தியேகப்பரயாநான இவர் அவனிழவுக்குவெறுதே “என்தலைமேலே” என்று உகப்பாடுன்னென்ன - அவனிழவுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆகையிறே இத்யாதி. அதாவது - அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வருகையாலேயிறே, அவனைப்போலே தோளிலின்றிக்கே தலைமேலே யாகப்பெற்றதென்றபடி. பழ - படி.

(ரு)

தாளிணைகள் - அவன் திருவடிகள், தலைமேல - என் தலைமேலேயிராநின் றன் ; (அத்தால்வந்த உகப்பு தன்னதாம்படி தோன்ற), தாமரைக்கண் - தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறுப்பேறுகப் பெற்று னாய்க்கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், (அவ்வளவன்றியே), என்னெஞ்சத்து - என்னெஞ்சக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேறான் - நின்றநிலைபேரா னாய், எம்பெருமான்-என்பக்கலிலே நிலைபெறுகையாலே ஸர்வாயிகனாய், (எனக்குஉப கரிக்கைக்காக), மலை - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைய, வாட் டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமேலான் - திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவனாய், (ப்ராப்திப்ரதிஷ்ட்யகங்களை), மதம்மிக்க - மதத்தாலேமிக்கு, கொலை- கொலையிலே உடீயுத்தமான, யானை - குவலயாபிடத்தை, மருப்புலுசித்தான் - ஸ்ருங்க ளம்மம்பண்ணினற்போலே என் அதுலவவிரோயியையழித்தவனுடைய, குரை - (விரக் கழலில்) த்வநியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - கூடப்பெற்றோம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸந்தியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுபமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] - திருவடிகளாலே என் தலையை அலங்கரிப்பாநின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னே நின்று கண்ணழகைக்காட்டி “ஜிதழ” என் னப்பண்ணாநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து] - ஹ்ருயத்தினின்றும் கால்வாங்கு கிறிலன். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்யாநின்றான். தன்னை அதுல விப்பார் நானையியஸரீரத்தாலே அதுலவிக்குமாபோலே, என்னை அதுலவிக்கைக்கு அநேக விஹ்ரங்களைக் கொள்ளாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமையுடையவ னைப் பெற்றுவிருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப்பெற்று லுடையவனுக் கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவணை இத்யாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங் களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளு கிறவன். பர்யங்க விஹ்யையிற் சொல்லுகிறபடியே: உத்தேர்ய வஸ்துவுக்குக் குறைவற் றிருக்கிறபடி. அதுலவவிரோயியை, குவலயாபிடத்தைத் தள்ளினற்போலே தள்ளிப் பொகட்டான். இப்படி ஹ்ருமீபமான திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோம். [குரை] - ஆலரண த்வரி. “கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ” என்னும் விடாய் தீரும்படி கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்தியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோ முபமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] - “நின்சேம்மாபாதப்புத் தலைசேர்த்து” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிக ளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்என்னம்மான்] - என்முன்னே நின்று குளிரநோக்கி “ஜிதழ” (ஜிதம்) என்னப் பண்ணாநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்

ஆறும்பாட்டு.—தலைமேல இத்யாதி. “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று தொடங்கி “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவாட்டாற்றிலே இத்யாதி.

“ஸர்வதோமுபமாக விடமாட்டாதவன்” என்கிறஇதிலே,முந்தற “தலைமேலதாளிணை கள்” என்று விசேஷிக்கிறதற்கு லாவம் - நின்சேம்மா இத்யாதி, திருவடிகளிரண்டும் என் தலை

சத்து] - நெஞ்சவிட்டுப்பேராதே நின்றாய்த்து இதேல்லாம்செய்கிறது. ஸௌஹரி ஐம்பது வடிவுகொண்டாற்போலே, இவன் தன்னை அநுலவிக்க நாநாலுவங்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுலவிக்க அநேகவிக்கிறும் கொள்ளாநின்றான். [எப்போழுதும்] - “எப்போழுதும்நாள்திங்களாண்டழியுழி” என்று தன்னை அநுலவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஸக்தியோமடையக் காட்டாநின்றான். என்னெஞ்சிலேநிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதேல்லாம் ஒருகாலே செய்யாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமாபோலன்றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாலிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] - மலைகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைத் தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்கையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந் தருளினவன். இத்தால் - ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது, பர்யங்க விடிவையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] - அநுலவவிரோயிகள் அடங்கலும் குவ லயாபீடம்பட்டது பமேஇத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப்போக்க இவனுக்குஅநுல வத்திலே யங்வயம். [குறைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆஹரணவோலி சேவிப்பாநின்றது. “தடந்தாமரைகட்கே கூலிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ” என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்றேம்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

குறைகழல்கள் குறுகினம்நம்கோவிந்தன்குடிக்கொண்டான்
திரைகுழுவகடல்புடைகுழ்தேன்னாட்டுத்திலதமன்ன
வரைகுழுவமணிமாட வாட்டாற்றான்மலாடிமேல்
விரைகுழுவநந்துளவம்மெய்நின்றகமழமுமே.

மேலே யிராநின்றனவென்று ஸப்தார்த்தம். “என்னெஞ்சத்து - நிலபேரான் -” என்னெஞ்சக் குள் எப்போதும் நின்றநில பேரானென்று ஸப்தார்த்தம். நெஞ்சைவிட்டுப் பேராதே யிதெல் லாம் செய்யக்கூடுமோவென்ன - ஸௌஹரி இத்யாதிவாக்யத்தவயம். அவன் அநேகஸரீர பரிக்கூறும் பண்ணுகையாலே கூடுமென்றபடி. இரண்டாம்வாக்யம் முத்தவிஷயம். ‘எப்போழுதும்’ இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - நான் தன்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரித்ததெல்லாம் தானென்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரியாநின்றனென்று கருத்து. “அநேகஸரீரபரிக்கூறும்பண்ணி யநுலவியாநின்றான்” என்றத் தால் மலிதம் - ஸர்வஸக்தியோகம் இத்யாதி. அவரோஹக்ரமத்தாலே அந்த ஸக்தியைக் காட்டு கிருர்-என்னெஞ்சிலே இத்யாதி. இவன் அவனை லலித்தால் நாநாலாவங்கொள்ள ப்ராப்தமாயிருக்க அவன் கொள்ளுகைக்கடியேதென்ன - உடைமை இத்யாதி. “மலைமாடம்” என்றது - * வாட் டாற்றுக்கு விசேஷணம். புடைபட - இடம்பட; அவகாஸமுண்டாம்படியாக, “அரவணமேல்” என்றதுக்கு லாவம் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்தவயம். “கொலையானைமருப்பொசித்தான்” என்ற துக்கு லாவம் - அநுலவ இத்யாதி. “குறைகழல்கள் குறுகினம்” என்றத்தையும் கூட்டி லாவம் - அவன்இவன் இத்யாதி. குறுகினத்துக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆஹரண இத்யாதி. குறை - ஸப்தம். “குறுகினம்” என்றதுக்கர்த்தம் - தடந்தாமரை இத்யாதி. கொலையானை - கொலையில் உத்புத்த மான ஆனை.

(சு)

ஆ.-(குரைகழல்கள்.) - இப்படி நெஞ்சே! நாம் குரைகழல்கள் குறுகினம்; நம்கோவிர்தன் ஸபரிக்காஹமாகவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினான். இதுக்கடையாளமென்? என்னில்; வாட்டாற்றான் திருவடிகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார்.

ஒ. - ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரந்தரமாகத் திருத்துழாய் நாராநின்றது என்கிறார்.

[நம் கோவிர்தன்] - ஆஸ்ரிதஸுலஹன க்ருஷ்ணன். [திரைகுழுவு என்று மேலுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுஞ்செய்து, தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலதம் போலேயாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்களை யுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செவ்வித்திருத்துழாய்.

ப. - அந்தரம், தான் ஸம்ஸ்லேஷித்ததுக்கு அடையாளந்தோன்றும்படி ஆஸ்ரிதஸுலஹன க்ருஷ்ணன் தான் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாக இருந்தானென்கிறார்.

குரை - விலகஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - குறுகப்பெற்றோம்; ("நிலேபரான்" என்கிறபடியே), நம் - நமக்குவயமான, கோவிர்தன் - க்ருஷ்ணனாவன், (பரிபூர்ணமாக நம்நெஞ்சை), குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்: (அத்தாலே), திரை - திரைகள், குழுவு - திரளத்திரண்ட, கடல் - கடலாலே, புடை - பரிஸரத்திலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, தென்னாடு - தென்னாட்டுக்கு, திலதம்அன்ன - திலகம்போலே யிருப்பதாய், வரைகுழுவு - மலைகள் திரளவிருந்தாற்போலே யிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களை யுடைய, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய, மலரடிமேல் - விகலிதபதம்ம போலே நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளின்மேலே, விரை - பரிமளங்கள், குழுவு - திரண்டு, நறம்துளபம் - கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய் நின்று - என்ஸாரீரத்திலே ஸத்திரமாகநின்று, கமழும் - முந்யியாநின்றது.

இ. - ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாராநின்றது என்கிறார்.

[குரை இத்யாதி] - ஆஹணத்வநியோடே அவன்வந்து மேல்விழக்கிட்டப்பெற்றோம். [நம் கோவிர்தன் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன், "அகம்படிவந்து புகுந்து" என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திலதம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மணிமயமான மாடங்களை யுடைய தான திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்நின்று கமழுமே] - ஸாரீரம் நிரந்தரமாக நாராநின்றது. "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்யென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. "அன்றி மற்றோருபாயமென்?" என்று தோழிசொல்லியும், "வெறிகொள் துழாய்மலர் நாரும்" என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியுமாய்த்து.

சாதி.—ஏழாம்பாட்டு. “குறுகினம்” என்ற இது என்கொண்டு அறிவதென்னில், ‘பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி’ என்கிறார்.

[குறைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தென்னும் இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினும். [நம்கோவிந்தன்] - ஆழிதர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் குடிக்கொண்டான்] - “அரவத்தமளியினோமேழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து” என்கிறபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோங்கூடக் காணும் இவர்களுக்கிலே புகுந்தது. [திரைஇத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்க்கு ஒருதீலகம்போலேயாய், மலைகளைநெருங்க வைத்தாற்போலே மணிமயமான மாடங்கையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங்கையுடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்தூறாயானது. [மேய் நின்றகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறுகின்றது. “அன்றிமற்றோருபாயம்” என்று தோழிசொல்லியும் “வேறிகொள்தூழாய்மலர்நாறும்” என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மேய் நின்றகமழுமே] - என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மேய்ந்நின்றகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்
கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருதுபுனல்
மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவ்வாட்டாற்றிற்கு
எந்நன்றிசேய்தேனா என்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே?

ஆ.—(மேய்ந்நின்று.)—திருத்தூழாய் தொடக்கமாக அபர்யந்தஹாக்யங்களை யுடையனாய், ஸ்வேச்சாதுவிடாயி ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திக ஹ்வயாயுரோபேதனாய், நிரவயிக ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டரூபிருந்த வாட்டாற்றிற்கு நான் என்ன அதுகூலவ்ருத்தி பண்ணினேனாகக்கொண்டு தான் என்னுள்ளேபுகுந்து திகழுகிறதா? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—குறைகழல்கள் இத்யாதி. “விரைகுழுவநுந்துளபம் மேய்ந்நின்றகமழுமே” என்றத்தைக் கடைகிழ்த்தவதாரிகை - குறுகினம் இத்யாதி. “மேய்” என்றது - சாதி. மேய் - ஸரீரம், ஸத்யமும். விவரணம் - பார்க்கலாகாதோ இத்யாதி.

அதுவாதத்துக்கு ஹாவம் - அணித்தென்னும் இத்யாதி. “நம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. குடிக்கொண்டான் - ஸபரிகரமாக இருப்பிடமாகக்கொண்டான். நெஞ்சிலே பென்படி. “கோவிந்தன் குடிக்கொண்டான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஹாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அமளி - படுக்கை. அகம்படி - அந்தரங்கரான அடியார். “கோவிந்தன்” என்றத்தைப்பற்ற - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடும் என்றது. குழவு - கூட்டம். புடை - சுற்றும். நறு - நன்றான. மேய்ந்நின்று - மேய் யிலேகின்று. “நின்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - நிரந்தரமாக என்று. “கமழும்” என்றவர்த்தமாகார்த்தம்-நாறநின்றது என்று. இதுக்கு ஹலிதம்-அன்றிமற்றோர் இத்யாதி. மேய்ந்நின்றகமழுமதுஅறியும்படி பென்னென்ன - என்வார்த்தை இத்யாதி; இது “கமழுமே” என்கிற அவதாரணார்த்தம். (எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணான திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் என் ஹ்ருதீயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - திருமேனியெல்லாம் தின்று கமழுகிற திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் பரம்பாதின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய், திருவுள்ளமான விடத்திலே சென்று யுத்தம்பண்ணி மீண்டுவந்து திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியையுடையனாய், புனல்போலேயும் மைந்நின்ற வரைபோலேயுமிருக்கிற திருவருவையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுக்கு.

ப.—அகந்தாம், நிரதிசயலோக்யமான வடிவோடே என்னெஞ்சிலேபுகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு அவனுக்கென்ன நன்மைசெய்தேன்? என்கிறார்.

மெய் தின்று - திருமேனிமுழுக்கதின்று, கமழ்துளபம் - பரிமளத்தைப் பண்ணுகிற திருத்துழாயினுடைய, விரை - ஸௌரஹ்யம், ஏறு - அதிசயித்துவருகிற, திருமுடியன் - திருமுடியையுடையனாய், கருதுமிடம் - திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவிடத்திலேபோய், பொருது-, கை தின்ற - (“நாசிவாஸ்யுஜமாசி” என்னுமாபோலே மீண்டு) திருக்கையிலேகின்ற, சக்கரத்தன் - திருவாழியையுடையனாய், புனல் - ஸமுத்ராஜலம் போலே, நின்ற - ஸ்த்திரமான, மை - கருமையையுடைத்தான, வரைபோலும் - மலை போலே, திருவருவ - உருமிக்கவழகியவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றிற்கு- திருவாட்டாற்றிலே ஸுலலிணைவனுக்கு, (“நாவணெநொஹயஹ்யதழ்” என்று ப்ராணனொருதலையாக அடிமைசெய்த பெரியவுடையாரைப்போலவும், ‘ஐஷாஹீதா’ என்ற திருவடியைப்போலவும்), என் நன்றி - என்ன நன்மை, செய்தேன - தனக்குச் செய்தேனாக, என் நெஞ்சில் திகழ்வது - என்னெஞ்சிலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகிறது?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலலிணாய், என் ஹ்ருதீயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய்ந் தின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாதின்றுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளம். [ஏறு திருமுடியன்] - அப்பரிமளம் மிகாதின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடியிலே வெள்ளமிடா நின்றது. [கைந்நின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பண்ணி எதிரிகளையழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியையுடையனாய், ஹவஜ்ஞனாய் அடிமைசெய்து; “ஹதூணீஹநராவிஸக்” என்றும், “நாசிவாஸ்யுஜமாசி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. “சுயஹரிவாநாஸ்யு.” [புனல்மைந்நின்றவரை இத்யாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரை போலேயுமென்னுதல். [மைந்நின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அஞ்ஜகிரி என்னுதல். [வாட்டாற்றிற்கு]-‘வாட்டாற்றார்க்கு’ என்று-பூஜாவாசியல்ல; வாட்டாற்றானுக்கு என்றபடி. [எந்நன்றிசெய்தேன] - என்ன நன்மை செய்தேனாக, பெரிய உடையாரைப்போலே என்னை அழியமாறினேனோ? திருவடியைப்போலே தனியிடத்திலே உதவினேனோ? தன்னுடைய ஆஜ்ஞாருபமான விஹிதங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னெஞ்சில் புகுந்த பின்பு விளங்கினனென்னுட்படி விருப்பிற்று.

ரித்தனை. “பூரவ்யவஜ்ஜகீகிபு” (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்)-பூசல்வாக்யமென்ற தனியேயொன்றுண்டிதே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். “நிஸிவரவகிபு” (நிஸிசரபதிம்)-களவுபூசல் செய்வார்க்குஒதுங்க நிழலான பையலை; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிதே. “சூஜெள” (ஆஜெள)-அவர்களுக்கு அஹுமியானசெவ்வைப்பூசலிலே. “யோஜயிசுவாஸுஜெண” (யோஜயித்வாஸ்ரமேண)- அவனையினாப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். “மமநகதிவிஸாஸு மஜ்ஜயிசுவா” (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - நலேடை வெளி பெருத்திருக்கிற ஆகா சத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். “சுகபுஸாமிமா” (அர்க்கஸுநா) -அதுசெய்தபடி ஆதித் யபுத்ரனென்று, தோற்றம்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணு மித்தனையிதே. “நாஜவாஸுபுஜமா” (ராமபாஸ்வம்ஜகாம)-பெருமா னைப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்வேதும் செய்தோமென்று தோற்றம்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கோடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமாளுகே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கொவென்று திருவடிகளிலே இடப்பெருத நாம் என் சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமாளுகே வந்துநின்றார். [புனல்இத்யாதி] - புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாருதவரை போலேயென்னுதல். வாட்டாற்றார்க்கென்று - பூஜாவாசியன்று, வாட்டாற்றாறுக்கென்ற படி. [என்னென்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப் போலே தடையோடே முடிந்தேனோ? திருவடியைப்போலே “ஐஷாஸீதா” (தருஷ் டாஸீதா) என்றுவந்தேனோ? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினே னும்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னநன்மைசெய்தேனாக என்னெஞ் சிலே புதந்தபின்பு பெருப்பேறுபெற்றுற்போலே விளங்காநின்றான்? ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படிதுறை தோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து பெருப்பேறுபெற்றுளு யிராநின்றான்.

(அ)

பாக்யம் - வீரஸ்ரீ. ராக்ஷஸமென்னுதே “நிஸிவரவகிபு” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - களவுபூசல் இத்யாதி. அவன் களவுபூசல்செய்தானெவென்ன - ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி. “கீர்த் திம் - ப்ராப்ய” என்றத்தைப்பற்ற - தாம் புகழோடே கூடினார் என்றது. ஆதித்யன் அப்படி வருத்த மறக் கடப்பனெவென்ன - உதயகிரியிலே இத்யாதி. வந்து கிட்வேதும் செய்தோமென்று தோற்றம்படி - வந்துகிட்மிடத்தில் இன்னதுசெய்தோமென்று தோற்றம்படியென்று கூட்டு வது. “மதிக்கவொன்றுசெய்து வாராமையாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பையல். இத்யாதி. புனல் - ஸமுத்ரம். “திருமுடியன்” இத்தாதிக்களிற்சொன்ன ஏகவசநாறுகுணமாக “வாட்டாற் றாற்கு” என்றதுக்கர்த்தம் - வாட்டாற்றுர்க்கு இத்யாதி. மேழல்லாவற்றையும் கடாகூழித்து ஊவம் - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. “தகுஷாஷாஸீதா ராஜணாஷாஸுரெஸா” லஹுஷு கையிஜீவகீ ராஜாராஜிநொரயஸு” இதிஸுந்தாகாண்டே ராமம்ப்ரதி மாருதி. “நுஷெஷு டிஷாஸீதாஷாஷாஸீதேகிதகூதா” இதி ஸங்க்ஷேபே.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும்

திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு

†புகழ்நின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர்குலம்கேடுத்தான்

இகழ்வின்றிஎன்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே.

ஆ.—(திகழ்கின்ற.) - தனக்கு ழிவ்யமஹிஷி, ஸர்வலோகேஸ்வரியான பெரியபிராட்டி; சேர்விடம், திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யை கரத்திவமே புகழாகவுடையனாயிருந்த பெரியதிருவடி, தனக்கு ழிவ்யவாஹநமும் ஆஸ்ரதவிரோயி நிரஸநோபகரணமும்; இங்கனே யிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருகூணமெண்ணப்பிரியில் டரிக்கமாட்டாத ஸ்வலிவத்தை யுடைய னைக்கொண்டு என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்திருந்தருளினான்; ஒருவனுடைய குணவத்தை யிருக்கும்படியே இது! என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்த பரிபூர்ணனான தான் இகழ்வின்றிக்கே என்றெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராநின்றான்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார். [திகழ்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட விளங்காநின்றான் திருமாலார் சேரும் ஸ்யாநம், ஸ்ரமஹரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்யாநமான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனுமாய், பெருமிடுக்கரான ராக்ஷஸகுலத்தைக் கெடுத்தான்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீயஃபதியாய்க்கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே நின்றவன், என்றெஞ்சை ஒருகாலும் பிரிகிறிலென்கிறார்.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் - ஸ்வாலிவிகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திரு மங்கைதன்னோடும் - நித்யயௌவந ஸ்வலிவையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திகழ்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஸ்ரீயஃபதியானவன், சேர்விடம் - (தான்) நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம், தண் - ஸ்ரமஹரமான, வாட்டாறு - திருவாட்டாறு; ('ஓவலவலா' என்கிறபடியே), புகழ்நின்ற - ஸேஷத்வகீர்த்திக்கு வாஸஸ்யாநமான, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்தி - நடத்துவானாய், (இவ்வாஹநஸைத்தாலே), போர்-புத்தோதவலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - திரளே, கெடுத்தான் - நசிப்பித்தவன், என்றெஞ்சத்து - ஹேயமான என்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி - ஒரு அநாடிமின்றியே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், பிரியான் - பிரிகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணனான தான் இகழாதே என் மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநிற்கிற திருமார்விலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காநின்றான் ஸ்ரீயஃபதியான

† 'புகழ்கின்ற' என்று வழங்குகின்றனர் சிலர்.

வன் சேரும்ஸ்யநம் ஸ்ரமஹாமான வாட்டாறு. ஸ்ரீயுபத்யான ஏற்றத்தோபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாக வுடையனாகையும். [புகழ்கின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்யநமான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரியதிருவடி பக்கவிஸையாய், அவனையுடையவ னென்னும் புகழே யாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போராக்கர் குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராசுஸவர்த்ததைக் குலமாக முடித்தான். “ஸம்ஸாரி” என்று இகழ்ந்த ஸர்வகால மும் விடுதலிலன்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு அத்தயந்தம் பூர்ணனானதான் இகழாதேஎன்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விகேரிலன்: ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே ! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்றவித்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநின்றள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின் றள்ள ஸ்ரீயுபத்யானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிறே ஒளப சாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு; * திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கையாலே ஸ்ரீயுபதி யென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேஹமும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; திருமாலானவ னென்றபடி; “புள்ளுந்தி” என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] - ஸ்ரீயுபதித் தவத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வுரை இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பதுஅவன்பக்கலிலே; அத்தையுடையனென்கிற இதுவே இவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராசுஸவர்த்ததையைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - “ஸம்ஸாரி” என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட் டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விகேரிலன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாற்போலே, சுண்ண காலமும் பிரியமாட்டுகிறிலன்.

(கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திகழ்கின்ற இத்யாதி. “திருமாலார்” என்று தொடங்கி “எப்பொழு தும் பிரியானே ” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்தயந்தம் இத்யாதி. “பிரியானே ” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதராகிறார் என்று.

“திருமாலார்” என்னுந் திக “திருமங்கை தன்னோடும்” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - அல்லாதாரையும் இத்யாதி வாக்யத்தரயம். இந்த ரேஹம் - “திருமாலார்” என்றவிடத்தில் ரேஹம்: சஸபத்தாலே - † “வாட்டாற்றார்க்கு ” என்று கீழ்ச்சொன்ன ரேஹத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. புள்ளுந்தியென்றவோபாதி என்றது - “புள்ளுந்தி” என்கிற திருநாமம்போலே “திருமால்” என் கிற திருநாமமும் முக்யமென்றபடி. “திருமாலார்” என்றத்தோடே “சேர்விடம் தண்வாட்டாறு” என்றத்தையும் கூட்டிஹாவம் - ஸ்ரீயுபதித்தவத்தோபாதியும் இத்யாதி. “புகழ்நின்றபுன்” என்ற துக்கர்த்தம் - புகழெல்லாம் இத்யாதி. புகழ்நிற்பதுஅவன்பக்கலிலேயானால் ஸர்வானுக்கு வாகியே தென்ன - புகழடங்கலும் இத்யாதி. போர் - போரிலே, யுத்தத்திலே. “இகழ்வின்” என்ற துக்கும் “எப்பொழுதும்” என்றதுக்கும் ஹாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. இகழ்தல் - விடுதல், ஸத் ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பித்தோபஹதர் இத்யாதி. சேர்விடமான தண்வாட்டாற்றிலேயிருக் கிற - புகழ்நின்ற புள்ளுந்தி என்றவயிப்பது.

(கூ)

† இதைப்பார்க்கும்போது எட்டாம் பாசரத்தில் வாட்டார்க்கு என்றுபாடியிருக்குமோ என்று ஓரெண்ணம் தோன்றுகின்றது.

பத்தாம் பாட்டு.

பிரியாதாட்சேய்பென்று பிறப்பறுத்து ஆளறக்கோண்டான்
அரியாகி இரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று
பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருத பயன்பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றுகாட்டினனே.

ஆ.—(பிரியாது.) - இனிப்பொருகாலமும் தன்னைப்பிரியாதே ஸர்வஸேஷ
வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை அநந்யார்ஹஸேஷமாகக் கொண்டான்
இன்று; அரியாகி இரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று; பெரியார், தங்களை ஆஸ்ரயித்த
வர்களுடைய சிறுமையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சீர்மையும் பாராதே, அவர்
களுக்கு “இனியில்லை” என்னும் சீரியபொருளைக் கொடுப்பாரென்னுமிடம், வரிவாள்
வாய்ரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளிநானென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயிகரிக்கப்படுக்கால் ஒரு
வர்க்கும் கிடையாத சீரியபொருளை அவர்களளவும்பாராதே கொடுப்பர் என்னும்
இவ்வாய்ஸ்யிதியை, வரிவாள் வாய்ரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டி
யருளிநான் என்கிறார்.

[பிரியாது என்றுதொடங்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருதயத்தைப்
பிளந்தான் அன்று; இன்று “எனக்கேயாட்செய்” என்று எம்மாவீட்டிலே நான் ப்ரார்த
தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வாள் - ஒளி. உலயவிஹூதியிலும் தம்மை
பொழியத் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றரில்லை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

ப.—அநந்தரம், பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே தம்மாத்
திலே உபகரிப்பாரென்னும் இத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

பிரியாது - யாவதாத்மலாவி பிரியாதே, ஆட்செய் - அடிமைசெய், என்று -
என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜம்ஸம்வெருக்கைத், அறுத்து -,
அற - மிகவும், ஆட்கொண்டான் - அடிமைகொண்டவனாய், அன்று - (பெற்றதமப்ப
னாலே ப்ரஹ்மாதன் ஈடுபட்ட) அன்று, அரியாகி - நரஸிம்ஹமாய், இரணியனை - ஹிரண்
யனுடைய, ஆகம் - ஸரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனாய், வரி - வரியையும், வாள் -
ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய் - வஹுமுஷமான, அரவணைமேல் - திருவரவணையின்
மேலே, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், பெரியார்க்கு -
பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால் - அடிமைப்பட்டால், பெருத - பெறுதற்கரிதான,
பயன் - ப்ரயோஜனங்களையும், பெறும்ஆறு - பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன் -
காட்டினான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே
தங்கள்தாத்தைக் கொடுப்பர்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார்
என்பக்கலிலே காட்டினார் என்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாகி] - ‘நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்’ என்று அருளிச்
செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். “எனக்கே

யாட்செய்” என்னவேண்டுமென்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்தத்தையும் செய்தான்: பொய்நின்ற ஞானத்திலே அபேக்ஷித்தத்தையும் செய்தான்: “தனக்கேயாக” என்றத்தையும் நமக்குச்செய்தான். [அரியாகி இத்யாதி] - தன்னையழியமாறி ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸே கிழித்தான். [அன்று] - அச்செயலும் ப்ரஹ்மலாடினுக்கு அன்று; எனக்காகச் செய்தான் என்கிறார்: இன்று “கிரியதாரிதி” என்கிற படியே என்னவிரோயிப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொண்டான். [பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷர்களை ஆஸ்ரயித்தால் ஸுஹ்ரீஸஹமான ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுவார்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரியையும் ஒளியையும் வாயையுமுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார். என்கிறுமை பாராதே தந்தரத்திலே செய்தருளினார். உபவஸித்தியிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாறில்லை என்றிருக்கிறார்.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களுையடைந்தால் எதிர்த்தலை பாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பார்களென்னும் இவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினாரென்கிறார்.

[பிரியாதுஇத்யாதி] - ‘நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்’ என்றருளிச்செய்து, விரோயியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; “எனக்கேயாட்செய்” என்னவேண்டுமென்று நாம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். “இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுருமை” என்று*பொய்நின்றஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். “தனக்கேயாக” என்று*எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளறக்கொண்டான். [அரியாகிஇத்யாதி] - இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றோடு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] - ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸே கிழித்தான். [அன்று] - அன்றுஅப்படி செய்தான்; இன்று இப்படிசெய்தான். “கிரியதாரிதிஜீராவடி” (கிரியதாரிதிமாம்வத) என்கிறபடியே என்விரோயியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். “முகப்பே கூலிப்பணிகொள்ளாய்” என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷ ஸமாஸ்ரயணத்தாலே துர்லஹமான ப்ரயோஜனத்தைப் பெறுவார்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரிவாள்வா யரவணைமேல் வாட்டாற்றின் என்பக்கலிலே காட்டினான். “உஹாதூநாம் ஸாஸ்திரயசிஷ்யாவேதொ தெ

பத்தாம்பாட்டு.—பிரியாது இத்யாதி. “பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால்” இத்யாதியைக் கடாஷித்தவதாரிகை - மஹாபுருஷர்களை இத்யாதி. தரத்தை - அதிஸயத்தை.

கீழ்க்கைய விவரணமாதல், இதுதான் கீழ் இவர் அர்த்தித்தபடியே செய்தானென்கிறாதல் - எனக்கேயாட்செய் இத்யாதி. “அற” என்றது-காலாவடியறுகையர்ய, நித்யகைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல்; “அற” என்று தனக்கேயற்றுத் தீரும்படி கைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல். இதுக்கு ஸஞ்சகஸப்தம் - தனக்கேயாக என்று எம்மாவீட்டில் இத்யாதிவாக்யம். ப்ரஹ்மதனுக்குச் செய்தது தமக்குச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும் இவர் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றி யருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பே இத்யாதி. “அன்று” என்றதுக்குலாவம் - அன்று அப்படி இத்யாதி. இன்று செய்ததேதென்ன - கிரியதாம் இத்யாதி. “கிரியதாரிதிஜீராவடி” என்கிறஇது * எம்மாவீட்டிலில்லையெயென்ன - முகப்பே இத்யாதி. “மஹாபுருஷர்கள் தங்களை யாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு துர்லஹமான ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுப்பார்கள்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மஹாத்மநாம் இத்யாதி. “லொஹஸ்யஸாத்ஸு: கரூணாங்கரூணஸ்யஸாத்ஸு: மதெ

வரவவீததுகிஊமுகுதொவி” (மஹாத்மநாமஸ்ம்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீ தத்யதிதூர்க்கதோபி)- மஹாபுருஷஸமாஸ்ரயணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கொள்ளுகிறவுன்சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதின்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பார்களென்று இங்ஙனே நாட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்ம லாடாழிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானோ? (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநகம்புகலோழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானே வளங்குருகர்ச்சடகோபன்
பாட்டாயதமிழ்மால் ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே.

ஆ.—(காட்டி.) - * அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் என்படுவாரோ? என்கிறார்.

ஓ.—நிமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் வித்ருஷணராவர் என்கிறார்.

[காட்டி என்றதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப் பெறுதே நான் பட்ட மஹாஊழைத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானே. [வளங்குருகர் என்றுமேலுக்கு] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய இசையோடுகூடின தமிழ்த்தொடையான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனிதாய்ச்செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரி ஹோம யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

தன் கனைகழல்கள் - (நிரதிஸயஹோக்யமாம்படி ஸப்தோத்தரமான வீரக் கழலையுடைய) தன்திருவடிகளை, காட்டி-, கடு - துஸ்ஸஹமான, நகம் புகல் - ஸம்ஸார நிரயப்ரவேசத்தை, ஒழித்த-, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானே - ஸ்வாமி யானவனைப்பற்றி, வளம் - அழகி, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, பாட்டாய் - பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மால் - தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள்-, செவிக்குஇனிய-செவிக்கு மதுரமாய், செஞ்சொல்- (கரணத்ரயமும் ஏகரூபமாகையாலே) செவ்வியசொல்லாயிருக்கிற, இப்பத்தும் - இவைபத்தையும், வானவதிதஸுவிஷ்ணு+ஶமாதுநாஃஸுர பஜீஷுபெவதொநெவாவவவீததுகிஊமுகுதொவி” இதி விஷ்ணுதர்மே ஶுத்ராவந்த்ரபாக்யானே. விவரணம்-மஹாபுருஷ இத்தயாதி. பெறுத பயன் பெறுமாறு - பெறப்போகாத புருஷார்த்தத்தையும் பெறுவார்களென்னு மர்த்தத்தையென்று ஸப்தார்த்தம். இது ப்ரஹ்மாதாதிகளுக்கு மில்லையோ? அவர்களைப்பற்றி இவர்பெற்ற அதிஸயமே தென்ன - ப்ரஹ்மலாடாழிகளை இத்தயாதி; இது “ஆகங்கீண்டான்” என்றத்தைக் கடாகுபித்த. அன்று - அரியாகி இரணியனை யாகங்கீண்டான்; இன்று - பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்தாளறக்கொண்டான்; பெரியார்க்காட்டப்பட்டக்கால் இத்தயாரப்பாந்வயடி. (க௦)

+ ஶமாதுநாஶோருபம் என்றும்பாட்டம் காண்கிறது.

வர்கள் - நித்யஸூரிகள், கேட்டுஆரார் - கேட்டு (ஒருகாலும்) த்ருப்தராகார். இது சலிவிருத்தம். தாழிசையுமாம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அநுலவிக்க உரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[தன்கனைகழல்கள்காட்டி] - ஸ்வரூபமுணங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. ஸம்ஸாரஸம்வந்தத்தைத் தவிர்த்தன்னுதல். தன்னைக்காணப்பெறாத ஁வத் தைப்போக்கினவன் என்னுதல். திருவாட்டாற்றில் என் நாயனை. [வளம்] - ஸம்ருத்தி. [பாட்டாய தமிழ்மால்] - ‘வா஁ மெயெவய்யாரு’ என்கிறபடியே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தமிழ்க்தொடை. நித்யஸூரிகள் இத்தைக்கேட்டால் ப்ரயாப்தராகார். இப்படிபடுகிறது உள்ளீடானவன் சீலத்தாலேயோவென்னில்;— பாசரத்துக்காகவென்கிறது. ‘ஹம்ர வெய்யாரு’ என்கிறபடியே சேவியே தொடங்கி ரஸிக்கும். [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்ட சொல்லு. ‘சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்’ என்று, ‘செந்தமிழ்ப்பத்தம்’ என்றாரிறே.

நடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யநுலவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[காட்டித்தன்கனைகழல்கள்] - நிர்ஹேதுகமாகத் தன்ஸ்வரூபருபகுண விவர திகளை ப்ரகாஸிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. [கருகம்புகலோழித்த] - “இந்நின்றநீர்மை இனியாமுருமை” என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்]-அழகியதான திருநகரியைத் தம்ம தாக வுடையரான ஆழ்வார். [பாட்டாய இத்யாதி] - ‘வா஁ மெயெவய்யாரு’ (பாட்டேயேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] - இத்தைச் சொல்லக்கேளா நின்றால் “இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்” என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத் தாலே த்ருப்திபிறவார்க ளாய்த்து. ஹவத்தகுணங்களை யநுலவித்து, அதுக்குப் போக்கு வினேகைக்குப் பாசரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் பகிறவர்கள், இப்பாசரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவேன்? அவனுடைய சீலகுணஹவம்பண்ணியோ வென்னில்; இப்பாசரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார். [சேவிக்கினிய] - ‘ஹம்ர வெய்யாரு’ (ஸம்ஸ்ரவேமதுரம்) என்கிறபடியே சேவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகையன்றிக்கே, சேவிப்பட்டபோதேபிடித்து ரஸிக்கையாலே. அதுக்கடி யென்னென்னில்,— [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே. “சிந்தை

நிமமம் - காட்டி இத்யாதி. “கேட்டாரார் வானவர்கள்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்தவ தாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

கனை - ஆஹரணய் வரி. “கழல்” என்றது - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். “காட்டித் தன்கனைகழல்கள்” என்றதுக்கு ஹவம் - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. * கடுமைக்கு ஹவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பாட்டாய - மாஹ்ரூபமான. “பாட்டாய” என்றதுக்கு வாஸநை - பாட்டேயே இத்யாதி. புணர்ப்புண்ட - கட்டுண்ட. “ஆரார்” என்றதுக்கு ஹவம் - இத்தைச்சொல்ல இத் த்யாதி. அவர்களப்படி அத்ருப்தராயிருப்பர்களாவென்ன - ஹவத்தகுணங்களை இத்யாதி. விம்மல் - பொருமல் - அத்தபுந்ஸ்தக ப்ரீதியால்வந்த ஸாரீரவிகாரம். மேலுக்கவதாரிகை - அதுக்கு ஹேது இத்யாதி. “செஞ்சொல்” என்றால் கரணத்ரையகரூபய வாசகமாமோவென்ன - சிந்தையாலும்

யாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே” என்னு “செந்தமிழ்ப்பத்தும்” என்றாரிதே இவர்தாமே. (கக்)

இத்யாதி. “காட்டித்தன்” இத்யாரப்ய, ‘ஆயிரத்திலும்’ வைத்துக்கொண்டு, ‘செலிக்கினிய செஞ் சொல்லான - இப்பத்தும் கேட்டு - வானவர்கள் - ஆரா’ இத்யங்க்யஃ. “வனவம்வஹுமூவியாம் வினாஃ வினாயித்யாக்ஷராக்ஷிஃ | ஸம்ஸுரவெயுயாரவாக்யம் வெவெஷ்யாவூஜ ஹாரஹ” இதி ஸுந்தரகாண்டே. (நக - க) (கக)

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி.—வெணுகுண்டாதிநிவெஸயிஷுஃ
 ஸ்ரீஸஃ துஷ்ணீபவியிநெவவியாதுகாஸிடி । வஸுநுநிஃபுரிகிதொநு
 வஹுவஷுஷெவாஸூயிகாஸவியிஷெபொவகூதீஸுதீயாஃ ।

தரவிடோபநிஷத்தாத்தர்யரத்நாவலி.—உக்ரி, க்லாசு, கெஸவக்லாஹி, கிரவிலு, கயாஸ்ரீஸநாராயணக்லாசு, ஸ்லெஹிசுக்லா, தாணுக்லாநா, சிலிசெதகடூவல், வடுஜநீயக்லாவாசு. | சுஹோஜாக்லாசு, மொலிநத, உதஸுயஸு: ஸ்ரீ வக்லிசுக்லாஹி, ஹாஹெ: ஸ்ரீசாநுதீஸ்ரொஹி, ரோயஸுலஹி, தரஸெஹெசிதெநாஸு, ஹாஹி. |

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

அருளாலடியிலெடுத்தமாலன்பால்
இருளார்த்ததம்முடம்பையிச்சித்து - இருவிசம்பில்
இதனுடன்கொண்டேக இவரிசையுபார்த்திருந்த
சுத்திசொல்லும்மாதன்னசெஞ்சொல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - சேஞ்சோல் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.—(செஞ்சொற்கவிகாள்.) - தான் சொன்னபடியே செய்யக்கூடவருகச் சமைந்துகொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புஞ்சுநருளின எம்பெருமான் தம் மோகேலந்த கலவியாலே தமக்குப்பிறந்த நிரவயிகப்பீர்த் திஸயத்தாலே;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமான், ஆழ்வார் தம்பக்க லிலே அத்தயநிதிவிஷ்டனாய், அவர் வியதித்தபடியே செய்யக்கடவனாயிருந்துவைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே இவரை இத்தேஹத்தோடேகூடத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே மிகவும் அலிநிவிஷ்டனாய், இத்தையறியில் இவர் இசையார் என்று பார்த்து, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிடபாரைப்போலே புழுந்து, இவ ருடைய திருமேனியிலும் இவர்தம்மோடுகலந்து அத்தயநிதிவேஸத்தைப்பண்ணி, இவ் வுடம்போடேகூடத் திருநாடேறக் கொடுபோகையிலே அவன் அலிநிவேஸரிக்கிற படியையறிந்து, “இவன் இப்படி அலிநிவேஸரிக்கில் ஒருநாளும் பரக்குதிவிஸ்ஸேஷத் துக்கு உபாயமில்லை. ஆனபின்பு, அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விரோடியான பர க்ருதிஸம்வந்யத்தை அவனைப்பிட்டு இங்கே அறுப்பித்துக் கொள்ளவேணும்” என்று பார்த்தருளி, “சதுர்விம்ஸதிதத்த்வாத்மக பரக்ருதி தத்த்வத்தோடுள்ள ஸம்வந்யத்தை யறுத்து என்னைக் கொடுபோகவேணும்” என்று பார்த்ததிக்க, உம்முடைய உடம்

பொழிய வேறு எனக்குப் ப்ராப்யமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்வாயிக்க, "என்பக்க லுண்டான விஷயிகாரத்தாலேயன்றே இவ்வுடம்பில் அலிநிவேசம் பண்ணுகிறதா? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருள வேணும்" என்று இவர் ஸ்ரணம் புக்காக்க, அவனும் "அப்படியேசெய்கிறோம்" என்று இசைய, அத்பந்தஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌஸீல்யாதிமுணங்களிலே அழுந்தி, "அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் புகில் அவனுடைய ஸௌஸீல்யாதிசயத்தாலே பிழைக்கவொண்ணாது: ஆனபின்பு, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய முணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்" என்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர்க்குப் பரமபடித்தைக் கொடுக்கையிலே யுத்தியோகித்த ஸர்வேஸ்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளைவைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புகுந்திருந்து, "விசைகுழுவந்நுளவம் மெய்ந்நின்றுகமழும்" என்னும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்துழாய் பரிமளமாம்படியாக இவருடைய ஸரீரத்தோடு அந்தக் கரணத்தோடு மம்முமுள்ள அவயவங்களைவாசியற அத்தயலிநிஷ்டைய ஆதரிக்கிறபடியைக்கண்டு, இவ்வாதாதிசயத்துக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ஆஸ்ரிதவிஷயமான அலிநிவேசத்தையும், அதிசயிதஜோக்யத்தவத்தையும், ஆஹ்ரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அதில்அத்தயந்தாலிநிவேசத்தையும், ரலிகத்தவத்தையும், ஸர்வாயிகத்தவத்தையும், ஆஹ்ரிதார்த்த தேஸவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகாஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஜமத்தஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுத்தவத்தையும், அபேக்ஷாபராயீநத்தவத்தையும் அருஸந்யித்து, "ஏவம்விதண ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆதராதிசய மிருந்தபடியால், நாம் "இனியாமுறுமை" என்று உபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக் கொண்டு போவாரைப்போலே யிராசின்றது; அஸ்திரமாய், தோஷஜ்ஞயிஷ்ட்டமாகையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அதுலவவிரோயியாகையாலே அநலிமதமாயிருக்கிற இத்தை நம்பக்கல்ஆதரத்தாலே விருப்பாசின்றான்: இத்தை யறிவித்தும் நாம் அவனை அர்த்தித்தும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோம்" என்று தெற்கில் திருமலையிலே அவனைப்பேக்ஷிக்க, அதுக்காக அவன் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உத்தயுத்தனாப்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், "விதிவகையே" என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானாம்படி இவர்க்குப் பாதந்தரனாய்வைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிசயத்தாலே "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும், "நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும்விருப்பி, இத்தேஹத்தோடேகூடப் பரமபடித்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அலிநிவேசிக்கிறபடியைக்கண்டு, "நாம் பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே 'கழித்துத் தரவேணும்' என்று அபேக்ஷித்தபோதே செப்பாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரஸந்யம் தலைக்கட்டுகக்காக என்றிருந்தோம்: அது ஒருவ்யாஜமாய் ஸரீரத்தையே விருப்புகிறனாயிருந்தது. இதுக்குஅடி நம்முடைய ஸரீரமென்று நம்பக்கல் விருப்பத்தாலே விருப்புகிறனித்தனை; இது ஜோஷப்ரகாரமென்றும் அறிகிறிலன்: இது நமக்கு அநலிமதமென்றும் அறிகிறிலன்:†உபசயாத்தமகமாகையாலே அஸ்திரத்வாஜி ஜோஷப்ரகாரமென்றும் த்வஜ்ஞலவவிரோயியாகையாலே அநலிமதமென்றும் அறிவித்து, இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்

† "என்றுபார்த்து" என்றும்போலச் சிலபதங்களைக்கூட்டினாலொழிய அந்வயிக்காதென்று தோன்றுகின்றது.

என்று பார்த்திடுக, “உம்முடைய உடம்பொழிய நமக்குப் பரப்பமுண்டோ? உம்முடைய உத்தேசியத்தை நீர் விடாதின்றீரோ?” என்று அவன் நிர்வாயிக்க, “நீ என்பக்கலுண்டான விருப்பமிதே என்பாரீரத்தை விருப்புகிறது: இதுஎனக்கு அத்தயந்தம் அநலிமதம்: எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்” என்று ஸாணப்புக்கிரக்க, தனக்கு இத்தைவிடுகைப் பரியமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவரைக்குறித்துப் பரதந்தரணைகயாலே “அப்படிசெய்கிறோம்” என்றுஇசைய, “தனக்கு அலிமதமாயிருக்க நாம் சொன்னபடி செய்வதே!” என்று அத்தயந்தம் ஹ்ருஷ்டராய், “இவனுடைய ஸீலாஹிமுணங்கனிலே அழுந்தி இவ்விஷயத்திலே அநுலவிக்க இழிவார் ஐஸ்வர்யத்திலே இழியப்பாருங்கோள்: தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய ஸீலாஹிமுணங்கனிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று பரீத்யதிஸயத்தாலே உபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகூர்.

௪௫.—“விதிவகையே” என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பரதந்தரணய் நிற்கிறபடியை யங்ஸந்யித்தார். அவ்வழியாலே “விரைகுழவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்று கமழமே” என்றும் “தலைமேலதாளிணைகள்” என்றும் அவன்தன் திருமேனியோடேபுகுந்து கலந்தபடியைப் பேசினார்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பரதந்தரணய் திருமேனியை விட மாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அலிநிவேசத்தைக்கண்டு; “இந்நின்ற நீர்மைஇனியா முறமை” என்று நாம்அடியிலேயர்த்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகாரிய புத்தயாவாகாதே என்றிருந்தோம்; அதாவது - இப்பரவங்கம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிறே; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயாயிருந்தது; இவன் வேறுமுடம்பனாயிருந்தான். “கவிபாடுவீத்துக்கொள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்: ஆநுஷங்கிக்ஷமலமாய்வந்ததத்தனை; இதுவேஇவனுக்குநினைவு” என்றுபார்த்தார்; “இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிறே; இப்படி நம்மை விரும்பின இவ்வளவிலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்வித்துக்கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “தேவர் திருவுள்ளத்திலோகிறதென்?” என்றார்; “நான்உடம்பனயே வேறென்றறியாமல் படுகிறபாடன்றோ, மற்றுண்டோ?” என்றான்; “அங்குணெண்ணது: தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; இவர் விலக்கினது மிகவும் அவனுக்கு அலிநிவேசத்துக்கு உடலாய்த்து; தந்தாமைக்கோண்டு அருமைப்படுத்துவார்களிறே மேல்விழுகைக்காக; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி.

செஞ்சொல் ப்ரவேஸே, ஸங்கதித்தநார்த்தம் வருத்தாநுவாதம் - விதிவகை இத்தயாதி-ஸங்கதி-தம்மோடே இத்தயாதி. *என்றைக்குமேன்னையிலே-அவன் தம்மைவைத்ததுக்கு ஹேது கவிபாடுகைக்கென்றருளிச்செய்யாநிற்க, தம் உடம்பில் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இந்நின்ற இத்தயாதி வாக்கபசுஅஷ்டயத்தாலே. வேறுமுடம்பனாயிருந்தான்-கேவலம் தேஹசபலனாயிருந்தானென்றபடி. ஆனால் பரப்பந்தம் பாடுவிக்கவில்லையோ வென்ன - கவிபாடுவீத்து இத்தயாதி வாக்கபதரயம். ஆநுஷங்கிக்ஷமலம்- அப்ரதாநாக வந்ததென்ற படி. இதுவே - உடம்பை விரும்பிவிடமாட்டாததுவே. விரும்பிவிடமாட்டாமையாலே என்றது-“மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு” இத்தயாதியைப்பற்ற. இப்படி விரும்புகிறவனைத் தவிரவேணுமென்றால் கேட்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் இவ்வுடம்பை இத்தயாதி. “மங்கவொட்டு” என்றத்தைப்பற்றி - இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும் என்றது. “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்றத்தைக் கடைக்கித்தருளிச்செய்கிறார் - இவர் விலக்கினது இத்தயாதி.

இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, “இவனுடைய அவிநிவேஸமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கோடுபோக நினைத்திருக்கிறுன்போலேயிருந்தது ; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும் ; இங்கேயிருந்து இதுக்கோரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோமித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்” என்றுபார்த்தார் ; “என்பக்கற்பண்ணின அவிநிவேஸமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அநவிமதம் ; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிர வேணும்” என்ன ; “நீர் உம்முடைய உத்தேசத்தை விடாதவோபாதி நாடும் நம்உத்தேசத்தை விடுவதோமோ ?” என்ன ; “இவன் இப்படியிருப்புகிறது இதினுடைய ஷோஷாஸநம்பண்ணாமையிறே. இவனை இதில் ஷோஷாஸநத்தைப் பண்ணு விப்போம்” என்று பார்த்து, “இதாகிறது உபசயாத்தமகமாய் ஹேயமாயிருப்பதொன்று ; விரும்பப்படும் ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் லீலக்ஷணமாயிருப்பதொன்றல்ல ; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்” என்றார் ; அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத்துக்கு உடலாய்த்து ; அலிமதவிஷயத்திலுமுக்கு உகப்பாரைப்போலே “ஸர்வஹ இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான் ; இவன்றன்னைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “இதில்பண்ணுகிறவிருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்” என்று ஸரணம்புக்கார் ; இவர் +சொன்னபடியே செய்யஇழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேகைக் செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷா விஷயமான பின்பு நாடும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்” என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்தர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கோடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிறுமித்து, “ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்

அதெப்படியென்ன - தந்தாமை இத்யாதி. அவிநிவேஸமிருந்தபடியால் என்றது - “ஒருமாதொடியும் பிரியான்” இத்யாதியைப்பற்ற. பலபாட்டுக்களிலும் இவர் தேவரத்தில் அவன் வ்யாமோஹம் பண்ணும் ப்ரகாரம் சொல்லுகையைப்பற்ற வெஹுமுகமான உக்திப்ரத்யுத்திகளை யருளிச்செய்கிறார் - என்பக்கல் இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சேலை - கைவிடேல்” என்றத்தைப்பற்ற - நீர் உம்முடைய உத்தேசத்தை இத்யாதி. இப்ப்ரவேஸத்திலே மூன்றிடத்திலே ஈஸ்வரன் விரும்புகிறதாகவும் இவர் தவிரச்சொன்னதாகவும் சொல்லுகிறது - பலபாட்டுக்களிலும் இவர் திருமேனியில் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே. அங்ஙனமன்றிக்கே, “மங்கவொட்டே” என்றும், பின்னும் “மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை” என்றும் சொல்ல, பின்னும் அவன் இதின்தோஷம் அறியமாட்டாமையாலே ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்க, “பொங்கைம் புலனும்” இத்யாதியாலே ஷோஷாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே முக்காலருளிச்செய்கிறாரென்றால் நல்லது ; இது பாட்டுவ்யாக்யாநங்களிலே ஸ்புடம். “இதினுடைய தோஷாஸநமென்று தொடங்கி ஹேயமாயிருப்பதொன்றென்னுமளவும் - “பொங்கைம்புலனும்” இத்யாதியைப்பற்ற. உபசயம் என்றது - அபசயத்துக்கும் உபலக்ஷணம். வருலிக்ஷயங்களை யுடைத்தாயென்றபடி. காற்கட்டை-விரோதியானவுடம்பை, “மங்கவொட்டு” என்றத்தைப்பற்ற - தவிரவேணும் என்றது. “நங்கள் கோனே” என்று ஸேஷத்தவத்தை யருளியுக்கையாலும், “மங்கவொட்டு” என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், “புறையூராகிஃ-ஸரணமாகிஃ - யாவூ-புவகிஃ” என்றிருக்கையாலே-காரணம் புக்கார் என்றது. இவர் ப்ரார்த்தித்தால் அந்நவிரிவிஷ்டனாவன் தவிருமோவென்ன - இவர் சொன்னபடியே இத்யாதி. வருந்தி என்றது - “தானங்காரமாய்ப்புக்கு” என்றதிலே வரித்தம். “மானங்காரமனங்கெட” இத்யாதியைப்பற்ற - இத்தையொழிய அவன் கோடுபோவானாயிருந்தான் என்றது. தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிறுமித்து - * அருள்பெறுவாரில் தொடங்கின

வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு இதிலே அபேகையையும் செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தவிருவதே! இதோரு ஸீலமிருக்கும்படியே !! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகொள்ளுங்கோள் ; இழிந்து நான் பட்டதுவே யமையும்' என்று பரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்கேற்றார்.

முதற் பாட்டு.

செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின் திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்துள்ள
நெஞ்சமுயிரும் உள்கலந்து நின்றார் அறியாவண்ணம் என்
நெஞ்சமுயிருமவையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே.

ஆ.—எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, “நீங்கள் அவனுக்கு அடிமைசெய்யுமிடத்தில் உங்களுயிரைக் காத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள். அவன் தனக்கு அடிமைசெய்வாரை அஸாதம்யமாம்படி அதிமாத்ரஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணிவாயிக்குமே: அவர்களுடைய இச்சாறுகுணமாக அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வலாவனல்லனே யென்னில்;—அவன் வாயிக்கும் ஸ்வலாவனாயிருந்துவைத்தே வாயியாதானைப்போலே யிருக்கும் ஒருமஹாவஞ்சகன் கிடிகோள்; எங்கனெயென்னில்;—என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லுகையென்னும் வ்யாஜத்தினாலே என்னுள் ளேபுகுந்து கலந்து, “இன்னபடிசெய்தருளினான்” என்று * அயர்வறுமமரர்க்கும் அறிய நிலமல்லாததொருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானே யாம்படி மாள லுஜித்து பரிபூர்ணானானான்” என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொடு வந்துபுகுந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின் வ்யாமோஹத் தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் இவன் முண்டவள்ளத்திலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - செவ்விவ சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - “என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமாபோலே மெய்செய்கிறானென்று தோற்றும்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனாய், அதுக்கடியான மஹாஸ்சர்ய முண்ணசேஷ்டிதங்களை யுடையான். [மாயக்கவியாய் என்றுமேலுக்கு] - “அத்யாஸ்சர்யாவஹமான திருவாய் மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவராணார்க்கும் தெரியாதபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் உள்ளேபுக்குக் கலந்து அவற்றை லுஜித்து என்அலிமாநத்தைப்போக்கித் தானே எனக்கு அலிமாதியாய் அத்தாலே பூர்ணானானான்.

ஈஸ்வரனுடைய பாரதந்த்ரயத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே நிறுவித்தென்றபடி. “உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவரும் இழியாதே கொள்ளுங்கோள் என்றது.

ப.—முதற்பாட்டில், “கவிபாடுவித்துக்கொள்ள” என்றொரு வ்யாஜத் தாலே ஸ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின அவிநிவேஸத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தந் தாமை வேண்டியிருப்பார் இவ்விஷயத்திலகப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோளென்று, தாம் பட்ட படிபை யருளிச்செய்கிறார்.

திருமாவிருஞ்சேலை - (ஆஸ்ரிதாதுக்ரஹார்த்தமாகத்) திருமலையிலே ஸந்திஹி தனாய், (அகப்பட்டாருடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமிடத்தில்); வஞ்சக்கள்வன் - அபஹாரகனென்றறியவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து அபஹரிப்பானாய், மா மாயன் - (அதுக் கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும்) அத்யாஸ்சர்யமான ரூபகுணதிகளையுடையனான் வன், மாயக்கவிபாய் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருக்ரிம வ்யாபாரத்தாலே யுனாய், வந்து - (நாமிருந்தவிடத்திலே தான் அவிநிவிஷ்டனாய்) வந்து, (உள்ளுறை காட்டுவாரைப்போலே), என்னெஞ்சுள்ளும் - என்னெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள் ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து - ஒருநீராகக்கலந்து, நின்றார் - பரிஸரவர்த்திக ளான லக்ஷ்மீப்பர்ருதிகளும், அறியாவண்ணம் - அறியாதபடி, அவை - அந்த, (என்), நெஞ்சம் - நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், (பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி), உண்டு - க்ரஸித்து, (அசேதநமான நெஞ்சோபாதி சேதநனுடைய ஹோக்த்ருத்வமும் அஸத்ஸமமாம்படி), தானையாகி-தானே ஹோக்தாவாய்(ப்பெறாப்பேறு பெற்று), நிறைந் தான் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான; செம் - (ப்ரயோஜநமில்லாத) செவ்வையையுடைத் தாய், (ஸவயம்ப்ரயோஜநரூபமான), சொல் - சொற்களாலே, கவிகாள் - கவிபாடவல்ல வர்களை ! உயிர்காத்து - (அவன்கைபில் உங்களுடைய) ஆத்மாத்மீயங்கள் அகப்படாது படி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின் - வாசிகமான அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். அநந்யப்ரயோஜநராய் இழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனாலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீய மென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவிக்க” என்று ஒரு வ்யாஜத் தாலே புகுந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் சீலாழி முணங்கனிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற் கவிகாள்] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அநந்யப்ரயோஜநமாயிருக்கை. ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிமலமாகையாவது. “இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்” என்றும் “செந்தமிழ்பாடு வார்” என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்களையாய்த்து நினைக்கிறது. “பெருந்தமிழ் னல்லேன்” என்னு, “வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாகது” என்கிறவர்களிறே அநந்ய ப்ரயோஜனர். [உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவி பாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையாகையாலே, ‘ஆட்செய்ம்மின்’ - என்கிறார். “ஆட்கொள்வானெத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து இத்தலையை யழிக்குமவனாய்த்து ; பரிஹரித்துக்கொள் ளுங்கோள் ; ஆழங்காவிலே இழிந்து அமிழுவவர்கள் அவ்விடத்திலே கொண்டைக் கோல் நாட்டுமார்போலே, “வம்மின்புலவீர்” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் சீலாழிமுணங்கனிலே அமுந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென் கிறுநிறே ப்ரீதிபரகர்ஷத்தாலே. [திருமாவிருஞ்சேலை] - இவ்விஷயத்திலே தாம்

இழிந்து அகப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார். மேல், திருமலையில் நிலையும் சீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுகாணுநிற்கச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படியிருக்கை. “என்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்திற்கும்” என்றாரிறே. களவைக் களவுகாணுநிற்கும். [மாமாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாத படியான ஆஸ்சர்ய முணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். நீரகப்பட்ட துறையேதென்ன;— [மாயக்கவியாய்] - “ஆஸ்சர்யாவஹமான கவி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒருபேராயிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; “தண்ணீர்” என்றொருபேரையிட்டு, அலிமத விஷயத்தைக் கிட்டுவாரைப்போலே; கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம், கிட்டுகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்தவிடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையிறே சீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்றெஞ்சும் உயிரும் உன்கலந்து] - நெஞ்சென்று-ஸரீரத்துக்கு உபலக்ஷணம்: உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியறப்புக்குத் தன்பேறாக அவமாஹியாதின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை ஸிரஸா வஹியாதின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கலவிக்கு டீபஸிக்ரான பிராட்டி, திருவணந்தாழ்வான் முதலானார்க்கும் அஹுமியாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. “ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது” என்றாரிறே. [என்றெஞ்சமுயிரு ம்வையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம்பண்ண அறியாதேயாய்த்து லுஜித்தது. சேதநனையும் அசித்தோபாதி பாதந்தரானுக்கி லுஜித்தான்; “உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்” என்கிறபடியே. எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்த்து சேதநனும். [தானேயாகி] - லோகத்தில் இழிகிறபோது இருவராயிழிந்து, எதிர்த்தலையைத் தோற்பித்து, லோக்காவும் அலிமானியும் தானேயானான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்த காமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு குறைவானான், இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணானான்; “கூதகூதகுஷ்டாராஜி”; இதுவிதேபுரையற்றசீலமாவது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. “திருவாய்மொழிபாடுவிக்க” என்று ஒருவ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஸீலாடிகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

[செஞ்சொல் இத்யாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகளா! கவிக்குச்செவ்வையாவது - அந்நய ப்ரயோஜனமாயிருக்கை; ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடியு மாகையாவது ‘இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்’ என்றும் ‘செந்தமிழ்பாவோர்’ என்றும் சொல்லுகிற

முதற்பாட்டு.—செஞ்சொல் இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்” என்று தொடங்கி “தானேயாகிநிறைந்தான் - செஞ்சொற்கவிகளையிர்காத்தாட்செய்ம்மின்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - திருவாய்மொழி இத்யாதி. “ஆய்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவ்யாஜத்தாலே என்றது.

செவ்வைக்கேடேதென்ன-ப்ரயோஜனத்தை இத்யாதி. “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறது ஆரையென்ன - இன்கவி இத்யாதி. அவர்கள் அந்நயப்ரயோஜனரோவென்ன - பெருந்தமிழன் இத்யாதி. பெருந்தமிழன் - பெரியதமிழன்; மஹாகவியென்றபடி. நல்லேன் பெரிது - பெரிது நல்லேன். இங்கேயிருந்து கவிபாடுகையாலே கீத்யஸூரிகளிலும் மிகவும் நல்லனாயிருப்பேனென்று ஸுப்தார்த்தம்; இரண்டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துநாலாம்பாட்டு, “யானே தவஞ்செய்தேன்” இக்

முதலாழ்வார்களை யாய்ந்துநினைக்கிறது. “பெருந்தமிழனல்லேன்” என்று “வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது” என்கிறவர்களிறே அந்நயப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானாலிறே அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்] - என்கிறார், கவிபானை வாசகமான அடிமையாகையாலே. * ஆட்கொள்வானோத்தென்னுயி ருண்ட மாயனிறே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புதுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பலிப்பது, பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள். “ஆழங்காலிலேயிழிந்து அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமோபோலே, கொண்டைக்கோல் நாட்கிறார்” என்று சிற்றாள் கொண்டான். உடையவர், “இன்னருயிரேனாமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்செய் யுங்கோள்” என்றருளிச்செய்வார். அதாவது - அவன் மேல்விழத் தாங்கள் இறையக்கை யாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். “இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு” என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. “வம்மின்புல வீர்” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் சீலாடிகளிலே இழி கிறவர்களையும் விலக்குகிறிறே, பரிதிபரகர்ஷத்தாலே. “நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும்”, “வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்கனையுடையாய்” என்று, சீலாடி குணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவ னுடைய ஐஸ்வரியத்திலே இழிந்து கவிபாடப்பாருங்கோள். சீலகுணத்தில் இழியரினையாதே கொள்ளுங்கோள். [கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - “கவிகாள்” என்றால் “உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்” என்னவிறே யடுப்பது: அங்ஙன் சொல்லாதே ‘ஆட்செய்ம் மின்’ என்கிறாய்த்து; ‘ஆட்செய்கையாவது - கவிபானைகளன்றிருக்கும் * புகழுநல்லோரு

யாதி. முதற்றிருவந்தாதி பதினோரம்பாட்டு, “வாயவனை” இத்தாதி. இத்தால் - “சுலகீதகூட” இத்தாதி யாலே எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணினவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. எங்களை நோக்குகிறதென் னென்ன - நீங்களுண்டாய் இத்தாதி, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, காத்து - இறையாதே, ஆட் செய்ம்மின் - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகொன்னென்று விவகித்து, இறையப்பதோவென்ன - இத்தலை யுண்டானால் இத்தாதி. உண்டானாலிறே என்றது - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே யகன்று ஸ்வரூ பம் நசியாதே யுண்டானாலிறேயென்றபடி. அகலில் அவனுள்ளகாமைபாலே தான்உளதாக விநி கில்லையிறே. மேலும் சீலகுணபரமனறிக்கே ஸ்வரூபாநுகுணமாக அருளிச்செய்த வாக்யங்களுல் லாம் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேரவென்று கண்டுகொள்வது. பாடுமினென்றாதே, “ஆட்செய்ம்மின்” என்கிறதென்னென்ன - ஆட்செய்ம்மினென்கிறார் இத்தாதி. உயிர்காக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - ஆட்கொள்வானோத்து இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - அடிமை இத்தாதி. இத் தால். சீலகுணத்திலே யிழிந்து கவிபாடாதே கொள்ளுங்கொன்னென்றபடி. “உயிர்காத்தாட்செய்ம் மின்” என்றிடுபட்டுச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - ஆழங்காலிலே இத்தாதி. கொண்டைக்கோ லாவது - நிலவராயிருப்பார் ஆறுகள் மடுக்களிலே மேடுபள்ளங்களுக்கு அடையாளமாக நடுகிற கோல். “உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்” என்றதுக்கர்த்தந்தாரம் - உடையவர் இத்தாதி. அவனுயிரைக் காக்கும் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - அதாவது இத்தாதி. சிற்றாளுக்கொண்டான் நிர்வாஹவிவரணம் - இவ்விடம் இத்தாதி; இந்த நிர்வாஹமே ப்ரகரணேசிடம். விமூலவரையும் அழைக்கிறவர் அஹி முலவரை விலக்குவானென்னென்ன - வம்மின் இத்தாதி. இவர்தாம்அப்படி சீலகுணத்துலே ஈடு பட்டிருப்பரோவென்ன - நினைதோறும் இத்தாதி. ஆனால் செய்வதேதென்ன - உங்களை இத் தாதி. ஐஸ்வர்யம் - நியந்த்ருத்வம். ப்ரதிக்கோபாதாந பூவகமாக “ஆட்செய்ம்மினென்கிறார்” இத் தாதி வாக்யத்தவயவ்வரணம் - கவிகாளென்று இத்தாதி. சீலகுணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்

† ‘அமிழ்ந்துவார்’ என்றும் பாடம் காண்கிறது.

வனில் தம் வாஸநையாலே. “இஃசரீலகுணத்திலிழியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நிர்ப்பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், —ஹேது சொல்லுகிறார்மேலெல்லாம். “தானேயாகி நிறைந்தானே” என்று தம்மைக்காண்கிறவர் காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] - திருமலையில் நிலையும் சரீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்யென்னக் களவுகாணுமாய்த்து. “என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமா போலே - களவுகாணுநிற்கச்செய்தே செவ்விதேன்று தோற்றம்படியிருக்கும். களவுதன்னைக் களவுகாணுமாய்த்து. இத்தலையில் சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கோண்டே, சேஷத்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து சரீரலாவலியாநிற்குமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாநொழிவானென்னென்னில், - [மா மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஸ்சரீய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன்; “மையலேற்றியயக்க” இத்தாதி. “குணசேஷத்தங்களாலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?” என்ன, - [மாயக்கவியாய்] - ஆழ்வீர்! உம்மைக்கோண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளப் பாராநின்றோம். “அப்படிசெய்வோம்” என்றாய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்றொருவ்யபதேசத்தையிட்கே கொண்டேவந்தான்; அலிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாபோலே. [வந்து] - அலிஸரித்தானும். தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்த விடத்தேசென்று. “என்னையிட்சே சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளவேணும்” என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அலிமம்யனான தானேயாய்த்து அலிஸரித்தான். இதேறே சரீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், - [என்னெஞ்சம்உயிரும்] - நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒருநீராகக்கலந்து: ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகா ஹியாநின்றான். [நின்றாரியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேசிகரானபிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அஹ-மியாம்படியாய்த்து என்னோடுகலந்

தினே “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று திருமலையில் நிலையைச் சொல்லுவானென்னென்ன - திருமலையில் இத்தாதி. களவிலே வஞ்சமெதென்ன - களவுதானும் இத்தாதி. அப்படி அவன் களவு மெய்யாயிருக்குமோவென்ன - என்கண்ணன் இத்தாதி. செம்மாய்நிற்கும் - செவ்வையாயிருக்கும். இதுக்கர்த்தம் - களவுகாணுநிற்க இத்தாதி. இத்தால் ஹலிதம் - களவுதன்னை இத்தாதி. களவுதன்னைக் களவுகாணும் பரகாரமெதென்ன - இத்தலையில் இத்தாதி. தப்பவொண்ணாத ஆஸ்சரீய குணசேஷத்தங்களை யுடையவாயிருக்குமோவென்ன - மையலேற்றி இத்தாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, “பெய்யுமாருகில்” இத்தாதி. மையலேற்றியயக்க - பிச்சேற்றி பாமிப்பிக்க. மாயமந்திரம் - அம்மான்பொடி. வஞ்சக்கள்வன் - வஞ்சித்தபஹரிக்குமவன் இதிஸுத்தார்த்தம். மாமாயன் - அத்தாஸ்சரீய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன். “ஆய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆழ்வீர் இத்தாதி. விவரணம் - கவியென்றேரு இத்தாதி. “ஆழ்வீர்” இத்தாதிவாக்யம் - “மாயக்கவி” என்றதுக்கு ஹாவம், “ஆய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கவியென்றேரு இத்தாதி என்னவுமாம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அலிமத இத்தாதி. மாயக்கவியாய் - த்ருத்தரிமக்கவியாய்இதிஸுத்தார்த்தம் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற த்ருத்தரிம வ்யாபாரத்தை யுடையவையென்றபடி. “வந்து”, என்றதுக்கர்த்தம் - அலிஸரித்தானும் இத்தாதி. உபபாதம் - நான் தான் இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - அலிமம்யனான இத்தாதி. தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம் என்றது - பரகரணத்துக்குச்சொப்பத்தங்களைக்கூட்டி யர்த்தம் - ஸரீரத்தோடு இத்தாதி. தேசிகரான - விஷயஹிதரான. “நின்றார்”

தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார் அவர்களிறே ; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி ; “ஆருயிர்ப்பட்டதெனதுயிர்ப்பட்டது” என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்கேறிலன் ; “உருவமும் ஆருயிரும் உடனையுண்டான்” என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமொக்க லுஜித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். இரண்தேலையுமாய் லுஜிப்பாரைப் போலே புதுந்து ஹோக்தா தானேயானான். “என்னை முற்றப்பருகினான்” என்னுமா போலே, இத்தலை ஹோக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதாவஸ்துவென்று தோற்றாத படியாகவாய்த்துப் பரிமாற்றி;பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கும்தொழியத் தனக்கேன்ன ப்ராப்தியில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதிபாகப் பண்ணினான். “தனக்கேயாக” என்றபடியே கொண்டான். ஹோக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபவேதிகள் உண்டாகா நின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈரரசு தவிர்த்தான். இத்தலையைப் புற்கவ்வப்பண்ணித்தானே அலிமானியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூரணனாய்த்து. இங்ஙனையிருக்கையிறே சீலமாவது. அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடேவந்து கலக்குமிடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கையிறே ; “கூதகூதகூதவஹாராஃ” (கூதக்கூத்யஸ்ததாராமஃ) என்னுமாபோலே. (க)

என்றால் - பிராட்டி முதலானாரைக்காட்டுமோவென்ன - இப்படிப்பட்ட இத்தாதி. “நின்றார்” என்றது - ஈடிருந் வ்யாமோஹவிஷயமாய் நின்றவர்களுன்றபடி. “அஹிமியாம்படியாய்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்களுக்கும் இத்தாதி அப்படி அவர்களுக்கும் அஹிமியோவென்ன. ஆருயிர் இத்தாதி. “என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு” என்றத்தால் மலிதம் - தேஹாத்மவிவேகம் இத்தாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - உருவமும் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேஹத்தையும் இத்தாதி. நெஞ்சு - தேஹம். “தானே” என்கிற அவதாரணார்த்தம் - தம்மை இத்தாதி. விவரணம் - இரண்தேலையும் இத்தாதி. அவனே ஹோக்தாவானால் நீரோவென்ன - என்னை முற்ற இத்தாதி. “தானே” என்றத்தால் மலிதம் - இத்தலை இத்தாதி. விவரணம் - பிறர்க்கு இத்தாதி. இதுதான் ப்ரணயித்வத்தாலன்றிக்கே இவர்த்திக்கச் செய்ததுவுமென்கிறார் - தனக்கேயாக இத்தாதி. எத்தனையென்றாலும் சேதநனுக்கு வாசியில்லையோ, அசித்வஸ்துவோபாதி யென்னலாமோ வென்ன - ஹோக்யவஸ்து இத்தாதி. ஸ்வரூபபேதங்கள் என்றது-அந்ந் ஸ்வரூப ரஸாதிபுத்த சந்தந குஸுமாதிலேபங்களென்றபடி. இத்தால் - சைதந்த்யாதிகளும், வஸ்துகதமான ரஸாதிகளோபாதிபாய், ஹோக்தாவுக்கே யுறுப்பாய்விட்டதென்றபடி. “ஸுலக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழவிப் பைந்தொழிடமடந்தையரைக்கொண்டு வடக்குணரஸந்நமாக்கி” என்றது அநுஸந்தேயம் இங்கு. கீழே “தம்மைக் காண்கிறிலர்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈரரசு இத்தாதி. விவரணம் - இத்தலையை இத்தாதி. புற்கவ்வப் பண்ணுகை-அலிமாநருந்யனும்படி பண்ணுகை. அவாப்தஸமஸ்தகாமனே இப்போது ‘நிறைந்தான்’ என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்தாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருதகீநந்த்யஃ இத்தாதி. “அலிஷ்ஷுஷுஷுஹாராஃ ராக்ஷஸௌஹிவீஷணஸு | கூதகூதகூதவஹாராஃ விஜ்ஜாஃபூஃரோஹ” இதி ஸங்க்ஷேபே. ‘திருமாலிருஞ்சோலை’ என்று தொடங்கி, ‘நிறைந்தான்’;ஆகையாலே, ‘செஞ்சொற்கவிகளில்’உயிர் காத்தாட்செய்ய்மின்’ இத்தய்வயடி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தானேயாகிநிறைந்துஎல்லாவுலகமும்உயிருந்தானேயாய்
தானேயானேன்பானாகித் தன்னேத்தானேதுதித்துஎனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனேயாகிநின்றொழிந்தான்என்னைமுற்றும்உயிருண்டே.

ஆ.—(தானேயாகி) - இப்படி என்னுயிரை முற்றமுண்டு தானேயாகி பரிபூர்ணனாய், இதிலே ஸர்வேஸ்வரனுமாய், என்னுயிரை மாளவூஜித்தும் த்ருப்தனாகாதே நான்சொல்லும் சொற்களைக்கொண்டு அதுவிக்கைக்காக என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுவித்து, இப்படியேஎன்னைநின்ற ஸம்ஸ்லேஷம் தனக்கு இனிதாகைக்காக எனக்குத்தன்னையே நிரவயிக் லோக்யமாக்கியருளினான்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை நாயனாய்நின்றநிலை அவனுக்கு ஸமலமாய்த்தென்றுகொண்டு தடிவிப்பாயத் தாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராய் அதுவிக்கிறார்.

[எல்லா என்றுதொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு நிரதிஸயலோம யனாய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாயனுமானான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றொழியாமே அதுவிக்கிறது.

ப.—அநந்தரம், என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்த அதிஸயத்தாலே எனக்கு நிரதிஸய லோக்ய உத்தனய்க்கொண்டு க்ருத்க்ருத்யனா யிராநின்றனென்கிறார்.

என்னை - என்னை, முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்ம லோமத்தைப்பண்ணி, (அத்தாலே), தானேயாகி - ப்ரயாநனய்க்கொண்டு, நிறைந்து - பரிபூர்ணனாய், எல்லாவுலகமும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், உயிரும் - தத்ததமானப்பாணி ஜாதங்களும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மதயாநிர்வாஹனாய், அப்படி பொதுவன்றியே), யானென்பான் - அஹம்ஸுத்தி வ்யவஹாரவிஷயமான நானென்கிற வஸ்துவும், தானேயாகி - தானேயாம்படியாய், (அந்த அப்ருயம லாவத்தாலே), தன்னை - ஸ்துத்யனான தன்னைப்பற்ற, தானேதுதித்து - ஸ்தோதாவும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸ்துதித்து, (அத்தால் தனக்குப்பிறந்தவுகப்பை), எனக்கு - எனக்குப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, தேனேபாலேகன்னலேயமுதே - தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாய் அதில் ஸர்வவிதலோக்யமும், திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, கோனேயாகி - ஸவாமியானதானேயாய், நின்றொழிந்தான் - நின்றுவிட்டான்; லோகத்தாவும் தானேயாய் லோக்யமும் தானேயாயென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகி நிறைந்து] - இருவர்கடப் பரிமாறப்புகுந்து, பெற்றான் தானே யாயிராநின்றான். [எல்லாவுலகமும் - உயிரும் தானேயாய்] - ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்

பாய்த்து ஸர்வலோகங்களுக்கும். அவற்றிலுண்டான மனுஷ்யாழிகளுக்கும். நிர்வாஹக னாய்த்து. ஸாமாநாயிகரணயத்தால் அலிமாநியும் தானேயென்கை. [தானே யானென் பானுகி] - பொதுவான ரக்ஷகச்வமொழிபத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லு கிறார்: [யானென்பான் - தானேயாகி] - விசரிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விசேஷ்ய ப்ரா யாய்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல், தன் ஸேஷித்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ரஹ்மனாய் என்னை ஸிரஸாவஹியாநின்றான் என்னுதல். [தன்னைத் தானே யுதித்து] - ஸ்துத்யனானவோபாதிஸ்தோதாயும் தானேயாய். [எனக்குத் தானேயாலே இத்யாதி] - “ஹவபுரஸஃ” என்கிறபடியே எனக்கு கிரதிஸய ஹோமீயனாய். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்த்தருத்வம் கண்டிலர். ஹோமத்தில் வந்தால் ஹோக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறாரே. தன்னைத்தானே புகழ்ந்து அத்தை என்கவியாக்கிக்கேட்டு அவன்ப்ரீதனாகவவன்ப்ரீயத்தைக்கண்டுப்ரிபப்படுகிறார். [திருமாவிறுஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதியாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உஹயவிலுதி யோமத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலைபயமுடையன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஸேஷித்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றொழிந்தான்] - “ஶுக்ஷுக்ஷுஷுஷுஷுஷு” என்கிறபடியே பாகுபாகற்று நின் றான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - விஹுவானதன்னாலும் விளாக்கொலை கொள்ள வொண்ணாதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம் ருத்தியைக்கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகிநிறைந்து] - இருவருங்கூடப்பரிமாறப்புகுந்து தானே பெற்றான யிராநின்றான். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மநுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான். ஸர்வேஸ்வரனானென்றபடி. ஸர்வேஸ்வர னாச்சுதும் இப்போதோவென்னில்;—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷகனாய்க்கொண்டேயிறே அவ னுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தா வாகவொண்ணாதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வமடையக் கண்ணோந்தாராகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனாயிருக்கச்செய்தே,

இரண்டாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. “என்னை முற்றும்உயிருண்டு - தானேயாகி நிறைந்தெல்லாவலகும்உயிரும் தானேயாய்” என்றதொடங்கி “கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்” என்றவ்யமுதேநாவதாரிகை - தம்மோடு இத்யாதி.

அவதாரணர்த்தம் - இருவரீ இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஹலிதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத் யாதி. ஆழ்வாரைப்பெற்ற பின்பு ஸர்வேஸ்வரனானென்றபடி. “எல்லாவலகும்உயிரும்” என்ற திலே இவரும் அந்தர்வூதாரிதே. அவ்வயமுதே ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஓம் அப்படியே. இத்யாதி. “அப்படியே” என்றத்தையுபபாதிக்கிறார் - ரக்ஷகனாய் இத்யாதி. இதுக்கு * அகார வாக்யத்வத்திலே நோக்குவ்யதிரேகமுலேவ பரிஹாரம் - ரக்ஷயவர்க்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- இவரை இத்யாதி என்னுதல், ப்ராணயித்வதைப்பற்ற பரிஹாரந்தரமாதல். கண்ணோந்தாராகம் போலே என்றது - கண்ணொந்தார்க்கு விளக்குஅஸஹ்யமாகையாலே, விளக்கில்லாமல் அந்தகாரா வ்ருதமாய் ஒருத்தருக்கும் ஒரு பதார்த்தமும் தெரியாதாப்போலே, ஈஸ்வரத்வமும் அநிதாவேத்ய மாய் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றபடி. இவரைப்பெறுவதற்கு முன்பு ஈஸ்வரத்வம்அஸத்கல்பமாய், இவரைப்பெற்றபின்பு ஸர்வேஸ்வரனானென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார். ஆத்மா

ஹவடி^௧ ஜ்ஞாநம் பிறவாதபோது “ஹவஹவஹவஹதி” (அஸந்நேவஸபவதி) என்ன லாய், அதுபிறந்தபோது “ஹவஹவஹவஹதி” (ஸந்தமேநம்ததோவீது) என்ன லாம்படியிருக்கிறப்போலேகாணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்வற்பியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஒக்கும். “நானுன்னையன்றியிலேன் - நீயென்னையன்றியிலே” என்கிறபடியே - இவன்ஸேஷஹுதனாய்க்கொண்டுளோம், அவன்ஸேஷியாய்க்கொண்டுளோம். [தானேயானென்பானாகி] - யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வவிஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்தவயக்திவிசேஷத்தில் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. [யானென்பான் - தானேயாகி] - நானென்று நாமமாத்ரமான நான் தான்என்ன லாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறிலர், அவன்தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை. அவனும் தன்தலையிலே பாரதந்தர்யத்தை எறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராஹ்மாயஹங்காரத்தை வைக்கையாலே இவரையே காண்கிற வித்தனை. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்ய ப்ராஹ்மத்தாலே விசேஷணமாத்ரமான தம்மைக் காண்கிறிராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோவோசியற வஸ்து விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கடவோமிறே. தத்மதமான விகாராதிகள் வருமென்று ஸங்கித்து, அவற்றை விசேஷணம்ஸத்தே ஒதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பர்ஸத்துக்காக. ஆனாலும், வஸ்துதான் ஒன்றென்னலாயிருக்கு

தான் இத்யாதி. ஆனாலும் “அஸந்நேவ” என்றும் “ஸந்தமேநம்” என்றும் சேதநனைக் சொன்னாற்போலே அவனைச் சொல்லலாமெவென்ன - ப்ரதிஸம்வற்பியை இத்யாதி. ப்ரதிஸம்வற்பியை அபேக்ஷித்துக்குப்ரமானம் - நானுன்னையன்றியிலேன் - “நன்றாக நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனை! நீயென்னையன்றியிலே” வெறுவியறும் ப்ரகாரதயா ஸேஷஹுதனான நான், பரிபூர்ணனும் ப்ரகாரியாய் ஸேஷிபாபிருக்கிற உன்னையொழிய ஸத்தையுடையெனல்லென், இப்படியிருக்கிறநீயும், என்னையொழிய ப்ரகாரியாய் ஸேஷிபாய் பரிபூர்ணனுமாய்க்கொண்டுளோமவன்ஸேஷியென்று ஸப்தார்த்தம். நாலாந்திருவந்தாதி, “இன்றாகநானேயேயாக” இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - இவன் ஸேஷஹுதனும் இத்யாதி. வக்ஷ்யமாணர்த்தாநுருணமாக அந்வயம் - யானென்பான் தானேயாகி என்று, “எல்லாவலருமுயிரும் தானேயாய்” என்றதிலே தாமுமந்தர்ஹுதரன்றோ? “தானேயானென்பானாகி” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. “யானென்பான் தானேயாகி” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - நானென்று இத்யாதி. ஸேஷஹுதனென்று நாமமாத்ரமுடையநான் ஸேஷியென்னலாம்படியானேனென்றபடி. ஹலிதம் - தம்மை இத்யாதி வாக்கபத்வயம். காண்கிறிலர் - தம்மை ஸேஷமாகக் காண்கிறிலரென்றபடி. “தம்மை” இத்யாதிவாக்யத்வயவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இவரையே காண்கிறவித்தனை - இவரை ஸேஷியாகக் காண்கிறவித்தனையென்றபடி. “தானேயானென்பானாகி” என்றதுக்கு - ப்ரணயித்வத்தைப்பற்ற ஹவமருளிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஸரீரஸரீரிஹவத்தையிட்டு தாத்பர்யாத்ரமவிசிஷ்ட இத்யாதி. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்யப்ராதாந்யத்துக்கு கியாமகம் - கார்யாவஸ்த்தையோடு இத்யாதி. விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றது - சித்சித்விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. ப்ரஹ்மமே - விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மமேயென்றபடி. விசேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே ப்ரஹ்மமே உபாதாநமாகில் விசிஷ்டம் காரணமென்றும் விகாராதிகள் விசேஷணமுதங்கனென்றும் கொள்ளுகிறதென்னென்ன தத்மதமான இத்யாதி. தத்மதமான - சித்சித்மதமான, ‘ஒதுக்குகிறதும்’ என்ற சஸப்தம் - “விசிஷ்டம் காரணமென்கிறதாவும்” என்றதுக்க ஸமுச்சயபரம். எல்லாமென்றாலும் சேதநேஸ்வரேஹும் வித்தமாயிருக்க, “தானே” என்னலாமோவென்ன - ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனாலும் - ஹேமுகண்டாநுஹமென்றபடி. “ஸ்வாஹாவிச ஸம்பந்தம் கண்ணழி

மிறே;ஸ்வாலாலிக ஸம்வந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே. வுடபடாதிகளைப்போலே ப்ருக்ஸ்யிதி உண்டாயிருக்கிறதன்றே; ப்ரகாரப்ரகாரி லாவத்தாலே சொல்லுகிறதிறே; ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தைப்பற்றிக் கிடக்குமோபாதியாய்த்து. இப்படி வஸ்துவருக் கையாலே [தன்னைத்தானேதுதித்து] - “வவஸாவாஸுஜ-தூ” (வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்) என்கிறபடியே - அஹமர்த்தம்அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்ஸப்தமம் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாயிறேயிருப்பது. இவர்பக்கலிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன்செய்தானேன்று அவன்தலையிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. நான் ஸ்துத்யனாகில்கிடர் ஸ்தோதா நானாவது? [எனக்கு இத்யாதி] - “வவபூரவஸு” (ஸர்வரஸு) என்கிற பொதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரத்யயலோக்யனானவனே! “கோடியேன்பருகின்னமுதே” என்கிறபடியே. “தன்னைத் தானே துதித்து” என்கிற விடத்தில்தம்மைக்கண்டிலர்; இங்குத் தாமுளராகவும்தமக்குஇனிதாகவும் தோடங்கிற்று. தாம் பாடின கவி கேட்டு அவன்இனியனாயிருக்கிறவிருப்பு தமக்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சோன்ன ரஸவத்தபூரங்களோபாதியாய்த்துத் திருமலையில்நிற்கிற நிலையும். “திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியைக் கரும்பின்ற இன் சாற்றை” என்னக்கடவதிறே. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனேயாகி] - உலயவிலுதி யோமுத்தால் வந்த ஏற்றத்துக்கும் அவ்வருகே ஓரேற்றம்போலே திருமலையையுடையனா கையால்வந்த ஏற்றம். [கோனேயாகி] - இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து ரக்ஷகத்வம் பூர்ண மாய்த்து. இல்லையாகில், பூர்ணைகண்டத்திலிருப்போடு திருமலையில்நிலையோடு வாசியற் றுப்போமிறே. [நின்றொழிந்தான்] - இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பரகுபரகற்றது. க்ருதக்

வற்றிருக்கையாலே” என்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - வுடபடாதிகளை இத்யாதி. ப்ருதக்ஸத்தியலாவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. தாம் கவிபாடியிருக்க, “தானேதுதித்து” என்பானென்னென்ன - வசஸாம் இத்யாதி. “அஹமர்த்தமவனளவும்காட்டும்” என்றதுக்குப்ரமாணம் - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் என்றது. அஹமர்த்தமவனளவும் சென்றுகாட்டுகையாவது - தத்பரதந்த்ரமாயிருக்கை. “காரபூரணாகாரணவாபூவவஸாவாஸுஜ-தூ” பொமாநாவரஸாவ்லிவிவரஸி தெவடிவிடி” இதி ஜிதந்தாயாம். அஹம்ஸப்தமம்அவனளவும்காட்டக்கடவதாயென்றது -

அர்த்தாவந்தது.இத்தால் லாவம்-இவர்பக்கலிலே இத்யாதி. தானேதுதித்தென்னுதே, “தன்னை” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - நான் ஸ்துத்யனாகில் இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்துத்யன் தானான வோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயென்று கருத்து. “எனக்கு” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - ஸர்வரஸு இத்யாதி. தமக்கு லோக்யனாயிருக்குமோவென்ன - கோடியேன் இத்யாதி. “தன்னைத் தானேதுதித்து” என்று வைத்து, “எனக்கு” என்று ஸ்வார்த்தத்தை தோற்றச்சொல்லுகிற தென் னென்ன-தன்னைத்தானே இத்யாதி. அதாவது-ப்ரஸவ்யகர்த்துவத்தில்தமக்கு அந்வயமில்லை, அந்த ப்ரஸவ்யம்அந்ததலைக்கு லோக்யமானதுகண்டு தாம்உகக்கிறாரென்றுகருத்து, மலிதம்-தாம்பாடின இத்யாதி. பூர்வபத்தேதோடே ஸஹபத்ததுக்கு லாவம் - கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி. திருமலையில் நிலை லோக்யமாயிருக்குமோவென்ன - திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியை இத்யாதி. “எல்லாவுலகு முயிரும்தானே” என்றத்தோடேகூட்டி லாவாந்தரம் - உலயவிலுதி இத்யாதி. “கோனேயாகி” என்றத்தை “என்னைமுற்றுமுயிருண்டு” என்றத்தோடே கூட்டி லாவமாதல், அவதாரணர்த்த மாதல் - இவரைப்பெற்ற இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகம் - இல்லையாகில் இத்யாதி, “நின்றொழிந் தான்” என்றதுக்கு லாவம் - இங்கேநின்றபின்பு இத்யாதி. பரகுபரகு - வ்யாகுலதை. “பரகு

ருத்யனாயிராநின்றான். [என்னை முற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரைமுற்றுமுண்டே. விபு
வானவன் அணுத்ரவ்யத்தை ஹுஜிக்கை தனக்கேற்றமாம் படியாகவாய்த்து இத்தலை
யானபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னை முற்றுமுயிருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னை முற்றிந்தானையாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னும்போவேனே கோலோ? என்கோல் அம்மான் திருவருளே.

ஆ.—(என்னை.) - என்னை ஹுஜித்தருளுகிறான். இந்த ஹேயமான ப்ரக்ரு
தியினுள்ளேபுகுந்து என்னை ஹுஜித்து என்னை முற்றும் தானேயானான். இப்பேறு
பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத்
திசை கைகூப்பப்பெற்றேன்; என்னுடன் இப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும்
கலந்து பரிமாறுதானாய், அடிதொட்டுக்கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளாகின்றான்;
இன்னம் இதுக்குமேலும் ஒருஸம்ஸ்லேஷமுண்டோ? திருவுள்ளம்என்தான்? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தன்பக்கலுண்
டான அஹிதிவேஸா பர்யவஸாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாலை ஹுஜித்து, அதிஷ்டீர
மான என் ஸாரீரத்திலே வந்துபுகுந்து, என்னையடைய வ்யாபித்து நிற்கிற ஆஸ்சர்ய
ஹுதனான ஸர்வேஸ்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேயான திருமலைத்திக்கை பரம
ப்ராப்யமென்று சேர்ந்தான். [இன்னம்போவேனே என்றுமேலுக்கு] - இவ்வளவில்
பர்யவஸியேன் போலேயிருந்தது, ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னோ?

ப.—அநந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேஹத்தையும் ஆத்மரம்பண்ணி,
அத்தாலே ஸந்துஷ்டனாய் ப்ரதிஷ்டிதனாகாநின்றான் என்கிறார்.

என்னை - , முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மாநுவம்
பண்ணி, (அவ்வளவில்நில்லாதே), என் - என்னுடைய, மாயம் - அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு
ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆக்கையிதனுள் - (ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்தகோஷத்
தையுடைத்தான வந்யகமான) ஸாரீரத்துக்குள்ளே, புக்கு - , என்னை - (அஹிமாநிஸீவ
னான) என்னையும், முற்றும்-அதுஷந்யியான ஸாரீராஜஸஸ்த வஸ்துவையும்பற்ற, தானே
யாய் - (அஹந்தாமமதாதிகள் இத்தலையில் நடையாடாதபடி) தானே அஹிமாநியாய்,
நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்)நின்ற, மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை
யுடைய, அம்மான் - திருபாயிகஸ்வரமியானவன், சேர் - பொருந்திவந்திக்கிற தேச

பாகற்றது” என்றதின் விவரணம் - க்ருதக்ருத்ய இத்தயாதி. அஹுவானவாத்மாவை “முற்றும்”
என்கிறதென்னென்ன - விபுவான இத்தயாதி. இத்தலையானபடி என்றது - அவன் ஸ்வாஸிப்ரா
யத்தாலே மதித்திருந்தபடியென்றபடி. ‘என்னைமுற்று முயிருண்டு - தானேயாகிநிறந்து’ என்று
தொடங்கி, ‘நின்றொழிந்தான்’ இத்தயந்வயி. (உ)

மாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸ்லாக்பமாயிருக்கிற, திருமாவிருஞ்சோலை - திருமாவிருஞ்சோலையாகிற திருமலையிலேதிற்கிற, திசை - திக்கைநோக்கி, கைகூப்பி - சேஷத்வாநுபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, சேர்ந்தயான்-கிட்டின நான், (அவ்வளவன்றியே, அவன்'தேசத் தளவன்றியே), இன்னம் - (அத்திக்கையும்) ஆதரிக்கும்படியானவளவு பிறந்தபின்பு, போவேனென்கொலோ - ஒருமந்தவ்யபூமி யுண்டாய்ப்போகிறேனோ? அம்மான் - நிருபாயிகஸோஷிபா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள் - அலிசிவேஸங்கள், என் கொல் - என்னுபிருக்கிறது? இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்யங்களுண்டாய் அவற்றை உபகரிக்கப்பாரிப்பாரைப்போலே இராகின்றதென்று கருத்து. 'தென்னன்' என்று - அத்தேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லவுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான் அலிசிவேஸத்தி னுடைய எல்லையில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை முற்றும்உயிருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அநுஹித்தானாய் விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாப்படியாயிருக்கிறது; 'யஸ்யஸாஜநகாஜா - சுபுருஷ யஃவறிததேஜஃ'. [என்மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு] - அதிஷ்டாநமான என்ஸாரித் திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேஸ்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, "அழக்குடம்பு" என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தயிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமபடி த்யாஜ்யமான ஸாரித்தை யே விரும்பாநின்றான். [இதனுள்புக்கு] - "இது, இது" என்று இவரிருய்க்க, அவன் மேல் விழாநின்றான் என்கை. புக்குது என்னுதே, 'புக்கு' - என்கிறது அத்'தோடு தமக்குத், தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக, "மங்கவொட்டு" என்று அவன் அநுமதி பார்த்திருக்கிறாரிறே. என்றும் அசித்தோடு முகம்பழகினவ ரிருய்க்க, ஹேயப்ராதிஹன வனிதே மேல்விழாநின்றான். [என்னைமுற்றும் தானேயாய்நின்ற] - ஆத்மாவோடு ஸாரித்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபித்து, தானே அலிமாதியாய் நின்றான். என்னு டைய அஹங்காரமமகாரங்களுக்கும் விஷயமில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத் யாதி] - ஆஸ்சர்ய மூண்சேஷ்டதனான ஸர்வேஸ்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிற தேசம். தென்னன்னன்று - அத்'தேசத்தில் ப்ரயாநனைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக் கிலேயுள்ளதாய் நன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்] - அத் திக்கைப் பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்தயான். இவர், அவனளவிலன்றிக்கே அவன் உகந்த தேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாநின்றார்; அவன் இவரளவன்றியே இவருடைய ஸாரித்தை விரும்பாநின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாற்போலே யிருந்தது. [இன் னம் போவேனென்கொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு மந்தவ்யஹுமிபுண்டோ? ஸர்வேஸ்வ ரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னோர் அவனை விரும்பி, அவன் உகந்த தேஸத்தை விரும்பி, அத்'தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே திறுத் தினவன், எனக்கு ஒன்றம்செய்திலனயப்பரகுபாகென்கிற இதுக்கு அவயி என்னோ? விஷயமின்றியேயிருக்க ஹ்ரமிக்ஷுமாமாகாதே.

எடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான் அலிசிவேஸத்தி னுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—என்னைமுற்றும் இய்யாதி. "இன்னம்போவேனென்கொலோ வென் கொலம்மான் திருவருள்" என்றத்தைக் கடைசித்தவதாரிகை - அவனுக்கு இய்யாதி.

[என்னைமுற்றும் உயிருண்டு] - “யவஸுஸாஜநகாத்ஜா-சுபுரெயம்ஹி
கதேஜஜ” (யவஸுஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜஜ) என்கிற ஏற்றத்தோபாதி
யும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கும்புக்கு அநுலவிக்கப்பெறுகையால்வந்த ஏற்றம்.
[என்மாயவாக்கை] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை யநுலவித்து அவ்வளவிலே தான்
தவிருவானு யிருந்தானே? “அழக்குடம்பு” என்றும் “போல்லாவாக்கை” என்றும்
“புண்ணைமறையவரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - “இதுவேயம்” என்று இவர்
தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாநின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது
உத்தேசம்மென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] - தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர்
அருவருத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புருந்தென்னுதே ‘புக்கு’ என்கிறது - அத்தோடு
தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது - அவன்தலைதுலுக்குப் பெறு
மளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது - “மங்கவோட்டு” என்னுமளவும் அவன் இத்தை
விடமாட்டாமையாலே உள்ளே புதுரானின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம்
அசித்தோடே முகம்பழிகிப்போந்தவனிறே யிவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்கும்
வனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்குப் ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்குப் ப்ர
காரமாய்க்கொண்டு தனக்குப் ப்ரகாரமாமதிறே இது. “சுநெநஜீவெநாதுநாநு
புவிஸு” (அநேஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய) என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும்
தானேயாய்] - இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக்
கையாலே ‘தானே’ என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் ‘நான்’ என்னுமத்தையும் கொண்
டான்; இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈஸ்வரனுக்குங்கூட விளாக்

ஆத்மா அனுவாயிருக்க, “முற்றும்” என்றதுக்கு ஊவம் - யவஸுஸா இத்யாதி. “என்
உயிரை - முற்றும் - உண்டு” என்றவயிப்பது. என்னுதமாவை யாவத்தும்அநுலவித்தென்றபடி.
உண்டு - அநுலவித்து. எங்கும்புக்கு என்றது - ஸ்வரூபஸ்வலாவங்களைப்பற்ற. “மாயவாக்கை”
என்றதுக்கு ஊவம் - என்னுடைய இத்யாதி. “இதனுள்” என்றதுக்கு ஊவம் - அழக்குடம்பு
இத்யாதி. மாயவாக்கை - ஸ்வராமான ஸரீரம், மாயம் - ஸ்வராமான. “உள்புக்கு” என்றதுக்கு
ஊவம் - இவரிகழாநிற்க இத்யாதி. ஆனால்இவர் புறப்பட்டாரோவென்ன-தம்நெஞ்சாலே இத்யாதி.
ஐயுப்பஸையானால் நெஞ்சாலே புறப்படுகிறதென், தாமே புறப்படுகிறதென்னென்ன - அநா
லது இத்யாதி. அதாவதென்றது-வார்த்தைப்பாடு. ஆனால்இவர்க்குப் பரதந்தரணவன் தலைதுலுக்கா
திருக்கிறதென்னென்ன - மங்கவோட்டு இத்யாதி. “இதனுள்புக்கு” என்றதிலே வ்யாக்யாதாவின்
ஈடுபாடு - அநாதிகாலம் இத்யாதிவாக்யதரயம். அப்படி சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்குமோ
வென்ன - தனக்குப் ப்ரகாரமான இத்யாதி. இப்படி சேதநத்வாரா அசித்திலே அதுப்ரவேசித்
திருக்கைக்குப் ப்ரமானம் - அநேந இத்யாதி. “என்னை முற்றுமுயிருண்டு என் மாயவாக்கையித
னுள்புக்கு” என்று வைத்து, மீளவும் “என்னை முற்றும் தானேயாய்” என்னலாமோவென்ன -
இப்படி ஆத்ம இத்யாதி; ஹேதுஹேதுமத்ஸாவகையாலே விரோயமில்லையென்றபடி. விவ
ரணம் - இவரிநான் என்னும் இத்யாதி. “உயிருண்டு” என்றத்தைப்பற்ற - இவரிநானென்னுமத்
தையும் இத்யாதி. “மாயவாக்கை” என்றத்தைப்பற்ற - இவர் மமகார இத்யாதி. “என்னை முற்
றும் தானேயாய்” என்னைப்பற்றவும் மததுபந்தியான ஸரீராத் ஸமஸ்தவஸ்துவைப் பற்றவும்
தானே யலிமாரியாயென்னுதல்; என்னுதமா முற்றும் தானேயாயென்னுதலென்று அர்த்ததவயம்.
“என்னைமுற்றும்” என்றதுக்கு, “என்னை” என்று - ஆத்மாவாகவும், “முற்றும்” என்று - தேஹ
மாகவும் அருளிச்செய்து, என்னுதமாவை முற்றும் என்றுஅர்த்தந்தரவியக்ஷயா ஊவம் - ஈஸ்வர
னுக்கும் இத்யாதி; இப்படித்தில், இப்பதங்கள் “என்னை முற்றுமுயிருண்டு” என்றதின்
அநுலவிஷணமாகக்கடவது... விளாக்குலே கொள்ளுகை - கபளிகரிக்கை. “நின்ற” என்றதுக்கு

குலேகோண்டு அநுலவிக்கவொண்ணாதபடி யானாராய்த்து. [நின்ற] - “சுனவ டு ஹி ஸு ததவ டு ஹி ஸு நாராயண ஃஷி தஃ” (அந்தர்ப்பஹிஸ்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸத்தித்) - என்கிற பொதுவானநிலையன்றிக்கே. [மாயம்இத்யாதி] - ஆஸ்சர் யமான குணசேஷ்டிதங்கனையுடைய ஸர்வேஸ்வரனும்கூட “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து. [தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலை] - தென்ன னென்று - அங்குத்தைக்கு ப்ரயாநனைச் சொல்லி, அவனதான திருமலையென்னுதல் ; அன்றிக்கே, தெற்கில்திக்கிலேயாய் நன்னுனவென்னுதல். [திசைகைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்] - அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினாராய்த்து இவரும். ஒருதிக்குப் படவிறே இவர் விரும்புவது. அதாவது - அவனையுகந்து, அவ்வழியாலே அவன் விரும்பின தேசத் தையுகந்து, அத்தோடு ஸம்வந்தமுடைய திக்கை யுகந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்வந்த ஸம்வந்திகளாவும்வர உகக்கும்படி கைகழியப்போந்த நான். அவன் தான் இவரை யுகந்து இவரோடு ஸம்வந்தமுடையதேஹத்தை விரும்புகிறுப்போலேயாய்த்து; “என் னெண்டானானான்” என்றாரிறே அடியிலே. [இன்னம்போவேனேகோலோ] - எனக்கு இத்திக்குக்கு அவ்வருகு அந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனி அவ்வருகு போவேனோ, இவன் இப்படி கிடந்து படுகைக்கு? இனி யவ்வருகுபோகையாவது - திருமலையில் ஸம்வந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளுகையிறே. [என்கொல் அம்மான் திரு வருளே] - ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றிவரும்போது நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே? என் செய்யாதானாய்த்தான் இவன் இங்ஙன்கிடந்து படுகிறது? என்றபடி. இவர்திறத்தில்தீர் எல் லாம் செய்தும், ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே “எத்தைச் செய்வோம்?” என்றிராநின் றுனாய்த்து. (ரு)

ஊவம் - அந்தஃ இத்யாதி. அதாவது - “நின்ற” என்றத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஆஸ்ரிதர்பக்கல் விசேஷ பக்ஷபாதம் தோற்றுகிறதென்றபடி. “மாயவம்மான்” இத்யாதிகார்த்தம் - ஆஸ்சர்யமான இத்யாதி. “சேர்” என்றதினார்த்தம் - தண்ணீர் தண்ணீர் இத்யாதி. தண்ணீர் தண்ணீர் என்றது - தாஹித் தவன் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று நீரைத் தேடிக்கொண்டு வருமாபோலே, ஹேரக்யதாதிஸ்யத் தாலே அஹிநிவேஸத்தோடே கிடக்கும்படியானவென்றபடி. திக்கை அஞ்சலிபண்ணுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவன்விரும்பின இத்யாதி. ரஸோக்தி - ஒருதிக்குப்பட இத்யாதி. திக்குப்பட - அடைவுபட. திக்குப்பட விரும்புகையாவது இன்னதென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவன்தான் இத்யாதி. அவரையும் அவரோடு ஸம்வந்தமுடைய தேசத் தையும் விரும்புமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்னெண்டான் இத்யாதி; நான், தன்னையும் தன் னோடு ஸம்வந்தமுடைய தேசத்தையும் விரும்புவேனாகில், அவனும், என்னையும் என்னோடு ஸம் வந்தமுடைய யுரையும் விரும்பாநின்றனென்றிறே இதுக்குப்பொருள். “இன்னம்” என்ற துக்கு ஊவம் - எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஒருதிக்கு இத்யாதி. போனல் விரோதமெதென்ன - இனியவ்வருகு இத்யாதி. “இன்னம் போவேனேகோலோ” இன்னம் விட்டுப்போவேனோ என்று ஸப்தார்த்தம். “அம்மான் திருவருள் - என்கொல்” என்றநவயிப்பது. அம்மான் திரு வருள் என்னம்பாயிருந்ததென்று ஸப்தார்த்தம். “அருள்” என்று - வ்யாமோஹமாக ஊவம் - ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி. அதாவது - நான் சரமாவதிஸேஷமாக்கையாலே தன்னை விட ப்ரஸங்க மற்றிருக்க, விடில்செய்வதென்? என்று அதிசங்கை பண்ணும்படியான வ்யாமோஹமிருந்தபடி யென்? என்றபடி. “அருள்” என்று - கொடையாக ஊவாந்தரம் - என்செய்யாதானாய் இத் யாதி. அதாவது - ஸேஷத்வவீமாபூமியிலே நிலைநிற்கும்படி யுபகரித்தும் ஒன்றும் செய்யாதவனைப் போலே பாகுபாடுகென்கிறதற்கு அவதியென்னோ? என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - இவர்திறத் தில் இத்யாதி. நிர்விஷயப்ரமம் - நிராலம்பந ப்ராந்தி. (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

என்கோல் அம்மான் திருவருள்கள்? உலகம் உயிருந்தானேயாய்
நன்கேன் னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்தாடே நடந்துழக்கித்
தேன்கோள் திசைக்குத்திலதமாய்கின்ற திருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள் குன்றங்கைவிடான் நண்ணுவசுரர் நலியவே.

ஆ.—(என்கோலம்மான்.) - என்னுடைய ப்ரக்ருதியினுள்ளேபுகுந்து இவ்
வாத்மாவை ஊஜித்தருளுகையுமன்றியே ஸர்வஜமதிர்வரனுயிருந்தான்; என்னுடைய
ப்ரக்ருதிதன்னைபுகூடத் தனக்கு ஹோக்யமாகக்கொண்டு ஒருகண்ணமும் கைவிடுகிறி
லன்; இப்படி “என்னோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்கிடானதேசமேதோ?” என்று
தேடிக்கொண்டு, திருமலையிலே வந்துபுகுந்து, தான் கருதினபடியே அங்கே ஸம்ஸ்லே
ஷித்து ப்ரீதனாய், “இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிதே” என்று
கொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிரும் உடலும்போலே தனக்கு ஹோக்யமாகக்கொண்டு
கைவிடுகிறிலன்; என்னுயிரையும் உடலையும் திருமலையையும் அதுவித்து ப்ரீதனானான்;
ப்ரதிகூலர் இந்தஸம்ருத்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப்படும்படி ப்ரீதனானான்
என்கிறார்.

ஓ.—நாலம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாற
லாம் சிலமென்று திருமலையிலும் எம்பெருமானுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தை அரு
ளிச்செய்கிறார்.

[உலகம் என்று தொடங்கி] - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானேயாய் -
தானேயாய்ப்படி (அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனாய்), (அவ்வளவில் நில்லாதே),
நண்ணு - (தன்னையாப்ரயிக்கையில்) விழுஷ்ரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய-
நசிக்கும்படியாக, (தரைவிக்காமபதாந முகத்தாலே என்னைலலிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்தேடு
வாரோபாதி), ஞாலத்தாடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி - நடந்துமிகுத்து, தென் -
தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்கின்ற -
ஸிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை-திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிரு
க்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அதுஹவ்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான் -
(என்னைலலிக்கைக்கு அதுருபஸ்த்தலமென்று விருப்பிக்)கைவிடுகிறிலன்:(அதுவழியாக),
என்னுடலம் - என்ஸாரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறிலன்; ஆம்

ப.—அநந்தரம், என்ஸாரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையாலே திரு
மலையையும் ஆதரித்து, இரண்டுஸ்த்தலத்தையும் கைவிடுகிறிலனென்கிறார்.

(ஒருவனைப் பிடிக்கைக்கு ஊரைவனைப்பாரைப்போலே என்னைப் பெறுகைக்
காக), உலகம் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானேயாய் -
தானேயாய்ப்படி (அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனாய்), (அவ்வளவில் நில்லாதே),
நண்ணு - (தன்னையாப்ரயிக்கையில்) விழுஷ்ரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய-
நசிக்கும்படியாக, (தரைவிக்காமபதாந முகத்தாலே என்னைலலிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்தேடு
வாரோபாதி), ஞாலத்தாடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி - நடந்துமிகுத்து, தென் -
தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்கின்ற -
ஸிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை-திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிரு
க்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அதுஹவ்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான் -
(என்னைலலிக்கைக்கு அதுருபஸ்த்தலமென்று விருப்பிக்)கைவிடுகிறிலன்:(அதுவழியாக),
என்னுடலம் - என்ஸாரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறிலன்; ஆம்

மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய, திருவருள்கள் - உபகாரங்களான ஸீலப்ரகாரங்கள், என்கொல் - என்னுயிருக்கிறன?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனிபிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என் பக்கலுண்டாயிருந்துள்ள ப்ராஸாதாதிஸபத்துக்கு அவயி என்றோ? [உலகும் உயிரும்இத்யாதி]- ஸகல லோகங்களும் ஸகல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறோ? [நன்குன்னுடலம் கைவிடான்] - செருக்கர் நீசஸ்தீரீகள் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு மமதாவிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்துத் திருவுலகளந்தருளிற்று, தம்மைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார். ஸர்வஸூயாரணன் வ்யாபாரமாகையிலே ஸம்வந்யம் அறிந்தால் எனக்கென்னலாமிதே. இந்த்ரன்ராஜ்யம்பெற்றானாய்ப்போனான், மஹாவலி கொடுத்தானாய்ப் போனான். இவர் அத்தைத் தமக்கு என்றிருக்கிறார் [தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருளாக ஒரு வ்யாஜமாய், “ஆழ்வாரை அது ஹிக்கைக்கு ஏகாந்தஸ்யுலமேதோ?” என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்திக்குக்கு ஓர்ஆலாணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துநின்றான். [நங்கள் குன்றம்] - ஆஸ்ரீதருடைய ஸங்கேத ஸ்யூலம். [நங்கள் குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையிலிலே ஸூப்ரமாக ஆழ்வார் திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறுபத்து. [நண்ணஅசுரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலைபாடே அஸூரவர்டும் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலத மாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்கள் குன்றம் - நண்ண அசுரர் நலிப - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனிபிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிரயிஷ்ட்டாநப்ரம முண்டாமாகாதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்து படுகிறான்? [நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்தீரீ காற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கென்னுடலம்] - ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைக்

நாலாம்பாட்டு.—என்கொல் இத்யாதி. “நன்கென்னுடலம்கைவிடான் - திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம்கைவிடான்” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. பரிமாறலாம்நிலம் - ஸம்ஸ்யலேஷிக்கைக்கு யோக்யமானதேஸம்.

உத்தாஹலாஷணமென்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி. தம்முடம்பில் அவன் வ்யாமோஹம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸர்வேஸ்வரத்வம் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - என்னகுறை இத்யாதி. இப்படிக்கீட்டுபடுகிறன் - வ்யாமோஹம்பண்ணுகிறுனென்றபடி. “என்னுடலம்” என்றதற்கு ஹாவம் - செருக்கன் இத்யாதி. துவளுகை - உலருகை, “நன்கு” என்றதற்கு ஹாவம்-

கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை “நமக்குத்தந்ததிருமேனியன்றோ” என்னுள்ளிருந்து. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்] - “இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றோ நமக்கு உத்தேச்யம்” என்றிராநின்றான். என்னுடைய * அடங்கேழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசேத்ததோ என்னுள்ளிருந்து. [ஞாலத்துஇத்யாதி]- எத்தனைகாலமுண்டு அவன்இப்பேறுபெறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாரணான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே ஸேஷஹுதர்க்கு. இந்த்ரனுக்கு “ராஜ்யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், மஹாவலிக்கு “ஓளசார்யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், சிலர்க்கு “போன்பயந்தேன்” என்னவுமாய், அவர்க்கு “எனக்காகச்செய்தான்” என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தேன்கொள்இத்யாதி] - தேற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆவரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்களுக்குன்றம்] - ஆழ்ந்திருடைய ஸங்கேத ஸ்வரூபம். [நங்களுக்குன்றங்கைவிடான் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்]- திருமலையை ப்ராபகமாவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராநின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேச்யம், அதுபெறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணுவசுரர் நலியவே] - “நெடும்பகை தற்செய்யத்தானேகெடும்” என்னுமா போலே, இவன் இவ்விடத்தைவிடாதே வர்த்திக்க ஆஸூரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்துடே நடந்துழக்கி, தேன்கொள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் - நண்ணுவசுரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கொலம்மான் திருவருள்கள். (சு)

ஸ்ரீவேஸ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வராஹ்ராயத்தாலே நன்கென்கிறதென்றபடி. நன்றானவுடலமென்று ஸப்தார்த்தம். வார்த்தைதன்னைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வாரை இத்யாதி. “நன்கு” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - நன்றாக இத்யாதி. நன்றானவென்றத்தமானபோது, * உடலுக்கு விசேஷணம்; மிகுதியானபோது, “கைவிடான்” என்றதுக்கு விசேஷணம். “என்” என்று மமகாரதாவிதமானத்தை “நன்கு” என்னும்படியென்னென்ன - இவருடைய இத்யாதி. ஹலிதம் - என்னுடைய இத்யாதி. அதாவது - த்யாஜ்யமான லீலாவிஹிதி தஜீயத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேச்யமானாற்போலே, த்யாஜ்யமானஇவர் திருமேனியும் இவர் ஸம்வாந்ந்தாலே யுத்தேச்யமென்னுநின்றனென்றபடி. அடங்கேழில்சம்பத்திலில் - கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தில்; உலுபலிஹிதியிலுமென்றபடி. பாம்புசேத்ததோ - த்யாஜ்யம்ஸம்உண்டோவென்றபடி. இப்போது திருவுலகனந்தருளின அபதாநத்தைச் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - எத்தனைகாலம் இத்யாதி. ஞாலத்துடே நடந்துழக்குகிறதுஇவர்க்காகவோவென்ன - ஸர்வஸாரணன் இத்யாதி. “எனக்கெனக்கென்னலாம்” என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. சிலர்க்கு - திருமல்கையாழ்வார்க்கு. ஸங்கேதஸ்வரூபம் - அநுஹவஸ்வரூபம். இவரிடத்தில் வ்யாமோஹப்ரகாணத்திலே, “நங்களுக்குன்றம் கைவிடான்” என்கிறதென்னென்ன - திருமலையை இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார் இத்யாதி. திருமலையில் நிலைஇவர்க்காகவாகில், நண்ணுவசுரர் நலியும்படியென்னென்ன - நெடும்பகை இத்யாதி. நெடும்பகை - போக்கப்போகாத சத்ரு. தஜீசெய்ய - தான் செய்கிறத்தைச் செய்யவென்றபடி. “திருமலை ப்ராபகமும் ஆழ்வார் திருமேனி ப்ராப்யமும்” என்னுமிடம் தோன்றப் பாட்டுக்கவ்யம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - உலகுமுயிரும் இத்யாதி. “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்” என்றது - அநுவாதமென்று முந்தினவர்த்தம்; அநுவாதமானபோது, “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்று க்ரியை. இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமென்றிரண்டாமர்த்தம்; இப்போது, வ்யாக்யாநத்திற்படியேயங்கவ்யம்; “திருவருள்” என்று க்ரியை.

ஐந்தாம் பாட்டு.

நண்ணு அசுரர்+நலிவேய்த நல்ல அமரர்போலிவேய்த
எண்ணு தனகளேண்ணும் நன் முனிவர் இன்பந்தலைசிறப்பப்
பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடித்
தென்னுவேன்னும்என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே.

ஆ.—(நண்ணு.) - ப்ரதிகுலர் தறைப்படும்படியாகவும் தனக்கு நல்லரான அமரர் ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும் ஹோமோபகரணமாயுமிருந்த நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாயிருக்கச்செய்தே, இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ப ஸங்கல்பனாயிருந்த எம்பெருமான் தன்னாலும் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாதே வாங்கநஸாகோசரமான அபர்யந்தஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாக வேணுமென்று மநோரபியாநிற்கும் நன்முனிவர், “நம்முடைய மநோரபியாநி யான நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு விளையப்பெற்றேறும்; இனி நமக்கொரு குறையில்லை” என்றுகொண்டு நிரவயிகசிரிவ்ருதியை யுடையராம்படியாகவும், பண்ணார்பாடலான இன்கவிகளை எண்ணியிட்டுப் பாடிவித்து இக்கவிகளாகிற அம்ருத்ததைப் பருகிக் களித்து, அம்ருத்பாநம்பண்ணின வண்டிகள் போலே தென்னுதெனுவென்று திருமலையிலேநின்று பாடியருளாநின்ற நென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாயிலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை, தென்னு தென்னுவென்று நித்யமுக்த ரைப்போலே பாடாநின்றான் என்கிறார்.

[நண்ணு என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்க மாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அதுகூலர் இத்தைக்கண்டு ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், உலயவிலுதிடும் கூடினாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராத, இன்னம் மேன் மேல் நன்மைகளை வேணுமென்று எண்ணுகிற்கும் நன்முனிவர், “இதுவே அமையும், மற்றொரு ஸத்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும், [பண்ணார்பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்ணைசார்ந்திருந்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளை எண்ணிப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னைப் பாடி. [என்னம்மான்] - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாடுநவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலே ரஸிகனாய் ஆளத்திவையாநின்றனென்கிறார்.

நண்ணு - (ஹவத்விஷயத்தைக்) கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹ ராயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸாப்ரக்ருதிகள், நலிவேய்த - (இவ்வதிஸயம் பொறுக்கமாட்டாமல்) விராஸத்தையடையவும், நல்லவமர் - ஐத்திபரராய்க்கொண்டு அதுகூலரான தேவவர்க்கம், (மிகவுமுகப்பாலே), பொலிவேய்த - ஸம்ருத்தியை லலிக்கவும், எண்ணு தனகள் - அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனுடைய குணவிலுதிக்குமேலே இதுக்குமுன்பு எண்ண வறியாத அதிஸயங்களை, எண்ணும் - ப்ரேமத்தாலே ஆஸாஸியாநிற்கும், நல் - ஸ்நேஹயுக்தராய், முனிவர் - (அநுஹவசீலரான) முனிவர்கள், (கேட்டநலிவித்து), இன்பம் தலைசிறப்ப - ஆநந்திரிப்பரராகவும், பண் ஆர் - பண்கிறைந்த, பாடல் - இசையை

† 'நலிவேய்த' என்று சிலர் ஓதுவர்.

யுடைய, இன்கவிகள் - இனியகவிகளை, யானாய் - (தனக்குப் பரகாரஹதனை) நானாய்க் கொண்டு, தன்னை - (ஸ்தவ்யனாய்ஸ்தவப்ரியனான)தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க் கொண்டு தானேபாடி, திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலிருஞ்சோலையானாய்நிற்கிற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், (தன்மேன்மைபாராதே பாட்டில் ரஸாதி ஸயத்தாலே),தென்னுவென்னும்-தென்னு என்று ஆளத்திவையாநிற்கும்.நவீவு- நாசம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடேகலந்து தம்வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை ஆளத்திவையாநின்றான் என்கிறார். “நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்” என்கிறவளவன்றியே என் உக்திமாத்தரத்திலே களியாநின்றான் என்றுமாம்.

[நண்ணு இத்யாதி] - “விவரீதஸ்யபாலுரஃ” என்கிறபடியே - விபரீதரான அஸுரர்கள் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும், “கிட்டக்கட வேமல்லோம்” என்றிருக்கும் அஸுரவர்தும். “விஷ்ணுமகிவரோடேவ” என்கிறபடியே - அந்நய்ப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்ருத்தமாகவும். “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றாரிறே [எண்ணு தன்களெண்ணும்] - உலயவிலுதிருத்தனுக்கு இன்னம் விஷுதி வேணுமென்றும், அஸங்க்யாதமுணகனுக்கு இன்னம் முணம் வேணுமென்றும் மேன்மேலான எண்ணுநிற்குமவர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈஸ்வரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலைசிறப்ப] - “திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்ப்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல்] - பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலநுமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பண் மினுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கவிகள்] - பண்ணுக்கு ஆஸ்ரயமான கவிதானே இனிதாயிருக்கை. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரையிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்ரனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனும் பிதாவைப்போலே. [தென்னுவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்திவையாநின்றான். “வனததாபிமாயனாவஸு” என்று ஹவல்லாஹத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு ஸேஷஹதன் செல்லக்கடவத்தை, “சுவாக்ஷுநாடி” என்கிறதான் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்த பூர்த்திகுலைந்து சொல்லுகிறானிறே. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்வந்யமிதே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைக் கவிபாடுவித்த தேசம் திருமலையாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆந்நித்து ஆளத்திவையாநின்றானென்கிறார். “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்னுமளவன்றிக்கே என்னுத்திமாத்தரத்திலே களியாநின்றானென்கிறாரென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நண்ணு இத்யாதி. இவர்திருமேனியை விரும்புகிற ப்ரகாரணத்திலே திருவாய்மொழியைக்கேட்டு இனியனுகையைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; த்வேதா அருளிச் செய்கிறார் - அவன் தம்மோடே இத்தாதி வாக்க்யத்தவயத்தாலே; “மாயக்கவியாய்,” “தன்னைத் தானேதுதித்து” இத்யாதியாலே ப்ரஸ்துதமாகையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்றத்தைப்பற்ற - தம்மோடேகலந்து என்றது. பரிஹாராந்தரம் - நன்கென்னுடலம் இத்தாதி. அதாவது - திருமேனியெல்லாம் வேண்டாதே உக்திமாத்தரத்திலே களியாநின்றானென்றபடி. ஆளத்தியாவது - மாந்தருக்குப் பூர்வரங்கமான ஆராதம்.

* நண்ணுவசுரர்நலிவேய்த நல்லவமர்ப்போலிவேய்த எண்ணுதனகௌண் ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; “**வரி சூரணாய**” (பரித்ராணய), “**சுவிருஜமதஃவொயாய**” (அகிலஜகத்பத்ம போதாய)என்னுமாபோலே. [நண்ணுஇத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு வேறொரு கருவி யெக்கெவம்வேண்டாதே, அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் வேறென்று தேடவும் வேண்டாதே, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர்நலிவேய்த] - அவ்யபதேஸ்யனுக்கு அநந்தாத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு “இவன்என்செய்தானானு” என்றுகர்ஹித்தான் - “ஒரு மதினீ வாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஸநம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் பூராமாயண மென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரவந்யங்களுண்டாயிருக்க ” என்றானுப்த்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுருக்கும்படியான ப்ரவந்யமாய்த்து. “**விவரீதவ்யாஸாரஃ**” (விபரீதஸ்ததாஸாரஃ) என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸூர வார்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்பந்யமில்லையென்னவொண்ணாதே, “**பொரு ந்தோம்**” என்கையிறே யுள்ளது. [நல்லவமர்ப்போலிவேய்த] - “**விவஹ்சிவரொ டேவஃ**” (விஷ்ணுபக்திபரோதேவஃ)என்னக்கடவதிறே. †அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண் ணாதே தடிக்க. இவர்களுக்கு நன்மையாவது - ஹவத்ஹத்தராயிருக்கை. “தோண்டர்க் கமுதுண்ணச் சோன்மாலைகள் சோன்னை” என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்

நலிவேய்த - விநாசத்தை யடையும்படியாக. நலிவு - விநாசம். எய்துதகை - ப்ராபிக்கை. போலிவு - வ்ருத்தி. தலைசிறப்ப - மிகவும்அதிசயிக்கும்படியாக. மலிதம் - ஸ்துத்யனுடைய இத்யாதி. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் அநுகூலரக்ஷண ப்ரதிகூலநிரஸநங்களுக்கு ஹேதுவா யிருக்குமோவென்ன - பரித்ராணய இத்யாதி. ஸாதபரித்ராணதிகளுண்டாகிலிறே ஜமத்பத்ம போதம் வருவதென்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்-அகிலஇத்யாதி. “இன்பம்தலைசிறப்ப ” என்னுமவருக்கு ஹாவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. கருவி - ஸாபநம். அதாவது - ஆயுடம். திருவாய் மொழி ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-அவ்யபதேஸ்யனுக்கு இத்யாதி. எப்படி கர்ஹித்தானென்ன - ஒருமதினீ இத்யாதி வாக்யத்வயம். நெஞ்சுருக்கும்படி - நெஞ்சிடு படும்படி. அவ்யபதேஸ்யன் - க்ரிமிகண்டன். அநந்தாத்திலவன்- அவன்மகன். அநந்தாத்திலவன் அஸூரனோ? என்ன - விபரீதஃ இத்யாதி. “**அஹவதிதவஸுமௌகொகெஷு-கெஷ வசுஸூரவனவ** | **விவஹ்சிவரொடேவொ விவரீதவ்யாஸாரஃ**.” “**வரிசூர ணாயலாய-இநாம் விநாஸாயவஹ்ஸு-தாஸு** | **யஜ்ஜஸுஸூரவநாயுய ஸம்ஹ வாரிய-மெய-மெ**” இதி தீதாயாம். “ததொவ்ஜமதஃவொயாயயு-தவாந- நா | **கெஷகீவ-புஷ்யஸூரயா-கிவஹ்-த-கிவா-தநா**” இதி பஞ்சமேம்ஸே, ஸப் தார்த்தம் - பொருந்தாமையை இத்யாதி. “அசுரர்” என்னுதே, “நண்ணுவசுரர்” என்று விசே கித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. “உள்ளது” இழக்கைக்கென்றபடி. “நல்லவமார்” என்கிறதுஆராயென்ன - விஷ்ணுஃக்தி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. விவ ரணம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி. அமார் - அநுஹவபார். “அமார்” என்றபோதே ஹவத்ஹத் தரென்று வரித்தமானாலும், நல்லராகையாலே “அமார்” என்று ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலே புநருத்திதோஷமில்லை கருத்து. உண்ணாதே தடிக்கைக்கு இது யாரகமோவென்ன. தோண்டர்க்கு இத்யாதி. அவையேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. முனிவர் - மநசிவர்;

† அநுகூலரானவர்கள் என்று அடையவனைந்தான் பாடம்,

வெறு” (எதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று ஸாமநாமபண்ணுமாபோலே ; “சுவாக்ஷுநா ஷாஃ” (அவாக்யநாதர்) என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்சுமாய்த்து. [என்னம் மான்] - ஸுதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே ; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைப்பாலேத்த முக்கோட்டை. “பாட்டினாலுன்னையென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினாலுக்கண்ணபுரத் துறையம்மானே” என்று அவரைப்பாலேத்த முக்கோட்டையிறே அது. தாம்பாடினகலிக ளினினிமையை யநுஸந்தித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவென்று சொல்லலா யிருந்ததில்லை, இதுக்கடியென் ? என்றுபார்த்தார் ; அவன்தன்னெஞ்சிலே புதுந்திருந்து பாலேத்தானாயிருந்தது. “கண்ணபுரத்துறையம்மான்” என்று கலிபாலேத்த முக்கோட் டையைச் சொல்லுகிறார். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமுவுலகுந் தன
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியுழிதலையளிக்கும்
திருமால்என்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனும்காணுது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்த அம்மானே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) - த்ரைலோகம்பெல்லாம் தன்சிறுவயிற் றிலே வைத்து யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வஹவனாய், ஸ்ரீயஃபதிபாய், ப்ராஹ்மருத் ராதிகளால் அநவரதாலிஷ்டுத சரணயுகளனாய், தத்ஸமீஹிதமஸபாடினாய், ஸர்வேஸ்வர னாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையான், எனக்குப்பித்தனாய்என்னைப்பிரிகிறிலென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், ஸ்ரீயஃபதியானவன் திருமலையிலே சிந்தருளி என்னை யானுகையிலே மிகவும் வ்யாமுக்க்யனானான் என்கிறார்.

[செழுமுவுலகு என்றுதொடங்கி] - கல்பந்தோறும் அழகிய மூன்றுலோகத் தையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உத்க்ருஷ்டமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீயஃபதி. [சிவ னும்பிரமனும் என்றுமேலுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணுதே நிரதியாயலக்கியுத்த ராய்த் தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ப.—அந்தரம், ப்ராஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உபகாரகனாய் ஸ்ரீயஃபதியான வன், திருமலையில்நின்று என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்கு வ்யாமுக்க்யனாயிராகின்ற னென்கிறார்.

“தென்னு” என்கைக்கடி - “அம்மான்” என்றது. “யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித் திருமாலி ருஞ்சோலையான்” என்றதுக்குஹவம் - இவரை இத்யாதி. முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை. அது கவித்வாபாதகம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாட்டினால் இத்யாதி. அவரை - திருமங்கையாழ் வாரை. அது - திருக்கண்ணபுரம். அதுபோலே யிதுவுமென்றபடி. திருமொழி எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, “நாட்டினாய்” இத்யாதி. எடுத்தபாசரத்துக்கர்த்தம் - தாம் பாடின இத்யாதி. ‘நலிவெய்தும்படியாகவும், பொலிவெய்தும்படியாகவும், இன்பம் தலைசிறக் கும்படியாகவும், பண்ணாப்பாடல்’ என்றுதொடங்கி, ‘தென்னுவென்னும்’ இத்யந்வயஃ. (ரு)

சிவனும் - (ஜ்ஞாநாயிகளு) நந்தரனும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், காணுது - காணப்பெறுதே, அரு - பெறுதற்கரிதான, மால் - அகிஸயிதலக்தியை, எய்தி-உடைய ராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பரவ - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அருளைசந்த - (தன் நிரவயி)க்ருபையாலே அபேக்ஷிதப்ரஹ்மம்பண்ணின, அம்மான்-ஸர்வாதிகளாய், செழு - விலக்ஷணமான, முடிவுலகும் - ஜமத்தர்யத்தையும், தன் - அவ்யடிதவடனுஸமர்த்தனான தன்னுடைய, ஒரு - அத்விதீயமாய், மா - (அடக்கினவிடந் தெரியாமல் அடக்கவல்ல) ஸக்திமாஹாதர்யத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபுடையிலே, வைத்து - , ஊழியூழி - கல்பந்தோறும், தலை - தலையாக, அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், திருமால் - (இந்தஸேஷிதவரக்ஷகத்வங்களுக்கு உபபாதிமான) ஸ்ரியப்பதிவ்வத்தையுடையவன், திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடைய னாய்க்கொண்டே, என்னை - , ஆளும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெரும் பித்தன யிராநின்றான். ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்தயல்ப ஸங்க்யையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரியப்பதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்யனான என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யஊமியாகக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமுடிவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரையோக்யத்தையும் அத்விதீயமாய்ச் சிறிதானவயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரக்ஷிக்கும்.ப்ரளயாபத்தில் ஜமத்துக்குத் தன்னை யொழியச்செல்லாதாற்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியாயிருக்கை. [திருமால்]-ஸ்ரியப்பதி-[என்னையாளும் மால்]- என்பக்கல் பிச்ச ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்குமவன். ப்ரளயாபத்ஸவனாய் ஸ்ரியப்பதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய் நின்றான். [சிவனும் இத்தயாதி] - வ்ரஹ்மருத்ரர்கள் காணப்பெறுமையாலே நிரதிஸயஊக்தியுத்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புகழ், அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸ்ரியப்பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்யனான என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலைதனக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமுடிவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரையோக்யத்தையும். [ஒரு இத்தயாதி] - அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே

ஆறும்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலே இத்தயாதி. “ திருமால் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை-ஸ்ரியப்பதி இத்தயாதி.

“ செழுமுடிவுலகும் ” என்றுதொடங்கி “ திருமால் - சிவனும் பிரமனும் காணுது அருமாவெய்தி யடிபரவவருளையீந்தவம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால் ” என்றவயித்தர்த்தம் - திருமலைதனக்கு இத்தயாதி. “ சோலையானேயாகி ” - சோலையையுடைய னாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்றபடி. “ ஆளும் ” என்றது - அமுந் ப்ரத்யயம். ஆளுகைக்காகவென்றபடி. மாலையுடையவனென்னுதே “ மால் ” என்றதுக்குஊவம் - வ்யாமோஹம் இத்தயாதி. “ மா ” என்று - விபரீதலக்ஷணையாய், அல்பமானவென்றபடி. தலையாக - ஸ்லாக்யமாக. பதப்ரயோகத்.

வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத்தனக்குச்செல்லாதானயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரீயுபதி. [என்னையாளுமால்] - என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும்பிரமனும்இத்யாதி]- ப்ரஹ்மருத்ராதிக்கள், காணப்பெறுமையாலே நிரதிஸயலக்தியுத்தராயத் திருவடிகளை அடைவுகேட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே சடக்கரின்று அருளைப் பண்ணிக்கோடுக்கும் ஸர்வேஸ்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துநின்ற என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானான். (க)

ஏழாம் பாட்டு.

அருளையீஎன்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்
தேருள்கோள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந்தேவரும்
இருள்கள்கடியும்முனிவரும் ஏத்துமம்மான்திருமலை
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலையே.

ஆ.—(அருளையீ.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையை ஆஸ்ரயித்திறே வந்ததென்றுகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்துகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்ஸ்வாமியே என்னும் ருக்ஷீரனும், அவனிற காட்டில் அறிவுடைய வ்ரஹ்மாவும், இந்த்ரனும், ஷீவர்களும், ஜமுத்தில் அஜ்ஞாநாதகாரத்தைப் போக்கக்கடவ ருஷிகளும்.

[ஏத்தும் அம்மான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை, ஆக்மாவுக்கு ஹவத் கைங்கர்ய விரோபிகளான அவித்யாஷிகளெல்லாம் போக்கும் நிரதிஸப புருஷார்த்தமான மலை - திருமாலிருஞ்சோலையே.

ப.—அருந்தரம், தம்மை யங்கீகரிக்கைக்காக அவன் வந்துநின்ற திருமலையினுடைய வலைக்ஷண்யத்தைப் புகழ்த்தருளுகிறார்.

என்னம்மானே - என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே! அருளையீ - (உன்னுடைய) க்ருபையைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்கொண்டு, முக்கணம்மானும் - த்ரிணைத்ரனும்(ஸ்ஸ்வராலிமாசிபான) ருத்ரனும்,தேருள்கொள்-(ஸ்வஷ்ட்ருத்வாடி யுபயுக்தமான) ஜ்ஞாநாதிருணத்தையுடைய, பிரமனம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்ருஜ்யஜமுத் பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகணைஇந்த்ரனும்,தேவரும் - (த்ரயஸ்த்ரிம்ஸத்த்கோடி) தேவர்களும், இருள்கள் - (ஸ்வரூபபுருஷார்த்த விஷயமான ஜ்ஞாநா ஹவம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் முதலான) தமஸ்ஸுக்களை, கடியும் - புராணாடி யுபதேஸமுவத்தாலே போக்கக்கடவரான,முனிவரும்-பரமருஷிகளும், ஏத்தும்-

அக்கு ஹவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ ப்ரகரணத்துக்குச் சேர - அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே கடக்கரின்று என்கிறார். அடியில் அந்வயித்தத்தைப் பின்னையும் காட்டுகிறார் - எனக்கு இத்யாதி. (க)

ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்நானான, திருமலை - திருமலையாய், மருள்கள் - ப்ராப்திப்ரதிவாஸ்யகமான அவித்யாதி ஸகலப்ரமங்கலையும், கடியும் - போக்கக்கூடவதாய், மணி - நிரதிஸயலோக்யமாம்படி விலகாணமான, மலை - மலை, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைபென்று திருநாமமான, மலையே - திருமலையிதே.

இ—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார்.

[அருளையி இத்யாதி]—“என்ஸ்வமீ, என்பக்கவிலே க்ருபை பண்ணியருள வேணும்: உடையவனான நீபொகட்டால் வேறு புகலுண்டோ?” என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் ஆர்? என்னில், - லலாடநேத்ரனாய், ஈஸ்வராவிமாநியான ருத்ரனாய், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநப்ரஹ்ம ஜநகனான ஷீரஹ்மாவும். [தேவர்கோனும்]. - தேவர்களுக்கு அபயகாண இத்த்ரனாய், தேவந்த்ரன் என்று அவனுக்கு ஏற்றமான உத்கர்ஷத்தையுடைய தேவர்களும், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களும், இவர்களெல்லாரும்கூட ஏத்தும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இத்யாதி] - கைங்கர்ய விரோபிகளான அவித்யாதிகளைப் போக்குமதுவாய், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான திருமலை. திருமலையையொழியவே ப்ராப்யமுண்டு என்றிருக்கும் கினைவைப் போக்குமிடம் என்றுமாம். அதுதான் ஏதென்ன?—திருமாலிருஞ்சோலை மலையே.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அருளையென்பர்கள் - ப்ரஸாஹத்தைப் பண்ணியருளென்பர்கள். [என்னம்மானே] - நீயருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான நீயருள வேண்டாவோ வென்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆரேன்னில், - [முக்கண் இத்யாதி] - லலாடநேத்ரனாய் ஈஸ்வராவிமாநியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரஹ்ம ஜநகனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முஷன், தேவஜாதியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இத்த்ரன், தங்களை யுடையனாகை அவனுக்கேற்றமாம் படியிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து ஏத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து பகோகிடைக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள் கடியும் மணிமலை] - ப்ராப்யவிரோபியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததோன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்

ஏழாம்பாட்டு.—அருளையி இத்யாதி. “மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்றத்தைக் கடாசுதித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

“என்னம்மானே - அருளையி - என்னும் முக்கண்மமானும்” என்று கூட்டுவது, ஸ்வாமித்வத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தஹாவம் - நீயருளாதொழிந்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. தெருள்கொள் - தெருளையுடையவென்றபடி. ஸ்மர்த்தாக்களான - ஸ்மருதி கர்த்தாக்களான. பகோகிடைக்கும் - வெட்டிவிழுந்த காடுபோலே கிடக்கும். “மருள்கள்” என்று - அவித்யாதிகளாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - அதாகிந்து இத்யாதி. அதாகிறதென்

துத் தருமாய்த்து.இதெல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமலையே, (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்றலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே யென துடலே
அருமாமாயத்தேனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமே
ஒருமாரொடியும் பிரியான் என்னுழி முதல்வனெருவனே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.)-வீணந்தஸம்ருத்தி தானே தென்னில்; இதென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திருமலை தொடக்கமாகத் தானெழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஸம்ஸாரேஷத்தினால் ப்ரீதனாம்போலே, என்னுடைய அவயவங்களிலே ஒரோர் அவயவத்தோடுள்ள ஸம்ஸாரேஷத்தினாலே ப்ரீதனாய், என்னை ஒருகூணமும் பிரியில் ப்ரிக்கமாட்டுகிறிலன்; ஒருவனுடைய அலிநிவேஸமிருக்கும்படியே யிது! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அலிநிவேஸத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணுகின்றான் என்று அறுஸந்யித்து, அவனுடைய அலிநிவேஸம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவை தன்னையே பரிமணித்து-‘இவற்றை ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கவிலே அலிநிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?’ என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - “ஃஃ ரோயாடி-ராத்யா” என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கின என் ஆத்மா என்றவாறு.

ப.—அந்தரம், ‘திருமலைதொடக்கமான திவ்யதேசங்களோடொக்க என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் விரும்பி ஒருகூணைக்கேசமும் பிரிகிறிலன்; இவனெருவனாயிருக்கிறானே!’ என்று விஸிம்தராகிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், திருப்பாற்கடலே - திருப்பாற்கடலையும், (அவற்றோடொக்க), என்றலையே - என்தலையையும், திருமால் - “ஸ்ரீ பாலாய-பு” என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியாய்க் கொண்டிருக்கிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் - ஸ்ரமஹாமான, திருவேங்கடமே - பெரிய திருமலையையும், (அப்படியே), எனதுடலே - என்ஸார்த்தையும், அரு - துஸ்தரமாய், மா - அபிஸயிதையாய், மாயத்து - ஆஸ்ஸர்யமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸருஷ்டமான, எனதுயிரே - என்னுத்தமாவையும், மனமே - மநஸஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமே - க்ரியையும், ஒருமாரொடியும் - ஒருகூணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும், பிரியான்-பிரிகிறிலன், என்னுழிமுதல்வன் - என்னிலைக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹிதனாவன், ஒருவனே-ஒருவனாயிருக்கிறானே! கீழிலே

றது - மருங்கள் கடிக்கையாவதென்றபடி. மருள் - தெருள். ப்ராப்யாந்தர ஜ்ஞாநம்.மணிமலை - அழகிய மலை. ஸ்வயம்புருஷார்டுமான மலையென்றபடி. (எ)

காரங்கள் - எண்ணுதல், அவையே அஸ்யாரணமாய்படி. விரும்பினபடியாதலாயிருக்கிறது. நொடி - கூடினம்.

இ. — எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலை தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அவிநிவேசத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூடினமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படியிருந்தபடியென்?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்குத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றன்; பரமபதத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், என் ஸாரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றன். [திருமால் வைகுந்தம்] - 'ஸ்ரீ யாலாய-ஓ ஜம தூதி:' என்கிறபடியே அம்மிநுரத்துக்குத் தகுதியான தேசம். இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தன்னிருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு ஸத்ருஸமல்லாமையாலே தம்முடைய அவயவங்கள்தோறும் புக்கு அதுவியாநின்றான். [அருமாமாயத்து எனதுபிரே] - கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கி அசிக்கல்பமான என் ஆத்மாவிலே, அவதாரணங்களால் - "இதுவேயோ இவன் அவிநிவேசத்திருப்பது" என்று தோற்றம்படியிருக்கை. [ஒருமாதொடியும் பிரிபான்] - ஒருகூடினத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். [என்னுழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கல் அவிநிவிஷ்டனாகக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாதனான் அத்விதியன், ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப் போலேபாய்த்து, இவர் திருமேனியை ஒழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்ய காரணேஹபாவஸ்த்த சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்ஆயேநமாய்படியிருக்கிறவன் தன்னுடைய ஸத்தை என்ஸாரீராயேநமாய்படி பிராநின்றான்: இவனுமொருவனாயிருக்கிறானே!

எடு. — எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்கள்எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அவிநிவேசத்தை என் அவயவங்களிலேபண்ணி ஒருகூடினமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படியிருந்தபடியென்?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்தயாதி] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், இவருடைய உத்தமாங்குத்தையும் ஒக்கவிரும்பினன்; பூர்வையுண்டத்தையும், வடக்கில்திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வைகுந்தம்] - 'ஸ்ரீ யாலாய-ஓ ஜம தூதி:' (ஸ்ரீயாலார்த்தம்ஜமதூதி) என்கிறபடியே (அம்மிநுரத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக. இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்ஹங்களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையுடைய இவர்திருமேனியொன்றிலும் பண்ணாநின்றனென்றபடி. [அரு இத்தயாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மனோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவ'பாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிக்கே கூடினகாலமும் இடைவிடாதே ஸௌலரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு நில்லாநின்ற

எட்டாம்பாட்டு.—திருமால் இத்தயாதி. "அரு மாமாயம்" என்றுதொடங்கி "பிரியானுழி முதல்வனொருவனே!" என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - திருமலை இத்தயாதி.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் - ஆக இத்தயாதி. "நொடியும்பிரியான்" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம்-இவருடைய இத்தயாதி. அவதாரணத்தால் என்றது—"உயிரே, மனமே, வாக்கே, கருமமே" என்றவதாரணத்தா லென்றபடி. உயிரொன்றாதே, "அருமாமாயத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு

னய்த்து. [அரு இத்த்யாதி] - ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவ்யபதேஃமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்ஸமனாபிதேயிருக்கிறது. 'அரு' என்கையாலே - "பிரமாயாஹுரத்யயா" (மமமாயாதூரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவரிதாயிருந்துள்ள அசித்தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும். [மனமேவாக்கேகருமமே] - கீழ், இதுதன்னை ஒன்றாக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமொக்க எககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமான்மொடியும்பிரியான்] - ஒருகூணத்தில் எகதேசமும் பிரிகிறீன். ஒன்றில்கின்றும் ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுலவிக்கிறீன். [என்னுழிமுதல்வனொருவனே] - என்னிடத்தில் அலிகிவிஷ்டனாகைக்காக காலோபலக்ஷித ஸகலபதாரியங்களுக்கும் காரணமாவதான அத்வீத்யானவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகல சேதநாசேதங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்யகாரணோலயாவஸ்ய சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அபீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் ஸரீராயீநமாம்படி யிராநின்றான். [என்னுழிமுதல்வனொருவனே!] - + (என்பக்கலிலே யலிகிவிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடையபடியிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பெரிய ஈஸ்வரனென்கிறது; இவனும் ஒருவனே! என்கிறார்.

(அ)

ஹாவம்-ஆத்மவஸ்து இத்த்யாதி. "கருமம்" என்று - காயத்தை லக்ஷிக்கிறது. "மாமாயம்" என்றது - எல்லேகாணவொண்ணாத் ப்ரக்ருதியென்றபடி. "அரு" என்றதுக்கர்த்தம் - அருவேன்கையாலே இத்த்யாதி. கீழே "எனதுடலே" என்றுவைத்து, திரியவும் "கருமம்" என்பானென்? என்ன - கீழ்இதுதன்னை இத்த்யாதி. அதாவது - கீழே, கரணஸஹிதமான அவயவியைவிரும்பினபடி சொல்லிற்று; இங்கு, கரணங்களையும் அவயவியையும் தனித்தனியே விரும்பினபடி சொல்லுகிறதென்றபடி. ஒன்றாக - ஸமமாக. நொடி - கூணம். மா - அதில்கைதேசம். தமிழர், "மானொடி" என்று - நொடியில் அஷ்டமாம்ஸமென்பர்கள். மலிதம் - ஒன்றில்கின்றும் இத்த்யாதி. "என்னுழிமுதல்வன்" என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சபலனையே இத்த்யாதி. "ஒருவனே!" என்றதுக்கர்த்தம் - இவனும் இத்த்யாதி. "உயிரே" இத்த்யாதி சதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யங்வயிப்பது. இரண்டுதிருமலையைச்சொன்னது - உகந்தருளின நிலங்களைல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்றுதொடங்கி "எனதுடலே, அருமாமாயத்தென்னுயிரே - ஒருமானொடியும்பிரியான்; மனமே - ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்று, "உயிரே" இத்த்யாதிசதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யங்வயித்து, "என்னுழிமுதல்வனொருவனே" என்று அங்வயமாதல்; அன்றிக்கே, "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்று தொடங்கி "என்தலையே - ஒருமானொடியும்பிரியான், திருமால் - எனதுடலே - ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்றுதொடங்கி, "ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்றத்தை எல்லாவற்றிலும் அங்வயித்துக்கொண்டு, 'என்னுழிமுதல்வனொருவனே' என்றங்வயமாதல். "மலையே, திருப்பாற்கடலே" இத்த்யாதி ப்ரதம விஜித்தியையெல்லாம் த்வீதீயையாக்கி, மலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்று இப்படி முடியச்சொல்லிக்கொள்வது. அருமாமாயத்தேனதுயிர் - கடக்கவரிதாய் மஹத்தாய் அபரிச்சிந்நமாய் ஆஸ்சர்யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்கருஷ்டமான என்னுத்தமாவையு மென்றபடி. "ஒரு - நொடி - மாவும்பிரியான்" என்றங்வயிப்பது. ஒருகூணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும் பிரிகிறீன். நொடி - கூணம்.

(அ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊழி முதல்வன் ஒருவனேயென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோற்றத்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கேடுத்துமலும்
ஆழிவண்ணனென்னம்மான் அந்தணிநிசுமாலிருஞ்சோலை
வாழிமனமே ! கைவிடேல் உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டே.

ஆ.—(ஊழிமுதல்வன்.) - 'நமக்கு இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையாலே வந்த ஸம்ருத்திகிடாய், நெஞ்சே! இனி, திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்' என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, "இவ்வாத்மாவினுடைய நிகர்ஷம்பாராதே இத்தோடே கலந்தருளினையாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த ப்ரக்ருதியில் அலி திஸ்வஸத்தை விட்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; ஆனபின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துக் சொல்லி, தம்மை ஸாரீரமாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகவேணு மென்றிருக்கிற எம் பெருமானுடைய அலி திஸ்வஸத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கி என் னைக் கொடுபோகவேணும் என்கிறார்.

[ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பஃபார்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அடிவிதீயனாய், கல்பந்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாடிகளைப்பண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே மத்ஸ்யரஸ்வலாவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய ஸ்ரமஹரமான திருமாலிருஞ்சாலையை, மகஸ்ஸே! கைவிடாதே கொள். 'வாழி' என்று - மகஸ்ஸை ஸ்ராவிக்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஸாரீரப்ராணாதிருபமான ப்ரக்ருதி ஸம்வந்ய விராஸத்தை ஸம்வதித்தருள வேணும்.

ப.—அந்தரம், ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாடி ஹேதுஹதனான ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ஸாரீராதிகளை விரும்பினபடியைக்கண்டு அதனை விடும்படிக்கிடாக, "அவனெழுந்தருளிநிற்கிற திருமலையை ஆஸ்ரயி: ஒருகாலும் கைவிடாதே கொள்" என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல்வனொருவனே - ஒருவனே காரணஹதனாக, என்னும் - "வாகுலேவ" என்று காரணவாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன் - அத்விதீயனாய், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யதுகூல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே - தன் ஸங்கல்பகதேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெடுத்து - ஸம்ஹரித்து, உழுவும் - இதுதானே யாத்ரையாக நடத்தும், ஆழிவண்ணன் - அபரிச்சிந்ந ஸ்வலாவனாய், என்னம்மான் - இந்த ப்ராப்திமுசத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, அம் - ஈர்ஸரீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சாலையை, மனமே - நெஞ்சே! உடலும் உயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹப்ராணாதிகள், மங்க - மங்குப்படியாக, ஒட்டு - செறிந்து ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்; கை

விடேல் - நம்கார்யம்செய்து முடிக்குந்தனையும் கைவிடாதே கொள் ; வாழி - இத்தாலே நீ வாழ்வாயாகவேணும். ஆழிவண்ணென்று - அபரிச்சிந்தனையோக்யமான விக்ரஹத் தையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து: திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸாரீரமாகப் பரமபடித்திலே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிற வனுடைய அலிநிலேஸாததைக் கண்டு, இந்த ஹேபமான ப்ரக்ருதியை நீக்கிக் கொண்டு போகவேணுமென்கிறார்.

[ஊழி இத்யாதி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹத னைவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்விதீயன்; "ஹதேவ ஸொஜேஷி ஸ்ருவீக்ஷ". ஸகல லோகங்களையும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைக தேஸத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில்விடாதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணி, இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாதே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற மம்ஹீர ஸ்வஹாவனாவன் என்ஸ்வாமி. கடல்போலே ப்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் எடுத்தவன் என்றுமாம். சீர்ஸரீயமாய் ப்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - நான்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிடுக. நமக்குஇஸ்ஸம்பத்துக் கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு அத்தைக் கைவிடாதேகொள் என்றுதிருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்ய; அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதேகொள்" என்று அருளிச்செய்ய, "இந்நிர்வஃயத் தைத் தவிர்த்தருளவேணும்" என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஸாரீர ப்ராணாஹி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யவிரஸத்தை ஸம்வதித்தருளவேணும்; திருமலை போலே உத்தேஸ்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான ஸாரீரமும் ப்ராணனும். 'மங்க வொட்டு' என்கையாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராரப்ய கர்மத்தாலன்று, ஹமவதிச்சையாலே என்கிறது. "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்றாரிறே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமொருவன்]-காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹததனைவனொருவனுமே என்று "ஹதேவ" (ஸதேவ) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே ஏறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்கிடர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணாவஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னயீநாமம்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊழி இத்யாதி. "அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலவாழிமனமே" இத் யாதிகளைக் கடாஹித்தவதாரிகை-நமக்கு இத்யாதி. இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் என்றது-நாம் அவனைப் பெறுகிற அதிஸயமெல்லா மென்றபடி.

"என்னும்" என்றது - ப்ரமாணப்ரஸித்தி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹவம் - கார்யாகார மான் இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் ஹவீதம் - காரணாவஸ்த்தையில் இத்யாதி. "தன்னுள்ளே

படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னயீநமாம்படி யிராநின்றான். காரணவஸ்த்தையிலு
ஸத்தையைநோக்கிவிட்டால் பின்னையோதான் இவை தன்னேத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகி
றது. [உலகெல்லாமித்யாதி] - நாமரூபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னேத்தான் தங்கள்
கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றய்த்து என்னென்னில்;-எல்லா
அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறான். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில்
இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸத்தியில்லாதப்போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்க
மாட்டானா யிராநின்றான். [ஆழிவண்ணன்] - மம்ஹீரஸ்வஹாவனென்னுதல்; கடல்
போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவ
னென்னுதல். [அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை] - அவனுக்குங்கூட ஈர்ஸநீயமாய் ஸ்ரம
ஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - நெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிற ஸம்ருத்தி
யுனக்கு மாறுதீகே. அவன் இப்படி நம்பக்கவிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்
திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநினையாதேகிடாயென்
கிறார், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து “ஆழ்வா
ரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அத்தை ஒருகாலும்விடாதே
கிடாய்” என்றான்; ‘பிரானே, அங்கனெண்ணுது, இத்தைத்தவிரவேணும்’ என்று நிர்ப்
பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] - ஸாரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசைய
வேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமா
யிருப்பதொன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். ‘மங்கவொட்டு’ என்கையாலே
இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராரப்த ஸேஷத்தாலல்ல, ஹவ
ஹிப்ராயத்தாலே” என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈஸ்வரன்பற்றிவிடேனென் றிருக்கை
யாலே யிருந்தாரென்கிறது; “உடலம்கைவிடான்” என்றாரிறே. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய

நங்கள்கோனே!யானேநீயாகிஎன்னையளித்தானே!

பொங்கைம்புலனும்பொறியைந்துங் கருமேந்திரியம்ஐம்பூதம்

இங்கு இவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மாணங்காரமனங்களே.

படைத்து” என்றதுக்கர்த்தம் - காரணவஸ்த்தையிலு ஸத்தையை இத்தாதி. “காத்துக்கெடுத்துப்
பூ” என்றதுக்கர்த்தம் - நாமரூபங்களை இத்தாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரளயாத்யாபத்துக்
களில் இத்தாதி. வண்ணம் - ஸ்வஹாவமும், நிறமும். “என்னம்மான்” என்றதுக்கு ஹவம் -
என்னெஸ்ஸாரத்தல் இத்தாதி. “வாழி” என்றதுக்கர்த்தம் - நெஞ்சே நாம் இத்தாதி. “கை
விடேல்” என்றதுக்கர்த்தம் - அவன்இப்படி இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனும் இத்தாதி.
பத்தாம்பாட்டில் “நங்கள்கோனே” என்கிற ஸம்போதநத்தை “உடலும்உயிரும்மங்கவொட்டு” என்
கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இத்தால் மலிதம் - இதுஅத்திருமலை இத்தாதி. இப்போது
“மங்கவொட்டு” என்றதுக்கு ஹவம் - மங்கவொட்டென்கையாலே இத்தாதி. “ஹவஹிப்ரா
யத்தாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈஸ்வரன் இத்தாதி. இப்படி யவன்விடானேவென்ன -
உடலம் இத்தாதி. என்னம்மானுடைய அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை யென்றபடி. (க)

† ‘ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்’ என்று அரும்பதவ்யத்திலும் பாடமாகக் காண்கிறது.

ஆ.—(மங்கவொட்டு).—தாம் இப்படி ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ள லோஹத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை யாடிரியா திருக்க; அவனுக்கு இதினுடைய ஹேயதையை ப்ரஹ்மிப்பித்து, இந்தஹேயமான ப்ரக்ருதியில் அலிநிவேஸத்தை அவஸ்யம் விட்டருளவேணுமென்று பின்னையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்யிக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுண்டானஸம்முத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையை ஆடிரியாவிட்டவாறே, சதுர்விம்ஸாதி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[மங்கவொட்டு உன்மாமாயை]—ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாலிருஞ்சோலை என்றதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துநின்று எங்களை அடிமைகொண்டு ஒருவன் தனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் அதுகூறும் பண்ணினவனே! [பொங்கைம்புலன் என்றுமேலுக்கு] - அதுஹித்தவர் கள் தங்களுக்கு உரியான்றிக்கே விக்குதரம்படியான ஐந்துவிஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாஸகமான ஜ்ஞானேந்திரியங்களும், கர்மேந்திரியங்களும், ப்ருயிவ்யாடிஹூதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இதினுடைய விகாரமான மஹார், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயைபை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை ஆஸ்ரயித்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய அத்யலிநிவேஸத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேயதையைப்பரிமுணித்து, எவம்ஹூதையான உன்னுடைய மாயை நசிக்கும்படி யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணி, நங்கள்கோனே - என்போல்வார்க்கு ஸ்வாமிபானவனாய், யானேநீயாகி-நானே எனக்கு பரிஹரித்துக்கொள்ளுமாபோலே வேறுபாடற நீதானேயாய், என்னை -, அளித்தானே - ரக்ஷித்தவனே! பொங்கு - (ஹோக்யதையாலே) கிளர்ந்துபுலப்படுகிற, ஐம்புலனும் - ஸப்போதிவிஷயங்களைந்தும், பொறிபைந்தும் - (அதிலேயகப்படுத்துகைக்குக் காரணமான) நேத்ராஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மேந்திரியங்களைந்தும், ஐம்பூதம் - ஸப்தாத்யாஸ்ரபமாயும் இந்திரியாஸ்ரய ஸாரீராய்ஹமாயுமுள்ள ப்ருயிவ்யாடிஹூதங்களைந்தும், இங்கு- ஸம்ஸாரரூபையில், இ உயிர்வய் - ஜீவனோடே அத்யந்தஸம்ஸருஷ்டமான, பிரகிருதி-மூலப்ரக்ருதி, மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம்-அலிமாந்ஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பரூபமான மநஸ்ஸு, (ஆகிற) , உன் மாமாயை - உன்னுடைய அத்யாஸ்ரயமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களானதுகள், மங்கவொட்டு-மங்கும்படி இசைந்தருளவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்யிக்கச் செய்தேயும், ஹேஹத்தில் ஸம்முத்தாலே தம் வார்த்தையை ஆடிரியாவிட்டவாறே, இதினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ ஷர்யித்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. “த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தபின்பு உம்முடைய ஸரீரத்தை நீரே உபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ, நம் இசைவென்?” என்ன, - ஸர்வஸக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஸக்தனானான் அவிழ்க்கவோ? “ஃஃ கோபா ஹுரத்யா” என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இத்தயாதி] - பரமபதும் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துகின்ற எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாகி என்னை யளித்தானே] - என் அலிஸந்யியை நீ யுடையையாய் என்னை ரக்ஷித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என் திறத்தில் பரிவனாய் ரக்ஷித்தவனே! இப்படி கிர்ஷ்நரூபத்தவிடத்திலும் அவன் அநாஹரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யமென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார். சேதநன் கர்மத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதாற்போலே, இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணவொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைம்புலனும்] - சேதநனை விக்குத னும்படி பண்ணுகிற ஸர்வ ஹுதன் ஐந்தும். [பொறியைந்தும்] - வறைநாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்துமா போலே ஸர்வ ஹுதனிலே மூட்டுகிற ஸ்ரோத்ராஸிகள் ஐந்தும், கர்மேந்தூரியங்கள் ஐந்தும், ப்ருபிவ்யாஹுதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹார் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்களென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

௭௮.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக் குப்பு ஆவோரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி - “சாந்த்யூசுவார் பரணியையு டைத்தோபூசுவது? இதேன்சொன்னீரானீர்!” என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

[உன்மாமாயை - மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ ஷர்யித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவிலை. “த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய ஸரீரத்தை நீரே யுபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ? நாம் இசையவேண்கேறதேன்?” என்ன; ஸர்வஸக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஸக்தனானான் விடவோ? - “ஃஃ கோபா ஹுரத்யா” (மமமாயாதூரத்யா) என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே] - பரமபதும் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பின்னையவ்விருப்பிலே என்னையறழ்த்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துகின்ற என்னுடைய சேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய சேஷித்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேநீயாகியென்னையளித்தானே] - என் அலிஸந்யியை நீயுடையையாய் என்காரி

பத்தாம்பாட்டு.—மங்கவொட்டு இத்தயாதி. திரியவும் “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கவ தாரிகை-இப்படி இத்தயாதிகவ்யத்ரயம். ஆனைக்குப்பு-சதாங்கம். அதுக்கடி-கேளா திருக்கைக்கடி.

“மா” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருவராலும் இத்தயாதி. “உன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - த்யாஜ்யம் என்று இத்தயாதி. அப்படிவிடப்போகாதோ வென்ன-மமமாயா இத்தயாதி. தேஹநிருத் தியை ப்ரார்த்திக்கிறவிடத்திலே “திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே” என்றதுக்கு ஹாவம்- பரமபதம் இத்தயாதி வாக்யத்வயம். “திருமாலிருஞ்சோலை” இத்தயாதிக்கு ஹாவந்தாம் - திருமலையிலே இத்தயாதி. அதாவது - திருமலையிலேவந்துகின்ற உன்சேஷித்வத்தை யறிவித்து நீ ப்ராப்தியையும் பண்ணித்தரவேணுமென்றபடி, என்ன ஹிஸந்யியைநீயுடையையாய் என்றது - நான்

யம் செய்யக்கூடவ நீ, இப்போது நான் இரக்கவிருக்கிறதென்? நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இது க்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றே என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென்? என்ன;— “நான் பேசாதிருக்கிறேனல்லேன்: நீர் ஹேயமென்று சொல்லுகிற இதுதான் நமக்கு உபா டேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாடேயவிலா மும் பண்ணமாட்டேகிறிலோம்; அறிந்த நீர் ஹேயமென்கிறதுதன்னை எனக்கு இன்னதென்று சொல்லீர் நான் கழித்துத்தர” என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவேன்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கைம்புலன் இத்யாதி] - “உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா - முணர்வைப்பெறுவூர்ந்து” என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார். ஒருகர்மம் செய்து செய்யமாட்டாமைபில்லையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலுமன்றிக்கே இதுநிலைநிற்குமிறே. சேதநரைத் தந்தாமுக்கு உரியால்லாதபடி விக்ருதராம்படிபண்ணவல்ல ஸப்தாஹுகள்ஐந்தும், † வறுநாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப் படுத்துமாயோலே இச்சேதநனை அவ்விஷயங்களிலேகோடோய் மூட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், ப்ருச்சியாஹுகள், கார்யாவஸ்த்தமான சிஹ்வஸ்து வைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன் னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு. காரணாவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தரார பந்மனாகையிறே கார்யமானாகையாகிறது. (க0)

எனக்கு நன்மைபார்க்கும் நினைவை நீயுடையயா யென்றபடி. “என்னையளித்தானே” என்ற ஷக்கர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்யாதி. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் என்றது - “மங்க வொட்டு” என்றத்திக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. இவருடைய ஜ்ஞானவைஸ்த்யத்திலே ஈடுபடு கிறார்-உணர்வும் இத்யாதி. கர்மவஸ்யராகையாலே இவர்க்கு அவன் அறிவிக்கலாம்; ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இவர் அறிவிக்கவேண்டுவானென்னென்ன - ஒருகர்மம் இத்யாதி. கர்மத்துக்கு மீட்சியுண்டு; வ்யாமோஹத்துக்கு மீட்சியில்லை என்று கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாமோஹத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய் கிறார் - அதுபோலும் இத்யாதி. ஆக, வ்யாமோஹத்தாலே அவன் அறியாதிருக்க இவர் தெரிவிக்க வேண்டிற்று என்றுகருத்து. பொங்குதல் - கிளம்புதலாய், விக்ருதராம்படி பண்ணவல்ல என்ற படி. வறுநாற்றம் - வறுத்த த்ரவ்யநாற்றம். சில பதார்த்தங்களை - பெருச்சாளி முதலான வற்றை. இங்கு - ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வுயிர் - கார்யாவஸ்த்தமான சிஹ்வஸ்து. ஏய்கை - பொருந்துகை. “மாமாயை” என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமதொழிய, ஸரீரத்தைச் சொல் லுமோவென்ன - காரணாவஸ்த்தமானது இத்யாதி; ஆகையாலே சொல்லலா மென்றபடி. “இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி” என்று - மூலப்ரக்ருத்யம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “மாமாயை” என்று - ஸரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. ‘திருமாவிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே, யானேநீயாகி என்னையளித்தானே, பொங்கைம்புலனும்’ என்று தொடங்கி, ‘மாணங்கார மனங்களான - உன் மா மாயையை - மங்கவொட்டு’ இத்யவ்யம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

மானங்காரமனங்கேடஐவர்வன்கையர்மங்கத்
தானங்காரமாய்ப்புக்குத் தானே தானையானைத்
தேனங்காரப்பொழில்துருகூர்ச் சடகோபன்சோல்லாயிரத்துள்
மானங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே.

ஆ.—(மானங்காரம்) - நான்சொன்னபடியே செய்தருளும் ஸ்வாவன வாரே; தனக்கத்யந்தம் அலிமதமாயிருந்த இப்பர்கருதியில் அலிநிவேஸத்தை விட்டருளி பெரியசெருக்கோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமான் என்னோடுகலந்து பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச்சொல்லுகிறதாய், எம்பெருமானைப் பரதிபாதித்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், பெரியகளர்த்தியோடே யெழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையைப் பரதிபாதிக்கிறதென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலைமேல் சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானங்காரம் என்றுதொடங்கி] - மஹார் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்கள் கெடும்படியும், பெருமிக்கையுடைய ஐத்திர்திரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத் தான் அலிமாதியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அலிமாதத்தைத் தவிர்த்தவனை. [தேனங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு] - வண்டுகளினுடைய களிப்பையுடைய பொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், மஹாஹங்காராஹ ரூபமான பர்கருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிறந்த இத்திருவாய்மொழி என்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவர்த்தித்தபடியே ஈஸ்வரனுடைய விரோயிரிஸநோத்யோகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மானங்கார மனம் - மஹாஹங்கார மந்ஃபரமுலமான ஸரீரஸம்வ்யயம், கெட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரஸுலமான, ஐவர் - இந்திரியங்களைந்தும், மங்க - (ஸ்வவிஷயங்களோடே) மங்கிப்போம்படியாகவும், தான்ஆங்காரமாய் - தானே பெரிய அலிமாதத்தையுடையனாக்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானே தானையானை - என்னுடைய தானையாய் ஆத்மீயமும் தானையானவனை, தேன்ஆங்காரம் - வண்டு களுடைய செருக்கையுடைத்தான, பொழில்-பொழிலையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல்லாயிரத்துள்-அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள், திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே - திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கேயான, இவைபத்தும்-, மானங்காரத்து - மஹாஹங்காரோபலக்ஷித ஸமஸ்தவிரோயி நிவ்ருத்தியிலே தாத் பர்யம். இப்பத்தும் அப்பஸித்தார்த்து மஹாஹங்காராடிகள் தானே கழியுமென்று கருத்து. இது, அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மாணங்கார மனம்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்கிற இவை கெடும்படியாக; இது ஸரீரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர்மங்க' என்கிறது - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிசங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிடுக்கர். விரோயிபேர்கைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன, —தன், திரிஷ்யத்தைத் தவிர்தான் என்கை. [தாணங்காரமாய்ப் புக்கு] - எனக்கு அலிமாநியாய்ப் புகுந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனாய்க் கொண்டு புகுந்து என்னுதல். [தானே தானே யானானே] - ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்கு உண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அலிமாநியானவனை. [தேனங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அலிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மாணங்காரத்து இவைபத்தம்] - மஹாஹங்காராடி ரூபமான பரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேசியமாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்ன விடம் ஆதுஷங்கிகம்.

ஈடு.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

[மாணங்காரமனம்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைபரக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்கையர் மங்க] - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிசங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர் - பெருமிடுக்கர்.) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; - இதில் பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறேமென்னத் தீருமிறே. அவன் "செய்கிறேம்" என்று தலைதுலக்கினால் பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான்இத்யாதி] - தான் எனக்கலிமாநியாய்ப் புக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கென்னுதல். [தானேதானேயானானே] - ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்குண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே யலிமாநியானவனை. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்குஅலிமாநி

நிமமம்.—மாணங்காரம் இத்யாதி. "மாணங்காரத்துஇவைபத்தம் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹத் இத்யாதி. மஹாஹங்காரவிஷயமான என்றது - மஹாஹாடிபேரஷ்ட ப்ரதிபாடிசுமான் வென்றபடி.

'ஸப்தாதிசங்களுக்கும்' என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே - தடிர்ஸ்யங்களான ஸூத்ரங்களும் தத்க்ராஹங்களான ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் சொல்லப்படுகிறது. 'கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும்' என்கிறபாடமுண்டானபோது, "ஐவர்" என்று ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை - பின்னையவன் இத்யாதி. பின்னையென்றது - இவர் "மங்கவொட்டு" என்று பார்த்துத்தபின்புஎன்றபடி. இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்றத்தித்ததுக்கு அவன்சொன்னதென்னென்னில் என்றபடி. இதில் இரத்தத்திருமேனியில், தவிருகிறேமென்ற மாத்ரத்திலே திருமோவென்ன - அவன் செய்கிறேமென்று இத்யாதி. தானேனக்கலிமாநியாய் - தானென்காரயத்துக்கெல்லாம் நிரவாஹகளுயென்றபடி. "தானேதானே" என்றவிபலைக்கர்த்தம் - ஆத்மாத்மியங்களில் இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மியத்துக்கும் தானேயலிமாநியென்றபடி. இதுக்கு - பரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்திக்கு. "தாணங்காரமாய்ப்

† கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் என்பது இல்லாமலும்பாடமுண்டு என்பது அரும்பத்தாலேற்படுகிறது.

யும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனாங்காரமித்யாதி] - வண்கேளினுடைய அலிமா
நமேயான பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்
திலும், மஹாஜாதிருபமான பரக்குதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்;
பெரிய செருக்கோடேசொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] -
திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில்
கல்பகதருவைச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதெய உத்தேசம்யமாகக் கடவ
திறே; “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே” என்றும் சொன்னார்களிறே.

புக்கு” என்றதனிரண்டாமர்த்தம் - இவர்விரோதநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறோமென்கிற கர்வத்
தோடே புக்கென்றபடி. “புக்கு” என்றது - இசைந்தென்றபடி. “மானாங்காரத்திவைபத்தம்”
என்றதனிரண்டாமர்த்தத்தில், மஹத்தவம் - அஹங்காரவிசேஷணம். செருக்கோடே சொன்ன
என்றது - விரோயி நிவ்ருத்திக்காகச் செருக்கோடே சொன்னவென்றபடி. அவதாரணர்த்தம் -
திருமலைவிஷயமாக இத்த்யாதி. “தானேதானேயானைச்சொன்ன” என்றிருக்க, “திருமலை
விஷயமாக” என்பானென்னென்ன - அழகரை இத்த்யாதி. இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்
னென்ன - திருமலையிலுள்ளதெல்லாம் உத்தேசம்யமோவென்ன - எம்
பெருமான் இத்த்யாதி. பெருமான்திருமொழி, “உம்பருலகு” இத்த்யாதி. என்றயானைவனுடைய
ஸ்வரவ்யம்யமான திருமலைமேலேயுள்ளது ஏதேனுமொரு பதார்த்தமாகவும் அமையுமென்றபடி. ஆக,
இவர் “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கு அவன்செய்த தென்னென்ன; “மானாங்காரமனங்கெட ஐவர்
வன்கையர்மங்கும்படியாகத் தானாங்காரமாய்ப் புக்கு” என்கையாலே - பரக்குதிஸம்வந்தம் நிவ்ருத்
தியைப்பண்ணித் தருகிறோமென்று தலைதுலக்கினு நென்றபடி. “வன்கையரான - ஐவர்” என்
றவயிப்பது. பரவலரான இந்தரியங்கள் ஐந்தையுமென்றபடி. தேன் - வண்டு. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி.-- சுலலிநுமெவெய்யோலிதி ஸுஸாரீர
வொலு கதொஷுமெய்யிததுஜெநவயாபாடி | ஸாடியோ விசேஷுமெய்யிதது
ஹரிந்தீயெ ஸீமெய்யிவ்வொ ஸவதொ தீஜ ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.-- (செஞ்சொற்களிகள்) --
கதொஸாஸுலவாவாஜெயமத்தயா, ஸஸுதளபுரககா, தாஜிகா, தவ
ஹிதாஜாநுமத்தயா, ஸஸுதளகதபுலாவாசு | சுவடிநுய்யபொமா,
ஹிவியஸவியஸாநவதெநதெவஸுநீரநதொடாஸுநதவரிசுரவிகு
யொலுஜொடி ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

செஞ்சொற்பரந்தனதுசீராருமேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சதலைக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்திறல்மாறன்மதிரு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானுந்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.) - “இப்படி யலி திவிஷ்டனாய்க்கொண்டு என் னோடுகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று எம்பெருமானைக் கேட்டால்; அங்ஙனே அலிநிவிஷ்டனாயிருந்தஅவனாலும் பரிக்குலுப்தமான ஹேதுக்களிலொரு ஹேது வும் என்பக்கலுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது; இனி என்பக்கலில்லாத ஹேதுவை என்பக்கலிலே அய்யாரோபித்துச்சொல்லப்பார்க்கலும்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், “தன்னைப் பெறவேணுமென்னும் இச் சாலேஸமுமின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுமின்றிக்கே அதுக்கு மேலே அஸஹ்யாபசாரவஹுளாய் மிகவும் விஷயங்களையே உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொய்நின்றனானத் தொடங்கி இவ்வளவும்வர மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்பக்க லிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி இப்போது என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் பண்டு என்னைப்பொகடுகைக்கும் காரணமென்?” என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடு போகையிலேவிரைகிற எம்பெருமானே ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் நிருத்தரானயிருந்த வாறே, “நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்” என்று அய்யாவலித்து, அதுக்கடி யான நிஸ்ஸீமமான அவனுடைய க்ருபாபிண்ணங்களை மிகவும் அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழே தாம் அபேக்ஷித்தபடியிலே ஈஸ்வரன் கார்யம்செய்வதாக அறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, “இப்படிநம்பக்கல் வ்யாமோஹம்பண் ணுகைக்கும் நாம் அபேக்ஷித்தகாரியம் செய்யும்படி பாதந்தரணுகைக்கும் நம்பக்கலொரு ஹேதுவில்லை; நிர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயீகரித்தருளினுமெனத்தனை” என்று அறுதி யிட்டு, அதுக்கடியான அவனுடைய யாத்ருச்சிகாநுகூல்ய நிபந்த்யநமான பூர்ணங்கோ ரத்தையும், அங்கோர ஸ்த்தையத்தையும், ஸுமத்வாதிஸயத்தையும், புருஷார்ய ப்ரதத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிஸந்த்யக நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஹோமரஸப்ரதத்வத் தையும், நித்யாநுஜாவ்யத்வத்தையும், நிரவயிகஸர்வப்ரகாரஹோக்யத்வத்தையும், நிர் ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அநுஸந் யித்து, ஏவம்ஊதனான ஸர்வேஸ்வரன் நிருபாயிகபூர்ணவிஷயீகாரத்தைப் பண்ணி ஸமஸ்தவிரோயியும் நிரஸ்தமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனாய் நிரதிஸயாஹ்லாத கரமான அநுஹத்தைப்பிறப்பித்தான்: இதொரு சீலாதிஸயமே! என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈஸ்வரனுக்குண் டான பாதந்தர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல் விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பாநிற்க இத்தைத் தவிரவேணுமென்று அர்த்தித்ததுக்கு இசைகையாலே அந்தபாதந்தர்யத்தைமுடிய நடத்தின்படியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்கவியில்; இதில், அஸஹ்யாபசார வஹுளாயிருக்கிற நம்மை அவற்றைப்பொறுத்து அடிவேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடா

கூத்தை நம்பக்கவிலேபண்ணி, “தன்னைப் பெறவேணும்” என்னும் இச்சையைப் பிறப்பித்து, “தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும் தானே” என்னும் வுத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, ஸர்வஜ்ஞாபிஷயங்களில் ப்ரவணாயத்திரந்த நம்மை, “பலகீகாட்டிப் படுப்பாயோ?” என்னும்படிபண்ணி, பொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண்டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புரூரகிறுத்தி, தம்பக்கவிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி அவ்வருகும் கொண்டிபோவானாய் த்வரியாநிற்கற்படியை அது ஸந்தித்து, “இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்த விடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும் கண்டிலர்: தம்பக்கவிலேயுள்ளதொன்றைப் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நினைக்குமவரல்லாமையாலே, “இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவன் தன்னையே கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்று டேவர் இப்படி ஸிரஸாவஹிகைக்கும் அநாடிகாலம் இத்தைவிடுகைக்கும் அடியென்?” என்றுகேட்க, அவனும் நிருத்தானாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் காலாலே தறையைக்கீறிநிற்க, “நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்” என்று அப்யவஸித்து, அவ்விஷயீகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸமமாய் நிஸ்ஸவ்வீயமான க்ருபாடி மூணங்களை அதுஸந்தித்து, “இதொரு குணவந்தையே!” என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

நடு.—தம்மைக்குறித்து ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்தர்யத்தைப் பேசினார், * அருள்பெறுவாரடியாரிலே; அந்தப்பாரதந்தர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடியைச்சொன்னார், * சேஞ்சொற்கவியில்; “நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கூடலோம்” என்று தலைதுலுக்கினுனிறே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கோடுபோவதாகத் தேங்கின தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதொழியக் கோடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; “சேழும் பறவைதானேறித்திரிவான்” என்று - திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயீகரித்தது; அத்திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கோடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கோடுபோம்; சிலரைப் பேரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கோடுபோம்; திருவடிதிருத்தோளிலேவந்துதானே கோடுபோமவிறே இவர்; ‘**ஊஹம்ஸாராஜிஜகம்நயாஜி**’ (அஹம்ஸம்ராமிதப்பக்தம்நயாமி) என்கிறபடியே. * கள் வன்கொல்லற்பிராட்டியை யாளிட்டேக் கோடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டேக்கோடு போமது! [நானிலம் இத்யாதி] - “ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்:

திருமாலிருஞ்சோலை ப்ரவேஸே, வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கதிக்காக வருத்தாநுவாதம் - தம்மைக்குறித்து இத்யாதி. திருமேனியோடே யிராநிற்க முடியநடத்தினபடி யென்னென்ன - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

“மானுக்ராமனங்கேட” என்று சாற்றுப்பாட்டிலேயன்றே தலைதுலுக்கினது, நடுவொன்பதுபாட்டிலும் செய்ததென்னென்ன - இவர்தம்மை இத்யாதி. நடுவு - ஒன்பதுபாட்டிலும். அதொழிய - திருமேனியொழிய. அற்றவன்றே - அறுதியிட்டவன்றே. பதறுகிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - சேழும்பறவை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரை வரவிட்டன்றே கோடுபோவதென்ன-சிலரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிககர்த்தாக்கள் - அதிவஹநகர்த்துக்குக் கர்த்தாக்க ளென்றபடி. திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானேகொண்டுபோம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம்ஸம்ராமி இத்யாதி வாக்யம். “நயாமி” என்றதிலேநோக்கு. இவரையும் ஆளிட்டேக்கோடுபோகவொண்ணாதோவென்ன - கள்வன்கொல் இத்யாதி. அப்படிதானே கூட்டிக்கொண்டுபோனோவென்ன - நானிலம் இத்யாதி. இதுக்குவாவம் - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. திருவருத்தம். இதுக்கு,

“நவவா நராவதாதே” (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறதேஸத்திலே புருந்தோம்” என்று தானேசோல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகேகோ போகையிலே பதறுகிறபடியை யறுஸங்ியித்தார்; “இவன்இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கடியென்?” என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றும்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அடிவேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அதடியாக விஸேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையையும்பிறப்பித்து, “தானேயுபாயம்” என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரஷஹுளராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்போறுத்து, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்ததம்மை “பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்று தாமே சோல்லும்படிபண்ணி, தன்னுலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கோபோவானாக த்வரிக்கிறபடியை யறுஸங்ியித்து, “இன்று இப்படி நம்மையாதரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படியாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவேன்?” என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததொன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்குமவரன்றே. முன்பேதோடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பேறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. “இனி ஸர்வஜ்ஞனாவனாகிலும் இதுக்கொரு போக்குச்சோல்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்று இப்படி இத்தை ஸரீரலாவஹிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக்கைவிட்டிருப்பானென்? இப்போது இத்தை யாதரிப்பானென்?” என்றுகேட்டார்; “உம்முடைய பக்கல் அடிவேஷமடியாகச்செய்தோம்” என்னமாட்டானே; தான்அறிய அதுவும் தன்னாலே

புணர்ந்துடன்போக்கென்று துறை. இப்பாட்டில் நாயகன் வைஷ்ணவனையாகிலும் ஈஸ்வரனுக்கும் உபலக்ஷணம். நானிலம் வாய்க்கொண்டு - நாலுவகைப்பட்ட பூரியை வரயிலேவைத்துக்கொண்டு. நன்னீரற்றமென்று - நிஸ்ஸாரமாம்படிமென்று. கோதுகொண்ட - கோதாக்கின. வேனலஞ்சேல் வன் - உஷ்ணகிரணஞான ஆதித்யன். சுவைத்துமிழ்பாலை - சுவைத்துமிழ்தபாலேதேசத்தை. கடந்த - ,பொன்னேயென்று - நாயகியை ஸம்போதிக்கிறபடி. ‘கானிலம்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழுகண்ணன் வெஃகாவுது’ என்று - ப்ராய்யதேசத்தைக் காட்டுகிறபடி. இதுக்கு ஸ்வரப தேசத்திலேஹவம் - ஸம்ஸாரமாகிற இத்யாதிவாக்யம். கானிலம்தோய்ந்து - பூரியிலே கால் பாலின்று. உது - அதுரவிப்ரக்ருஷ்டம். அம்புஇத்யாதி - அழகியபூவையும் தேனையுமுடைய அழகியசோலையவ்வுருகே யிருக்குமது. எப்பாலேக்கும் சேமத்ததே - எல்லாவவஸ்த்தைக்கும் கேஷம் முடைத் தென்றபடி. சீழ்ச்சொன்னபடியை யறுவதிக்கிறார் - ஆகஇப்படி இத்யாதி. அடிவேஷாதிகள் தம்பக்கலுண்டாயிருக்க “கண்டிலர்” என்பானென்னென்ன - முதலிலே இத்யாதி. “என்னைத் தீமனன்கொடுத்தாய்” “அமலங்கனாகவிழிக்கும்” “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” “நின்பாதமே சாணாகத் தந்தொழிந்தாய்” “விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” “நின்ன லாலிலேன்கான்” “விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான்” என்றவற்றைப்பற்ற - அத்வேஷத் தை இத்யாதி ஸபதக்ரமமும். “அறுக்கும்வினையாயின” என்றத்தைப்பற்ற - அஸஹ்யாபசார இத்யாதி என்னுதல். “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி” இத்யாதியைப்பற்ற - இன்றுஇப்படி இத்யாதி. காணுமைக்கடியேதென்ன - இப்பேறு இத்யாதி. “வாசிகண்டிலர்” என்கிறதென்? ப்ராவண்யமுண்டேயென்ன - முன்புத்தை இத்யாதி. இவர் நினைவாலில்லாவிட்டாலும் அவன் நினைவாலே ஒரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்ன - முன்பேதோடங்கி இத்யாதி. ஒன்றைச்செய்தானாக இவர்பண்ணின் ஸுக்ருதமடியாக ஒன்றைச்செய்தானாக என்றபடி. “ஒன்றெனக்கருள்செய்யவுணர்த்தலுற்றேனே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இனி ஸர்வஜ்ஞன இத்யாதி

வந்ததாகையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாபநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனுனவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷயவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சோல்லலாவ தோன்றில்லையே, பிற்பாடானதுக்கு லஜ்ஜிக்குமதுக்குமேற்பட; ஆகையாலே சோல்லலாவ தோரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலேதறைமைக் தீ கீறினான். முதலிலே ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாஹிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டேவைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயலாவத்தை எறட்டுக்கொண்டு * போய்நின்றனான்தோடங்கி இவ்வளவர்கத் தன்பக்கலிலே வரநிறுத்தினான்; பரலக்திதோடங்கி பரமலக்திபர்யந்தமான உஸாவியே ஷங்களைப் பிறப்பித்தான். “இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதேன்?” என்ன; “இதுக்குச் சோல்லலாவ தோன்றில்லாமையாலே நிருத்தரனாய் நிற்கிறானித்தனை” என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாஹிணங்களையும் அனுஸந்தித்து, “இதோரு நிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருக்கும்படியே!” என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

திருமாவிருஞ்சோலைமலையேன்றேன், என்னத்
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புதுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தேன்பால்
திருமால்சேன்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

ஆ.—திருமாவிருஞ்சோலைமலை என்னும் இச்சொல்லைச் சொன்னேனென் னுமிதுக்கு மேற்படச் சோல்லலாவதோரு ஹேது என்பக்கலில்லை; இச்சொல் இத் தனையும் மெய்யே சொன்னேன் ஹேதுவாக, குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித் தென் பாலான திருப்பேரைத்திருநகரியாக வுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டி யாரோடேகூட என்நெஞ்சு நிறையப்புதுந்து இப்படி என்னோடேகலந்து பரிமாறுவதே! ஒருவனுடைய அஹிநிவேஸ மிருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், யாஹீ ருச்சிகமாகத் திருமாவிருஞ்சோலைமலை என் றேன்: என்னுங்காட்டில், அத்யந்தநிரபேக்ஷையிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புதுந்தருளினான் என்கிறார்.

இவன் நிருத்தரானமைக்கு ஹேத்வந்தாம் - இனி ரக்ஷகனுனவனுக்கு இத்தயாகி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்புத்தாம். கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தறையைக்கீறினான் என்றது - “உணர்த்தலுற்றேன்” என்றவந்தாம், அவன்வார்த்தையின்றிக்கே “உற்றேனுக்குப்பணிசெய்து” என்று தாமே ஸமா ஹிதராகையாலே வித்தம். அவன் நிருத்தரானபின்பு தாமே ஸமாஹிதரானபடியைக் காட்டு கிறார் - முதலிலே இத்தயாகி. “என்னெஞ்சுநிறையப்புதுந்தான்” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்தம் பக்கல் இத்தயாகி. “காரேழ்” இத்தயாகியாலே ரக்ஷணம்சொன்னபோதே க்ருபாஹிணங்களும் வித்தம். “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி” என்றத்தைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் என்றது. ‘அமுதமுண்டுகளித்தேன்’ என்றத்தைப்பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக்கிறார் என்றது.

† ‘கீறிநின்றான்’ என்று சில ப்ரதிகள்.

[குருமாமணி என்றுமேலுக்கு] - பெருவிலையையுமுடிகையவான் ரத்தனங்களைக் கொடுவந்து தள்ளாதின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னியினுடைய தென்கரையிலே ஸ்ரீயுபதியான தான் சென்று சேரும் ஸ்லாவ்யமான தேசம் தென்திருப்பேர்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கட்டுங்காட்டில் லக்ஷ்மீஸஹாயனுய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலேவந்து புருந்தானென்கிறார்.

(நாட்டுவார்த்தை மர்யாதையாலே), திருமாவிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்ன - திருமாவிருஞ்சோலையென்று சொன்னவனவிலே, திருமால் - ஸ்ரீயுபதியாய் பரிபூர்ணான தான், வந்து - (ஸாபேக்ஷைப்போலே) வந்து, என்னெஞ்சம் - (உக்திக்குக் கூட்டுப்படாநேயிருக்கிற) என் நெஞ்சக்குள்ளே, (“வாக்குக்கு பூர்வலாவியல்லவோ மஸஸ்ஸ”) என்கிற ஸ்வாசிப்பராயத்தாலே அவளும் தானுமாக) நிறைய-பரிபூர்ணமாக, புருந்தான்-; திருமால் - (என் நெஞ்சிலே வருகைக்காக) “ஸ்ரீயாவாஸ்யுஜமதூகி:” என்றவளோடேஒருநேசவிசேஷத்திலே யிருக்கிறவன், சென்றுசேர்விடம் - சென்று கண்வளர்ந்தருளினவிடம், குருமாமணி - அகஸ்ஸாவ்யமான மாணிக்கங்களை, உந்து - உந்துகிற, புனல் - புனலையுடைய, பொன்னி - பொன்னியின், தென்பால் - தென்பக்கத்தில், தென்திருப்பேர் - உர்ஸாநீயமான திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் பிரபேக்ஷணதான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளேபுருந்தருளினுள்ளென்கிறார்.

[திருமாவிருஞ் சோலைமலை என்றேன்] - சிலர் ஒருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாதரம் சொன்னேனத்தனை என்றிராகின்றார் இவர்; இவ்விசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றுத் தன்பக்கல் ஆஹரத்தாலே என்றிராகின்றான் அவன். [என்ன] - மஸஸ்ஸஹகாரமில்லே, உக்திமாத்ரமே யென்றிருக்கிறார். ராவணன் தம்பிக்கு மிக்ராவமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்றுவேணு மென்றிருக்குமோ? “ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகில், உபாயலாவம் நம்தலையிலே கிடந்ததாகில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேராக விஷயிகரிக்கைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா” என்றிராகின்றான் அவன். [திருமால்] - அஹ்ருடியமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸஹ்ருடியமாக்குவாரும் அருகே யுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக்கார்யம் கொள்ளுகையன்றிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேக்ஷன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அலிமம்யனுவனுக்கு நான் அலிமம்யனாவதே! “லொஹுமஹுமஹா தெஜாஸ்யஸீ”.[என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறையப் புருந்தான்] - விஷயந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி பாழ்தீரப் புருந்தான். [குருமாமணி இத்யாதி] - பெருவிலையையுமு உர்ஸாநீயமான ரத்தனங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாதின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித்தென்கரையிலே ஸ்லாவ்யமான தேசம் என்றபடி. ஸ்ரீயுபதிசேரும்படி ஸ்லாவ்யமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வாஸஸ்யாநமாகவுடையவன், அஹ்ருடியமான என்உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலே விரும்பிப் புருந்தான். கீழ் “திருமால்” என்றவிடம் புருஷகாரலாவத் தைச் சொல்லிற்று; மேலில் “திருமால்” என்றவிடம், உத்தரார்யத்தில் லக்ஷ்மீஸம் வர்ப்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷண தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புருந்தருளினை என்கிறார். [திருமாலிருஞ்சோலைஇத்யாதி]-முன்பு அநாழிகாலம் ஈஸ்வரனுக்குத்தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதிற்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கைக் கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷணங்களைவிட்டே சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமூரில்லைகிடர், உக்திமாத்ரமே என்பக்கலுள்ளது. “இவன் ஸேஷஹ-உதனாயிருந்தானாகில், உபாயமாவும் நம்பக்கலிலேயா யிருந்ததாகில், இவருடையபேறு நம்பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனுவாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்?” என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன்தம்பிக்கு மீத்ரலாவமே யனமயுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமான்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இதிலுண்டான ஆராதிஸ்யமன்றே என்றிரானிறுனய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையென்னவுமாய், அவனுக்கு இதோன் றண்டென்னவுமாம்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கொடுப்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறார். [வந்து] - “அவன் வருவதே!” என்று இவர் விஸ்வப்பாநிற்க, ‘பிபாஸைஸர்த்தித்தவன் தண்ணிரிருந்த விடத்தே வருமத்தனையன்றே’ என்றய்த்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ஸ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றே என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அவிமயுனவனுக்கு நான் அவிமயயனானேன்! “வொஹு மஹசுஸாவஸீழ” (ஸோப்யகச்

முதற்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - யாத்ருச்சிகமாக இத்யாதி. நிரபேக்ஷன் என்றது - “திருமால்” என்றதிலே வித்தம்.

“திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்” என்றதுக்குலாவம் - முன்புஅநாழி இத்யாதி. பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு” என்பானென்? “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று விசேஷிக்கையாலே ஷுப்திபூர்வகமாயன்றே இருக்கிறதென்ன-ஓரோதேசங்களில் இத்யாதி. இத்தால் - வாயிறிந்துசொன்னெனல்லெனென்றபடி. “என்ன” என்றதுக்குலாவம் - மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அஹ்ருதயோக்திமாத்ரத்தாலே புருரக்கடமோவென்ன - இவன் ஸேஷஹ-உதன் இத்யாதி. குறையிகளையாலே இவன்பக்கலுள்ளத்தைப் போரப்பொலியக்கொள்ளுமென்னுமந்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. “ஆகையாலே இதுதானொருமலையிறே யவனுக்கு” என்றுகூட்டுவது. அஹ்ருதயமான வுத்தியும் அவனுக்கு ஹாரமென்று கருத்து. விவரணம் - உக்தியை இத்யாதி. ஆனாலும் அஹ்ருதயம் ஸஹ்ருதயமாக நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டாவோவென்ன - இதுக்கடி இத்யாதி. அடியாவது - மநஸ்ஸஹகாரம். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ராவணன்தம்பிக்கு இத்யாதி. “இதுதானொருமலையிறே” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - மலைகளினுடைய இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை” என்கிற விசேஷணத்திலே நோக்கு. இவ்வாக்யங்க ளாற்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்” என்றவநந்தரம் “திருமால்” என்றதுக்குலாவம் - அஹ்ருதயமாக இத்யாதி. “வந்து” என்றதுக்குலாவம் - அவன்வருவதே இத்யாதி. விவரணம் - க்ருபணராயிருப்பார் ஸ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றே என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அவிமயுனவனுக்கு நான் அவிமயயனானேன்! “வொஹு மஹசுஸாவஸீழ” (ஸோப்யகச்

சத் - ஸபரீம்) என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சம்] - அந்தவுக்திஸஹக்ருதமான என் னெஞ்சிலே. [நிறையப்புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந் தான்; அத்ரீஹவானாஸ்ரமத்திலே, 'நான் ராமன்: இவள் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றற்போலே; அக்காட்டில் பாழடையத் தீரும்படி புக்காற்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருவித்யாதி] - தான்விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடர் என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்ய னுனவன்கிடர் என்றை ப்ராப்யனாகக் கொள்ளுகிறான். பெருவிலையனாய் ஓர்ஸநீயமான ரத்நங்களைக்கொண்டேவந்து தள்ளாநின்றள்ள புனலையுடைய பொன்னித் தேன்கரையிலே. ஸ்லாக்யமான தேசமென்றபடி. "ஊழாஸ்திஜகமகா" (துக்தாப்திரீஜநக) இத்த்யாதிவத். [புனல்] - ஸ்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடர் இங்கேவந்து புகுகிறான். [திரு மால்சென்று சேர்விடம்] - பரமரஸிகனுனவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம்அதுவா யிருக்கச்செய்தே,அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென் றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்தரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புருஷகாரலாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்வந்தத்தைச்சொல்லு கிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
பேரேனென்றுஎன்னெஞ்சநிறையப்புகுந்தான்
காரேழ்கடலேழ்மலையேழுலகுண்மே
ஆராவயிற்றானே அடங்கப்பிடித்தேனே.

உ.ந. ஸ்வரூபவதிஜிதஸூக்ய" இத்த்யாதி. "நிறைய" என்றதுக்குலாவம் - விஷயாந் தரங்களுக்கு இத்த்யாதி. "புகுந்தான்" என்றதுக்குலாவம் - அத்ரீஹவான் இத்த்யாதி. ஸவிநய மாகப் புகுந்தானென்றபடி. "விஷயாந்தரங்களுக்கு" இத்த்யாதிவாக்யவிவரணம் - அக்காட்டில் இத்த்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்குலாவம் - தான்விரும்பி இத்த்யாதி. "திருமால்" என்றதுக்குலாவம் - எல்லார்க்கும் இத்த்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பெருவிலையனாய் இத்த்யாதி. "குருமாமணியுந்துபுனல்" என்றத்தால்வலிதம் - ஸ்லாக்யமான இத்த்யாதி. "உந்துபுனல்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - துக் தாப்தி: இத்த்யாதி. "ஊழாஸ்திஜகமகாஜநகஹிபம் ஸ்ரீரெவபுத்ரவா:ஸ்ரீரஜே ஸ்ராவணததஹபுதிஹகிம்சுரூபித்வாகுமாரி வஸ்துவாரிவஹ் வந்நகரிஹாரணிகு ரீகொகூதராதாகாவெஸ்ரீஹரீகரெவித்ய தீவரெதிவாலெவதுதாடி" இதி ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவே, இதில்உத்தரார்த்தம் இங்கு விவகரிதம் - "புனல்பொன்னி" என்று விசேஷித்த துக்குலாவம் - ஸ்ரமஹரமான இத்த்யாதி. அந்வயித்தர்த்தம் - பரமரஸிகனுனவன் இத்த்யாதி. இருகால் "திருமால்" என்றதுக்குலாவம் - கீழில்திருமால் இத்த்யாதி. 'திருமால்சென்றுசேர் விடம் - குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால் - தென்திருப்பேராயிருக்கச்செய்தேயும் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்: என்னத் திருமால்வந்து என்னெஞ்ச நிறையப்புகுந்தான்' இத்த்யந்வயி. (க)

ஆ.—(பேரேயுறைகின்ற பிரான்.) - அகாரணமாக இன்றுவந்து இனிப் பேரேனென்று நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்; இதற்குமுன்பு இப்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தருளப்பெறாமையாலே ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்தும் ஸாபேக்ஷையிருந்தவன், இன்று என்னுள்ளே புகுரப்பெற்று நிரபேக்ஷனானென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்தே என்னோடே கலக்கப் பெறாமையாலே குறைவானாயிருந்தவன் நிர்ஹேதுகமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து பூர்ணானான் என்கிறார்.

[பேரே என்றுதொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாம்படி இன்று வந்து புகுந்தான். [காரோழ்கடலேழ் என்றுதொடங்கி] - புஷ்கலாடிமேவயம் ஏழையும் ஸப்தஸமுத்ரங்களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவானாயிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன்.

ப.—அந்தரம், முன்பு குறைவானமைப்போலே இன்று ‘ஒருகாலும்போகே’னென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாய்ப்புகுந்தானென்கிறார்.

பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரன், இன்றுவந்து - (முன்பு குறைவானாயிருந்தாற்போலே) இன்று (நிர்ஹேதுகமாகத்தானே ஸாபேக்ஷைய்) வந்து, பேரேனென்று - (இனிப்போவென்றால் ஒருகாலும்) போகேனென்று, என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே, நிறைய - பரிபூர்ணமாம்படி, புகுந்தான் - ; (ஆகையாலே), காரோழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) மேகங்கள் ஏழையும், கடலேழ் - ஸமுத்ரங்கள் ஏழையும், மலையேழ் - குலபர்வதங்கள் ஏழையுமுடைத்தான், உலகுஉண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுதுசெய்தும், (ரக்ஷணத்தில் பாரிப்பாலே), ஆராவயிற்றானே - நிறையாதவயிற்றையுடையானே, அடங்க - என்னுள்ளே புகுந்து ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணமாய்படியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அநுஹித்கப்பெற்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேஸ்வரனாய் வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறாமையாலே குறைவானானவன், இன்று நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து பூர்ணானான் என்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறைய - இன்றுவந்து - புகுந்தான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே யிருக்கத்தானே “இனி ஒருநாளும் போகேன்” என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கல் சொல்லுமத்தைத் தான் என்பக்கலிலே சொல்லாநின்றான். [என்னெஞ்சம்] - இவனுடைய அவிநிவேஸத்தை ஆடிர்யாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புகுந்தான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கல் முதலுண்டாகிவிடே. [காரோழ் இத்யாதி] - புஷ்கலாடிமேவயம் ஏழும், ஸப்தஸமுத்ரங்களும், ஸப்தகுலபர்வதங்களுமான லோகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாயிருக்குமவனை, [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அவிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறவனைப்

பூர்ணனாக்கினேன் - அதாகிறது - ப்ரளபாபத்தை நோக்கி ரக்ஷித்தாலும், ஸ்ருஷ்டிமுதலாக மோக்ஷபர்யந்தமாக யத்நம் பண்ணவேண்டுமென்கையாலே குறைவானாயிருக்கும்; ஒருதேஹ விஸேஷத்திலே கொண்டுபோய்க் கார்யங்கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாலே இப்போதிதே குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேகைநிலைப்படி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன் என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவானானவன், இன்றுவந்து நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருத்யத்திலேபுகுந்து பூர்ணனானேன்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] - திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [இன்றுவந்து] - இது உண்டா மேன்று நென்னேற்றுகிறது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிவைத்தாராகிலே. [பேரேனென்று] - “பேரேன், பேரேன்” என்னுகின்றனாய்த்து, “நீபோவுதியோ, இருப்புதியோ?” என்று கேட்பாருமின்றிக்கையிருக்கச்செய்தே, இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லாநின்றான். “நான்போகேன், போகேன்” என்று சூழ்த்துக்கொடாநின்றாய்த்து, தன்னையதிசங்கைபண்ணுவாரு மின்றிக்கையிருக்க; “**த்ரி வி வெஷ்ணு பாத்ரவிஸ்ரவெ**” (த்ரிபிஸ்தைதர்ப்ராத்ருபிஸ்ஸபே). [என்னெஞ்சு] - “இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?” என்றிருக்கிற என்னெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார்த்தியாதி]-புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழமான ஜயத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னையிவ்வலித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே “நாமென்செய்தோமானோம்” என்றிருக்குமவனை. ஸ்ருஷ்டிதோடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவிய ரக்ஷணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] - “நாமெல்லாம்செய்தோம்” என்று அவன் தேகுட்டம்படி பண்

இரண்டாம்பாட்டு.—பேரேயுறைகின்ற இத்தாதி. “பேரேன்” என்றத்தைப்பற்ற - குறைவானானவன் என்றது, “இன்று” என்றத்தைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகமாக என்றது, “அடங்கப்பிடித்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற - பூர்ணனானேன் என்றது.

“இன்று” என்றதுக்குவாவம் - இதுண்டாமென்று இத்தாதி. நென்னேற்று - முதல்நாள். ஆரைக்குறித்து “பேரேன்” என்கிறுனென்ன - நீ போவுதியோ இத்தாதி. இத்தால்வாவம் - இங்குப்பிராட்டி இத்தாதி. இங்கு - இவ்வர்த்தவிஷயமாக. சொல்லும் வார்த்தையை - “அகலகில்லேனிறையும்” என்றசொல்லும் வார்த்தையையென்றபடி. விவரணம் - நான் போகேன் இத்தாதி. சூழ்த்துக்கொடுக்கை - ஆணையிட்டுக்கொடுக்கை. ஆணையிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - த்ரிபி: இத்தாதி. இந்தசப்தம் ஸ்ரீவிலீஷணழ்வானோடே. “**சுஹக்ஷாராவணம்வெஷ்ணுஸவஞ்சுஹவாஸவடி: சுபொய்யாந்ப்ரவெக்ஷாதித்ரிவிவெஷ்ணுபாத்ரவிஸ்ரவெ**” இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநவியஸே விலீஷணம்ப்ரதி ராம: “என்னெஞ்சு” என்றதுக்குவாவம் - இவன் இத்தாதி. தன்பக்கல் ஆதாமற்றிருக்கிற நெஞ்சென்றபடி. ஆராமையின்வாவம் - பின்னையும் இத்தாதி. மடிதடவுகை - மடியில் யநத்தை அபஹரிக்கை. இத்தால்வலிதம் - ஸ்ருஷ்டிதோடக்கமாக இத்தாதி. அதாவது - “உலகுண்டும்” என்று - மோக்ஷபர்யந்த ரக்ஷணைபலக்ஷணமாய், “ஆராவயிற்றானே” என்று - “உன்னடியார்க்கென்செய்வேனென்றேயிருத்தி” என்கிறபடியே அவன்குணமாய், “அடங்கப்பிடித்தேன்” என்று - அவன்பூர்ணவிக்ஷ

ணிக்கொண்டேன். ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜமத்தையேக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; பரமபத்தளவும்சேல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறைபட்டிறேகிடப்பது; அவன்என்னை அவ்வளவும் கொண்டோம்படி நான் சமை கையாலே அவனுடைய அலிநிவேஸம் தீர்த்தாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷயீ காரத்துக்குப் பாத்தரலுதனானே னென்றபடி. (உ.)

மூன்றாம் பாட்டு.

பிடித்தேன்பிறவிகேடுத்தேன் பிண்சாரேன்
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை
கோடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வதுஎனக்குஎளிதாயினவாறே.

ஆ - (பிடித்தேன்.) - எம்பெருமானே இனியொருநாளும் விஸ்வலேஷியாத படி பற்றினேன்; ஸுரநாதிரயகாதி நானாவித தேஹப்ரவேஸ ரூபஜந்மத்தையும் ஜந்ம நிவர்த்தன ஃபவத்தையும் போக்கினேன்; தத்துவஹேதுவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும் செல்லுகிற இந்தப் பாக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன். இப்படி திருப்பேரானடி சேர்வது எனக்கெளிதாவதே! என்று களிக்கிறார்.

ஒ - மூன்றம்பாட்டில், எம்பெருமான் நிரிஹேதுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை அதுஸந்யித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மங்களைப் போக்கினேன்; ஜந்ம நிமித்தங்களான ஃபவங்களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கு உறுப்பான பாக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன்.

ப. - அநந்தரம், ஆபுரிதஸுலலான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்ததுரிதமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்து என்கிறார்.

கொடி - கொடிகளையுடைய, கோபுரம் - கோபுரங்களாலும், மாடங்கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருப்பேரான் - திருப்பேரவைஸஸ்த்தாநமாகவுடைய ஸுலலானவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்வது - சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளிதானபாகாப மிருந்தபடி, பிடித்தேன் - (நிரிஹேது

யீகார பாத்தரலுதனானேன்றபடி. 'அடங்கப்பிடித்தேனே' என்றவந்தரம் - அவனுடைய பரிபூர்ண இத்தயாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "ஆராவயிற்றூனை" என்றதுக்கு - மோக்ஷத்திலே கொடுபோகப்பெறுமையாலே குறைவுபட்டிருக்கிறவனை என்றத்தந்தரம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இப்பக்ஷத்தில், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாமேல்லாம் இத்தயாதிவாக்யம், அதாவது - த்ருப்தனும்படி பண்ணிக்கொண்டேனென்றபடி. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தால் ஃமலிதம் - அவனுடைய இத்தயாதி என்னுதல்.

கமாக அவன் திருவடிகளைப் பாதமத்திலே பிடிக்கப்பெற்றேன்; (அதடியாக), பிறவி - ஜம்மஸம்வந்தத்தை, கெடுத்தேன் - அறுத்தேன்; பிணி - (அத்தால்வரும்) துக்கங்களை, சாரேன் - சேரேன்; மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிற்பது - நிற்கையாகிற, ஓர்மாயையை - அஜ்ஞாந்தை, மடித்தேன் - நிவ்ருத்தமாக்கினேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸாரேஷித்தபடியை அதுஸந்யித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேல தாளிணைகள்” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து என் தலையிலே வைக்க, அதை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றி நேன்; ஜம்மத்தைப் போக்கினேன். ஜம்மஸம்வந்தத்தால்வந்த டி-ஃவங்களை அடையேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மூலப் பாக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [மடித்தேன்] - மடிக்கை - திரியவிடுகை. [கொடிய இய்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கட்டுகை எனக்கு அநாயாஸமாவதே! ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அருந்தைவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரவா லிலத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செம்பளிக்கச் சொல்லி அவள் கரையிலே ஏறவிட்டாற் போலேயும், ஸ்ரீமயுரையிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாகையிலே விழித்தாற்போலேயும், சிலரை ஆபந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸுவிசுனாக்கும் போது அவர்கள் கண் செம்பளிக்கவேண்டுமாபோலே காணும்.

ஈ.—மூன்றும்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸாரேஷித்தபடியை யறுஸந்யித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலேகொண்டுவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யூரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] - ஜம்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] - (காணேவொருங்கிற்றுங்கண்டிலும்) எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிணிசாரேன்] - ஜம்மம் புக்கவிடத்தே புக்ககடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனிய்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே

மூன்றும்பாட்டு.—பிடித்தேன் இய்யாதி. “அடிச்சேர்வதெனக்கெளிதாயினவாதே” என்றத்தைக் கடாசுழித்தவதாரிகை - அவன்தம்மோடே இய்யாதி.

நீர் அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்கவல்லீரானபடியென்? என்ன - தலைமேல இய்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. மறுவலிடாதபடி போக்கினதுக்குப் ப்ரமாணம் - காணே இய்யாதி; ஜம்மம் போனவழியும் காண்கிறிலெனென்று தாத்தர்யம். எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - எங்கேபோய்த்து இய்யாதி. சாரேன் - கிட்டேன். “பிறவிகெடுத்தேன்” என்றது - ஸத்தூஸாரீர விமோசனமாய், “பிணிசாரேன்” என்று தாத்தாலிக புண்யபாபரூபகர்மங்களை. “தஸ்யுபியாஜ்ஞாகயஸூ

க்யுதகூவயணி | கவியாஹுஹ்யத்யு” இய்யாதிப்படியே அநுகூலப்பக்கலிலும் ப்ரதிகூலப் பக்கலிலும் பொகட்டபடியைச்சொல்லி, “மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர்மாயையை” என்கிறவிது ஸுக்ஷ்மஸாரீர விமோசனத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. திரியவிடுவித்தேன் என்றது - அவன் தலை துலக்குகையாலே மடித்தேனென்றபடி. மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில். நிற்பதோர்மாயையை - நிற்கைக்கடியான அத்விதீயமான மூலப் பாக்ருதியை. மடித்தேன் - “திரிய

நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு - மூலப் பரக்குதி, அத் தைத்திரியவிவித்தேன் ; தொடருகிற பாம்பைத் திரியவிவிப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே. நடுவே மீண்டருள, எம்பார்கதவையொருச்சரித்து, “திருமாலிருஞ்சோலையாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது” என்ன ; “ஆம், அப்படியே” என்றருளிச்செய்தார். [கோடி இத்தயாதி] - கோடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையுட் மாடங்களையுமுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன் அடி சேருகையாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே ! “அறுகம்புல்லையிட்டேக் கண்ணைப்புதுதத்துக்கோள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலைமேலேயே” என்று அருந்தேவைகளை ஸாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனையிருப்பதொரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே ! [எனக்கெளிதாயினவாறே !] - விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டலித்தேன்.

(ரு)

நான்காம் பாட்டு.

எளிதாயினவாறென்று என்கண்கள்களிப்பக்
களிதாகியசின்னையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளிதாவியசோலைகள்குழ் திருப்போரன்
தேளிதாகிய சேண்விசம்புதருவானே.

ஆ.—(எளிதாயினவாறு) - திருப்போர்கராணைப் பெற்று என்னுடைய ஸர்வகரணங்களோடுங்கூட நான் களிக்கின்றேன் ; இப்படி திருப்பேரிலே தான் எழுந்தருளியிருக்கிறவருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தருளின இவன் இனித் திருநாட்டையும் தந்தருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம் பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானாயிருக்கிற எம்பெருமானுடையபடியை அதுஸந்யித்து, “இங்ஙனே எளிதாவதே !” என்று என்னுடைய இந்திரியங்களோடேகூடக் களித்த மனஸ்சையுடையேனாய்க் களியாடினேன் என்கிறார்.

[கிளிதாவியசோலை என்று மேலுக்கு] - செறிந்த திருச்சோலையையுடைய திருப்போரன், ரஜஸ்தமஸ்காலுஷ்யமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள ஸூவைகுண்டத்தைத்தரும்.

விவித்தேன் - நிவ்ருத்தமாகினேனென்றபடி. ‘தொடருகிறபாம்பை’ என்றவிடத்திலே, “அர்ஜுநன் அலிஷேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பின்னையும் தொடர்ந்துவருகிற நாகஸ்த்ரத்தைக் க்ருஷ்ணன் நியமந்தாலே திரியவிட்டாற்போலே” என்றதருஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - எம்பெருமானார் இத்தயாதி. “ஹூக்ஷ ரஸ தவஜம்மவெக்ஷ” என்கிறபடியே - அமுதுசெய்தவந்தாம் தாமடி யுலாவவேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக வுலாவியருளுகிறவரென்றபடி. “மடித்தேன்” என்று - நிவ்ருத்தி ப்ராஸத்தமாகையாலே, மீண்டருளினாரென்று கருத்து. ஒருச்சரித்து - ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து. “எளிதாயினவாறே” என்றதுக்கு ஹவம் - அறுகம்புல்லே இத்தயாதி. “எனக்கு” என்றதுக்கு ஹவம் - விஷயங்களின் இத்தயாதி. அருந்தேவைகள் - தூறடித்தே யங்களான ஸாயநங்கள். மூலையடிவழி - ஒருத்தரும் அறியாத ஸுகரோபாயம். துவண்டு - உலர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிராநின்றான்: அத்தாலே என்கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படி ஆநந்தியாகாநின்றே நென்கிறார்.

(எனக்குப் ப்ராப்யலாஹமெளிதானபடி, காலாந்தரத்தில் ஒருதேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே), என்கண்கள் - என்விடாய்த்தகண்களானவை, எளிதாயினவாறென்று - தூர்லஹமான ப்ராப்யம் ஸுலஹாவதே! என்று, களிப்ப - களிக்கும்படியாக, களிதுஆகிய - ஹர்ஷாவிஷ்டமான, சிந்தையனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய்க் கொண்டு, களிக்கின்றேன் - ஆநந்தியாகாநின்றேன்; (அதுக்கடி), கிளி தாவி - கிளிகள் தாவும்படி செறிந்த, சோலைகள்கூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலஹனாய்க்கொண்டு ஸந்திவித்தனவன், தெளிதுஆகிய - பரமஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாஸாத்மகமாய், சேண்விசம்பு-(ப்ரஹ்மபதாதிகளிலும்) அவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை, தருவான் - தருவானானான்.

இ.—நாலாம் பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அதுஸந்யித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[எளிதாயினவாறென்று] - “ஸுஹர்லஹான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே!” என்று. [என்கண்கள்களிப்ப] - “காணக்கருதும் என் கண்ணே” என்றுவிடாய்த்தகண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி. [களிதாகிய சிந்தையனாய்] - களித்த மஸஸையுடையனாய். “நெடியானே என்று கிடக்கும் என்னெஞ்சம்” என்ற நெஞ்சும் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று; இங்கு, தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாவிய இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாகவுடையவன். அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; ஹவத்பரிஹ்மான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதினாலே சொல்லுதல். [தெளிதாகிய சேண்விசம்புதருவானே] - ஸுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேவிடும். [சேண்விசம்பு] - வீரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யதுஸந்யித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு] - (அரியதேளிதாகும் இத்யாதி) - அரிதான ஹவல்லாஹமுமேளிதாகும். எங்கே கண்டோமென்றால், [கரியதுஇத்யாதி] - அவன்தானே அரைகுலையத்

நாலாம்பாட்டு.—எளிதாயின இத்யாதி. “தெளிதாகிய சேண்விசம்பு தருவான் - என்கண்கள்களிப்பக்களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்” என்றவற்றைக் கடாஹித்தவதாரிகை - தமக்கு இத்யாதி.

“எளிதாயினவாறு” என்று ஹவத்விஷயம் எளிதாயிருக்குமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - அரியதேளிதாகும் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. எடுத்த பாசரத்துக்கர்த்தம் - அரிதான இத்யாதி. இப்பாட்டில் உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை - எங்கே கண்டோமென்றால் என்று. அதுக்கர்த்தம் - அவன்தானே இத்யாதி. அரியதேளிதாகும் - அரிய

தலைசூலைய மலேவீன்கரையிலேவந்து விழுவன்றே ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி] - ஸுஹ்ரீஸ்வரமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று “காணக்கருது மென்கண்ணே” என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி-[களிதாகியசிந்தையனாய்]-களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய். * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும்காணப்பெறேன்” என்ற நானும் களியாநின்றேன். கரணங்களும் தாமு மொக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாமு மொக்கக் களிக்கப்பெற்றார். [களிதாவிய இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தேளிதுஇத்யாதி]-*இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும் புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்: அத்தை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான், (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானே தருவான் எனக்கா என்னோ டீட்டி
ஊனேய் துரம்பை யிதனுள் புருந்து இன்று
தானே தமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய்போழில் தேன்திருப்பேர் நகரானே.

ஆ.—(வானே தருவான்.) - நமக்கு அவன்திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம்பக்கலிலே ப்ரதிஸ்ப்டகங்க எல்லையோ? என்னில்;—திருப்பேர்நகரான், எனக்கு வானே தருவானாய், நாடுட்டேனென்னிலும் என்னெவென்று ப்ரஸஹ்வவாகிலும் புருசுக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு, அத்யந்த ஹேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியிலே புருந்து, தானே அந்த ப்ரதிஸ்ப்டகங்களையும் போக்கிபருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாடு தரக்கடவனை என்னோ டீட்டி பூணித்து, தானே தாமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[ஊனேய் துரம்பையிதனுள் புருந்து] - மாம்ஸாதமயமாய் ஹேயமான இப்ஸ்ஸரீரத்தினுள்ளே நிர்ஹேதுகமாக வந்து புருந்து.[தமோற்றவினைகள்]-தன்னைப்பிறிந்து தமோறப்பண்ணும் புண்யபாபருபமான கர்மங்களை. தேனென்று - வண்டாகவுமாம்.

தான ஹவல்லாஹமும் எளிதாகாநிற்கும்; ஆற்றலால்-வஸ்துவை வஸ்த்வந்தாமாக்கவல்ல ஸக்தியோமுத்தாலே, மாநீறி - ஸ்வராக்ஷணர்த்தமாக இவன்பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய மாநீறி. பெருகமுயல்வாரைப்பெற்றில் - தன்பேராக இவனுடைய ஸ்வவிதராக்ஷணங்களையும் பண்ணுகையிலே மிகவும் உத்ஸாஹியாநிற்கும் மஹாபுருஷனைப்பெற்றால். கரியதோர் வெண்கோட்டுமால் யானை - கறுத்தநிறத்தையும் வெளுத்த கொம்பையும் பெரியவடிவையுமுடைய அத்விநீயமான ஆனையானது, வென்றுமுடித்தன்றே - விரோடியான முதலையை ஜயித்தழியச்செய்தன்றே, தண்கோட்டுமாமலரால் தாழ்ந்து - குளிர்த்த பொய்கைக் கரையிலே ஸ்லாக்யமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்யப்பெற்றது. தாழ்ந்ததென்றபடி. கோடு - கரை. தண் - குளிர்த்தி. களிதாகிய - களித்த. விவரணம் - நெடியானே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்னுபாடு - கரணங்களும் இத்யாதி, தாவிய - தத்தித்திரிகுற. ‘களிதாவிய’ என்று தொடங்கி, ‘விசும்புதருவானாயிருந்தான்’: ஆனபின்பு, ‘எளிதாயின’ என்றுதொடங்கி, ‘களிக்கின்றேன்’ இத்யவ்யயி.

ப. - அநந்தரம், இப்படி புருஷார்யத்தைத் தருவானாகக்கோலி ஸம்ஸ்த விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாய், தென் - ஷர்ஸாயமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேராகிற நகரத்திலேவர்த்திக்கிறவன், எனக்கு - , வானேதருவானாய் - பரமபதத்தையே தருவானாகக்கொண்டு ஸங்கல்பித்து, என்னோடு - என்னோடே, ஓட்டி - ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணி, ஊனேய் - மாம்ஸம்செறிந்த, குரம்பையிதனுள் - கூடாயிருக்கிற இர்ஸாரீரத்துக்குள்ளே, (அபேக்ஷாதிரபேக்ஷமாக), இன்று - , தானே - , புகுந்து - வந்துபுகுந்து, தடுமாற்றம் - (தன்னைப்பிரிந்து) தடு மாறுகைக்கடியான, வினைகள் - புண்யபாபங்களை, தவிர்த்தான் - போக்கினான். தேன் - மதுவுமாம்.

இ. - அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோயிகளைத் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[வானேதருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பதைத் தருவானாக. [என்னோடு ஓட்டி] - என்னோடே பூணித்து. நான் அர்ச்சியாதிருக்கச் செய்தையும் "சுராவணஜிராஜீவா" என்கிற படியே என்னோடே ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாதிமயமாய் ஹேயமான இர்ஸாரீரத் தினுள்ளே தானேபுகுந்து; நிரிஜேதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற் றொரு நினைவில்லை. [தானே இத்தயாதி] - புகுந்தபின்புதான் அறுகூலித்தேனே, தன்னைப் பிரிந்து தடுமாறுகைக்கடியான புண்யபாபரூபகர்மங்களைத் தானேதவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மயுமிக்க பொழில். தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்ஙனே படுகிறான்.

ஈ. - அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடேபூணித்து, தானே விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

[வானேதருவானேனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய். இங்கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; "ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பு இவர்க்குத் தரமல்ல" என்று அத்தையும் தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பதைத் தருவானாக. [என்னோடோட்டி] - என்னோடேபூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க "சுராவண ஜிராஜீவா" (அராவணமராமம்வா) என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. "எம்மாவீட்டுத்

அஞ்சாம்பாட்டு. - வானே இத்தயாதி, "திருப்பேர் நகரான் - வானேதருவானேனக்காய் என்னோடோட்டி - தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருப்பேர்நகரான் இத்தயாதி. பூணித்து - ப்ரதிஜ்ஞாபண்ணி.

"வான்" என்றதுக்கர்த்தம் - இங்கேவைத்து இத்தயாதி. "வானே" என்றவவதாரணர்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரியான இத்தயாதி. காரியம்கொள்ளுமத்தையும் - இன்னமொரு ப்ரபந்த மிடுவித்துக் கொள்ளுகையடிமென்றபடி. விவரணம் - நான் இச்சியாதிருக்க இத்தயாதி. அப்படி இச்சியாதிருந்தாரோவென்ன - எம்மாவீட்டு இத்தயாதி. "தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து "என்னோடோட்டி" என்றத்தால் ஹாவம் - இவ்வுடம்போடே இத்தயாதி. "சுஷிநுஹுதெஹுநவிராதுத்யுபகிஸ்யுணோதிவஃ | சுராவணஜிராஜீவாஜமக்யூயவாநராஃ" இதி புத்தகாண்டே ஏகவிம்ஸதி

திறமும்செப்பம்” என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றோட்டி. [ஊனேயித்யாதி] - “இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கோடுபோகவேணும்” என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கோடுபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்னுளின்றான். [ஊனேயித்யாதி] - மாம்ஸப்ரசரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேலேழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர்மவேினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராரின்றான். * எனதுடலே அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமானொடியும் பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றோரு நினைவில்லை. [தானே] - அகர்மவஸ்யனான தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போதுஇவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடு தொற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராரின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனைப்போல முன்னடிதோற்ற தோழியிலிறே இவர் அதில் ஷோஷிர்ஸநம்பண்ணுதொழிவது? [தானேயித்யாதி] - புகுருகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அநுகூலிக்கப்பெற்றதோ? [தமோற்றமித்யாதி] - தன்பக்கலினின்றும் என்னைப்பிரித்துத் தமோறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப் போக்கினான். அவையாவன - “போங்கைம்புலன்” இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] - மதுமிக்கபோழிலையுடைத்தான் திருப்பேர்க்கரையுடையவன்கிடர் என்னுடைய ஸரீரத்திலே புகுந்து ஸுண்காலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்; என்னகுறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

ஆறும் பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப்
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
இருப்பேனென்றுஎன்னென்குநிறையப்புகுந்தான்
விரூப்பேபெற்றுஅமுதமுண்கேளித்தேனே.

தமே; “அராக்ஷஸம்” இதி பாடபேதம். ஸப்தார்த்தம் - மாம்ஸ இத்யாதி. குரம்பை - தேஹமும், குடிசையும். இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆத்மாவுக்காயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே என்று. இது “எனதுடலே” என்கிறபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யறுவதிக்கிறதென்கிறார் - எனதுடலே இத்யாதி. “ஒருமானொடியும்பிரியாதே இதனுள் புகுந்து நின்றான்” இது வாக்யசேஷம். “தானே - ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து” என்று கூட்டி ஊவம் - இவரநாதிகாலம் இத்யாதி. தொற்று-ஸங்கம். அவன் ஊக்யமாகக்கொண்டு உள்ளேபுகுர இவர் “இதனுள்” என்று தோஷதர்ஸநம்பண்ணுகிற தென்னென்ன - அவனைப்போலே இத்யாதி. “தானே” என்றத்தை மேலேகூட்டி அவதாரணத்திலே நோக்காக ஊவம் - புகுருகிறபோது இத்யாதி. பின்னைத்தான் என்றது - விரோதிநிருத்தியிலே தானென்றபடி. “ஊனேய்குரம்பை” இத்யாதி யாலே * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயத்தையும், “வினைகள் தவிர்த்தான்” என்று “மானங்காரமனங்கட” இத்யாதியிலர்த்தத்தையும் அறுவதிக்கிறது. அவையாவன என்றது - வினைகளாவன வென்றபடி. ஊக்யமான தேசத்தையுடையவன் இத்தேஹத்தை விரும்புகிறான் என்றதுக்கு ஹார்த்தஊவம் - மதுமிக்க இத்யாதி. “பேரேன்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸுண்காலமும் என்றது. “தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரான் - ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்து-எனக்கு.. வானே தருவானாய் - என்னோடொட்டி, தானே தமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” இத்யங்க்யம். (இ)

ஆ.—(திருப்பேர்.) - திருப்பேரையும் திருமாவிருஞ்சோலையையும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாதாரைப்போலே இன்றுவந்து “இருப்பேன்” என்று என்னை இரந்துகொண்டு என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாளைக்கொருநாள் அவனுக்கும் ஸ்ப்ருஹணியனாய் நானும் அவனுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்தித்தருளலாம் கோயில்கள் அநேக முண்டாயிருக்க, ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே “இருப்பேன்” என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார். [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்]-உபகாரகன். [விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டு களித்தேன்] - அவனாலே வஹுமானம் பெற்று அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய மூணும்ருதத்தைப் பானப்பண்ணிக்களித்தேன் என்றமாம்.

ப.—அநந்தரம், அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களிற்காட்டில் என்னெஞ்சிலே யாதரித்துப் புகுந்ததுவிக்க அதுவித்து ஆநந்தியானே நென்கிறார்.

(என்னைக்கிட்டுகைக்காக), திருப்பேர்நகரான்-திருப்பேர்நகரி லையாய், (அநந்தரம், ஆஸந்தமாக), திருமாவிருஞ்சோலைபொருப்பே - திருமாவிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான திருமலையிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான்-மஹோபகாரகன், இன்று - , (ஒருஹேதுவின்மிக்கேயிருக்க), வந்து - தானேவந்து, இருப்பே நென்று - “இங்கேயிருக்கக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, என்னெஞ்சு-, நிறைய - பூர்ணமாய்படி, புகுந்தான்-; விருப்பேபெற்று-(அவனுடையநிரதிய) வஹுமானத்தை ஒருபடிப்படப் பெற்று, அமுதம்உண்டு - (குணதுவருபமான) அம்ருதபானத்தைப் பண்ணி, களித்தேன் - ஆநந்தியானேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமுமில்லாதாரைப் போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர் இத்யாதி] - திருவயோபயையில் வாஸம்போலேயாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சித்ரகூடத்திலிருப்புப்போலே யாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். “சுயிக்வாவாவாலா” என்றும் “ஐஹவ ஁வ்வாவாவாலா” என்றும் “குவாவாவாவாலா” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வகூடத்தில் நினைவுமின்றியிலே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்யாதி] - “உஹவ த்யாதி ஸுளிக்ரு ஸாயபுரேதகவகிணா” என்கிறபடியே தன் பேராகப் பதிஜ்ஞைபண்ணி, “இருந்திவானுக்கு” என்றிராத என்நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனாலே வஹுமானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - அவனுடையகொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல், அவனுடைய மூணும்ருதபானத்தைப்பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல். “சுதிவாதி” என்று அவன் உபேகைக்கு இலக்காகாதே, அவன் வஹுமானத்துக்கு இலக்கானால் ப்ரீதி யுள்ளடங்காதிறே. நரக

யப் புருந்தான்] - “இருந்திவோனுக்கு” என்றிராத என்னெஞ்சிலே நிறையப்புருந்தான். [விருப்பேபெற்று] - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுமையா லுண்டான த்வேஷகார்யமாக வன்றிக்கே, “தாநஹம்லிஷதஃ” (தாநஹம்த்லிஷதஃ) என்றிருப்பது ம் ஓரிருப்புண்டிதே; அங்ஙனன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனும். [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - விஷலோஜநத்தைப்பண்ணி நாகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; (அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற் அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல்; அவனுடைய குணம்ருதபாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனென்னுதல்.) கூடூத்ரவிஷயப்ரவணனாய் நாகத்துக்குக் க்ருஷ்டையப்பண்ணிவைத்துக் களிக்குமதிதே அது. அதாவது - “அணிமென்குழலா ரின்பக்கலவி யமுதுண்டா” என்றபடி. [களித்தேனே] - “நாவலிட்டிழ்தருகின்றோம்” என்று செருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிதே இது. யமாஹுகள்தலையிலே அடியிட்டேக் களிக்கப்பெற்றேன். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர்என்குறை?மேலத்
தோண்டுகளித்து அந்திதோழும்சொல்லுப்பெற்றேன்
வண்டுகளிக்கும்பொழில்சூழ்திருப்பேரான்
கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள்ளின்று அகலானே.

ஆ.—(உண்டு.) - என்னுளடங்காதே பொங்கிப்புறப்படுகிற பரமஹத்தயவ ஸாந்ருபமாய் இவ்வாத்மாவினுடைய ஹவச்சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான திருமந்தரத்தி னால் ப்ரதிபாத்யமாயிருந்த ஹவத்தைகங்கர்யைக ரதித்வத்தைப்பெற்ற நான் * கண்க ளாரளவுமின்று கண்டுகளிக்கும்படியாகத் திருப்பேரான்என்கண்ணுள் நிற்கலான்;

“விருப்பே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் இத்தாதி. விவரணம் - தாநஹம் இத் தாதி. “தாநஹம்லிஷதஃ” (தாநஹம்லிஷதஃ) இராநுஸம்ஸாரெஷுந்ராயபோநு | கூதிவாஜ்யஸூரி ஸஹாநாஸுரீஷ்வயொநிஷு”இதி தீதாயாம்(சு). ‘த்வேஷபரிஹாரமாகவன்றிக்கே’ இதிபாடே, த்வேஷ கிரீவர்த்தநார்த்தஞ்ச கிருசநாவஸ்தநாமஸ்தி - மத்யமாவஸ்த்திதி; தாம்விநா. “தாநஹம்லிஷதஃ” இதி அகேநாவஸ்தநாநஞ்ச கிருசநாஸ்தி; தச்சவிநா தடித்தயாஷா வ்ஷயோ பூத்வேத்யர்த்தஃ. “அமுதமுண்டு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - விஷலோஜநத்தை இத் தாதி. “நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே ஹவதருஹவத்தாலே களிக்கப்பெற்றேன்” என்றபடி. ஏதத்விவரணம்-கூடூத்ரவிஷய இத்தாதி. நாகத்துக்கு க்ருஷ்டிபண்ணிக்களிக்கையாவதேதென்ன - அதாவது இத்தாதி. “அணிமென்குழலார் இன்பக்கலவியமுது”என்கையாலே-அதுவும் அல்பஸந் தோஷதேஹேதுவென்று கருத்து. இவ்விஷயாருஹவத்தால்வந்த களிப்பிருக்கும்படி யென்னென்ன - நாவல் இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - யமாதிகள் இத்தாதி. நாவலிட்டி - அறைகூறி. நாவலென்றும் அறையோவேன்றும் - ஜயீத்தவன் சொல்லும் வார்த்தை. (சு)

இப்படி அவனை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் அநவாப்தமாய் அவாப்த வ்யமாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்ய^௧யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டு என்று தொடங்கி] - மேலான ஞாஸ்யரஸம் பெருகினால் அதின்முடிவிலே ஆற்றாமை சொல்லும் “ந^௩” என்கிற சொல்லைச் சொல்லப் பெற்றேன்; வண்டு களிக்கிறபொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருதார்யமும்படி கண்ணுள் நின்று அகலுகிறிலன். இப்படி அவனை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், இங்கு நித்யாநுலவம்பண்ணும்படி ஸந்திஹிதனானவனை யநுலவித்துக் களிக்கிற எனக்கு மேல்என்ன குறையுண்டென்கிறார்.

வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை (மதபாநகதைப்பண்ணிக்) களிக்கும், பொழில்சூழ் - பொழில்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேர்நகரான், கண்டுகளிப்ப - (தன்னை) ஸஃதர்ஸநம்பண்ணிக் களிக்கும்படி, கண்ணுள்நின்று - என்கண்ணுக்குவிஷய மாய்நின்று, அகலான் - போகிறிலன்; உண்டுகளிக் தேற்கு-(இப்படி) நித்யாநுலவம்பண்ணிக்களித்த எனக்கு, உம்பர் - மேலொரு தேசவிசேஷத்திலேபோய்ப்பண்ணும் அநுலவத்தில், என்குறை - குறைகிடந்தேதது? மேலைக்கொண்டு - அதிகமான ஞாஸ்யரஸமானது, உகளித்து-, அந்தி - முடிவிலே, தொழும் - (“ந^௩உதெ^௧வவாடிந^௩” என்கிற படியே) தொழுகைக்கு வாசகமான, சொல்லு - நமஸ்கரணத்தையச்சொல்ல, பெற்றேன்-, உகளித்தல் - மிகுதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்ய^௧யத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[உண்டுகளிக் தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுலவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு; “இதுக்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அமையும்” என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுலவந்தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத் தொண்டு உகளித்து] - மேலான ஞாஸ்யரஸம் அதிஸாபித்து. “பெ^௧நயெ^௧நயாதாம^௧உதி” என்கிற ரஸத்தை அநுலவித்து. “ஸெவாஸுவ^௧தி” என்கிற இதிறே கீழான ஞாஸ்யம். [அந்திதொழும் இத்யாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்; அநுலவப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் அதின்மேலே “ந^௩” என்று ஷுத்திபூர்வமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்; “ந^௩உதெ^௧வவாடிந^௩” இறே. அதாகிறது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மயாபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாயிகரோடு திரயக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டுகளிப்ப] - “மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண்கள்” என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்று அகலானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் போகிறிலன்; விஷயப்ரவணரைப் போகச்சொன்னாலும் துணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை அநுலவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ?

விடாய்த்த கண்கள் கண்கேளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள்நின்றகலானே]- நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்திலின்றும் அகலுகிறிலன் ; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யநுலவித்துக் களிக் கப்பெற்ற எனக்கு மே லொருகுறை யுண்டோ ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்நின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்
எண்ணில்நுண்பொருள் ஏழிசையின்கவைதானே
வண்ணநன்மணிமாடங்களுக்குத் திருப்பேரான்
திண்ணம்என்மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்திற்றே.

ஆ.—(கண்ணுள்நின்றகலான்) - வாங்கமநஸாகோசா ஸ்வரூபனாய், பாம ஹோக்யஹுதனாயிருந்த திருப்பேரான், கண்ணுள்நின்றகலான்: தன்னாலும் விஸ்வ ஷிக்கவொண்ணாதொருபடி என்னெஞ்சிலே புகுந்து செறிந்தான்; இன்னம் இவ்வள வன்று இவனுடைய பாரிப்பு என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்கமநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே கிரதிரய ஹோமயனான திருப்பேரன்கரான் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ஹ்ருதபத்திலே புகுந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என் திறத்தில் செய்தருள நினைத்தது என்கிறார்.

ப.—அந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் கிரதிரய ஹோக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலே த்ருடமாகப் புகுந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்நின்று - வாஹ்யமானகண்ணுக்கு நித்யாநுலவவிஷயமாய், அக லான் - அகலுகிறிலன் ; கருத்தின்கண் - (இவன் நினைவைப் பார்த்தவிடத்தில், இங்கு கின்றும் ஒருதேசவிசேஷத்தேறக் கொடுபோய் அநுலவிக்கைக்கிடான பாரிப்பில்), பெரியன் - பெரியனாயிராநின்றான்; எண்ணில் - ("தார்தாமறிய" என்று)எண்ணுபள வில், நுண் பொருள் - அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வஹாவங்கையுடையனாய், தானே - , (அநுலவிக்குமளவில்), ஏழ்இசையின்கவை-ஸப்தஸ்வரஸாரஸ்யத்தையுடையனாய், வண் ணம் - நானாவர்ணமாய், நன்மணி - ஸ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த, மாடங் கள் சூழ் - மாடங்கள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன், என் மனத்து - (தன்னைப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த) என்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - நிர்ஹேதுக மாக, இன்று - , செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புகுந்தான்-.

சொன்னாலும் போகாததுக்கு த்ருஷ்டார்தம் - விஷயப்ரவணர் இத்யாதி. அந்வயமுதேக ஹாவம் - இப்படியவனை இத்யாதி. 'வண்டுகளிக்கும்' என்றுதொடங்கி, 'கண்ணுள்நின்றகலான் - மேலேத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழும் சொல்லப்பெற்றேன் - உண்டுகளித்தேற்கு உம்பரென்றகுறை' என்றந்வுயம்,

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிரதீஸய ஹோம யனா திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்ளின்று அகலான்] - ஸடா டீர்ஸநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான். ஸடா டீர்ஸநத்துக்கு வேறு தனக்கு ஒருவிஷயத்திடுண்டு என்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண் பெரியன்] - நம் விஷயத்தில் அவன் பாரிக்கிற பாரிப்பு நமக்கு மனோரய விஷய மன்று. நம்மைக் கொண்டுபோகையிலே பாரித்து அர்ச்சிராஜிமணங்களை அழைப்பது தான் அவர்களுக்கு முற்பாடனாவதாகாநின்றான். [எண்ணில் நுண்பொருள்] - தாம் தாமே எண்ண நினைப்பார்க்கு துர்ம ரஹமான வஸ்து. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - எண்ணுமலிருக்கவொண்ணாத ஹோம யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தஸ்வரங்களிற் ப்ரயாநம். [வண்ணம் இத்தாதி]-தேஸத்திலே ஹோம யதையும் மேன்மையும் இருக்கிற படி. நானாவர்ணமாய் மஹர்வமான ரத்னங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களாலே சூழப் பட்ட டேஸம். [என் மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்து இன்றே]-தன்னை ஆதரித்திருக்கிற என்னுடைய ஹருதயத்திலே, தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோன்றுப்படி வந்துபுகுந் தான். [திண்ணம்] - “ஸ்ரீவேஸ்வரன் ஒருஸம்ஸாரிஹருதயத்திலே இப்படி மேல் விழுக்கடுமோ?” என்று ஸங்கிக்கவேண்டா; இது த்ருடம்.

நா.— எட்டாம்பாட்டு. நிரதீஸயஹோக்யஹுதனா திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென்கிறார்.

[கண்ணுள்ளின்றுகலான்]-(ஸடா டீர்ஸநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்). ஸடா டீர்ஸ நத்துக்கு வேறுதனக்கொரு விஷயத்திடுண்டென்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண்பெரியன்]- உலயவிலுதித்யோமத்தால்வரும் அந்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யவ்வருகே கொண்டேபோகையிலும், ஆதிவாஸிகரை நியமிக்கையிலும், தான் முற்பாடனய்க்கொண்டு போகையிலும் பாரியாநின்றான். நங்கார்யத்தில் அவன் தவரிக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல; இயத்தாரஹிதன். இதுதான் “யஸ்யூரகிதம்” (யஸ்யாமதம்) என்கிற பொது

எட்டாம்பாட்டு.— கண்ணுள்ளின்று இத்தாதி. “ஏழிசையின் சுவைதானே - திருப் பேரான் - கண்ணுள்ளின்றுகலான்; கருத்தின் கண்பெரியன்; என்மனத்து - செறிந்து புகுந்தான்” என்றத்தைக் கடவுட்குத்தவதாரிகை - நிரதீஸயஹோக்யஹுதனா இத்தாதி.

“கண்ணுள்ளின்றுகலான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸடா டீர்ஸநத்துக்கு இத்தாதி. “கருத் தின் கண்பெரியன்” என்றதுக்கு - நினைவிவ்வந்தால் பெரியனென்று ஸப்தார்த்தம். இத்தால் - ஸபஹுமனோரதங்களைப் பண்ணிநின்றனென்று தாற்பர்யம். இவ்வளவை விவக்ஷித்து இவனுடைய ஸபஹுவான மனோரதமேதென்ன - உலயவிலுதி இத்தாதி. “கருத்தின் கண்பெரியன்” என்ற துக்கு - என்னுடைய நினைவில் பெரியவனென்றும், அவன் பாரிக்கிறபாரிப்பு நம்மாலெண்ணி முடிக்கப்போகாதென்றத்தார்தம் - நங்கார்யத்தில் இத்தாதி. அன்றிக்கே, “கருத்தின் கண்பெரி யன்” நம்விஷயத்தில் கார்யவிசாரத்தாலே பெரியவனென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார் - உலய விலுதி இத்தாதி. இத்தால் ஹலிதம் - நங்கார்யத்தில் இத்தாதி. என்று இவ்வனும சொல்லுவர் கள். எண்ணிமுடிக்கப் போகாதென்றத்தால் ஹலிதம் - இயத்தாரஹிதன் என்று. முடியுமளவல்ல, இயத்தாரஹிதனென்று ஏகவாக்யம். “கருத்தின் கண்பெரியன்” என்றதுக்கு - மனோரதத்தால் பெரியவனென்று கொள்ளவேணுமோ? ஸ்வரூபபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லவொண்ணாதோ. வென்ன - இதுதான் இத்தாதி. இதுதான் - இந்த இயத்தாரஹித்யந் தான். “யஸ்யாமதம்”

வா லல்ல. நங்கார்யத்தில் இங்ஙனேயிருக்கும்; “என்மனத்துப்புருந்தான்” என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிநே, கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதும். [எண்ணினுண்பொருள்]-அவன் தானே இப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனேபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறியப் போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருந்தியும் மேல்விழவேண்மே விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமித்யாதி]-இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து-செறிந்து-புகுந்தான்] . “சுடந்நாராவவெணாஹடி” (அந்நாராகவேணாஹம்) என்கிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்க வேண்ணுதபடி புகுந்தான்; “எனதாவியுள்கலந்த” என்னுமாபோலே. “ஸர்வாயிக னானவன் இப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கூடுமோ?” என்று தாமும்அதிசங்கைபண்ணினார்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] - நிச்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. ( )

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இன்றென்னப்பொருளாக்கித் தன்னென்னுள்வைத்தான்
அன்றுஎன்னப்பறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்களுக்குத் திருப்பேரான்
ஒன்றுஎனக்கருள்செய்ய உணர்த்தவற்றேனே.

என்கிற ஸ்ருதிவித்தமான ஸ்வரூபபரிச்சேத்யத்தவத்தா லன்றென்றபடி. பின்னையெதினே யென்ன - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னு தல்; அன்றிக்கே, “கருத்தின்கண்பெரியன்” என்று - விசாராவிஷயஹதெனென்று சொன்னாலோ வென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னுதல். “எண்ணினுண்பொருள்” என்றதுக்கு - எண்ணிக் கையில்வந்தால் ஸூக்ஷ்மமானவஸ்துவென்று ஸப்தார்த்தமாய், ஸ்வயந்தஸ்ய யனல்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்-அவன்தானே இத்யாதி. சீழையும் கூட்டிக்கொண்டு “ஏழிசையின்சுவை தானே” என்றதுக்கவதாரிகை அறியவரியன் இத்யாதி. ஏழிசையின்கவைதானே - ஸப்தஸ்வரத்தி னுடைய ரஸமானவெனென்று ஸப்தார்த்தம். இந்த ஸப்தத்தைபுட்டுகொண்டு இத்தால் மலித்த ஹாவம் - வருந்தியும் இத்யாதிவாக்யத்தவம். ஹரினுடைய ஹோக்யதையைவாணித்தி, இப்படிப் பட்ட ஐரையுடையவனென்கையாலே - இதுமேன்மையிருந்தபடி என்கிறார். நானாவர்ணமாய் ஸ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த மாடங்களுக்குந்த திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவனென்று ஸப்தார்த்தம். செறிந்து - பிரிக்கவொண்ணுதபடி. “செறிந்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - அந்நய இத்யாதி. “ஸக்யாஹவயிதஹ்நஹமெஹெஹுணயநெஹவா | சுடந்நாராவவெ ணாஹம்ஹாரொணஹுஹாயயா” இதி ஸந்த்ரகாண்டே(உக-கருடு). ராவணம்ப்ரதிவீதாபிரி க்கவொண்ணுதபடி புகுந்தா னென்றதுக்குப் ப்ரமாணம் - எனதாவி இத்யாதி. “திண்ணம்” என்று நிர்வாக்யத்தைக்கு ஸம்ஸயமேதென்ன - ஸர்வாயிகள் இத்யாதி. “தின்று” என்கையாலே - நேற் றில்லையென்றபடி. “எண்ணினுண்பொருள்” என்றுதொடங்கி, “திருப்பேரான் - கண்ணுள்ளின்றக லான்: கருத்தின்கண்பெரியன்; இன்று - என்மனத்து - செறிந்து - புகுந்தான்; திண்ணம்” இத்தந் தார்த்தமறியவென்றென்கையினால் அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வஹாவங்களை புடையவன் என்று உரை யில் ஸப்தார்த்தம்.

ஆ.—(இன்றென்னை.) திருப்பீரங்கரான் இன்றென்னை ஸ்வவிஷய ஷ்வய ஜ்ஞாநவானுக்கித் தன்னை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்குமுன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கோர்ததரம் வல்லனாகில், சொல்லுவா நென்கிறார். ஒருகூணம்பிரியில் யரிக்க மாட்டாதே மடேகயாரகனயிருக்கிற இவன் இதுக்குமுன்பு அநாடிகாலமெல்லாம் என்னை விட்டு எங்கனே யரித்திருந்தானென்று கேட்கிறாரென்றுமாம்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடே ஓருஸ்ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்குக் காரணம் என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார்.

[குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்று மேலுக்கு] - குன்று போலே விளங்கா நின்றள்ள மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்த வேண்டியிருந்தேன்.

ப.—அந்தரம், “இன்று நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவன் முன்பு உபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்த தென்கிறார்.

இன்று - (ப்ராயமகடாஷுதம்பண்ணி இதுக்குப்பின்பான) இக்காலம், என்னை - (முன்பு “அஸநேவ” என்னும்படிக்கிடந்த) என்னை, பொருள்ஆக்கி - (“ஸந்தமேநம்” என்னும்படி) வஸ்துவாக்கி; தன்னை - (விலகூணலோக்யஹிதனான) தன்னை, என்னுள் - (ஹேயமான) என்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (தானேகொடுவந்து) வைத்தான்; அன்று - (அந்தகடாஷுத்துக்கு முன்பான) அன்று, என்னை - (தானிட்டவழக்கமாம்படி பராய்நன) என்னை, புறம்போக - (தன்பக்கவிலே விமுகனாய்) விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானாக? குன்றென்ன - குன்றென்று சொல்லலாம்படி, திகழ்-விளங்குகிற, மாடங்கள்சூழ் - மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - , ஒன்று - (இவையிரண்டிலும்) ஒன்றுக்குஹேதுவை, எனக்குஅருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்கைக்காக, உணர்த்தலும்தேன் - (“தன்திருவுள்ளத்திலே படுப்படியறிவிக்கவேணும்” என்று) உத்தேயாகத்திருந்தேன். ஒன்று சொல்ல மற்றையது தத்வயதிரேகனித்தமென்று கருத்து. நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்துக்கு ஹேது ப்ராஸ்ரம்பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்உத்தரமில்லையே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இன்று என்னை விஷயிகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்கல்பனான என்னை ஒருவஸ்துவாக்கி; “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி” என்கிறபடியே.

[தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை, [என்னுள் வைத்தான்] - என்னோடே கூட ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினான். “இன்று” என்கிறது-மயர்வற மகிநல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; “அன்று” என்கிறது - அவ்விசேஷ கடாஷுத்துக்குமுன்பு உண்டான அநாடிகாலத்தை. [என்னை இத்யாதி] - பாதந்த்ரான என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? வொஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. புறம் போகவிட்டானும் அவனை என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பராய்நமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவரவு ஆவதென்? இரண்டுக்கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்யாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா

நின்றள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்: முன்பு உபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன். “இதுக்கு ஈஸ்வரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் எது?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழி யேறிட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் நின்றான்” என்று அருளிச்செய்தார்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அடியா, ஸர்வேஸ்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கோடுபோவதாக விரைகிறபடியைக்கண்டு “இன்று என்னளவல்லாதபடி த்விர்க்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்ஙனே?” என்று அவன்றனைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்: “**மகூரூபிஹவ்யாஜாநீதே**” (நத்வாமிஹஸ்த்தாமஜாநீதே) என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டுமடியாய்த்து: எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒருகூடி ணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான்என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? **‘கூஉறொவமெ’** (கமலலோசநே)-உம்முடைய கண்ணழகேயன்றே இதில் ப்ரமாணம்? **‘ராமஃ’** (ராமஃ) அவரையறியாதோழிய வேணுமோ? **‘மஜீவெயம்சுணைவி.வி.நா.தாஉவிதெகூணாடி’** (நஜீவேயம்சுணமபிவிநாதாமஸிதேகூணாம்) என்றிறே யவிர்ப்பது. **‘ராமஃகூஉறொவமெ’** (ராமஃகமலலோசநே)-அவரை யறியாமையுமில்லை: உம்மை நீர் கண்ணாடிப்பறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. **‘கூஉறொவமெ’** (கமல

ஒன்பதாம்பாட்டு - இன்றென்னை இத்தயாதி. “இன்றென்னை” என்றுதொடங்கி, “புணர்த்ததென்செய்வான் - உணர்த்தலுற்றேன்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்றென்னை இத்தயாதி. அவதாரிகாரந்தரம் - அடியா இத்தயாதி. மூன்றாமவதாரிகை - இன்றிப்படி இத்தயாதி. “இன்றென்னை” இத்தயாதிமுந்தினவவதாரிகை, ஸ்வமதசிந்தாபுரம்; அடியா, இத்தயாதி த்வதாரிகை, ஈஸ்வரனைக்குறித்து ப்ரஸ்ஸபரம்; இன்றுஇப்படி இத்தயாதி மூன்றாம் அவதாரிகை, அதிஸங்காபரம். “ஆறியிருக்கக்கூடாது ஆகையால் இதுவும்பொய்யோ” என்றுகருத்து. அன்றிக்கே, அவதாரிகை யிரண்டாய், இத்தால்ஹலித்த ஹவம் - இன்றுஇப்படி இத்தயாதி என்றமாம். “கூடாது” இதுக்கடியென்னென்கிறாரென்றபடி” என்று இப்போது ஹவம்.

“உணர்த்தலுற்றேன்” என்றுகேட்டதுக்கு பரிஹரிக்கும்படியென்னென்ன - நத்வாம் இத்தயாதி. தடஸ்தரேபரிஹரிக்கவேணும், அவனால் பரிஹரிக்கப்போகாதென்றபடி. “**மகூரூபிஹவ்யாஜாநீதேராஃகூஉறொவமெ.தெ.மகூரூபிஹவ்யாஜாநீதே**” இதிஸுந்தரகாண்டே (கூ-கூ). ஸீதாம்பரதிஹநாமாந், இஸ்ஸ்லோகத்துக்குஹவம் - எழுந்தருள் இத்தயாதி. **‘கூஉறொவமெ’** என்றதற்குவாஸநை - இதுதான் இத்தயாதிவாக்யத்வயம். இதுதான் - அறிந்தால் ஒருகூணமறியிராரென்னும் அதுதானென்றபடி. இதில்ப்ரமாணம் - ஆறியிரான் என்னுமதில் ப்ரமாணமென்றபடி. ப்ரமாணம் - நியாமக மென்றபடி. “**ராமஃ**” என்றதற்கு ஹவம் - அவரைஇத்தயாதி. அவர் எப்படியிருப்பாரென்ன - நஜீவேயம் இத்தயாதி. “**சுவி.தெகூணாடி.வி.நா**” என்கையாலே - உம்முடைய கமலலோசநங்களை விட்டிருக்கவல்லரோ வென்றபடி. பதத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேணஹவம் - அவரை இத்தயாதி. **‘கூஉறொவமெ’**

லோசநே)-அன்றிக்கே, ஆரேதிராகத்தான் இக்கண்சிவப்பும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்பொருளாக்கி] - அஸத்கல்பனான என்னை இன்றுஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, “பொருளல்லாதவென்னை” என்றிரிநே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ரு ஷணியான தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஸமில்லாதபடி முற்றாட்டாக என்னுள்ளே கோவேந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடா ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளே யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்பிறம்போ கப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதந்த்ரான என்னைப் புறம்போகப்பண்ணி ற்று என்செய்கைக்காக? ஷாஹ்யாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேகஷிக்கை.) “இழந்தநாள்இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே” என்றிருக் கிறார். பரதந்த்ராவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே? வரநிற்கவற்றே? [குன்று இத்யாதி] - இப் படி மதிப்பனானவன், மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காநின்றள்ள மாடங்கள் குழந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்பு கைவிட்டதற்கு ஹேது சொல்லவு மாம்; இன்று என்னை விஷயீகரித்ததற்கு ஹேதுசொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேனே] - இதுக்குஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படிப்படி விண் ணப்படு செய்யவேண்டியிராநின்றேன். “இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?” என்றான்; “* அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்” என்றார். “ஆனால், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்: அத் தாலேகாணும்” என்றான்; “ஓம், அதுதானுண்டோ? * யானோட்டி என்னுளிருந்து வம்” என்றார்; “அதில்லையாகிலும் புருந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே” என்றான்; “மருவித்தோழும் மனமே தந்தாய்” என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை” என்றார்; “ஓங்காணும்: அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே” என்றான்; “என்னைத் தீமனங்கேததாய்” என்று அதுவும் தேவரே

என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆரேதிராக இத்யாதி. இந்த த்வதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரணய ரோஷத்தால்வந்த சிவப்பையும் சீற்றத்தையும்சொல்லுகிறது. * கமஸப்தத்துக்கு - செந்தாமரை யர்த்தம்; முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “ஸதவகுநிலைகூணாடி” என்றதுக்குப்போலே “கஃல யொவமெ” என்றதுக்கும் நெய்தல்போன்ற கருங்கண்ணையுடையவளென்றுபொருள்.

‘அஸத்கல்பனானவென்னை’ என்கிறதற்கு இங்குஸப்தமேதென்ன-பொருளல்லாத இத்யாதி. “ஏழிசையின்சுவைதானே” என்றதுக்கருணமாக “தன்னை” என்றதுக்கர்த்தம்-ஸத்துக்களுக்கும் இத்யாதி. முற்றாட்டாக - எல்லாம் ஏகஜோமமாக. புறம்போக - விஷயப்ரவணனாய்ப்போக. புணர்த்தது - ப்ரக்ருதியையிட்டு மயக்கினது. கீழ்க்கெல்லாம் லாவம் - இழந்தநாள் இத்யாதி. இரண்டும்அவனாலேயென்கிறதென்? என்ன - பரதந்த்ர இத்யாதி. குன்றென்று சொல்லலாம்படி விளங்குகிற மாடங்களுக்குந்த திருப்பேரான் இதி ஸப்தார்த்தம். “திருப்பேரான்” என்றது - ஸம் போதனை. தாத்தர்யம் - இப்படி இத்யாதி. “ஒன்று” என்றதுக்குலாவம் - முன்புஇத்யாதி. உணர்த்தலுற்றேன் - அறிவிக்கவிசாரியாநின்றே நென்றபடி. “உணர்த்தலுற்றேன்” என்றவந் தரம் “உற்றேனுக்குபணிசெய்து” என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே அவன். நிருத்தரானது வித்தமாகையாலே, நிருத்தரானபடியைப் பரக்கஉபாதிக்கிறார் - இதுநாம்சொல்ல இத்யாதி. ‘இதுநாம்சொல்லவேணுமோ’ இதுபுத்தர்ப்ரத்யுத்தரங்கள் - ஸ்மலிதங்கள். நம்மோடொக்க விஷ யாந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - நம்பக்கல் ப்ராவண்யம் நடவாநிற்கச்செய்தே விஷயாந்தரங்களில் அலிநிவேஸம் கலந்துவாவில்லையென்றபடி. சிலவார்த்தைகளையிவர்க்குச்

யன்றோ” என்றார்; “இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம் தந்த * மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுப்போந்தீரே” என்று: “‘காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி’ என்று அதுவும் தேவாரேயன்றோ” என்றார்; இப்படி இவர் முடியத்தோடந்தவாறே பெருங்கடல். மண்டிஞரைப்போலே போக்கற்றான். “இதுக்கு ஈஸ்வரன்சொன்ன உத்தரமேன்?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழியை ஏறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்?” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக்கீறி நிற்கு மித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?” என்றருளிச்சேய்தார். அதாவது - “முன்பு ருசியில்லாமையாலே” என்னமாட்டான்: “இப்போது ஸாயநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே” என்ன மாட்டான்: ஆனால், பின்னை ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்டிய நைர்க்ருண்யா லுகள் வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வருதல் செய்யாதோ வென்னில்; - அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையாலே “அறிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனையாகவேணும்” என்று பார்த்தார்: “தன்னுடையஸ்பர்ஸம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாயநவஸுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாதலாக வகேடும்” என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவனுத்தரமாக அருளிச் செய்யாதோழிவானென்? என்னில்; “சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாயநமென்னமாட்டானே: உபாயலாவம் தந்தலையிலேயாய்த்தே: நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?” என்று பேசாதேயிருந்தான். “ஹீரேஷாஹிஜோதூரூ” (ஹீரேஷாஹிமமாதூலா) என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி யன்றிறே. “உம்

சொல்ல, இவர் அதுக்கெல்லாம் அந்யதாவித்திசொல்ல, நிருத்தானம் ப்ரகாரத்தைக்கீழேசொல்லி, இங்ஙனன்றிக்கே அநாதிகாலம் இவரைக் கைவிட்டிருந்த குற்றம் தன்மேலேயாய் அவ்வழியாலும் அவன் நிருத்தானம் ப்ரகாரத்தை ஆபதஸம்வாதத்தாலே உபஸிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு ஈஸ்வரன் இத்தயாதி. அதுவென்? ருச்யாதிகளில்லாமையாலே பெண்ணவொண்ணாதோவென்ன - அநாவது இத்தயாதி. அதாவது - உத்தரமில்லாமையாவதென்றபடி. “மாட்டான்” ஆகையாலே நிர்ஹேதுகம்” என்றபடி. ஆனால் - நிர்ஹேதுகமானென்றபடி. இப்படி இவன்நிருத்தானனால் இவர்கேட்டஸங்கைக்கு ஸமாதாநம்பண்ணினாரானென்; தாமே ஸமாதாநம்பண்ணிக்கொண்டு போகிறாரென்கிறார் - அவன்கேட்டதுக்கு இத்தயாதி. ஸ்பர்ஸமென்றது - ரக்ஷணமென்றபடி. இதுதன்னை என்றது - அத்வேஷத்தையும் ஸாயநபுத்தி தவிருகையபுமென்றபடி. “இவர்தலையிலே” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம் - நெடுநாள் இத்தயாதி. “ஆகையாலே ‘நெடுநாள்’” என்றுகூட்டுவது. “பழியிட்டிழந்திருந்த நாம்” என்கைக்கு தன்மேலே குறையாக நினைத்திருக்குமோவென்ன - ஹீரேஷாஹி இத்தயாதி. “பூலீகணுஹவனொஹீரேஷாஹிஜோதூரூ | யதீக்யு டெஸாஹம்விஹெபூரூவஹெபூரூவஹிதஃ” இத்தயாரண்யகாண்டே (க௦-க). அவன் லஜ்ஜாவிஷ்டனான ப்ரகாரத்தினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார்-இவர்தாம் இத்தயாதி. “ஆகையாலே ‘இவர்தாமெடுத்துவைத்து’” என்றுகூட்டுவது. எடுத்துவைத்து - லஜ்ஜையினாலே கவிழ்த்திருந்தவனை யெடுத்துப்பிடித்தென்றபடி. இவர்க்கு அத்வேஷமேயன்றிக்கே ருசியமுண்டே; அது ஸாதநமாகாதோ? என்ன - சைதந்ய இத்தயாதி. ஸாக்ஷாத்த்ஸ்ரந்தத்துக்கு உத்தரம் - உம்முடைய

முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ? ” என்ன, அதுவே யமையுமென்கிறார் ; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது ?

பத்தாம் பாட்டு.

உற்றேன்உகந்துபணிசெய்துஉனபாதம்
பெற்றேன்ஈதேஇன்னம்வேண்வேதுஎந்தாய் !
கற்றார்மறைவாணர்கள்வாழ்திருப்பேராற்கு
அற்றாரடியார்தமக்கு அல்லல்கில்லாவே.

ஆ.—(உற்றேன்.) - எம்பெருமான், ஓர் உத்தரம்காணுமை “உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்த செயலெல்லாம் நீர் சொன்னபடியே கிர்ஹேதுகமாகவேசெய்தேன்; அது நிற்க:இனி நான் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன;—

“ உன்திருவடிகளைப் பெற்றேன்; பெறுகிறேன்; உகந்து பணிசெய்து கொண்டு உன்திருவடிகளைப்பெற்றேன்; இன்னம் உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்டுவது எந்தாய்!” என்று ஆழ்வார்சொல்ல, எம்பெருமானும், “ அப்படியேசெய்கிறோம் ” என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், “ திருப்பேர்நகரான் திருவடிகளைப்பற்றினார்க்கு ஒரு ஁வமில்லையாகாதே!” என்கிறார்.

ஓ.— பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட அதுக்கு ஒரு ஹேது காணுமையாலே நிரூத்தராய் “ உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது சொல்லீர்?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உன்னைக்கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன்திருவடிகளை அதுவாக்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்டுவது என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவனும் “ அப்படியே செய்கிறோம் ” என்ன, ப்ரீதராய், திருப்பேர்நகரான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒரு஁வம் இல்லையாகாதே என்கிறார். அற்றாரான அடியார்.

ப.—அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்வர்டியான அவன் திருவடிகளை யடிமை செய்துபெற்றேன் ; யாவூர்தம்வாவி எனக்கு இதுவேயமையு மென்கிறார்.

உற்றேன் - கிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன் ; (அத்தாலே), உகந்து - ப்ரீதிப்ரீராதனாய்க்கொண்டு, பணிசெய்து - வாசிகமானவடிமைசெய்து, உனபாதம்பெற்றேன் - பரமப்ராப்யஹுதனை உன் திருவடிகளைப்பெற்றேன் ; எந்தாய் - நிருபாயிகவர்டுவானவனே ! ஈதே - இவ்வடிமையே, (இவ்வாத்மாவாக்கு), இன்னம் - உள்ளதனையும், வேண்டுவது - அபேக்ஷிதம் ; (இதுண்டாகவே), கற்றார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை) அஹ்மயித்தவர்களாய், மறை - ஸ்ருதமான வேட்கார்டங்களை, வாணர்கள் - நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரானவர்கள், வாழ் - ஹவததஹவத்தோடே வாழுகிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரிலேவர்த்திக்கிற உனக்கு, அற்றார் - அநயார்ஹமான,

இத்யாதி. ப்ராப்யம்பெற்றால் வந்தவழியாராயவேண்டா என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டார்தம் - தேங்காய்க்கு இத்யாதி. “ குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரான் - இன்றென்னைப்பொருளாக்கி ” என்றுதொடங்கி, ‘ உணர்த்தலுற்றேனே ’ இத்யவ்யடி.

(க)

அடியார்தமக்கு - அடியார்தமக்கு; அல்லல் - அநுலவப்பதிவுந்யக ஁ஃவுங்கள், கில்லாவே - தன்னடையே கில்லாதிதே; அற்றாருக்கடியாரொன்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிரூபணம், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன; ப்ரீதிபூர்வமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவ தென்கிறார்.

“அவன்தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷ்ணவநம்பு நுண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ?” என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேக்ஷித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்கு உக்தா மானாலோ? என்னில்,—அது உபாயமாசமாட்டாது. மலவ்யபத்தமானதிதே உபாய மாவது. இந்த ருசி அபிகாரிஸ்வரூபமாகையாலே தத்வஸேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இந்த ருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல்லாமையாலே இவர்க்கு இல்லை என்னலாம்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரத்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] - கெடுமார்க்கலம் கரைசேர்த்தாற்போலே கிட்டிக்கொடுகின்றேன். ப்ரீதிப்ரீரீதனாப்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திருவடிகளை அநுலவிக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாபுநமாய், மேல் ஸாபுந மாகச் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலே புள்ளதாகையாலே. [ருசி இன்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மலாபியாய்ச் செல்லுகையிதே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. விபிபோலி நகந்திறன். [எந்தாய்] - இவ்வதுவம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிறது. இத்தலைக்கு ஸேஷத்வமும் தேவர்க்கு ஸேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே “செய்கின்றேன்” என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செப்கிறார்: [கற்றார்] - ஓர் ஆஸகத்தின்கேழே நிரந்தர பீடக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்த ஷ்டாமரணவர்கள் அநுலவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேராமற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தை மாறி ஸ்வமுதமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேரானு உனக்கு என்னுதல். [அற்றாடியார்] - திருப்பேர் நகரானுக்கு அற்றாரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் கில்லாவே] - ஒரு஁ஃபரில்லையாகித் தன்னகற்றார்.

ருசி.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிரூபணம், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன, “ப்ரீதிபூர்வமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது” என்கிறார். “அவன்தானே செய்தான்” என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷ்ணவமும் கைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்கு உக்தா

பத்தாம்பாட்டு - உற்றேன் இய்யாதி. “உற்றேன்” என்றுதொடங்கி “இன்னம் வேண்டுவது” என்னுமனவும் கடாக்ஷித்து, அதுக்கு அநுருணமாக ப்ரஸங்கோத்தாமுதத்தாலே ஸங்கிதிவ்யாபித இய்யாதி. கீழிற்பாட்டில் உக்தமான சங்காபரிஹாரங்களை ஸ்த்தானாநிகமந்யாயத்தாலே துருவகரித்தருளுகிறார் - அவன்தானே இய்யாதி. அது - அந்தருசி, மாட்டாதபடியெப்படி? என்ன - மல

மானுலோ வேன்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. மலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமா வது; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விஸேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில்லே என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரர்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெமேரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கோடு நின் றேன். [உகந்துஇத்யாதி] - ப்ரீதிப்ரேரிதனுக்கோண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திரு வடிகளை யறுவலிக்கப்பெற்றேன். உகந்துபணியேய்கை - ஸாபநமாய், மேல் ஸாப்ய மாகச்சொல்லுகிறதன்று; இரண்மே எககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம் வேண்வேது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மஹாவியாய்ச் செல்லு கையிறே. புந்ராவ் ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவேன்னில், [எந்தாய்] - இவ்வறுவலும் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு ஸேஷத்வமும் தேவர்க்குஸேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் “சேய்கி றே” என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்சேய்கிறார். [கற்றார்] - ஓராஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்ல வர்கள் அறுவலித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேராற்து] - ப்ரீதிப்ரகர்த்தாலே முகத்தையாறி ஸ்வமதமாகச் சொல்லுகிறாரென்னுதல், திருப்பேராறான உனக்கென்னு தல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேரங்கரானுக்கு அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரென்னுதல். [அல்லல்லல்லாவே] - ஒருபுறம்புங்கடும் ஐவர்கள் பக்கல் நில்லாது. (க0)

வ்யாப்தம் இத்தயாதி. இந்தருசிக்கு உபாயகோட்யந்தர்ஹாவமில்லையாகில் பின்னையெதுமில் யந் தற்ப்புதமென்ன - இந்தருசி இத்தயாதி. பரிஹாரர்த்தம் - உபாயம் ஸஹகாரி இத்தயாதி. “ஆக இது உபாயமாகாமையாலே” என்று கூட்டியது.

பண்ணிக்கையாவது - வாசிக்கமான வாழ்மைசெய்கை; அதாவது - திருவாய்மொழி பாடுகை; இத்தையருளிச்சேய்கிறார் - ப்ரீதி இத்தயாதி. உகந்துபணியேய்கை பாதம்பெறுகைக்கு ஸாபநமையென்ன - உகந்து பணியேய்கை இத்தயாதி. இரண்மே பன்மென்றபடி. இரண்மே வகையலத்திலேயுள்ளதாகையாலே என்றது - திருவாய்மொழிபாடுகையும் அவன்திருவடிகளைப் பெறுகையும் இத்தேயிருந்தச்சேய்க்குள்ளதாகையாலேயென்றபடி. “நறுவாந்ராவரதே” என்கிற தேசத்திலே எல்லாரும் போக ஆசைப்படுவாங்க, நீர் “சுத்தன்னம்விண்ணவது” என்பானென்ன? என்ன - இதுதானே இத்தயாதி. “செல்லுகைமீற வேண்டுகை” என்று கூட்டிக்கொண்டது. இது மாறிமாறிச்செல்லுகையாவதாத்மஹாவியாகக்கொண்டது. அபுந்ராவ்ருத்தி யன்றிறே வேண்டுகை? என்ன - புந்ராவ்ருத்தி இத்தயாதி. மீளாதொழிகை - அவிச்சேதந் மாறி மாறியருகையென்றபடி. மீளாதொழிகையிறே, அத்துத “ஈதேயின்னம்வேண்டுகை” என்கிற தென்றபடி. உபாயங்கள் - இத்தலைக்கு இத்தயாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிதை - இவர் அபேக்ஷித்த இத்தயாதி. போக்கினவர்கள் - அப்யஸ்த்தவர்கள். ஆசார்யமுகத்தால் தீவ்ரதவ்யங் களை அப்படுத்தவர்களாய், வேதத்துக்கு கீர்வாஹகரணவர்கள் வாழுகிற திருப்பேரென்று ஸந்தர்த்தம். வானக்கா - கீர்வாஹகர்கள். “எந்தாய்” என்ற மம்பொதந்தத்துக்குச்சேர - உனக்கேன்னுதல் என்றது. அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அற்றர்க்கடியாரென்னுதல், அல்லல் - ஈ-ஈ-ஈ-ஈ.

பதினோராம் பாட்டு.

நில்லா அல்லல் நீள்வயல்குழ் திருப்பேர்மேல்
நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சோல்லார்தமிழ் ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்
வல்லார்தொண்டராவதுகுழ்பொன்விசம்பே.

ஆ. — (நில்லாவல்லல்) - “அவன் திருவடிகளை யாப்ரயித்தார்த்து அல்லல் நில்லாவே: இதுநிர்வசிதம்” என்றுகொண்டு இத்தையே பின்னையும் அதுவிதித்து, திருப்பேரைப் பார்த்துப் பதிபாடித்தந்தித்திருவாய்மொழி வல்லார்தொண்டவழக்காம் திருநாடு என்கிறார்.

ஒ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்கண தேஜோருபமான திருநாடு என்கிறார்.

[நீள்வயல் என்று தொடங்கி] - பெருத்த வயல்குழந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலே விலக்கணர் பலரும் தம்மை அதுவிதித்து க்ருதார்பரான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப. — அநந்தம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வராஜ்யப் பாரதியை யருளிச்செய்கிறார்.

அல்லல் - துக்கத்துக்கு, நில்லா - வாஸஸ்த்தாநமல்லாத தேசமாய், நீள்வயல்குழ் - பெரிய பாப்பையுடைத்தான வயல்களாலே குழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல் - திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார் - விலக்கணபுருஷரானார், பலர் - பலரும், வாழ் - திருவாய்மொழிகேட்டுவாழுகிற, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய, சொல்லார் - சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ்-தமிழான, ஆயிரத்துள் - இவைபத்தும்வல்லார்-இவைபத்தையும் அஃயஸிக்க வல்லாரான, தொண்டர் - ஊமவதரானவர்கள், ஆள்வது - தாங்களிர்வாஹகராய் நடத்துமது, - குழ் - அபரிச்சிந்தமாய்க் கொண்டு வ்யாப்தமாய், பொன் - தேஜோமயமாய், விசம்பு - பரமவ்யோம ஸ்பந்தவாச்யமான பரமபதம். இது கவித்துறை.

இ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அஃயஸிக்க வல்லார் இட்டவழக்குப் பரமபதம் என்கிறார்.

[நில்லா அல்லல்] - ஃபுலங்களானவை, “இது நமக்கு தேசமன்று” என்று தானே விட்டுப்போம். பெருத்த வயல் குழந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலையாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலக்கணர் பலரும் தம்மை அதுவிதித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையாரிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார் நவில் குருகூர்” - “வலபுடாவிமதவலி” [சொல்லார் இத்யாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்; “வாரொமெயெயலியுடா” என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லே அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்] - இப்பத்தை அஃயஸிக்க வல்லார், “செஞ்சொற்களிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது குழ்பொன் விசம்பே] - நிரதியை தேஜோருபமான பரமபதத்தை யாய்த்து ஆளுவது; இத்திருவாய்மொழி அஃயஸித்தவர்கள் சென்றால் “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்றுய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

[நில்லாவல்லல்] - துக்கங்களானவை, “இது நமக்கு தேசமன்று” என்று தானே விட்டுப்போம். [நீள்வயல் இத்யாதி] - பெருத்தவயல்குழந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலையாய்த் துச் சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] - விலக்குணர்பலரும் தம்மையாறுவலித்து இனிய ராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார்நயல் குருகூர்” - “வலவடிகாவி மதவஹ்லி” (ஸ்ரீவதாபி கதஸ்ஸத்பி). [கோல்லார் இத்யாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்; “வாடுமெயெவையாழ” (பாட்டே கேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென் னுதல். [இப்பத்தும்வல்லார்தோண்டர்] - இத்தையப்ஸிக்கவல்லார், “சேஞ்சோற் கலிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான; அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [ஆள் வது சூழ்போன்விசும்பே] - நிரதியாயதேஜோருபமான பரமபத்தையாய்த்து ஆளுவது? இத்தருவாய்மொழி யப்பயஸித்தவர்கள் சேன்றால், “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது. (கக)

“நில்லாவல்லவ” என்று - அழகுபெற்றவாள்; “இப்பத்தும் வல்லாராண தொண்டர்பக்கல் அல்லவல்லவாது - ஆள்வதுகுடும்பொன்விசும்பு” என்று இப்பாட்டுக்கு ஸோஷமாதல். திருநகரியிலே விசுண்ணர் பலருண்டென்னுமதுக்கு பரமாணம் - நல்லார் இத்தயாதி. நவிலுதை - வர்த்திக்கை யும், சொல்லுக்கையும். திருவிருத்தம். உத்தாரத்தத்துந்து ஸம்வாதம் - ஸீவபா இத்தயாதி. ஸவ்ய ஷாஸ்திரமதஸஸிஸுபாபுஸாஸ” இத்தயாதி. ஸம்ஸேஷபே. “சொல்லார்” என்றதுக்கு - சொல் செறிந்தவென்னுதல்; ஆர்தல் - அமைதலாய், சொல் தானேயாமெந்த வெண்ணுதலென்றத்தவ் வம். “வாடுமெயெயுயுராபுரோடுமெயுவிவிரபிதது | ஜாதிவிஸபவிரபு ஷுந்தஜி உயஸுமிதது” இதி பாலகாண்டே (ச). “பொன் - குழ்-விசும்பு” என்றநவயிப்பது. மேதருள்ளரிலேகுழ்ந்த பரம்பதமென்றபடி. பொன் - தேஜஸ்ஸா, மமிதம் - இத்திருவாய்மொழி இத்தயாதி. “சீன்யயங்குழி” என்று தொடங்கி, “இப்பத்தும்வல்லார தொண்டர்பக்கல் - அல்லவல்ல வார். அவர்களுள்வது - ‘பொன் - குழ் - விசும்பே’ இத்தயங்கயு. இத்தால் - இப்பத்தை யப்பயவித் தவர்களுக்கு அந்நட்டமிருத்தியும் இயற்ப்பாரப்பியும் மெலமாகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. (கக)

தர்விடோபநிஷத்ஸங்கதி.—**வ்யாசரோஹிதா** தந்திரவொக்ஷய்வொரா
வெண்கிறுடி ரொயிகயலக்சரி நாடாரூப்ராஃஸ் । ஹை தாவெடி வித்திஹை துந-
வபுது வெமொடி தெ த்ரொரோ-நிரெந நமவாஷ்டெம்-ஞகி

தர்விடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ஸக்ஷிக்ஷாஹ்வயொபாஸி
வடிஸவிதபாடிவடிஸவியிதகா நொக்ஷாஹ்வயொபாஸிதகா தகயுஹ்வயொபாஸிதகா
ஸவடிவஸவியிதகாநொக்ஷாஹ்வயொபாஸிதகா தகயுஹ்வயொபாஸிதகா
ஸவடிவஸவியிதகாநொக்ஷாஹ்வயொபாஸிதகா தகயுஹ்வயொபாஸிதகா
ஸவடிவஸவியிதகாநொக்ஷாஹ்வயொபாஸிதகா தகயுஹ்வயொபாஸிதகா

சுவாய்மொழி
நூற்றத்தாதி

திருமால் தம்பால் விருப்பஞ்செய்துகள் திறைகண்டு
அருமாய்த்தன் தகல்விப்பானென்? - பெருமால்
இன்றென்பாற்செய்வானென்னென்ன இடருந் துதின்றான்
துன் ஓபுகழ்மரனைத்தான் குழந்து.

ஆகவே திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயார் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி—குழவிசம்பு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(குழவிசம்பு.) - இப்படி நிர்ஹைதுகமாக எம்பெருமானோடே ஸம்பர்ஷிஷ்டரான ஆழ்வார், தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும், தாம் எழுந்தருளும் போது ஸர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்யகீகரித்து, அந்நாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமபோகிகளுக்கு ஸம்ஸரிப்பதான ஹவஜ்ஜ்ஞாநவராமாய ஹக்திப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் அதுஹித்து இனி இங்கிருந்துஹிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, ‘திருநாடேறப் போகவேணும்’ என்று மனோராயிக்கிற ஆழ்வாரை ஈண்டெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கீடாக வேடிாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சராஜிமார்க்கத்தை யும், அங்குள்ளார்பண்ணும் ஸத்காரங்களையும் அவ்வழியேபோய்ப் புகக்கடைய திருநாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அயர்வறுமமரர்கள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாநோடே ஹீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்பரான அயர்வறுமமரர்கள்நடுவே தாம் ஆகந்த நிர்ஹராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய் அத்தை அந்நாபதேஸத் தாலே பேசியதுஹிவிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிற் தியாக ஸ்வத்விஷயமாகத் தமக்கு அதுஹிவப்ராவண்யருபமான பரஹக்தி நடந்தபடியையருளிச் செய்து, அதுஹிவத்தில் அந்விதரான இவர்க்குப் பரிபூர்ணஹிவத்தில் ப்ராவண்யாதிஸ்யம்பிறக்கைக்கு உறுப்பாக இவரைக்கொண்டுபோய் அதுஹிஹிப்பதாக தீனைத்து, அர்ச்சிராஜிமார்க்கம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமானப்ரயோஜநாம்ஸத்தைப்ரஹ்ஞாநவிஷய மாம்படி ப்ரகாரிப்பிக்க தீனைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஹேக்ய குணஹித்திபையுந், திருபாயிக ஸேஷித்வத்தையும், அந்நயர்ஹதாபாடித்வத்தையும், ஹேக்யத்வஹித்திபையுந், அதுக்கடியான ஹிபிப்பதித்வத்தையும், ஸேஷித்வஹிநத்தையும், ஸமுத்ர ஸாயித்வாதிகளால்வந்த ஸாவாயிகத்வத்தையும், ஆஹிதஸௌஹித்வத்தையும், பரம படிநிலயத்வத்தையும், ஸத்காரத்தையும் அதுஹிவித்து, ஏஹம்ஸுதஹி ஸர்வேஸ்வரன், முக்தராய்ப்போகிற ஹமவதர்க்கு ஹந்தவ்யமான அர்ச்சிராஜிமார்க்கத்தையும், அங்கு உண்டான ஆதிவாஹிக ஸத்காரப்ரகாரங்களையும், தேஸஹிஷேஷப்ராப்தியையுந், நித்யஸூரி பரிஷதந்தர்ஹிவத்தையும் அபரோக்ஷிப்பிக்க, அதிலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாம் அபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப்போகிற ஹமவதருடைய ஸத்காரப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமபோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடைய தான பரஹக்தி இவர்க்குப்பிறந்து தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் ஹ அதுஹிவித்து இனியிங்கிருந்து அதுஹிஹிப்பதொன்று மில்லாமையாலே, ‘ப்ரமபதத் திலே போகவேணும்’ என்று மனோராயிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற ஈஸ்வரன், அங்குத்தை அதுஹிவத்துக்கீடாம்படி

மிகவும் விடாய்பிறக்கக்கூக, தன்னுடைய ஸ்வரூபமுண விஹிதிகளைக் கண்ணிலே கண்டாற்போலே விஸ்தமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாகிறது-வேதாத் தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்மத்தையும் ஸரீரவிஸ்ஸேஷ ஸமயத்தில்வரும் ன்வேஸமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும் மார்க்ஸத்தான புருஷர்களுடைய ஸத்தகாரங்களையும் அம்மார்கத்தாலே போய்ப் புக்ககவ பரமபதத் தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாநம் ஸ்ரீவைகுண்டநாய னும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யமான நித்யஸூரிகள் நடுவே தாம் ஆந்த நிர்ஹராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேஸாத் தாலே பேசி யறுவவிக்கிறார். தமக்குஅவன் பண்ணிக்கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்க ளெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது, அந்யாபதேஸாமாவது ; அதுதனக்கு ப்ர யோஜனம் - இங்குள்ளார் “நமக்கு ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கக்கூக.

ஈடு — பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரவக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவுவ்வர அநுலவித்து, இனி இங்கிருந்துலவிக் குமதோன்றில்லாமையாலே “பரமபதத்தேர்ப் போகவேணும்” என்று மனோராசிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கேனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈஸ்வரன், அங்குத்தை யநுலவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கக்கூக. தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிஹிதிகளைக் கண்ணிலே கண்டாற்போலே விஸ்தமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண் ணியருளினான். அதாவது - வேதாத் தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஸரீரவிஸ்ஸேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்வேஸமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங் காட்டும்படியையும், மார்க்ஸத்தான புருஷர்களுடைய ஸத்தகாரங்களையும், அம்மார்க் கத்தாலேபோய்ப் புக்ககவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்குபடியையும், பிராட்டிமாநம் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்ய ஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்ய

சூழ்விசம்பு ப்ரவேஸே ; அடியே சொடங்கி இத்திருவாய்மொழியளவும் இவர்க்கு உண் டான ஆகாரங்கள் பரவத்தயவஸ்த்தையில் விபரமுணவை என்றருளிச் செய்யா நின்றகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரம் பரந்தோநாவஸ்த்தையில் விபரமுணவென்று அருளிச்செய்கிறார் - பரமயோகிகளாகி இத்தாதி, உத்தத்தை விவரிக்கிறார் - அதாவது இத்தாதி அதாவதென்றது - விஸ்தமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளுகையாவ தென்றபடி. வேதாத் தங்களில் ப்ரஸித்தமான என்றது - “தெவிபுஷ்டெவாவிஸுலவணி” இத்தாதினையப்பற்ற. “தெவ யாநவயாஸுவெபுஸுதிபாமபூவிவாவிண” “ஸூகசுஷுமகிஷெது” “கவிபு ராடிநாதசுப்யுதிதெ” “ஸூகசுஷுமகிஷெது” இத்தாதிக்களம் இக்கேவலஸந்தேயம். “ஹாடிபாநுமபூவீத” என்றத்தைப்பற்ற - தான்வந்துமுகங்காட்டும்படியையும் என்றது.

“தொழுதனரெலகர்கள்” என்று சொடங்கி “வாசலில் வானவர் - எமதுடம்பருதுக” என்றான வும் கடாசுதித்துமார்க்கஸத்தான இத்தாதி. “மாதவன் வைகுந்தம்புகவே” என்றத்தைப்பற்ற - அம்மார்க்கத்தாலே இத்தாதி. “முடியுடைவானவர் முறைமுறையெழிக்கொன்ன” என்றத்தைக் கடாசுதித்து - நித்யஸூரிகள் இத்தாதி. “வந்தவரெழிக்கொன்ன” என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டி மாநம் இத்தாதி. “மாமணிமண்டபத் தந்தயில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்றத்தைக்

யரான நித்யஸூரிகளெனவே தாம் ஆந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசி யறுவலிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேஸமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜனம் - இவ்வுள்ளார் “நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கக்காக.

முதற் பாட்டு.

சூழ்விசம்பணிமுதில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடலைதிரை கையேடுத்தாடின
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக் கண்டுநீங்கே.

ஆ.— திருநாடேறப்போகையிலே ப்ரவ்ருத்தான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுஉகந்து, அசேதநமான மேவங்களுங்கூட, இவர்கள் போகக்கடவிய ஆகாசத்தை யெல்லாம் உஷித்துக்கொண்டு சின் று தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணின; கடல்களாகிறவை திரைகளாகிற கையெடுத்து ஆடின; இப்படி ஸர்வலோகங்களும்மங்களமான செயல்களைச் செய்தன என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிஸபத்தாலே ஸ்ராவரஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பென்று தொடங்கி] - இடமுடைத்தானஆகாசத்தில் அழகிய மேவங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையைபெடுத்துக்கொண்டு ஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய]-ஸப்தடி⁷ வீ பங்களும் புதுக்கணித்தின; உபஹாரங்களை யரித்தாரென்றுமாம். [என்னப்பனென்று மேலுக்கு] - எனக்குப் பரமஸந்ுவாய் ஆஸ்ரிதரெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும் புகழையுடைய நாராயணன் தமரைக்கண்டு உகந்து.

ப — முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராஹமார்க்க மருத்தில் ஒருப்பட்டவர்களாய் லோக்யகுணஸ்ரீணான ஸர்வஸ்வரனுடைய ஸேஷஹுதான ஹவதரைக்கண்டு சராசராத்தமமான ஜமுத்துக்கு உண்டான ப்ரீதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்னப்பன்-எனக்கு அஸாபாரணவந்ுவாய், வாழ்புகழ்- ஆந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய, நாரணன் தமரை - நாராயணனுக்கு அஸாபாரணவந்ுவாக்களான ஸேஷஹுதரை, கண்டுஉகந்து-கண்டு ப்ரியப்பட்டு, சூழ்விசம்பு - ஸர்வப்ரதேசத்திலும்சூழ்ந்த ஆகாசத்திலே, அணிமுசில் - திரண்டுதோன்றினமேவங்களானவை,

கடாகுழித்த - நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்க இத்தயாதியும், பரமப்ராப்யரான இத்தயாதியும். அந்யாபதேஸமாவதென்ன - தமக்கு அவன் இத்தயாதி. “ஆழியான் தமர்” “மாதவன் தமர்” இத்தயாதியாலே - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அந்யாபதேஸமென்றபடி. அந்யாபதேஸத்தாலே சொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன - அதுதனக்கு இத்தயாதி.

தூரியம் முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் - ஆழமான கடல்களானவை, அலை திரை - அலைந்துவருகிற திரையை, கையெடுத்தாடின - கையாகவெடுத்து ஆடிற்றின; ஏழ்பொழிலும் - ஸப்தரீஷீபங்களும், வளம் - உபஹாரரூபமான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின. வளமென்று - புதுக்கணிப்பாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பரமபடித்துக்குப் போக உபக்ரமிக்கிற பூரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்குதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - ஹூமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆஹரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துகின்று கொட்டுவாரைப் போலே; “*विष्टं विष्टं विष्टं*”. இவன் போக்குக்கடியான அவன் வரவிலே பிறந்தவிக்குதியிறே இது; இவன் தானே போகப்பக்கால் சொல்லவேண்டாவிதே. அவற்றுக்கு அவிமாகிகளான இந்தர் வருண பர்ஜந்யரைச் சொல்விறுசவுமாம். [ஆழ்கடல்] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கவற்றான அளவுடைய கடல், ஸூர்ய ஹங்கம் பிறந்து அலைபாதின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்தத்விபங்களுமும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தனவென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டுஎன்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமஹம்புவானவன். இவர்களைடு நிருபாயிக ஸம்ஹார்ப்புமவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்ஹாரமுள்ளவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிதே; ராஜபுத்ரன் போகாதின்றால் ராஜஸம்ஹாரமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆஸ்ரீதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டோவென்னில்; - [அவன் மமரைக்கண்டு] - அவன் கேட்குமென்னும் வீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரோரிதராய்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பரமபடித்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற பூரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்குதியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆஹரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசம்பு இத்யாதி] - கார்த்தப் ரோப்பித்துகின்ற பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கோட்மோபோலே

முதற்பாட்டு.—சூழ்விசம்பு இத்யாதி. “வளமேந்திய” என்னுமனவும் கடாஹித்தவ தாரிகை - பரமபத்துக்கு இத்யாதி. ஸ்தாவரம் - கடல். ஜங்கமம் - முகில்.

விசம்பு - விசம்பிலே. ஆஹரணமான - விசம்புக்கு ஆஹரணமானவென்றபடி. அணியப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட. “அணி” என்று - ஒப்பனையாக மூன்றாமர்த்தம். ஆகாசத்திலே அலங்க்ருதமான மேகங்கள் கர்ஜிக்கிறபோதெப்படி யிருக்கிறதென்ன-கார்த்தப்பர் இத்யாதி. கார்

காணும், இவையிருக்கிறது; “**3௫௦ஜ ௪ஜ ௫ஜ ௬ஜ ௭ஜ ௮ஜ ௯ஜ**” (மந்தம்ஜகர்ஜாஜ்ஜலதாஜ). இவன் போக்குக்கடியான அவன்வரவிலேபிறந்த விக்குதியிறேய்து; இவன் தான் போகப் புக்கால் சொல்லவேண்டாவிதே. அவற்றுக்கு அலிமாநிகளான இந்த்ரவருணபர்ஜந்யங்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [ஆழ்கடல்இத்யாஜி]-எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளோ யடக்க வற்றான அளவுடையகடல், தைர்பயங்கம்பிறந்து அலையாநின்றள்ள திரையாகிற கையை யேடுத்துக் கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும்வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக் கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டேன் னில் - [என்னப்பன்] - எனக்குப் பரமவந்யுவானவன். இவர்களோடு நிருபாயிக ஸம்வந்யம் அவனுக்கு உண்டானால், அவனோஸம்வந்யமுள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிதே; ராஜபுத்ரன் பேரகாநின்றால் ராஜஸம்வந்யமுடையார்க் கேல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ் புதுநாரணன்] - ஆழிதிர்வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்கையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டேர்வேன்னில், — [அவன் தமரைக்கண்டு] - அவன்கேட்ட மென்னும் லீதியாலேயோர் வேன்னில், [உகந்தே] - பரிதிப்ரேரிதராம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணன் தமரைக்கண்டேந்து நல்நீர்முகில்
பூரணபொற்குடம் பூரித்தது உயர்விண்ணில்
நீரணிகடல்களின் றூர்த்தன நேவேரைத்
தோரணம் நிரைத்து எங்குந் தோழுதன ருலகே

ஆ.—(நாரணன்.) - நாரணன் தமரைக்கண்டு மேகங்கள் உகந்தன; ஆகாச சரரான ஹேவாலிகள் ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்பங்களைப் பூரித்தார்கள்; நீரணிகடல்கள் நின்றூர்த்தன; நெடுவரை போலேயிருந்த தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகர்கள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத் காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

தப்பர் - கந்தர்வர்கள். ஒரு சேதநன் போம்போது இதெல்லாம் கூடுமோவென்-மந்தம் இப்பாதி. “**3௫௦ஜ ௪ஜ ௫ஜ ௬ஜ ௭ஜ ௮ஜ ௯ஜ**” இது பஞ்சமேம்ஸே த்ருதியே. சேதநன்போம்போது இதெல்லாம் கூடு மென்னுமத்தை இசைவிக்கிறார். இவன்போக்குக்கு இத்யாதி. பாட்டுக்கு அவதாரிகாந்தரம் அவந்றுக்கு இத்யாதி. ‘விக்குதியை யருளிச்செய்கிறார்’ என்றவாக்யாந்தரம், இவ்வாக்யத்தை யறுஸந்திப்பது. அவந்றுக்கு என்றது - கடலுக்கும் முகிலுக்கும் என்றபடி. கடலுக்கெழிமாநீ - வருணன். “முகில்” என்றத்தாலே - இந்த்ரபர்ஜந்யங்களைச் சொல்லுகிறது. “வளம்” என்றது - உபஹாரமும் ஸம்பத்தையும் சொல்லும். த்விதியார்த்தத்துக்கு, தத்ராஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஹாவம்-இவர்களோடு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. ‘என்னப்பன்’ என்று தொடங்கி, ‘உகந்தே - சூழ்விசும்பணிமுகில்’ இத்யாராய், ‘வளமேந்திய’ இத்யாவ்யம். (க)

[நாரணனென்று தொடங்கி] - அழகியநீர்முகில்கள் நாரணன் தமரைக்கண்டு உகந்தன; அவைதானே பூர்ணகும்பங்களாயின. ஆகாஸசாரான தேவர்களாலே ஆகாஸமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன; லோகங்களிலுள்ளார் எங்கும் நெடுவரைபோலேயிருக்கும் தோரணங்களை நிரைத்துத் தொழுதார்கள்.

ப - அநந்தரம், நிருபாயிகஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸேஷஜாதரான வர்களைக் கண்டு லோகத்தார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் தமரைக்கண்டு - நிருபாயிக ஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸேஷ ஜாதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உகப்பையுடைத்தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமான ஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது, உயர் - (தவ்ராவேதிகைகளிற் போலே) உயர்ந்த, விண்ணில் - ஆகாசத்திலே, பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது - நிறைத்தது; நீரணி-நீரை வலுிக்கிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று - (ஒருபடிப்பட்டு) நின்று, ஆர்த்தன - கோஷித்தன; நெடுவரை - நெடுவரைகளாகிற, தோரணம் நிரைத்து - தோரணங்களை நிரைத்து, உலகு - உலகிலுள்ளார், எங்கும் -, தொழுதனர் -; முகிலென்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம். இவ்விருண்டோட்டாலும் - அந்தரிஷ்டபர்யந்தம் - ஊலோகமானது உகந்து ஆதரித்தபடியை ப்ரதர்ஸிப்பித்தா ராய்த்து. உலகம் என்று - லோகப்ரதாநரை லக்ஷிக்கிறது.

இ - இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாயிக ஸேஷியானவனுடைய அடியாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாஸத்திலே பூர்ண கும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டுநந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலாங்களாய்த்தின என்கை. “ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்” என்றிருக்கிறனவிலே. ஆகாஸ சாரான தேவர்களாலே ஆகாஸமெங்கும் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் “ஒருகாலாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வேலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களைநட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். “உலகென்று” லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது; “வேனாஃக்ரே ஸாணி உகிவஸ - மகூவாபிரவாணிஸு” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள்.

ஈடு - இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாயிகஸேஷியானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்

இரண்டாம்பாட்டு - நாரணன் இத்யாதி. “நெடுவரைத்தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே” என்றத்தைக் கடைபிடித்தவதாரிகை - மேலுண்டான இத்யாதி.

“நன்னீர்முகில் - உகந்து - உயர்விண்ணில் - பூரணபொற்குடம் பூரித்தது” என்றந்

பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ண கும்பங்களாய்த்தின என்கை. “ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே” என்றிருக்கிறனவிலலை. ஆகாஸசரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீர்த்யாதி] - நீராலே யணியப்பட்ட கடல்கள், “ஒருகாலாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெவேரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களை நடத்தே தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளாரைச்சொன்னபடி. “ஹருவாரீரவாணிஷு” (சத்ரசாமரபாணிஸ்து) என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். (உ)

முன்றும் பாட்டு.

தொழுதனர்உலகர்கள் தூபநல்மலர்மழை
போழிவனர் பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே
எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்முனிவர்கள்
வழியிதுவைகுந்தற்குஎன்று வந்தேதிறே.

ஆ—(தொழுதனர்உலகர்கள்.) - பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே தூபநல்மலர்மழைபோழிவனர், ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரேவந்து “இங்ஙனே எழுந்தருளவொண்ணாதோ” என்று இருமருங்கும் முனிவர்கள் நின்று இசைத்தனரென்கிறார்.

ஒ.—முன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் திருநாட்டுக்கு நடக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[பூமியன்றளந்தவன் தமர்] - திருவுலகளந்தருளினவன் குணத்திலேயகப் பட்டு அடிமைபுக்குத் திருநாட்டுக்குப் போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எழுமினென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் போவார்க்கு வழி இதுவென்று எதிரேவந்து

வயித்தர்த்தம் - நல்லநீரை இத்யாதி. சமைக்கப்பட்டன - சமைந்தனவென்றபடி. “உகந்து” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - முற்பட இத்யாதி. முன்பு தூர்யகோஷம்பண்ணினதுபோராதோவென்ன. ஒருகால் இத்யாதி. “பூரணபொற்குடம்பூரித்தது” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஆகாஸசரான இத்யாதி. ஆகாஸசாரிகள்உகந்து பூர்ணகும்பங்களாகப் பண்ணினார்களென்றபடி. பூரித்து-நிறைத்தது. பூரணபொற்குடம் - பூர்ணகும்பங்களாகவென்றபடி. அணியப்பட்ட - செறியப்பட்ட. “நின்று” என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. “தொழுதனர்” என்றதுக்குச்சேர, உலகர்கள் என்ன வேண்டாவோவென்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோரை - உத்க்ருஷ்டரை. உயர்ந்தோரன்றிக்கே ததாஸத்தரெல்லாரையும் சொல்லவாமென்கிறார் - அங்குள்ளாரைச் சொன்னபடி என்று. சீழ்வாய்விலவாணமாய், ஏகார்த்தமாதல், “தோரணம் நிரைத்து, தொழுதனர்” என்றபதவ்யத்துக்கும் ஹாவம் - ஹரு இத்யாதி. “ஹருவாரீரவாணிஷு” வக்ஷணாநுஜிமாஹே | ஐமொவஹாதரஹாசாராயிரஸ்யபபுஷ்டஃ” இத்யயோத்யாகாண்டே.(உ)

இரண்டருகும் நின்று “எழுந்தருளலாகாதோ?” என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்கியமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யார்ஹதாபாதகளுன த்ரிவிக்ரமனுக்கு ஸேஷஹுதரானவர்கள் ஸந்தியியிலே ஆதிவாஹிகலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அன்று - மஹாஸவி “என்னது” என்றலிமாநித்தஅன்று, பூமி அளந்தவன் - பூமியை யநந்யார்ஹமாம்படி யளந்தவனுடைய, தமர் - ஸேஷஹுதருடைய, முன்னே - ஸந்தியியிலே, தூபம் - தூபபூர்வகமாக, நல்லமலர்மழை - நன்றாபுஷ்பவர்ஷத்தை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்கொண்டு, உலகர்கள் - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், தொழுதனர் - தங்கள்ஸேஷத்வாநுருபமாக அஞ்ஜலிவந்யம்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள் - அந்தலோகங்களில் வாங்கியதியுடையரான முனிவரானவர்கள், (அந்தியதியைத் தவிர்த்து), வைகுந்தர்க்கு - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் பிாமவர்களுக்கு, வழி இது வென்று - வழி இதுவென்றுசொல்லி, எதிரே வந்து -, எழுமின் என்று - “எழுந்தருளலாகாதோ” என்று, இருமருங்கு - இரண்டுபக்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதரமாகச் சொன்னார்கள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாடிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் “கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இத்யாடி] - யுபத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்மளர்த்தவன் தமர் முன்னே] - திருவுலகளந்தருளின ஸ்ரீவாமனன் செயலுக்குத் தோற்று அடிபைபுக்க வர்களென்றய்த்து அவர்கள் ஆடரிக்கிறது. அவன் திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜனமாக்கின ரென்றய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கே யெழுந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வாங்கியமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம். மௌரத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பாம்பதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால் ஆதரிக்கிறே மென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித்தார்கள். [பூமியன்மளர்த்தவன் தமர் முன்னே] - தூபநல்லமலர்மழை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டியைப்பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார், கைபடைத்தப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்றுதொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ர

மூன்றும்பாட்டு.—தொழுதனர் இத்யாதி. “உலகர்கள்” என்று தொடங்கி “இசைத்தனர்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி.

புரநாஹிஷணத்துக்கு ஹாவம்-ஆதிவாஹிக இத்யாதி. தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் பொழிவனராய்க்கொண்டு தொழுதனரென்றபடி. கீழையும் கடாக்ஷித்து “பூமியன்மளர்த்த

யோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவந்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமரனாய்த் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களேன்றாய்த்து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. “முவடிமண்கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கோமாலாகிப்போன்பயந்தேன்” என்னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளினநினைவை ஸப்ரயோஜந மாக்கினவர்களேன்றய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கேயெழுந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகும்நின்று சோன்றார்கள். முனிவர்களேன்றது - வாங்நியமம் தவிரந்தமைக்குஸூசகம் ; மௌந்ததுக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிதுவைகுந்தார்க்கென்று வந்தேதிரே] - பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவேன்று எதிரேவந்துசோன்றார்கள். “ஜமதஸூஸுதே” (ஜகதஸ்ஸாஸ்வதே) என்று விவக்ஷிதரடையப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. “வாமவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்தகரித்து நம் ஸத்தை யுண்டாகவேணும்” என்று எதிரேதந்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதரித்தார்கள். [வைகுந்தார்க்கு] - தேசாந்தரமதனான ராஜா ஸ்வதேசத்திலே பகுமாபோலே, அங்கு நின்றும் பிறிகதரிப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவந்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர் ; வைகுந்தார்க்கு-வழியிது - என்று-எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

வந்தமர்” என்றதுக்கு லாவம் - ஸ்ரீவாமநன் இத்யாதி. இச்செயலுக்குஅப்படி தோற்றிருப்பாருண்டோவென்ன - முவடி இத்யாதி, மாலாக் - வயாமுக்கையாய். போன்பயந்தேன் - விவரணையானேன். திருமொழி, “முன்னம் குறளுருவாய்” இத்யாதி. மலிதம் - அவன் திருவுலகு இத்யாதி. இச்செயலுக்குத் தோற்று ஆரோனும் அடிமைபுக்கு உஜ்ஜீவிப்பர்களோவென்னும் நினைவாலேயாய்த்து, அவன் திருவுலகளந்தருளிற்று; இவர்கள் அப்படிசெய்தால் அவன்நினைவுஸப்ரயோஜந மாமென்றபடி. இசைக்கை - சொல்லுகை. “முனிவர்கள்” என்று விசேஷித்து, “இசைத்தனர்” என்றதுக்கு லாவம் - முனிவர்களேன்றது இத்யாதி. முனிவரானல் வாங்நியமம் தவிரலாமோவென்ன - மௌந்ததுக்கு இத்யாதி. “ஜவஃபெயுமாரூவபூவிவெவவெவா

பலஸாமதஃ | ஸம்மாஷணாபிவகுஜாஹதஸூக்யஸாமாநாநுவு” என்னக்கடவதிதே. வைகுந்தார்க்கு - வைகுந்தம்புகுவார்க்கு. ப்ரவித்தமான மார்க்கத்தை இவர்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஜமதஃஇத்யாதி. ‘ஸூக்யஸாமதஃஜெமதஸூஸுதேஜெமதஸூஸுதே | வனகபாயாதநாவதூதிநயாவதபுகேவமநஃ” இதி ஸ்ரீஹவத்கீதாயாம். அஷ்டமே, கீழே “வைகுந்தார்க்கு” என்றதுக்கு - வைகுந்தம் போவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, இங்கே வைகுந்தத் தள்ளவர்களேன்று விவக்ஷித்து, இங்கு நின்றும் போகிறவர்களை இங்ஙனச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - தேசாந்தர இத்யாதி. ‘பூமியன் நளந்தவந்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் தொழுதனர், வைகுந்தார்க்கு - வழியிது - என்று எதிரே - வந்து-எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர்’ இத்யங்வயஃ.

(ங.)

நான்காம் பாட்டு.

எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர்
கதிரவரவரவர் கைநிரைகாட்டினர்
அதிர்குரல் முரசங்கள் அலைகடல் முழக்கோத்த
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கே.

ஆ—(எதிரெதிர்.) - மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கு, இவர்கள் ஒரு கால் இங்கே பர்யவஸிக்கப்பெறுவதுகாண்” என்னும் ஆசையாலே, இமையவர் எதிரெதிர் இருப்பிடம் வகுத்தனர் அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிக முணங்கள், “பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்” என்றென்று கைநிரைகாட்டினர்; கடலிரைத்தாற்போலே முரவபண வாதிவாத்யங்கள் ஸர்வலோகங்களும் அவிபூரிதமாம்படி முழக்கப்பட்டன என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாஹிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும், வாடிவாடிவோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச் செய்கிறார்.

[கதிரவரென்று தொடங்கி] - அர்ச்சிராஹிகளான அவ்வவ ஆதிவாஹிக முணங்கள் ‘பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்’ என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். [மதுவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீயுப்பதியினுடைய அழகிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பெரிய பிராட்டியாரோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், மோக்யதாபூர்ணனை ஸ்ரீயுப்பதியினுடைய ஸேஷஹைரைக்கண்டு தேவலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மது விரி - மதுவைவிசுலிக்கிற, துழாய் முடி - திருத்தழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய, மாதவன்தமர்க்கு-ஸ்ரீயுப்பதிக்கு ஸேஷஹைதானவர்களுக்கு, இமையவர் - அநிமிஷராய்க்கொண்டு, (தேவர்கள்), எதிரெதிர் - இவர்கள் போகிறவழிக்குமுன்னே, இருப்பிடம் - வாஸஸ்த்தானமான உபகார்யைகளை, வகுத்தனர் - சமைத்தார்கள்; கதிரவர - த்வாதஸாதித்யர்களும், அவரவர் - தந்தாமடைவிலே, (“ஸஸிவிருவ்யுபாக்ரஹே” என்கிறபடியே), கை நிரைகாட்டினர் - கிரணங்களாகிற கைகளை நிரையாகக் கொடுத்தார்கள்; முரசங்கள் - அவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பித்த முரசங்கள், அதிர்குரல் - அதிருகிற குரலானவை, அலைகடல் - அலைகிறகடலில், முழக்கோத்த-முழக்கோத்தன.

இ—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாஹிகள் இவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும் வாடியாடி வோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[எதிரெதிர் இமையவர் இத்தயாஹி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ” என்னும் நசையாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வலாவக்யநமன்று; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள த்வரையாலே கண்ணிழித்திருக்கிறபடி. ப்ரவ்யுபாக்ர

யிருக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்தயாதி] - அர்ச்சிராடிகளாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஹிக மணங்கள், “பார்த்தருளிர் பார்த்தருளிர்” என்று கைகளை நிரையேகாட்டினார்கள். [அதிர்குரல் இத்தயாதி] - அதிரா நின்றுள்ள குரலையுடைய முரசங்கள். கடல்களாந்து முழங்கினும் போலே முழங்குகின்றன. அங்குத் தங்குகையிலுண்டான ஆதராதியாய் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள். [மதுவிரிதுழாய்முடி]- ஸ்ரீயஃ பதியுடைய ஒப்பனை. அழகி லயபகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல்: இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. †மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள், போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரெதிர்த்தயாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவார்களோ? இங்கே தங்கிப்போவார்களோ?” என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று - ஸ்வலாவக நமன்று; தோப்புச்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி; இளையபெருமான் அடிமைசெய்கைக்கு உறுப்பாக உறங்காதிருந்தாற்போலே. இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களன்றி, தந்தாம் ஸ்வரூபலாலத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிறே; ராஜாக்களோருகால் கண்ணீசித்து “அழகிது” என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே. [கதிர இத்தயாதி] - ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே “இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள” என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிகளான ஆதிவாஹிக மணங்களாகவுமாம் (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர இத்தயாதி] - அங்கே கால்தாழ்வர்களேன்று, அதுகேளாதபடி, அதிராநின்றுள்ள ஸ்வரூபலாவகையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்குகின்றன; அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதியாய்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள்

நாலாம்பாட்டு.—எதிரெதிர் இத்தயாதி. “எதிரெதிரிமையவர்” என்று தொடங்கி “முழக்கொத்த” என்னுமனவும் கடைகிழ்த்தவதாரிகை - மேலுள்ளலோகங்களில் இத்தயாதி. இருப்பிடம் - தோப்பு; வாத்யாதிகோஷங்கள் - வாத்யகோஷாதிகளென்றபடி. ஆதிஸப்தத்தாலே - “கைந்நிரைகாட்டினர்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

“எதிரெதிர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - பார்த்தபார்த்தவிடம் இத்தயாதி. இருப்பிடம் வகுக்கிறதற்குப் பரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் - இவர்கள் இங்கே இத்தயாதி. தேவர்களென நாதே “இமையவர்” என்றதுக்கு ஊவம் - இமையவரென்று இத்தயாதி. கார்பராதையாலே கண் விழித்திருந்த பெருண்டோவென்ன - இளையபெருமான் இத்தயாதி. அவர்கள் இப்படிசெய்கைக்கு அதித்வரையோடே போகிறவர்கள் தங்குவார்களோவென்ன - இவர்களாங்கே இத்தயாதி. உத்தத்துக்கு தருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்தயாதி. மாநாவிசமைக்கை - மஹாநவமிக்கு ராஜத்வாரங்களிலே அலங்கரிக்கை “கதிரவர்” என்று தேஜஸ்ஸையிட்டு விசேஷிக்கிறதற்கு ஊவம் - ஆதித்யர்கள் இத்தயாதி. நிலைவிளக்குப்போலே என்றது - “கதிரவர்” என்ற பதச்சத்தியைப்பற்ற. நிரையே - வரிசையாக. இமையவர்கள் வகுத்த விருப்பிடத்தே கால்தாழ்வர்களென்று அதுகேளாதபடி அவ் வருகுள்ளாராலே முரசங்கள் முழக்கப்பட்டனவென்னுதல், இருப்பிடம் வகுத்தவர்களே வாத்யங்களையும் கோஷிப்பித்தார்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தவ்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அங்கே கால்தாழ்வர்களேன்று இத்தயாதி வாத்யவ்யத்தாலே. “மதுவிரிதுழாய்முடி” என்ற விசேஷணத்

ளென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] - கோட்டோசையாலும், ஆள்களேதிரேசென்று சொல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கோடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடே கூட அழித்தழித்தோப்பிக்கிறபடி. [மாதவன்தமர்க்கே] - “பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்” என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ஒப்பினையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல் [எதிரேதிரித்யாதி] - இங்கு “வைஷ்ணவர்கள்” என்றதுவே ஹேதுவாகப் பங்குபெறுதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கொண்டு இருப்பிடங்கள் கோடுக்கப்படுகிறபடி! மிளகாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, “நீ ஆந்தராளிகன்; உனக்குப்பங்கில்லை” என்ன, “நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறீர்களோ, அன்றோ” என்ன, “நன்மையில் குறையில்லை இதிறேவேது” என்ன, “நம்நெஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களேன்று சைவிடப்பெற்றோமிறே” என்று புடைவைபைமுடிந்து எறட்டுக் கூத்தாடினான். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மாதவன்தமரென்று வாசலில்வானவர்
போதுமின்எமதிடம் புதுதுகவேன்றலும்
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கேருடர்கள்
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

ஆ.—(மாதவன்தமர்.) - இவர்கள் போகிறவழியில் வர்த்திக்கும் தேவர்கள், இவர்கள் மாதவன்தமரென்று உகந்து, தந்தாமுடைய ஸ்தந்தாநங்களையும் ஐஸ்வர்யங்களையும், இவர்களுக்கு “இவற்றைக்கொள்ளவேணும்” என்று ஸமர்ப்பித்தார்கள்; கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்கருடர்கள்; வேதநல்வாயவர், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாஸித்தமான தங்கள் ஸம்ருத்தியைக் கொடுத்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்திராஸ்களும் மற்றுமுள்ளாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை ய்ருளிச் செய்கிறார்.

தங்கு லாவம் - கோட்டோசையாலும் இத்யாதி. “மாதவன்” என்றத்தைப்பற்ற-பிராட்டியோடே கூட என்றது. “மதுவிரி” என்று - புதுமையைச்சொல்லுகையாலே ‘அழித்தழித்தென்றது’. விரிப்பவஹியாகின்றான். கீழே பிராட்டியும் தானாமாய் ஒப்பித்தபடியைச்சொல்லி, தானையொப்பிக்கிறுனென்று தாத்பர்யாந்தரம் - பிராட்டிபுருஷகாரமாக இத்யாதி. மதுஷ்யர்களுக்கு மேலான தேவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் வாசியறிந்து ஸத்கரிக்கிறபடியையும், இங்கே எத்தனையேனும் தண்ணியரும் வைஷ்ணவர்களை அவமானப்பண்ணுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு. இங்கு வைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வமே ஹேதுவாகப் பங்குபெறுதாரூண்டோ வென்ன, ஐதிஹ்யம்அருளிச்செய்கிறார் - மிளகாழ்வான் இத்யாதி. ஆந்தராளிகன்-நடுவேயிருக்கிறவன். அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முக்தர்க்கும் கூட்டல்லாத மத்யஸ்த்தனை முழுக்கு என்றபடி. ‘மதுவிரி’ என்று தொடங்கி, ‘முழக்கொத்த’ இத்யன்வயஃ. முரசங்கள்அதிகுற குரலானவை அலைகிற கடலின் முழக்கொத்தன என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (சு)

[வாசலில் வானவர்] - வழியில் டேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி] - வந்து எங்களையிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்பிக்கிறவளவிலே கின்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க் கொண்டு ஸமாராயநம்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனமலங்களை பூரிவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

ப. — அந்தரம், வழியில் வருணேந்தரப்ராஜாபதிகளானவர்கள், “ஸ்ரீயப்பதியானவனுக்கு ஸேஷபூதர்” என்று ஆதரித்த பாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வானவர் - வருணேந்தரப்ராஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகதேவர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலேவந்துகின்று, மாதவன் தமர் - ஸ்ரீயப்பதிக்கு ஸேஷபூதர்களிவர், என்று - என்றாதித்து, போதுமின் - “இங்ஙனையெழுந்தருளுங்கோள்”, எம்திடம்புகுதுக - எங்களதிகாரமான் ஸத்தலங்களிலே ப்ரவேஸியுங்கோள், என்றலும் - என்று ஸவஹுமாரமாக ஸத்தகரித்தவளவிலே, (அவ்விடங்களில் கர்மஜதேவராய்), வேதநல்வரயவர் - வேடோச்சாரணத்தாலே விலகூண முவரானவர்கள், வேள்வி - (தங்கள்) பாபாதிசர்மங்களை, உள் - “ஸமலமாகப்பெற்றதே” என்று ஸாடரமாய்க்கொண்டு, மடுத்து - (இவர்கள் திருவடிகளிலே) ஸமர்ப்பித்து, கின்னரர் - கிந்நரர்களும், கெருடர்கள் - கருடர்களு, தேங்கல்பாடினர் - தேங்களைப்பாடினார்கள்.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்தராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்தகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - “பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்தப்புரபரிசுரமன்றோ இவர்கள்” என்றாய்க்கு அவர்கள் சொல்லுவது. [வாசலில் வானவர்] - வழியில் டேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணேந்தரப்ராஜாபதிகள். [போதுமினெய்கிடம்புகுதுகவென்றலும்] - இங்ஙனையெழுந்தருளவேணும் எங்கள் அபிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்று ப்ரார்பிக்கிறவளவிலே, கின்னரர்களும் கெருடர்களும் பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராயநம்பண்ணுமவர்கள், ஸமாராயநங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். பிரபேகூராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமயிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாமமலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம் ஆதரத்தாலே, “வீதகூஸிநாமி வாக்ஷாஸாஸிதகூஸாடி” என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே.

ஈ. — அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்தராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்தகாரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்தப்புரபரிசுரமன்றோவென்றாய்க்கு அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்

அஞ்சாம்பாட்டு. — மாதவன் இத்யாதி. “வாசலில்வானவர்” என்று தொடங்கி “வேள்வியுன்மடுத்தே” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி. மற்றுமுள்ளார் என்கிறது. “கின்னரர்” இத்யாதியைப்பற்றி.

“வாசலில் வானவர்” என்றதுக்கு - வழியில்தேவர்க ளென் றர்த்தமாயிருக்க, ‘வருணேந்தரப்ராஜாபதிகள்’ என்கிறது - மேலே “எம்திடம்புகுதுக” என்று - எங்களதிகாரங்களைக்

ஆளும் பாட்டு.

சைக்கோலாஜிஸ்ட்ஸ் மென்னைக் காலே, அதிகாரியுருவங்களாவரவர்களை என்று நினைத்து. எம் தீடம் - எங்கள் அதிகாரமான ஸ்தலங்களிலே, புதுதுக-ப்ராபேரியுங்கோள், என்றமும் என்நவன விலே யென்று சப்ததார்த்தம். விவரணம் - கந்திரதேசத்தில் இத்யாதி. வேதநல்லாயவர்-வேதோச் சாரணத்தாலே விலக்ஷணமான வாயையுடையவர்கள். வேள்வி - யாமவலத்தை. “உள்” உள் ளென்று - ஸப்தமியாய், அவர்களிடத்திலே யென்றபடி. மதேது - ஸமர்ப்பித்து என்று சப்ததாரத் தம், வேள்வி யென்று - தத்பலத்தை லக்ஷிக்கிறது. வேள்வி - யாகம். மோக்ஷபலத்தைப்பற்றப் பேரிகிறவர்களுக்கு கூர்ந்தரபலத்தைக்கொடுத்தா லங்கீகரிப்பர்களாவென்ன - நிரபேக்ஷாய் இத் யாதி. அப்ராஹ்மமான தேசத்தை யபேக்ஷித்துப்போகிறவர்களுக்கு ஆலாஸமான இவை ஸத்ருஸ மன்றேயென்ன - பீர்தி இத்யாதி. “ ஸ்ரீ தக்ஷரீ நு நிஸூஅஸாண்டி தக்ஷஸம்ஸுடி . ப்ரஸுநாஸுஸாண்டி தக்ஷஸம்ஸுடி ” இதிபாலகாண்டே குபீலே ஸ்லாஸ்யாயாம்,

ப.—அநந்தரம், “ஸேஷித்வசிஹ்நமான்திருவாழியையுடையவனுக்குஸேஷ ஊதரான நீங்கள் இந்த ஊர்த்வலோகத்தை நிர்வஹியுங்கோள்” என்று ஆதிவாஹிக மஹிஷிகள் வாழ்த்தின்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் - வைதிகர் ஸகலபர்மங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, விரைகமழ் - பரிமளத்தைப் பாவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்தமான, புகை - தூபங்களானவை, எங்கும் கலந்து - , காளங்கள் - காளங்களையும், வலம்புரி - வலம்புரிகளையும், இசைத்தனர் - த்வரிப்பித்தார்கள்; (இவர்களைக்கண்டபரீதியாலே), வாள் - ஒளியையுடையதாய், ஒண் - தர்ஸனீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவஸ்தரீகளானவர்கள், ஆழியான் - திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, தமர் - ஸேஷ ஊதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தஸ்வர்க்காதிபதங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுஷிக் கோளாகவேணும், என்று மகிழ்ந்து - என்று பரீதியையுடையாராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தினர் - வாழ்த்தினார்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்தரீகள் உகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாமவலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணியமான புகை. [காளங்கள் இத்யாடி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்துபுவிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வரித்தனர். [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸேஷஊதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யானிகோளோ? என்றாய்த்து ஸ்தோத்ரப்ரகாரம். அவன்தானும் தன் விஷயை “ஊதாநாடி” என்றன்றோவிரும்புது? “ஆளக்குறையென்” என்பர்கள். [வானொண்கண் இத்யாடி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். ஒளியையுடையதாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள். இது ஸ்வரூபகயநம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழகையும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] - ஊர்த்தாக்கள் அதுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; பரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஊவத்ஸம்ஸந்யம் ஹேதுவாக நீசராலே பரிஊதனாய்ப்போந்தவன், ஸரீரவியோம ஸமநந்தரத்திலே தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிழை இவர் பேறு.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்தரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்]-அவர்கள் தங்களுடைய யாமவலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹ

ஆறும்பாட்டு.—வேள்வியுள் இத்யாதி. “வானொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்து” என்றத்தைக் கடைபிடித்து அவதாரிகை - ஸத்காரபூர்வகமாக இத்யாதி.

“வேள்வியுள்மடுத்தலும்” என்கறவிது - அநுவாதம். மடுத்தலும் - மடுத்தவளவிலே; ஸமர்ப்பித்தவளவிலேயென்றபடி. “விரைகமழ்” என்றதற்கும் * நறுமைக்கும்பேதமேதென்ன.

ணியமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக் கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து ஸ்வரீப்பீத்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க ஸ்வரீத்தன. (தவநிக்கும்போது தவரிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - “ஸ்ரவேஸ்வரனுக்கு ஸேஷலுதிரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்” என்றய்த்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன்விஜுதியை “வகூநாடி” (பக்தாநாம்) என்றன்றோவிருப்பது. “ஆளுகைக்குக்குறையென்?” என்பர்கள். [வாளொண்கண்இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று. பரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஹவத்ஸம்ஷந்யமேஹேதுவாக நீசராலே பரிஹுதஞய்ப்போந்தவன், ஸரீரவியோமஸமநந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாமெப்படியிறே இவன்பேறு !. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்
தொடர்ந்துஎங்கும்தோத்திரஞ்சோல்லினர்தொடுகடல்
கிடந்தஎங்கேசவன் களரோளிமணிமுடி
†குடந்தைஎங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆ.—(மடந்தையர்.) ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடல் திருக் குடந்தை தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம் பெருமானுக்குக் குடியடியாரான இவர்களை இப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்துக்களும், வஸுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாந்தரங்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்க ளென்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், மருதமணமும் வஸுமணமும் தங்களெல்லைகளுக்கப் பாலும் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

பரிமள இத்யாதி.பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான யமங்களையென்று ஸுப்தார்த்தம். ‘ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்’ இத்யத்யாஹார்யம். விரை - பரிமளம். கமழுகை - பரம்புகை. காளங்கள் - சிஹ்நங்கள். இசைத்தனர் - தவரிப்பித்தார்கள். கலந்து - மாறிமாறியென்றபடி. தவநித்தன - தவரிப்பித்தார்கள். ஈஸ்வர விஜுதியை இவர்கள் கொடுக்கலாமோ? என்ன-அவன்தானும் இத்யாதி. “வாளொண்கண்மடந்தையர்” என்று அவர்கள் கண்களை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹவம் - தேசாந்தர இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீபொடு - இங்கு ஹவத்ஸம்ஷந்யமே இத்யாதி. ‘வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைமழ் நறும்புகையை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்’; காளங்கள் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்; ஆழியான் தமரான நீங்கள் வானகம் ஆண்மின்கள் என்று வாளொண்கண் மடந்தையர் - மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர் இத்யந்வயம்.

(சு)

† ‘குடந்தையன் கோவலன்’ என்று உரைக்குப்பாடமாகலாம்,

[தொடுகடல்கிடந்தவென்று மேலுக்கு] - ஆஸிரிதார்டுமாக நிரதபயஸௌந் தர்பயுத்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குச் செல்லமாட்டாத வர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின மோபாலனுடைய க்ரமாமத மான அடியார்க்கு.

ப.—அந்தரம், க்ரீராரணவஸாயியாய் ஸர்வாயிகனாய் அர்ச்சாவதார ஸுல ஹனவனுடையஸேஷஜாதார்க்குமருடி மணங்களும்கண்வஸுமணங்களும்கிண்தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொடுகடல்கிடந்த - அமாயமானகடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, எம்கேசவன் - என் போலவாரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் உத் பாதகனுக்கேசவனாய், (எங்கனையது விப்பிச்சிற அந்தஸேஷித்வஸூசகமாய்), சிளர் ஒளி - சிளர்ந்து ஒளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவலிஷேகத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்க்கு - ஸந்தாநமாக அடிமையானவர்களைப்பற்றி, மடந்தையர் - (தந்தாமுடைய) ஸ்தரீகள், வாழ்த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே, மருதரும் - மருத்துக்களும், வஸுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், (ஐமவததுவவதவரையாலே அவர்கள் சீக்ராயிகளாகையாலே), எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று, தோத்திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணினார்கள், தொடுதல் - தோண்டித் தலாய், ஆழத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருடி மணமும் வஸுமணமும் தங்களுக்கெல்லாருக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவஸ்தரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே. [மருதரும் இத்யாடி] - மருத்கணங்களும் வஸுமணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்தின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே தங்களுக்கெல்லாருக்கு உள்நுழைந்தவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கனைப் போகிறதுக்கடியென்னென் னில்; — “தாங்கள் காண்பதென்னொன்றுகொலோ?” என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், “நீவெய்க்குணவீ” என்றிருக்குமவன் கருத்து அறியுமவர்களாகையாலும், [தொடு கடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ் மாடிகளுக்கு முகங்கொடுக்கக்காகத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடு கடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்த்தகடல். [எம்கேசவன் இத்யாடி] - ஆஸிரிதார்டு மாக க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழுவாத படி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். [எம்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின நென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின்மலமன்றே என்று கொண்டாடாநிற்பார்கள். [சிளரொளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகம். பர வ்யூஹவிஹங்களினவனறிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றே இவர்கள் என்றாய்த்து அவர் கள் ஆதரிப்பது.

எடு.—எழாம்பாட்டுமருடி கணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்கள் எல்லைக்கு இப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார். [மடந்தையர்வாழ்த்தலும் இத்யாதி] - அத்தேவஸ்தீர்கள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத் கணங்களும் வசுகணங்களும். [தோடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்] - புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பரப்பி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் சடக்கேனப்போகிறதினுக்கு அடியென்? என்னில் — தாங்கள், “கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றைசங்கம்” என்றும் “காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?” என்றும் “மாகவைகுந்தம்காண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்” என்றும் “உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ” என்றும் இருக்கையாலும், “**நஜீவெயம்சுஷணேஷி**” (நஜீவெயம்சுஷணமபி) என்று இருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தோடுகடல்கிடந்தி] - பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங் கொடுக்கக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தோடுகடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி] - ஆழ்ந்தார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்தவறித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி (திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின் க்ருஷியின் வலமன்றோ வென்று கொண்டாடாநிற்பார்கள். [கிளரொளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகம். வ்யூஹ விலவங்களினளவன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்க. னென்றுய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

குடியடியார் இவர்கோவிந்தன் தனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறை முறையே தீர்கோள்ளக்
கோடியணிநெமேதிள் கோபுரங்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

எழாம்பாட்டு.—மடந்தையர் இத்யாதி. “மருதரும் வசுக்களும் தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மருடி கணங்களும் இத்யாதி.

“எங்கும் - தொடர்ந்து” என்றதுக்கு ஹவம் - தங்களெல்லை இத்யாதி. தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவானென்னென்ன - ஒருநிமேஷ இத்யாதி. தாங்கள் காண்பது இத்யாதி. அவனையும் பரமபதத்தையும் மித்யஸூரிகளையும் காணவேனுமென்கிற த்வரையாலும், அவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும் த்வரித்துப்போகிறார்களென்றபடி. வலிதம்-ஆழ்ந்தகடல் என்று. “கோவலன்” என்கிறவனுக்கு நீர்மையிலே நோக்கு. “குடியடியார்” என்றது - கர்மணிஷஷ்டியாய், குடியடியார்கள் என்றபடி. தொடுகடலென்றுதொடங்கி, தோத்திரம்சொல்லினர் இத்யவ்யடி. (எ)

† இது ‘காண்பது’ என்பது லேகபர்மாதத்தாலே வந்ததாயிருக்கவேணும்.

ஆ—(குடியடியார்இவர்)-குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று, இவரை, ஸேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திலே அஹ்வித்தராய் அதுக்கு முடிசூடியிருந்த * அயர்வறுமமரர்கள் முறைமுறையெதிர்தொள்ள, வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுகைக்காக, இவர்கள் முன்னமே தவஜபதரகாதிகளாலே யலங்க்ருதமான பெரிய திருக்கோபுரத்தைச் சென்று குறுகினார்களென்கிறார்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், பரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகாகத் திருநாட்டில் எல்லைக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்தொள்ளுகிறபடியையிருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரென்று தொடங்கி] - கோவிந்தன் தனக்குத் தகும் ஸந்தாரப்பரயுத்தமான அடியார் என்று ஸேஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் பர்யாயமாக எதிர்தொள்ள. [கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடியாளாலே அலங்கரிக்கப்படுவதுஞ்செய்து திருநாட்டுக்கெல்லையான மதினையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகினார்கள். தங்கள் வரவாலுண்டான ஹ்ரிஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய ஸ்ரியோபதியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கிருக்கைக்காக.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதஸூலனுன க்ருஷ்ணனுடைய அடியாரென்கிற ஆதரத்தாலே பரமபதவாலிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்தொள்ளப் பரமபதத்தைக் கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்), கோவிந்தன் தனக்கு - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவதீர்ணனுன க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார் - அந்நாரஹமான குலத்தையுடைய அடியார், என்று - , முடி உடை - ஈஸ்வரனோபாதி அலிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையான, வானவர் - நித்யஸூரிகள், முறைமுறை - தந்தாம்தரங்கள் தப்பாமல், எதிர்தொள்ள - , (இவர்கள் வருகிறார்களென்று), வடிவுடை - அலங்க்ருதமான வடிவையுடையவனாய், மாதவன் - ('ஸ்ரியாலாயபு') என்ற லக்ஷ்மியோடே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக - பரவேசிக்கைக்கு உறுப்பாக, கொடியணி-(தங்கள்வரவுக்கு அலங்காரமாக எடுத்துக்கட்டின) கொடியாலே அலங்க்ருதமாய், நெடுமதிள் - உயர்ந்தமதியையுடைத்தான, கோபுரங்குறுகினர் - தலைவாசலிலே புக்கார்கள்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், பரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப்புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்தொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியார் இத்யாஹி]- அவனுடைய ஸௌலஹ்யத்திலே தோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்க ளென்றபத்து நித்யஸூரிக ளாதரிப்பது. “குடந்தையென்கோவலன் குடியடியார்” என்றதிகீழ்; “குடியடியார்இவர் கோவிந்தன் தனக்கு” என்றது இங்கே. ‘இவர்கள் விஷுவங்களிலே ஆஸ்ரியித்தவர்கள். இவர்கள் உகந்தருளின லீலங்களிலே ஆஸ்ரியித்தவர்கள்’ என்றபத்து அங்குள்ளார் ஸ்லாவிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவனோபாதியும் மதிப்பில் குறைவற்றவர்களாய்த்து இவர்களை ஆதரிப்பார். அலிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமாகில் வாசி என்னென்னனில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூடியிருப்பார்கள். [முறைமுறை யெதிர்தொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்தொள்ள. “யகு

மாணிக்கண்ட சக்ரவர்த்தி “வாழாநாடுவெவ” (புநர்யுவேவ) என்று சோல்லப்பப், டாற் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ஸ்ரீயஃபதியதான பரமபதத்திலே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாற்றிற்றோலேயாமென்கை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்
வைகுந்தன் தமர்மமர் எமதிடம்புகுதேன்று
வைகுந்தத்து அமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்வியதியே.

ஆ.—(வைகுந்தம்.) - வைகுந்தம்புகுமளவில், வாசலில்வானவர், “வைகுந்தன் தமராகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய ஹவத்தைக் கர்யைகருபமான ஸம்ருத்தினைக் கொள்ளவேணும்” என்று ஸமர்ப்பித்து, ஹவத் குணதுவவஜித நிரதிஸயப்ரீதிகாரித ஸர்வபரிசர்ப்பைகலோமரான அமரரும், ஹவத் குணதுவவஜித நிரதிஸயப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிந்முதராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு க்ஷமரன்றியேயிருக்கும் முனிவரும், “பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாம் என்ன ஹவீயம் பண்ணினோமோ!” என்று விஸ்மயப் பட்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யவ்ஹம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

[வைகுந்தமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள் எங்கள்பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. [அமரரும் முனிவரும்] - கைக்கர்யபாரகரான அமரரும் அதுக்கும் க்ஷமரன்றிக்கே ஹவத்முணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வஹவரான முனிவரும்.

ப.—அநந்தரம், “ஸ்ரீ வைகுண்டநாடுனுடைய ஸேஷஹுதரானவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்யர்” என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானார் ஆகரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்று புக்கவளவிலே, வாசலில் வானவர் - திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானவர்கள், வைகுந்தன் தமர் - ஸ்ரீவை

வடிவவாழாநாடுவெவ” இத்யயோத்யாகாண்டே த்வாஹே. “வடிவுடை” என்றதற்கு ஹவந்தரம் - தங்கள் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - வந்து கிட்டினார் இத்யாதி. ‘குடியடியார்’ என்று தொடங்கி, ‘வைகுந்தம் புகுகைக்காக - கோபுரம் குறுகினர்’ இத்யர்வய. (அ)

குண்டநாயனுக்கு ஆடிணீயரானவர்கள், எம் - நமக்கு உத்தேசியர்; எமதிடம்புகுத - எங்கள் திகாரத்திலே புகுவேணும், என்று - , வியந்தனர் - உகந்தார்கள்; வைகுந்தத்து - அத்தேசத்திலே, அமரரும் முனிவரும் - (கைங்கர்யபராரயும் குணதுலவபராரயுமிருக்கிற) அமரரும் முனிவரும், மண்ணவர் - ஊமியிலே சாப்பிடிவிஷய பரவணராயிருந்தவர்கள், வைகுந்தம்புகுவது - பரமபத்தேபுகுவது, விதியே! - ஒநூலாக்யமே!, என்று வியந்தனர் - உகந்தார்கள். வியந்தனரென்கிறவிடம், “எமதிடம்புகுதென்று - வியந்தனர்” என்றும், “அமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்” என்றும் இரண்டிடத்திலும் அந்நவயிக்கிறது.

இ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் “பரமபத்திலேவந்த இது என்ன ஊமீயமலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்] - பரமபத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல்காக்கிற முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பத்தைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசரம், “பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும் - எம்மையாரும் பரமர்” என்ற இவரைப்போலையாய்த்து அங்குள்ளருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக்கையைக்கொடுத்து, கொண்டிடுக்குத்தங்கள் கைப்புடைகளிலேமிருத்திப் பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேசியம்: அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாதமை: ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. ‘புகுத’ என்றது - புகுதுக் என்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதரானவளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவர்கள். [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபராகரானவர்கள் அமரர், அதுக்குக்ஷமரனறிக்கே ஸௌந்தர்ய ஸீலாடிகளிலே யீடுபடும் ஸ்வாவரானவர்கள் - முனிவர்கள். “கஹாலவட்குரிஷ்யாதி” என்கிறபடியே அடிமையிலொன்றும் குறைய சிற்சுமாட்டாதாரும் குணதுலவத்துக்கு அவ்வருகால்வாங்கமாட்டாதபடியாயிருப்பாரும்யத்திருப்பது. [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே] - ஸம்ஸாரத்திலே சாப்பிடிவிஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாதரையாவதே! இதொரு ஊக்யமில்மிருந்தபடியே! என்றாய்த்து அவர்கள் கொண்டாவது.

ஈ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமபத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் “பரமபத்திலேவருவதே! இதென்ன ஊமீயமலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்இத்யாதி] - பரமபத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல்காக்கும் முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசரம். “பயிலுந்திருவுடை

ஒன்பதாம்பாட்டு. — வைகுந்தம் இத்யாதி. “வாசலில்வானவர்” என்றுதொடங்கி “விதியே!” என்னுமளவும் சுடாக்கித்தவதாரிகை - பரமபத்திலே இத்யாதி. பரமபத்திலேவருவதே யென்றது - மண்ணவராய்வைத்து விண்ணவராவதேயென்றபடி.

இங்குமின்றும் போகிறவர்களை, நித்யஸூரிகள் “எம்” என்னக்கூடுமோவென்னை - பயிலுந்திரு இத்யாதி. புகுத என்று - கைக்கொள்ளவேணுமென்று, கைக்கொண்டால் தாங்கள்

யார் யவரேலும் - எம்மையாளும்பரமர்” என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கொடுத்து, கோண்டுபுக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பர் களாய்த்து. சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேசம், அங்கிருக்கிறவர்க ளுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கொடுப்பதும்அது. ‘புகுத’ என்றது - புகுதுகவேன்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும்முனி வரும்] - ஸ்ரீஹரதாழ்வானையும் இளையபெருமானையும் போலே, குணநிஷ்ட்டரும் கைங் கர்யநிஷ்ட்டரும். [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ண வர்விதியே] - கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரம பதத்திலே புகுரும்படிக்கீடாகலாமு^௧யத்தைப்பண்ணுவதே! என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் பாட்டு.

விதிவகைபுகுந்தனரென்றநல்வேதியர்
பதியினில்பாங்கினில்பாதங்கள்கழுவினர்
நிதியும்நற்கண்ணமும்நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையர்வந்தினர்வந்தே.

ஆ.—(விதிவகை) - நம்முடையஊர^௧யத்தினாலே இங்கேபுகுந்தனரென்று, அஸ்கஸிதஜ்ஞாநரான * அயர்வறுமமரர்கள், தங்கள் திருமானிகைகளிலே யதோசித மாக இவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிரஹிதபுத்ரஸந்தர்ஸாதத் தினாலே ஐந்தி ப்ரீதையாமாபோலே, இவர்களைக்கண்டு ப்ரீதையாகாய், அந்தப்ரீத்யதி ஸயத்தினாலே, ஸாத்காலத்தில் பரிபூர்ணசந்த்ரமண்டலஸத்ருஸமான திருமுகமண்ட லங்களையுடையரான பெரியபிராட்டியும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய லிவ்யபரிசாரிகைகளோடேகூட, தங்களுக்குப் பரமயநமான ஸ்ரீசடகோ பனும் நற்கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமான ஸத்காரோபகரணங் களையெல்லாம் ஏந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில்கின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமரர்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்.

[விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் ஊர்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய லாக்யத்தா^௧ல ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றோமென்று வேடித் தில் உபநிஷத் லாபங்களாலே ப்ரதிபாடி யானநித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே கொடுக்கும் வரிசையேதென்ன - திருவாசலில் இத்யாதி. கைப்புடை - வாசல்காப்பாரிருக்கு மிடம். பிரம்பைக்கொடுக்குமது அதிஸயமாகக் கூடுமோவென்ன - சேன்று இத்யாதி. ‘புகுத’ என்று சொன்னவளவிலே, வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் “வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!” என்று வியந்தனர்^௧வென்றபடி. அமரர் - கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர். முனிவர் - குணநிஷ்ட்டர். ‘வைகுந்தம் புகுதலும்’ என்று தொடங்கி, ‘முனிவரும் - வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே’ என்று வியந்தனர் இத்யந்வயம்.

தங்கள் தாழ்ச்சிதோன்றும்படியிருந்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாடிங்களை விளக்கினார்கள். [நிதியுந்நம்சண்ணமுமென்று மேலுக்கு]-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நியியான திருவடிநிலைகளையும் நம்சண்ணத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி, நெடுங்காலம் ப்ரஜைகளைப்பிரிந்து கண்ட தாய்மாரைப்போலே ஹ்ருஷ்டமாய்ப் பூர்ணசந்திரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய ஹவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்டநாயன் நியோமத்தாலே ஸூரிகளும் ஐவ்யாபஸாஸுக்களும் ஆடிரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

விதிவகை - நம்முடைய ஐக்யரூபமான ஸர்வரநியோம ப்ரகாரத்திலே, புகுந்தனர் - வந்துபுகுந்தார்கள், என்று-என்று(ப்ரீதராய்), நல்வேதியர் - விலக்ஷணஸ்வஹவராய் ('ஸாடியாஸூனிக்ஷவா') என்று வேதாந்த)வேடி யரானஸூரிகள், பதியினில் - (தந்தாமுடைய) ஐவ்யஸ்த்தாநங்களிலே, பாங்கினில் - ஸோபசாரமாக, பாதங்கள் கழுவினர்-(அவர்) திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; நிதியும் - "யநஃபீயம்" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர்க்கு நியியான திருவடிநிலைகளையும், நம்சண்ணமும்-(திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே) விலக்ஷணமான திருச்சூர்ணத்தையும், நிறைகுடம் - பூர்ணகும்பங்களையும், விளக்கமும் - மங்களதீபங்களையும், (இவர்கள் ஐர்ஸாதத்தாலே), மதி - பூர்ணசந்திரனைப்போலேவிளங்குகிற, முகம் - முகத்தையுடையராய், மடந்தையர் - தங்கள் பாரதந்தர்ய ஸூசகமான மடப்பத்தையுடைய ஐவ்யாபஸாஸுக்கள், வந்து - எதிரேவந்து, ஏந்தினர் - ஏந்தினார்கள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகை புகுந்தனரென்று] -வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிறவித வார்த்தையன்மென்று வேறே சிலர் 'இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றிது நாம் பண்ணின ஐம யமலமன்றோ' என்பர்கள். விஷயங்கள்நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய்ஐவதம்மாஹவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுகுஷர்களாய் "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றிது நாம் பண்ணின ஐம யமலமன்றோ என்பர்கள். "வைகுந்தம் புகுவது"என்றதுஅங்கு;இங்கு- 'புகுந்தனர்'என்கையாலேதங்கள் ஐம யத்தைக்காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்]-உபநிஷத் ஐமத்தில் ப்ரதிபாடி யரானவர்கள். "யசுஷபு: யசுஷபு:யசுஷபு:"என்றுஓதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்]- எதிரேபுறப்பட்டுஆடிரித்துத் தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டுபுக்கு.[பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்] - தங்கள்ஆஸநங்களிலே இவர்களைவைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோற்றத் தறையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள் ஸ்ரீபாடித்தை விளக்கினார்கள். [நிதியுந்நம்சண்ணமும் இத்யாடி] - அவ்வளவிலே ஐவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்றார்கள். வைஷ்ணவர்களுக்குநியியான திருவடிநிலைகளையும் திருச்சண்ணப்ரஸாடித்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஷேஸாந்தரம்போன ப்ரஜைவந்து கிட்டினால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே ஹ்ருஷத்தாலே பூர்ணசந்திரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்,

சுரு.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - “வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!” என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றேன்று, வேறே சிலர் “இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது. நாம் பண்ணினவா^மய^மயலமன்றோ?” என்பார்கள். விஷயங்கள் நடையாகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அந்நயப்ரயோஜனராய், ஹவத்தகுணாஹவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய், “விண்ணுளாரிலும்சீரியர்” என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது, நாம் பண்ணினவாக்யமலமன்றோ என்பார்கள். “வைகுந்தம் புகுவது” என்றதுஅங்கு; இங்கு “புகுந்தனர்” என்கையாலே - தங்கள்ஹாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்] - “யதுஷ்டயஃபுரஜா^மயெவா^மராணா^ம” (யத்ர^மர^மஷ்யப்ரதமஜாயேபுராண^ம) “யதுவதுவெ^மவா^மயா^மஷ்ணிகெவா^ம” (யத்ர^மபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்தீதேவா^ம) “தவி^மபூ^மராவோவிவ^மநுவோ^மஜாம^மவாம^மஷ்ணிகெவா^ம” (தத்வி^மபூ^மராவோவிப^மநயவோ^மஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். [பதியினில்] - அந்த வைநதேயாதிகள் தங்கள்திருமாளிகைகளிலே கொடுபுக்கு. [பாங்குஇத்யாதி] - “இவன்ஒருஸம்ஸாரிசேதநன்: நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமந்தர்” என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவார்கள். [நிதியித்யாதி] - அவ்வளவிலே ஹவத்தபரிசாரிகைகள் வந்துஎதிரேற்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாடித்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங்களையுமேந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங்குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்கையுடையவர்கள் வந்தேதிர்கொண்டார்கள். (கௌ)

பத்தாம்பாட்டு.—விதிவகை இத்யாதி. “நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்றவற்றைக் கடாஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி.

“மண்ணவர்விதி” என்றதே, ஸாமான்யமாக “விதிவகை” என்றதுக்குஹவம் - வைகுந்தம் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்கள் இத்யாதி. கீழே - அவர்கள் ஹாக்யத்தாலேயென்று சொல்லி, இங்கே - நம்முடையஹாக்ய மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - வைகுந்தம் இத்யாதி. அதாவது - கீழைப்போலன்றிக்கே, “புகுந்தனர்” என்று ப்ரவேஸத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டுகையாலே, தலைதுவான ஸ்வஹாக்யத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி. நல்வேதியர்-ஸ்ரீ புருஷஸூத்ரத்தினில் ப்ரதிபாத்யரானவர்களுன்றபடி. வைதிகத்தவத்தில் நன்மையாவது - ஸ்ரீ புருஷஸூத்ரத்திப்ப்ரதிபாத்யத்வம். “புர^மயஜு^மஜா^ம: ஃஷ்டய^ம” என்கையாலே-நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநரென்கிறது. “வா^மராணா^ம” - ஹவத்தகுணவத்தாலே யினிப்பிதித்தவர்கள். புராபிநவா^ம புராண^ம என்றபடி. விப்ராஸ^ம - மேதாவிந^ம. தத்விபந்வ^ம - ஹவத்தவிஷ்டஸ்துதிபா^ம. ஜாக்ருவாம்ஸ^ம - ஹவத்தகுணவைகாத்தா^ம ஸமிந்ததே-விளங்காநின்றார்களென்றபடி. மேலுக்கு ஹவம் - அவ்வளவிலே இத்யாதி. தாத்பர்யம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. “நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்; நிதியும்” என்றுதொடங்கி, “வந்து - எந்தினர்” இத்யந்வய^ம. (கௌ)

பதினோராம் பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை.
கோந்தலர்பொழிந்தருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
சந்தங்களாயிரத்து இவைவல்லார் முனிவரே.

ஆ.—(வந்தவர்.) - ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயுபேதியாயிருந்த எம்பெருமான் தானும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலேசென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக * அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத் தாம் இருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடு இருக்கப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்து முனிவரோ டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தானும்வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமரர்கள் என்றமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்றுதொடங்கி] - திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமபராயரான அயர்வறுமமரர்கள் நடுவே ஆந்த நிர்ஹராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கோந்தலர் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் ஹந்தோருப மான ஆயிரர் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஹவததுஹவத்தை யரு ளிச்செய்கிறார்.

அவர் - (லக்ஷ்மீஸஹாயரான) அவர்தாமே, வந்து எதிர்கொள்ள-, மாமணி மண்டபத்து - திருமாமணிமண்டபத்திலே, அந்தம்இல் - முடிவின்றியே, பேர் - அப ரிச்சிந்தமான, இன்பத்து - ஆந்தத்தையுடைய, அடியரோடு - ஸூரிகளோடேகூடி, இருந்தமை - இருந்தப்காரத்தை, கொந்துஅலர் - பூங்கொத்து அலருந், பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குகிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான வருத்தலேதங்களை யுடைய, ஆயிரத்து-, இவை - இப்பத்தையும், வல்லார் - அநுஸந்திக்கவல்லவர்கள், முனிவர் - (பரமபத்திலே) ஹவத்குணமநஸீலராவர்கள். சந்தஸ்ஸுக்கள் என்று வேதமாகவுமாம். வந்தவரெதிர்கொள்ள என்று - ப்ரயாநரான விஷ்வக்ஸேநாடிகளாகவு மாம். இது கவிநிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹ யஸிக்கவல்லார் பரமபடித் தில் முனிவர்களை டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர் கொள்ள. அப்ராக்ருதரான அயர்வறுமமரர்க ளென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில் பேரின்பத்து] - யாவதாத்மஹி யாய் நிரதிஸயமான ஆந்தத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. ஆந்த நிர்ஹராய்க்கொண்டு

ஸம்ஸாரத்தில் ஁஁வத்துக்குஎல்லையுண்டாகிலாய்த்து, அஸஸுவத்துக்கு அவயிசொல்ல லாவது? [அடியரோடிருந்தமை] - “அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்று கொலே” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமையை. அவர்களும் தங்களுக்கு ‘வொயயநு஁வா஁பா’ பண்ணுநகக்குத் துணைதேடியிறேயிருப்பது? நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரி தொடங்கிச் சோலைசெய்தாற்போலேயிருக்கை. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான ஆயிரம் என்னுதல், சந்தோருபமான ஆயிர மென்னுதல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பத்தையும் அ஁யஸிக்கவல்லார் அத் தேஸத்திலே ஁மயத் முணுது஁வம்பண்ணி அதிலே வித்தராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலேயாவார்.

நாடு.—நிமத்தல், இத்திருவாய்மொழி அ஁யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரேதிர்கோள்ள]- பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தான் வந்தேதிர் கோள்ள. அப்ராக்குதரான * அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] - * அநந்தக்லேஸ ஁ஜநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; ஁ஸம்ஸாரத்தில் ஁ஸுவமென்று ப்ரமிக்குமித்தனை, ஁஁வமே யுள்ளது. பாண்டு ஒருவன்மேலே அம்பைவிட, “ஸம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்கூற்றில்ஒரு கூணமாய்த்து ஁ஸுவமுள்ளது; அத்தனையும் ஁஁ஜிக்கவொட்டிற்றிலையே” என்றானிறே. [அடியரோடிருந்தமை] - “அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலே?” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்தயாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப் பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோலைசெய்வது. [சந்தங்களாயி ரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல், சந்தோருபமான ஆயிரமென்னு தல். [இவைவல்லார்முனிவரே] - இப்பத்தை ய஁யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே

நிமமம்.—வந்தவர் இத்தயாதி. “இவைவல்லார்முனிவர்” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவ தாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தயாதி.

“அவர் - வந்து - எதிர்கொள்ள” என்றவயித்து, “அவர்” என்றதசஸுப்தம் ப்ராக்குதபரா மர்ஸியாகையாலே, “வடிவுடைமாதவன்” என்று - கீழே ஁ரிய:பதி ப்ரஸ்துதனாகையாலே, அத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்தயாதி. “நல்வேதியர்” என்று - ஁ஸூரிகளும் ப்ரஸ்துதனொன்று விவக்கித்தருளிச்செய்கிறார் - அப்ராக்குதரான இத்தயாதி. ஆக, “அவர்” என்று - பிராட்டியும் ஁ஸ்வரனுமாதல், நித்ய ஁ஸூரிகளுமாதலென்றத்தவ்யம். இத்தால் ஁வாம் - அநந்த இத்தயாதி. ஁ஸம்ஸாரத்தில் ஁ஸுவயில்லையோவென்ன - ஁ஸம்ஸாரத்தில் இத்தயாதி. ஁ஸம்ஸாரத்திலே ஁஁வமேயுள்ளதென்றதுக்கு ஁ஸ்வாதம் - பாண்டு இத்தயாதி. ஒருவன்மேலே-மருகமாயிருந்த ருவி மேலே. “என்றானிறே” - அம்புபட்டவென்றபடி. ஒருருவி, மானுய், தானும் தன்னுடைய ஁த்தீயுமாய்க்கொண்டு ஁ஸம்ஸிலேவித்துக்கொண் ஁ருக்கிறவளவிலே, பாண்டு அவன்மேலே அம்பைவிட, அந்த பாண்டுவைப்பார்த்து, “பாவி! ஁ஸம்ஸாரத்தில் ஁ஸுவமேயில்லை; உண்டானாலும் ஆயிரம்கூற்றிலொரு கூணமாய்த்து ஁ஸுவமுள்ளது; அம்மாத்ரத்தையும் ஁஁ஜிக்கவொட்டிற்றிலே” என்றானிறே யென்றபடி. இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை. பாமாத்ராவோடே கூடுகையன்றே உத்தேஸ்யம், அடியரோடிருக்கை யுத்தேஸ்யமோவென்ன - அடியார்கள் இத்தயாதி. இப்போது “கொந்தலர்” என்கிறதென்னென்ன - போக்கிலே இத்தயாதி. சந்தஸ்ஸுக்களை - ஁கூணங்களை, சந்தோருபமான - வேதருபமான. “முனிவர்” என்றதுக்கர்த்தம் - இப்பத்தை இத்தயாதி. கொந்த

லர் - கொத்துக்கொத்தாகவலருகிற. முனிவர் - மஹசீலாரானவர்கள், "சொல்" என்றது - சொன்ன
வென்றபடி, "அந்தமில் பேரின்பத்து" என்றது - ஆழ்வார்க்குவிசேஷணமாதல், * அடியார்க்கு
விசேஷணமாதல். (கக்)

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—லூதிகாவலி^ஹஸநாராயண
ஹதிபஸலாலிக்ர, சோலிஷ்வாநாடி, ஸ்ரீதேவாலிக்ர, வதாஜஹதிபஸநாவாலிமொலிந்
ஹாவாஸி । வெவகூணலூதிகாவாலி^ஹஸநாராயண, ஸ்ரீதேவாலிக்ர, வதாஜஹதிபஸநாவாலிமொலிந்
லோகூபாவயெலி^ஹவதிரிதிகயயாஸ்ரீஸாரிஷபஹிவ ।

சூழ்ந்து நின் மமால்விசும்பில் தொல்லைவழி காட்ட
ஆழ்த்தனைமுற்றமநுபவித்து - வாழ்த்தங்கு
அடியருடனே பிருத்தவாற்றையுரைசெய்தான்
முடிமகிழ்சீர்ஞான முனி.

ஆ — (முனியேநான்முகனே.) - இப்படி *அந்தமில்பெரின்பத் தடியேரா
டிருந்த ஆழ்வார், தாம் 'இந்தப் பக்கத்திலேயிருந்திருப்பைக் காண்பீ' என்று ஏங்கிக்
கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுக்கு அந்தமில்பேரின்பத்
தடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவ்விருப்பு ஜ்ஞானாதலன்பாரமாத்தாமாய் ஸாஷ்யஸம்ஸ்லேஷ
யோமு^{ர்} யமன்றிக்கே ப்ரக்ருதிவடி^ய பரானமையை அறிந்து, மேருசரிவரத்திலேயிருந்து
நிர்ஜுவேனப் மிகவும் ஸூலியாநின்றவைத்துஉ^டவேவெனுளமாய் துஸ்தரமாய் மிகவும்
ஒரிடத்திலும் ஸூதிதியில்லாதபடி பேராழமானகடலின்ருவே தன்னுண்டவனைப்போலே
அவஸந்தராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன்பண்டுக்கைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறு
கைக்கு உபாயம் தானே அல்லதின்னிக்கே யிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல்
லார்க்கும் அவனல்லது வேறாகுகுகரின்னிக்கே யிருக்கிறிருப்பையும் அதுஸந்தித்து,
இப்படியே யிருக்கிறவனை அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே பசியாலும் தாஹத்தா
லும் தளர்ந்து, தாயையும் காணப்பெற்றத ஸ்தந்திரப்பாளை ஆர்த்தியின் மிகுகியாலே
கூப்பிடுமாபோலே நிர்வ^{ர்} குணரானருடைய ஹ்ருதயங்களுக்கிட இரங்கும்படி
வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுகியாலே தம்

முடைய ஸ்வரூபம் அநுஸந்திக்கவும் கூதமான்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்ட அடி போவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிட்டு, காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டா ரைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக்கேஸத்தோடே தூதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயி லிட்டு நீட்டத் தவிர்ந்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தப்ரேஷியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்க மாட்டாமை ஸரணம்புக, பரமதயாளுவான ஸர்வேஸ்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தாற்போலே தானுபடியே பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடைய ப்ரக்ருகிஸம்ஸந்யத்தையறுத்து இவருடையவிடா யும் தன்னுடையவிடாயும் தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல் லாம் செய்தருளினான் என்கிறார்.

ப.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிராஜமார்க்கத்தாலேபோய் டேஸாவிசேஷத்திலேபுகுக் திருமாமணிமண்டபத்திலே யேறி ஸூரிபரிஷத்திலே அந்தர்ப்பவித்து நிரதிஸயாநந்தயுக்தையுக்கொண்டு முக்தனி ருக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பரஜ்ஞாநத்தாலே இது தம்முடையபேறாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுஹித்தவர், அந்த ஸமாயி குலேந்தவாரே (முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து) “கொடுவுலகங் காட்டேலே” என்று தாம் அஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து மிகவும் ஆர்த்தராய், அபரோக்ஷலித்தமான இப்பேற்றைப்பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாகபடி பரமஹத்திருப மான நிரவயிகாவிநிவேஸம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப்புகுர சிறுத்தினவன் தானே முழுக்க கிர்வஹிப்பானாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பெரிப திருவடி திருத்தோளிலே ஸந்திஹித னாய்த் தந்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து வலப்ரதாநத்திலே அதித்வரிதனுப்படியை யநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநபாவதவத்தாலே அபரோக்ஷலித்தான ஸர்வேஸ்வர னுடைய உபகாரமான ஹோக்பவிக்ரஹத்தையும், லக்ஷ்மீவல்லஹ்வத்தையும், ஸர்வ காரணத்வத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரபோருத்தையும், அதிஸாபிதஹோக்யத்வத் தையும், அத்பந்தப்ரணயித்வத்தையும், ஆபுரிதரக்ஷதவத்தையும், ஸர்வாந்தராத்ம த்வத்தையும், ஸமஸ்தப்ரயாநத்வத்தையும், பரிபூர்ணஹோப்ரதத்வத்தையும் அநுஹ வித்து, வவப்ஸிரிஷ்டான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸந்தியியிலே தம்முடைய ஆர்த்தியும் அலிநிவேஸாதிஸயமும் தோற்றும்படி அவனுடைய உபகாரகத்வாதிகளைச்சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டி திருவாணையிட்டு “ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனை நீ எனக்குப் பூர்ணாஹுவத்தைத் தரவேணும்” என்று மிகவும்கூப்பிட, அவனும் இவருடையவரவுக் கீடாக குணவிக்ரஹவிஹத்திபரிபூர்ணனுக்கொண்டு பிராட்டியோடுங்கூட ஏகரஸமாம்படி ஸம்ஸலேஷித்த ப்ரகாரகையறுவித்து, இனிஇந்தப் பேற்றுக்குத் தட்டில்லைபென்று நிஷ்கர்ஷித்து, தாம் அவாப்த ஸமஸ்தவஸ்தவரணபடியைப் பேசி முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், பரமபதத்திலேபுகு “அந்தமில்பேரின் பத்தடியரோடிருந்தமை” என்று நிரதிஸயாநந்தயுக்தராய் அத்தோளிலேயிருந்த இருப்பு ஜ்ஞாநானுஸந்தாநயாத்ரமாய் வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு யோப்யமன்றிக்கேயிருக்கிற வதுக்குமேலே, “இல்லைகண்டிஇன்பம்” என்றும், “பிறப்பாம் பொல்லா அருவினைமாய வன் சேற்றள்ளல்பொய்சிலம்” என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருகி வஹராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மேருரிவரத்திலே நிர்ஹுவனம் ஸுவேத, த்ரானயிருக்கிறான் ஒருவன் ஊஃபேவஹுளமாய் ஊஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷித்தமாயிருக்கலாம்,

ஈடு.—பரம்பசித்திலேபுக்கு “அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்று நிரதியாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிருப்பு ஜ்ஞாநாநஸந்யாநமாத்தரமாய் வொஹ்யஸம்ஸலேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, “இல்லகண்டி ரின்பம்” என்றும் “பிறப்பாம்பொல்லாஅருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்நிலம்” என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவஜராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்த்துஷ்யம் ஸுஷோத்தரஸ்யிருக்கிறானேருவன், ஁ஷுஷுஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸ்த்திதியின்றிக்கே யிருக்கும்படி யான பாதாளத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின் றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாயநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அருஷ்ட

முனியே நான்முகன் பரவേശே, கீழோடே ஸங்கதி - பரமபதத்திலே இத்தயாதி. ஜ்ஞாநாதுஸ்யநமாத்தரமாய் - அநுஸந்த்யாநரூப ஜ்ஞாநமாத்தரமாய். பரமபதத்திலே பரமநந்த யுக்தரானவர்ப் பரக்ருதிவாபிராய் நோவுபடுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மேந இத்தயாதி. பேராமம் - அத்தயமாயம். “என்னையுயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே” இத்தயாதியைப்பற்ற - தமக்கீதுவன்பண்டு இத்தயாதி. “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு மின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்றத்தைப்பற்ற - தன்னையிப் பேறுகைக்கு இத்தயாதி. “மேலித்தொழும் பிரமன்சிவன்” இத்தயாதியைப்பற்ற - தந்தலையிலே

இத்யாதி. “என் பொல்லாக்கனியாய்” இத்யாதிகளாலே அவன்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிற
அக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. தூதர்வாயிலட்டே நீட்டிகை - தூதர்முனேகே அறி
வப்பிக்கை. தலக்கற்று - லஜ்ஜையுறறு. தலக்கு - லஜ்ஜை. ஆற்றலமிக்கால் அவனைச் சரணம்புக்
காருண்டோவென்ன - ஸாகாமந்தகா இத்யாதி. புத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, “தெவயுரோநாஃ
வசிதாஸவீராஃ நாமஹுரோநாஃ ஸபஸுவிஹுரோ” இதி பூர்வார்த்தம். “அந்தோ!” என்றத்
தைப்பற்ற - இவரிலுங்காட்டில் தான். நோந்து என்றது. “என்னவா” என்கிற இவருடைய
அவாத்தான், “கோலத்திருமாமகனோடுனைக் கூடாதே” என்றும் “பண்கொண்டபுள்ளின்
சிறுகொலிபாவித்த” என்றும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே யுன்னைக் காணவேணுமென்
றும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டவந்து தோற்றவேணுமென்று மிருக்குமதுவாகையாலே,
அது திருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினானென்கிறார் -
பிராட்டியோடு இத்யாதி. “வீடுபெற்ற” என்றத்தைப்பற்ற - பரகந்திஸம்பந்தத்தையுமுறுத்து என்
றது. பரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்பரபந்தத்திலே எல்லார்க்கும் ருசிபிரக்கைக்காக ப்ரமேய
ப்ரமாண ப்ரமாத்ருவைவகண்ணியங்கடையும், இவர் அவதாரவைவகண்ணியத்தையும் அருளிச்செய்
கிறார் - இப்பரபந்தத்துக்கு இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

முனியே! நான் முகனே! முக்கண்ணப்பா! என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே! என்கள்வா!
தனியே நுநயிரே! என் தலைமையாய்வந்திட்டு
இனிநான்போகலோட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல் என்னையே.

ஆ.—“நிலிலஹு”வநநிர்மாணத்ராணஸம்ஹாணஜிலேனயம், நிரவயிகஸௌந்
ஃர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோஃர குணஸாமானயிருந்த உன்
னுடைய ஸௌந்ஃர்யாஃகிணங்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கி, எனக்
கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களையே யாரகமாக்கி, என்னெஞ்சம் நிறையப்
புகுந்திருந்த உன்னை இனிநான் போகலோட்டேன்; இனிப் பண்டுபோலே உன்னுடைய
குணசேஷ்டிதான்களை என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து, என்னையொன்றும் மறப்பிக்க
வொண்ணாது; இனி மெய்யேவந்து சலந்தருளவேணும்” என்று கொண்டு, தம்முடைய
அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருக்கவொண்
ணாதொருபடி பெரிய ஆர்த்தியோடே பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்ஃர்யாஃகிகளைக்
காட்டி எனக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை ஃஸ்ஸஹமான ஸம்
ஸாரத்திலேவைத்து நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு ஹுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி
விடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - “வஹுஹு” என்றுதொடங்கி சொல்லப்படுகிற மஹ
ஃஹுங்காராஃகி பஞ்சஹுதபர்யந்தமான ஜமத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள ஃவ்ய
ஸங்கல்பத்தையுடையனாய் ஃமவச்சப்தவாச்சயனாய் பரப்ரஹ்ம பரமாத்ம ஸப்திங்களி
னாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேணவஸ்யித்தனாயிருந்துள்ள பரமபுரு
ஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதூர்பூவஸ்வரூபனாய் அவனுக்கு அந்தராத்
மாவாய்க்கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதநரான புருஷர்கள் அசேதந
மான ஸ்வஸரீரத்தைக் கொண்டு தம் நினைவுக்குத் தக்கபடி மமகாமநாஃகி சேஷ
டைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸரீரஃஹுதனான சதூர்பூவனைக் கொண்டு ஸ்வ
ஸங்கல்பாநுஹுணமான ஃஃவதிர்யம்மதுஷ்ய ஸ்வாவரூபமான சதூர்விதஃஹுத
ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணியருளுதலால் சேதநரானவர்கள் தேவர்களென்றும் மனுஷ்யர்
என்றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் கூத்திரியரென்றும் மோவென்றும் ஸ்வஸரீரங்களைக் காட்
டுகிறஸப்திங்களாலே அவற்றில் வேரூயிருந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டார்போலே ஸ்வ
ஸரீரஃஹுதனான சதூர்பூவனைக் காட்டக்கூடவ சதூர்பூவ ஸப்தித்தாலே அவனில் வேரூய்
அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்தஎம்பெருமானும் சொல்லப்படுகையாலே ‘நான்முகனே’
என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்வோயிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] -
இப்படி ஜமத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு ஸரீரஃஹுதனான த்ரிணைத்ர
னுடைய பேரான ஸப்தித்தினாலே அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்
வோயிக்கிறது. [என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆகிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குநடுவே தான் அடியவர்க்கெனியுதலால் தான் அவர்களோடொத்த தரத்தனாய், இங்ஙனவாக வம்ஸ்ய ரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடுமொத்த தரத்தனுய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற் போலே ஆஸ்ரீதஸுலஹத்வார்யமாக ஆகிதேவனுய்விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினாலே திருவவதாரம் பண்ணிப்படியாலே ஸம்வோயிக்கிறது. த்ருஷ்டிதோஷ ஸாந்த யர்யமாகவாதல் அவனுடைய அழகில் விஸஜாதீபதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிராணை! [தனியேனருயிரே] - தன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவா யிருந்துள்ள ப்ராணனுள்ளாயே! [என்தலையிசையாய் என்றுமேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸமஸ்த ஜமத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாத்ரி சேஷ்டைகளும் உன்னாலன்றி யொருத்தரும் தம்மால் செயலில்லை; என்பக்கலிலும் ஸவீகாரப்ரப்ருதி இவ்வளவும்வர உன்னாலல்லது என்னால்செய்யப்பட்டதொன்றுமில்லை. மேலுமென்றாற் செயலில்லை. இப்படி ஸமஸ்தவ்யாபாரமும் செய்கிற உனக்கு இனிமேல் பரிஹரிக்கை ஒருராமன்று; ஆகலால் இப்படி என்தலையிசையாய் வந்திட்டு. இனிநான் போகலொட்டேன், ஒன்றுமாயம் செய்யேலென்னையே. இப்பாட்டில் பதயோஜனை ஆழ்வான்படி. 'என்தலையிசையாய் வந்திட்டு' என்கிறது-எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து நோற்றி, நிர்ஹேதுகமாகவந்து வைத்து என்றுமாம். [இனிநான்போகலொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராப்ய தேஸத்தையுங்காட்டிலும் இனி விஸ்ரேஷிக்கவொட்டேன். [ஒன்றுமாயம் செய்யேலென்னையே] - பண்டுபோலே முணுவிஷ்காரங்களைப்பண்ணிப் பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியா தொழியவேணும்.

ப. — முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாத்ரிமுகத்தாலே அடியேபிடித்து உபகாரக னாய்ப்போந்து வடிவழகைக்காட்டி ருசியைப்பிறப்பித்து உன்னையொழியச் செல்லாத படியாக்கி என்னையதுவிப்பிப்பதாக த்வரித்துவந்து ஸந்திஹிதனான நீ இனி குணவிஷ்காரத்தாலே வஞ்சித்து அகலப்போக இசையே நென்கிறார்.

முனியே - (நாமரூபவிஹாஸாந்ஹமாய், சிததீகடிஃஷிஸேஷிதமாய்க்கொண்டு ஸம்ஹ்ருதமாய், 'ஸுஷெவ' 'வநகஸேவ' என்னும்படி ஏகிஹித்துக்கிடக்கிற உஸையிலே, 'ஸுஸ்யாபநிவெதிதஸு' என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணார்யமாகக்கொண்டு சேதநர்க்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுப்பதாக * ஃயமாநமநாவாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை மநம்பண்ணுமவனாய், நான்முகனே - (மஹாஃரூப ஸமஷ்டியை ஸ்வயமேவ ஸ்ருஷ்டித்து அண்டாந்தர்வாத்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்காக 'ஸுஷ்டிதக்: காரிஷ்யாதிஷ்யாதிஷ்யா ப்ரஜாவதெ' என்கிறபடியே) சதுர்முகனை ஸரீரமாகவுடையையாய், முக்கண்ணப்பா - (ஸம்ஹ்ருதிஸையத்தில் ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்தினுடைய உபஸம்ஹாரர்த்தமாக ஸக்தி ஸூசகமான) த்ரிணைத்ரத்தையுடையனாய் (அகிப்ரவ்ருத்த கரணருடைய உபஸம்ஹாரத்தாலே) உபகாரகனான ருத்ரனை ஸரீரமாகவுடையையாய், (அவர்களிருவர்க்கும் நடுவே ரக்ஷகனான உஸையிலே), என் - எனக்கு, கனி - (உன்பக்கலிலே ருசிபிறக்கக்கடியான) பக்வபலம்போலே லோக்யமான, வாய் - அதரத்தையும், தாமரை - தாமரைப்பூப்போலே உர்ஸநீயமான, கண் - கண்ணையுமுடைத்தாயிருப்பதொரு, பொல்லா - துளையாத், கருமாணிக்கமே - கருமாணிக்கம்

போலேயிருக்கிற வடிவையுடையாய், என் - (அநாதியாக ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த சோரனான) என்னையும், கள்வா - (அவ்வழிகாலே யறியாதபடி) வஞ்சித்து அபஹரித்துக்கொண்டவனாய், தனியேன் ஆருயிரே - (அப்ராப்தபலனுகையாலே) தனிமைப்பட்ட எனக்கு (குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணித் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி எனக்குப்) பரிபூர்ண ப்ராணனானவனே! ("செழும்பறவை தானேறித்திரிவான தானினையென்தலைமேலே" என்னும்படி), எந்தலை - எந்தலைக்கு, மிசை ஆய் - மேலாய்க் கொண்டு, வந்திட்டு - வந்துசமைந்து, இனி - (ஸம்ஸாரதோஷத்தோடே புருஷார்த்தத் தையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆர்த்திகையையும் அவிசிவோபத்தையும் ஜகிப்பித்த) பின்பு, நான் - (உன்னாலே லப்தஜ்ஞாந ப்ரோமனாப்தகொண்டு அதித்வரிதனாய் உன்தவரையையும் அறிந் திருக்கிற) நான், போகலொட்டேன் - முன்புபோலே நியகன்றுபோக இசையேன்; என்னை-(உன்னைப்பெறாவிடல் முடியும்படியான) என்னை, ஒன்றும் - (ஸம்ஸாரதஸையில் விஷயார்தரங்களைக்காட்டி அந்யபாணக்கினவோபாதிபாதல், ருசிபிறந்தபின்பு குணவிஷ்காராதிகளைப்பண்ணி ஆஸ்வஸிப்பித்தவோபாதிபாதல்) சிறிதும், மாயஞ்செய்யேல் - வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன் ஸௌந்தர்யாதினைக் காட்டி உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிவைத்து, என்னை யினி துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைத்துப் பெற்றேனாகப் பண்டுபோலே ஒரு முணுவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிகிடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "வ்யவஹாரஸூத்ரம்" என்று மஹாபாதி விஸேஷார்த்தமான ஜமக் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையாயிருந்துள்ள ஸர்வாயிகளை! காரண களேஷா விபுரமாய் அசித்தல்பமாய் ஸோச்யதஸாபந்நமாய் "வ்யவஹார" என்று தன்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேசொல்லும்படி ஸுலக்ஷ்மாவஸ்யையை லஜித்துக்கிடக்கிறவன்று - "வ்யவஹாரகாரிக்ரந்தே" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய நோவை அநுஸந்தித்திருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கக்கூக நாமருபங்களை உன்பேராகத்தந்து பண்ணின க்ருஷிமலித்து உன்னுல்லது செல்லாமையை உண்டாக்கிக்கொண்டு நீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனே] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வருதுண்டான தேவாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகக்கூக ப்ராஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்கின்ற ஸ்ருஷ்டித்தவனே! "நான்முகனே" என்கிற இது விஸேஷணமான சதுர்முகனளவிலே பர்வவலிக்கிறதன்று; அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்ய சர்ப்கம் தச்சரீரியளவும் செல்லுகிறுப்போலே. சேதனன் ஸ்வஸரீரத்தைக்கொண்டு தன்னினைவாலே மமநா மமநாதி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸரீரஹுதனான சதுர்முகனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறான் ஸர்வோபவானே. "ஸூஷ்டிஷ்டி: காரிஷ்டாதி க்ஷாரோவிஸ்யு- "அகாஷரீபுதவநாநா", "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து". [முகக்கண்ணப்பா]-இப்படி ருத்ரஸரீரியாய்க்கொண்டு ஜமஹுபஸம்ஹாரம் பண்ணுமவனே! அதிப்ராவுருத்தனான ப்ராஜையை விலங்கிட்டுவைப்பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே "அப்பா" என்கிறார். "ஸம்ஸாராஹரிவிஹாநாஸூ" உத்யாதி, "ஸூஷ்டி ஸூத்யுகாரணீஸூ" உத்யாதி,

[என்பொல்லா இத்யாதி] - இஷ்வராகு வம்ஸ்யரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடும் ஸஜாதீய னாய்க்கொண்டு அவதரித்தாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்ஹோதிக்கிறது. அவ்வடிவிலே துவக்குண்டவராகையாலே 'என்' என்கிறார். [பொல்லா] - அழகிதென்னில் நாட்டா ரழகோபாதிபாடுமென்று விஜாதீயமென்று தோற்றுகைக்காகவென்னுதல், த்ருஷ்டி தோஷஸார்த்தபர்த்தமாக என்னுதல். [கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யாவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்க மலையோலையாய்த்து வடிவிறுப்பது. முறுவலைத் தப்பினாரையும் அகப்படுத்த வற்றான கண். [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி வஞ்சித்து என்னையடிமை கொண்டவனே! உன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துக் கொண் டிருக்கிற என்னை விஷயிகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்கு அடி - கர்மம்! நீ அபஹரிக்கைக்கு அடி - வடிவழகு. உடையவ னுடையபெற்றாலும் அபஹாரமென்னும்படி யாய்த்து ஸ்வாதந்தர்யம் விரம்பற்றினபடி. “நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயிகரித்தவனே!” என்று ஆழ்வான்நிர்வாஹம். [தனியேன்] - ஸம் ஸாரிகளோடு பொருந்காதே உத்தேஸ்பமான திரளில் புகப்பெறுமையாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [ஆருயிரே] - எனக்கு முணங்களை ஆவிஷ்கரித்து முணுதுவமையாத்நா யாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணாஹேதுவானவனே! [என்தலையிசையாய் வந்திட்டு] - என்தலையிலே திருவடிகளிருக்கும்படி நீட்டிவைத்து. நிர்ஹேதுகமாக பெரிய திருவடி யின் முதுகிலேவந்து என்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து. “செழும்பறவைதானேறித் திரிவான தாளிணையென்தலையிலே” என்றாரிறே. ஜகத்ஸ்நஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணு கிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால்செய்யப்பட்ட கொன்றில்லாதாப்போலே என்னை இவ் வளவு புருரநிதுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை; இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஓரமென்கை. [இனி]-ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அறிந்தவளவன்றிக்கேமுத்த ப்ராப்யதேஸாததையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து உன்சுவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான்போக லொட்டேன்] - ‘நானேயறிவேன்’ என்று கைபறியாலேபறித்த அறிவன்றிக்கே நீயே காட்டக்காணப்பெற்ற நான் விஸ்ரேஷிக்கொவாட்டேன். இவர்க்குப் போகவொட்டேன் என்று சொல்லுகிறது-ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வரையாலேயும், அபே ஷித்தவளவிலே கார்யஞ் செய்யப்பெற்றத பிற்பாட்டுக்கு “ஹீரொஷாஹிஸிதாதுவா” என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலுமிறே. [ஒன்றம் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவ தற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையுமென்னப் பண்ணி னாய்; உன்னையறிந்தபின்பு முணங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமையுமென்னப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேறகைப்பண்ணி என்னைவஞ்சி யாதே கொள். [என்னையே] - அங்ஙனஞ்செய்யவேண்டுகிற தென்? என்ன, —“ஊஹி வஸ்யஸாரணீ” என்கிறபடியே விரஹம் தின்று ஸேஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

ரூ. — முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாழிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்

முதற்பாட்டு. — முனியே இத்யாதி. “என்தலையிசையாய் வந்திட்டு - என்பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே - தனியேனொருயிரே - ஒன்றம்மாயஞ் செய்யேல்” என்ற வற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி.

ஸாரத்திலேவைத்து, நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிட வொண்ணுதென்கிறார்.

[முனியே] - “**ஸவபுஃவஸுபுஃஸுஹ தஜ்ஜவாநிதி**” (ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி) என்றும் “**ஸுருஷ்டௌஸுருஜதிவாதாநாவிஷுஃவாநுணவாதிவ|உவஸுஹ்ரியதெவாநெஸம்ஹ தபாஸஸுபுஃஸுஹ**” (ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதிசாத்மாநம்விஷ்ணுபால்யஞ்சபாதிச - உபஸம்ஹ்ரியதேசாந்நேஸம்ஹர்த்தாச ஸ்வயம்ப்ரபு) என்றும் “**ஸவஸவஸுஜஸுஸவஸமபுகதபாஸவஸவாதுதிவவாநுதெவ | ஸுஹாபுஸஸுஸவஸாஸுஷுதிபுவிபுஷுபுபுரிஷுஸவாநெவரெணு**” (ஸௌவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸச ஸர்க்ககர்த்தா ஸௌவபாத்யத்திசபால்யதேச | ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரஸேஷமர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்ட்டோவரதோவரேண்ய) என்றும் “**உபஸம்ஹர்த்தா**” (மமைவாம்ஸோஜீவலோகே) “**ஸுஸோநாநா**

“முனியே” என்றதற்கு - “**ஸவபுஃஸுபுஃ**” என்று நினைக்குமவன் என்றத்தம்

சொல்லக்கோலி, இப்படி ஹெஹுஹவ ஸங்கல்ப விசிஷ்டனைச் சொன்னால் கிரீவிகாரஸ்ருதிவிரோயம் வந்ததேயென்னில், - சித்சித்வியிஷ்டவேஷேண ஸங்கல்பமாகையாலே விரோடியமில்லையென்று. விவக்ஷித்து, சித்சித்வியிஷ்டவேஷேண ஸ்ருஷ்ட்யாதிசென்னுமதற்கு பலப்ரமாணங்களையும் காட்டுகிறார் - **ஸவபுஃவஸு** இத்தபாதி. “இதம் - ஸர்வம்” என்று - ஸ்த்தூல சித்சித்வியிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே - ஸுக்ஷ்மசித்சித்வியிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. இதெல்லாமவனென்கிறதென்றபடி. “**தஜ்ஜவாநிதி**” என்று.

அவனிடத்திலே பிறக்கையாலும், அவனிடத்திலே லயிக்கையாலும், அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகையாலும், இதெல்லாமவனென்கிறதென்றபடி. “ஸ்ருஷ்டௌஸுருஜதிசாத்மாநம்” இத்தபாதி ஸ்லோகத்வயம், ப்ரபுமேம்ஸே த்விதீயே. “ஸ்ருஷ்டௌஸுருஜதிசாத்மாநம்” என்றது - ஸுக்ஷ்மசித்சித்வியிஷ்டனானதனை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஸ்த்தூல சித்சித்வியிஷ்டனாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்றபடி. “பால்யஞ்சபாதிச” என்று - ரக்ஷிக்கப்படுகிறவஸ்துவும், ரக்ஷிக்கிறவனுமவனென்றபடி. உபஸம்ஹ்ரியதேஇதி-ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனும் ஸம்ஹரிக்கிறவனும் நியந்தாவான தானேயென்றபடி. “ஸௌவ” இத்தபாதி - “**ஸவஸவஸுஜஸுஸவஸமபுகதபாஸவஸவாதுதிவவாநுதெவ**

வாதிவ|உவஸுஹ்ரியதெவாநெஸம்ஹ தபாஸஸுபுஃஸுஹ”.

இஸ்ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் - ப்ரஹ்மத்வவிஷ்ணுத்வ ருத்ராத்வாத்யவஸ்தைதகளாலே ஸ்ருஷ்டாக்ஷனம் ஸ்ருஜ்யரும் ரக்ஷ்யரும் ரக்ஷகரும் ஸம்ஹார்யமும் ஸம்ஹாரகனும் ஸர்வத்தையும் ஸரீரமாகவுடையனாய், ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைபுடையனான விஷ்ணுவே என்று. “அத்திச” என்ற சஸப்தம் - அருத்தஸமுச்சயமாய், “**ஊஷுதெவ**” என்று - ஸம்ஹ்ரியதேயென்றபடி. “**உபஸம்ஹர்த்தா**” என்கிற ஸுத்ரத்தில், “**உபஸம்ஹர்த்தா**” என்கிற

விது - த்வித்வைதத்தையோ என்று ஹவப்ரபாநமாஹம்போலே, “**ஸுஹாபுஸஸுஸவஸாஸுஷுதிபுவிபுஷுபுபுரிஷுஸவாநெவரெணு**” என்றதும் ஹவப்ரபாநமாய், ப்ரஹ்மத்வாத்யவஸ்துவிது என்கிறது. “**அஸேஷமர்த்தி**” என்றது - ஹேதுமர்ப்ப விசேஷணம். “**வரிஷ்டு, வரஷ்டு, வரெணு**” என்கிற பதந்யங்களும - ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், ப்ரஹ்மமும் இவையும் ஏதமோவென்ன; ப்ரமாணத்வயம் - மமைவாம்ஸு இத்தபாதி. “**உபஸம்ஹர்த்தா**”

தஸுநாதநம் | உபஸம்ஹர்த்தாஸுபுஃஸுஹ தஜ்ஜவாநிதி” இது ஸ்ரீகீதாயாம் பஞ்சதஸே. ஜீவலோகேவர்த்தமாநு - ஜீவபுது - மமைவஸுபுஃஸுஹ இத்தபர்த்தம். ஸாரீரக மீமாம்ஸாயாம் த்விதீயாத்யாயே த்ருதீயபாதே, “**ஸுஸோநாநாஸுஸவஸவாதுதிவவாநுதெவ**

வடுவடுசாசு” (அம்சோநாநாவ்யபதேசாத்) என்று ம் சொல்லுகிறபடியே - சிஷ்சிஷ் விரிஷ்டனா தனக்கே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களாகையாலே, “வடுவடு வுபுரீயதெ, சுவடுவடுஜவிரீயதெ, தெஜோவாயளவீயதெ, வாயு ராகாஸெவீயதெ, ஆகாஸமிந்திரீயெஷு இந்திரியாணிதந்மாத்திரேஷு தந்மாத்திராணிபூதா தேளவீயந்தே, பூதாதிர்மஹதீவீயதே, மஹாநவ்யக்தேவீயதே, அவ்யக்தமகூரேவீயதே, அகூரம் தமஸிலீயதே, தமஃபரேதேவஎகீபவதி) என்கொண்டு - தன்னோடு அவிவக்த் மான இத்தை “வஹுஷா” (பஹுஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்து விவக்தமாக்கித் தமஸஸ்ப்தவாச்யமாக்கி, அதை அகூரமாக்கி, அகூரத்திலிருன்றும் அவ்யக்தத்தையுண் டாக்கி, அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹாநவ்யுண்டாக்கி, மஹாநிலிருன்றும் அஹங்காரத் தையுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில் நின்றும் லுத்ததந்மாத்ராங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றை லுத்தங்களாக முற்றுவித்து, அண்டஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யைப் பண்ணுவ தாயுள்ளவியஸங்கல்பத்தையுடையன. ஸ்வச்சப்தவாச்யனாய், பரப்ரஹ்ம பரமாத் மாஹஸ்ப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற்சொல்லப்பட்ட, ஸ்வருபேணுவஸ்த்தித்தனாயிருந்த

வாழுகிறீயதவனகெ” அஸ்யார்யு - ஜீவாத்மாபரமபுருஷாம்ஸு, குத:, நாநாவ்யபதேஸாத் - ப்ருஹாத்மாநம் ப்ரேரிதாரச்ச இத்தாநி நாநாவ்யபதேஸாத், அந்யதாச, “தத்த்வமலி” இத்தாநிநா ஜக்யோபதேஸாச்ச. “சுவடுவடுசாசு தவாழுகிறீயதவனகெ” வஹுஷாஸா: வஹுஷா வா: வடுவடுசாசு தவா:” இத்தாஸ்வணிகா: ப்ரஹ்மணோகாஸகிதவாஸ்வமயுதே. ததஸ்ச ஸர்வஜீவ வ்யாபிதவேநாஹேஷோவ்யபகிஸ்யத இத்தார்யு: எவமுஹவ்யபதேஸ முக்யத்வவரித்தயே ஜீவோயம் ப்ரஹ்மணோம்ஸு இத்தய்யுப்கந்தவ்ய இதி. ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, முத்தர ஸம்ஹாரக்ரமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியையருளிச்செய்கிறார் - ப்ருதிவ்யப்ஸு இத்தாநி.ஸுபாலோபிஷதி. ப்ருதிவியானது ஸ்வகாரணமான ஜலங்களிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டையாகா நின்றதென்றபடி. வீயதே என்கிற லப்சப்தம் - நாஸபரமன்று. “வீஷகஸெஷுணெ” என்கிற தாவிலே ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலில் லயஸப்தங்களுக்கும் இதுவே அர்த்தம். ஆகாஸமிந்திரீயெஷு என்றது-ஆகாஸத்துக்கு இந்திரியங்கள் காரணமல்லாமையாலே ஸ்வாந்தர்க்க தேதரபூத சதுஷ்டயத்தைபுமுடைய ஆகாஸம் இந்திரியங்களுக்கு ஆபாயகமாய்க்கொண்டு அவற் றிலே கூடுமென்றபடி. இந்திரியாணிதந்மாத்திரேஷு என்றது - இந்திரியங்களுக்குத் தந்மாத்திரைகள் காரணமல்லாமையாலே அவற்றிலே லயம் கூடாமையால், அவ்விந்திரியங்கள், தந்மாத்திரைகளிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டடங்களாகாநின்றன என்றபடி. ‘தந்மாத்திராணி பூதாதேளவீயந்தே’ என்றது - தந்மாத்திரை களும் அவற்றோடுகூடான இந்திரியங்களும் மஹத்தத்வகாரியமான அஹங்காரத்திலே லயியாநிந் தன என்றபடி. அதாவது - ஆகாஸம், தந்மாத்திராவஸ்யை யுடையடைந்து, ஸ்வகாரணமான லுத்தாதி யிலே லீநமாம்; இந்திரியங்கள், ஸ்வகாரணமான ஸாத்விதாஹங்காரத்திலே லீநமாமென்றபடி. இங்கு, லுத்தாதிவியன்கிறது - தாமஸாஹங்கார பரமல்ல, அஹங்காரமாத்ர பரம். “நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா” என்கிறபதங்களில் - ஸத்வாரகமாகப் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகையாலே, “முனியே” என்கிறபதத்திலே - அத்வாரகமாகப் பரமபுருஷன்ச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் தோற்ற - ஸ்வருபேணுவஸ்த்தித்தனாயிருந்துள்ள என்கிறார். “முனியே” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம்.

ஸ்காகாக் இத்தயாதி. அதாவது - வெறுப்புடையவனையென்னுதல் ; துறந்தவனையென்றும், ஜமத்தையிழந்து தனியனும் * தயமாநமநாவென் றிருக்குமவனையென்னுதல். முனிவு-வெறுப்பும், துறக்கையும். “முனியே” என்றபதப்பரயோகத்துக்கு ஸதருஷ்டார்த்தமாக ஊவம் - ததோராவணா இத்தயாதி. ஸுந்தரகாண்டே ப்ரியஸுலோகஃ, இல்லாதவன்று. உண்டாக்குகைக்கு மநம் பண்ணி னத்தைச் சொன்னதுக்கு ஊவம் - நான் இல்லாத இத்தயாதி. ஆகையாலே “நானில்லாதவன்று” என்று கூட்டுவது. “முனியே” என்றஸ்வரத்துக்கு ஊவம் - அம்மேஎன்பாரைப்போலே என்று. “அம்மேயென்பாரைப்போலே” என்று. ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்டிஊவம்-அதாஃகிது இத்தயாதி. எதவீவரணம் - நீநீனைக்குமன்றே இத்தயாதி. காரணத்ததைச் சொல்லு கிற இப்பதத்திலே அவனுடைய ஸாண்யத்தவமும் மலிதமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ஊவம். ஸாவாம்நகஃ இத்தயாதி, புத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, “தெவயுரோநாவதிதாஸுலீரநா நகுரோநாஹ்யஸுலுவிஃ” இதி பூர்வார்ப்யம். “முனியே” என்கிற இத்தரஸ் ஸம்ஹார வஸ்த்தை சொல்லிந்தே, இப்பதத்தாலெது சொல்லுகிறதென்ன ; வ்யஷ்டி. ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்த மாக ஸமஷ்டிபுருஷனென் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறதென் கிருர் - யோப்ரஹ்மானம் இத்தயாதி. ஜீவத்தவரா அநுப்ரவேஸித்து என்றது - ப்ரஹ்மாவாகிற ஜீவத்தவரா ப்ரஹ்மஸூர்த்திலே அநுப்ரவேசித்தென்றபடி. ஜீவத்தவரா அநுப்ரவேஸித்து என்

† குண்ட்லிதம் இருபத்திநாலாயிரப்படி என்று காண்கிறது.

ஸ்ரீரஹ்-உதனா சதுரங்களுக்கு அந்தர்யாமியாய், அவனைக் கொண்டு மற்றும் ஸங்கல் பாருதனமாக டேவதிர்யங்கநுஷ்யஸ்யாவரூபமான ஜகத்ஸருஷ்டியைப் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இவன் நினைத்தவன்று ஏதேனாகொண்டு கார்யங் கொள்ளலாமாகாதே என்கை. இருந்து படைக்கும் ஆஸந்தோபாதி ப்ரஹ்மா ; அசேதநமான மஹாசூரிகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு சேதநான ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு வாசியில்லை இவனுக்கு ; சேதநரென்றும் அசேதநங்களென்றும் தன்னில்தான் வாசியுண்டேயாகிலும், அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரமாமிடத்தில் இரண்டு மொக்கும். தேவதிர்யங்கநுஷ்யரென்றும் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைஸ்யரென்றும் ஸ்வஸரீரங்களைக்காட்டும் ஸப்தங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்துள்ள தாங்களும் சொல்லப்பட்டாற்போலே, இங்கும், “யஸ்யூரூபாஸரீரஸ்ய - யஸ்யூப்யூசரீரஸ்ய” (யஸ்யாத்மாஸரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஸரீரம்) என்றும் “ஜகத்ஸருஷ்டிஸரீரஸ்ய” (ஜகத்ஸர்வம்ஸரீரந்தே) “தாநிவ்யவூணிக்ஷுபூ” (தாநிஸர்வாணிக்ஷுபூ) “தூஷ்யவூஷ்யவூஷ்ய” (தூஷ்யம்ஸர்வம்ஸர்வவூஷ்யம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே-ஸரீரவாசிஸப்தம் ஸரீரிபர்யந்தம் ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதான ந்யாயத்தாலே, ஸ்வஸரீரஹ்-உதனாசதுரங்களைக் காட்டக்கடவ சதுரங்கஸப்தத்தாலே - அவனில் வேறும் அவனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்த எம்பெருமான் சொல்லப் படுகையாலே, “நான் முதனே” என்னும் சொல்லாலே எப்பெருமானே ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பர்] - “யஸ்யூப்யூஷ்யவூஷ்ய” (யஸ்யப்ரஹ்மசக்ஷத்ரஞ்ச உபேபவதஸ்தநம்) “உபேபவூஷ்யவூஷ்ய” (மருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஹார்யங்களோடேகூட ஸம்ஹாரகளையும்ஸம்ஹரிக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸரீரஹ்-உதனா த்ரிணைத்ரனுடையபேரான ஸப்தத்தினாலே-அவனில்

[illegible]

என்றதற்கு ஹரஹ் - அப்பா இத்தாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளொழிய ஸம்ஹாரத்தி லுபகாரமே தென்ன. ஸ்ருஷ்டியிலும் இத்தாதி. அபெதப்படியென்ன - நாலுநாள் இத்தாதி. உக்தார்த்தத்தை ஸங்கராபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேயென்னில் இத்தாதி. ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமுபகாரமென்னுமதற்குப் ப்ரமாணம் - தநா இத்தாதி, “**வாக்ஸ்யவீரொக்ஸ்யஸுஷ்டாஸம்ஹாரக்ஸ்யயா ! சுயுக்ஷுஸாநாஜ்ஜாஹமாணசாபாலசாவபுத:**” இதி ஜிதந்தாயாம். “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றத்தை ஸ்ருதியிலும் சொல்லிந்நென்கிறார் - ஏகோஹைவ இத்தாதி. மஹோபபிஷத்தி: இது “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றமாத்ரத்தற்குப் ப்ரமாணம். “**சுஸ்யயாநாஜ்ஜஸ்ய**” என்கிறஸ்ருதி - கல்பஜெஷ்டவீஷயம்; ஸ்ருத்யந்தரத்திலே ருத்ரானுக்குப் ப்ரஹ்மபித்ருகத்வம் சொல்லுக்கையாலே, த்யாநாந்தஸ்த்தத்யதான் பண்ணுகிற த்யாநத்தற்குள்ளே யிருக்கிறவனுக்கென்றபடி. “ஏகாகர்யா” என்று மகஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரஷ்டாநவையும் ஸம்ஹர்த்தாநவையும் சொன்னவந்தரம், விஷ்ணுவைப் பிரியச்

மாணிக்கமே]-ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருந்து இருஞ்சிறற்போலே இருஞ்சிக்கோண்டு போவர்களிறே ரக்ஷகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களருவே தான் இக்ஷுவாகுவம்ஸ்யரோமே யதுவம்ஸ்யரோமே ஒத்ததரத்தனய்க்கோண்டு திருவவதாரம் பண்ணிற்றப்போலே, ஆதிதேவனாய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினாலே திருவவதாரம்பண்ணி ரக்ஷிக்கும் படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணற்றுச் செய்யவேண்வேதொன்றுகையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்காளிடும், ரக்ஷணமாகிறது தானே தண்ணளிபண்ணிச் செய்யவேண்வேதொன்றுகையாலே வேருளிடவொண்ணாது: ஆளிட்டாலும் வேறு சிலரால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாது; “**நவ்விவாது நவஸாஸ்யபூஜாதேவவெபூஜாஹஸிஸு**” (நவ்விபாலநஸாமர்த்தயம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்) என்றும் “**நவஸவஜாஹஸாஹாரொவிவஜாஹவிநிவதபுமே | வஸமெபூஜாபூஜாதேகபூஜிதவிநாவபுருஷொதூதே**” (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரேவிபதாம்விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோத்ருஸ்யதே கபூசித்தம்விநாபுருஷோத்தமம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என் பொல்லா இது யாதி] - “நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா” என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் செம்பளித்துக் கொண்டுபோய்விசேஷ்யத்திலே இளைப்பாறினார்; இங்கு, விசேஷணமே உத்தேச்யமான படியைச் சொல்லுகிறது, ‘என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே’ என்று. ஆழ்வார்கள் தாங்கள் திருமேனிக்கப்பால் போகவறியார்களிறே; இத்தையுலாபார்யமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, இத்தைவிட்டு ஐவ்யாத்தம்ஸ்வரூபத்தளவும் போவென்கிறது - இத்தை விடச்சொல்லுகிறதன்று, ஐவ்யாத்தம்ஸ்வரூபத்தளவும் போவானென்கையிலே தாத்தர்யம்; ‘பொல்லா’ - என்கிற இத்தை ‘கருமாணிக்கம்’ என்றத்தோடே சேர்ப்பது. “பொல்லா - கருமாணிக்கம்” என்று கண்ணைச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறாராதல்: அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் ‘பொல்லா’ என்கிறது. [கனி

சொன்னதுக்கு ஐவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும் இதுயாதி. இருஞ்சிறற்போலே - அடித்தாற்போலே, விஷ்ணுநாமாவாய் என்றவிடத்திலே, “**வாஜோதாஸவெபூஜாஜோபாஸு:வாஜோபாஸு: | விஷுநாஜோஸவெபூஜா வெபூஜெஷுஉதீபதே**” என்றது அருளந்தேயம், “என்பொல்லா” என்றுதொடங்கி “கருமாணிக்கமே” என்னுமளவும் - ரக்ஷணோபயோக்யாகாரங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மருத்ரந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணிற்றப்போலே ரக்ஷணத்திற்கும் ஆளிடவொண்ணாதோவென்ன:—தவேதாபரிஹரிக்கிறார் - கண்ணற்று இதுயாதி. கண்ணற்று - நித்தயமாக. ஸ்ருஷ்டியில் கண்ணனுகையாவது - தத்தத்த்கர்மாதுருணமாக தாரதமய முண்டாம்படி ஸ்ருஷ்டிக்கை. அப்படியொண்ணாதோவென்ன-நவ்வி இதுயாதி. “**விதளவூதிதம் சிஹாநாநஹவதுநுஸுஸுஸுவிசு**” இதுபுத்தரார்த்தம் (வி-பு-க-உஉ). ‘நஸம்பதாம்’ இதுயாதி பூரிவிஷ்ணுபுராணே. ஷே-“பொல்லாக்கனிவாய்” இதுயாதிவிசேஷணங்களுக்குஐவம் நான்முகனே இதுயாதிவாக்யத்தவயமும். ஸ்வரூபகுணங்களிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன-ஆழ்வார்கள் இதுயாதி. இவ்விடத்தில், “**யயோபாஸநம் வஸமரகையாலே ப்ராயாந்யேந திவ்யமங்கனவிக்ரஹத்தை விரும்பியிருப்பர்களாழ்வார்கள்**” என்று ஸம்ப்ரதாயமாக அருளிச்செய்வார். ஆனால், ஸுலாஸ்ரயான திவ்யமங்கனவிக்ரஹத்தைவிட்டு திவ்யாத்தம்ஸ்வரூபத்தை த்யாநம்பண்ணச் சொல்லுகிற வேதாந்தாதி ஸாஸ்த்ரத்தில், “**விக்ரஹயில்லை**” என்று தோற்றமின்றதேயென்ன-இத்தை இதுயாதி. பொல்லல்-தொளைத்தலாய், தொளையாத மாணிக்கம். அதுபவஹத்தமான ரத்தம் போலேயிருக்கிற வடிவு. சிவப்புத்தோற்றவது ஸமித்தாலேயாகையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வாய்] - அவாக்யநாதரஃ" (அவாக்யநாதரஃ) என்கிற தத்த்வம், அங்குலரைக்கண்டு
தையபங்கம் பிறந்து ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; "வாக்யநாதரஃ
தவ்யநாமய்யாயி நாமவெஷணானயே" (ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதஸாந்
தயே) என்னும்படியே. [தாமரைக்கண்] - வினவப்புக்குவிக்கித்தமோறினால், குறையு
ம் தலைக்கட்டும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது; "அவதொக நதாநெநவதியொரோ
வாய்யாவ்ய" (அவலோகநதாநெநப்யோமாம்பாலயாவ்ய) என்னும்படியே. [கரு
மாணிக்கமே] - ஸம்ஸாரத்தில்விடாய்தீர அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது; "வனஷ
வலபுஷ்பவலதவ்ய" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்னும்படியே. தாமரை பூத்ததொரு
மாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினாற்போலேயாய்த்து வடிவிலிருப்பது. [என்கள்வா] - என்
னீசைவின்றிக்கே என்னை யபஹரித்தவனே! கர்மத்தினாலே, ஈஸ்வரனுடையதான ஆத்
மாவை முன்தோற்றாதே நின்று அபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைக்காட்டி இவனையபஹரி
க்கும் அவன். ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுகோள்ள வேண்டுமபடி
கீடாயிறே இவனுடைய என்னினுமிருப்பது. ஸ்ரீஜநகராஜன்பெண்பிள்ளையை நீர்
வார்ப்பித்துத் தனக்காக்கினாற் போலேயிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகை
யாவது. [தனியேருயிரே] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னைவிஷயிகரித்தவளவோ,
உன்சுவட்டையறிவித்துப் பிரிந்தாலும் முடியாதபடி சுருவிஷ்காரத்தாலே ஸ்ரீப்பித்த
வனே! [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடுபோருந்தாமையும், ப்ராப்யதேசத்தில் புகப்
பெருமையும். பிராட்டி அஸோகவநிகையில் ராகுலிகள் நடுவே யிருந்தாற்போலே

அவாக்யநாதரஃ இய்யாதி. அவாக்ய - உத்திரவிகி. ஸ்மிதம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணகத
முதேக லாவம்-ஸ்வகர்ம இய்யாதி. "வாக்யநாதரஃ தவ்யநாமய்யாயி நாமவெஷணானயே ।
வாக்யநெஷு-வயொபொதேநவாக்யநாமய்யாயி நாமவெஷணானயே" இதி ஸ்ரீ பெளஷ்கரே. மோமு
ணேந - கிரணஸமுதேஹேநேத்யரஃ. இங்கே, உத்தாரத்தத்திலே நோக்கு. "பூர்வகர்மாநலர்த்தா
நாம்" என்றும் பாடமிருக்கையாலே, "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்" என்கிறவிதும் பாடலேஷே மென்று
கண்டுகொள்வது. "கனிவாய்" என்றத்தோடேகூட்டி "தாமரைக்கண்" என்றதற்கு லாவம்-
வினவ இய்யாதி. "தாமரைக்கண்" என்கிறவர்க்கு லாவம் - திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி
என்றாத்தியைத் தீர்க்கவேணுமென்று விவகித்து. அதுக்குப்ரமாணம் - அவலோகந இய்யாதி.
"வெஷணானயே" இதி ப்ரதமேம்ஸே, பரஹ்லாதஃ (க-உ-க-க). கருமையாலே குளிர்த்தியைவிவ
கித்து அதுக்கு லாவம்-ஸம்ஸாரத்தில். இய்யாதி. அணைக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஏஷ இய்யாதி.
"வனஷவலபுஷ்பவலதவ்ய வாரிஷ்டொஹநுதிதஃ । யோகாலிபிவ்யாவ்யத
வலபுஷ்பவலதவ்ய" இதி புத்தகாண்டே (க-க). "கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே" என்
றத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தாமரை இய்யாதி. "கன்வா" என்றதற்கு லாவம் -
என்னிசைவு இய்யாதி. ஆத்மாஹாரம்பண்ணுவான் இவனுயிருக்க, அவனை "கன்வா" என்கிறதென்?
என்ன - கர்மத்தினாலே இய்யாதி வாக்யதவ்யம். முன்தோற்றாதேநின்று என்றது - ஈஸ்வர
னுடையதென்றறியாததென்றபடி. சேஷி சேஷவஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கை களவோ? "கன்வா"
என்கிறதென்னென்ன-ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் இய்யாதி. என்னினும - மமதாவலம். த்ருஷ்டாந்த
முதேக விவரணம் - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் இய்யாதி. "என்கள்வா" என்றது - உபகாரமானாற்போலே,
"ஆருயிர்" என்றதும் உபகாரமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்னிசைவு இய்யாதி.
இவர்க்குத் தனிமையெதென்ன - ஸம்ஸாரிகளோடு இய்யாதி. உத்தத்தற்குத் த்ருஷ்டாந்தம் -
பிராட்டி இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்னை இய்யாதி. தனிமைப்பட்டிருக்கிற எனக்குப் பரிபூர்ண

காணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நவேயிருக்கிற இருப்பு. [ஆருயிரே] - உன்னைப்பிரிந்து பொருந்தாதஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயுள்ளவனே! [என்தலை மிசையாய்வந்திட்டு] - “சேழும்பறவைதானேறித்திரிவானதாளினை யென்தலை மேலே” “தலைமேலதாளினைகள்” என்று சொல்லுகிறபடியே-பூர்ணமாக வந்துதோற்றி. நிர்ஹேதுகமாக வந்தேன்றும். † (ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஐகத்தால் செய்யப்பட்டதோன்றில்லாதாப் போலே, என்னை யிவ்வளவாகப் புதுரன்றுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதோன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஹமென்கை.) [இனி] - உன்னைக்காட்டினமாத்ரமன்றியே, பரமபடித்தில் சுவட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] - வழிச்சுவடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] - தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தகேக்கவும் வளைக்கவும் உரியரானபடி; “**செஷெஷுபாநவாஹாநாயாயாவநெநபூவீகி**” (சேஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மேநப்ரஸீததி) என்னும்படி. [போகலொட்டேன்] - வரும்போது உன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரலாமத்தனையல்லது, போம்போது உன்கார்யம்உன்னதோ? இவர்க்கு இப்படி. சொல்லலாகிறது - ஸ்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்கடண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே இவர்கார்யம் செய்யப்பெறுத பிற்பாட்டுக்கு “**ஹீரெஷாவிரிஜாதாநா**” (ஹீரேஷாவிரிமமாதலா) என்று லஜ்ஜிக்குமனவனாகையாலு மிறே. [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னையறிவதுக்கு முன்பு, த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறிந்தபின்பு, குணங்களையாலிஷ்கரித்து, “உம்பரென்குறை” என்னவும் “**ஈதேயின்னம்வேண்வேதேந்தாய்**” என்னவும் பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி† (அவ்வழியாலே) - நான்பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதே கோள். அங்ஙன்வேண்வோனென்? என்ன - [என்னையே] - “**வனஹிவஸ்யஸரீரணி**” (ஏஹிபஸ்யஸரீரணி) என்கிறபடியே -

ப்ராணனாவனே என்று ஸப்தார்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “தலைமிசை” என்று - தலைக்கு மேலே என்றாய், பூர்ணமாகவந்தென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “தலைமிசையாய்-” இத்தலை, மிசையாய் - மிசையாய்ப்படி, வந்து - நிர்ஹேதுகமாகவந்தென்றபடி. * சூழ்விசும்பணிமுகில் ப்ரமேயத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னை இத்தயாதி. “நான்” என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னத்தை யுபஜீவித்துக் கொண்டர்த்தம் - வழிச்சுவடு இத்தயாதி. சுவடு - ரஸம், சேஷியானவனைப் “போகலொட்டேன்” என்று நிர்ப்பந்திக்கலாமோவென்ன - தம்முடைய இத்தயாதி. ஆர்த்தியாலும் அந்நயகதித்வத்தாலுமென்றபடி. இப்படி வளைத்தபேருண்டோவென்ன - சேஷ்யே இத்தயாதி. “**கநாஹாரொநிராகொகொஜிதாநஹீநொயயாவிஜிஸெஷெஷுபாநவாஹாநாயாயாவநெநபூவீகி**” இத்தயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடேபாத8(௧௧௧). சேஷியானவனை “போகலொட்டேன்” என்று வளைக்கிறதற்கு மூன்றும்ஹேது - வரும்போது இத்தயாதி. ஆஸரிதபாரதந்தர்யத்தாலும் அவனை வளைக்கிறாரென்றபடி. ஆர்த்தியையும் பாரதந்தர்யத்தையும் விவரிக்கிறார் - இவர்க்கு இப்படி இத்தயாதி. “**பூவீகிணுஹவனொடுஹீரெஷாவிரிஜாதாநா**” | **யஜீஷுஸெஸாஹம்விஸெஸாநவஸெஸெயாநவஸித**” இத்தயாரண்யகாண்டே ராம8(௧௦-௬). “ஒன்றும்” என்றதுக்குஹாவம்-உன்னை இத்தயாதி. “**வனஹிவஸ்யஸரீரணி**” - **நீநாஹாவிதாநாநா** | **ஹதாநாநாநாக்ஷெஸெயாநெயாநெயாஹதாநா** | **ஷஹுயாவநெ**” இத்தயாரண்யகாண்டே. அவர்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டென்கிறார் - அங்கு.

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகசிப்தமென்று முன்கேசங்களில் காண்கிறது.

விரஹம்தின்று சேஷித்தஉடம்பைக்காட்டுகிறார்; அங்கு ஸரீரமாத்ரம் அவர்களுக்கு; இவர்க்கு
ஸ்வரூபநாசமிதே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மாயஞ்செய்யேல் என்னை உன் திருமார்வத்து மர்லைநங்கை
வாசஞ்செய்யுங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்
நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை உயிர்வேறின்றி ஒன்றாகவே
கூசஞ்செய்யாது கோண்டாய் என்னைக் கூவிக்கொள்ளாய்வந்ததோ.

ஆ.—(மாயஞ்செய்யேல்.) - பண்டு உன்னைக்காணவேணும் என்றாசைப்பட்ட
டிக் காணப்பெறாமையாலே நான் வ்யஸநப்படுமளவில், கண்ணாக்கண்டாற்போலே விசத்
மாம்படி என்னெஞ்சிலே யுன்னைக்காட்டி, காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷையைப்
பிறப்பித்து, என்னுடைய வ்யஸநத்தை ஸமாயாரம்பண்ணினாற்போலே செய்தருள
வொண்ணாது ; இனியுன்னைக்காட்டாதே வஞ்சித்தொளிக்கில், உனக்கு நிரவிகஸம்பத்
தாய் நிரவிகிக்ஷாக்யஹைதையாய் உன்னாலும் ஹஹுமந்தவ்யையாய் உன் திருமே
னிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற அழகிய திருக்குழல்களை யுடையளாயிருந்த பெரியபிராட்டி.
திருவாணை, நின் திருவாணைகண்டாய் ; ஸமஸ்ததேஹயாஸ்பதமாயிருந்த என்னை யருவ
ராதே என்பக்கவிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னோடொன்றென்று சொல்ல
லாம்படி என்னோடு கலந்தருளினாய் ; ஆதலால், அதுபெற்றவாணையன்று இனிச்செய்
கிறோம் என்னப்பற்றாது; ஈண்டென வந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்க
வொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்.

[உன் திருவென்று தொடங்கி] - “விஷ்ணுஸூரீ” என்னும்படியே உனக்கு
ஸம்பத்தாய் உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மர்லையாய் உன்னாலும் ஸ்ராவிக்கப்படு
வாளாய் உன் திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணுகின்றனாள் அழகிய திருக்குழலை
யுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி பேராதே என் அபே
க்ஷிதம்செய்து முடிக்கவேண்டுமபடியிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண
யென்று கருத்து. “ஃயாவலீதயாவெவஸுபவாவிரவாஸுநந” என்னும்படியாலே
பெரியபிராட்டியாராணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு
என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழிகுறையும், நீர் ‘பெற்றவாணையிட்டார்’
என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அல்லாமையேத்துகிறார். பெரியபிராட்டியார் பக்க
விலும்பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கவிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அயோக்யதை
பாராதே உன்னோடு ஆத்மஜெடமில்லாதபடி என்னைப்பரிசுரணித்தாய் ; ஆனபின்பு,
ஐயோ ! என்னை ஈண்டெனவந்து விஷயீகரியாய் !

இத்யாதி. ஆக, “முனியே” என்று - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், “நான்முகனே” என்று -
வயஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், “முக்கண்ணப்பா” என்று - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரத்தையும், “கருமாணிக்
கமே” என்னுமளவும் - பாலந்தையும் சொல்லுகிறது. (க)

ப.—அந்தரம், தம்முடைய கார்யஞ்செய்கைக்காக மறுக்கவொண்ணாதபடி வல்லையான பிராட்டியுடைய திருவாணையிடுகிறார்.

(முன்பு ஆர்த்தனாய்க்கப்பிட்ட உபைகஸ்தோறும் குணவிஷ்காரமாத்ரத் தாலே ஆஸ்வஸிப்பித்து அகல சின்றுற்போலே, என்னை - (சுண்ணகாலமும் உன்னைப்பிரியில் முடியும்தஸைபான) என்னை, மாயஞ்செய்யேல் - இனி வஞ்சியாதொழிப வேணும்; ('நாம் நினைத்தபடி செய்கிறோம்' என்ற ஸ்வாதந்தர்யம் கொண்டாடப்பார்த்தாயாகில்), உன் - உனக்கு, திரு - நிருபாதிசஸம்பத்தாகையாலே ஸர்வாதிகமான ஸ்வரூபத்துக்கு நிருபாகலுதையாய், மார்வத்து - (தானும் "அகலகில்லேன்" என்று விரும்பும்படியான) திருமார்புக்குப் பரஹுமம்படியாய், மாலே-ஹிரண்மயமான மாலேபோலே, (விசுரஹத்துக்கு நிருபாதிசஸம்பத்தையாய்), நங்கை - (உன்னோபாதி ஸமஸ்தகல்யாண குணபூர்ணையாகையாலே "உபபூண உபபூ, உபபூ, உபபூ, உபபூ" என்கிறபடியே கண்ணடியிலே நிழலெழுமாபோலே இக்குணக்களும் நிறம்பெறும்படிபண்ணுவனாய், வாசம் செய்— ("ஸூட்சுமநூ" என்கிற உனக்கும்) அதிவாஸகரமாய், பூ - விலகூணமான, குழலாள் - திருக்குழலையுடையளாக்கொண்டு, திரு - (ஹோக்பஹுதையாகையாலே விஹுத யலிமாநிதியான) லக்ஷ்மிபினுடைய, ஆணை - (கௌரவ்யமான) ஆணையானது, நின் - (ஸமஸ்தஜகத்தைபும் உன் ஆணையாலே நிர்வஹிக்கிற) உனக்கு, ஆணை - ஆணையாக, கண்டாய்; - (இப்படி யானையிட்டு கிர்ப்பந்திக்கிறது த்வரையாலே என்று நினைத்து), நேசம் செய்து - (கிரீஹேதுகமாக) ஸ்நேஹித்து, உன்னோடு - (ஹேபபர்த்தயரீகணை) உன்னோடே, என்னை - (ஹேயஸம்ஸ்ருஷ்டணை) என்னை, உயிர் வேறு இன்றி - ("உன்னது என்னதாவியும் என்னது உன்னதாவியும்" என்னும்படி) ஆத்மலேகம்பிறவாதபடியாக, ஒன்று ஆகவே - (அப்ருதக்னித்தியாலே) வகப்ரகிபத்திசிறக்கும்படிக்கிடாக, கூசம்செய்யாது - (என்கிரிஷத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, கொண்டாய் - (அடியேபிடித்து) அங்கீகரித்தருளினாய்; என்னை - (இப்படி உண்பர்வருத்தியறிந்திருக்கிற) என்னை, வந்து - (என்முன்னே) வந்து, கூவிக்கொள்ளாய் - ("ஆழ்வீர், போதிரோ" என்று திருமிடற்றோசையைக்காட்டி) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அந்தோ! - ஐயோ! நீதானே த்வரிக்கிற கார்யத்துக்கு நான் ஆணையிடவேண்டியிருப்பதே.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குப் பிராட்டி ஆணையிடுகிறார்.

[மாயம் செய்யேலென்னை]— "ஹவஹ" முணங்களை போதுபாக்காம்படி பண்ணின வித்தைக் கருத்ரிமமென்று நெஞ்சோடு சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, - அங்ஙனல்ல; ஸூத்திரபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன்; சுண்ணகாலமும் தன்னுல்லலது செல்லாமையை விளைவிக்கக்கூகவாய்த்து முணுதுஹவத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே இவரைவைத்தது. அச்செல்லாமையுண்டானல்லது அது உர்த்திக்குமிதே. இப்படியிவர் நிர்வஹித்தவிடத்திலும் உம்மை மாயம்செய்கிறிலோம் என்று "போஸுஹ" என்னுமையாலே நங்காரியம் செய்யப்பார்த்திலனாகாதே! என்று பார்த்து, செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிடுகிறார். [உன்திரு] - "விஹோஹீ" என்கிறபடியே உனக்கு ஸம்பத்தாயுள்ளவன். உனக்கு நீ ஸம்பத்தாயிருக்கிறாப்போலேயன்றோ, உனக்கு அவன் ஸம்பத்தாயிருக்கிறபடி. ரத்நத்துக்கு ஒளி ஸேஷமாயிருக்கச்செய்தே அத்தாலேயிதே பெருவிடையாகிறது; இவளாலே அவனுக்குப் பெருமை சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஸேஷித்வம்

குறையாதேயிறேயிருப்பது. [மார்வத்துமலை]-தான்விரும்புகிறமார்வுக்கு மாலையானவன். உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமானவன் என்கை. [நங்கை] - அவர்ப்புணைமலர்ந்தகாமனான நீகுறையாளரைப்போலே ஸ்ராவிக்கப்படுமவன்; ரூபமுணத்தாலும்ஸீலாழிகளாலும்பூர்ணையாயிருக்குமவன். [வாசம்செய் பூங்குழலான்]-“வலவூமநூ” என்கிறவிஷயத்தையும் பரிமளித மாக்காநின்றள்ள குழலையுடையவன். [பூங்குழல்]-பூவையுடைத்தானகுழல்: அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணையின்னாணை] - திருவினுடைய ஆணைகிடாய். என்கார்பம்செய்தல்லது இட்டவடி போவிட வொண்ணாதபடி யிட்டஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. புறம்புள்ளார்க்கெல்லாம் இடுமாணை உன்னுடைய ஆணை. உனக்கிடுமாணை அவளாணை. அங்ஙனன்றியே, [நின்னாணை - திருவாணை] - என்று இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். “பேராலவீதயாவெவராவொவிராவும்நீ” என்கிறபடியே. [நேசம்செய்து இத்தயாதி] - “நீர்பெறுவாணையிட்டீர்” என்று அவன் அருளிச்செய்ய: அல்லாமை ஏத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். ஆற்றாமையின்மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [நேசஞ்செய்து] - பிராட்டிபக்கல் பண்ணாதஸ்நேஹத்தை என்பக்கவிலேபண்ணி. “அகலகில்லேனிறையும்” என்று அவன் செல்லாமைகண்டிறே அவன்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று; உன்செல்லாமையன்றே என்பக்கல் ப்ரேமப்பண்ணிற்று. [உன்னோடுஎன்னை] - என்னை நித்பஸம்ஸாரி என்றாதல், உன்னை நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்றாதல் பார்த்தோ மேல்விழுந்தது? “இவன் அணுபரிமாணன், நியாமயன்; நாம் விஹ, நியாமகன்” என்றுபார்த்தாயோ? [உயிராவேறின்றி ஒன்றாகவே] - ஆத்மலேயில்லாதபடியன்றே என்னைப் பரிக்காறித்தது? “உன்னதுஎன்னதாவியும் என்னதுஉன்னதாவியும்” என்னும்படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றே நீ தலையாலே ஈமந்தது. [கூசம்செய்யாது கொண்டாய்]-என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப்பாராதே பரிக்காறித்தாய். முதலிலே என்பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய். பின்பு வளவேழலகிலே “நான் அயோக்யன்” என்றுஅகலப்புக, என்வழியேவிடாதே உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்திலையாகில் நான்இன்று க்லேஸப்பாடாதே போகலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக் கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு என்னைசுண்டெனவந்து அணுகப்பாராய். ஸாஸ்தரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது. முண்ணுவிஷ்காரமாத்ரம் போராது. உன்னை நான் கிட்டி அதுவவிக்குப்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து நான்குப்பிடவந்து முகங்காட்டா தொழிவதே!

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி அவனுக்குத் திருவாணையிகேற்றார்.

[மாயஞ்செய்யேல்] - கீழ் “மாயஞ்செய்யேல்” என்னச் செய்தே தீரியவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றாமையான்! இப்படி இவ்நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், “உம்மை

இரண்டாம்பாட்டு.—மாயம்செய்யேல் இத்தயாதி. “திருவாணை. நின்னாணைகண்டாய்” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்தயாதி.

அநுவாதத்துக்கு ஹவம் - கீழ் இத்தயாதி. ஹவந்தரமாதல், விவரணமாதல் - இப்படி இத்தயாதி. “என்னை” என்றது - என்னையொருவனையுமென்னுதல், ஸரணம்புகுந்தவென்னை

யத்துக்கு ஆயாரத்தையொழியஸ்த்தையுமில்லை; நிருப்யத்துக்கு நிருபகத்தையொழியஸ்வரூபஸ்த்திதியில்லை; ஒன்றையொன்றோழியில் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை, “தன்னாகத்திருமங்கைதங்கியசீர்மார்வன்,” “**மஜீவெயக்கூணாவி**” (நஜீவேயம்கூணாமி). [மார்வத்துமாலே] - கேவலம் ஸம்பத்தியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்வுக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார்வுக்கலங்காரம் அவள், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு; “**ஹதாநாஸு**” (ஹத்தாநாம்) [நங்கை] - வடிவொழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுணவிஹூதிகளும் அவளாலே என்கை. ஜ்ஞாநைகாகாரதயாலாம்யம். †(ஐஸ்வர்யாதிசுணங்களால் ஈஸ்வரனிலுமதிக்கையென்கை.) [நங்கை] - “**வகிவிஸூஸ்ய**” (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்கிறவனுக்கும் இவள் பூர்த்தியாலே போரிபுறந்தவவேண்மேற்படி யிருக்கை. அல்லாதாரிற்காட்டில்வ்யாவ்ருத்தி யித்தையுமிறே: ஸ்ரீமானுக்கு நிஸ்பரீகர் ஸத்ருஸரல்லவிறே. [வாசஞ்செய்ப்புங்குழலாள்] - நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும் குழல். “**ஸவபுமஸு**” (ஸர்வகந்த்) என்

ஹதாநிராயாராநவிக்ஷுதி | **ஈஹதபாவிநாஹம்ஹிநிராவாபெவாநவிக்ஷுதி**? என்கிற வசந்தையுட்கொண்டு, உத்தார்த்தத்தை ஸத்திரீகரிக்கிறார் - ஆதேயத்துக்கு இத்தயாதி வாக்யதரயத்தாலே. “**ஈஹமீயபுவிநாஹதா**” இத்தயாதி ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் - நிருபிகையான அஹந்தையையொழிந்தபோது, நிருப்யமான அஹமர்த்தமானது, உபாக்யாரூபமான நிருபக யர்மயில்லாமையாலே நிருப்யவதித்தியுண்டாகாது. ஆஸ்ரயமான அஹமர்த்த மில்லாதபோது, ஆஸ்ரயமான யர்மியையொழிய தர்மத்துக்கு ஸத்திதியில்லாமையாலே, அஹந்தைக்கு ஸ்வரூபவதித்தியில்லை; ஆகையாலே, தர்மதையொழிந்தபோது தர்மியைப் ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாது; தர்மியையொழிந்தபோது தர்மத்துக்கு ஸ்வரூபமே பிடித்திலையென்றபடி. நிருபாக்யம் - நிருபக தர்மாவதிதம். “ஒன்றையொழிய வொன்றுக்கு ஸ்வரூபவதித்தியில்லை” என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணங்கள் - தன்னாக இத்தயாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, “மின்னகத்தெழுநின்” - இத்தயாதி. தன்னாக - தானுள்ளாகக்காக, தன்ஸத்தையெய்கைக்காக; நித்யபுவதியான பெரிய-பிராட்டியார் - “இறையும் - அகலகில்லென்” என்று நித்யவாஸம்பண்ணும் வீறுடைய திருமார்வுபடைத்தவர்க்கென்றபடி. “**விராஜீவகிவெவெடிவீயகிபிஸம்பரிஷுதி** | **மஜீவெயக்கூணாவிவிநாதாவிவெகூணாஸு**” இதி யுத்தகாண்டே. “உன்திரு” என்றவந்தரம், “மார்வத்துமாலே” என்றதுக்கு ஹவம்-கேவலம் இத்தயாதி. இவளை “மாலே” என்கையாலே. மார்வுக்கு மாலையையொழிய ஸோஹையில்லாமையாலும், மாலக்கும் மார்விலிருந்தாலொழிய ஸோஹையில்லாமையாலும் ததற்குணமாக ஹவம்-மார்வுக்கலங்காரம் இத்தயாதி. மார்வு பிராட்டிக்கலங்காரமாகைக்கு அவளதீந்மாரிருக்குமோவென்ன-ஹத்தாநாம் இத்தயாதி. ஜிதந்தாயாம், “நதேரூபம்” இத்தயாதி. “**வாரிஜநவாரிஸஹபாஹிஷணாந்யாயாநிபுபாரமணமணாஸஜ்ஞாநஸகூரடிபஷெ** | **வாஸிவடிபாணாந்யாதுஷெஹஸ்யாநாநாடிஸகூரடிபஷெ**” என்கிற வாதாராஜஸ்தவஸ்தோகமும் அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இவளுடைய பூர்த்தியின் எல்லை அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கும் பூர்த்தியுண்டாம்படி யிருக்குமென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார். வடிவொழிய இத்தயாதி. வடிவொழிய - அவன் வடிவுக்கலங்கார மன்றிக்கேயென்றபடி. நங்கை - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளால் பூர்ணையென்றபடி. உன்னுடைய திருவென்று-அவனுக்கு ஸேஷஜ்ஞைதையென்னலாமோ? “நரநாரீமயோஹரி” என்று ஈஸ்வரனோடுஐக்கியம் சொல்லாநிற்கென்ன - ஜ்ஞாநைகாகாரதயா இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு “ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல்” என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. “வடிவொழிய” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - பதிம்விஸ்வஸ்ய இத்தயாதி. கீழ்வாக்யத்தால் மலிதம் - அல்லாதாரில் இத்தயாதி. அதாவது - ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான லக்ஷ்மீபதித்தவாதிரூப வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகிறதென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார்-ஸ்ரீமானுக்கு இத்தயாதி. “வாசம்செய்” என்றதுக்கு ஹவம் - நாற்றத்துக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - ஸர்வகந்த்

† குண்டலிதம் ப்ரகிப்பதென்று முன்கோசங்களில் காண்கிறது.

னும் வஸ்துவக்கும் பரிமளம்கோடுக்கும் குழல். “வஸவபுமஸு” என்கிற ஏற்றம் இத்தலையாலே காணும் அவனுக்குவந்தது. * (“பூங்குழல்” பூவையுடைத்தான குழலென்னுதல், அழகிய குழலென்னுதல். [திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்] - † (திருவினுடைய வாணைகிடாய், என்கார்யம் செய்தல்லது இட்ட அடி பேரவிட வொண்ணாதபடி உனக்கிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண் என்று கருத்து.) ஸர்வாயிகளுகையாலே அல்லாதார்க்கெல்லாம் உன்னுடைய ஆணை; உனக்கு நீயுகந்தார் ஆணையியேத்தனையிறே. “உயாவவீ தயாவெவஸவொவிரவா ரவா நடிந” (மயாசஸ்தயாசைவஸப்தோஸிரகந்தந) என்னும்படியாலே - பேரிய பிராட்டியார்ஆணை உன்னாணைகிடாய் என்றமாம். “நீரிட்டவாணை உம்முடையஸ்வ ரூபத்தோடு விருத்தங்காணும். ‡ சோஷபூதராஸல் நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கவேணும் காணும்” என்ன; அவிருத்தமென்கிறார் மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். அதாவது - ஆற்றாமையின் மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். “உமக்குப் பாரதந்தர்யம் ஸ்வரூப மாஸல் சோஷிசெய்தபடிகண்டிருக்கும்த்தன்காணும்” என்ன, — “சோஷலுதனுள னாய்க்கண்டிருக்கவேணுமே!” என்று தம்முடைய இல்லாமையை உபபாதிக்கிறது மேல் இத்திருவாய்மொழியுடைய. பாரதந்தர்யம் ஸ்வரூபமாஸல் ப்ருதக்ஸ்த்திதியும் ப்ருதக் ப்ரபத்தியு முண்டோவென்கிறார்: - [நேசஞ்செய்து] - பேரியபிராட்டியார்பக்கலிலும் பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. நான் ஸ்நேஹிக்கவிரும்ந்தாயோ, என் விடாய்க்கடி உன்விடாயன்றே? “அகலகில்லேனிறையும்” என்று அவள் செல்லாமை கண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று. [உன்னோனென்கை] - உன்னை யறிந்தாயோ, என்னையறிந்தாயோ? * விழியவமரர் முனிவர்விழங்கும் கன்னற்கனி நீ, அதுக்கு எதிர்த்தலை அடியேன்; “இவன் அணுபரிமாணன், நியாயன்; நாம் விடி,

இத்யாதி. சாடு - ஸர்வகந்தஃ என்கிற இத்யாதி. இத்தலையாலேயென்றது - இந்தத் தலையில் மயிராலேயென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். உனக்கிடும் ஆணை திருவாணைகண்டாய் என்று முந்தினவர்த்தம்; உனக்குத்திருவாணையு முன்னாணையும் என்றிரண்டாமர்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “நின்னாணை - திருவாணை” என்றந்வயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இருந்தபடியெய்வயம். “வளைத்து வைத்தேன் இனிப்போகலொட்டேன் உன்னை இந்திராஸலங்களா லொளித்திடில் நின் திருவாணைகண்டாய்” என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரைப்போலே “திருவாணை” என்றால் போராடோ, “நின்னாணை” என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - ஸர்வாயிக இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - மயாச இத்யாதி. “ரோதராஸகூகெகெயீரொரொஷுக்ஸுரூதாஸூகி | ரோவவீ தயாவெவஸவொவிரவா ரவா நடிந” இதி சித்ரகூடே பரதம்ப்ரதி ராமஃ. மேலுக்கவதாரிகை - நீரிட்ட இத்யாதி. தம்முடைய இல்லாமையை - ஸத்தையில்லாமையையென்றபடி. விஸ்வேஷ்ணுமாத்ரத்திலே ஸத்தாஹாரியாமோவென்ன; “உயிர்வேறின்றி” இத்யாதியைக் கடராஷித்தருளிச்செய்கிறார் - பாரதந்தர்யம் இத்யாதி. இவ்வாக்யம், “நீரிட்டவாணை” இத்யாதி ஸங்கைக்குப் பரிஹாரந்தரமாதல். “நேசம்செய்து” என்றதுக்கர்த்தம் - பேரியபிராட்டியார் இத்யாதி. மலிதம் - நான்ஸ்நேஹிக்க இத்யாதி. பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணாத ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினாநென்கைக்கு அவள்பக்கல் ஸ்நேஹம்பண்ணும் ப்ரகாரந்தானேதென்ன - அகலகில்லேன் இத்யாதி. “அவள் செல்லாமைகண்டு அவள்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினாநென்னுமதுக்கு நியாமகம் - “ரோஸாஷுஹ்யூபுமஜீவெஷ்யு” என்று அவள் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக் கேட்டு “நஜீவெஷ்யுஷ்ணவே” என்று பெருமாள் அருளிச்செய்த இது” என்றருளிச்செய்வார். விவரணம் - விழிய இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - இவன்அணு இத்யாதி என்னுதல்; அன்

† குண்டலிதம் சுவாசித்தமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்று முன்கோஸங்களில் காண்கிறது.

நியாமகன்” என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே] - ஆத்மமேதமில்லாத படியன்றோ என்னைப்பிரகரஹித்தது. “உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்” என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலேசுமந்தது. “**ஹாவூரொணபூஹாயயா**” (பாஸ்கரேணப்பரபாயதா) என்கிறவிதும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - ஸர்வஜ்ஞனானீயும் வாசிவைத்துக் கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதைபாராதே பரிஈரஹித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய்; பின்பு. * வளவேழலதிலே “நான் அயோக்யன்” என்றகல, என்னைஎன்வழியிலேவிடாதே. உன்செல்லாமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதொழிய லாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டென வந்தணுகப்பாராய். ஸாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது; குணவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுலவிக்கும்படி பண்ண வேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து கூப்பிட வந்துமுகங் காட்டாதொழிவதே! (உ)

முன்றும் பாட்டு.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ! என்பால்லாக்கநுமாணிக்கமே!
ஆவிக்குஓர்பற்றுக்கோம்புநின்னலால் அறிகின்றிலேன்னான்
மேவித்தோழும்பிரமன்சிவன் இந்திரகுதிக்கேல்லாம்
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்புரந்ததுவே.

றிக்கே, கீழே “ஹோக்யனானவன்னோடே ஹேயனான என்னை” என்றருளிச்செய்து “விபுவாய் நியாமகனானவன்னோடே அனுவாய் நியாமயனானவென்னை” என்றர்த்தாந்தரம் - இவன்அனு இத்தயாதி என்னுதல். அதுக்கேதிரீத்தலையடியேன் என்றது-“நீசனென்றினைநவொன்றுமில்லை” என்றிருக்கிறென் நானென்றபடி. விவரணம் - உன்னது இத்தயாதி. ஸம்ஸ்லேஷ ஸமயத்தில் என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்காகவும் தலைதடுமாறுகவன்றோ நீ பரிமாற்றிறென்றபடி. தலையாலேசுமந்தது - தலைதடுமாறுகப் பரிமாற்றிறென்றபடி. இத்தால் பெரியபிராட்டியாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறதென்கிறார் - பாஸ்கரேண இத்தயாதி. “**சுநந்நாராவவெணாஹாவூரொணபூஹாயயா**” இதி ராவணம்ப்ரதி ஸ்தா. அவிசதமாகப்பண்ணினாய் என்றது - ப்ரஹ்மயென்றும் ப்ரஹ்வானென்றும் ஹேடிமுண்டுஅங்கு; அப் படியன்றிக்கே, ஏகவஸ்துவென்னலாம்படி பண்ணினாயென்றபடி. “கூசம்செய்யாதுகொண்டாய்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞனான இத்தயாதிவாக்யத்வயமும். அப்படி பரிஈரஹித்தானேவென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே இத்தயாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஹார்த்தஹாவம் - இப்படியன்று இத்தயாதி. உயிர்வேறின்றி - ஆத்மமேதமில்லாதபடி. ஒன்றாகவே - ஏகப்ரதிபத்திபிறக்கும் படிக்கிடாக. கூசம்செய்யாது - என்அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, கொண்டாய் - அங்கீகரித்தருளினாயென்று ஸப்தார்த்தம். “வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்” என்றதுக்குஹாவம் - ஸாஸ்த்ரங்களால் இத்தயாதி வாக்யசதுஷ்டயமும். ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது என்றது - மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரம்போராநென்றபடி. “அந்தோ!” என்றதுக்குஹாவம் - தன்னை இத்தயாதி. (உ)

ஆ.—(கூவிக்கொள்ளாய்) - வீரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்பைஸ்வரயாதிகளும் த்வத்ப்ரஸாநாதீநமாதலால், என்னுடைய உஜ்ஜீவநத் துக்கு உபாயமும் நீயல்லது மற்ருன்றும் காண்கிறிலேன்; நீயே உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளி, பிரானே! உன்திருவழகைக்காட்டியருளாய் என்கிறார்.

ஒ —மூன்றும்பாட்டில், பெருமிடுக்கமான வீரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யித்யாஹிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகளுன நீ, உன்னுல்லது உஜ்ஜீவிக்க விர கின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயிகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அதிலேகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிகவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னுதமாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவா யிருப்பதொன்று உன்னை யொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அவிமாநாஹிதராய்க் கொண்டு தொழும் வீரஹ்மாஹிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாலீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உப்பரந்ததுவே]-அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமப்ராயமானவனே!

ப.—அநந்தம், ப்ரஹ்மாதி ஸகலசேதநர்க்கும் உத்பாதகமான திருநாலீ கமலத்துக்கு மூலகந்தமான நீ வந்து விஷயிகரித்தருளவேணு மென்கிறார்.

என் - எனக்கு திரதிரயயோக்யமாய், பொல்லா - துனையாத, கருமாணிக் கமே - மாணிக்கம்போலே விலக்துணமான வடிவையுடையாய், மேவித்தொழும் - (தந்தாமுடைய பதனித்தப்ரத்தமாகக்)கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவன்இந் திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்தர்கள், ஆதிக்குஎல்லாம் - முதலானார்க்கும், முதல் - முத லான, நாவிக்கமலம் - திருநாபிகமலத்துக்கு, கிழங்கே - கந்தவூதனாய், (இப்படி (ஸ்ரஜ்யரன்றியே), உம்பர் - (மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமுந்ரான) நித்யஸூரிகளுக் கும், அந்தஅதுவே - அப்படியே ஸத்தாஸத்தித்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! ஆதிக்கு - என்னுதமாவுக்கு, ஓர் - அபாஸ்ரயமாயிருப்பதொரு, பற்றுக்கொம்பு - உபக் ரம், நின்அலால் - உன்னையொழிய, நான் அறிகின்றிலேன் - ; (ஆனபின்பு), வந்து- (நீதானே) வந்து, கூவி - அழைத்து, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும், அந்தோ! - ஐயோ! உன்காரியம் நான் சொல்லவேண்டுமே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வதந்த்ரான வீரஹ்மாஹிகளுடைய ஸ்வரூப ஸத்தித்யாதிகளையும் நிர்வாஹிக்கிற நீ, உன்னுல்லது செல்லாதன்னை விஷயிகரி யாய் என்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்]-கீழே; 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்றவர், இங்கே 'வந்து கூவிக் கொள்ளாய்' என்கிறார்; தாஹித்தவன் - 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாபோலே; ஆற்றா மை மிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசரமிதுவல்லதின்னிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளு மளவுபோராது, வந்துகூவிக் கொள்ளவேணும். ஆற்றாமை மிக்காலும் நான் வந்து கட்டுகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுகாணென்கிறார். "ஸரொஸுஸஸு லாஃஸுஸா". [அந்தோ] - உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுமே! [என் பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - அதிலேகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தின வனே! துனையாதமாணிக்கம். அதுபஹுத்தமான மாணிக்கமென்னுதல்; நாட்டொப்பான வழகன்றியே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே 'பொல்லா' என்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரமாக என்னுதல். விலக்துண விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து

ஆறியிருக்கவேண்டாவோ என்ன?—அது செய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழிய உளனாக வேணுமே. என்னதமாவுக்கு உஜ்ஜ்வலேறேது வாயி நுப்பரிதான்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவித்தொழும் பிரமன் இத்யாடி] - “ஔரோஸுரொஹி” என்றிருப்பார்க்கும் நிர்வாஹகனவனல்லையோ என்கிறார். ஆபத்து வந்தவாறே நிரபி மாசிகளாய்க்கொண்டு தொழும் வீரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாவி கமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! முதலான நாபிச்சமலக்கிழங்கே! [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்கு மேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்பவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று ப்ரமாண ப்ரஸிடி யியைச் சொல்லுகிறது. மேலான மஹாபகைகளுக்கும் காரணமாதனென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகளோடு, வீரஹ்மாதிகளோடுவாசியற ஸர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னவந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும் மேலும் சொல்லுகிற ஸாமநாயகரணயத்துக்கு நிவந்யநம் கார்ய காரணமாவ மென்னுமத்தை அருளிச் செய்தாராய்த்து. “வஸுஷம் வஸுஷம்”.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த தித்யாதிகளுக்குமேல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னாலல்லது ஜீவிக்கவிரகின்றியே யிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்] - கீழே “கூவிக்கொள்ளாய்” என்றவர், இங்கேயும் ‘கூவிக்கொள்ளாய்’ என்கிறார்களானும்; தாஹித்தவன் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமாபோலே. ஆற்றமுமைகித்துச் செல்லாநின்றாலும் பாசரம்இதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளாருமளவும் போராது, வந்துகூவிக்கொள்ளவேணும். ஆற்றமுமைகி காலும் நான் வந்து கிட்டகை முறைமையன்றி; உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார்; “ஸுரொஹு-வஸுஷு-ஔரோஹி” (ஸுரைஸ்துஸங்குலாம்க்குத்வா) * எழுது மென்னுமிதுமிகையானவனுக்கு வருகை அஸஹ்யமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா விறே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்த்தித்யாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] - உனக்கு நிற மன்றென்று நான் சொல்லவேண்டவேதே! [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - †(அதிலோக மான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே!) நீயழைத்தபோது கண்டிருக்க லாய்த்திறே, நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலேயழைக்க நினைத்தாயாகில், அழ

மூன்றும்பாட்டு.—கூவிக்கொள்ளாய் இத்யாதி. “என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே - மேவித்தொழும்” என்றுதொடங்கி, “உம்பரந்ததுவே, நான் - ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்; அந்தோ - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்” என்று அந்வயவிவக்ஷயா அவதாரிகை-பெரு மிடுக்கரான இத்யாதி.

“கூவிக்கொள்ளாய்வந்ததேதோ” என்று மீளவும் அறுவழித்ததற்கு ஹாவம் - கீழே இத் யாதி. விவரணம் - ஆற்றமை இத்யாதி. “வந்து” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - கூவிக்கொள்ளாமளவும் இத்யாதி. ஆற்றமையுண்டானால் நீரேவந்த கிட்டவொண்ணதோ? என்ன - ஆற்றமைமீக்காலும் இத்யாதி. அப்படி தானேகிட்டகை முறையன்றே? என்ன; அன்றென் கிறதற்கு ப்ரமாணம் - ஸுரொஹு இத்யாதி. “ஸுரொஹு-வஸுஷு-ஔரோஹி” இதுஸந்தாகாண்டே மாருதிம்ப்ரதி லீதா(௩௬-௩௭). இவர்கென்று கிட்டகை இவர்ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான மாத்ரமே யன்று; அவனுக்கும் அஸஹ்யமென்கிறார் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. இத்தால்வலிதம் - வருகை இத்யாதி. “அந்தோ!” என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம்-உனக்கு இத்யாதி. “பொல் லாக் கருமாணிக்கம்” என்றதற்கு ஹாவம்-நீயழைத்தபோது இத்யாதி. நீநீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாற்பிரமென்று முன்கோசங்களில் காண்கிறது.

கைக்காட்டி அந்நியார்ஹுமாக்கிறேன்? [என்போல்லாக்கருமாணிக்கம்] - துளையாத மாணிக்கம். அநுபலுக்கத்தமான ரத்னமென்னுதல்; நாட்டோடப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜர தீயமாயிருக்கையாலே பொல்லா தேன்கிற தேன்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னு தல். விலகடிணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவேன் னில், - அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுள்ளாகவேணுமே? [ஆலிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்] - உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. - கோடி, கொள் கோம்பையொழிய நிற்கவற்றே! வேரையறுத்துப்படரென்றால் படருமோ? என்னுத்தமா வுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதோன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்; **நவலீ தாக்ஷயாஹீநா** (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்கிறபடியே. - ஆனால் பேற் றுக்கு உடலாக நீரும் சிலசெய்தாலோவேன்ன, - [மேலி இத்தயாதி] - அல்லாதப்ரஹ் மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்! - “ஆலிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு” என்று சொல்லாதவர்களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள்; “ஆலிக்கோர்பற் றுக்கொம்பு” என்று சொல்லவறியாமையாலே சொல்லார்கள்; நித்யஸூரிகள், அலி மாநம் புருந்துபோகாமையாலும் இன்று சொல்லவேண்டாமையாலும்; சொல்லார்கள், [மேலித்தொழும்] - அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பார்கள்; தங்களுக்கு ஒரு கார்யம் வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித்தொழுவார்கள். அலிமாநரஹிதராய்த்தொழும் வர ஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாலீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! † (முத லானாபிக்கமலக்கிழங்கே.) [உம்பர்த்துவே] - அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக் கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்

என்றது. நீ அஹோமயனாயிருந்தாயாடி வென்றபடி. “என்” என்றதுக்கு லாவம் - கீரமத்திலே இத் தயாதி. ஸப்தாரூபநார்த்தமாக ப்ரதிக்கோபாதாநம் - என்போல்லா இத்தயாதி. விவரணம் - அநுப லுக்கத்தமான இத்தயாதி. அநுபலுக்கத்தையும், வைஜாத்யமும், த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாதுயந்தத்தமாரோ பிதமான பொல்லாங்கும், ஆக மூன்றத்தம். “ஆலிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” - இத்தயாதிக்கவதாரிகை. விலகடிண இத்தயாதி. “உன்னையொழிய ஆலிக்கோர்பற்றுக்கொம்புநிகின்றிலேன்” என்றதுக்கு லாவம் - உபக்நம் இத்தயாதி. உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. என்றது - “நின்னலாலறிகின்றிலேன்” என்கையாலே. பற்றுக்கொம்பு - உபக்நம் - அந்திகாஸராயம். கொள்கொம்பு - சுள்ளிக்காலென்ற படி. ஹலிதம் - கோடி இத்தயாதி. விவரணம் - வேரை இத்தயாதி. வேரையறுத்து - ஆதாரத்தை வாங்கியென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னுத்தமாவுக்கு இத்தயாதி. அவனையொழிய முரிக்கமாட்டாத தென்னுத்துக்கு ப்ரமாணம் - நசஸீதா இத்தயாதி. **“நவலீ தாக்ஷயாஹீநா நவலாஹிவிரா வ்வ ! 80ஹ-6 துஷிவிஜீவாவொஜலா ந தாலிவொஹுதன்”** இத்யயேந்த்யகாண்டே லக்ஷணம் (௫௩-௩௧). “மேலித்தொழும்” இத்தயாதிக்கு லாவம் - அல்லாத இத்தயாதி. “பிரமன்சிவன்” இத்தயாதிக்கும் “உம்பர்த்துவே” என்றதுக்கும் லாவம் - ஆலிக்கோர் இத்தயாதி. சொல்லாதபடியெப் படியென்ன ப்ரஹ்மாதிகள் இத்தயாதி. அலிமாநம் - ஸ்வரகூணே ஸ்வரவ்யம். எப்போதும் அவனே யென்றிருக்கையாலே இன்று சொல்லவேண்டாமையாலு மென்றபடி. “மேலி” என்றதுக்கு லாவம் - அல்லாதபோது இத்தயாதி. அல்லாதபோது - கார்யமில்லாதபோது. “மேலி” என்ற துக்கு - அந்யோந்யம்கூடி. என்றத்தம் அருளிச்செய்து, அலிமாநரஹிதராயென்று அர்த்தாந்தரம் - அலிமாநரஹித இத்தயாதி. “பிரமன் சிவனரிந்திரனாதிக்கெல்லாம் முதலான - நாலிக்கமல கிழங்கே” என்றவயிப்பது. இந்திரனாதிக்கெல்லாம் - இந்திரன் முதலானொல்லார்க்கும், முதல் - காரண ஹதமான, நாலிக்கமலக்கிழங்கே. திருநாலீகமலத்துக்குக் கந்தஹதனானவனே. உம்பர் - ப்ரஹ் மாதிகளுக்கும் மேலான அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமய்யரான நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்ததுவே - ‘அப் படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே’ என்றபடி. அப்படிப்பட்ட - உலயலிங்கவிஸிஷ்டமாய்

சொல்லுகிறது. நித்யஸ்வரீகளோடு உயர்வாழ்களோடு வாசியற நீர்வாழ்களுயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாயிகரணயத்துக்கு நிஷந்தம், கார்யகாரணவாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து; “வவ வவ வவ வவ வவ” (ஸ்ரீவம்கல்விதம்பரஹ்ம). (ங)

நான்காம் பாட்டு.

உம்பரந்தண்பாமேயோ! அதனுள்மிசைநீயேயோ!

அம்பரந்தணோதி! அதனுள்பிரமன் அரன்நீ

உம்பரும்பாதவரும்படைத்த முனிவன் அவன்நீ

எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப்போரவிட்டிடாயே.

ஆ.—(உம்பரந்தண்.) - பாருதி புருஷ பஹு ஹங்கார ப்ருயிவ்யாழிஹுத சதுர்முடி நுதரதேவாழி ஸ்ராவாரந்த சேதநாச்சேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதிப்ரவ்ருத்தயாழிகளுக்கும் நீயே நிர்வாஹகருயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஸமஸ்ததேயமும் நானே நிர்வஹிக்கக்கடவேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில் என்னைக் கைவிட்டாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸகல நிர்வாஹகருன நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக்கைவிட்டாயெயலையா? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாமேயோ] - மஹாபாஷி விகாரங்களுக்கும் காரணமாகையால் ஸ்வகார்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கக்கூடான ஸக்தியோ மத்தையுமுடைத்தாய் சேதநாக்கு மேலாமேலாகூழி புருஷாபிங்களை விளைத்துக் கொள்ளலாம் நிலமான மூலபாசருதிக்கு நிர்வாஹகருனவனே! [அதனுள் என்று தொடங்கி] - அதிலே உயிமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மத்தவதுக்கு நிர்வாஹகருய ஆகாஸாழிஹுத பஞ்சகத்துக்கும் பாஞ்சுடையதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானான வர்ஹம் நுதரர்களுக்கும் நிர்வாஹகருனவன நீ. [உம்பரும்மன்மேலுக்கு] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாகப் பரஸிவ்ருனவன் நீ என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனாகப்பார்த்து உன்பக்கல் நின் றும் போரவிட்டு உபேகித்தாயே.

ப.—அநந்தம், ஸர்வதகார விஸிஷ்டருன நீ, பாகாஹுதருன என்னுடைய கார்யம் நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக் கொண்டுவைத்து, என்னைஇநதன்வாதிபிசில போரவிட்டாயித்தனயன் றுருவென்று ஆர்த்தராபுக் கூப்பிடுகிறார்.

உம்பர் - (ஹுதமான பஹுபாஷிகளுக்கெல்லாம் பரபாநகாரணமாகையாலே) மேலாய், அம்-உனக்கு விஸேபகாரணமாகையாலே விலக்ஷணமாய், தண் - (குணதாய

முபாஸ்ரயமான ப்ரமாணப்ரஸித்தியெயென்று - “ஸகலாஸ்யுனி” இதயாதி ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. அந்வயமுபேநஹவம் - நித்யஸ்வரீகளோடு இதயாதி. ‘மேவத்தொழும்’ என்று தொடங்கி, ‘அந்ததுவே - எனபொல்லாக்ருமாணிக்கமே, ஆவிக்கோபற்றுக்கொம்பு - நான் - நின் னலாலறினின்றிலேன் - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய் - அந்தோ!’ இத்யந்வயி. (ங)

ஸாய்வஸ்த்மமாகையாலே குளிர்ந்திருப்பதாய், பாழேயோ - லோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு + அதனுள் மிசை நீயேயோ (இப்படி ஸூக்ஷ்ம சிடிசிடி விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு), அம்பரம் - (அண்டகாரணமான) ஆகாசம், நல் - விலக்ஷணமான, சோதி - தேஜஸ்ஸுமுதலான ஹுதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய், அதனுள் - ஹுதாரப்தமான அண்டத்துக்குள்ளே, பிரமன் அரன்-ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டனானவன், நீ - நீ; உம்பரும் - (ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலான) தேவர்களையும், யாதவரும் - மதுஷ்பாடி ஸகலசேதநரையும், படைத்த முனிவனவன் - தத்தத்கர்ம விஜாமநநம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - ; (இப்படியாயிருக்க), எம் பரம் - (ப்ரகாரஹுதனான) என்னுடைய தேஹத்தை, சாதிக்கல்உற்று - நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, (ப்ராப்திபரந்தமாக அபரோக்ஷிப்பித்து), என்னை - (உன்னை யொழியச்சொல்லாத) என்னை, (பின்னையும்), போரவிட்டிடாய் - இங்கேபோரவிட்டிடுவதைத்தாய். 'ஓ' என்கிற அசை - "நீ" என்னுமிடந்தோறம்கூட்டி, ஓரொன்றே ரக்ஷிக்க ஹேதுபோந்திருக்க அநாடிரித்தாரென்று கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—நாலாப்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நான் பண்ணிக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறா.

[உம்பரந்தன்பாழேயோ] - மஹாடி கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகதேவததாலே கார்யவர்த்ததைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைத்தாய் விசித்ர பரிணமினியாய் சேதநர்க்கு லோமமோக்ஷத்தை இசைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ளமூலப்ரகருதிக்குநிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்]-மேல். [அந்தன்]-அழகியதுமாய் அதுகலமுமாயிருக்கை. [பாழ்]-க்ருஷிக்குயோம யமாயிருக்கை. [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேவையுமாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! "ஜிதாஹுராவிக்ருஷிநிபுலாவாரோயுதஃ தடுவாயு ஹுராவெண ஹாணிபுநதஃவ்யுத்யு", ஸூக்ஷ்மசிடிசிடி வஸ்து ஸரீரிகாரணமாகையாலே காரணவஸ்துயைச்சொல்லிற்று. இத்தால்விஸேஷணப்ராயாந்யம் சொல்லும் ந்யாயவைஸேஷிகபக்ஷமும், விஸேஷணத்துக்கு அபாரமாய்யம் சொல்லும் மாயாவாடிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குபபக்ஷமல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்]-ஆகாசம். [நந்தீசோதி] - தேஜ் பதாய்யம். இவையிரண்டும் பஞ்சஹுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமணரன்நீ]-அந்த பஞ்சஹுதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்மருத்ரங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும்இத்யாதி] - மேலான தேவர்களையும் மதுஷ்பாடி ஸ்யாவாரந்தமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனியாகப் ப்ரஸிஷ்ணானவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாதுகலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ஸ்ரவகர்மங்களை அதுஸந்யிக்குமவனிதே - முனியாகிறான். "தடிவபெவஸநநொகாராந்தவ்யூரிதி". இத்தால் ஸ்யூலெசிடிசிடி வஸ்துஸரீரத்வத்தாலே கார்யஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. கர்யபப்ராஜாபதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிடாயே] - என் கார்யம் நீயேசெய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அதையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப் பொருமோபோலே பொருட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறீ, என்னை ஒருவனையும் நானே என்கார்யம்

† இங்கு மூன்று புஸ்தகங்களிலும் கர்ந்தபாதமாயே காண்கிறதென்கிறார்கள்.

செய்வேனாகப்பார்த்து உண்பக்கலின்னும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயென்னுதல். [என்னை] - உன்னை யொழியச்செல்லாத என்னை.

ஸடு. - நாலாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனுன. நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளியாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹாபாஹிகாரியங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய், தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றானுக்கதியையுடைத்தாய், விசித்ரபரிணமிநியாய், சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ர்கருதிக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! [உம்பர்] - மேல். [அந்தண்] - அழகிதுமாய்க் குளிர்ந்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிசக்தியாகிறவழிதும் விசித்ரபரிணமித்வமாகிற நன்மையுமுடைத்தா யிருக்கை.) [பாழ்] - க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. காரணவஸ்த்தமாய்நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்கவற்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. [உம்பரந்தண்பாழேயோ] - ஸோளக்ல்யமென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகஸப்தத்தாலே யர்மத்தைப் பிரியச் சொல்லுமாபோலே பிரியச் சொல்லப் போகாது, ஹவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது. 'உம்பரந்தண்பாழேயோ' என்கிற வித்தால் - சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவ்வழியாலே ஸர்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையனறிக்கே, 'யஸ்யூதாஸரீரம் - யஸ்யவ்யயிவீஸரீரடி' (யஸ்யாத்மாஸரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஸரீரம்) என்கிறபடியே சேதந வ்யதிரித்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹகரில்லையென்கை. 'பாழேயோ' - என்கிறவித்

நாலாம்பாட்டு.—உம்பர் இத்தாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வநிர்வாஹகனுன இத்தாதி.

ப்ர்கருதி மேலாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இதுக்கு அழகும் குளிர்ந்தியுமின்னதென்னுமத்தையும், "பாழே" என்றதுக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - மஹாபாஹி இத்தாதி. ப்ர்கருதி, ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்கும்படியென்னென்ன - காரணவஸ்த்தமாய் இத்தாதி. காரணவஸ்த்தமாய் நின்று-கார்யோந்முகமாய் நின்றென்றபடி. "புடஸ்யுஸாஸூடி" என்னுமா போலே பிரித்துச் சொல்லாதே, "பாழேயோ" என்று ஸமாநாயிகரிக்கிறதுதுக்கென்ன - ஸோளக்ல்யமென்று இத்தாதி. இத்தால்மலிதம் - உம்பரந்தண் இத்தாதி. இத்தால் ஹவாத் வ்யதிரித்த விஷயங்களில் நிஷ்கர்ஷகஸப்தம் யர்மிபோதகமாகமாட்டாது, ஹவத்விஷயத்தில் நிஷ்கர்ஷகஸப்தமும் ஹவத்பர்யந்தமாய் இருக்குமென்று கருத்து. ஸப்தம், நிஷ்கர்ஷகமென்றும் அநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். நிஷ்கர்ஷகமாவது - "புடஸ்யுஸாஸூடி" என்னுமது; அநிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஸூகூபுட" என்னுமது. நிஷ்கர்ஷகஸப்தமும், வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்றும், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஸூகூபுட" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லாமல் அத்தை "புடஸ்யுஸூடி" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லுகை; நியதநிஷ்கர்ஷகமாவது - "மஃயுப்யயிவீ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லப்போகாதே 'ப்யயிவ்யாஃ' என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஆக, த்விவிதநிஷ்கர்ஷகஸப்தங்களும் லோகத்தில் யர்மமாத்ரவோதகமொழிய யர்மிவோதகமாகமாட்டாது. ஸர்வரனிடத்தில்தான் "புடஸ்யுஸூடிவ்யயிவ்யாஃ - ஸுஸாஹிவ்யாஃ" என்று ப்ருதியிலியனுடைய புண்யமாய்மும் ஜலத்தில்தரஸமும் நானேயென்றிருக்கையாலே, உப்யவிதநிஷ்கர்ஷகஸப்தங்களும் ஹவத்பர்யந்தமாயிருக்கு மென்றபடி. இஸ்ஸாமாநாயிகரணயத்தால் மலித்த அம்ஸத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பாழேயோஎன்கிற இத்தாதி. "பாழேயோ" என்று ஸரீரஸரீரி

தால் - ஸூத்தலேஹம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள் மிசைநீயேயோ]-அதிலே வடவாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்துவத்துக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! ஸடுக்ஷமசித்சித வஸ்துஸாரி காரணமாகையாலே காரணாவஸ்த்தை சொல்லிற்று. இத்தால் - விசேஷண ப்ராபாயம்சொல்லும் ந்யாய வைசேஷிகபகுகமும், விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்யம் சோல்லும் மாயாவாதிபகுகமும் ஆழ்வார்க்குப் பகுகமல்லவென்றதாய்த்து. “நீயேயோ” - என்கிறவித்தால் - சேதநனை யோழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈஸ்வரனையோழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்விதியில்லையென்கிறது. [அம்பரந்சோதி]-அம்பரம் - ஆகாசம். நற்சோதி - விலக்ஷணதேஜஸ்ஸு. அல்லாதஹிதங்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்டும்; “யடி உவெவஷ வடிகாய” (யதம்புவவஷணவடிகாய) என்று ஜலத்தைச் சோல்ல, அல்லாதஹிதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாற்றப்போலே, [அதனுள் பிரமனரன்நீ] - பஞ்சீக்ருதஹிதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பருமயாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனவன் நீ. “பிரமனரன்நீ” என்ற ஸாமாநாதிகரணயம் காரயகாரணஹாவ்வந்நம்; “ஸவ டு வஷி டு வஷு தஜ்ஜ ராமிதி” (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாமிதி) என்னுமாப்போலே. ஸகலபதாரயங்களையும் கர்மாநுருணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யருஸந்யிக்குமவனிதே முனியாகிருன்; “தடிஸுஷெவஸு நுமொகூரூ தஸுஷிதி” (ததஸுதேவ-ஸந்மநோ

ஹிவ ஸம்வஃபம் சொல்லுகிற இத்தாலென்றபடி. ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம்கொள்ளுகிற மாயாவாதி, ஜவனோடே ப்ரஹ்மததுக்குஜக்யம்சொல்லுகையோழிய ப்ரக்ருதியோடே ஜக்யம்கொள்ளான். அதனுள் ப்ரக்ருதியிலே, அத்திலே வர்த்திக்கிற எனறபடி. “மிசை” என்று - விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. “உம்பரும்” இத்தயாதிபதவ்யத்துக்கும் ஹிவம்-ஸடுக்ஷமசித்சித் இத்தயாதி. “அதனுள் மிசைநீயே” என்றத்தால் ஹிதத்தை யருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்தயாதி யாலே. இத்தால் என்றது- “அதனுள் மிசைநீயேயோ” என்கிறவித்தால் லென்றபடி. விசேஷணப்ராபாயம் சோல்லும் என்றது-விசேஷணஹித ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் சொல்லுமென்றபடி. விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்யம் சோல்லும் என்றது-விசேஷணஹிதஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான ஹேஷாபாரமார்யம் சொல்லுமென்றபடி. “நீயேயோ” என்று - ஆத்மாவை ஈஸ்வரனோடு ஸாமாந்யிகரிக்கிறதற்கு ஹிவம் - நீயேயோ இத்தயாதி. அம்பரந்சோதி - ஆகாசமும் விலக்ஷணமானதேஜஸ்ஸும் நீயென்றபடி. ஒன்றிரண்டைச் சொன்னதுமற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - யடி உவ இத்தயாதி. “யடி உவெவஷ வடிகாயவொதாவிவ வஸுஸரா ! வடிகாரவஸுஷுதிவவடிகாஷாடிஸ்யுதா” இத்தவிதியாம்ஸே த்வாதஸே. அதனுள் பிரமனரன்நீ - ஆகாசம் தேஜஸ்ஸுமுதலான பஞ்சஹிதாரப்பா அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்றபடி. “படைத்த” என்கையாலே ஹிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிரமனரன்நீ இத்தயாதி. காரயகாரண ஹிவ நிவஃபநமென்னுதற்கு ப்ரமாணம் - ஸவ டு இத்தயாதி. மொந்தோக்யே. “முனி” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸகல இத்தயாதி. “முனி” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ததஸுத் இத்தயாதி. இதுக்கர்த்தம் - “சுஸுஷெவ தசு” - நாமருபவிபாகாந்ஹ ஸடுக்ஷமசித்சித்வ்விஷ்டதயா அஸச்சப்தவாச்யமான அந்தப்ரஹ்மமே, “ஸத்-ஸ்யாமிதி” - நாமருபவிஹிதாந்ஹ ஸத்தூலசித்சித்வ்விஷ்டதயா ஸச்சப்த வாச்யமரக்கடவெனென்று, “இமொகூரூ த” - மநஸைஸப்பண்ணிற்று; ஸந்கல்பித்ததென்றபடி. இயம் ஸருதி:யஜுஷி. “அம்பரந்சோதி” என்றுதொடங்கி “முனிவனவன்நீ” என்னுமளவுக்கும்

குருதஸ்யாமிதி). இத்தால் - ஸ்த்தூல சித்சித்வஸ்து ஸரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் - சொல்லிற் றுய்த்து. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப்போரவிட்டிடாயே] - என்கார்யம் நீயே செய் வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்நையுபேக்ஷித்து, அசேதந்தைப்பொகடுமோபோலே பொகட் டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறீ, என்னைப்பொருவனையும் நான்என்கார்யம் செய்வேனாகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தா யென்னுதல். [என்னை] - உன்னாலல்லது செல்லாதஎன்னை [போரவிட்டிடாயே] - அவன் பக்கலி னின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி - குணங்கடையாடாத தேஸத்திலே தள்ளினாயென்கிறார். ஜ்ஞாநவஸத்யத்தைப்பண்ணிப் பார்த்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக் கிறவிது, நான் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாற்போலே யிருக்கிறதுதானாம்! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

போரவிட்டிடோன்னை புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டு எத்தையந்தோ எனதென்பதென்? யானென்பதென்?
தீரஇரும்புண்டிரதுபோல என்னையிரை
ஆரப்பருகனைக்கு ஆராவமுதானாயே.

ஆ. — (போரவிட்டிட்டு) - உம்முடையஹத்தை நான் நிர்வஹிக்கத்தவிர்த் தால் அந்தஹத்தை நீரே நிர்வஹித்துக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; - நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேக்ஷித்தால் பின்னை யாரைக்கொண்டு எத்தைச் செய்வது? நானென்று ஒன்றுண்டோ, என்னுடையதென்று ஒன்றுண்டோ, அடைய முடிந்ததிறே; ஆன பின்பு, அது நிஸந்தப்தமான இரும்பு தாபம்திரும்படி நீரைப்பருகினுற்போலே, உன் னைப்பிரிந்த என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் திரும்படி யுன்னைப்பருக எனக்கு ஆராவமு தானாய்; இனிக்குறையும் நீயே செய்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், நான் என்னுடைய யத்தத்தாலே உன்னைப் பெறு கிறதென நீ என்னைக்கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் சிலவுளவோ? முடிந்தெனத்தனையிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால்] - ரக்ஷகனான நீ அந்நய மதியான் என்னை உன்பக்கலினின்றும்போர நோக்கிப்பொகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்

ஹவம் - இத்தால், ஸ்த்தூல இத்யாதி. முனிவனவன்நி-ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாகப்பூர்வகர்மவி ஹாமங் களை மநம்பண்ணுவான் நீ என்று ஸ்பந்தர்த்தம். எம்பரம் - என்கார்யம். "சாதிக்கலுற்று" என் றது - நீ சாதிக்கலுற்றென்னுதல், நான் சாதிக்கலுற்றென்னுதல். நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக் கொண்டென்று முந்தினவர்த்தம்; நான் செய்வேனாகப்பார்த்தென்று இரண்டாம்ர்த்தம். "போரவிட் டிட்டாயே" - உன்பக்கல் லின்றும் அகன்றுபோம்படி உபேக்ஷித்துப் பொகட்டுவிட்டாயென்று ஸ்பந்தர்த்தம். அவனுக்கு ஸரீரஹாதராய் அவனோடே கூடியிருக்கச்செய்தே, "போரவிட்டிட் டாய்" என்கிறதென்னென்ன - குணம் இத்யாதி. அவன்போரவிட்டானெவென்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஜ்ஞாநவஸத்யத்தை இத்யாதி. "வனஷவநூலிஷஹபாணாஷெஷபாதுஷப கொலுஷாநு" என்றததைப்பற்ற - நான் இத்யாதி. (ச)

கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? என்ன ஸாயந்திலே என்னுதே ஆரைக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில்-என்றும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பரமசேதந னாயிருப்பானொருவனுலே என்றிருக்கையால், [தீரவிரும்புண்ட நீரென்றுமேலுக்கு] - அம^{ரீ}நிஸந்தப்தமான இரும்பு நீரை நிஸ்ஸேஷமாக ஹஜிக்குமாபோலே. [என்றாரு யிரை] - சமையஹஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிர்நிஸயமோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். காப்பந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரைப் பருகுமா போலே என்னுடைய ஸந்தர்பமெல்லாம் தீரும்படி எனக்குப் பண்டுநிர்நிஸய மோக்ய மானவனே! என்றமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு நிர்வயிகமோ^{ரீ}யஹஜிதனாய்வைத்து நீ என்னை உபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கு ஒரு உஜ்ஜீவநமுண்டோ? என்கிறார்.

தீர - (தன்காய்ச்சல்)தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட -, நீரது போல - நீர்போலே, என்னாருயிரை - என்னாத்மாவின், ஆர - (விடாயெல்லாம்தீரப்) பரிபூர்ணமாக, பருக - பருகுகைக்கு, எனக்கு -, ஆர - தருஷ்ணைதொடராத, அமு தானபே - அம்ருகமானயே; (இப்படியிருக்க), நீ - (உன்வாசியறிந்து ஹஜிக்கும்படி பண்ணிப் பரப்பிபரந்தமாகப் பரகாசிப்பித்த) நீ, போரவிட்டு - (அத்தைக்குலைத்துப்) போரவிட்டு, இட்டு-(அசேதநவத்) அநாடரித்து, என்னை-(அநந்தகதியான)என்னை, புறம்- (உனக்குப்)புறம்பான விஷயந்தரத்திலே, போக்கல்உற்றால்-போக்ககினைத்தால், பின்னை- (ஸர்வஸக்தியான நீ அநாதரித்த) பின்பு, யான் - (அஸக்தனான) நான், ஆரைக்கொண்டு- (புருஷார்த்தஸூகராயிருப்பார்)மற்றாரைக்கொண்டு, எத்தை-எந்தப்புருஷார்த்தத்தை, அந்தோ - ஐயோ! (சாதிப்பேன்—); எனதுஎன்பதுஎன் - என்னதென்கைக்கொரு கர ணைகளில்லை; யான்என்பதுஎன் - நானென்கைக்குஒரு ஸ்வதந்தரானைகர்த்தாவில்லை. இனிவேறுண்டோவென்று கருத்து. ‘ஆரைக்கொண்டெத்தை’ என்கிற விருதோக்தி யிலே விஷண்ணராகிறார். “இருப்புண்டநீர்போல் என்னுத்தமாவை முற்றப்பருகினான்” என்கிறபடியே நீ பூர்ணமாகப் பரம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக உன்ஹோ^{ரீ}யதையை எனக்குப் பரகாசிப்பித்தாபென்னவமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷணை நீ உபேக்ஷித்தால் என்கார்யம் நான் செய்யவோ? சிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கவினின்றும் அகற்றி உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்தபுதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டியெதொடங்கி இவ்வளவும்வர என்னைப் புரு ரநிறத்தின நீஎன்னுதல்; ஸர்வரக்ஷணை நீ யென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம் போக்குகையிலே அய^{ரீ}யவஸித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை யுபேக்ஷித்தால்.[பின்னை யானாரைக்கொண்டெத்தை]- ஸர்வஸக்தியானநீ அநா டரித்தபின்பு அஸக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறதது - புருஷார்த்தம்பெறுவது ஒரு பரமசேதநனாலே, அசேதந க்ரியாகலாபாஹுகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. “க்ருஷ்டாயபூஷணநாத தி”’. [அந்தோ] - “காடுகெஃஸாரணவ்ஜ” என்றஉனக்கு நான் உபதேசரிக்க வேண்டுவதே! [எனதுஎன்பதென் யான்என்பதென்] - பேறு உம்மதானால் ஸாயநம் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன;—எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று

உண்டென்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருயக்ஸ்த்திதி யோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்த முண்டோ? ஸரீராக்ஷணம் ஸரீரிபையொழியச் செய்வாருண்டோ? [தீரவிரும்பு இத் யாதி] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்புண்ட நீரானது காற்றவொண்ணாகாப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையமூலிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய சிரதிஸய லோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாப். முன்பு நீஉன் லோக்யதையைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் பெறுகைக்கன்றி என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாயய்த்தத்தனை யிறேயென்னுதல்; காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்தீரும்படி உன்னை மூலிக்க எனக்குப்பண்டு சிரதிஸய லோமீயனான வனை! என்னுதல்.

௭௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி இவ்வளவுமீவரப் புதூரநிறுத்தின நீயென்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனான நீ என்னுதல். [என்னை] - அஜ்ஞாநஅஸக்திகளுக்கெல் லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநஸக்திகளால் பரிபூர்ணனான நீ. அக்கரையேறமாட்டாதா னெருவனை யமுக்கிறுப்போலேயிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுமின் றிக்கேயிருப்ப தோருத்தன், கண்ணும் காலுமடையனாயிருப்பதோருத்தன்: ஆருக்குஆர் வழிகாட்டுவோரென்கிறது; “**நெநவகிணி துரொக்ஷனெ ப்ருத்யுக்ஷொலிநக ஸுலிஷ**” (நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தேப்ரத்யக்ஷொஸிநகஸ்யசித்) என்னும்படியே. [நீ]- * ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர்குழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கவற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால். [பின்னையான் ஆரைக்கொண்டேத்தை]-ஸர்வஸக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, அஸக்தனான நான் எந்தவுப்பாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்

அஞ்சாம்பாட்டு.—போரவிட்டிட்டு இத்தாதி. “போரவிட்டிட்டு என்னைநீ” என்று தொடங்கி “யானென்பதென்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷக இத்தாதி.

“போரவிட்டிட்டு” என்று-முழுச்சொல்லு; ‘உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. “என்னை” என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், அநந்யகதியான என்னை என்றத்தால் பலிதமாதல் - அஜ் ஞாந இத்தாதி. “ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி” என்றவாக்பலிவரணம் - ஜ்ஞாநஸக்திகளால் இத்தாதி. “புறம்போக்கவற்றால்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கீழ்க்கெல்லாம் லாவம் - அக்கரையேற இத் யாதி. ஜ்ஞாநஸக்திகளுண்டானால் உமக்குச்செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன - கண் ணும்காலும் இத்தாதி. அவன்அப்படி ஜ்ஞாநாஹிபூர்ணனாயிருக்குமோவென்ன-நைவகிஞ்சித் இத் யாதி. ஜிதந்தாயாம், “**நெநவகிணி துரொக்ஷனெ ப்ருத்யுக்ஷொலிநகஸுலிஷ**। **நெநவ கிணிஷுலிஷுநெநவலிஷுலிகஸுலிஷ**”- “**நெ - கிணி துரொக்ஷ - ந**” உனக் குச் சற்றும் மறைந்திருப்பதில்லை; எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல வடிவை யுடையவனென்கை; “**கஸுலுலிஷ - ப்ருத்யுக்ஷொலி**” - நீயொருவர்க்கும் ஸாக்ஷாத் கரிக்க நிற்கிறாயல்ல; உலபத்தாலும் மலித்தது, நீயறியாததொன்றுமில்லை; நான் அறிவதொன்று மில்லையென்றபடி. “ஸர்வரக்ஷகனான நீ” என்றதின் விவரணம் - ஆள்பார்த்து இத்தாதி வாக்ய த்வயம். விவரணம் - என்கார்யம் இத்தாதி. எத்தைக்கொண்டென்னுதே, “ஆரைக்கொண்டு”

பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்யம் பெறுவது ஒருசேதநாலே, அசேதநக்ரியா கலாபாதிகளாலன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] - “**ஜாமேகம்ஸரணம் வுஜ**” (மாமேகம்ஸரணம்வ்ரஜ) என்றவுளுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்வேதே! [எனது என்பதென் யான்என்பதென்] - முடிந்தேனிறே என்கிறார். †(நானேமுடிந்தேன், இனிக் கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அம^௧நிலந்தப்தமானஇரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிஸ்சேஷமாக லுஜிக்குமாபோலே, என்னுத்தமவஸ்துவைச் சமைய லுஜிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதிசயலோக்யதையைக்காட்டி என்னையகப் படுத்தினாய். [என்னருயிரையாரப்பருக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தேன்; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே. உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விஹத்தி வ்யத்யம்; என்னருயிரானது உன்னையாரப்பருகவேன்னவுமாம்; அப்போது, காய்ந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே, என்னருயிரானது என் ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைலுஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிசயலோக்யனான வனே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம்:—[எனதென்பதென்யானென்பதென்]-பேறுஉம் மதானுஸாயநமும்உம்முடையதலே யிலே யாகவேண்டாவோவேன்ன,—எனக்குப்பரிகர மாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யமாயிருப்ப தோரு நானுண்டோ? ஸரீரரக்ஷணம் ஸரீரியை யொழியச் செய்வாருண்டோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

எனக்குஆராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமைமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்
புனக்காயாநிறத்தபுண்டரீகக்கண்ணசெங்கனிவாய்
உனக்கேற்குங்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என்அன்பேயோ.

என்கிறதென்? என்ன - ஆரைக்கொண்டென்கிறது இத்யாதி. “அந்தோ!” என்றதுக்கு லாவம் - மாமேகம் இத்யாதி. “பேறுஉம்மதானுஸ ஸாயநமும் உம்முடைய தலையிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன - ‘எனதென்பதென் - யானென்பதென்’ - எனக்குப்பரிகரமாயிருப்பதென்று. உன் டென்பதோர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யனா யிருப்பானொருநானுண்டோ? ஸரீரரக்ஷ ணம் ஸரீரியை யொழியச்செய்வாருண்டோ?” என்று இவ்வளவும்-“எனதென்பதென் யானென்ப தென்” என்றதுக்கர்த்தமாக விவகித்து, அத்தால் பலிதம்-முடிந்தேனிறே என்று. “என்னதென் கிறதெது, நானென்கிறதெது, என்னதென்கைக்கொரு பரிகரமில்லை, யானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்த்ரான கர்த்தா இல்லை என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். “இரும்பு - தீர - நீர் - உண்டதுபோல” என்றவயிப்பது. தீர - காய்ச்சல்தீர. “எனக்காராவமுதானு” என்னுமளவுக்கும் லாவம் - என்விடாய் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - உனக்காக இத்யாதி. விஹத்திவ்யத்யய மென்றது - “ஆருயிரை” என்றத்திதியையை “ஆருயிர்” என்று ப்ராயஸமயாக்கியென்றபடி. அப் போது என்றது - இந்தபகஷத்தில் ஸப்தநிர்வாஹமென்றபடி. முந்தினபகஷத்தில், இரும்பு எம்பெருமானுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; இரண்டாம்பகஷத்தில், ஆழ்வார்க்கு த்ருஷ்டாந்தம், ‘தீர இரும்புண்ட’ என்றுதொடங்கி, ‘எனக்காராவமுதானவனே - போரவிட்டிட்டு’ என்று தொடங்கி, ‘எனதென்பதென் யானென்பதென் - அந்தோ’இத்யந்வய: ‘எத்தை’ என்றவநந்தரம், ‘சாதிப் பது’ என்றதயாஹார்யம்.

(ரு)

† குண்டலிதம் ப்ரகசித்தமென்கிறார்கள்.

ஆ.— (எனக்காராவமுதாய்,) - ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகுணங்களினாலும் உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு ஹோக்யமாஹம்போலே எனக்கு ஹோக்யமாயிருந்துவைத்த, அத்தனை உயயன்றியே என்னுடைய பரக்ருதியையும் என்னுடைய ஆத்மாவையும் நிரவயிகமான அலிசிவேஸத்தோடே லுஜித்தருளினரீ, பிரானே! என்னைப் பொகடாதே கொள்ளா யென்கிறார்.

ஒ.— ஆறம்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் பக்கல்போலே என்பக்கல் அது யலிநிவிஷ்டனாய் என்பரக்ருதியிலுங்கூட அத்யாதரத்தைப்பண்ணி என்னை லுஜித்தரீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - நிரதிஸயஹோக்யனாய் ஹேயமான என்னுடைய பரக்ருதியையும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும்ஒக்க ஹ்ருதயத்துக்கு அமை யாமை நிரந்தரமாக லுஜித்தாய். இனி இத்தைவிடாதே விஷயீகரியாய், எம்பெருமான் கருத்தாலே 'இன்னுயிர்' என்றதாகவுமாம். [புனக்காயா நிறத்தவென்று மேலுக்கு] - தன்னிலத்திலேசின்ற காயம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடைபையாய்ப் புண்டரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடையயான உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹிபாய்வைத்து என்பக்கலிலே அலிசிவிஷ்டனானவனே!

ப.— அந்தரம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியாஹம்போலே என்பக்கலிலும் நிரதிஸய ப்ரணயத்தையுடைய ரீ, உன்ஹோக்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்து † லுஜிப்பித்தாய்: இனி முழுக்க நிரஹித்துவிடவேணு மென்கிறார்.

புனக்காயா - தன்னிலத்திலலர்ந்த காயம்பூப்போன்ற, நிறத்த - நிறத்தையுடையயாய், புண்டரீகம் - புண்டரீகம் போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்ணையும், செங்கனிலாய் - சிவந்ததிருப்பவளத்தையுமுடைய, உனக்குவற்கும் - உனக்கு அநுருபமான, கோலம் - வடிவையுடையளாய், மலர் - பூவிற்பிறப்பாலே நிரதிஸயஹோக்ய லுஜிதையாய், பாங்குக்கு - ஸ்திரீத்வாஹ்ருபமான ஆத்மகுணத்தையுடைய லக்ஷமிக்கு, அன்பா - அன்பையுடையயாய், என்னன்பேயோ - என்னன்புதாஹ்ருவடியாயிருக்கிறவனே! எனக்கு, ஆராவமுதாய்-நிரதிஸயஹோக்யனாய், எனதுஆவியை-(ஹேயமான) என்னுடைய பரக்ருதியையும், இன்னுயிரை - விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும், மனக்கு - ஹ்ருதயத்துக்கு, ஆராமம் - த்ருப்திபிறவாதபடிவிரும்பி, மன்னி - நிரந்தரமாக, உண்டிட்டாய் - லுஜித்தாய்; இனி - இனித்தொடங்கி, உண்டொழியாய் - ரீகுறையும் † லுஜிப்பித்தே விடவேணும் ஈஸ்வரனுக்கு நிருபாயிகஹோக்யத்ருதவழும் சேதநனுக்கு ஹோக்யத்வமுமிறே ஸ்வாஹாவிசம்; அதினுடைய அநுஹ்வஜித ப்ரீதியாலே வருகிற பர்யவஸாநமிதே சேதநஹோக்யத்ருதவழும், ஈஸ்வரஹோக்யத்வவழும். ஆகையிறே, 'சுஹ ரீநுஜ' என்று - ஸ்வரூபத்தை நிர்த்தேசித்து, 'சுநுஜீஷ்ட' என்று-இவனுடைய ஹோக்யத்வத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஹோக்யத்ருதத்தையும்சொல்லி, 'சுஜி' என்று - சைதந்ய ப்ரயுக்தமான பர்யவஸாதத்தாலே சேதநஹோக்யத்ருதத்தையும் சொல்லி முடித்தது.

இ.— ஆறம்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பண்ணும் அலிநிவேஸத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னை லுஜித்த ரீ, என்னை உபேக்ஷியாதே சடக்கென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

† லுஜித்தாய், லுஜித்தே என்றிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

[எனக்கு ஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாற்றிற்கே ஸதா ஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுலவிக்கும் உன்னை, ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, காமுகர் அலிமத விஷயத்தில் அழுக்கைவிரும்புமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான் ஆக்மாவைவிரும்பினாய். 'இன்னுயிர்' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்னு மாபோலே பென்னுதல்; அவன் தலைபாடீஸ் சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமை] - மனஸ்ஸுக்கு ஆராமம். மனக்கு-மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னிடண்டாய்]-விரும்பி நிரந்தரமாக ஹஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கார்யத்தை நடுவே குறைகிடக்கவிடாதேவிஷயிகரித்தேவிடாய். நீ ஆரம்பித்தகார்யத்திலே குறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புதுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானென்று செய்கைக்கு? [புனக்காயா இப்பாடி] - முன்பு நீமேல்விழுந்தது உனக்கு ஒரு குறையுண்டாயோ? ஸ்ரீயானவன் தான் மேல்விழும் வடிவையுடையையாய்வைத்தன்றேற என்பக்கலிலே அலிநிலேபித்தது. தன்னிலத்தில் காயாப்போலேயாப்த்து வடிவிரும்பது. வாத்தஸல்யாநுதவாஷியாய்த்து கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்ததாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விரும்பும் துறைகளிறையிவை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸாமை அழகை உடையவளாய்ப் புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற் போலேபிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்ரீமய னாவனே! பிராட்டியழகு நாவால் துறைக்கவொண்ணாமையாலே 'உனக்கேற்கும்கோலம்' என்கிறார். [என் அன்பேபோ] - அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார். இங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி இருந்தானென்கிறார். [உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்] - முன்பு இப்படி தலையாலேசுமந்துவைத்து உபேக்ஷித்தால் பொறுக்கப்போமோ!

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்தயந்தாலினிலிஷ்டனாய், என்பர்க்குதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்தயாஈரத்தைப் பண்ணி ஹஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயிகரித்தருளா யென்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, †(ஸதாஸேவ்யமாய்) நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுலவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அலிமதவிஷயத்தில் அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - ஹவடிவிப்பராயத்தாலே தவதவநாறுகிறபடி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்னுமாபோலே, ப்ரக்குதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்று சொல்லு

ஆறும்பாட்டு.—எனக்காராவமுதுஇத்யாதி. 'கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா என்னெபே - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமைமன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்', என்றவற்றைக் கடக்கித்தவதாரிகை - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

"எனக்கு" என்றதுக்கு ஹவம் - தேவஜாதி. இத்யாதி. "ஆவியை" என்னுதே "எனது" என்றதுக்கு ஹவம் - என்னதென்னும் இத்யாதி. "இன்னுயிர்" என்று தம்மை ஸ்லா கிக்கலாமோ? என்ன, த்வேதாஹவம் - ஹவதவிப்பராயத்தாலே இத்யாதிகாக்யத்தவயமும், தவதவ நாறுகையாவது - மிகவும் தபோமய்யியாயிருக்கை. அதாவது - பாரதந்த்யமந்யுயாய் ஸ்லாக்யமா.

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிர மென்கிறார்கள்.

கிராகவுமாம். [மனக்காராமைஇத்யாதி] - (மனக்கு) மநஸ்ஸுக்கு. [ஆராமை] - அமையாமை. [மன்னியுண்டிட்டாய்] - நிரந்தரமாக ஹுஜித்தாய் - [இனியுண்டொழியாய்]-நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயீகரித்து விடாய். †(நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ?) நீ இவ்வளவுபுகுரிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னைவேண்டிக்கொள்ளவேணுமோ? இவருடைய அம்ருதத்துக்கு ஹோக்த்ருத்வம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்மாவையும் இதீனுடைய ஸரீரத்தையும் விரும்புக உனக்குச் சேருமோ? நீயுந் தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] - தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. [புண்டரீகக்கண்] - வாத்ஸல்யம்ருதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [சேங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டிலிரும்பும் துறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா தாமரை பூத்துக் கனியப்பழுத்தாற்போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது. [உனக்கேற்கும்]- இவனோபாதி வாசா விமர்த்திக்கைக்கும் பொறுத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்ரித்தனவனே! உனக்கேற்கும் கோலமென்று - அவ்வழகையிங்கே யதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதிதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] - அவள்பக்க லன்பென்று தோற்றியிராகின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனென்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை;

யிருக்கை. “கலபெநுஸாதுஸாஸிஸுக்வலஸாநுவாலுநாசு” என்றவிடத்திலே பாரசந்தர்யமிதே தபஸ்ஸென்றது. அமையாமை - த்ருப்திபிதவாமல். உண்டிட்டாய் - உண்டாய். இனி உண்டொழியாய் - இனி விஷயீகரித்துவிடாய். இத்தால் ஹாவம் - நீயிவ்வளவு இத்யாதி. “உண்டிட்டாய்” என்றதைப்பற்ற - உன்காரியத்துக்கு இத்யாதி. ஆராவமுதானவனை - “உண்டிட்டாய்” என்கையாலே ஹாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - இவ்வாத்மாவையும் இத்யாதி. நீயுகந்தார்க்குச் சேருமோ-ஹேயனான என்னை விரும்புக நீயுகந்தவிஷயமான பிராட்டிக்குச் சேருமோவென்றபடி. “புனக்காயா” இத்யாதியை “உனக்கேற்கும்” இத்யாதியோடேகூட்டி ஹாவம் - பிராட்டி விரும்பும் இத்யாதி. உத்தரேக்ஷிக்கிறார்-புனக்காயா இத்யாதி. அவனவயவங்களைப்போலே இவளுடைய விக்ரஹாதிகளை வர்ணியாமல், “உனக்கேற்கும்” என்றதால் பலித்தஹாவம்-இவனோபாதி இத்யாதி. வாசாவிமர்த்திக்கைக்கும் பொறுதவென்றது - “வாஜாஸுஹுடி” இத்யாதியைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. வடிந்து - வடிக்கட்டி. வகுத்தாற்போலே - ஆக்ருதியாக்கிறப்போலே. ‘இவனோபாதி’ இத்யாதிவாக்யத்தோடே உனக்கேற்கும் இத்யாதிவாக்யத்துக்குச் சேர்த்தி. அவ்வழகு என்றது - “புனக்காயா” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. அதிதேசிக்கிறார் - ஏறிடுகிறார். அதிதேசிப்பது ஸர்வதா ஸம்யமுண்டானவிடத்திலேயன்றோ, காளமேக நிஃஸ்யாமமான நிறம் முதலானவற்றை * ஹிரண்யவர்ணையான இவளிடத்திலே யதிதேசிக்கக் கூடுமோவென்ன - ந்யாயாதிதேசம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதிதேசம் பண்ணுகிறதன்று. அவளைப்போலே இவளும் அழகுடையவளென்கிறதென்றபடி. ஸ்வரூபாதிதேசமென்றும், ந்யாயாதிதேசமென்றும் இரண்டு. ஸ்வரூபாதிதேசமாவது - ஸர்வதாஸாம்யம் கொள்ளுகை; ந்யாயாதிதேசமாவது - அதுபோலே இதுவும் ஸ்லாக்யமாயிருக்குமென்கை. “அன்பா” என்றதே “என்னன்பே” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவள்பக்கல் இத்யாதி. அன்பென்று - அன்பையுடையவனென்று. அன்புதானாகச்சொல்லுவானென்னென்ன-ஜ்ஞாநாவை இத்யாதி. இதுக்குப் பரமணம் -

ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னுமாபோலே. “தஜ்ஞணஸாரகவாது தஜ்ஞவஜெஸு?”
(தத்தஞணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஸு). (க)

ஏழாம் பாட்டு.

கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ
நீலவரை இரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப
கோலவராகமோன்றாய் நீலம்கோட்டிடைக்கோண்டெந்தாய்!
நீலக்கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ.

ஆ.—(கோலமலர்ப்பாவைக்கு.) - பெரியபிராட்டி பக்கலிலும் ஸ்ரீஹிமிப் பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு என்னை ஹித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் பெரியபிராட்டியார்பரிக்காஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்கந்யான ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்கலை ஷித்தருளினும்போலேயும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்கலைஷித் தருளினும்போலேயும் ஸம்ஸாரார்ணவமக்கநான என்னையெடுத்து என்னோடே ஸம்ஸ்கலைஷித்தருளினும்; என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பேயோ] - பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்காஹமான என்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணினவனே! [நீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப] - ஓர் அஞ்சனகிரி இரண்டு பிறைகைக் கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. நீலக்கடலென்று - கடைந்தருளுகிற எம் பெருமானுடைய திருநிறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதரகூதகை உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

கோலம்-வடிவழகையும், மலர் - லோக்யதையைமுழுடையளான, பாவைக்கு - பிராட்டிக்கு, அன்பாகிய - உகப்பாவைத்தாலே, என் - என்பக்கலிலும், அன்பேயோ - அதிப்ராவண்யத்தையுடையாய், (“ஸஜீ-திதொநீலவாவலொஹிமாநு” என்கிற படியே), நீலவரை - நீலரத்தகிரியானது, இரண்டுபிறை - இரண்டுபிறையை, கவ்வி - நிமிர்ந்ததுஒப்ப - எழுந்திருந்தாற்போலே, கோலம் - விலகூணமான வடிவழகையுடைய தாய், ஒன்று - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, வராகமாய் - மஹாவராஹமாய், நீலம் - பூமியை, (ப்ரளயத்திலேபுக்கு முழுகியெடுத்து), கோட்டிடைக்கொண்ட - திருவெயிறு

தத்தண இதி. “தஜ்ஞணஸாரகவாது தஜ்ஞவஜெஸு:ப்ராஜ்வஸு” இதுஸாரீரகமீமாம் ஸாயாம். துஸப்தஸ்சோத்யம் வ்யாவர்த்தயதி. தத்தஞணஸாரத்வாத் - விஜ்ஞாநஞணஸாரத்வாத், ஆத்மநஸ்தத்வ்யபதேஸு, † விஜ்ஞாநமிதிவ்யபதேஸு: ப்ராஜ்ஞவத்-யதா “ஸத்யஜ்ஞாநஜீநனா ஸஹ” இதி விபஸ்சித: ப்ராஜ்ஞவ்ய ஜ்ஞாநஸப்தேந வ்யபதேஸு: தத்வதித்யர்த்த: உத்தாராத் தத்தை யநுஸந்தித்துப் பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது அந்வயம். ‘இனி யுண்டொழியாய்’ என்று கரியை.

நிலைவைத்த அபஹந்தாலே, எந்தாய் - (என்னை, ஸம்ஸாரத்தில் சின்றும் எடுக்கு மாகாரத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கும்) ஸ்வாமியாய், நீலம் - (உன்வடிவின் நிழலீட்டாலே) நீல மான, கடல் - கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து அருந்தொழில்செய்து ஆழ்ந்தரைநகித் தவனே! உன்னை - (இப்படிபுருஷகாரபூர்வகமாக எனக்குரல்லையாய் என்னைநகிக்குமவ னுன) உன்னை, பெற்று - லஹத்துவைத்து, இனி - கைபுகுந்தபின்பு, போக்குவனே - நழுவவிடுவேனோ? நீலக்கடலென்று - நீலரத்தத்தையுடைய கடலென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்கையான் ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டியை பெடுத்து அவளோடே கலந்தாற்போலேயும் கடலைக்கடைந்து பிராட்டியோடே ஸப்ர லேஷித்தாற்போலேயும் பிராட்டி பரிக்ரஹமான என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனித்தப்பயிடுவேனோ என்கிறார்.

[கோலமலர் இத்யாஹி] - பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிரயத்தாலே அந்தஸ்நே ஹமே ஹேதுவாக அவன்பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனுனவனே! “சரமஹஸ்யிலே இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை அஹஸ்யத்தின்படியிருந்தபடி கண்டதே!” என்று சீயரைக்குறித்து ஹட்டர் அருளிச்செய்தார். ப்ராதிகூல்பத்தைக் கணக்கப்பண்ணினாற்பக்கலிலும் நாலடிவாநின்றதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷணம் ஸப்ரவான் என்னுமிடம், காகவிலீஷ்ணுகள்பக்கலிலே கண்டதிறே; “க்யவயாவயபுவாயபு” என்றும், “நக்யஜெயபு” என்றும் அவ்வளவன்றிக்கே தனிபிருப்பிலே தர்ஜநஹர்த்ஸ நாஹிகளாலே நலிந்த ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலே திருவடிஎதிர்க்க, “கூகூவெயு” “காயபு க்ரூணகாபெபுணநகூபிநாவாராயுதி” என்றும் நீர்மையிறே பிராட்டி நீர்மை.

[நீலவரையித்யாஹி] - “ததஸூகூதிவ்யு. நீலவாவவொகிஹாநு”: ஓர்அஞ்ஜனகிரி இரண்டு பிறையைக்கல்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே, பிறையில் மறுவோபாதிரயத் துத் திருவெயிற்றிற்கிடந்த ஹிமி. [கோலவராகம்] - *மாசடம்பில் நீர்வாராநின்ற நிலை யிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து: “பாசினூர்த்துக்கிடந்தபார்மகட்டு” என் கிறபடியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவராகில் ப்ரணயித் வத்துக்கு நமஸ்காரமாயித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவைப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வராஹஸஜாதீப மாத்ரமென்னுதல், த்ரை லோக்யத்தையும் கண்டசறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்த்தபடியாலே அத்தனீதீயமென்னு தல். [நிலக்கோட்டிடைக் கொண்டஎந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட ஹிமிபை அண்ட ஷித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ண வங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நீலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லலிக்கைக் காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷ்யிகளையும் பொகநிகையால்வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்தத் தைச்சொல்லிற்றுய் தத்ப்ரகாமான ரத்நாகாமென்னுதல். உன்னைப்பெற்று இனிப் போக்குவனோ? ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணி என்னைக் கிட்டினபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீக்ருஷ்பண்ண, மலத் திலே அர்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விடக்ஷமனோ?

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்கரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்கையான பூநீல-மீப்பிராட்டியையேடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளிநாற்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளி நாற்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்கனான என்னை யேடுத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிவேனோ? என்கிறார்.

[சோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] - † (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நே ஹாதிஸயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணானவனே!) பட்டர் சரமஉஸையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - † “(ரஹஸ் யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யருஸ்யிப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குஸ்நேஹி யாகையாலே அவள் பரிக்கரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்றஅருஸந்திப்பது” என்று ‡ (சீயரைக்குறித்தருளிச் செய்தார்) “திருமா லென்னையாளுமால்” என்னுமடியே தம்முடைய அன்புக்கடி சோல்லுகிறார். அந்தஃபுர பரிசுரமன்றோ, என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நீலவரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்சநகிரி இரண்டுபிறையைக் கவ்வி நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதிடயாய்த்து திரு வெயிற்றிற்சிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - * மாசுடம்பில் நீர்வாரானின்றநிலையிறே இவர் க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; “பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்” என்கிறபடியே ப்ரணயிரி அழக்கோடேயிருக்கத் தாமான்படியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்கா ரமாயித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்

ஏழாம்பாட்டு.—கோலமலர் இத்தாதி. பூம்புத்தாணத்தையும் ஸமுத்ரமூர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறவருடைய லாவத்தை விசதிசிரியாகின்றனுகொண்டு, “உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - நான் பெரியபிராட்டியார் இத்தாதி.

வடிவமுடைய ஹோத்யதையையுமுடையான பிராட்டிக்கு அன்பானவத்தாலே என்பக்கலிலும் அதிப்ரவணயத்தை யுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். பிராட்டிபக்கல் ஸ்நே ஹாதிஸயத்தாலே அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணயிருக்குமென்னுமனுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்தாதி. த்வயத்தோடே என்றது - த்வயார்த்தத்தோடேயென்றபடி. அரு ஸந்யிக்கும் ப்ரகாரமெதென்ன-பெரியபிராட்டியார்க்கு இத்தாதி. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹி யானது தம்முடைய அன்புக்கடியோ? என்ன - திருமால் என்னை இத்தாதி. என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று வ்யாமோஹத்துக்கு அவள் பரிக்கரஹத்தை அடியாகச் சொன்னாற்போலே, இங்கும் அன்புக்கடியாக அத்தையே சொல்லுகிறொன்றபடி. விவரணம் - அந்தஃபுர இத்தாதி. “மால்” என்று - வ்யாமோஹம். தார்ஷ்டாந்திகத்தில் சொன்ன பூமிக்கு உபமாநாமம் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸப்தமேதென்ன - பிஷையில இத்தாதி. ஈஸ்வரன் பரி க்ரஹித்ததாகையாலே வந்தகோலமென்னுதல், ப்ரணயித்வகுணத்தால்வந்த கோலமென்னுதல்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மாசுடம்பில் இத்தாதி. இரண்டாவது - பாசிதூர்த்து இத் தாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. மாசுடம்பில் - அழுக்குடம்பில். பாசிதூர்த்து - பாசியடைத்து. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அவனழிவுக்கு இத்தாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகைக்கொண்ட வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை- ஆலத்தியெடுக்கை; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. “ஒன்றாய்” என்றதுக்கு,

† குண்டலிதமிரண்டும் இருபத்தநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகசித்தமென்கிறார்கள்.

றாய்] - வராஹஸஜாதீயமாத்ர மேன்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்ணெழியிட்டாற் போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமேன்னுதல் [நிலங்கோட்டிடைக்கோண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயங்கோண்டபூமியை அண்டவித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கோண்டு உலிரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கோண்ட என்னை யேடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடைந்தாய்]-பிராட்டியை லலிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக் கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷ்டிகளையும் போகுகையால் வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்தத்தைச்சோல்விறறாய், தத்ப்ரசுரமான ரத்நாகரமேன்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லலிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிவேனோ? நீ க்ருஷிபண்ணின மலத்திலே யங்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விட சுஃமனோ?

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ? உன்னைஎன்தனிப்பேருயிரை
உற்றஇருவினையாய் உயிராய்ப்பயனாயவையாய்
முற்றஇம்மவுலகும் பேருந்துருய்த்துற்றில்புக்கு
முற்றக்கரந்தோளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ!

ஆ.—(பெற்றுஇனி.) - புண்யபாபரூபகர்ம தத்மலலோகத்தருசேதந கர்ம மலலோமோபகரண ப்ரப்ருகி ஸர்வஜமுஹந்தராத்மலலுதனாய், ஸர்வஜமத்காரணமாய், ஸர்வவரத்தருஃயனாயிருக்கிற இருப்பையுங்கூட எனக்குக்காட்டித் தந்தருளி, எனக்கு யாரகனாயிருந்த உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனி என்று தொடங்கி] - அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்தாயாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களை யும் ஆத்மாத் தன்னையும் கர்மமலமானவற்றையும் இவையெல்லாமாகிற துர்ஜ்ஞேய

முந்தினது - அல்பத்திலே; இரண்டாவது - மஹத்த்வத்திலே, கண்ணெழியிட்டாற்போலே - மறைத்தாற்போலே, விம்மவளர்ந்த - அதிகமாக வளர்ந்த. 'ப்ரளயார்ணவமக்கையான' - இத்யாத் யவதாரிகாவாக்யத்திற் சொன்ன லாவத்தை இங்கே விசதீகரிக்கிறார் - ப்ரளயங்கோண்ட இத்யாதி. 'திருப்பாற்கடலையன்றோ' கடைந்தது? "நீலக்கடல்" என்கிறதென்? என்ன, -த்ரேதா பரி ஹரிக்கிறார் - கடைகிறவனுடைய இத்யாதி. "எந்தாய்" என்றத்தை - "நீலக்கடல்கடைந்த - எந்தாய்" என்று மேலிற்பத்தத்திலும் கூட்டி லாவம் - ஸ்ரீபூமி இத்யாதி. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்றதுக்கு லாவம் - நீ க்ருஷி இத்யாதி.

(எ)

ஸ்வலாவமான த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி அந்த தூர்ஜீஞரூப ஸ்வலாவமான ஜமத்தினுள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி சின்றாய். [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முதலிலே இச்சையுமின்றிக்கேபிருக்க உன்பக்கலிலே ஒளர்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே!

ப - அந்தரம், ஈரவமுமனும்படி ஸர்வந்தராத்மாவாய் எனக்கு யாகனான உன்னைப் பெற்றவைத்துக் கைவிடுவேனோவென்கிறார்.

உற்ற, + இருவினையுப் - இரண்டுவகைப்பட்ட புண்யபாபநூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், உயிரையுப் - (கர்மவஸ்யனான ஆத்மாவுக்கு) சிவந்ராவாய், அவையாய்ப் பயன் ஆயவையு - அந்தக் கர்மங்களாலுண்டானஸுஷுஷுஷங்களுக்கு ப்ரஹ்மாவாய்க் கொண்டு, இம்மூவுலகும்-இந்தஜகத்தரயம், முற்ற-எல்லாமாகிற, பெருந்தூறு ஆய்-பெரிய தூற்றை ப்ரகாரமாகவுடையாய், தூற்றிற்புக்கு - (கர்மசிபந்தநமாக ப்ரவேஸித்தார்க்கு) புறப்படவழியில்லாதபெருந்தூற்றிலே (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வதந்த்ராய்)ப்ரவேசித்து, முற்றக்கார்து-ஒருப்ரகாரத்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி, ஒளித்தாய்-ஸூக்ச்ம லூக்தனாய்க்கொண்டுமறைந்து சிந்தாமனாய், என்-எனக்கு(உன்னைக்கிடிகைக்கு), முதல் தனிவித்தேயோ-ப்ரஹ்மஸூக்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனே! உன்னை - (எனக்குதிருபமாய் அபரிசிந்ரமான ப்ராணலூக்தனாயிருக்கிற) உன்னை, பெற்று - கைபுத்ராப்பெற்று வைத்து, இனி - உன்னைவிடில் மடியும்படியான அவஸ்கை பிறந்தபின்பு, போக்குவனோ - விடவிரகுண்டோ? 'ஓ' என்கிற அசை - 'விடில்செய்வதென்?' என்கிற விஷா உத்தைக் காட்டுகிறது.

இ. - எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் தூர்ஜீஞரூபான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனிப் போக்குவனோ இத்தயா] - ஓர்அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த் தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? ஸமஸ்தகல்யாண முனாத்தகனாய் எனக்கு ஸத்தாவேஹதுவான உன்னைப் பெற்றுவைத்து நான் விடுவேனோ? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறவனை விடுவேனோ என்கிறதற்கு வேறு - தன்னைப்பொழிய ஜீவிக்கமாட்டாமை தோற்றலிந்ந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னுமத்தாலே, இத்தலையில் *நத்யஜேயமிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - "உன்னை" என்றதின் வ்யாக்யாநம்: உபமானரஹிகனாய், விஹ்வாய், எனக்கு யாகனாயிருக்கிறவனை. சேதநநிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருவினையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்யபாபங்களுக்கு நியாமகனாய், [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு நியாமகனாய். [பயனவையாய்] - அந்தப் புண்யபாபங்களுடைய ஹலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்ற இம்மூவுலகும் இத்தயா] - இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமென்கிற தூற்றை உண்டாக்கி, பெருந்தூற்றென்கிறது - தூர்ஜீஞரூப ஸ்வலாவமுண்டாகையாலே, இந்தலோகத்தின்உள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து தூர்ஜீஞரூப ஸ்வலாவனாயிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படியிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அத்விதீயமான மூலஸூக்ருதத்துக்கு உத்பாடகனாய் உன்பக்கலிலே ஒளர்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை ப்ரஹ்மஸூக்ருதத்துக்கும் உத்பாடகனாய்க்கொண்டு வந்து தாப்பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனோ?

†. இங்கு க்ரந்தபாதமேற் பட்டிருக்கின்றது.

௪௮.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த துர்ஜஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை யென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறதே? அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்த எனக்கு மிகவும் யாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] - உன்னை நியாயியோ? [என் தனிப்பேருயிரை] - † (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்குயாரகனாயிருக்கிறவனை)- “வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்” என்றிருக்கிற ஆத்மாவின்னவோ? “உன்னை” என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். ‘உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ’ என்கிற படியே - ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. “பெற்றினிப்போக்குவனோ” என்கிறது - இதர லாஹங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; “என்தனிப்பேருயிரை” என்கிறது-தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்ற இருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தே னாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே கிடக்கிற புண்யபாபரூபகர் மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [உயிராய்] - அநுஷ்டாத்தாதான் உன்னயினமன்றாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்டாத்தாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பயனாய்வையாய்] - கர்மமலம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? அக்கர்மமலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றவீம்முவுலகும் பெருந்தூறாய்] - † (இவையெல் லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரந்தான் உன்னை யொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது - ஸம் ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்கும்என்று. ‡ (அதாவது - துர்ஜஞேயஸ்வஹாவமாயிருக்கை.) [தூறாய்]-ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு]- இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கரந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றோ விட

எட்டாம்பாட்டு.—பெற்றினி இத்யாதி. “முற்றக்கரந்தொளித்தாய் - பெற்றினிப் போக்குவனோ” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்த இத்யாதி.

“உன்னை” என்று - விஸக்ஷணனான வுன்னையென்னுதல். துர்ஜஞேயனானவன்னை யென்னுதல்; முந்தினத்தைக் காட்டுகிறார் - ஓர்அச்சில்லா இத்யாதி. இரண்டாவது - மேலே ‘உன்னைநியாயியோ’ என்றதிலே கண்டுகொள்வது. அச்சில்லாக்காசு - முதனாயில்லாதகாசு. “உற்றவிரூவினையாய்” என்றுதொடங்கி “முதற்றனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரை - உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனிப்போக்குவனோ” என்று அந்வயமுடேகஜாவம் - அத்யந்தவிஸஜாதீய னாய் இத்யாதி. “பேருயிர்” என்றதாக்கு ஹவம் - வரில்போகடேன் இத்யாதி. ஆத்மாவுக்கும் ஆத் மாவென்றபடி. உபபாதிக்கிறது மேல் என்றது - “என்தனிப்பேருயிரை” என்றுதொடங்கி மேலென்றபடி. “தனி” என்றதாக்கு ஹவம் - உலகங்கட்கெல்லாம் இத்யாதி. இதரலாபங் களில் என்றது - த்விவிதமான ஐஸ்வர்ய லாஹத்தை. தம்மில் என்றது - கைவல்யத்திலென்றபடி. “உற்றவிரூவினையாய்” என்றதாக்கு ஹவம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. உற்ற - உற்றிருக்கிற. “உயிராய்” என்றதாக்கு ஹவம் - அநுஷ்டாத்தா இத்யாதி. இதுக்கு ஹவம் - கர்மமலம் இத் யாதி. பயனாய்வையாய் - அந்தப்பயனையென்றபடி. பயன் - பலம். அக்கர்மமலத்துக்கு - புண்ய பாபரூபகர்மத்தினுடைய அந்த பலத்துக்கென்றபடி. முற்றவுமான இம்முவுலகமென்கிற பெருந் தூற்றையுண்டாக்கி என்று ஸப்தார்த்தம். தூறாய் - தூற்றையுண்டாக்கி. “ஆய்” என்றது - ஆக்கி யென்றபடி. தாத்தர்யம் - த்யாஜ்யமான இத்யாதி. ஸம்ஸாரமென்றதே, “பெருந்தூறு” என்கிற தென்? என்ன - பெருந்தூறென்கிறது இத்யாதி. தூற்றில்புக்கு - ஸம்ஸாரத்திலேபுக்கு. முற்றக் கரந்து - எங்கும் வ்யாபித்து. ஒளித்தாய் - துர்ஜஞேய ஸ்வஹாவனாயிருந்தாயென்று ஸப்தார்த்தம்.

† குண்டலிதம் இருபத்தாலாராயின்னென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷித்தம்என்கிறார்கள்.

லாவது? [ஒளித்தாய்] - “யகோதூமவெடி” (யமாத்மாநவேத) என்கிறபடியே வ்யாப்யங்குளியாதபடி நின்றாய். கண்ணுக்குவிஷயமானாகில் பிழையேனோ? [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வேளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வேளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] - நான் ஓரடிவரநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரமமஸுக்குதமானவனே!

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமுவுலகாதிக்கெல்லாம்
முதல்தனிஉன்னையுன்னே எனேநாள்வந்துகூடுவன்நான்
முதல்தனிஅங்குமிங்கும் முழுமுற்றுவாழ்பாழாய்
முதல்தனிகுழந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவிலீயோ!

ஆ.—(முதல்தனி.) - நான் ஜமச்சாரனாயிருக்கிற விருப்பைக் கண்டராகில் இனி மற்றபிஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அதுவேபமையாது; நீ ஜமச்சாரனாயிருக்கிறவிருப்பன்றிய, இவற்றிருட்டு ஒருகலப்பின்றியே திருநாட்டிலே நீயாயிருக்குமிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஜமச்சாரனாயிருக்கிறிருப்பை உமக்குக் காட்டக்கண்டராகில் வேறு அபிஷிதமென்னென்னில்,—எனக்கு அத்தால் போராது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

[முதல்தனியென்று தொடங்கி] - முவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன்றொழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதானமாய் ஒப்பின்றிக்கே மூணவிஷயங்களால் பரிபூர்ணனான உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல்தனியென்று தொடங்கி]-மஹாபிஷிதங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்களெங்கும்முற்றும்வ்யாபித்துச்சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கிடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதித்தத்வத்துக்கு ஆத்மாவாய், தனக்கொப்பின்றிக்கே நியாமகமாய், ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களையுடைய பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்யமாயுள்ள ஆத்மத்தத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாவனே!

ப.—அநந்தரம், காரணகாரியோஹயாவஸ்த்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிகளாலே ப்ரபுநமாய், தத்வ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுணாதிகளையுடைய உன்னை என்று வந்து கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

இத்தால் ஹாவம் - கண்ணுக்கு இத்தாயி. “என்” என்றதுக்குஹாவம் - அல்லாதார்க்கு இத்தாயி. தனி - அத்விதீயமான, முதல்வித்துண்டு - ப்ரதமஸுக்ருதம், அதுக்குக்காரணமானவனே என்று ஸப்தார்த்தம். ‘உற்றவருவினையாய்’ என்று தொடங்கி, ‘முதல்தனிவித்தேயோ’ - எந்தனிப்பேருயிரான - உன்னை - பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ இத்தயந்வயி.

(ஆ)

† ‘யான்’ என்றும் பாடம்.

முழுமுவுலகு ஆதிக்குஎல்லாம் - ஆவிகல்பபூர்ணமான ஜமத்தரயம் முதலான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல் - ப்ரயாநமான சிமித்தகாரணமாய், தனிவித்தேயோ-(ஸஹகாரிசரபேக்ஷமாய்)அத்விதீயகாரணமான உபாபீநமாய், அங்கும்கூடும்-(கார்யஹுதமான ஜமத்தில்) அண்டாத்வஹிர்ஹுதமாயும் அந்தர்க்கதமாயுமிருக்கிற, முழுமுற்றறு - பூர்ணமான ஸமஸ்தபதார்யங்களையும் வ்யாபித்து, முதல்தனி-அத்விதீயகாரணமாய், வாழ் - (ஹோமமோக்ஷங்களுகிற) வாழ்ச்சிக்குவினையிலமான, பாழ்ஆய் - மூலப்ரக்ருதிக்கு நியாமகனாய், முதல்-(ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத நியந்த்ருத்வத்தாலே) ப்ரயாநமாய், தனி - (அசித்ஸ்வஹாவ வ்யாவ்ருத்தியாலே) நிருபமமாய், சூழ்ந்துஅகன்று - (யர்மஹுதஜ்ஞாநமுபத்தாலே)வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு, ஆழ்ந்துஉயர்ந்த-பத்துத்திக்கிலுமுண்டாய், முடிவிலீயோ - (நித்யமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு) நியந்தாவானவனே! முதல் - இப்படி ஸர்வப்ரயாநககக்கொண்டு, தனி - நிருபமமான, உன்னை -, உன்னை - (அந்தஜமபீகாரத்திலன்றியே அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுண விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டிருக்கிற) உன்னை, நான் - (ப்ராபித்தனுஹிக்கப்ரபஹுமைபாலே) பெருவிடாய்ப்பட்டிருக்கிற) நான், எனையான் - எந்நான், வந்துகூடுவன் - வந்துகூடக்கடவேன்?

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜமத்துக்கெல்லாம் ஸரீரியாயிருக்கிறஇருப்பைக்காட்டியருள்க் கண்டேன்;அத்தால்போராது;பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணனாயிருக்கிறஇருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனி இத்யாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமானவற்றுக்கெல்லாம் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! [முதல்]-சிமித்தகாரணம். [தனி]-ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாநகாரணம். [முதல் தனியுன்னை]-இதுக்கெல்லாம் ப்ரயாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருந்துள்ள உன்னை. [உன்னை] - ஜமத்தகாரணமாய் ப்ரயாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருக்குமளவன்றியே, நித்யவிஹுதியிலே அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஸமஸ்த கல்யாணமூனயுக்தனாய் நித்யஸூரிகள் அனுஹிக்கவிருக்கிற உன்னை. [எனையான் வந்துகூடுவன்] - என்றுவந்து கூடக்கடவேன்? அத்திரளில்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு யோக்யதையாலே. [முதல் தனியங்குமிங்கும் இத்யாதி] - ப்ரயாநமாய் உபமானரஹிதமாய் அங்கும்கூடும்மான மஹாபீஷன் முழுதிலும். [முற்ற] - எங்கும். [உறு]-உற்று. விகாரங்களுக்கெல்லாம் அத்விதீயமான காரணமாய் அவைதன்னை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை வினைத்துக்கொள்ளுகைக்கிடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதி தத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்யாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு நியாமகமாய் ப்ரயாநமாய் ஒப்பின்றிக்கே இவற்றையடையப் பத்துத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்து நித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு கிர்வாஹகனுவனே! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றறு வாழ்பாழாய்] - முழுமுவுலகாதிக் கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி சூழ்ந்தகன்றூழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக்கிற. [முதல்தனி உன்னை யுன்னையெனையான்வந்து கூடுவன்நான்] - கார்யகாரணையாவஸ்யமான சித்சித்துக்களுக்கு கிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அனுஹிப்பித்த இவ்வளவு போராது. அஸாபாரண விக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேஹவிஸேஷத்திலே யிருக்கும் இருப்பை அனுஹிக்கவேணு மென்றதாய்த்து.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “தாநிவவ டாணி தஹு வு” (தாநிஸர்வாணி தத்வபு) “யஸு தாநாநீரடி - யஸு வுயிவீரீரடி” (யஸ்யாத்மாஸாரீரம் - யஸ்யபுருதிவீரீரம்) “தஹு வு வெவஹ ரெஹ து” (தத்ஸர்வம்வஹ ரேஸ்தநு) என்னும்படியே - எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜமச்சீரனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித் தந்தோமிறே”. என்ன, — அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தர மில்லையாகி லன்றோ “அதுவேயமையும்” என்று ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமுவுலகாதிக்கெல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவேண்டுமபுக்கால் ரக்ஷியவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே ! முவுலகு தோடக்கமான ஒன்றெழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்]-ரிமித்த-காரணம். [தனி]-ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து]-உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்தயாதி] - ப்ரயாநனாய், ஒப்பின் ரிக்கே - குணவீஹுத்தயாதிகளால் பரிபூர்ணனாயிருந்த நீயான வுன்னை, என்று வந்து கூடுவன்? [எனெநாள்வந்துகூவேன்]-அவன்கோடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார் க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்: அஸாயாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்கும்மிங்கும் முழுமுற்றறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரயாநமாய், உபமானஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹாஜி கள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமோக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு லோமமோக்ஷங்களை வினைக்குமதாகை.

† (ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், “தாமிஸவராணிதபூவா” (தாமிஸர்வாணிதத்பூ) ‘யஸூராதாஸரீரட - யஸூவரயிஸரீரட’ (யஸ்யாத்மாஸரீரம்-யஸ்யபிருதிஸரீரம்) ‘தஸூவ-ஓவெஹரெஹுமூ’ (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு) என்னும்படியே - எங்கும்வந்துமுகங்காட்டலாம்படி ஜஸ்சரீரயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாராதரமில்லையாகிலன்றோ “அதுவேயமையும்” என்றறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப்பரிபூர்ணமாக இருக்கிற விருப்பையும் காணவேண்டுமென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—முதல்தனி இத்தாதி, “முதல்தனியங்குமிங்கும்”. என்று தொடங்கி, “முதல்தனியுள்ளைக்கண்டேன், உன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவனநான்” என்றவற்றைக் கடாக்கித் து, உத்தரப் பரையுத்தர ருபெணைவாரிகை - தாநிஸர்வாணி இத்தாதி. இப்பரமாணங்களுள் லாம் முதற்பாட்டிலே விதிதங்கள். காட்டித்தந்தோமீறயேன்னவென்றது-இப்பாட்டுத் தன்னைப் பற்ற. ஆகாராதரம் : அஸாதாரணவிக்ரஹம்.

வலிதம் - ரக்ஷிக்கவேண்டு இத்தயாதி. "பூவுலகாதி - முழுதிக்கு - எல்லாம்" என்ற வயப்பது. "தரிவத்காரணமுமானவனே" என்றதின விவரணம் - முதல் - நிமித்தகாரணம் இத்தயாதி. "ஒப்பின்றிக்கே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - குணவிபூத்தபாத்தகால இத்தயாதி, "உன்னை யுண்ணை" என்கிறவீழைக்கத்தம் - நியானவுண்ணையென்று. சேருவன் என்றோதே, "கூடுவன்" என்றதுக்கு லாவம் - அவன்கோடுத்த இத்தயாதி. கூடுகை - ஸம்ஸுலேவிக்கை, விவரணம் - அலா யாரண இத்தயாதி. அர்த்தாரதாராமதல். அங்குமிங்குமான - கார்யகாரணவஸ்த்துமான, "மஹாதாதி கம்" என்றவீதில், ஆதிஸுபத்ததாலே - அஹங்காராதி கார்யங்களைச்சொல்லுகிறதி. "முந்து உறு" என்ற பதவ்யத்தையும்கூட்டி அர்த்தம் - எங்குமோக்க வியாபித்துஎன்று. வாழ்பாயு - லோமமோக்ஷக்காரகிற வாழ்ச்சிக்கு விளையுமான மூலபரக்குதிக்கு ஆத்தமாவனவனேயென்று ஸுபார்த்தம்.

† சீயாரும் பதத்திற்கு இந்தக்குண்டலிதம் பாடம்இல்லை யென்றுதோன்றுகின்றது.
அடையவளைந்தானும்பதத்துக்குப்பாடம் உண்டு.

மத்திய ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவபெருந்தருள், புரஸ்சகருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் இத்யாதி. "முவுலகுதொடக்கமான வென்றொழியாமலெல்லாவற்றிற்கும்" என்று ஸாமான்யேச சொன்னத்தை இங்கே நன்றாக விவரிக்கிறார் - முவுலகென்கையாலே இத்யாதி. "தெருவொகூடுகித்துக்கூடுகெடுதுப்பவரிவடுதெ | ஜநஸுவஸுயாவதுதிவிவாகூதகதுபடி | கூதகாகூதபொடிபெயுகைமெயுகைகிவூதக : | மருநொஹவகிகூலாதெபொதுணுநவிநஸூதி". தத்ரைவ, "சுண்ணாநாணுஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராணியுதாநிவாராஹுஸாநாதயாதகுக்ஷாபிகௌபிஸதாநிவ ",இதித்விதியேம்ஸே (ஏ-உ ஈ9) 'மருதெஹாணஸ்' என்றிருக்கையாலே - 'இவ்வண்டங்களுக்குக்காரணமான' என்கிறார். ஆவரணங்களாவன - "வாரிவஹுநிலாகாபெஸ ஸ்தொஹதிதாதிநாவஹி: பூதம்ஹமருநெணாஹுதாதிபெயதாயா | சிஹாஹஹஸிவாபூதுபூதம்ஸிவஹிதஸ்" என்றவை. முந்தினயோஜனைகளில், "உன்னை யுன்னை" என்றது - "நீயான யுன்னை" என்றபடி; இரண்டாமயோஜனையில், "உன்னை -" ஜகச்சரீரியானயுன்னை. கண்டேனென்று - அத்யாஹார்யம். உன்னை - அஸாபாரண திவ்யவிக்ரஹவசிஷ்டஞை யுன்னை, எனைநான்வந்த கூடுவனென்றபடி. காட்டுகைக்குறேது - நீத்யவிக்ரஹதீத்யெல்லாம் இருவருடையவும் அஹிமாநாநர்ப்பூதமாகையென்கிறார் - ஒண்டுடியான இந்த்யாதி. ஆக, "உன்னை" என்றது - ஸாதாரணவிக்ரஹவசிஷ்டதையைபும், இரண்டாம் "உன்னை" என்றது - அஸாதாரண விக்ரஹவசிஷ்டதையையும் சொல்லுகிறது. நிமுகமாகையாலே "உன்னை" என்கிறபதத்தில் விவக்ஷிதமான விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்கிறார் - முடிச்சோதி இத்யாதி. "குமலம்" என்ற விடத்திலே - "சுமந்த்விநிரநிபிபுதஸ்" இத்யாதியும், "நாய்ச்சிமாருடைய" இத்யாதிவாக்யத்

ஹஸ்தாஹரணங்களாலே முத்ரிதமாய் * க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத் தும், * கற்பகக்காவனநற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுலவம்பண்ணச்செய்தேயும் “அகலகில்வேன்” என்னும்படி அவனைப்பிச்சேற்றும்படி * குருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழ்ந்திருமார்வம், “உள்ளத்துணின்றிலாகின்றதே” என்கிறபடியே-நித்யமுக்தர் ஹ்ருதயங்களிலே அழகுசேண்டேறுகிற * திருவுரையுந் பழம், ஸௌந்தர்யஸாமரமிட்டளபட்டேச்சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருவுந்தியும், ஒருவிசேஷணமிடவொண்ணாதே “அல்குவும்” என்னும்படியிருக்கிற அல்குவும், சிற்றிடையும், ஸந்த்யாராமரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கத் திருவரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற * அந்திபோல்நிறத்தாடையும், * ரம்பாஸ்தம்பாதிமும்வீரமான திருத்துடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும், * சங்கரமுடங்ககல்பகய^௧ வஜாரவிந்தாங்குல வஜ்ரலாஞ்ஹநமாய் காய்ச்சி மாருங்கூடக் கூசித்தோடவேண்மேம்படி மெல்லடியாய் “தேனேமலரும்” என்கிறபடியே நிரதிரயலோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய். * ஏழுவரும் தனிக்கோல்செல்லவீற்றருந்தருளுகிற உன்னை. [எனைநாள்வந்துகூவேன்] - என்று வந்துகிட்டக்கூவேன்? * மயர்வறமநிலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனிவங்குமிங்கும் முழுமுற்றறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரஹ்மநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹாதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - முற்றும். எங்குமென்றபடி. [உறு] - உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக் கீடாகக் கருநிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்யாதி] - ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரஹ்மநமாய் நியாமகமாய். [தனி] - உபமாநரஹிதமாய். [குழிந்து] - ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குமிடத்தில், [அகன்றழந்துயர்ந்த] - ஐஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்த. [முடிவிலீயோ] - அபரிச்சேத்யமான ஆத்மதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகருணவனே! [முடிவிலீ] - முடிவேன்று - நாஸமாய், ப்ரக்ருதிபோலே நஸ்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மதத்தவமென்றுமாம். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றறுவாழ்பாழாய் - முழுமுடிவகாதிக்கெல்லாம் - முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனிகுழிந்தகன்றழந்துயர்ந்தமுடிவி

திலே - “நஸியதஸுஸாஸு” இத்யாதியும், ‘கோயிற்கட்டணம்’ என்றவிடத்திலே - “உபயஜஸஸிவிஷுஸாஸுதீஷாதிஷு” இத்யாதியும், ‘ஸௌந்தர்யஸாமரம்’ இத்யாதிவாக்யத்திலே - “ஸௌந்ரஸாஸுஸாஸுஸாஸு” இத்யாதியும், ‘ஸந்த்யாராமரஞ்சிதமான’ இத்யாதிவாக்யத்திலே - “ஸந்த்யாஸாஸுஸாஸுஸாஸு” இத்யாதியும், ‘ரம்பாஸ்தம்ப’ இத்யாதி வாக்யத்திலே - “ரஸிஸுஸாஸுஸாஸுஸாஸு” இத்யாதியும், ‘தாமரைநாளம்போலே’ இத்யாதிவாக்யத்திலே - “ஸ்ரீரஸுஸாஸுஸாஸுஸாஸு” இத்யாதியும் அநுஸந்தேயம். க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்புப்ரதிமமான என்றது - கமுகினுடைய இளங்கழுத்துக்கும் சங்கத்துக்குமொத்த திருக்கழுத்தென்றபடி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஸ்பரம். குருமாமணிப்பூண் - ஸ்லாக்யமாய்ப் பெருவிலையாயிருக்கிற ஸ்ரீகௌஸ்தலமும் பதக்கமும். குலாவிக்கொண்டு விளங்கா நின்றுள்ள அழகிய திருமார்வம் என்றபடி. அழகுசேண்டேறுகிற - வையாளிவிடுகிற. இட்டளப்பட்டு - ஸங்குதிதஸ்த்தலத்திலே தேங்கி. அல்குல் - நிதம்பம். லீம்ஸந்தலம் - ஸ்வரணபூமி; “மாஜெயம்ஹிபுஷ்பாஸு” இத்யமரஃ. ஆஸிஸத்தத்தாலே - ஆனைத்துதிக்கைமுதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபூமிகரு

லியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னெக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸூரிவோமயனா யிருக்கிறவன்னை என்னாள்வந்து கூடுவன் நான்? காரணகார்யோலயாவஸ்த்தமான சிடி சித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுலவிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாயாரணவிக்ரஹயுத்தனாய் ஒருதேசவிசேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அநுலவிக்கவேண்டுமென்றதாய்த்து. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

சூழ்த்தகன்றுழந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாமேயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரியசுடர்ஞானவின்பமேயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்த்தாயே.

ஆ.-(சூழ்த்தகன்று.) - இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்தருளவொண் ணைதொருபடி பிராட்டி நவாணையையும் தன்திருவாணையையுமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில், தாம் மனோரபித்தபடியே எம்பெரு மானும் எழுந்தருள், அவனைக்கண்டு, - மஹாஹங்காராக ளெல்லாவற்றையும் வ்யா பித்து அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான மூலப் பாக்ருதிக்கும், அத்தையும் வ்யாபித்து அதிலும் பெரிதான முக்தாத்மாவுக்கும், அதிலும்பெரிதான உன்னுடைய ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த நீ, அந்த ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதா யிருந்த என்னுடைய விடாயெல்லாந்திரும்படி, அந்தஜமுகாரானபடியன்றியே நீயான படியே வந்துசூழ்த்தாய்: என்னுடையமனோரபமும் ஒருபடியே முடிந்ததுஎன்கிறார்.

ஓ. - பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் ஆணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ராபித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ஸுலேஷித்தரு ளக்கண்டு அபரிச்சேத்யமான ப்ராக்ருதித்தத்தவத்திலும் ஆத்மத்தத்தவத்திலும் உன்னு டைய ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாயெல்லாந்திர வந்து என்னோடேகலந்தாய்: என்னுடைய மனோரபமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாப்தமாய் அபரிச் சேத்யமாயிருக்கிற ப்ராக்ருதித்தத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்குவனை! [சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - அத்தையுங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகனான ஆத்மத்தத்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனை! [சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதி புருஷத்தத்தவங்களில் இரண்

டைய ஸப்ஸுத்தாலே கணைக்கால்கள் மயிர்க்கூச்செறிந்திருக்கையாலே 'தாமரைநாளம்போலே கண்டுகிதங்களான' என்கிறார். சேருவன் என்னுதே "கூடுவன்" என்றதுக்குலாவம் - மயிர்வற இத்தயாதி. அகன்று - எட்டுத்தித்திலும் வ்யாபித்து ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழுமேலும் வ்யாபித்த. அப ரிச்சேத்யமான என்றது - அஸங்க்யாதமானவென்றபடி. அந்வயங்காட்டுகிறார் - முதல்தனியங்கும் இத்தயாதி. அந்வயத்தால்வலித்தஹாவம் - காரணகாரிய இத்தயாதி. 'நீயானவன்னை' என்றபகூத் திலே, 'முடிவிலீயோ - உன்னை புன்னை யெனைநாள்வந்துகூடுவன்' என்றந்வயம், (க)

டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸ்வரூபமானஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! சுடர்ஞானவிற்பம் என்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றுக்வுமாம். [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அதிலும்பெரிதான் என்னுடைய விடாய்க்கெடுப்பிவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தாயே.

ப - அநந்தரம், தத்தவத்யத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியான என்அலிதி வேஸமானது கெடும்படியாக ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தாய் என்று, தமக்கு ஸாயுஜ்யவஸித்தமான பரிபூர்ணஜோமப்ரஹ்மண்பண்ணிபடியை யருளிச் செய்கிறார்.

சூழ்ந்து - (கார்பவர்க்கத்தை யடங்கச்) சூழ்ந்து, அகன்று - வ்யாபித்து விஸ்தீர்ணமாய், ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்கேலுமுண்டாகையாலே பத்துத்திக்கிலும் ஸந்திஹிதமாய், முடிவில் - (உத்பத்தியிந்ஸாஹிதமாகையாலே) நித்யமாய், பெரும் - (ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் அவ்வருகாகையாலே) அபரிச்சிந்நமாய், பாழே - ஜோமமோக்ஷங்களை விளைக்க நல்ததையான ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், (அந்தப்ரக்ருதித்தத்வத்தை), சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் - அதிற்காட்டில், பெரிய - பெருத்து, பரம் - (ஏகரூபத்வாதிகளாலே)மேலாய்,நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வாதிலைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய், மலர் - விகாஸஸ்வஹாவமான, சோதி - ஜ்ஞாநப்ரஹ்மையுடைய ஆத்மாவை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், சூழ்ந்து - இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்களிருவரையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாய், சுடர் - கல்பாணகுணங்களால் உஜ்ஜ்வலமான, ஞானவிற்பமே - ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தை யுடைய நிபந்தாவானவனே! சூழ்ந்து - (அந்ததத்தவத்யத்தையும்) வளைத்துக்கொண்டு, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற, என் அவா - என்அலிதிவேஸமானது,அற-சமிக்கும்படியாக, சூழ்ந்தாயே-ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹபுஷ்டியுடைய மஹிஷிபரிஜகஸ்யூராவஸிஷ்டனய்க்கொண்டு பரிபூர்ணனானஉனக்குள்ளேயாம்படி ஸாட்யஜ்ஜோகத்தைத் தந்தாயிறே; ஓ!-ஓ! ஓரதிசயமே! என்று அடிதோறும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ - பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேக்ஷிதம் செய்தலல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியானையிட்டுப்பெரியவார்த்தையோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்பித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க் கொண்டுவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான என்னுடைய விடாய்தீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மனோரூபமும் ஒருபடிமுடியப் பெற்றேனென்கிறார்.

[சூழ்ந்தகன்று இத்யாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லுகிறது,தம்முடைய அலிதிவேஸம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகக்காக. அவற்றுக்கு ஈஸ்வரனையொழிய ப்ருஷக்ஸ்யிதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. [சூழ்ந்துஇத்யாதி] - ஸ்வகார்யமான மஹூகளைப் பத்துத்திக்கிலும்புக்கு எங்கும் வ்யாபிக்க, நித்யமாய், அபரிச்சேத்யமாய், சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதித்தத்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்துஇத்யாதி] - அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டில் பெரிதாய்,அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விக்ஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவைபரிணதையும் வ்யாபித்து

பத்தாம்பாட்டு.—தூழ்ந்து இய்யாதி. “அவாவற” என்றது - தம்முடைய அவா, அற-
போம்படி யென்னுதல்; தத்வந்தரயத்தையும் விளக்குலகொண்டிருக்கிற தம்முடைய அவா,
அற - அல்பமாம்படி; அதாவது - தம்முடைய அவிநிவேசம் குளிப்படி யென்னும்படி கடல்
போன்ற ஆஊரத்தோடே வந்துகலந்தாயென்னுதல். இந்த அர்த்தத்தவயத்தையும் விவகரித்து
அடைவே அவதாரிகாத்வயம் - எம்பெருமானுக்கு இய்யாதி. இந்த இரண்டியோஜனையும், “தய
முகடாடி” என்று உபக்ரமத்திலே அருளிச்செய்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிற ரென்னுமிடம்.
தோன்றுகிறது. அவதாரிகாத்வயத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாதல், த்விதியாவதாரிகைக்கு த்ருஷ்ட
டாந்தமாதல் - சுஜெஹாதகு இய்யாதி. “சிஷித” என்றபதம், த்விதியாவதாரிகைக்குச்
சேரும். “சிஷித” என்கையாலே - “கடாநவஹஸிஷிதாநிவாதெநசிஷமாநுநா”
என்ற பெருமான் விடயத்தீர்ந்தமை தோற்றுகிறது. “தஸ்ஸிஷிதாநிவாதெநசிஷமாநுநா”
கதிவயாமதகு | சுஜெஹாதகாரொவ்யிஷிதாவானிஷிவ்வஜெ” இதி யுத்தகாண்டே
சரமே. ப்ராப்திஃஸயிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுவானென்னென்ன - இப்போது
இய்யாதி. இப்போது - ப்ராப்திஃஸயிலே. ஆனால், “பாமேயோ, சோதீயோ” என்று ஸமாநாயி
காரணமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன - அவற்றுக்கும் இய்யாதி. “அகன்ருந்தயாந்த
குழந்த” என்று அங்வயப்பட்டது. ஸப்தார்த்தம் - ஸ்வகாரியமான இய்யாதி. “பாம்” என்றது கர்த்
தம்-அதுக்கு நியந்தா இய்யாதி. “கடார்” என்கிறவதுக்கு - “ஸங்கல்பரூபமாய்” என்று அர்த்தம்சொன்

மேலாய், விகாராதிகளில் ஸாஸ்யாலே விலகலுண்டாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [கூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுஹரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்; “சுடர்ஞானவின்பமே” என்று - ப்ரகாஸரூபனுமாய் ஸுஹரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச் சொல்லு தல். [கூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்த்வத்ரயத்தையும் விளக்குகோகோண்டு அவை குளப் படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அலிநிவேஸத்தை, அதிலும்பெரிய உன் அலிநி வேஸத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ஸலேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒருபடியோ வும்படிபண்ணிற்றே! “அஹைவரதஜா ரொவ்யுஜாஹிதஃவரிஷஃஷுஜை” (அங்கேபர தமாரோப்யமுதித்பிரிஷஸ்வஜை) என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீலரதாழ்வானை மடியிலே வைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தனைத்தாற்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்க்கேம்படி கலந்தது.

(க0)

பதினோராம் பாட்டு.

அவாவறச்சூழ் அரியையயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவீடுபெற்றகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்முடிந்த
அவாவிலந்தாதி இப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே.

ஆ. — (அவாவறச்சூழ்.) - ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்த ராத்மஹுதனாய், ஸமஸ்தஜ்ஞேய ப்ரத்யகீகனாய், அநவயிகாதிஸாஸங்க்யேய கல்யாண குணநியியாய், அப்ராக்ருத ஸ்வஅஸாயாரண லிவ்யரூப ஹ்ருஷ்ணயுமஹிஷ்பிரிஜந ஸ்யாந விஸிஷ்டனயிருந்த எம்பெருமானை யலற்றி அவாவற்று. நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதி வந்யகராய், அவனைப்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் அவற்றிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெற்று விடாய்தீர்த்தபத்து, இவற் றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமார்சுளுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார்.

தீருக்குருகைப்பிராண்பிள்ளை தீருவடிகளே ஸரணம்.

ஒ. — நியமத்தில், அலிலஜ்ஞேயப்ரத்யகீக கல்யாணைகதான ஜ்ஞாநநந்திக கல்யாணாய் உயர்வறவுயர்வருமுடையாய் அபரிமித லிவ்யஹ்ருஷ்ண ஹ்ருஷிதனாய்

னது, அப்ரதிஹதத்வருபெனஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸங்கல்பமுடைத்தாகையாலே. “சுடர் - இன்ப - ஞானமேயோ” என்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “ஞானமேயோ” என்றது - ஜ்ஞாநத் துக்கு ஆஸ்ரயமானவனே என்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தில், “சுடர்ஞானவின்பமேயோ” என்று - ப்ரகாஸரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஸுஹரூபனுமானவனே என்றபடி. “சுடர்ஞானம்” என்று - ப்ரகாஸரூபஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. த்விதியாவதாரிகைக்குச்சோவர்த்தம் - தத்த்வத் ரயத்தையும் இத்யாதி. தத்த்வத்ரயத்தையும் என்றது - “சுடர்ஞானவின்பம்” என்றதனிரண்டா மர்த்தத்தைப்பற்ற, முந்தினவவதாரிகைக்குச்சோவர்த்தம் - என்னுடையகூப்பீடும் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - சுஜெஹ் இத்யாதி. “அற” என்றால் - அல்பத்வவாசகமாமோவென்னில்; மேருபீவரஸ்யஞானவன் கீழுள்ள ஸர்வபாதிகளையிலென்றால் அஹாவவாசகமன்றிக்கே அஃ பத்வவாசகமாமோவோ, வாசகமாமென்றபடி.

(க0)

ஸர்வாயுபோபேதனாய் லக்ஷ்மீஹமிநீளாநாயகனாய் அஸ்மாநேஹபஸங்கிளான அநந்த வைநதேயாஹிகளாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநரினனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலய னுன ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்வவிஹுதிஹுதரான வீரஹ்மருத்தர்களுக்கு அந்தராத் மாவாய்த் தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்து ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய் தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வஹவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, அவனைப்பெற்று நிர்ஹுஃவராய் நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிவந்பகர்ன ஆழ்வாருடைய ஹக்தி வலாக்காரபூர்வகமாகப்பிறந்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது யரிக்கமுடியாதபடியான பரமஹக்தி யாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோ டொப்பர் என்கிறார். 'அயனை அரனை அவாவறச் சூழிரியை' என்றுமாம்.

முதலிலே, “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்றார்; நடுவு பலவிடங் களிலும், அவனே அபாஸ்ரயமென்றார்; முடிவிலும், “இன்று என்னைப்பொருளாக்கி” என்றும் “என்தலைமிகையாய் வந்திட்டு” என்றும் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே தமக்கு உபாயமாகப்பேசித் தலைக்கட்டினார்; இங்ஙனே யிருக்கிற நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு அடியான ஸ்ரீயஃபதித்வத்தை “மலர்மகள் விரும்பு நமரும் பெறலடிகள்” என்று முதலிலே தொடங்கி நடுவு பலவிடங்களிலும் ப்ராஸ்தா வித்துக் கொடுபோந்து, முடிவிலே “திருவாணை நின்னாணை” என்றும் “கோல மலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ” என்றும் தலைக்கட்டினார்; ததீயருடைய ப்ராப்யதையையும் முதலிலே “அயர்வறுமமரர்கள்” என்று தொடங்கி, நடுவு பலவிடங்களிலும் “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையகப்படப் பாக்கப்பேசிக்கொடுபோந்து, முடி விலும் “அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்றும் தலைக்கட்டினார்; எம் பெருமானுக்குள்ளேஸரீலயமென்றுகொண்டு, “உரலிஹேணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு- எத்திம” என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசினார்; இவனுக்கு அஸாயாரண மான திருநாமம் நாராயணனென்னுமிடம், “வண்புகழ் நாரணன்” என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொடுபோந்து, “வாழ்புகழ் நாரணன்” என்று தலைக்கட்டி னார்; ஆழ்வார் இப்படி ஆறி.....யால் இவ்வைந்து அர்யமுமே இப் ப்ரவந்யத்துக்கு ப்ரயாநார்யங்கள் என்று கருத்து.

நஞ்சீயர் தீருவடிகளே ஸரணம்.

ப.—அநந்தரம், மலாவாப்திப்ரகாரத்தை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதில் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய ஜந்மேர்த்தகர்ஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவா - (ஆபுறிதருடைய) அலிநிவேஸம், அற - தீரும்படி, சூழ் - நிரவயிக ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகையாலே, அரியை - (விஸ்லேஷஹுஃவநிர்ஹாண) ஸ்வஹவனாய், அயனை - (“காராஹெஜிமிஃ” என்கிறமர்யாதையாலே முக்தப்ராப்யதயா பூர்வபக்ஷ தயாஸங்கிதனை ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கும்) அந்தராத்மாவாய், அரனை - அப்படி பசுபதி மதப்ராப்யனான ருத்ரானுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமப்ராப்யஹுதனை, அலற்றி - (ப்ரா பிக்கையிலுண்டான த்வரையாலே)கூப்பிட்டு, (ப்ராப்திஹ்வித்தியாலே), அவாவறறுவீடு

பெற்ற சூருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவில் அந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் +, முடிந்த (அதிபரஹித்திருபமாக) முடிந்த, அவாவில் - அவாவிலே, அந்தாதி - அந்தாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார் - † அதுஸ்யித்து, பிறந்தாருய்ந்தே-† வஸ்டவூத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குணதிகளாலே குழந்து ஹரித்துக்கொள்ளுமவனென்றுமாம். இது கவிவிருத்தம்.

இப்படிப் படிவந்தத்திலே ஸ்ரீபதி யான நாராயணனுக்குப் பாகரஹிதனான சேதநனுக்கு உபாயத்தேவந் பாவருத்தையுக்கொண்டு அறிஷ்டநிவருத்தியையும் இஷ்டப் பார்ப்தியையும் பண்ணுமென்கிற மஹாவாக்யார்த்தத்தினுடைய அவாந்தாரர்த்தரூபமான ப்ராப்யப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிஸரிஷ்டனும்படி ஸமர்மமாக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராய்த்து. இதில், முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும் - ரக்ஷகத்வ லோமீயத்வ விஸரிஷ்டமான ஸேஷித்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், மூன்றாம்பத்திலும் நாலாம்பத்திலும் - ததேகாநுஹத்வ ததேகப்ரியத்வரூபமான ஸேஷத்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், இந்நாலும் அதுவருத்தமாக இந்தஸேஷித்வ ஸேஷத்வங்களினுடைய அஸாயாரண்யத்தைச்சொல்லுகையாலும், ப்ராயமாக்ஷரத்திலே ஸேஷித்வத்தைச்சொல்லி, த்ருதியாக்ஷரத்திலே ஸேஷத்வாஸ்யத்தைச்சொல்லி, அவ்யாரணாயமான உகாரத்திலே உஃயோஸஸம்பந்ய ஃச்யத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; அநந்தம், அஞ்சாம்பத்திலே உபாயஸ்வரூபத்தையும், ஆறாம்பத்திலே - உபாய வரணத்தையும், ஏழாம்பத்திலே - விரோயிஸ்வரூபத்தையும், எட்டாம்பத்திலே தந்திவருத்திப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஸாவீ உமாகவும் ஆர்யமாகவும் ஸிமீமான நமநாமநவானு ஈஸ்வரனுடைய உபாய ஹவத்தையும், நமரூபமான ஸரணுதிஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மாத்மீயஸித்தமான அஹங்காரமமகாரரூபவிரோயிஸ்வரூபத்தையும், தந்திஷ்டீத்தையும் சொல்லுகிற நமஸ்ஸப்ரஃயத்தைப்ரதிபாதித்ததாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும் ஸர்வவிபவந்யத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்யித்வாவிஸரிஷ்டமான மலாவாப்தியைச் சொல்லுகிற சரமபதார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; ப்ரவந்யஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஸர்வஸர்வத்ர ஸங்க்ரஹமான மூலமந்தார்த்தத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே விஸ்தரணப்ரதிபாதித்தாராய்த்து. இன்னமும், ப்ராயமத்திலே - ஸ்ரீயுபதித்வ நாராயணத்வங்களை ப்ரதிபாதித்து, நாராயணனுடைய ஸீலஸௌஸ்யாதிகளாயும் ஜ்ஞாநாதிகளாயுமுள்ள குணங்களை வஹுஸஃ ப்ரதிபாதித்து, உத்தமமான க்ரியாபதத்தாலே ப்ரமாகப் பண்ணுகையாலும், விரோயிஹிதரஹிதமான புருஷாரூப ஹவத்தைக்கர்யாவாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ஸரணுதிஸ்வரூபத்தையும் விஸீகரித்தருளினாராய்த்து. இவ்வுபாயவரணம் ததிதர ஸகலநிவருத்தியுத்தமாயிருக்குமென்றும், உபாயஹிதமூலவிஸரிஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்து, உபாயகர்யமான ஸமஸ்தவிரோயிநிவருத்தியையும், மலஸித்திநிவந்ய தாதர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சரமஸ்ஸோகார்த்தத்தையும் விஸீகரித்தருளினாராய்த்து. ஆக, ஸர்வப்ரகார ஹவச்சேஷஹிதனாய், அநந்யப்ரயோஜனமாய், அநந்யஸார்பநன இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யதரயத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஸிப்பிக்கை

யாலே, இப்பரபந்தமானது விலக்கணரான ஸாத்விகாக்ரேஸரர்க்கு நித்யாநுஸந்தேய மாகக்கடவது.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

இ. - நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹ் யஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேஸமின்றியே மலத்திலே அந்வயிப்பரென்கிறார்.

[அவாவறச் சூழரியை] - நித்பமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வாலாவிதமான கல்யாணமுணங்கனையும் ஸௌந்தர்யாதி விஸிஷ்டமான நித்யமங்களு விமூரஹத்தை யும் அபரிமித ஹ்வயஹ்வணங்கனையும் ஸங்கசக்ராதி ஹ்வப்பயுங்கனையும் லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிஹ்வமஹிஷி வர்மத்தையும் உடையனாய் அஸ்ரோநேஹ்யஸங்கிகளான நித்ய ஸூரிகளாலே பரிசர்யமானமான திருவடித்தாமரைகளை யுடையனாயிருந்துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வவிஹ்வதிஹ்வதரான வ்ரஹ்மருத்தர்களுக்கு அந்தராத்மா வானவனை. அவாவறச் சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஸ்ரி தருடைய விடாய்திர ஸம்ஸ்லேஷிக்கை. இஸ்ஸாமாநாகரணயத்தாலே - ப்ரஹ்மருத்தர் கள்பக்கல் ஸர்வரத்வஸங்கை அறுக்கிறார்: அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸர்வராநீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபம். நிர் வாஹகத்தவம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமாநாகரணயத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று அரியை அலற்றி வீடுபெற்ற' - என்னுதல்; 'அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவர்அற்று வீடுபெற்ற' என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்றுவிடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸம்ஸ்த ப்ரதிவ்யக்ராகையாலே நிர்ஹேயான ஆழ்வார் அரு ளிச்செய்த. [அவாவிலந்தா திகளால் இவையாயிரமும்] - ஹத்திவலாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அலிரிவேஸம் - ப்ரேரகணை மைத்தேயனுடைய ஸ்ரோநத்திலே நிந்திததாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதி யிப்பத்து] - பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமஹத்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திரு வாய்மொழி. கீழடைய - பரஹத்திபிறந்து சொல்லிற்று. பரமஹத்திபிறந்து சொல்லிற் றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்த வர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள். முதல் திரு வாய்மொழியில், நாராயண ஸப்ஹார்த்தத்தை அதுஸந்ரூத்துப் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற விடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோஜித்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செவ்வநாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என் றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றும் சொல்லிக் கொடுப்போந்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாரானமான திருநாமம் இதுவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என் றும் "கமலமலர்மேற்செய்யான்" என்றும் "நமக்கும் பூவினமிசை நங்கைக்கும் இன் பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து, "திருவாணைகின்னாணை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டுகை யாலே - ஸ்ரீமானுன நாராயணனை ப்ரப்ப்யமும் ப்ரபகமும் என்று இவர்க்குப் பக்ஷ மென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத்பாஸித்தமும்; அந்யபரமான நாராயணாநுவாகத்திலே, நாராயணஸப்பதத்தாலே ஸர்வாயிகளைச் சொல்லி, "ஹீஸுடுக

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

நிறமம் - அவாவது இத்யாதி. ப்ரஸங்புபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரஸங்ப் ப்ராதி
பாத்ய தாத்ப்யத்தை ஸங்க்ரஹித்துக்கொண்டு, "அவாவதச்சூழரியை" என்று தொடங்கி "இப்
பத்தநிந்தார் பிறந்தாராயர்ந்து" என்னுமளவுமுண்டான அர்த்தங்களையும் சோப்பிடித்தருளிச்
செய்து, இதுகற்றர்க்குப்பலஞ்சொல்லுகிறதென்று இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் -
அடிலிஇத்யாதி. "மனனகமலமற" என்கிறபாட்டைக்கடாகழித்து-அடிலவேறு இத்யாதி. "சுட
ரடி" என்றத்தைக்கடாகழித்து - ஸௌந்தீயாதி இத்யாதி. "பலபலவேயாபாணம்" இத்யாதி
யைப்பற்ற - அபரிமித இத்யாதி. "ஒன்சக்கதைவாளாயியான்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸீவாயுத
இத்யாதி. "தேவிமா" இத்யாதியைப்பற்ற - லக்ஷ்மீபூமி இத்யாதி. "அயர்வறுமமார்கள்" இத்
யாதியைப்பற்ற - அஸ்த்யோநே இத்யாதி, 'ஸர்வேஸ்வராம்' என்னுமளவும். "அயனை யானை"
என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வவிஹலி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "ஸுஹாடிசுஹாடியஃகாலஸு
பெபுவாவிஜைஹு; விஹிதபொஹொரொதாஜமதஹ்ருஷ்டிஹைவஃ." என்றதது
ஸங்க்யேயம். "அவாவதச்சூழரியை" என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைக்கானவேனுமென்று இத்
யாதி. அஸந்நி - கூப்பிட்டு. அவாவற்று - நீத்தொடுக்காய். வீடுபெற்ற - நிரஸ்தஸமஸ்தப்ராதிபந்தக
ரான். "அவாவிலந்தாதினாலினவையாயிரும்" என்றத்தைப்பற்ற - ஊக்கிவலாக்கார் இத்யாதி.

[அவாவறச்சூழரியை] - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்ம ஸர்வேஸ்வரனைத்தம்முடைய அஹிநிவேஸம்கேட வந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரனை] - ஸ்வவிஹிதவிஹிதரான ஸர்வஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்த ராத்மாவானவனை. அவாவறச்சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேண்டுமென்று விடாய்த்த ஆஹிதருடைய விடாய்தீரஸம்ஸலேஷிக்கை. 'அயனை, அரனை'. என்கிற இஸ்ஸாமா நாபிகரணயத்தால் - ஸர்வஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஸ்வரத்வஸங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகள், ஈஸ்வராயிந்மமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாயிந்மாய் வந்தவித் தனை. இஸ்ஸாமாநாபிகரணயத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப் பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரனை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடு பெற்ற' என்னுதல். அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவாந்யகராகையாலே நிர்ஹிதாபரண ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்

“அவா” என்று - ஸாமான்யமாகையாலே, இய்யஸ்ப்தம் “தாவாஹிதா” இய்யாதிப் படியே தத்தத்யுகாராறுகுணமாக ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் சொல்லவற்றுகையாலே - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்ம என்கிறார். அவாவறச்சூழ் - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்ம, அரியை - ஸர்வேஸ்வரனை. “அவாவற - ஆஹிதருடைய அஹிநிவேஸம் தீரும்படி. சூழ் - ஸம்ஸலேஷியாநிற்கிற. அரியை - லிஸ்லேஷிதாபி நிர்ஹாண ஸ்வஹாவனாவனை” என்று உரையில் ஸ்பந்தர்த்தம். நாராயணாதிஸ்ப்தங்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு, “அவாவறச்சூழ்” என்று இத்தையே கிருபகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தம்முடைய அஹிநிவேஸம் இய்யாதி. கீழே சதுர்விதாதிக்காரிகளுடைய அவாவறச்சூழ் என்றருளிச்செய்து, இங்கே கேவல முமுகுக் கருடைய அவாவறச்சூழென்றத்தாந்தரம் - அவாவறச்சூழ்கையாவது இய்யாதி. இது அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தபடி. “அயனையரனை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம் ஸரீராத்மஹாவ நிவ்யூநமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஹிதவிஹிதரான இய்யாதி. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - அயனையரனையென்கிற இய்யாதி. அவர்களை, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நிர்வாஹகராய் ஈஸ்வரத்வேந ஸாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க, ஸரீரஸரீரிநிஹாவேந அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - அவர்களுடைய இய்யாதி. புடைகள் - ப்ரகாரங்கள், அவைகளையென்ன - அயனை இய்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அயன்விஷயத்திலும் இய்யாதிவாக்யத்வயம். “அயனை யரனை - அவாவற்று - அவாவறச்சூழரியை - அலற்றி - வீடுபெற்ற” என்று இரண்டாமயோஜனை. இதுக்கர்த்தம் - அயன்விஷயத்திலும் அரன்விஷயத்திலும் தாம் ஸ்நேஹமற்று தம்முடைய விடாய்தீர ஸம்ஸலேஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை யலற்றிவிட்டு பெற்றவென்று. “அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை - அவாவற்றுவிட்டுபெற்ற” என்ற யோஜனைக்கர்த்தம் - அயனுடையவும் அரனுடையவும் அஹிநிவேஸம் அறும்படி அவர்களோடே ஸம்ஸலேஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரனையலற்றி யென்னுதல்; சேதநர்க்குண்டான அவாவானது அறும்படி சேதநரோடே ஸம்ஸலேஷித்த ஸர்வேஸ்வரனையலற்றி யென்னுதல். இந்தயோஜனாத்வயத்திலும் “அயனையரனை” என்கிற ஐகாரம் - அவ்யயம். அவாவிலந்தாதிகளால் இவையையிரட்டும் - அவாவாலே உண்டான அந்தாதிகளான இவையாயிரத்திலு மென்றபடி. அவாவில் - அவாவாலேயென்றபடி.

தாதிகளால் இவையாயிரமும்] - லக்தியலாத்தகாரத்தாலேபிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயஹமவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறாயிரம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிகளோகேடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவருகைக்கு அடி-இவருடைய லக்தியலிநீவேஸம்வழிந்து புறப்பட்டசோல்லாகையிறே. [முடிந்த அவா விலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவோண்ணைதபடியான பரமலக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. இவ்வவாவுக்கு உதவிற்றிலனாகில் ஈஸ்வரனுக்கும் சைதன்யமின்றிக் கேயொழியும். * சூழ்விசும்பணிமுதிலுக்குக் கீழ், பரலக்தியாலேசேன்றது; * சூழ்விசும்பணிமுகில், பரஜ்ஞாந்தாலே; இத்திருவாய்மொழி, பரமலக்தியாலே ஹவத்ப்ரஸாதம் பாதியும் தாங்கள் பாதிபுமாகச் சோல்லமவர்களுக்கு, ஸரீராவஸாந்திலே இப்பரலக்தியாதிக ளுண்டாம்; இவர் அடியிலே * மயர்வற்றதிலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாங்குருவீதையான லக்தியினுடைய ஸ்தாந்திலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருள்கின்ற, அது அடியாகப்பிறந்த பரலக்தியாதிகளிறே இவரது: [அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே நித்யஸூரிகளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்துத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளேஸரணம்.

ஆல்-அசை. தத்த்வார்த்தங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீபராஸரஹமவான் மேன்மேலும் உபபாதித்தது. ஸ்ரீமைத்ரேயஹமவான் ப்ராஸம்பண்ணிப்பின்பாகையாலே, அந்த மைத்ரேயஹமவான் ஸ்ரீநந்திலே லக்தியென்கிறார் - இவருடைய இத்தாதி. அதாவது - “வராஸராஃமீவரஃகூதவெளவபூ ஹிக்ரிபு | செசெருய:வரிவபுஹபுணிவதூரவிவாடிவ” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்துக்கு ஸ்ரீமைத்ரேயஹமவான் மூலமானற்போலே, இப்பரபந்தத்துக்கும் இவருடைய அவா மூலமென்றபடி. ரீத்யந்தரேண ஹவம் - அவாவுபாத்யாயராக இத்தாதி. அவா - லக்தி. லக்தியூர்வகமாகப்பிறந்ததாகையாலே இப்பரபந்தங்களுக்கு லோகபரிஹமுண்டாய்த்தென்கிறார். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு இத்தாதி. முடிந்தவவா - சரமமான அவா: பரமலக்தியென்றபடி. “முடிந்தவவா” என்றதுக்கு ஹவம் - இவ்வவாவுக்கு இத்தாதி. இதுமாத்ரமோ பரமலக்தியாலே பிறந்த தென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - சூழ்விசும்பு இத்தாதி. ஸரீராவஸாந்திலேயன்றே. பரமலக்தியுண்டாவது? இதுக்குமுன்னே யுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஹவத்ப்ரஸாதம் இத்தாதி. ஆனால், கர்மஜ்ஞாநங்களாலேயன்றே லக்தியுண்டாவதென்ன - கர்மஜ்ஞாந இத்தாதி. பிறந்திருக்கச் செய்தே உத்கர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்தாதி. அதாவது - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரம் அதுகாஹிவெய்யநமாகையாலே உத்கர்ஷஹேதுவானற்போலே, இவருடையபிறப்பும் உத்கர்ஷஹேதுவென்றபடி. ‘ஆழ்வார்க்குப்பின்பு’ இத்தாதி வாக்யத்திலே, ‘விஷ்ணுவரிவராஸராஃமீவரஃகூதவெளவபூ ஹிக்ரிபு | செசெருய:வரிவபுஹபுணிவதூரவிவாடிவ’ தயாவிலகலுத்துகூரூரஜேஸரா: ஹகூரெவவராஜுஸாஹிவாருஷாஸ்தக பூவாஸாஸ்தா நதூரூதூலொவவாஸதி யதூரூவாஸநதகவி யெ” என்ற பெரியசீயர் லிவ்யஸுத்திரதஸந்யோயா.

கூ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

—~~~~~—

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	யடிஹிபூரஸ	யடிஹிபூரஸ
...	32	ஸபெஷஸுராணா	ஸபெஷஸுராணா
11	4	கதியடையாமல்லோம்	கதியுடையாமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தேஷமே
58	22	ஆத்யாநம்	ஆத்யாநம்
62	35	ஸபூகஹ்மிபள	ஹகபூகஹ்மிபள
68	25	அநாஹிகாலம்	அநாஹிகாலம்
78	24	வசநமாதூரீம்	வசநமாதூரீம்
80	34	நஜாப்தே	நஜாப்தே
125	11	பசுமேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(-9-9-)	ஸ்வஸாய்யத்தோடே	ஸ்வஸாய்யத்தோடே
127	4	தாமோதரீன்	தாமோதரீன்
128	4	ஹவ்யனுவனுவனூடைய	ஹவ்யனுவனுவனூடைய
...	11	நபிஸுரா	நபிஸுரா
135	9	கலாஹங்கலீ	கலாஹங்கலீ
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிக்கமாக
158	14	மன	மன
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ரபிக்கை
161	(-9-10-)	யோகத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	வஹுஹிவபுருதே:	வஹுஹிவபுருதே:
192	10	மன்னஞ்ச	மன்னஞ்ச
199	5	நிலபேரான்	நிலபேரான்
219	39	ஐஸ்வர்யம்	ஐஸ்வர்யம்
235	38	தோஷமில்ல கருத்து	தோஷமில்ல என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராயத்திரந்த	ப்ரவணராயத்திரந்த
261	14	நின்னாய்த்து	நின்னாய்த்து
...	15	செய்வெனென்றே	செய்வெனென்றே
287	22	ஆதரிக்குப்படியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்களுன்னாதே	தேவர்களுன்னாதே
299	31	யாமஹலத்தை	யாமஹலத்தை
324	17	எப்பெருமானே	எம்பெருமானே
...	23	தன்னளவிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸத்த
...	23	ஸூலபாபாணி	ஸூலபாபாணி
326	36	ஸூஹர்யான	ஸூஹர்யாமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமனவனாகை	லஜ்ஜிக்குமனவனாகை
331	18	நியாமயன்	நியாமயன்
337	11	ஸாமநாயி	ஸாமநாயி
338	13	சொல்லவநியாமையாலே	சொல்லவநியாமையாலே
340	11	சொல்லாதே	செல்லாதே
346	24	உண்டென்	உண்டென்
360	14	மநிலம்	மநிலம்

